

Hưu thư khó cầu

Contents

Hưu thư khó cầu	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	7
3. Chương 03	12
4. Chương 04 - 05	16
5. Chương 06	22
6. Chương 07 - 08	26
7. Chương 09	34
8. Chương 10 - 11	39
9. Chương 12	46
10. Chương 13 - 14	53
11. Chương 15 - 16	62
12. Chương 17 - 18	70
13. Chương 19	78
14. Chương 20	83
15. Chương 21	86
16. Chương 22	91
17. Chương 23	96
18. Chương 24	100
19. Chương 25 - 26	105
20. Chương 27 - 28	113
21. Chương 29	120
22. Chương 30	129
23. Chương 31	134
24. Chương 32 - 33	138
25. Chương 34 - 35	146
26. Chương 36	153
27. Chương 38 - 39	161
28. Chương 40 - 41	170
29. Chương 42 - 43	178
30. Chương 44	186
31. Chương 45	191
32. Chương 46	197
33. Chương 47	202
34. Chương 48 - 49	206
35. Chương 50 - 51	215
36. Chương 52	222
37. Chương 53	228
38. Chương 54	231
39. Chương 55 Hết	237

Hưu thư khó cầu

Giới thiệu

Văn án: Liêm Chi – nhân viên quèn trong một công ty ở trên bàn rượu uống tối say mềm, xuyên qua

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huu-thu-kho-cau>

1. Chương 01

Tiết tử

Mục vương phủ thành nam, có một người con. Tướng mạo tuyệt đẹp, bộ dáng muôn vàn, khi cười có má lúm đồng tiền, tĩnh lặng như trăng như ngọc. Phàm là bên ngoài, từ ông bà lão, cho tới đứa trẻ, cũng đều ăn mặc chỉnh chu, ngưỡng mộ theo sau. Lạc Diên để nghe thấy, không sao tin được, cho đòi họ vào cung, thấy mà cười to, Huệ quý phi thủ bút viết: “Thiên hạ đệ nhất mỹ nam này, ngay cả hậu cung ba nghìn cũng không thể sánh bằng!”

- Tự Lạc Diên đã sử? Cuốn thứ 23

Kỳ thật, bản ghi chép đã sử vẫn chưa hoàn chỉnh.

Sau khi Lạc Diên để chắc chắn tán thưởng, nhìn về phía người bên cạnh mỹ nam tử. Người bên cạnh này, là cha của mỹ nam tử, họ An Lăng, tên là một chữ Tiêu, vừa vặn là đại tướng quân đại danh鼎鼎 của Lạc Vân quốc - Mục vương.

Lạc Diên để nói: “Con trai của ái khanh tuần dật phi phạm, chính giữa hai chân mây lộ ra khí thể ngạo nghễ thần nhiên, sao trong các yến tiệc cung đình trước đó, không thấy ái khanh dẫn theo nhi tử đến dự?”

“Chuyện này...” Mục vương hình như có nỗi niềm khó bày, chỉ cúi đầu không nói.

Nhưng đúng vào lúc này, mỹ nam tử lại lặng lẽ kéo kéo ống tay áo phụ thân, đáng thương hề hề mà chớp chớp đôi mắt phượng đầy nước, “Phụ thân, chúng ta về nhà đi, con đói bụng.”

Trong điện hoàn toàn im lặng, Lạc Diên để cũng dừng lại một chút, trong thiên hạ này, có ai nào dám nói như thế trên Hoàng điện.

Mỹ nam tử thấy phụ thân không để ý tới mình, lại nhìn một vòng bốn phía chung quanh, sau đó “oa” khóc lớn thành tiếng.

“Phụ thân là đồ lừa đảo, người nói Nhiên Nhi chỉ cần quỳ ngoan ngoãn, sẽ cho con ăn táo, quỳ lâu như vậy, bây giờ ngay cả hạt táo còn không thấy, ngược lại hai người ngồi ở trên kia, không quỳ cũng có tiểu nha đầu cầm mâm đựng trái cây hầu hạ, oa!”

Lạc Diên để nghe vậy hơi kinh ngạc, nguyên hàm râu dựng thẳng lên, Lệ phi ngồi một bên thấy thế, cũng đoán ra được nguyên do bảy tám phần, vẫn là nhện không được, che mặt cười khế.

“Hoàng Thượng bớt giận!” Mục vương dập đầu xuống sàn nhà ba cái, khuôn mặt lộ vẻ lo lắng trên mặt đất liếc nhìn về phía Lạc Diên đế.

“Khuyển tử... khuyển tử thuở nhỏ đầu óc không được đầy đủ, hơn hai mươi tuổi mà chỉ giống như đứa bé bảy, tám tuổi, thỉnh, thỉnh Hoàng Thượng giáng tội!” Nói xong, Mục vương cắn răng, hung hăng dập đầu xuống sàn nhà ba cái.

Mỹ nam tử khuôn mặt hoa đào kia lại thản nhiên không biết chuyện gì xảy ra, vẫn như cũ vì không được ăn táo nên khóc đến nước chảy hoa trôi, lê hoa đái vũ, nhưng lại không mất đi một chút nhan sắc nào.

Lệ phi thấy vậy, cũng không khỏi thở dài phiền muộn: anh tuấn thế này, lại là người nhược trí, thật sự hợp với hai chữ “đáng tiếc”...

Hừm? Tại sao tôi lại biết câu chuyện bên ngoài dã sử này?

Bởi vì, tôi là người bị hại.

Tiểu Bạch ngọc này, là tướng công của tôi.

Nghĩ đến kẻ bất tài này năm đó, lúc mới lên kiệu hoa, tóc đen như mực, tao nhã, lúc nói chuyện, hồn phách hôi phi yên diệt.

*Hôi phi yên diệt: tro bay khói tàn.

Nói đến thật là... hổ thẹn, hổ thẹn!

Chương 1

Tất cả đều do rượu trắng gây ra họa.

Nhớ lại sai lầm hôm đó, gió bắc lạnh thấu xương, lá khô bay loạn xạ.

Mỗi năm một lần, theo thường lệ công ty của chúng tôi đến nhà hàng lớn Yến Lai Cư ăn bữa cơm đoàn viên vào mỗi năm, đang lúc ăn, ông chủ vắt cổ chày ra nước* dưới ánh mắt sợ hãi của mọi người khăng khải gọi hai chai rượu trắng sa hoa hiệu XX. Nghe nói loại rượu trắng hiệu XX này một chai đã có giá bán tới 800, chắc chắn, thật sự là giậm chân giận dữ, so với nửa tháng tiền lương của một nhân viên nhỏ như tôi còn hơn tới 200!

(*)vắt cổ chày ra nước: bủn xỉn, keo kiệt.

Chỉ có điều bạn vẫn khoan hãy nói, rượu sa hoa quả là rượu xa hoa, không giống với loại rượu xái chỉ có mấy đồng tiền. Ngọt như đường, hương thơm lưu tận kẽ răng, không hơn mặt không dẫn đầu, sau khi uống nhiều quá, hắc! Chân cũng không mỏi, thất lưng cũng không đau, đi đường có lực, lên lầu... ách~~ thực xin lỗi, thực xin lỗi! Lạc đề rồi.

Dù sao cũng do tự tôi uống đến xiêu vẹo, quá trình rất sáng khoái, hậu quả thực nghiêm trọng.

Đợi đến khi tôi mơ mơ màng màng có lại ý thức, không thấy cầu Nại Hà, Mạnh Bà thang trong truyền thuyết, mà chỉ thấy một ông già râu bạc mặc áo đen dài đang nhìn tôi chăm chú.

Xung quanh tối như mực, không nhìn rõ cảnh vật, chỉ có mỗi lão đầu này ở trước mặt tôi cứ lắc lư đến lắc lư đi, rõ là khác thường.

Tôi há mồm định hỏi đây là đâu, nhưng nghĩ lại thấy câu này bình thường quá, không chừng người nào đến đây cũng hỏi vậy hết, ngàn năm vạn năm, lão đầu râu bạc không chừng đã nghe tới nỗi tai nổi kiến, bực mình.

Vì thế, tôi nuốt câu nói kia ngược trở vào, nuốt nuốt nước miếng nói:

“Tiểu ca, bộ râu quả thật không tệ.”

Lão đầu đôi mắt lóe lóe, có vẻ hơi xúc động.

“Thật sao?”

“Thật sự.” So với râu mép của tiểu Tuyết nhà chúng tôi còn đẹp hơn nhiều, tiểu Tuyết là con mèo yêu quý của tôi.

Lão đầu nghe xong vô cùng thoải mái, có chút đắc ý vuốt vuốt bộ râu kéo dài âm điệu hỏi:

“Này, người biết đây là đâu sao?”

Mẹ của tôi từ nhỏ đã dạy, làm người cần phải khiêm tốn, không hiểu không cần giả bộ hiểu, tôi thành thực lắc lắc đầu.

Lão đầu tựa hồ rất vừa lòng với đáp án của tôi, hắc cười một tiếng, giống như lại nghĩ tới cái gì rồi thở dài.

“Cái tiểu nha đầu nhà người a, bị chết oan uống quá. Rượu kia... Ai! Là rượu giả.”

Sấm sét bổ trúng vào đầu, tôi trừng mắt to, XX người cái XX, không phải rượu trắng xa hoa sao? NND, lão tử lần đầu tiên trong đời được uống loại rượu xa hoa, rốt cuộc lại chết vì uống.

“Không phải đâu, rượu đó đến 800 một chai lận.” Tôi giơ cái tay run rẩy thành hình chữ “Bát”, 800 đồng bạc óng ánh a, thu nhiều tiền như vậy, rượu tốt cho dù có thiếu đạo đức mấy cũng chỉ cần trộn nước thôi, cứ nhiên lại trực tiếp làm rượu giả?!

Lão đầu sờ sờ râu, vừa nặng nề thở dài:

“Người nghĩ rượu đó giá 800 thật à? Hàng tặng thôi, giá cả tất nhiên phải ghi càng cao thì khách hàng mới càng thích.”

Hàng tặng?

Đôi mắt của tôi lại mở to ra thêm hai tắc, hèn gì vắt cổ chày ra nước như vậy thì làm sao tính tình lại thay đổi mau như thế? Té ra là hàng tặng. Nghĩ tới tình cảnh lão bản hào phóng rót rượu, dưới đáy lòng của tôi lại một lần nữa thâm lặng nguyên rửa cả nhà của hần, XX người đồ XX, mời bọn tôi uống đồ tặng còn không nói, lại còn thông đồng với nữ phục vụ diễn màn “Không thiếu tiền” với bọn tôi!!!

Lão đầu tiếp tục cảm khái: “Kỳ thật rượu giả cũng không có gì, thế nhưng người mới phải nên nói người ấy cái tiểu nha đầu, đầu cần giống như chưa từng thấy qua rượu mà cố gắng trút xuống, ai! Cái này được đấy, tự mình trực tiếp trút xuống chỗ này của ta.”

Lão đầu nhún vai, bấp chân tôi mềm nhũn, hai tay chống đỡ ngã quỵ trên mặt đất.

Trời xanh a, dùng sét đánh chết tôi đi!

Cả đời này của chúng tôi, mỗi ngày vì ba bữa cơm mà vất vả bôn ba, không dễ dàng lắm mới được một lần uống loại rượu xa hoa, ngờ đâu lại là hàng tặng của nhà hàng, hàng tặng còn chưa nói, còn lại là hàng giả!

Lão đầu dùng ánh mắt thương tiếc nhìn nhìn tôi, vỗ vỗ bả vai tôi dùng ẩn ý sâu xa nói:

“Bát quá người cũng đừng đau lòng, dương thọ của người chưa hết, hiện tại do uống phải rượu giả mà chết, ta có thể tiễn người một đoạn.”

Chớp chớp hai con mắt ướt sũng, tôi lại nức nở hai cái, quả nhiên vẫn còn nhiều người tốt. Quay đầu lại định hỏi lão đầu vài câu, định đưa tôi trở về hay để cho tôi xuyên không đi làm hoàng đế cũng là lúc, cảm nhận được có một luồng lực đang hướng tới sau lưng của tôi, cùng với âm thanh mơ hồ của lão đầu tử:

“Liêm Chi, đừng hỏi đi đường nào, nên thích ứng trong mọi tình cảnh a!” Chưa kịp suy nghĩ chuyện tại sao lão đầu lại biết tên tôi là Liêm Chi, cảm giác mất trọng lực khủng khiếp đã kéo tới toàn thân tôi, tôi không biết ngã xuống vực sâu của triều đại nào.

Trước khi mất đi ý thức, tôi không khỏi thổn thức. Xem ra, tôi lại tính sai. Lão đầu không phải phiên người khác hỏi hần “Đây là đâu”, mà là sợ người khác hỏi hần đi hướng nào, vì thế cứ một chưởng đẩy đi cho xong việc.

NND, vắt cổ chày ra nước ông tốt nhất đừng để cho tôi gặp lại lần nữa.

Xuyên qua xong rồi, người thứ nhất trợn mắt nhìn thấy, phải là ai đây?

Nha hoàn? Gã sai vật? Mẹ già gào khóc to hay là hai mắt lệ mờ mịt của người yêu?

Mẹ nó, xem như các người lợi hại? Chạm đất thành công một cuộn mí mắt vừa hé ra thật to, thật to lại thật to khuôn mặt anh tuần.

Khụ, nói hần ta anh tuần cũng không tả hết được, bởi vì kẻ bất tài này lại đang thấy một đôi mắt phượng mê người lúc này đang nửa nhắm nửa mở, hơi nước mịt mù, đưa tình gợi ý nhìn tôi chăm chăm, mày liễu nhú chặt, bộ dạng sốt ruột lo lắng không biết làm sao. Dưới cái mũi, bởi vì chúng tôi tiếp xúc thân mật miệng đối miệng, khiến cho tôi tạm thời không có cách gì nhìn rõ.

Loại hành vi này, nói đẹp dễ thì là “Độ khí”, nói trắng ra thì kêu là “Hô hấp nhân tạo”.

Ngay lúc đầu óc tôi đang trống rỗng, ngay cả ánh mắt cũng quên trừng, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

“Đại phu đại phu, nhanh lên!”

Cửa bị mở ra trong nháy mắt, cái người mới nãy còn phác trạ trên người tôi chiếm hết tiện nghi giờ đã không thấy bóng dáng đâu. Tôi còn choáng váng chưa kịp xác định được phương hướng, lại thêm tay chân mới chạm đất không có sức lực, tôi quyết định tiếp tục nằm ngay đơ trên giường.

Một tiểu nha đầu tóc thắt bím ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, dẫn theo một lão nhân mang theo một cái hộp gỗ chạy hồng hộc vào phòng, mở to mắt nhìn chăm chăm vào tôi, sửng sốt.

Vài giây sau, tiểu nha đầu mới kịp phản ứng trở lại, “A” một tiếng.

“Công chúa người tỉnh rồi?”

Hai con mắt tôi xoay tròn tròn, công chúa? Lão đầu râu bạc coi bộ còn có lương tâm, xuyên qua thành công chúa ít nhất cũng có thể đảm bảo được cơm no áo ấm.

Tiểu nha đầu không đợi tôi mở miệng trả lời, vội túm lấy lão nhân đến bên giường.

“Đại phu người mau xem xem, công chúa có phải bị nghẹn đến hồng cả đầu óc không, sao cứ im ru không nói câu nào thế?”

Tôi giận trừng mắt tiểu nha đầu, có người mới bị nghẹn hồng cả đầu óc ấy, người có cho ta cơ hội mở miệng nói sao?

Chưa kịp thanh minh, đại phu đã bắt đầu bắt mạch, tiểu nha đầu bên cạnh vẫn thao thao bất tuyệt.

“Hôm qua lúc nửa đêm công chúa hô đói, rồi uống nước trà với ăn mấy quả mận tươi, không ngờ ăn chưa được một nửa nửa đã bị nghẹn, sau đó mất trợn trắng, đau đớn cả một buổi tối... A!”

Tiểu nha đầu nói được một nửa thì dừng lại, ngồi xổm xuống thò tay vào trong túi lụa, lấy cái cục gì đó rồi đứng lên, ung dung một hồi bỗng nhiên lại la toáng lên:

“A, quả mận! Thì ra công chúa đã nhổ được quả mận mắc ở trong cổ họng ra, đại phu người xem!”

Tiểu nha đầu đem quả mận đã bị gặm tới thất linh bát lạc, còn dính đầy chất nhầy ghê tởm quơ quơ trước mặt đại phu, tôi cảm nhận được mấy ngón tay đang bắt mạch trên tay tôi run run.

Đại phu quá mất mặt, ho khan mấy cái mới đứng dậy cung kính hành lễ nói: “Đồ vật đã phun ra, hơi thở công chúa đã lưu thông bình thường, cũng không còn lo ngại. Có điều sắc mặt không được tốt, tất cả đều do lúc nãy khí huyết không thông, lại bị sợ hãi quá mà ngất xỉu, để lão đi kê vài thang thuốc thông máu thuận khí đến.” Dứt lời, đại phu vội vàng tránh tiểu nha đầu còn đang nắm khư khư vật ghê tởm trên tay, không có khí phách chạy mất.

Tiểu nha đầu thấy đại phu đi rồi, lại nháy nháy cặp mắt trong veo thấy cả đáy nhìn tôi, khôn ngoan hỏi:

“Công chúa, cô đỡ chút nào chưa?”

Tôi mới mở miệng định nói, tiểu nha đầu lại bùm bùm nói một tràng trước khi tôi mở miệng.

“Công chúa cô đừng trách Kỳ Nhi tự tiện quyết định, ta cũng không muốn gọi đại phu tới, nhưng thấy cô ghen đến nổi ngất đi, ta sợ lúc đó cô xảy ra chuyện nên mới kêu người đến.”

Tiểu nha đầu này miệng lưỡi bén nhọn, trước khi chủ tử mở miệng trách cứ liền đem trách nhiệm rũ bỏ sạch sẽ, tuyệt đối không phải vật trong ao (nguyên văn là vậy, chắc bảo chị Kỳ này không phải kẻ ngu ngốc bị dắt mũi). Kỳ quái là vị công chúa này sao đến mắc ghen mà cũng không cho tiểu nha đầu đi gọi đại phu?

Tôi nói: “Người tên là Kỳ Nhi?”

Lời vừa nói ra, Kỳ Nhi sững sốt, đôi mắt trong sáng trở nên cực kỳ luống cuống, vẻ mặt vô cùng mờ mịt, nghiêng đầu nhìn tôi.

Sớm hay muộn cũng phải hỏi như vậy, tôi ngượng ngùng đến run run da mặt, hắc hắc làm bộ cười hai tiếng.

“Có nói cho người cũng chưa chắc người đã tin, ta bị hai tên tiểu quỷ dẫn tới cầu Nại Hà, mới uống trà Mạnh Bà xong đang chuẩn bị chuyển thế lại đột nhiên tỉnh lại, chỉ thấy trái mạn to hơn một nửa nằm trên mặt đất. Ta đang nghĩ lại, có lẽ hơi thở đã thông suốt lại, Diêm Vương phát hiện đã bắt lộn người nên mới trả ta ngược trở về, thế nhưng mà, trà Mạnh Bà đã nuốt vào bụng, ta trừ nhớ rõ mình là công chúa cái gì cũng không biết.”

Rất nhiều năm sau, Kỳ Nhi nói cho tôi biết, thật ra lúc trước bộ dạng chín chắn của tôi thật sự rất trong sáng, rất ngu ngốc, tôi cần môi dưới thiếu chút nữa ra máu mới nhận được cười. Nếu chỉ nhớ rõ mình là công chúa, sao lại biết mình bị ghen mà chết hả? Nếu không biết mình bị ghen mà chết, thì sao mới tỉnh dậy lại quan tâm đến cái quả mạn bị nhỏ ra bên giường.

Bất quá lúc ấy, tôi rất ngu ngốc rất ngây thơ lại nghĩ ra cái lời nói có trăm ngàn chỗ hở này có thể khiến Kỳ Nhi tin.

Tôi cầm bàn tay mềm mại của nàng nhéo nhéo bày tỏ an ủi, hy vọng nàng sẽ không vì quá ngạc nhiên mà hôn mê. Tôi đã suy nghĩ kỹ càng rồi, nói mình mất trí nhớ ở cổ đại thật sự là rất không thể tưởng tượng được, nói không chừng không cần thận một cái bị người khác cho là “mắc bệnh điên” ném vào phòng tối nhất lại. Có điều thần linh thôi thì không dám chắc, khoa học kỹ thuật của người cổ đại không phát triển, hoàng thất đối với thần linh vừa mới nói lại càng tin tưởng và sùng bái, tôi nói mình quay về từ cửa quỷ môn quan ngược lại có thể tin là thật.

Quả nhiên, tiểu nha đầu có chút dao động.

“Thế công chúa còn nhớ Kỳ Nhi không?”

Tôi hào sảng trả lời: “Không nhớ rõ.”

Kỳ Nhi đối với câu trả lời này dường như lòng bị tổn thương, một lát sau mới “A” lên tiếng nói:

“Đêm qua công chúa cô ăn bị mắc ghen, ta muốn đi kêu đại phu nhưng cô sợ đánh mất mặt mũi, nói cái gì cũng không cho phép, ai ngờ dầy vò cả đêm rồi trợn trắng mắt hôn mê luôn.”

Tôi gật đầu, thì ra là thế. Thế nhưng cũng nên cảm ơn cái vị công chúa chết vì sợ mất sĩ diện này, bằng không tôi cũng không có biện pháp sống lại.

Tôi chết vì uống rượu giả, nàng vì ăn mạn mắc ghen chết. Đều rất oan uổng a!

“Ta là công chúa của nước nào? Họ gì tên gì? Từ đâu tới? Đi đến đâu?” Tôi nhìn chung quanh một vòng, phát hiện trong tấm cung công chúa trừ bỏ một cái giường lớn, cũng chỉ có một cái xích đu, một cái bàn cùng bốn cái ghế, cả bàn trang điểm cũng không có.

NND, cái đất nước này chẳng lẽ còn nghèo hơn cả châu Phi sao? Chỗ này làm sao được gọi là tấm cung của công chúa, là một cái khách điểm thì đúng hơn.

Sự thật chứng minh, khả năng quan sát của tôi vô cùng chuẩn xác.

Kỳ Nhi nói cho tôi biết, chỗ này đúng là khách điểm.

“Sao ta lại ở trong khách điểm?” Công chúa không phải nên sống trong thâm cung, cửa lớn không ra cổng trong không bước tới sao?

Kỳ Nhi đang định giải thích, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng kèn âm ỉ, hỗn loạn, tiếng cười đùa nhốn nháo rộn ràng, chưa tới một lát, âm thanh theo tiếng gió tới trước cửa, biến thành tiếng đập cửa thùng thùng.

Tôi với Kỳ Nhi không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa lớn, Kỳ Nhi nói:

“Không kịp rồi, chờ công chúa lên kiệu hoa xong Kỳ Nhi sẽ giải thích cho cô rõ ràng.”

Tôi hít hai ngụm khí lạnh, không khỏi nói lắp:

“Hoa, kiệu hoa?”

Nếu tôi nhớ không lầm, kiệu hoa vừa được gọi là hỉ kiệu, vừa là đồ vật mà chỉ có tân nương tử mới có thể sử dụng.

Kỳ Nhi dường như nhìn thấu sự kinh ngạc của tôi, vuốt cằm tỏ vẻ nghiêm túc nói:

“Hôm nay là ngày công chúa được gả vào Mục vương phủ.”

Tôi một hơi muốn thốt ra, lại nuốt ngược trở về.

2. Chương 02

Chương 2

Trước khi lên kiệu hoa, Kỳ Nhi thừa dịp thời gian rảnh lúc tôi đang búi tóc trang điểm, ngâm một bài thơ mà gần đây mới học được:

Huyền thiên Hộc Châu ý minh Nguyệt,

Mặc hương trái án nhuộm ẩm Ngọc,

Nhân luân cảm tú phi tử cười,

Không bằng thế tử An Lăng lang.

Dịch nghĩa: sặc, tớ không có khả năng này, nhưng đại loại có thể giải thích như vậy

Hộc Châu trời tối tựa đêm trăng,

Mực thơm trái án nhuộm ngọc ẩm (án ở đây là tờ giấy để viết chữ ở thời xưa)

Nghe đồn phi tử cười rục rở

Chẳng bằng thế tử An Lăng lang.

Bài thơ về truyền miệng ai cũng thuộc lòng này, kể thẳng ra đích danh tam đại mỹ nam của Lạc Vân quốc: được ví như ngôi sao sáng trong bầu trời đêm – Thất hoàng tử thần thông Huyền Nguyệt, dùng tài hoa hơn người lấn áp cả hoa thơm cỏ lạ – Đại tài tử Mặc Ngọc, người cuối cùng còn lại chính là người lập tức sẽ trở thành phu quân mà tôi phải gả – Mục tiểu vương gia An Lăng Nhiên.

Hai người đầu tiên, một người anh dũng tuyệt vời, một người nho nhã lịch sự, nhưng sao lại đụng phải cái tên An Lăng Nhiên này, cùng là khuynh quốc khuynh thành có thể sánh hơn cả gấm vóc cung điện phi tần. Tôi cũng không hề vui sướng. Mặc dù Kỳ Nhi có nói, hai câu trước đó giấu đầu giấu đuôi đem tên gọi của Huyền Nguyệt, Mặc Ngọc ẩn hết vào trong bài thơ, duy nhất chỉ có mỗi tên An Lăng Nhiên, có thể nhận thấy tướng mạo người này tuyệt đối hơn hẳn hai người trên kia.

Thế nhưng, tôi vẫn không vui vẻ cho lắm.

Một nam nhân còn đẹp hơn cả ái phi của hoàng đế, sinh ra đã là cái hình dạng gì hả? Tôi cũng không nghĩ ra được, Kỳ Nhi cũng không cho tôi thời gian nghĩ nhiều, đắp khăn voan đỏ lên rồi nhét tôi vào kiệu hoa.

Nói tới địa vị của nàng công chúa được gả đi này, thực ra cũng là đứa trẻ xấu số.

Lạc Vân quốc này là một quốc thổ lớn ở Trung Nguyên, công chúa ở các bộ tộc nhỏ cũng có chút giống giống như bộ tộc người Hồi trong lịch sử ngày nay, đánh không lại trốn không thoát, bắt dắc dĩ không biết làm sao, đành phải đổ mồ hôi hai tay dâng trâu bò cừu dê, vàng bạc châu báu cùng... con gái của mình. Trung Nguyên mặc dù giàu có, thế nhưng không có cô gái nào chịu bằng lòng xa quê hương vạn dặm đường dài tới nơi này, công chúa cũng thế. Vì vậy, trước khi đi nàng chỉ dẫn theo nha đầu Kỳ Nhi bên mình, bỏ lại hết những nha đầu hồi môn khác tới đây chịu khổ.

Sau khi đến Lạc Vân quốc, cách ngày thành hôn còn mấy ngày, Mục vương phi liền dự định đưa con dâu tương lai đến hành quán của Mục vương phủ ở tạm trước, ai ngờ công chúa cũng không biết lý lẽ, cảm thấy hành quán cũng là một phần của Mục vương phủ, chưa bái đường thành thân đã vào kỳ môn, quả là vô cùng nhục nhã, lại không quan tâm đến lời phản đối của mọi người, tự mình vào khách điểm chờ ngày đại hôn. Lạc Diên đế nghe thấy tức giận vô cùng, cũng nhờ Mục vương gia đi đi lại lại giải thích, hoàng cung lúc này mới im hơi lặng tiếng được một chút, cũng bởi vì vậy, công chúa mới chưa gì đã làm mất lòng cha chồng và mẹ chồng tương lai.

Trên dưới kinh thành đều nói vị công chúa này không biết đạo lý, tôi cũng không cho là thế. Người ta là kim chi ngọc diệp, gả cho người một tên tiểu thế tử của cải dư dả ngay cả chức tước còn không có, cho dù có có chút điểm kiêu ngạo như thế cũng không đáng trách. Lúc này tôi có đứng trước gương tỉ mỉ xem xét hết một hồi, dung mạo của vị công chúa này mặc dù không dám nói là khuynh sắc khuynh thành, hoa nhường nguyệt thẹn, cũng tuyệt đối đạt đến mức chìm sa cá lặn. Một vị công chúa xinh đẹp yếu điệu như vậy gả ột tên đệ nhất mỹ nam Lạc Vân quốc cũng không lỗ vốn, có điều đặc tội với cha mẹ chồng thì có chút phiền phức, người ta thường nói lòng dạ nữ nhân, như kim dưới đáy biển, không biết cha mẹ chồng có ghi hận trong lòng hay không, có chờ sau khi tôi vào cửa rồi mới trừng phạt tôi không.

Sự tình phát sinh quá đột ngột, tôi không có biện pháp bỏ trốn, nói đúng hơn là, không muốn bỏ trốn. Kể hèn bất tài, kiếp trước bị bạn thân chung phòng đặt ột cái biệt danh, gọi là “Da chết”, bảo rằng tính tình của tôi thực sự hiền lành quá tuổi. Bất luận gặp chuyện gì, luôn bình tĩnh xử lý, thích ứng trong mọi hoàn cảnh, điềm tĩnh tự nhiên đến nỗi khiến người khác phải sợ hãi.

Nhóm bạn thân nhất của tôi thường hay nói say sưa về một chuyện, xảy ra vào trận động đất cấp tám năm ngoái. Kiếp trước nhà của tôi cư ngụ ở Thành Đô, mặc dù cách tâm trận động đất một khoảng cách nhỏ, nhưng theo bản tin sau đó, Thành Đô hôm đó rung động mạnh cũng đạt gần tới cấp sáu. Lúc đó, tôi vì làm xong một bài luận mà thức suốt đêm, mơ mơ màng màng cảm thấy mấy vi tính đang đưa qua đưa lại, trong lòng thầm nói, không đi ngủ không được a, sao con mắt dao động mạnh dữ vậy. Vì thế, vô cùng trấn định lấy tay đỡ mấy tính, thế nhưng mấy tính càng lay động càng mạnh, cả người cũng bắt đầu lay động theo, trong lòng tôi càng nổi nóng, càng dùng sức đỡ lấy màn hình mấy tính, tao cũng không tin giữ không được cái đồ bị bệnh này! Trong chốc lát, mấy tính rốt cuộc không lay động nữa, tôi rất hài lòng lại cảm thấy trong bụng có chút đói, sau đó lếch đôi guốc gỗ xuống dưới lầu mua đồ ăn. Nhưng vừa mới đến dưới lầu, bác bảo vệ nhìn tôi như nhìn quái vật, ghen hòng nhìn trân trân chĩa tay vào người tôi nói:

“Cô, cô, cô lúc này ở trên lầu?”

Tôi nhúc nhích, không hiểu nổi.”Có chuyện gì sao?”

Ông cụ mở to mắt, “Vừa rồi có động đất, cô không biết sao? Mọi người chạy xuống hết, cô cũng không biết sao?”

Lúc này tôi mới kịp phản ứng lại không phải tôi mệt quá hoa mắt, mấy tính đúng là lay động thật. Tay phải nắm thành quyền vỗ tay “A” nói:

“Cho thấy trang bị của tiểu khu chúng ta vẫn chịu được thử thách, vừa rồi cháu đi thang máy xuống đây một chút chấn động cũng không thấy.”

Chuyện sau đó không cần phải nói.

Dù sao cái danh hiệu “Da chết” này của tôi đúng là đặt đúng chỗ, tôi cảm thấy, so với chết vì động đất, xuyên qua, mới tỉnh lại đã bị người khác khinh thường, tiết mục lấy chồng kiểu này quả thực giống như đại vu gặp tiểu vu*. Cho nên, tôi quyết định tuân theo thánh ân, trước tiên đến Mục vương phủ ngắm thiên

hạ đệ nhất mỹ nam trước rồi hãy nói, dù sao, vì tôi mà hai nước đánh nhau, sinh linh đồ thán cũng không hay cho lắm.

(*) Chữ “Vu” ở đây là chỉ người thời xưa chuyên coi việc tế thần là nghề nghiệp để lừa gạt tiền của. Ý câu thành ngữ này là chỉ thầy phù thủy nhỏ gặp thầy phù thủy lớn, tài năng của hai bên khác nhau một trời một vực.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Tam quốc chí- Ngô thư-truyện Trương Hồng”.

Thời Tam Quốc có một đôi bạn rất thân nhau, một người làm quan ở nước Ngụy tên là Trần Lâm, còn một người làm mưu sĩ cho Tôn Quyền ở Đông Ngô tên là Trương Hồng. Hai người đều có tài năng và rất kính trọng nhau. Họ tuy không sống cùng một nơi, nhưng vẫn thường xuyên viết thư qua lại thăm hỏi nhau và đàm luận về văn học. Một hôm, Trương Hồng nhận nhìn thấy một chiếc gối bằng gỗ lim rất đẹp, liền tức hứng viết luôn một bài phú rồi gửi cho Trần Lâm. Trần Lâm vô cùng tán thưởng bài phú này, rồi nhân một buổi tiệc đã đưa ra ọi người xem, và nói một cách tự hào rằng: “Bài phú này thực là tuyệt tác, các ông có biết không, đây là do Trương Hồng người bạn thân của tôi viết đó”. Ít lâu sau, khi Trương Hồng được đọc qua hai giai tác của Trần Lâm là “Vô khổ phú” và “Ứng cơ luận” đã phải vỗ tay khen tuyệt. Trương Hồng viết thư cho Trần Lâm tỏ lòng khen ngợi phong cách sáng tác mới mẻ và độc đáo của Trần Lâm, đồng thời còn khiêm tốn xin học hỏi Trần Lâm. Trần Lâm nhận được thư bạn cũng khiêm tốn hồi thư rằng: “Tôi ở phương bắc đã không thông thạo tin tức, lại rất ít giao du với các văn nhân, học sĩ tầm mắt còn rất hạn hẹp, ở chỗ tôi rất ít người viết văn chương, nên tôi trở nên có tiếng tăm cũng tương đối dễ dàng, nhưng đây không có nghĩa là tôi có tài năng xuất chúng, so với ông tôi còn kém xa, đây thật chẳng khác nào tiểu vu gặp đại vu, không thể bày trò pháp thuật được nữa.”

Cứ như thế, tôi bình thản ung dung ngồi trên kiệu hoa, bình thản ung dung được đưa vào Mục vương phủ, bình thản ung dung bị bà mối công vào đại sảnh.

Thế nhưng, thế nào tôi cũng không ngờ mình phải đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

Ngừng bước chân lại, xuyên qua cái khăn voan trùm đầu tôi nhìn chăm chăm vào một thứ có bộ lông sừng sừng dưới đất, dường như còn phát ra tiếng kêu “cục tác cục tác”, cảm lòng không được còn phát ra hơi thở lạnh lẽo, tiện thể cũng không phụ sự mong đợi của mọi người thét chói tai ra tiếng.

“A... a a... cứu mạng a...”

Âm thanh lay động đến tận tâm can, trầm bổng du dương, uyển chuyển thú vị, nhưng rõ ràng, các bậc phụ mẫu cũng không hài lòng lắm, nên càng khởi phải nói đến hai chữ “yêu thích”. Dưới tiếng thét giãy dụa chói tai, khăn voan đỏ cũng không biết đã bay đến chỗ nào, thế cho nên giờ phút này tôi có thể nhìn thấy rõ sắc mặt khó coi của mọi người thế nào, đặc biệt là sắc mặt của một nam một nữ ngồi ghế trên kia càng khó coi hơn, trông xanh mét mang theo đen kịt, từ đen kịt chuyển thành trắng bệch, có hát hí khúc cũng không cần phải trang điểm, thế nên tôi phải ân cần đáng tiếc cho cha mẹ chồng.

“Công chúa” Kỳ Nhi kéo kéo ống tay áo của tôi, trong đại đường hoàn toàn yên tĩnh.

Cái thứ có bộ lông sừng sừng bên cạnh tôi không biết thức thời còn kêu “cục tác”, góc đầu dậy ngạo mạn nhìn quanh, vỗ cánh ra vẻ như muốn nhào tới chỗ tôi, tôi đứng một bên toàn thân nổi da gà, một bên run rẩy trốn sau lưng Kỳ Nhi, sắc mặt vợ chồng Mục vương càng lúc càng u ám.

Tôi vô cùng oan ức.

Miệng gương gao kéo ra một nụ cười, tôi chỉ vào cái thứ có lông trên mặt đất nói: “Trống, con gà trống.”

Nói ra thật xấu hổ, tôi không sợ rắn không sợ sói, khi còn bé lại từng một mình bị gà trống mổ, vô cùng sợ hãi đến nỗi giống như con chim chết không ngồi dậy mà bay nổi.

Mục Vương phi da mặt run rẩy, ngoài cười nhưng trong không cười lắc lắc đầu:

“Công chúa không cần phải nói, lão thân cũng biết đây là gà trống.”

Nghe giọng điệu này, không có vẻ tuyệt diệu. Nhưng tôi tự mình không có làm sai chuyện gì, vì thế vươn thẳng lưng đối mặt với Mục vương phi, quân sự của Vương phủ cũng có chút ngu xuẩn, chuyện thể tử thành thân lớn như vậy hẳn lại dám để cho gà trống chạy lung tung trong chính đường, hơn nữa tôi vào đây này

giờ, cũng không thấy tướng công thiên hạ đệ nhất mỹ nam của tôi hiện thân, ách ~ có khi nào hấn bị nhốt trong cái vòng gà trống còn không chỉ có mỗi con gà này, hấn bắt gà sao?

Mục vương phi này nổi giận cũng không có lý lẽ, quân sự nhà người không cần thận thả gà trống ra, bà phát hỏa với tôi làm gì hả?

Kỳ Nhi ho khan mấy tiếng, so với lúc nãy lại càng dùng sức hơn kéo kéo tôi, nhỏ giọng nói:

“Công chúa.”

Tôi chăm chú lắng tai nghe, Kỳ Nhi đang định nhiều lời chợt phía sau nàng hiện ra một thân ảnh đỏ chói, trên đầu lại đội cái khăn voan đỏ, trong lòng tôi “lộp bộp” một tiếng, chẳng lẽ... đây là vị tướng công có dung mạo như Phan An của tôi sao?

Đôi mắt nhỏ dán trên người hồng y nam tử, tôi khấn trương vô cùng nuốt nuốt nước miếng, người nào chẳng thích đẹp, quả thực nếu lần xuyên qua này của tôi có thể ban thưởng cho tôi một anh đẹp trai, tôi, tôi... chết cũng không hối hận?!

Hồng y nam tử chậm rãi gỡ khăn trùm đầu ra, sắc mặt nhất thời bổn trướng đầu tôi.

Ôi chúa ơi!

Thê thảm trong thâm thương, nhớ lại năm đó nghe nói có ngôi sao ca nhạc nào đó đến Thành Đô, tôi cực kỳ hứng thú bốn giờ sáng đã rời giường, năm giờ nhanh chóng đến sân bay chờ, một đám người đỏ mắt nhìn từng người đi ra sân bay, ngoại trừ tôi ai cũng đều căng con mắt rướn cái cổ dài như đà điểu thét chói tai, kết quả, một người mang giày cao gót, quét quét son môi, lão thái thái so với phù dung tỷ tỷ còn hơn cả phù dung tỷ tỷ, mắt hai mí giả khoe khoang phong thái chợt xuất hiện trước mặt mọi người.

Tâm tình của tôi lúc này còn tệ hơn so với lúc đó, một chậu nước lạnh xối xuống đầu, chạy xuống đáy lòng, lạnh thật lạnh thật. Bất quá, cái tính tình có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh của tôi lại một lần nữa phát huy tác dụng to lớn, tôi vững vàng có chút lung lay, rốt cuộc cũng không ngã xuống, chỉ run rẩy chỉ vào từ lâu đầu mặt nhiều nếp nhăn, cả con mắt và lông mày cũng không phân ra rõ ràng nói lắp bắp:

“Ông, ông...”

Lão nhân dĩ nhiên còn bình tĩnh hơn tôi nhiều, cầm cái khăn voan đỏ nói:

“Công chúa a, người sao lại không giữ kĩ cái khăn voan đỏ của mình chứ? Còn bay lên trên mặt của ta này.”

Tôi trầm mặc rồi trầm mặc, khăn voan đỏ không phải của hấn, vậy hấn hấn không phải là tiểu thái tử ca? Tôi nghe nói lại, rằng tiểu thế tử này cùng lắm là hai mươi lăm hai mươi sáu, nếu già đến mức này thì có chút thẩm nhanh thật.

Lão nhân tự giới thiệu nói:

“Lão phu là trưởng tộc của An Lăng gia, hôm nay đến đây là để làm chủ hôn cho thế tử cùng người. Vì vậy mặc hồng bào tổ chút vui mừng, nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của công chúa, phải chăng có điều gì hiểu lầm?”

Tôi nặng nề thở phào một cái, vội khoát tay nói: “Không có không có.”

An Lăng tộc trưởng nghe vậy ra vẻ tốt lành và cười cười, “Vậy mời công chúa chuẩn bị bái đường.”

Tôi nghe cười ngọt ngào, gót chân cũng không động. Bái đường thì được, mà phu quân tôi đâu?

An Lăng tộc trưởng dường như cũng phát hiện khác thường, lườm mắt lên đại đường, vân đạm phong khinh nói:

“A, công chúa thứ lỗi. Tiểu thế tử đột nhiên có chút công vụ quán thân, không về kịp lúc. Nhưng giờ lành lại không thể bỏ qua, vì vậy chỉ có thể đành mời “tiểu cát ca*” tạm thời thay thế từ bái đường thành thân”

*tiểu cát ca: đó là nguyên văn, ý bảo vật may mắn cát tường ấy, nhưng lại không may cho Chi tử là nó lại là con gà.

Dứt lời, gà trống đại ca cũng vừa vắn “cục tác” kêu hai tiếng, khí thế oai phong lẫm liệt đứng dậy đi đi lại lại xung quanh mào gà trên đại đường.

Lúc này tôi mới nhìn rõ, thì ra trước ngực gà trống ca còn có đeo hồng hoa, mũ nội nó đâm ngàn nhát dao, nó chính là cái đồ “cát ca” bỏ đi? Muốn tôi cùng gà trống báí đường thành thân? Chuyện lạ à!

Mục vương phi ngồi trên kia âm trầm cười quái dị:

“Công chúa thực tình lượng thứ. Tiểu nhi bị Hoàng thượng trọng dụng đi làm chút công vụ, chúng ta làm cha mẹ cũng không thể ngăn cản, vừa khéo lỡ mất ngày đại hôn, lão thân vốn định dời lại ngày thành hôn, ai ngờ công chúa khẳng khẳng muốn ở lại khách điểm, Hoàng Thượng giận dữ nói không ra thể thống gì, cho nên... Ai! Thật oan uổng cho công chúa.”

Lời nói, nói rất quang minh chính đại.

Tôi nghe rất rõ ràng. XX nàng cái XX, công vụ quái gì? Tôi nghe Kỳ Nhi nói hôn sự này là do Lạc Diên để tự mình hạ chỉ, lại liên quan đến đại sự bang giao của hai nước, mấu chốt ở chỗ Hoàng đế phái tân lang quan đi lo liệu một chút, cái này không phải tự sát ình cái tát sao? Còn chưa nói đến tên An Lăng Nhiên này tước vị chưa được phong, toàn bộ quan lại Lạc Vân quốc đều chết hết rồi sao?

Sự thật chứng minh, lòng dạ nữ nhân, thật sự như mò kim đáy biển.

Độc nhất, cũng thật là lòng dạ đàn bà.

Mục vương phi này câu câu chữ chữ đều là cảnh cáo, đòi lại thể diện lúc công chúa ở trong khách điểm. Cái ra oai phủ đầu này còn nói cho vị công chúa được nuông chiều như tôi biết, vào cửa Mục vương phủ phải vứt bỏ cái giá của một công chúa, an an phận phận làm người vợ tốt, tính cách xấu trước kia cũng phải sửa theo tính tình mẹ chồng, sửa chữa lỗi lầm. (sửa thượng nhất sửa)

Cho dù tính tình của tôi có dịu dàng, có thích ứng trong mọi hoàn cảnh, gặp chuyện bực mình này, cũng không kìm được tức giận. Đang chần chờ xem phản kích như thế nào, định bác bỏ cái sĩ diện kia, Kỳ Nhi ở bên cạnh tôi đã lên tiếng trước.

“Khổ tâm của Vương phi công chúa chúng tôi đương nhiên biết được, có điều nô tì không hiểu, cho dù Phò mã thật sự có việc bỏ không được, sao lại có thời gian sắp xếp “cát ca” thay? Theo nô tì biết, tân lang ra ngoài chưa về hay đã đi ngao du hơn một năm, tân nương chết không chịu rời đi nên mới thỉnh cầu cát ca báí đường. Hiện tại phò mã ra ngoài chưa về hay vẫn còn đang ngao du?”

Kỳ Nhi lộp bộp nói xong, tôi đã sớm lệ nóng doanh tròng, nếu không vì có ánh mắt của nhiều người nhìn, tôi nhất định nắm tay cô ấy hô to một tiếng “Cám ơn”. Từ lúc tôi vừa tỉnh lại phát hiện nha đầu này nhanh nhẹn nhanh miệng, thanh khiết thông minh, cô ấy một mình thâm nhập vào các quán trà ở kinh thành, thu thập tin tức Mục vương phủ, học tập phong tục Trung Nguyên, lúc thấy nàng bắt chước nghiêng đầu ngửa cổ ngâm thơ tôi đã phát hiện, cô ấy không đơn giản! Tuyệt đối không đơn giản! Bất quá như vậy, bà tám như vậy, nếu ở hiện đại, không tham gia vào đội chó săn thật sự rất rất rất ~ đáng tiếc!

“Láo xược!” Mục vương phi vỗ án đứng dậy, ánh mắt sáng quắc, “Ta và công chúa của nhà ngươi nói chuyện, ngươi chen mồm vào làm gì?”

Nghe xong những lời này, tôi không thích tí nào. Người ta thường nói, đánh chó phải xem mặt chủ, mặc dù Kỳ Nhi có chữ mắng tiểu thể tử đi ngao du có hơi quá đáng, nhưng bộ dạng như muốn ăn thịt người của Mục vương phi rõ ràng muốn nhắm về tôi, cho nên tôi không thể không lấy biện chế biện.

“Vương phi chớ giận, Kỳ Nhi lỡ mồm. Song lời của nàng cũng có ba phần đạo lý, bản cung rất sợ gà trống, việc báí đường... hay là chờ tiểu thể tử trở về đi.” Tôi cố ý nhấn mạnh mấy chữ “bản cung” và “Tiểu thể tử”, muốn từ trên mặt chữ khiến cho vị Vương phi đuôi mù này nhìn rõ sự thật, con của bà đang với cao tôi!

“Kỳ Nhi, đi thôi!” Dứt lời, tôi cứ nghênh ngang mà đi, mới đi đến cổng lớn, bị Mục vương quát lại:

“Công chúa dừng bước.” Giọng nói không nhanh không chậm, nhưng mười phần bá đạo uy phong, chân tôi cứ run rồi run, trước sau vẫn không bước ra ngoài.

Phía sau truyền tới giọng nói trầm khê của Mục vương:

“Nghe nói công chúa rất hiểu lễ nghĩa, nên mới chủ động xin đến Trung Nguyên ta giết giặc. Chuyện hôm nay, do Mục vương phủ ta làm không thỏa đáng, nhưng tiểu vương cho rằng, công chúa chấp nhận sớm báí

đường thành thân là cách hay nhất, dù sao... không nên vì hôn lễ chậm trễ mà ảnh hưởng đến bang giao hai nước”.

Lời này nói ra hợp tình hợp lý, thành khẩn tận tâm, mặc dù có chứa yếu tố uy hiếp, nhưng tạm thời tôi không tìm được lí do cự tuyệt.

“Vậy bản cung” tôi lòng còn sợ hãi nhìn nhìn gà trống đại ca trên mặt đất, không tự chủ được gõ gõ, “Bản cung đành cố mà bái lạy vậy.”

Bố mẹ chồng vô cùng vui vẻ, tôi cam lòng không muốn cũng phải quỳ xuống, dập đầu, kết thúc buổi lễ.

Ai có thể biết, một lạy này, thành thiên cổ hận.

3. Chương 03

Chương 3

Bởi vì không có chú rể, nháo động phòng, giờ khấn voan, ảm lễ hợp cẩn từng cái từng cái nghi lễ phiền phức dứt khoát được miễn hết. Mặc dù ba mẹ chồng bị náo loạn hết một phen, nhưng Mục vương phi xem ra cũng hiểu đạo lý, đến giờ Dậu, vẫn không quên sai lão bà tử đem rau quả, các thức ăn nguội tối mỗi thứ đều có tám món, trong đó có một chén cháo bào ngư được hầm trong nồi đất rất hợp khẩu vị với tôi, hương thơm ngào ngạt, vào miệng ngon lành.

Đại thẩm thấy tôi ăn uống hăng say, cũng vui vẻ đứng một chỗ không chịu đi, chỉ bảo rằng chén cháo này dù nhìn ư đơn giản, thế nhưng chế biến rất công phu. Trước hết phải dùng loại gạo được vận chuyển từ phương Bắc tới, nấu hỗn hợp gạo và nước suối trên lửa liu riu ninh trong vòng nửa canh giờ, sau đó rắc lúa mì lên nồi cháo đang sôi, dùng lửa to nấu nhừ trong vòng hai canh giờ, cuối cùng mới dùng nước bào ngư loại bỏ sạch hoa giao, một nồi cháo bào ngư tìm hoa giao lúc này mới hoàn thành.

Tôi với Kỳ Nhi vừa nghe kể chuyện say sưa, vừa nhét một chút tâm lút bụng, vừa thấy cái bát cạn đáy, đại thẩm không đợi tôi mở miệng đã dọn bát đi, để lại cho tôi một phen oán giận. Chén đĩa của quý tộc vốn rất nông, tôi vừa mới nếm được có một chút, hạ nhân của quý tộc không hiền lành chút nào, cũng không hỏi xem chủ tử có ăn no không, cứ thu dọn chén đĩa rồi mở cửa chuồng mất.

Thế nhưng là một cô gái rộng lượng của thế kỷ 21, tôi quyết định những bất hòa này đều do tàn dư chế độ phong kiến đầu độc nên không so đo với nam nữ phụ lão ấu, vì thế tôi và Kỳ Nhi nói chuyện được một lát rồi bảo chuẩn bị dọn dẹp đi ngủ.

Nói đến chuyện từ lúc tôi xuyên qua tới giờ chưa được yên tĩnh chút nào, một phen kinh ngạc lúc ban ngày. Đại kinh là vừa mở mắt ra đã không biết bị cái tên đẹp trai nào giở trò, cưỡng hôn; nhị kinh là vô cớ bị Kỳ Nhi nhét vào kiệu hoa, xuất giá; tam kinh là vì cùng với vị “cát ca” làm cho sợ hãi kia, bái đường. Quả thật là... một ngày nhiều màu nhiều vẻ.

Bây giờ nằm trên một cái giường lớn vô cùng thoải mái, mới đột nhiên phát hiện ra thể xác của vị công chúa này không chịu nổi sức ép, vô cùng mệt mỏi, Kỳ Nhi cũng coi như lạnh lợi, vừa giúp tôi kéo kéo chăn vừa nói huyền thuyên:

“Công chúa nên đề phòng với Mục vương phi, chuyện hôm nay nô tì nghĩ bà ấy sẽ không bỏ qua đâu”.

Tôi nhắm mắt lại không lên tiếng, mặc kệ đi mặc kệ đi, bây giờ tôi chỉ muốn ngủ một giấc.

Kỳ Nhi lại nói:

“Ngoài ra còn chuyện Phò mã đi làm công vụ cũng rất kỳ quặc, nô tì vừa mới hỏi mấy nha hoàn trong phủ việc thế tử đi đâu, các người họ ai cũng ắp ửng”

Tôi đã nói Kỳ Nhi không tham gia vào đội chó săn rất đáng tiếc, chắc chắn, mới đến vương phủ có nửa ngày, nàng cũng đã tìm rõ được thật hư.

Kỳ Nhi lại nói: “Nô tì thấy chuyện “cát ca” bá đường hôm nay đều do Vương phi toàn quyền sắp xếp, tỉ mỉ sắp đặt. Mục đích chính là trả thù chuyện công chúa ngủ lại khách điểm, ngày mai công chúa nhất định không được sơ suất”.

Kỳ Nhi chăm sóc chủ nhân tôi rất tốt, nhưng tôi e rằng tối nay cô ấy sẽ không ngừng huyền thuyên ở bên lỗ tai của tôi, liền dùng cái lỗ mũi “ân” một tiếng, trở người, đi ngủ.

Lúc tỉnh lại, đã là sau nửa đêm, Kỳ Nhi thì chẳng biết tung tích ở đâu, ngược lại ở đây lại có một vị khách không mời mà đến.

Nhìn chằm chằm tên Hắc y nhân đang đứng bên giường của tôi, tôi theo bản năng rụt chân lại, mồ hôi lạnh nhỏ giọt.

Đại ca à, người xem người tới thì cũng đã tới rồi, còn che mặt làm gì hả? Bộ người nghĩ người che mặt là ta không có cách nhận ra đôi mắt phượng trong veo của người chính là của cái tên lúc ban ngày đã hô hấp nhân tạo giúp ta sao, chính là anh mắt phượng đẹp trai thuận tiện giúp ta lau nước miếng sao? Cho dù trời tối mù mịt gương mặt của người cũng không cần phải như rừng rậm u ám ôm ngực đứng ở bên giường của ta a, người không biết người dọa người, dọa chết người sao?

Tôi há miệng thở dốc, nhưng lại không phát ra tiếng.

A? Có khi nào là bị điểm á huyết như trong truyền thuyết? Hèn gì đại ca mắt phượng đẹp trai này lại cứ kiêu ngạo mà đứng ở bên giường của tôi cũng không sợ tôi la lên.

Tôi vừa đỡ cổ vừa thử thử, mồ hôi trên trán của tôi ướt đẫm. Ôi chúa ơi, ban ngày vị đại ca đẹp trai này giúp tôi làm hô hấp nhân tạo thì cũng đành, giờ này là nửa đêm, hắn cũng không cần phải lên vào đây cứu chuộc linh hồn của tôi chứ?

Ca mắt phượng đẹp trai ánh mắt thâm thúy, hạ giọng nói:

“Công chúa thật sự muốn gả cho An Lăng Nhiên?”

Nghe vậy, lưng tôi cứng đờ, mắt choáng váng.

Có ý gì?

Đại ca mắt phượng đẹp trai thấy thế, đột nhiên ánh mắt sáng quắc, kích động tiến lên một bước nắm lấy tay của tôi run rẩy nói:

“Chỉ cần người lắc đầu, ta có thể lập tức mang người đi!”

Tôi tiếp tục há hốc mồm, đủ loại sự tình sáng sớm hôm nay bắt đầu nhanh chóng vận hành trong đầu óc tôi, phút chốc, một suy nghĩ đáng sợ từ đáy lòng tôi xuất hiện, tôi cực kỳ sợ hãi. Nhưng bên tai còn vang vọng giọng nói gì đó, tôi nín thở lại nghe, thiếu chút nữa là té xuống đất.

Giọng nói kia cũng không chịu dứt, triền triền miên miên mà cứ bên tai tôi hát:

Em là gió, anh là cát...

XX nhà người cái XX! Sao cả cái tình tiết Hương phi và Mông Đan cũng đem vô đây hả? Không chừng đại ca mắt phượng đẹp trai này là bạn trai cũ của công chúa, công chúa vì nước hi sinh, tự nguyện gả vào Trung Nguyên, chàng trai si tình này tâm liền trông ngóng theo sát tới đây. Lúc ở khách điểm, ca mắt phượng đẹp trai phát hiện người mình yêu bị trái mận tra tấn đến chết đi sống lại, liền giúp đỡ phun trái mận ra, thuận tiện độ khí. Sau khi cùng bọn Kỳ Nhi trở về, hắn không tiện ra mặt, nên đợi đến bây giờ mới lên vào Mục vương phủ?

Tôi sợ tới mức toàn thân run run, nếu để cho Mông Đan biết tôi là Hương phi giả, không biết sẽ tra tấn tôi như thế nào. Ca mắt phượng đẹp trai thấy tôi run lấy bầy, lại cho là tôi xúc động. Trông mắt lóe sáng, ôn nhu nói:

“Người đừng sợ, ta liền giải huyết cho người.”

Dứt lời, ngón tay ca mắt phượng đẹp trai xoát xoát hai cái lướt nhanh trên ngực của tôi, bị ăn đậu hủ xong tôi chỉ thấy cổ họng hơi hơi căng thẳng, dường như đã có thể nói chuyện được.

Ho khan hai tiếng, đầu óc tôi lại bị uốn cong thêm hai vòng.

Nếu ca mắt phượng đẹp trai này là tình lang của công chúa, hai người gặp mặt nhau phải ôm đầu khóc lóc, tình ý triền miên mới đúng, tại sao lại điểm á huyết của đối phương chứ?

Bàn tay bị ca mắt phượng đẹp trai nắm chặt, lúc này tôi mới phát hiện bản thân mình thất thần đến lợi hại.

Một phen đẩy đại ca đẹp trai ra, tôi đưa lưng về phía hắn trầm giọng nói:

“Người đi đi. Tâm ý của đại hiệp bản cung xin nhận, nhưng nếu bản cung đã gia nhập Mục vương phủ, lại cùng tướng công bá đường thành thân, bản thân sống là người của Mục vương phủ, chết làm ma ở Mục vương phủ.”

Nói xong câu nói cuối cùng, đến bản thân tôi cũng phải run rẩy, buồn nôn thật. Bất luận vị đại ca mắt phượng đẹp trai này có phải Mông Đan hay không, nếu hắn đã che mặt, thì vị Hương phi giả tôi đây đành tạm thời lấy cớ trời tối không biết hắn là ai vậy. A di đà phật thỉnh các loại Bồ Tát phù hộ, nhất thiết không được lộ ra dù nửa điểm sai lầm, bằng không mặc kệ người trước mắt này có phải là Mông Đan hay không, tôi cũng sẽ bị đại biểu nhân dân trong Mục vương phủ gỡ thành tám mảnh.

“Người ——” phía sau truyền đến một tiếng thở dài thật mạnh, một lát sau mới nghe thấy hai chữ:

“Bảo trọng.” Sau đó là tiếng cửa sổ mở, tiếng gió lùa vù vù.

Thật lâu thật lâu sau, lâu đến nỗi sau lưng tôi đều ướt nhẹp mồ hôi, tôi mới dũng cảm quay đầu lại xem xét. Trăng sáng nhô cao, cửa sổ mở toang, ca mắt phượng đẹp trai quả thực đã đi rồi. Tôi hung hăng thở phào nhẹ nhõm, còn chưa kịp lấy tay vỗ vỗ trái tim nhỏ bé đã chịu đủ giày vò, tiếng đập cửa liền truyền đến.

Tôi giật mình từ trên giường nhảy dựng lên, bất quá cũng không tốt, tiếng đập cửa này là từ cửa lớn truyền đến, kèm theo, còn có tiếng gọi ngọt ngào của Kỳ Nhi:

“Công chúa, nên rời giường rồi.”

Tôi lau một phen mồ hôi lạnh trên đầu, “Đến đây”.

Mở cửa trước, tôi quay đầu lại ngắm nhìn cửa sổ đã bị mở một nửa, bên ngoài trăng sáng sao thưa, dựa vào! Lúc này rõ ràng vẫn là buổi tối, sao Kỳ Nhi lại kêu tôi rời giường.

Ở trước cái gương đồng, tôi miễn cưỡng ngáp một cái lần thứ mười hai.

Đang chuyên tâm giúp tôi búi tóc Kỳ Nhi nhìn thấy hai cái đồng tiền lộ ra xinh xắn, “Chắc tại tối hôm qua công chúa ngủ không được ngon?”

Tôi lặng lẽ cười một tiếng, ngoài miệng nói: “Không tồi không tồi”. Trong lòng cũng đã thầm kêu rên một trăm lần, tôi vốn không ngủ có được hay không? Bị vị đại ca mắt phượng đẹp trai làm phiền, còn chưa kịp chuẩn bị ngủ tiếp đã bị người mang theo ba tiểu nha hoàn hùng hùng hổ hổ tới gọi – rời giường.

Tôi lần đầu chứng kiến cổ nhân chải tóc, đương nhiên ngạc nhiên gấp trăm lần, mở to mắt nhìn chăm chăm Kỳ Nhi trong gương đồng, chọc cho ba tiểu nha hoàn cười đến rơi nước mắt. Tôi cũng không so đo tính toán, chỉ nghe Kỳ Nhi nói, Trung Nguyên không giống ở quê nhà, chải tóc cũng không giống nhau. Tôi nghe xong mới phát giác hôm nay Kỳ Nhi cũng không chải tóc thành bím, ngược lại giống mấy tiểu nha hoàn bình thường, chải búi tóc thành hình ngọc thỏ dính ở trên đầu, trâm hoa, điệu trụ, ngay cả vòng tay và quần áo đều cùng ba người kia giống nhau như đúc, bất quá Kỳ Nhi của tôi trời sinh lạnh lợi, lại là tâm phúc của vị công chúa xấu số trước kia, so với ba nàng tự nhiên là ba phần xuất chúng hơn.

Thế nhưng so với cái kiểu đầu đầy tóc tối hôm qua, tôi cảm thấy kiểu tóc này thiếu đi bảy phần linh khí, hơn ba phần cũ kĩ. Nghĩ đến đây, tôi không khỏi thốn thức, quả nhiên bước vào cửa Mục vương phủ, chính là người của Mục vương phủ, mà ngay cả nha đầu, cũng lấy gà theo gà lấy chó theo chó.

Đầu óc đang ngao du đến lợi hại, tôi tự nhiên cảm thấy suy nghĩ trầm xuống, kéo cái cổ cũng không thể nhúc nhích theo.

Nhìn búi tóc phượng hoàng to đùng trên đầu trong gương, cùng đủ loại các thứ lay động, thoa cài tóc ngọc trai của công chúa, tôi lú lờ nói:

“Không cần phải mang tóc giả nặng như vậy chứ? Đổi cái khác được không?” Bộ dạng này thật đúng là giống một con chim công.

Kỳ Nhi mở to mắt, “Đương nhiên không được!”

Một hồi nháy mắt ra hiệu Kỳ Nhi mới xoay người nói nhỏ với tôi:

“Chắc công chúa đã quên, lúc ở nhà mẹ đẻ, chúng ta đặc biệt mời người từ Lạc Vân quốc đến dạy người, nữ tử xuất giá phải tuân thủ tam tông tứ đức. Trong tứ đức này dung nhan* của phụ nữ chính là điều quan trọng nhất.”

*Công dung ngôn hạnh.

Da mặt tôi run lẩy bẩy, khóe mắt liếc qua ba tiểu nha hoàn, vội vàng giả bộ cười to ra vẻ như đã hiểu.

“Ha ha, làm sao lại không nhớ hả, ha ha ha!”

Chuyện tôi “mất trí nhớ” chỉ có mình Kỳ Nhi biết rõ, bằng không bị ba người của Mục vương phủ này nghe thấy, nói không chừng có ngày truyền tới trong lỗ tai của bà Mục vương phi nham hiểm kia, thế thì...không phải rất tuyệt vời sao.

May mắn là, Kỳ Nhi rất dễ lừa, tôi nói tôi mất trí nhớ nàng cũng tin, đúng là một đứa nhỏ ngu ngốc chỉ biết bảo hộ chủ nhân, cũng không định bán đứng tôi nói cho người của Mục vương phủ chuyện công chúa bị “mất trí nhớ”, tại hạ bất tài, cũng may kiếp trước học chuyên ngành nghiên cứu cổ văn, biết được chút ít tập tục của cổ nhân:

Con gái trước khi xuất giá, trong nhà nhất định phải mời chị dâu hoặc mẫu thân đại loại là trưởng bối đến chỉ dạy con gái, sau khi xuất giá phải ứng thuận hiếu kính với cha mẹ chồng, hầu hạ trưởng phu, phải đoan trang hiền thực như thế nào, phải làm một thê tử tốt ra sao.

Đương nhiên, hay nhất là ở phía sau, chị dâu hoặc mẫu thân sẽ lấy một ít đông cung đồ dạy con gái làm sao nối dõi tông đường. Lạc Vân quốc so với tập tục bộ lạc của công chúa khác xa một trời một vực, nói vậy chính là như vậy, đồ mờ mờ mới có thể đặc biệt từ Lạc Vân quốc mời một người trên danh nghĩa là “cô” đến dạy công chúa tam tông tứ đức.

Nói tới tứ đức này, tôi cũng tính như là biết được một phần, vì thế nhanh chóng khoe khoang học vấn để loại bỏ nghi ngờ trong lòng mấy tiểu nha đầu.

“Phụ dung ta biết ta biết, trong tứ đức còn có phụ đức, phụ ngôn, phụ công.”

Tôi bắt đầu đếm ngón tay, Kỳ Nhi vừa lòng mà gật gật đầu: “Công chúa là kim chi ngọc diệp, phu nhân lại là Vương phi, lần đầu tiên người đi thỉnh an, đương nhiên phải ăn mặc trang trọng một chút mới xứng với thân phận của hai người.”

Tôi nhếch miệng không nói, không ngừng gật đầu, ấn tượng tốt trong lòng đối với Kỳ Nhi bắt gặp lại tăng thêm ba phần.

Tiểu nha đầu dâng trà bên cạnh nói:

“Nếu thiếu phu nhân đã hiểu rõ, vậy cần phải nhanh lên, phòng bếp đã chuẩn bị tốt củi lửa.”

Tôi nháy mắt mấy cái, có chút không tin vào lỗ tai mình.

“Đùa đấy hả?” Củi lửa? Chẳng lẽ Lạc Vân quốc bọn họ có thói quen tắm rửa lúc sáng sớm? Ách ~ phải chi có thời gian rảnh rồi, tôi tình nguyện trở về phòng ngủ thêm một lát.

Một tiểu nha hoàn khác thấy tôi hỏi vậy, trái lại thể hiện thái độ khá tốt.

“Thiếu phu nhân chỉ mới đến, đại khái có điều không biết, cô dâu mới của Lạc Vân quốc chúng ta điều phải tự tay mình pha trà cúng bái bài vị tổ tiên và cha mẹ chồng, hành lễ như vậy mới được cho là có hiếu đạo”.

Ai phát minh ra cái quy tắc biến thái này hả? Ngủ cũng không cho tôi ngủ một giấc ngon, lại bắt tôi đi xuống bếp tự mình nấu nước pha trà cho bọn họ?!

Kỳ Nhi thấy tôi trừng trừng mắt, lại kéo kéo ống tay áo nhẹ giọng nói:

“Công chúa không phải vừa mới nói sao? Tứ đức chính là phụ đức, phụ ngôn, phụ dung và phụ công. Phụ đức, phụ ngôn Mục Vương phi từ lúc cưới cô làm dâu đã cho người dò la rõ ràng, phụ dung này nô tì đã giúp cô trang điểm xong rồi, còn phụ công... thì cứ dựa vào chính bản thân của cô đi.”

Dứt lời, Kỳ Nhi lại vỗ vỗ bả vai của tôi coi như an ủi, đưa lưng về phía ba tiểu nha đầu cho tôi một cái nháy mắt khó hiểu. Nhất thời, tôi có cảm giác kinh khủng của một kẻ trộm thuyền bị bẽ mặt.

Ngoại trừ châm trà lạy tổ tiên, phụ công này... sẽ không có cái gì không tốt đang chờ tôi đó chứ?

4. Chương 04 - 05

Chương 4

Dựa theo gia quy của An Lăng gia, trước khi gà còn chưa gáy sáng, tôi phải diện một thân trang phục như không tước, đẹp dễ quý giá, ung dung nhàn nhã đến phòng bếp nấu nước, pha trà. Sau đó tiếp tục đến từ đường của tổ tiên An Lăng gia dâng trà, mặc cho bên cạnh một đám lớn bà tử tán gẫu nghe đến lim dim. Cái gì mà cổ cổ lão gia là một đại tướng quân, chết trên sa trường, thái lão gia kế thừa sự nghiệp gia phụ, khi bọn tạo phản thừa dịp hoảng loạn ám sát Hoàng thượng đã thay người cầm một đao a, lão gia An Lăng Tiêu chiến thắng liên tiếp, đánh đuổi biết bao nhiêu người Man Di a... thao! Dù sao cũng là một đám người ngu ngốc chết vì trung quân ái quốc.

Trái lại có một điểm tôi nghe rất rõ, hóa ra An Lăng Tiêu và Đường kim Thánh thượng Lạc Diên đế cũng không có quan hệ họ hàng. Tước vị Mục vương này cũng không phải sinh ra đã có, toàn là do tổ tiên tích đức. An Lăng Tiêu, cha hắn nhớ hơn hai mươi năm trước hộ giá có công, thay Lạc Diên đế cầm một đao, lúc này mới được phong tước vị vương gia, ban thưởng đất đai ban thưởng vàng, cơm no áo ấm.

Tôi nghe rồi lại lặng lẽ ngáp một cái. Lão bà tử mắt sắc, một bên thao thao bất tuyệt, một bên vẫn dùng khoe mắt liếc vào cái hũng thú rã rời của tôi, vội vàng mỉm cười mở cái nệm hương mời tôi quỳ xuống, dập đầu xuống đất tượng trưng hai cái liền thay tôi thấp hương. Ngoài miệng lại giải thích:

“Công chúa là kim chi ngọc diệp, hiển nhiên không cần tự mình dâng hương, dập đầu cũng không cần.”

Tôi cảm thấy lão bà tử này rất có hiểu biết, quyết định về sau sẽ bồi dưỡng thành tâm phúc, cùng Kỳ Nhi nội ứng ngoại hợp. Nghĩ đến kế hoạch như thế, tôi cảm thấy rất cao hứng, vừa gật đầu vừa nhếch mép.

Chưa đến một lát, Kỳ Nhi liền đánh nát mộng đẹp của tôi.

Lúc đi qua hoa viên, Kỳ Nhi lặng lẽ lôi kéo ống tay áo của tôi nói: “Bà tử này nói nhảm quá, theo tập tục quy định của Trung Nguyên: nàng dâu mới xuất giá nhất định phải tự mình quét tước từ đường, phải tự mình thấp nhang lên bài vị tổ tiên để thể hiện lòng tôn kính và hiếu thuận. Lão bà tử này ngay cả chân hương cũng không cho công chúa chạm vào, chắc là chê chúng ta đến từ vùng hoang dã, công chúa lại chưa hợp phòng với phò mã, không tính là thê tử danh chính ngôn thuận.”

Cuối cùng, thấy một đám hạ nhân của Mục vương phủ đã đi xa, bốn bề vắng lặng, Kỳ Nhi lại liếc mắt đưa tình bổ thêm một câu: “Người trong Mục vương phủ vốn xem chúng ta như người ngoài!”

Sự thật chứng minh, Kỳ Nhi của tôi đích thật là một trinh thám giỏi, ngay cả loại tập tục nhỏ bé này nàng cũng hiểu rõ ràng. Sự thật cũng chứng minh, Kỳ Nhi của tôi đích thực là một nha hoàn tốt, châm ngòi ly gián bởi móc ngọn nguồn, mọi thứ nàng đều phát huy tối đa.

Vì thế sau buổi nói chuyện với Kỳ Nhi, đôi mắt tôi liền hừng hực lửa. Bà mẹ chồng chết tiệt, trời còn chưa sáng tôi đã phải ngồi dậy chế củi pha trà, chuẩn bị cả nửa ngày còn coi tôi như người ngoài? Người ngoài

lại còn để cho tôi vừa quỳ vừa lạy! Tôi rút cuộc cũng biết cái gì gọi là mục mục mộc mộc du đầu Vương phi là một người phụ nữ cổ hủ thích so đo. Tối qua bà ta đưa tới một chén cháo gì gì đó hại tôi sáng sớm phải bò dậy đi vệ sinh, ách ~ khụ khụ... Mặc dù buổi sáng đi vệ sinh là chuyện bình thường, thế nhưng tôi vẫn hoài nghi bà ta đã hạ bả đậu trong đó!

Bây giờ sáng sớm tinh mơ bảo tôi dậy pha trà, rõ ràng là đang chơi tôi mà!

Mặc dù có hơi chần chừ, nhưng tôi thấy vẻ mặt của Mục vương phi cũng không được tốt lắm, bưng trà kính bà, cũng khó tránh oán thâm. Chẳng qua Mục vương phi rõ ràng là một người cạnh thị, tôi có liếc mắt nhìn bà cũng không có ai nhìn thấy, thái độ lạnh nhạt tiếp nhận chén trà uống ngay rồi đưa tiền lì xì.

Tôi bừa môi dập đầu, không tình nguyện nói: “Cám ơn mẹ.”

Kỳ Nhi thay tôi nhận tiền lì xì, tôi chờ câu nói “ngoan” đứng dậy đi kia của Mục vương phi, ai ngờ Mục Vương phi dùng cái khăn thơm che che khóe miệng, mới mơ hồ đậm mặt nói:

“Lần sau pha trà phải dùng nước sôi hơn, còn biết dùng 17 phiến lá là tốt rồi, buổi trưa thường hay mệt.”

Tôi cảm tức nhìn Mục vương phi, ngọn lửa nhỏ vừa mới tắt lại bắt đầu bùng lên. Cho dù là tôi là người có trình độ, có tố chất của một phụ nữ thế kỷ 21, tính tình có hiền lành không cần phải nói, gặp loại chuyện như thế này vẫn nhịn không được mà mắng một câu: XX nhà người cái XX, pha trà cho bà dù có không tốt, lại còn muốn tính sổ với tôi, được lắm! Khiêu khích tôi hết một hồi, vẫn không gọi tôi đứng dậy.

Cũng may Mục vương là một người có đạo lý, thấy Mục vương phi làm khó tôi, vội vàng nâng tôi dậy nói: “Ý của mẹ chồng con là công chúa mới đến, một vài quy tắc không biết không thể trách được, nên mới từ từ dạy cho con”

Tôi nghe thấy một âm thanh cực kỳ nhỏ, một tiếng hừ lạnh truyền từ lỗ mũi ra.

Mặc dù âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu, nhưng so với tôi, Mục vương đứng gần Mục vương phi hơn nên chắc chắn đã nghe thấy, có điều sắc mặt hẳn dù có hơi xanh sau đó lại lập tức khôi phục tươi cười nhếch miệng nói: “Bất quá từ nay về sau đều là người một nhà, công chúa tới lui không cần phải khách khí, không biết khuê danh của công chúa là...?”

Thấy sắc mặt Mục vương cười còn khó coi hơn cả khóc, tôi cảm thấy vô cùng bi ai! Còn tưởng đâu đường đường xứng với danh hào Đại tướng quân uy vũ, giờ xem ra, ông cũng chỉ là một Vương gia sợ vợ. Vợ mình ở trước mặt con dâu mới cưới không chừa ình mặt mũi, bản thân còn phải nói sang chuyện khác để tránh dẫn đến xấu hổ.

Đúng rồi, vừa rồi Mục vương An Lăng Tiêu hỏi tôi cái gì? Khuê danh của công chúa?

Chậm chạp xoay chuyển đầu óc nhớ lại câu hỏi của An Lăng Tiêu, tôi mới giật mình tỉnh ngộ, sau đó kinh hãi.

Đêm động phòng hoa chúc đêm qua, tôi cùng Kỳ Nhi ngồi đối diện trên tân giường, nói chuyện trời đất. Công chúa thích ăn cái gì, uống gì, bình thường có thói quen gì, tính tình như thế nào tôi điều nhất nhất thăm dò từ chuyện to đến chuyện nhỏ, chỉ vì không muốn ở Mục vương phủ để lộ dấu vết nào, nhưng rút cuộc...lại quên hỏi đại danh công chúa.

OTZ... Chẳng lẽ, trời định diệt tôi đây sao?

An Lăng Tiêu thấy tôi không động đậy, giật nhẹ khóe miệng vừa nghi vừa gọi: “Công chúa?”

Lời nói vừa thốt ra, tôi liền thở phà phà một cái quỳ xuống.

Ở trong phòng bây giờ, ngoài Mục vương, Mục vương phi cùng vài nha hoàn và bà tử bên cạnh, nghe nói ngồi hai bên trái phải và bên dưới còn có ba người khác nhau. Có lẽ là biểu muội họ xa của Mục vương phi cùng em trai và em dâu của Mục vương gia. Vì thời gian cấp bách, nên Kỳ Nhi vẫn chưa kịp tìm hiểu thông tin rõ ràng của ba người này. Thế nhưng tôi nhìn ba cái tên mờ nhạt nhiều chuyện bọn họ cũng chẳng có tốt lành gì. Trên danh nghĩa nói là đến xem con dâu mới về, không phải đến muốn coi tôi làm trò cười sao?

Lúc này thấy tôi đột nhiên quỳ xuống, trong mắt ba người này đều rực lên ánh sáng đủ màu. Nếu người ta đã vất vả như thế, ngồi cả buổi sáng cũng vì muốn xem trò hay, tôi sao lại không giúp bọn họ thành toàn!

Tôi thầm hắng giọng, trong mắt đầy ắp nước mắt, ngẩng đầu dậy. Trong mắt Mục vương có phần kinh ngạc, Mục vương phi ngồi đối diện, làm bộ nâng tay áo lên lau nước mắt. Tôi âm thầm cười mỉa: “Khi con dâu chờ lệnh đến Trung Nguyên liền quyết định, nhất định phải làm thiên hạ đệ nhất vợ hiền. Bắt đầu từ thời khắc đó, con dâu đã không quan tâm tên mình là gì. Trung Nguyên có câu nói, lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó. Thế nên, phụ hân* của con đặc biệt lấy cho con một cái tên Hán gọi là —— Liêm Chi”.

*Phụ hân: hoàng tộc người Hán thì gọi Phụ vương, còn dân du mục thì gọi là phụ hân, đồng nghĩa là cha.

Yên lặng, yên lặng.

Yên lặng như chết.

Tôi một bên tiếp tục nức nở, một bên dùng khước mắt quan sát bốn phương tám hướng, có phải là diễn hơi bị quá không? Sao không có phản ứng gì hết?

“Tốt lắm!” Một lúc lâu, trên đỉnh đầu tôi truyền đến giọng nói kích động khó mà kìm nén của An Lăng Tiêu, lại đỡ tôi đứng lên lần nữa. Anh mắt An Lăng Tiêu nhìn tôi đã không còn như trước nữa.

“An Lăng Tiêu ta là một người thẳng thắn, chính là có sao nói vậy. Công chúa vừa mới vào cửa, ta còn có chút do dự, lúc này xem ra... thật sự là lấy bụng tiểu nhân mà đo lòng quân tử. Nếu đã như vậy, bốn vương tử chối thì thật bất kính, trước tiên gọi công chúa một tiếng Liêm Chi.”

Tôi nhìn An Lăng Tiêu đông dạc, bộ dạng hăng hái sôi nổi hái đầu người trên chiến trường, kim lòng không đậu mà run lấy bầy. Đánh cho cái lương tâm ngủ gật của tôi dần dần trở nên tỉnh táo, có phải tôi nói dối hơi quá đáng không? Lừa những người khác còn được, Mục vương này từng chút một đều là tấm lòng son, cái tình này tôi làm sao mà chịu nổi!

Chuyện này, đã quá nhiều tôi một thời gian rất lâu về sau, thậm chí tôi thường hay gặp ác mộng. Trong mộng, An Lăng Tiêu oán giận hiện ra, vừa bóp cổ tôi vừa hỏi: tại sao lại lừa ta, tại sao lại lừa ta?!!!

Về sau về sau đó nữa, Kỳ Nhi nói cho tôi biết, sau ngày hôm đó, trên đùi của nàng có thêm một vết bầm to. Nguyên nhân là do tôi biểu diễn thật sự rất khoa trương, cô ấy mất sức của chín trâu hai hổ, nhéo đùi mới không cười ra tiếng. Càng khùng bố hơn là, so với tôi đồng chí An Lăng Tiêu diễn càng khoa trương hơn, thật sự là khổ thân cô ấy mà!

Cho nên mới nói, tiểu nha đầu chính là tiểu nha đầu. Lúc đó Mục vương phi người ta cũng nhìn ra tướng công bà đang cố ý thăm dò tôi, thấy chúng tôi một người so với một người càng diễn càng khoa trương hơn, cũng chỉ cười lạnh hừ một tiếng: “Trái lại cũng rất tốt!”

Ngồi ở phía dưới, biểu muội của Mục vương phi thấy biểu tỷ mình lên tiếng, cũng sợ quá nhàn hạ, vượt môn ngựa cười khanh khách nói: “Cái tên này của công chúa ngược lại rất hay! Trách không được có câu, không phải người một nhà thì không vào một cửa. Liêm Chi Liêm Chi*, biểu tỷ ta tên Túc Phượng, công chúa kêu Liêm Chi, không phải vừa vặn là một nhánh hoa bị Phượng hoàng lửa của biểu tỷ ta giẫm... lên sao?”

*Liêm chi: hình như là hoa sen.

Cái bà biểu muội họ xa quá ba mươi chết tiệt này, lại là một lão Từ nương, nói chữ “giẫm” lại cố tình nhấn mạnh xuống. Tôi nghe mà nổi da gà, tôi mà biết mục Mục vương phi này tên là Túc Phượng, tôi sẽ gọi là Hải Long, cắn chết người, cắn chết người! Ngao ngao ngao!

(Mèo lười: chị ơi, hình như rồng đâu có kêu như vậy...)

Mặc dù trong lòng đã đem Túc Phượng cùng biểu muội bà ta chà đạp chà đạp hàng trăm hàng nghìn lần. Nhưng xét thấy quy tắc vàng đó là “Người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu”, tôi đang cân nhắc xem nên dùng từ ngữ nào ôn nhu nhất, có hàm nghĩa ác độc nhất đánh trả Mục vương phi kia, chợt nghe bên ngoài truyền đến một âm thanh vội vàng:

“Thiếu gia về rồi, thiếu gia về rồi!”

Giọng nói vang từ xa đến gần, từ thấp đến cao, bang bang bang vang vào phòng trong.

Nghe thấy tin này, bộ dạng xem náo nhiệt vừa rồi của mọi người đều thay đổi sắc mặt. Ba cái tên người ngoài mở miệng toàn bộ ngậm miệng hết, thở mạnh cũng không dám, như lâm đại địch. Mục vương phi lại trở nên vô cùng gấp gáp, bị kích động đến nổi ra cửa ngóng trông. Mục vương còn kỳ quái hơn, bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi tức giận quát: “Tên tiểu súc sinh, biết về nhà rồi sao?” Dứt lời định lao ra giết người, cũng may có ba cái người ngoài kia dùng sức kéo ông lại khuyên bảo. Mục vương phi cũng chỉ nói, chờ Nhiên Nhi trở về nói một hai ba bốn, lúc đó ông có động thủ lần nữa bà tuyệt không ngăn cản.

Tôi nhìn xung quanh mọi người tập trung thành một vòng, cùng Kỳ Nhi liếc nhau, rất ấn ý đứng vào trong góc.

Quả nhiên, tôi và Kỳ Nhi đã dự đoán đúng. Cái gì mà đi tặc vụ công sai, tất cả đều do công chúa qua loa tắc trách, tên An Lăng Nhiên này... đừng nói là không phải vì ghét công chúa Man Di tôi, nên mới đào hôn đó chứ?

Chương 5

Kể bắt tài tôi kiếp trước, rất hâm mộ ba anh nam diễn viên.

Mặc dù như vậy có thể có chút không thỏa đáng, nhưng thật sự là vô cùng hâm mộ, hận không thể bỏ vào miệng. Ba vị này ở ba nơi khác nhau là Đại Lục – Huỳnh Hiểu Minh, Đài Loan – Hà Nhuận Đông và Hồng Kong – Lâm Phong.

Trong đó, đặc biệt thích nhất là Hà Nhuận Đông.

Cha tôi từng nói, ánh mắt của tôi nhìn Hà Nhuận Đông vô cùng hèn – tiết, vô cùng ác – xúc, vô cùng hạ – lưu. Nhưng mà, tôi quả thật đã yêu chết chiếc mũi mê người của Hà Nhuận Đông, ánh mắt câu dẫn, nụ cười hút hồn và dáng người bị tôi có ý nghĩ dâm tà hàng trăm ngàn lần. Trong hơn hai mươi năm sinh mệnh ở kiếp trước, tôi vẫn nghĩ rằng, chỉ có người như vậy mới được xem là nam nhân, chỉ có nam nhân như vậy mới có thể làm lung lay tình cảm sâu sắc của tôi.

Nhưng mà, nhưng mà thật là!

Tất cả đều sụp đổ khi lần đầu tiên gặp phu quân của tôi —— An Lăng Nhiên

Lần đầu tiên thấy tướng công An Lăng Nhiên, trong đầu tôi chỉ có thể nghĩ đến hai từ “chói mắt”.

Chói mắt, đặc biệt chói mắt, vô cùng chói mắt, bà nội nó chói mắt.

Hồi trước đọc tiểu thuyết, cũng thấy tác giả dùng từ “chói mắt” để miêu tả nam chính, lúc ấy có phần không đồng tình, cho rằng cụm từ “chói mắt” không bằng “đẹp trai”, “anh tuấn” chân thật hơn, thế nhưng lần đầu tiên gặp An Lăng Nhiên, tôi mới biết vị tác giả này rất ỉn.

Đương lúc vạn vật trên thế gian đều ngừng chuyển động, mọi người đang tranh cãi âm ỉ, rít gào, xem trò vui xung quanh đột nhiên không còn tồn tại, trong mắt tôi lúc này chỉ nhìn thấy thân ảnh kéo xuống quãng tối trong đại sảnh, tóc được búi lên bằng một cây ngọc trâm đơn giản, bên dưới rút xuống mấy sợi tóc nhỏ, phiêu dật, tiêu sái không thoát lên lời.

Lông mi, cái mũi, ánh mắt của hắn, còn có bờ môi gợi cảm từ đầu đến cuối thủy chung vẫn tràn đầy nụ cười... Những thứ này nói thật vô cùng đặc biệt đến nỗi không biết nói sao, tôi không dám dùng từ “cao ngất” để hình dung cái mũi của hắn, chẳng đáng dùng “đạm mạc như núi” để phác họa lông mi của hắn, dù sao đi nữa, ngũ quan của hắn đúng là đẹp đến nỗi nói không nên lời, lúc vạn vật tạo ra người, tựa hồ như đặc biệt quan tâm đến đứa bé tên An Lăng Nhiên này, mũi, lông mày, con mắt của hắn vừa vặn hợp thành một khối, đẹp đến nỗi không biết dùng từ nào để hình dung, chỉ biết là trong nháy mắt nhìn thấy hắn, bỗng nhiên mọi thứ đều trở nên ảm đạm.

Nào là Mục vương, Mục vương phi, mục già biểu muội... toàn bộ hóa thành nước trong bức tranh thủy mặc, xuyên thấu. Trái tim tôi đập bình bịch, thấy rất rõ, cũng chỉ có nam tử trong bức tranh kia vô cùng chói mắt, vô cùng rực rỡ, vô cùng yêu nghiệt đang bước từng bước một, theo từng tiết tấu đập dồn của trái tim tôi, ngậm cười đi về phía tôi.

Trái tim của tôi cũng suýt chút nữa nhảy ra ngoài, tôi đã gặp được phu quân của mình! Tôi rất cực cũng gặp được người so với phi tử của hoàng đế còn yêu nghiệt hơn – An Lăng Nhiên!

Quả thật, sau khi nghe xong bài ca dao kia, lúc đó tôi còn xếp An Lăng Nhiên vào nhóm tiểu bạch kiểm và luyến – đồng, một nam nhân có thể so sánh với hậu cung ba ngàn phi tần, chỉ sợ ngoại trừ Phan An cũng chỉ có yêu quái. Mẹ của tôi từng nhận xét ba nam ngôi sao yêu thích của tôi, bảo tôi rằng dám chắc kiếp trước tôi làm nghề đào mỏ, cho nên kiếp này toàn bộ nam nhân tôi thích bộ dạng cũng giống như than. Tôi cười nhạt, “Dù sao so với người thích mấy tên tiểu bạch kiểm Hàn Quốc âm âm như nhu còn tốt hơn nhiều”

Đúng rồi, kẻ bắt tài này kiếp trước mặc dù thích chưng diện. Thế nhưng vẫn chịu không nổi trước làn da tiểu bạch kiểm còn trắng hơn cả của con gái, tôi vẫn cho rằng, đen là điểm đặc thù của nam nhân.

Thế nhưng người trước mắt này, hiển nhiên đã đánh vỡ cái suy nghĩ cổ lỗ sĩ của tôi.

Hắn còn đẹp hơn cả phi tử ở hậu cung, làn da mặc dù không dám nói là non mềm như trẻ sơ sinh, trắng như củ sen, nhưng vẫn được coi là cực phẩm, nam nhân này thế mà lại vậy, tôi với hắn yên lặng nhìn nhau, trông mắt của hắn bức ra sự quyết đoán khiến bạn không thể dời đi chỗ khác, tự tin, rung động và uy nghiêm.

Mặc dù hắn đang cười, cũng không giận tự uy. Tay chấp ở phía sau, cứ như thế mà từng bước một tiến về phía tôi.

Một hồi sau, rốt cuộc hắn cũng đến trước mặt tôi, tôi ngẩng đầu, chỉ nhìn thấy đôi vai của hắn, người này dù không ột thước tám cũng là một thước bảy mươi tám.

Chúng tôi đang quan sát lẫn nhau, tôi thấy mình giống như mình đang đứng trong đại dương hoa mênh mông, người trước mặt, vừa vặn như một đóa hoa đào rực rỡ nhìn tôi cười dịu dàng.

Tôi bối rối vò vò chiếc khăn trong tay, ngượng ngùng làm sao, đang do dự xem có nên không sợ hãi mà gọi một tiếng tướng công hay không, chỉ thấy bàn tay của An Lăng Nhiên vốn giấu ở phía sau đột nhiên giơ tới trước mặt tôi, trong tay còn có một khối màu trắng xù xì.

Tôi giật mình, trong đầu oanh một tiếng, quay về hiện thực.

Tức khắc, lỗ tai cũng nổ tung lên.

Cách đó không xa, Mục vương đang bị Mục vương phi kéo giữ chĩa tay về phía An Lăng Nhiên chửi đến khiếp đảm.

“Tiểu hồ đồ, mày còn biết về nhà sao?! Bồn vương hôm nay không đánh gãy chân mày, lão tử không phải họ An Lăng.”

Bên này lão bà tử hầu hạ Mục vương phi cũng chạy lại lôi kéo An Lăng Nhiên vâng dạ.

“Trời ơi, tiểu tổ tông của ta ơi, người đang ôm cái gì vậy nè? Lúc này vào lão nô không chú ý, sao người lại mang ra dọa công chúa hả?”

An Lăng Nhiên nhìn phụ thân, lại nhìn nhìn lão bà tử, quệt quệt miệng, giống như một đứa bé vô cùng uất ức nói:

“Ta lấy vợ, lên núi bắt mèo rừng làm lễ vật tặng vợ mới cưới, có cái gì không đúng sao?”

Nói xong, An Lăng Nhiên lại đứng trước mặt tôi quơ quơ nhúm lông trắng kia, nhe răng cười to.

“Nương tử, ta rất thích nàng, hi hi!”

Tôi bị chấn động mắt nhìn nhúm lông, bộ lông màu trắng bạc, đôi mắt trong suốt, đôi răng nanh khiến cho người ta sợ hãi, đây mà là mèo rừng ư, rõ ràng là con sói!

Oanh một tiếng, đầu óc tôi bị trống hết một chỗ.

Hoa đào lúc này, lúm đồng tiền đảo mắt không thấy đâu, An Lăng Nhiên vẫn đứng bên cạnh tôi nói không ngừng.

“Nương tử ơi nương tử à, thấy ta thông minh không! Vừa vào nhà đã nhận ra nàng là vợ của ta! Ha ha!”

Lão bà tử thấy sắc mặt tôi không tốt, thức thời kéo An Lăng Nhiên về bên người bà, một mặt nhẹ giọng khuyên giải an ủi:

“Đúng vậy, đúng vậy, thiếu gia lợi hại nhất thông minh nhất. Không nhận sai tiểu nha đầu thành công chúa.”

An Lăng Nhiên nghe vậy đôi mắt lóe sáng, gạt đầu mãnh liệt oán giận nói: “Ừ, hừ! Để coi về sau còn ai dám kêu ta là tên ngốc nữa!”

Rầm rầm rầm! Sấm sét giữa trời quang a!

Ba tiếng sấm sét, đầu óc của tôi hoàn toàn trống rỗng!

Tên ngốc, tên ngốc, tên ngốc...

An Lăng Nhiên lại là tên ngốc!

Tôi bị sững sờ tại chỗ, ngay cả tức giận đến phát run cũng quên mất, quả nhiên thượng đế rất công bằng, gương mặt tuyệt mỹ như vậy, lại là một tên ngốc!

OTZ...

Lão già râu bạc, ông đang đùa giỡn với tôi hả!!!

Tôi hận không thể kêu ba đạo sấm sét kia trực tiếp bổ trúng vào đầu của tôi, để cho linh hồn tôi xuất khiếu trở về tìm lão đầu tử lý luận một phen, đáng tiếc, không thể!

Tôi thấy mình giống như một người ở trong phòng khí than, không cẩn thận, oanh một cái, toàn bộ. Tự thiêu đốt bản thân mình đến đây thương tích, còn tiếp tục diễn trò.

Kỳ Nhi này giờ vốn đang im lặng không nói bỗng kéo áo tôi, nói nhỏ: “Công chúa, có gì rời khỏi đây rồi nói sau.”

Lúc đó, âm thanh răn dạy của An Lăng Tiêu cũng càng lúc càng lớn.

“Tên khốn kia, ngươi vì cái con sói chết tiệt này mà ngay cả hôn lễ cũng không tham gia! Ta kiếp trước rốt cuộc đã thiếu nợ tên súc sinh ngươi cái gì?”

An Lăng Tiêu quả là một đại tướng quân dũng mãnh, theo lý bị vợ mình, bọn đệ đệ lôi kéo, cho dù có đến mười người hấn cũng cố dứt ra, hoặc là ở Mục vương phủ, chuyện như vậy đã xảy ra nhiều rồi, mọi người cũng đã dần quen rồi, An Lăng Tiêu cũng tê dại, cho nên dù tức giận vô cùng, vẫn còn một chút lý trí. Đoán chừng là sợ làm tổn thương người trong nhà, nên mới không xông ra ôm con đánh.

An Lăng Nhiên thấy phụ thân mình nổi nóng, cũng tránh sau lão bà tử mà không phải người vợ là tôi đây.

Mục vương phi Túc Phượng lôi kéo cả buổi, thở hồng hộc: “Ông nổi nóng cái gì hả? Chuyện đã xảy ra rồi, nếu con trai đã may mắn về nhà, chính là chuyện tốt! Ông nổi nóng thì con mình có thể cùng con dâu báỉ đường một lần nữa sao?”

Em trai em dâu An Lăng Tiêu cũng đứng một bên khuyên nhủ: “Đúng đó đại ca, Nhiên Nhi vừa mới đại hôn xong, bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm, mà ngay cả Hoàng thượng người cũng phân phó kỹ càng, cẩn thận dặn dò. Nếu ca ầm ĩ, để bọn nha hoàn bà tử nhìn thấy cười châm biếm cũng thôi, vạ nhất... vạ nhất rơi vào tai người ngoài, để cho bọn đại thần hoặc Hoàng thượng biết chuyện, hậu quả thật khó lường!”

An Lăng Tiêu nghe vậy, da mặt giật giật, dường như hơi xúc động. Xem ra, chuyện tôi cùng gà trống báỉ đường ngay cả hoàng đế cũng không biết. Mục vương này ngược lại rất biết cách làm, một tay che trời.

Túc Phượng lại nói: “Khuyên can mãi, lúc này Nhiên Nhi đã trở lại, ông nhìn nó xem toàn thân dính đầy hoa ôm con mèo, có phải nên để cho nó rửa mặt chải đầu trước xong rồi mới đến chịu phạt không. Lên núi bắt sói con, không biết có bị cắn không, cũng cần phải kêu đại phu tới xem xem. Với lại con dâu còn đang ở đây, ông...”

Câu nói phía sau Túc Phượng chưa nói hết, không cần nói mọi người cũng biết, đều đồng thời nhìn về phía tôi. Mặc dù tôi rất muốn thể hiện sự rộng lượng mà nhìn bọn họ cười cười, sau đó vỗ tay nói:

“Ha ha, không sao hết không sao hết, có ngốc cũng là tướng công của tôi.”

Thế nhưng dù sao đi nữa tôi cũng không phải là cô công chúa ngốc vì mệnh mà xin đi giết giặc kia, kéo lại kéo da mặt, không chừng so với khóc còn khó coi hơn. Mục vương phủ này nói thật cũng quá không phúc hậu, nhi tử mình là tên ngốc cũng không thèm thông báo trước một tiếng, lại còn bắt tôi gả vào đây!

An Lăng Tiêu động động môi, thở dài nói với tôi: “Con dâu, chuyện này từ từ sẽ nói với con.”

Rốt cuộc mới nhìn về phía An Lăng Nhiên nói: “Cũng tốt, chờ tên tiểu tử vô liêm sỉ thay quần áo xong rồi đến gặp ta. Kỳ Nhi, người trước tiên đỡ công chúa về phòng nghỉ ngơi đi.”

“Vâng ạ”

Nói xong, một đám người bu như ruồi cũng tản ra hết, một màn kính trà giữa mẹ chồng và nàng dâu tốt đẹp cứ như vậy mà bị nháo coi như đã xong. Lão bà tử thấy Mục vương phi dìu An Lăng Tiêu đi xa, mới dám lôi kéo An Lăng Tiêu đi ra cửa, vừa đi một bên miệng vừa nói cái gì đó, vừa khéo là lúc đi qua tôi và Kỳ Nhi bên cạnh thối đến một câu: “Ôi, tiểu tử tông của ta ơi, sao người lại làm cái áo trắng tinh bị bẩn đến thế này?”

Nghe xong câu này, tôi thật sự rất muốn tát hai cái lỗ tai mình ngay tại chỗ.

Con mắt lúc này đúng là bị chó cắn, sao có thể nhìn cái áo trắng bị nhiễm đen thành màu xanh nhạt phiêu dật tiêu sái chứ, rốt cuộc kiếp trước tôi đã gây ra tội nghiệt gì đây a a a!

Kỳ Nhi thấy vẻ mặt tôi hoảng hốt, cũng đỡ người tôi nói: “Công chúa, để nô tì đưa cô trở về phòng trước. Bận bịu cả một buổi sáng vẫn chưa ăn uống gì!”

Tôi giống như một xác ướp, ngơ ngác để nàng đỡ đi, vừa khéo An Lăng Nhiên đang đi ở trước mặt chúng tôi hình như nghe thấy tiếng động, đột nhiên xoay đầu lại, nhìn tôi rồi thề cái lưỡi hung hăng làm mặt quỷ, sau đó mới theo bà tử đi.

A a a!

Nếu tôi có thể bình tĩnh được thì tôi mới là kẻ ngu ngốc đấy, tôi đứng một chỗ không thèm nhúc nhích, đỡ khóc đỡ cười, để mặc Kỳ Nhi gọi sao tôi cũng không trả lời.

An Lăng Nhiên này nháy mắt làm mặt quỷ, thật sự là... quả thực chính là một sự châm chọc lớn đối với tôi, một loại vũ nhục vô cùng lớn. Tôi chắc ăn kết luận, nhất định là vì tôi uống phải bình rượu giả kia nên mới khiến con mắt bị mù, tại sao vừa mới nhìn thấy An Lăng Nhiên, lại nghĩ đến trong ánh mắt u buồn của hắn tràn ngập tự tin, rung động, quyết đoán và tiêu sái...

Đoàng!

Hôm nay rốt cuộc tôi rất muốn làm một việc.

Kỳ Nhi sợ tới mức kêu sợ hãi: “Công chúa!” Bước lên phía trước xem xét năm đầu ngón tay rõ ràng trên mặt của tôi, không nhận được cũng đỏ mắt, “Công chúa tội gì làm vậy?”

Tôi vẫn không lên tiếng.

Nhắm mắt suy tính, An Lăng Nhiên, ta và người sông núi kết thù!

5. Chương 06

Chương 6

Cảm giác của tôi lúc này giống như uống phải Hoắc hương chính khí tán*

[Đây là một bài thuốc Đông y gồm có: Hoắc hương, Cát cánh, Phục linh, Hậu phác (Khương chế), Tô diệp, Bạch truật, Bán hạ khúc, Bạch chỉ, Đại phúc bì, Trần bì, Chích thảo. Còn vì sao nó lại có tên này thì xin lỗi tại hạ không biết.]

Kẻ bắt tài tôi kiếp trước vốn sợ khổ, không bị nhức đầu dữ dội tuyệt đối không chạm tới thứ tên Hoắc hương chính khí tán này, người nói nó là thuốc Đông y đáng thì đáng đi, trong vị đắng lại còn mang theo vị chát, chát xong lại chuyển sang chua, cái mùi hoắc hương trên đầu lưỡi của người cứ trăm chuyển ngàn trường, trần trọc không tiêu tan, trong nháy mắt nuốt vào lại tê tâm phế liệt, có muốn phun ra lại không phun được.

Nói thật, đây cũng chưa phải là chuyện đáng sợ nhất, đáng sợ chính là, ông chú hoặc bà dì chế tạo hoắc hương chính khí tán vô cùng biết chăm sóc, họ biết loại thuốc này khó uống, vì thế, khổ tâm chuẩn bị kỹ cho thêm một chút đường ngọt này nọ vào đây.

Đây mới là chỗ khiến cho tôi vô cùng thống hận Hoắc hương chính khí tán.

Đắng, không đáng sợ; đáng sợ chính là trong vị đắng chát còn mang theo một chút ngọt nhẹ nhàng khiến người ta muốn nôn mửa.

Ở trong tình huống của tôi lúc này, thật sự thật sự rất ư chuẩn xác.

Sau khi tôi cùng Kỳ Nhi về phòng, cũng không còn tâm trạng ăn điểm tâm sáng, Kỳ Nhi liền xung phong hỗ trợ, chuẩn bị tìm hiểu một chút tin tức mới quay về. Tôi ở trong phòng chờ đến mức vô cùng nhàm chán, vì thế liền tùy tiện ra ngoài đi dạo.

Mục vương phủ có quyền thế, phủ uyển tất nhiên cũng không nhỏ. Tôi đi mới có một chút đã bị lạc đường, có điều phong cảnh trước mắt rất đẹp, trời xanh bích hồ, núi giả ngọc hoa(*), mặc dù tôi bị lạc trong đường mòn hự hự chiết chiết đầy đồng hồm giả sơn, nhưng cũng vô cùng thích thú. Híp híp mắt thổi một chút gió, một mình yên tĩnh dạo chơi, ngược lại khiến tôi quên đi một ít phiền não.

(*)Dịch lại không hay nên tớ để nguyên văn: mấy cụm kia dễ hiểu, ngọc hoa hình như là đá hoa thì phải.

Tiếc rằng, hoàn cảnh không luôn vậy.

Hoặc là nói, đá phiến hai bên đường cũng đừng nên xây thành những hình thù lởm chởm kỳ quái như thế, che mắt người, giúp ấy cái lão bà tử, nha hoàn rảnh rỗi trốn ngồi tám chuyện. Lúc này, tôi thừa dịp xuyên qua ngọn núi giả, nghe thấy phía đối diện truyền tới tiếng giọng nói thì thầm của hai tiểu nha hoàn.

Một người nói: “Nghe nói gì chưa? Thiếu gia quay về rồi. Nói là chạy lên núi bắt sói con chơi.”

Một người lại nói: “Ha ha, chuyện này thì có tính là gì, ta nghe Vương mục mục hầu hạ ở tiền phòng nói, lúc đó cô công chúa kia cũng có mặt ở đó, nhìn thấy thiếu gia sắc mặt cũng tái đi, sớm biết vậy, hôm qua ta đã không đối ca với Thúy nhi. Nói không chừng sáng nay còn có thể vô đại sảnh hầu hạ.”

Tôi kéo kéo khóe miệng cười khổ, không chút tiếng động. Đại phủ đại viện này, một vài lời tán gẫu như vậy vốn là chuyện bình thường, tôi hiểu rõ như thế nên không giận nổi, ngược lại còn có thể nghe chút tin tức.

Nha hoàn kia như cái máy hát vẫn còn nói huyền thuyên, chỉ nghe nói: “Kỳ thật cũng không trách được về mặt lúng túng của cô công chúa này, ai! Có ai muốn gả ột tên gốc đâu? Huống chi lại bị lừa tới.”

Tên còn lại nghe xong, tựa hồ nhẹ nhàng mà phỉ nhổ.

“Ta phi, người còn thay cho ả man di kia nói chuyện? Cô ta có thể đến Trung Nguyên chúng ta, lại còn được gả cho thiếu gia thiên hạ đệ nhất mỹ nam của chúng ta, cô ta nên mở tiệc ăn mừng mới phải, đáng thương chỗ nào! Theo ta, nên gả cho tên chăn ngựa thì đúng hơn!”

“Suyt, chớ có lên tiếng! Bộ người không muốn sống hả?”

Tôi làm vẻ mặt đau khổ, dờ khóc dờ cười.

Bị lừa vào Vương phủ làm vợ của một tên gốc, đã là nỗi oan thấu trời, đáng chưa kịp nhắm, vị chát đã vô đầu, nhưng vô miệng hai tên hạ nhân, lại đảo thành đó là ân huệ dành cho tôi, cảm giác này... cũng giống như đã cho người ăn thêm hoàng liên, lại cố gắng cho người thêm chút đường, còn làm ra bộ mặt bồ thí.

Hoắc hương chính khí tán, mùi vị như thế cũng thôi đi. Tôi thà là đắng tới cùng, nát ruột, mục phổi cũng cam tâm tình nguyện, cũng đừng cho chút vị ngọt vào khiến cho con người ta ghê tởm chứ!

Rốt cuộc tôi đã gây ra nghiệp oán gì đây?

Hai tên hạ nhân còn đang nói nhỏ, trong đó có một người thở dài: “Thế nhưng Vương phi của chúng ta cũng thật sự có bản lĩnh, nghĩ đến chúng ta thấy choáng váng, hai mươi năm lại thêm năm năm, mặc dù gia thế hiển hách, nhất biểu nhân tài, Vương gia không lấy thêm vợ, bây giờ Vương phi nói đảm ba câu, ngay cả công chúa cũng bị lừa đến.”

Nói xong, hai người đều hihi haha cười.

Tôi nghe vậy thấy rất kỳ quái, mơ hồ nghe thấy hai người cười gian lại càng giận sôi gan, chân nhấc lên định đi tới hỏi cho rõ ràng. Tôi đầu gối cũng là một công chúa, là một phụ nữ mới của thế kỷ 21! Đầu đội trời, chân đạp đất, có thể chống đỡ được nửa bầu trời! Mới vừa vào cửa đã bị cha mẹ chồng cùng chồng khi dễ, lẽ nào lại để ấy người hạ nhân các người chế nhạo đến nhục nhã hả?

Tôi kéo kéo tay áo định đi ra tử hình hai đứa nha hoàn chết tiệt kia tại chỗ, nhưng vừa dùng sức, mới phát hiện cánh tay bị ai đó kéo lại. Vừa quay đầu lại, chỉ thấy một tiểu nha đầu mặc trang phục màu vàng, rất xinh đẹp đang đáng thương mà kéo kéo góc tay áo của tôi, đôi mắt to long lanh nhìn tôi chăm chú đến nỗi khiến tôi ngưng ngừng, cung kính lắc đầu một cái.

Cơn nóng giận vô cớ của tôi bị đôi mắt trong suốt không thấy đáy kia tưới tắt ngấm hết phân nửa, kỳ lạ thật, nàng ta định làm gì. Tiểu nha đầu không lên tiếng, chỉ chỉ con đường nhỏ phía sau. Tôi có chút không muốn nhìn nhìn ngọn giả sơn, hai nha hoàn lúm mòm chết tiệt vẫn đang trò chuyện với nhau hừng khởi, dưới tay áo lại bị kéo kéo nhẹ nhẹ, tôi thở dài nói: “Đi thôi”

Giọng nói không lớn không nhỏ, tiếng cười phía đối diện im bật lại. Không dạy dỗ các người, hù dọa được cũng tốt.

.....

Tiểu nha đầu nói gọi cô ấy là Nguyệt Nhi, tôi đi theo nàng đông quẹo tây khom, trong một hòn giả sơn dần hiện ra một con đường nhỏ, ngồi ven hồ thưởng thức trà bách loa xuân hảo hạng, một bên thưởng thức gió hồ, một bên chậm rãi hàn huyên.

Tôi thừa nhận tôi rất thô lỗ, phản ứng tương đối chậm, thỉnh thoảng còn rất chập mạch, mất điện toàn phần, ngồi uống trà với Nguyệt Nhi, tôi chỉ nghĩ đến chuyện Nguyệt Nhi không giống với hai đứa nha hoàn hư hỏng phía sau hòn giả sơn kia, thông minh, đáng yêu, dịu dàng, có chút láo lĩnh của một nha đầu nhất gan, lại quên đi một chuyện tại sao một tiểu nha đầu trong Mục vương phủ lại có thể quang minh chính đại ngồi bên hồ ngắm hoa, uống trà, làm thơ.

Lúc đó, chuyện mà tôi với Nguyệt Nhi tán gẫu đều là về tên đại ngu ngốc An Lăng Nhiên.

Tôi với Nguyệt Nhi, giống như một đứa trẻ đơn độc trong đại dương bao la bắt được một cộng rơm, ra sức đem nỗi khổ tâm của bản thân đẩy ngược ra ngoài, cũng may Nguyệt Nhi là một cô nương nhã nhặn, lịch sự, dịu dàng, thế nhưng vẫn im lặng mỉm cười không nói nửa chữ không phải.

Tôi nói: “Thiếu gia nhà ngươi sinh ra đã như vậy, sao lại kêu là một tên ngốc chứ? Ta... con bà nó chứ!”

Tôi còn nói: “Phu nhân nhà ngươi biết con trai mình là tên ngốc, sao còn lừa công chúa... không phải, là ta đây gả vào chi chứ? Ta... bà của bà nó chứ!”

Tôi lại nói nữa: “Lại còn gạt ta nói cái tên đại ngu ngốc kia đi giải quyết công việc, khiến cho ta cũng phải ngu theo, bái đường với con gà trống. Con mẹ nó, con gà trống kia còn có cái tên gọi cái gì “Cát ca”? Ta “cát” cả dòng họ tổ tông An Lăng nhà các người! Tổ tông tổ tông nhà các người”.

Tôi liên tục liên tục nói, nói đến miệng khô lưỡi ráo, nói cho đến sắc mặt của Nguyệt Nhi càng ngày càng khó coi, nụ cười xinh đẹp ở môi biến mất không còn một mảnh.

Tôi lúc ấy còn nghĩ, chẳng qua chỉ là một tiểu nha đầu, nghe tôi mắng, phát tiết cũng quá sức chịu đựng, ai có thể biết, vị tổ tông ôn nhu đáng yêu, xinh đẹp động lòng người này chính là em gái của chồng. Lần đầu tiên gặp mặt, tôi liền làm trò cười đem hết mười tám đời tổ tiên dòng họ An Lăng gia của cô ấy mắng hết một lượt.

Chỉ có điều, cô em chồng của tôi là một vị cô nương dịu dàng động lòng người, điển hình của một cô gái khôn ngoan, thiên kim đại tiểu thư dịu dàng, sau khi nghe tôi mắng khóc lóc kể lể xong, nuốt vào câu nói

muốn giới thiệu, kéo ra nụ cười vô cùng khó coi ôn nhu nói: “Kỳ thật... thiếu gia cũng không xấu như người nói, lúc trước huynh ấy đối xử với bọn muội tốt lắm... muội không vui, đều đi tìm ca, không, đi tìm thiếu gia chơi đùa. Huynh ấy rất bình thường”

Còn nói, “Phu nhân lừa người gả vào đây nói thật không đúng. Bất quá chắc công chúa từng nghe qua, “Đu tử trên người y, từ mẫu trong tay tuyền(*), nương, phu nhân bình thường mặc dù hơi độc đoán, nhưng đều để bảo vệ huynh muội chúng tôi, ca, không... thiếu gia hai mươi lăm tuổi, cùng tuổi với huynh ấy, nhiều vương tôn công tử quý tộc đã cưới tiểu thiếp, con cái cũng đã hai ba đứa thành đàn, thiếu gia lại có vẻ rất cô đơn, phu nhân lo lắng cũng là có tình có lý”

[*mình không hiểu nghĩa câu này lắm, nên để nguyên văn, đại loại là con trai lưu lạc như áo mặc trên người, người mẹ hiền chính là con đường gì đó.]

Tôi uống một ngụm trà, bắn con mắt hình viên đạn nhìn Nguyệt Nhi. Tôi cảm thấy Mục vương phủ này chắc chắn là có vấn đề lớn, nghe ý tứ của nha đầu Nguyệt Nhi này, việc công chúa được gả vào đây cũng rất đổi kỳ quái. Bất quá ở trước mắt, chuyện tôi đang lo lắng là phải chăng người quản lý Mục vương phủ trước kia rất nghiêm khắc, vì sao ta chỉ mắng cả nhà An Lăng mà sắc mặt nàng từ tái nhợt lại chuyển sang bộ dạng hiện giờ? Càng nói càng lắp ba lắp bắp, cái gì mà ca a tỷ a, nương a phu nhân, loạn hết cả lên.

Tôi đang trầm nghĩ xem nên trả lời nàng như thế nào, bỗng dưng nhìn thấy một bóng dáng màu hồng phía xa xa đang vẫy vẫy tay với tôi, định mắt lại mới thấy, đúng là Kỳ Nhi.

Kỳ Nhi thở hồng hộc vọt tới trước mặt tôi, ôi ô ơ a – ngậm cả nửa ngày, mới nói: “Công chúa, sao cô lại chạy tới đây? Làm nô tỳ tìm muốn chết!”

Nói xong, con người đen láy lại chuyển tới trên người Nguyệt Nhi, hắc hắc cười thành tiếng, đột nhiên khom lưng xuống, học dáng điệu của người Hán khom thành một cung tròn có hình có dạng, ngoài miệng còn không quên chúi mặt ơng.

“Thỉnh an tiểu thư!”

Sau khi nghe câu sau, lần thứ hai trong ngày tôi bị sấm sét bổ trúng hết năm lần. Chép chép miệng, vả vào miệng, cứng mặt không biết nói gì, An Lăng Nguyệt dường như cũng hơi xấu hổ, kéo kéo tay tôi nói:

“Chị dâu trách tội. Thật ra vừa rồi muội vốn định giải thích rõ, nhưng chị lại nói không ngừng...” Dừng một chút, có lẽ An Lăng Nguyệt cảm thấy bàn tay của tôi đã lạnh đến dọa người, nên lại chuyển sang đề tài khác nói: “Lúc ca ca và chị dâu thành thân, Nguyệt Nhi phải thay An Lăng Gia cầu phúc ở Mục Hoa tự không thể bỏ ngang được, cho nên không thể về tham gia hôn lễ của hai người, Nguyệt Nhi có lỗi.”

Tôi thấy Nguyệt Nhi nhu thuận cúi người bái tôi, rốt cuộc cũng lấy lại được giọng nói của mình, nói với nàng: “Không, không có sao, dù sao bái đường với gà trống cũng chẳng có gì hay để xem.”

Lời vừa ra khỏi miệng, tôi chỉ biết lại làm mất cân bằng. Bởi vì sắc mặt của An Lăng Nguyệt lại xanh rồi xanh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp dường như còn treo thêm ba con hắc tuyến, đầu cũng cúi càng lúc càng thấp.

Kỳ Nhi vô cùng thông minh, sợ là đã sớm nhìn ra kết quả, thấy tôi nháy mắt, vội pha trò nói: “Công chúa, có lẽ chúng ta nên về trước, phu nhân đang tìm cô đấy!”

Tôi vốn đang chờ những lời này, nhanh chóng nói: “Nguyệt Nhi này, ta phải đi trước, hôm nào lại tới tìm muội thưởng trà.”

An Lăng Nguyệt gật gật đầu, chỉ hơi bình tĩnh chút nói: “Chuyện vừa rồi sau hôn giả sơn, là Tiểu Hoàn nha hoàn bên người muội thất lễ, mong chị dâu coi như nàng trẻ người non dạ, lại còn là tỷ muội với muội tha thứ cho nàng, đừng nói ấu thân, lần trước chút nữa nàng đã bị Lý ma ma đánh chết.”

Dứt lời, trong đôi mắt đa sầu đa cảm của cô em chồng An Lăng Nguyệt lại đỏ hồng, giờ này khắc này, kể chuyện làm trò ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời tổ tiên nhà người ta như tôi nào dám nói nửa chữ “không”, vội gật đầu như gà con mổ thóc. Lại vội vàng nói hai câu an ủi, sau đó hai chân như quét dẫu, chuồn nhanh như khói.

Dù sao cũng còn nhiều thời gian, chỉ cần tôi nhớ rõ ả lảm mồm kia là nha hoàn bên người của người, tên là Tiểu Hoàn, nên không cần phải sợ sau này không tìm thấy người để báo thù.

Trên đường trở về, tôi kể cho Kỳ Nhi tường tận chuyện sau hòn giả sơn, lại đem chuyện làm sao gặp được An Lăng Nguyệt, làm sao vừa ngắm hồ vừa uống trà, kể hết từng chuyện một. Đương nhiên, trong đó sẽ không có chuyện tôi nhìn em gái của chồng mình thành một tiểu nha hoàn.

Kỳ Nhi nghe xong, vẻ mặt giận dữ, “Gặp tiểu nha hoàn nói công chúa chưa về, mới tìm đến, lúc đó mới gặp được công chúa. Bất quá lại là một chuyện tốt, nếu tiểu thư không nói cho cô biết ả kia chính là Tiểu Hoàn, xem ra còn phải tốn công phí sức để điều tra ra”.

Tôi cảm động đến nước mắt lưng tròng, Kỳ Nhi đúng là Kỳ Nhi, không hổ chủ tớ một lòng, lại có cùng suy nghĩ với tôi, đúng lắm! Sau này tôi nhất định phải nắm bắt cơ hội trả mối thù này! Mặc dù kiếp trước trong phim truyền hình, tiểu thuyết, các bộ sách lịch sử bình thường thấy nhân sĩ ở Trung Nguyên rất coi nhẹ và khinh thường người các bộ tộc, không nghĩ tới hôm nay đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, mới biết hóa ra tình cảnh lại nghiêm trọng như vậy, chỉ là một nha hoàn nho nhỏ, lại dám ý vào chút yêu thương của tiểu thư đã dám chỉ vào mũi, đâm chọt sau lưng công chúa, còn lớn tiếng rêu rao bản cung là “đồ Man di”!

Tốt thật, mặc dù tôi đây kiếp trước cũng giống như họ là người Hán, nhưng kiếp này, ta sẽ cho người nếm thử công chúa Man di ta đây lợi hại như thế nào!

Sau khi khẩn thiết cùng với Kỳ Nhi thương lượng một phen, tôi chỉ giả bộ lơ đãng hỏi một câu: “Đúng rồi, sao người chỉ cần liếc mắt một cái liền biết Nguyệt Nhi là tiểu thư An Lăng gia?”

Kỳ Nhi nói vậy chứ trong lòng sớm đã biết rõ sự tình, chỉ là không nói để giữ mặt mũi cho tôi, chỉ nhe răng cười nói: “Chắc là công chúa không phát hiện, tiểu nha hoàn trong phủ đều mặc xiêm y màu giống nhau, cùng một kiểu tóc. Hơn nữa trên tóc tiểu thư còn có cây trâm hoa có giá hơn hai mươi lượng bạc, e rằng ngân lượng bọn nha hoàn ký khế ước bán mình còn không có dư, làm sao nói đến khả năng mua nổi?”

OTZ...

Tôi giật mình đứng im tại chỗ, đạo lý đơn giản như thế sao lúc ấy tôi không nhận ra nhỉ?

Có lẽ, gả ột tên ngốc, tôi cũng sắp bị dẫn độn mất rồi!!!

AMD!

6. Chương 07 - 08

Chương 7

Kỳ Nhi tới tìm tôi, dĩ nhiên không phải Mục vương phi Túc Phượng tìm tôi thật.

Trên thực tế, Kỳ Nhi còn rất lợi hại giúp tôi nắm bắt cơ hội đi ra ngoài chơi, nói ra cũng rất dài dòng.

Vốn là vậy, Kỳ Nhi dạo qua một vòng trong phòng bếp cũng không nghe được một chút tin tức gì, mọi người đối với chuyện một công chúa bộ tộc thiểu số như tôi làm sao gả được vào phủ là một điều vô cùng cấm kỵ, đúng lúc Lý ma ma hầu hạ bên người Túc Phượng nói, trưa hôm nay Vương phi muốn kiểm tra phụ công của con dâu mới, muốn chuẩn bị những thứ gì xin cứ sai bảo.

Tôi đứng kể bên bụi hoa mẫu đơn xinh đẹp giận dữ chớp chớp mắt, cắt ngang lời Kỳ Nhi nói:

“Cái gì phụ công?”

Kỳ Nhi nói: “Công chúa quên rồi sao? Sáng nay nô tỳ có nói qua, phụ nữ đã có chồng, phải làm một người vợ “giỏi phụ công, hiểu phụ ngôn, rành phụ đức, nghiên cứu phụ công”, cô là kim chi ngọc điệp, Mục vương phủ lại là một đại trạch viện, việc như hái dâu nuôi tằm, kéo xe dệt vải tằm thường như vậy, phụ công Vương phi nói coi như bỏ qua, chỉ thử tài nghệ nấu nướng và thêu thùa của cô là tốt lắm rồi”

Kỳ Nhi càng nói, tôi càng há mồm tròn mắt. Cầm thiếu điều muốn rớt xuống bụi hoa mẫu đơn, con bướm bướm ở trước mặt tôi cứ bay tới bay lui, tôi sững sờ cũng không chú ý tới.

Tôi run rẩy kéo kéo cái cầm lại, sau đó lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Nhưng mà Kỳ Nhi... ta hình như, hình như sau khi tỉnh lại... ngoại trừ quên mình là ai, ngay cả, ngay cả trù nghệ và tú công cũng quên sạch.”

Lần này đổi lại là Kỳ Nhi trừng mắt chếp lưỡi, có điều, cái chếp lưỡi của cô ấy làm tôi rất xấu hổ.

Cô ấy nói: “Công chúa vốn không biết nấu nướng và thêu thùa!”

Trông mắt của tôi thiếu điều muốn rơi ra, “Vậy công chúa ta thích làm gì?”

Kỳ Nhi cân nhắc đếm rất kỹ, coi giống như châu báu.

“Cưỡi ngựa, bắn tên, đấu võ... còn biết một chút công phu!”

Kỳ Nhi nói đến thất lưng càng ngày càng thẳng, tôi lại không cẩn thận một chút, cụp một cái giống như bà già, ôi chúa ơi! Không thể tưởng tượng được, cô công chúa này nhìn yếu đuối như thế, ăn trái mận cũng có thể bị nghẹn chết, vậy mà còn biết võ công nữa sao?

Kỳ Nhi không biết tôi nghĩ gì, vẫn cứ lải nhải.

“Công chúa không cần lo lắng, Kỳ Nhi bản tiên đã có diệu kế, nô tì đã trả lời giúp công chúa, nói công chúa muốn tự mình lựa chọn nguyên liệu, như vậy món ăn mới thể hiện được tấm lòng, Mục vương phi nghe xong rất vui vẻ, Mục vương cũng khen ngợi công chúa có lòng, nên đã chuẩn cho chúng ta ra ngoài”

Nghe xong câu này tôi cũng không quá vui mừng, Kỳ Nhi dường như càng giúp càng vội thì phải? Nhìn thấy “Mặt trời đại nhân” sắp lên cao, vậy kẻ bất tài tôi chỉ cần làm món cà chua xào trứng là được rồi, hơn nữa tôi vẫn không nhớ rõ là trước tiên nên để trứng vào trước hay là cà chua vào trước, cái này chính là mấu chốt quan trọng, cô ấy làm nô tỳ không giúp tôi bày mưu tính kế thì thôi, không thấy chủ tử đang sốt ruột thì còn cho qua đi, lại còn hi vọng đi ra ngoài vui chơi.

Kỳ Nhi dường như đoán được tâm tư của tôi, che miệng cười nửa ngày mới lôi kéo tai tôi thì thầm.

“Công chúa yên tâm đi, ra ngoài chơi lần này tuyệt đối không làm cô thất vọng, cửa ải khó khăn trưa nay Kỳ Nhi nhất định sẽ giúp cô vượt qua, hơn nữa lần đi chơi này chúng ta có thể lợi dụng thời gian rảnh đi trà phưởng nghỉ ngơi một chút, nói không chừng còn nghe ngóng được một chút tin tức về Mục vương phủ”

Kỳ Nhi quả nhiên thông minh!

Câu nói vừa rồi thật ra là nói cho những thuộc hạ nghe lén của Mục vương phi ẩn ở xung quanh nghe, cửa ải lúc trưa chỉ là chuyện nhỏ, cùng lắm thì cái lưng tôi biến thành chữ ‘xiên’, coi như giả trang thành ‘Mẫu dạ xoa’, con mẹ nó, tôi không nấu cơm đó rồi sao nào? Có bản lĩnh thì bà hừ tôi đi?

Bây giờ, thật ra tôi đối với chuyện Mục vương phi kia làm sao lừa công chúa vào phủ cảm thấy vô cùng hứng thú, Kỳ Nhi nói không sai. Hạ nhân trong phủ không dám nói, đương nhiên sẽ có người có hứng thú nói. Tên gốc An Lăng Nhiên vừa mới cưới được một cô công chúa như hoa như ngọc, vợ chồng có hòa thuận chẳng? Sau khi công chúa biết mỹ phu quân của mình là một tên gốc có cái vĩ hay không? Những đoạn bát quái như thế này, từ đầu đường đến cuối phố Lạc Vân quốc chẳng lẽ không liêu chết bàn tán sao? Tôi muốn nghe một chút đương nhiên không có gì khó.

Tôi kích động nắm tay Kỳ Nhi không nói nên lời, trong đầu chỉ nghĩ cũng may là xuyên qua gặp được một nha hoàn trung thành thế này, đang không biết nói gì cho đúng, chợt nghe phía sau truyền tới một giọng nói vô cùng vô cùng dễ nghe, phớt chốc, người cũng theo tiếng bước tới.

“A? Nương tử!”

Người tới y phục màu trắng, mái tóc rực rỡ, ôm con sói bạc, đang đứng ngoài hiên đình, bên cạnh bụi hoa mẫu đơn, đúng thật là một bức tranh thủy mặc trong veo thanh nhã.

Đúng rồi, người tới này không phải là ai khác, chính là phu quân của tôi – An Lăng Nhiên.

Giờ này phút này, cho dù tôi là người có tâm địa hiền lành đi chăng nữa, nhìn thấy tên cừu nhân An Lăng Nhiên cũng không thể không dùng cái mũi hừ hừ hai tiếng, Kỳ Nhi ỷ đứng bên cạnh tôi, không thêm hành lễ với tên tiểu ngu ngốc này, chỉ mở to mắt cười hì hì nhìn chúng tôi, cái bộ dạng này, giống như một tên lưu manh đường phố đang xem náo nhiệt.

Tôi xin thu hồi lại câu khen ngợi cô ấy lúc này.

Tôi nói: “Kỳ Nhi, chúng ta đi thôi.”

“Này!”

An Lăng Nhiên nghe chúng tôi nói đi, vội phóng ra khỏi bụi hoa chặn đường của tôi, lộ ra hàm răng xinh đẹp nói:

“Không cho nàng đi. Nương nói, cưới vợ liền có người đi theo ta, nương tử, nàng đi theo ta chơi đùa với Gò đất nha?”

Đôi mắt trong veo của Kỳ Nhi chớp chớp, nhìn tôi chằm chằm nói:

“Gò đất?”

Tôi theo ánh mắt nhìn về phía Tiểu ngu ngốc, Tiểu ngu ngốc gật đầu cười ha ha, đưa con sói bạc trong lồng ngực tới trước mặt tôi như hiến vật quý:

“Đúng vậy a, ta đặt tên cho tiểu bảo bối là Gò đất.”

Tôi cúi đầu xem xét con sói bạc này, bảo bối cái quái gì? Nhìn cái đầu, đúng là một con sói trưởng thành, cái tên ngu ngốc này lên núi bắt sao không bị nó cắn chết cho rồi? Làm bà quả phụ Tam Tẩu Tử còn sống tốt hơn thế này (Tam Tẩu Tử là vợ của tên ngốc Tam Oa Tử trong bộ phim ‘Bất Lính’)

“Nương tử, nàng xem Gò đất có đáng yêu không?”

Tôi bị giọng nói trầm thấp của Tiểu ngu ngốc kéo suy nghĩ ngược trở về, vừa mới ngẩng đầu nhìn lên một chút, nhưng lại không hẹn mà gặp chạm phải một ánh mắt, phút chốc, sầm sét như vang âm âm trong không trung.

Tôi chỉ cảm thấy đôi con ngươi đen lấp lánh này, tựa như trắng sáng, như biển rộng, trong veo như nước, đậm đặc như núi, mới vừa nhìn thấy, tôi lại giống như bị... điện giật.

“Nương tử?” An Lăng Nhiên thấy tôi bị ngất điện, nghiêng đầu lấy làm kỳ quái.

Dây cốt trong lòng như được kéo vang, tôi hoàn hồn trở về hiện thực, An Lăng Nhiên lại vui mừng hơn hớn toe toét miệng.

“Nàng cũng thích Gò đất đúng không? Ta biết mà! Gò đất nhặt được vào mùa thu, lại ở trên một ngọn núi nhỏ, cho nên mới gọi là gò đất!”

Sắc mặt của Tiểu ngu ngốc vốn rất tuyệt mỹ và buồn thương phối với bộ dạng vụn vẹo ngốc nghếch quả thật không ai có thể chịu được, sao cái vẻ xinh đẹp này + cảnh tượng ngốc nghếch ở trước mặt tôi chồng lên nhau, không ngừng lắc lư, lại khiến cho tôi một trận buồn phiền, nếu... nếu nếu! Nếu tên tướng công xinh đẹp như thiên thần này của tôi không bị ngu ngốc, thì tôi hạnh phúc biết chừng nào, tại sao? Tại sao?!!!

Tiểu ngu ngốc không nghe được tiếng kêu gào thét trong lòng tôi, lại không nhận ra biểu tình bi phẫn của tôi, thấy tôi không trả lời hẳn, lại dùng bả vai khua khua tôi nói:

“Nương tử có phải không hả? Gò đất rất đáng yêu, đúng hay không?!!!”

Bị An Lăng Nhiên lắc lắc như vậy, tôi lại bị khơi lên một cơn nóng giận vô cớ, ngó nhìn con sói bạc chết tiệt kia, một cổ tà hỏa phục thù hừng hực hừng hực bốc lên.

Tôi giả vờ ổn định, cười nói:

“Con sói này thật đáng yêu, thế nhưng cái tên Gò đất thì, ha ha! Quá tầm thường!”

Tiểu ngu ngốc An Lăng Nhiên quả nhiên mắc mưu, nghe xong lời này lập tức há to mồm, “Thật sao? Thế nên gọi là gì?”

Tôi ngoắc ngoắc miệng, nói:

“Dĩ nhiên cần phải lấy một cái tên vừa văn nhã lại thân thiết, ta thấy cái tên “Vượng Tài” cũng không tồi, đáng tiếc Mục vương phủ của chúng ta ‘một không thiếu tài, hai không thiếu thế’, cầu bình an ngược lại lại tốt hơn, cho nên ta thấy... kêu “Vượng Trạch” là tốt nhất!

“Phốc.”

Kỳ Nhi là người đầu tiên không chút khí khái mà cười ra tiếng.

Vượng Trạch tựa như có thể nghe hiểu tiếng người, bị tôi nói trúng một kích giật mình, đôi mắt âm u tức giận ghét hận nhìn tôi.

Tiểu ngu ngốc trầm tư một hồi, đột nhiên lớn tiếng hoan hô.

“Hay lắm hay lắm, vậy cứ kêu là Vượng Trạch đi. Vượng Trạch, Vượng Tử Vượng Tử!”

Ánh mắt Vượng Trạch càng thêm u ám, tâm tình tôi lại tốt lên.

Không tồi không tồi, gặp chuyện buồn bực như thế này, bản thân tìm một chút việc vui làm thông suốt thông suốt là tất nhiên, lấy tên ngu ngốc An Lăng Nhiên này khơi thông trên đầu lại càng rất dễ trút giận.

Chương 8

Lúc tôi và Kỳ Nhi ra khỏi cửa, mặt trời đã lên cao hơn hai sào, cách buổi trưa không xa lắm.

Người giàu có hay có thói quen ngủ trưa, vậy nên bình thường bữa trưa đều ăn khá sớm, hôm nay một bọn người ở Mục vương phủ ai cũng nhìn tôi chăm chăm, đỏ mắt mong chờ, chờ nàng dâu mới vào cửa làm một bữa trưa thịnh soạn cho chồng, mẹ chồng, bố chồng... Còn tôi thì lại bị tiểu ngu ngốc An Lăng Nhiên quán lấy ở sau hậu hoa viên.

Sau khi An Lăng Nhiên biết tôi và Kỳ Nhi muốn đích thân ra ngoài mua thức ăn liền khóc lóc, la hét đòi đi theo, mà ngay cả Vượng Trạch mới lúc này còn vui mừng thích thú cũng bị ném sang một bên, chỉ vừa ôm vai tôi vừa khóc lại vừa khiêu. Kể bắt tài tôi sống hai mươi mấy năm trời, lần đầu tiên trong đời được mỹ nam ôm nhưng lại không mấy may một chút ý đồ ám muội, đúng thật là con bà nó gặp quỷ, đào mồ mả ông nội nhà hắn, cái này chỉ e rằng... bi ai chết người.

(nguyên văn: bi ai hết sức vu tâm tử)

Tôi nói hết lời, An Lăng Nhiên này vốn chỉ số thông minh là của tên ngốc 5 tuổi nên nghe không hiểu, cho rằng mua thức ăn là một sự kiện hiếm lạ vô cùng hệ trọng, là một nhân vật lớn như nam tử hán, anh hùng oai phong một cõi mới có thể làm được.

Hắn cho rằng, thông thường những việc mà nhân vật lớn hay đại anh hùng làm được đều là những việc dân chúng bình thường không làm được, ví dụ như phụ thân An Lăng Nhiên dẫn binh bảo vệ lãnh thổ, ví dụ như Lạc Diên để trông coi cả Lạc Vân quốc, những việc có một không hai như vậy chỉ có một, hai người có thể làm, vậy nên càng hiếm lạ thì càng là việc đại anh hùng mới có thể làm, bởi vì người khác đều không làm được chẳng!

“Cho tới bây giờ, ta cũng chưa nghe nói đến việc mua thức ăn, cho nên mua thức ăn là một việc nhất định cực kỳ lợi hại.” An Lăng Nhiên mang bộ mặt ngây ngốc, khóe môi mỏng gợi cảm hé ra lại khép lại, nói tới nói lui từ “ngây ngốc” thật sự không phù hợp với khuôn mặt tuấn mỹ này chút nào.

Tôi trợn tròn mắt, dở khóc dở cười, đang suy nghĩ bác bỏ như thế nào, chợt nghe Kỳ Nhi thở dài nói: “Công chúa, thôi thì cho Phò mã đi theo đi! Nếu không đi nhanh sẽ không kịp nữa.”

Dứt lời, Kỳ Nhi chỉ chỉ vầng mặt trời đã sắp lên tới đỉnh đầu, vạn bất đắc dĩ, tôi mang theo An Lăng Nhiên ra cửa mua thức ăn, cộng thêm một mục giả và hai tiểu nha đầu trên phòng bếp, nói văn vẻ là “hộ tống”, thật ra là giám thị với cả trông nom.

Mới đi ra có một chút, lại gặp chuyện rắc rối. Có trách thì trách, cái khuôn mặt của tướng công tôi thôi.

Mẹ bà tử ở phòng bếp đi cùng với chúng tôi giải thích, Mẹ vương An Lăng Tiêu thật ra là một người rất sĩ diện, hai vợ chồng đều là người nhân từ và thông minh tuyệt đỉnh, nhưng lại sinh ra một thiếu gia ngốc nghếch, vì thế, An Lăng Tiêu luôn cảm thấy không bằng người khác, hơn nữa sợ đứa con ra ngoài gây tai họa, vậy nên kỳ thật cơ hội ra ngoài của An Lăng Nhiên rất ít, ngay cả đến lễ tế trời hoặc những sự kiện quan trọng như vậy, An Lăng Nhiên ra ngoài cũng là trái canh phải gác, ngồi trên kiệu đi đi về về, hiếm có cơ hội thật sự được đi dạo trong chợ.

Khi chúng tôi đi ra ngoài, vừa đúng lúc An Lăng Tiêu đang tiến cung xử lý quan vụ, Túc Phụng cùng các đại chương quỹ họp ở phòng thu chi, tôi cân nhắc đưa An Lăng Nhiên ra ngoài chơi bất quá chỉ là việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi, không cần thiết phải thông báo, hai hộ vệ giữ cửa gấp bản công chúa đích thân đi cùng tướng công, cũng không tiện nói gì, vì thế tôi mang theo một đám người cứ chậm rãi ra ngoài như vậy.

Không ngờ tới, lại gặp phải rắc rối.

Chợ nằm ở con đường lớn phía đông, nối liền với mấy con phố khác nhau, bên cạnh có miếu Long Vương, hẻm Thượng Đông, toàn bộ dân chúng bình dân đều ở đây, đương nhiên cũng khó tránh khỏi việc tốt xấu lẫn lộn. Dừng lời nói của nữ đầu bếp thì nơi này vốn không phải nơi tôi và tiểu thế tử nên tới, đất chật người đông, ngay cả một cỗ kiệu cũng không nâng vào được.

Bản thân tôi thật ra không sao cả, kiếp trước tôi cũng là người dân bình thường, đã từng theo cha mẹ đến chợ thực phẩm như thế quá hai lần, loại chợ này gần như không coi vào mắt, đặt chân xuống, ngồi kiệu hay không cũng không sao cả, dù sao cũng không có chủ nhân nào sẽ thật sự ngồi kiệu đến chợ tự mình mua đồ ăn.

Nhưng chính vì khăng khăng không chịu ngồi kiệu, nên mới gây ra tai họa.

An Lăng Nhiên hơn hai mươi năm làm cậu ấm, còn có mấy chục năm làm Vương gia, cả đời vốn cũng không tới loại chợ này, hôm nay lại vô tình chui đến, cảm thấy ngạc nhiên không thôi. Sờ sờ đồ ăn trên một quầy của tiểu cô nương, đi quanh quầy thịt của bác gái nọ, làm cho phụ nữ lớn nhỏ và trẻ em cả một con phố trật tự quên mua bán mặc cả, chỉ lăm lăm đổi màu mắt nhìn ngó chúng tôi bên này.

Tuy rằng tướng công tôi là một tên ngốc, nhưng dù sao cũng là một tên ngốc vô cùng đẹp trai, là một tướng công ngốc của tôi, bị nhiều nữ nhân bàn luận sắc dụ, trong lòng tôi vẫn không tránh khỏi buồn phiền. Nữ nhân a, chính là như vậy, ghen tị, bá đạo, ích kỷ, dối trá, tuy tôi cam đoan cả đời cũng sẽ không thích tiểu bạch ngọc trước mắt này, nhưng tướng tượng nhiều nữ nhân như vậy đều ham muốn có hắn, đây lòng khó tránh vài phần khó chịu.

Bên này tôi thổn thức không thôi, bên kia cũng đã có đăng đồ tử [1] ham muốn dung mạo của tướng công tôi đã bắt đầu hành động.

[1] đăng đồ tử: chỉ những kẻ háo sắc

Thế nhưng lần này, thật sự không phải nữ nhân, là tên lưu manh say rượu trong chợ.

Tiểu lưu manh cả người áo vá như vậy, ôm bầu rượu méo mó nghiêng ngả đi trong chợ, trên đường đồng đúc va vào người An Lăng Nhiên, kẻ say rượu quay đầu liền mắng ngay vào mặt: “Con bà nó, người...”

Lời lẽ thô tục sau đó vừa nhìn thấy khuôn mặt An Lăng Nhiên nháy mắt nuốt trở về, kẻ say cười thầm một tiếng, thay bằng vẻ mặt nịnh nọt bộ dạng đáng yêu nói: “Ôi, đây là ta không nên, sao lại đụng phải người vợ xinh đẹp như người.”

Dứt lời, tên say khướt liền vươn bàn tay bẩn thỉu chuẩn bị sờ trộm một cái trên khuôn mặt anh tuấn tuyệt thế của An Lăng Nhiên, trông thấy tình huống như vậy, người vợ như tôi tự nhiên trào dâng cảm phẫn.

Từ xưa anh hùng cứu mỹ nhân, bất quá điều đó đã thành quá khứ, hiện tại là thời đại “Trâu siêu cấp kéo dây cương”, là thời đại nữ nhân cứu anh hùng. Vì vậy, tôi tức sùi bọt mép, vận khí trong phổi, đang chuẩn bị hét lớn “Dừng tay” là lúc chợt nghe một tiếng vang “ầm”, tên say rượu đã xuyên tường, ngã nhào xuống phố bên kia.

Phố bên cạnh là mặt tiền cửa hiệu bán dược, người làm thuê đang gói dược đột nhiên gặp người từ tường nhào ra, hiển nhiên là một trận ầm ĩ. Ngay khi bên dưới một mảnh ô lên, An Lăng Nhiên khóc lóc chạy về

bên người tôi, lôi kéo tay tôi, một bên nước mũi một bên nước mắt khóc ròng nói: “Nương tử, hấn khinh bạc ta.”

Tôi xấu hổ một phen, vỗ vỗ bụi bặm dính trên người hấn nói: “Đừng sợ, người đã đẩy hấn vào nhà bên cạnh rồi!”

Nếu không phải tôi tận mắt nhìn thấy, tôi cũng không dám tin, An Lăng Nhiên đẩy nhẹ nhàng một cái, tên say kia liền bay ra ngoài, còn một phát xuyên qua tường. Quả nhiên, hổ phụ vô khuyển tử [2]

[2] hổ phụ vô khuyển tử: cũng giống như câu hổ phụ sanh hổ tử, cha giỏi con giỏi. Trong câu này ý nói cha tài giỏi thì con cũng không phải là kẻ thường.

Đầu bếp và hai tiểu nha đầu thấy vậy vội vã xông tới nói vuốt đuôi [3], hỏi ngắn hỏi dài, hỏi đông hỏi tây ông chủ An Lăng Nhiên, Kỳ Nhi và tôi ở hai bên vòng vo đảo mắt nhìn kỳ quái, không hé răng.

[3] nói vuốt đuôi: ví với hành động không kịp thời, chẳng giúp ích được gì

Mua đồ ăn xong, tôi liền vỗ vai Kỳ Nhi phía trước phân phó, nói hơi khát.

Kỳ Nhi đương nhiên thuận theo nói: “Chuyện đó không qua loa được, bây giờ thời gian khá sớm, nếu công chúa mệt mỏi, chúng ta nên đi trà lâu uống chút trà rồi lại trở về, bất quá không biết, trà lâu lớn nhất kinh thành ở đâu?”

Kỳ Nhi nhìn về phía nữ đầu bếp, theo lẽ thường nên ném vấn đề qua cho ả.

Nữ đầu bếp khuôn mặt đầy nếp nhăn tươi cười, lộ ra càng nhiều nếp nhăn hơn.

“Ôi, nói đến kinh thành đệ nhất trà phường ai có thể so sánh với Hiên Mặc Lâu, có điều công chúa không biết, trà lâu này chính là Trạng nguyên gia Mặc Ngọc công tử...”

“Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Vừa nghe đến ba chữ “Hiên Mặc Lâu”, tôi liền nhanh chóng nhe răng cười khế, tiện thể cắt ngang lời nữ đầu bếp đang thao thao bất tuyệt.

Dọc theo đường đi này, tôi và Kỳ Nhi không ít lần bị mục giả này đi theo sau lưng ồn ào, ngay cả tiểu ngọc nghêch An Lăng Nhiên “Mười vạn câu hỏi vì sao” cũng không bằng nước miếng của ả. Sau này Kỳ Nhi nói thầm, có lẽ biết công chúa sớm muộn gì sẽ quản việc nhà, nên nóng lòng nịnh bợ.

Tôi không quan tâm bà ta nói gì, dù sao chỉ cần mục nói ra ba chữ “Hiên Mặc Lâu là tốt rồi”, Kỳ Nhi nói: “Chỉ cần công chúa đi Hiên Mặc Lâu uống một ly trà, công việc buổi trưa ta đều có thể giải quyết.”

Nữ đầu bếp xem như thức thời, thấy tôi cắt ngang cũng không nhiều lời, còn đi trước dẫn đường, ai ngờ tiểu ngọc nghêch An Lăng Nhiên lại đột nhiên dậm chân nói: “Không đi Hiên Mặc Lâu, ta phản đối!”

Tôi và Kỳ Nhi cùng đám người vốn đã đi đến phía trước, bị hấn kêu gào như vậy đều quay đầu lại kỳ quái nhìn hấn, không nói.

An Lăng Nhiên càng ồn ào gay gắt hơn, ở tại chỗ quơ tay quơ chân làm xấu: “Không đi Hiên Mặc Lâu, không đi Hiên Mặc Lâu, ta phản đối!”

Phản đối đương nhiên không hiệu quả, sau nửa canh giờ, bản công chúa thông thông thả thả ngồi ở một vị trí thoải mái cạnh cửa sổ rộng mở trong Hiên Mặc Lâu, lại đuổi nữ đầu bếp trở về thông báo, nói lát sau tôi sẽ về. Hai tiểu nha đầu cấp dưới cũng bị Kỳ Nhi dùng bạc đuổi đi chỗ khác chơi, xung quanh lại không có người ngoài, tiểu bạch ngọc bĩu môi một cái vẻ mặt khó chịu uống trà bị tôi xem như trong suốt, rốt cục Kỳ Nhi giúp tôi làm sáng tỏ tiền căn hậu quả.

Kỳ Nhi uống một ngụm trà, thanh thanh cổ họng mới nói: “Thật ra trước lúc đến Trung Nguyên, Kỳ Nhi liền theo mệnh lệnh của công chúa thăm dò qua, Hiên Mặc Lâu này thuộc loại đứng đầu về món ăn trong kinh thành, cho nên nô tì liền âm thầm liên hệ với chủ quán ở đây, mua được hai đầu bếp tài năng của bọn họ đem đến. Bất quá món ăn chỉ cần thái nhỏ nguyên liệu, không cần cho vào nồi.”

Tôi nhanh chóng lĩnh hội, nha đầu này rất thông minh!

“Nói chính xác là, để cho hần ta uối, hạt tiêu với tất cả gia vị vào món ăn thật tốt, ta trở về lén tráo long đỏi phụng, chỉ đảo một chút dầu mỡ vào nồi xào xào lại có thể chứ?”

Kỳ Nhi gật đầu, cười có phần gian trá.

“Nô tì vô nhà bếp đợi lấy đồ ăn, công chúa một mình ngồi nơi này có thể uống trà nói chuyện phiếm.”

Tôi vuốt cằm, cũng không phản đối lại có chút vui mừng nho nhỏ.

“Kỳ Nhi người lần này thật đúng là muốn vuốt mông ngựa lại vỗ vào móng chân, người nói xem cho dù người muốn dùng kế như vậy, sao lại không tìm một đầu bếp nấu ăn ngon?”

Kỳ Nhi lắc đầu: “Không phải vậy, công chúa người ngấm lại, đây là lần đầu tiên người vào Mục vương phủ làm món ăn Trung Nguyên, nếu liên làm rất khá, chẳng phải khiến người ta nghi ngờ sao? Hơn nữa ngộ nhờ Vương gia Vương phi thích món ăn người làm, như vậy sẽ rất phiền toái.”

Tôi trầm tư một lát, nói nghe có lý. Nhưng lại nghĩ lại, Hiên Mặc Lâu này được mệnh danh thiên hạ đệ nhất lâu, làm sao có một đầu bếp nấu ăn không ngon miệng? Đang chuẩn bị đặt câu hỏi, dưới tay bị đè xuống, lại bị An Lăng Nhiên bên cạnh kéo lại.

Tôi quay đầu lại, chỉ thấy An Lăng Nhiên nháy nháy đôi mắt trong suốt không thấy đáy, đáng thương như vậy nói:

“Nương tử, người nói chỉ cần uống xong bình trà này là có thể trở về nhà, ta đã uống hết rồi.” Nói xong liền chìa chén trà của mình.

Tôi dở khóc dở cười, hận không thể một lần đập đầu vào tường mà chết. Thật sự là trâu ăn mẩu đơn, một bình bích loa xuân thượng hạng liền bị chà đạp như vậy.

Kỳ Nhi nói: “Thời gian cũng không còn sớm, nô tì đi đến phòng bếp này lấy đồ ăn, công chúa, người trước tiên trông coi phò mã.”

Tôi không còn cách nào, buộc lòng phải lừa gạt nói:

“Nghe thấy chứ? Chờ Kỳ Nhi xong việc chúng ta sẽ trở về.”

Từ khi vào trà lâu tiểu ngu ngốc có vẻ bất an lạ thường, nghe tôi nói xong mày liễu nhanh chau lại, tôi nhìn mà thấy không nổi, một bộ dạng tốt như vậy thật sự là đáng tiếc a, ai!

Thỉnh thoảng An Lăng Nhiên lại ngóng nhìn ngoài cửa sổ, giống như sợ hãi cái gì mà chỉ la hét đòi phải về nhà, tôi không nhìn hần mà kêu thêm bình trà, thừa lúc Kỳ Nhi rời đi mà nghỉ ngơi tốt một lát, mà có một số điều không thể không lọt vào tai tôi.

Chỉ nghe bàn trà bên cạnh nói:

“Nghe nói gì chưa? Hôm nay tiểu thể tử An Lăng Nhiên đã hồi phủ.”

Tôi không nhúc nhích, An Lăng Nhiên cũng không có phản ứng gì lớn, chỉ nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ. Kỳ Nhi nói rất đúng, ở trà lâu ít nhiều có thể nghe được chút chuyện tôi không biết; mục đầu bếp cũng nói như vậy, An Lăng Nhiên rất ít khi rời khỏi cửa, vì vậy bọn họ cũng không phát hiện thể tử trong miệng bọn họ chính là mỹ nam bên cạnh tôi.

Lại nói: “Nghe nói tiểu thể tử cùng nha đầu đào hôn bị bắt trở về.”

Lại nói: “Không đúng không đúng, ta nghe nói là cùng Phần Mẫu Đơn ở Niêm Hoa Các bỏ trốn rồi bị bắt trở về.”

Niêm Hoa Các, Phần Mẫu Đơn, vừa nghe tới chính là nơi câu lan. [4]

[4] câu lan: kỹ viện.

Ha ha! Những người này thật biết nói đùa, nếu tiểu ngu ngốc quả thật mà uống được rượu có kỹ nữ hầu, câu dẫn tiểu nha đầu, tôi thật sự nên vui mừng.

Những âm thanh này lại hơi nhỏ xuống, có lẽ thân thể công chúa này đã luyện qua chút công phu, tôi nghe được rõ ràng như trước.

“Ta đoán a, tiểu thế tử lần này hồi phủ cũng thà chết chứ không chịu khuất phục.”

“Đúng vậy, ai muốn lấy nữ tử Man di kia chứ? Các người biết không? Công chúa kia vô cùng xấu xí, đen như than đá, béo như lu rượu.”

-_-|||

Hiểu lầm này thật sự là quá lớn a, công chúa này bộ dạng mặc dù không phải là quốc sắc thiên hương cũng là con gái rượu, nhan mặt nhũm mày cũng là một giai nhân tài nữ, tới miệng các người làm sao lại...

Tiếng thầm thì còn tiếp tục, lại một thanh âm nói:

“Điều này có tính là gì? Ta nghe nói Hạp Hách quốc mọi rợ bọn họ còn uống máu tươi, ăn thịt người! Công chúa này, chẹp chẹp!”

Kể bắt tài tôi thật hổ thẹn, làm công chúa hai ngày như vậy bây giờ mới biết tổ quốc tôi tên Hạp Hách quốc. Có điều, không đúng a! Rõ ràng tôi là tới nghe Hạp Hách công chúa này bị lừa tới Mục vương phủ như thế nào, làm sao tất cả nghe được chỉ là lời đồn?

Một lời: “Các người có biết? Công chúa này làm sao vào được Mục vương phủ không?”

Tôi bỗng trợn mắt, nín thở lắng nghe. Ông trời mở lỗ tai, lại có thể nghe được tiếng lòng tôi. Người nọ lại nói:

“Vốn là tiểu quốc Hạp Hách cầu hòa, nguyên dâng trâu bò dê cừu, tiền của châu báu, nữ nhân giữ lấy quan hệ bang giao là xong rồi, ai ngờ Hoàng Thượng chúng ta vừa thấy bức họa công chúa Hạp Hách liền khó xử. Như thế nào a? Xấu a! Nghe công công ở phòng trà trong cung nói, bức họa công chúa kia thật sự là vô cùng thê thảm, Hoàng Thượng trái lo phải nghĩ, quyết định bất luận như thế nào vẫn tìm người ở rể rồi hãy nói, dù sao bang giao giữa hai quốc gia mới là chuyện hệ trọng. Ai ngờ lúc này, Mục vương phi lại hiện ngang lâm liệt, tiến cung chờ lệnh, nói con trai nhà mình nguyện ý cưới công chúa Hạp Hách làm vợ, giải quyết nhu cầu khẩn cấp của Hoàng đế, thứ hai cũng xem như vì Lạc Vân Quốc giúp một phần lực.”

Nói xong, mọi người ồ lên một mảnh.

“Mục Vương phi tấm lòng thật bao dung a!”

“Thật đáng thương cho tiểu thế tử a!”

.....

Các thực khách cùng thông cảm với tiểu thế tử, đồng thời kính trọng, ngưỡng mộ Mục vương phi, cũng liền thuận theo tự nhiên lại đem người công chúa xấu xí tôi đây hung hăng so sánh một phen, nào là dễ tiện, vô sỉ, không biết xấu hổ... Từ gì có thể giày xéo tâm hồn thanh khiết của tôi liền an tọa đề trên người tôi.

Bị hắt nước bắn toàn thân làm tôi đau lòng muốn chết, lệ rơi đầy mặt.

Cái này cũng không phải là thật a a a! Mục Vương phi ngược đãi con dâu, tiểu thế tử An Lăng Nhiên là tên ngốc, An Lăng Tiêu nhìn vẻ ngoài hiền ngang lâm liệt, bất quá thật ra cũng là tên điên bạo lực, tôi mới chân chính là người bị hại a!

Tôi giận dữ không thể nén, do dự định đập bàn nhảy dựng lên, lại bị An Lăng Nhiên giữ chặt một phen, nói:

“Nương tử à, chúng ta về nhà nhé!”

Đối mặt với tên đầu sỏ gây họa, tôi có thể bình tĩnh nói chuyện, ta đây vẫn còn là người sao?

Vì vậy tôi vung tay áo lên, bỏ An Lăng Nhiên ra nói: “Cút ngay, người mới là người xấu xí!”

Đang ăm ỉ không dứt, nhưng tiểu nhị đưa trà lại đến đây, đôi tay ngọc thanh mảnh đặt nhẹ ấm trà trên bàn, ấm trà ngọc bích cùng với động tác phát ra một tiếng “lộp cộp” thanh thúy, tôi sững sốt, từ tay kia

nhìn lên trên, chỉ thấy tiểu nhị này phong thái hiên ngang, mặt ngọc phong tuấn. Một đôi mắt phượng hẹp dài tinh tế có thần trong suốt, đem so sánh với An Lăng Nhiên, lại là một hương vị khác.

Trong lòng tôi cũng “lộp cộp” một tiếng theo, đây không phải mắt phượng dễ nhìn cường ép tôi tối qua – Mông Đan sao?

Một đôi mắt phượng này... Tôi tuyệt đối không nhận sai.

“Mông Đan” bình tĩnh nói:

“Miệng thế gian, ai có thể quản được? Công chúa cần gì phải để ý như vậy?”

Lời này dùng Hán ngữ hiện đại phiên dịch chính là, đi con đường riêng của mình, mặc kệ người ta có nói gì.

Tôi chớp mắt mấy cái, tích lại một tầng hơi nước, đây là câu nói mà tôi hài lòng nhất hôm nay, rất cuộc!

Chính là, ai lại đây nói cho tôi biết, mắt phượng dễ nhìn làm sao lại ở đây?

Là chuyện gì đang xảy ra thế này?

Trong khi tôi ngây mắt, vô tình liếc mắt phát hiện, khuôn mặt được tạo hình tinh tế kia của An Lăng Nhiên cũng không dễ chịu gì, trắng bệch.

7. Chương 09

Chương 9

Hiên Mặc Lâu vốn không gọi Hiên Mặc Lâu, tên là Văn Hiên Lâu, ông chủ của họ đúng là họ Văn tên Hiên.

Nói tới cái tên Văn Hiên này, cũng là có chút địa vị. Phụ thân hần Văn Như Cảnh đã từ làm chức vị Thừa tướng, sau khi về quê ở ẩn, người con lớn nhất Văn Hàn lên kế thừa nghiệp cha, chưa tới 30 tuổi đã làm tới chức Thừa tướng, đưa cháu Văn Mặc Ngọc lại càng khó lường, hai tuổi biết đọc chữ, ba tuổi biết làm thơ, năm tuổi ở tiệc sinh nhật của Hoàng hậu nương nương tặng bức tranh, quan áp hoa thơm cỏ lạ, lập tức được cho làm thư đồng của Thất hoàng tử Huyền Nguyệt, mười bảy tuổi đỗ Trạng Nguyên, được ca ngợi là Văn Thừa tướng đời kế tiếp. Dân chúng phong làm “Mặc Ngọc Công Tử”, lại dùng “Mặc hương trái ấn nhiệm ẩm Ngọc” để hình dung phong thái tốt đẹp của hần.

Theo lý thuyết họ Văn đều là trụ cột vững vàng của triều đình, đều là thanh quan nhĩ sĩ, tên Văn Hiên này tài cũng không kém bao nhiêu, nhưng không có ai là toàn vẹn cả, sự vô toàn sự, ông trời cũng có lúc ngủ gật, gia tộc họ Văn này chiếm hết hào quang, luôn cần một chút tỳ vết để làm nổi bật lên. Mà cái tên Văn Hiên này, chính là cái tỳ vết lớn nhất, là một cây kim đâm trong lòng lão Thừa tướng Văn Như Cảnh, rút không ra cắt cũng không xong. Vị công tử này mặc dù dung mạo không quá kinh người, một không muốn học văn chương, hai không màng chính sự, cả đời chỉ quan tâm đến duy nhất một chuyện chính là... theo lưng mấy lão bà tử học nấu ăn*. Lão già Văn Như Cảnh sau khi khuyên nhủ vài lần, rốt cuộc khuyên đến tự mình thông suốt, đứa nhỏ này trời sinh vốn không thích đọc sách, thôi thì cứ để vậy!

(*) nguyên văn là... ặc... theo sau đít mấy lão bà tử học nấu ăn, mà tớ thấy bất nhã quá nên mới sửa lại.

Vì vậy, Văn Hiên Lâu dưới sự trợ giúp của đại ca Văn Hàn rốt cuộc cũng khai trương.

Lúc mới bắt đầu, Văn Hiên Lâu ỷ vào danh tiếng Văn gia buôn bán cũng coi như không có gì trở ngại, nhưng vị Văn Hiên thiếu gia này học nghệ chưa tới đâu đã nóng lòng muốn thoát khỏi sự khống chế của cha mình, làm ra những món ăn mà theo lời các lão bách tính đồn là “thật sự khó mà nuốt xuống”. Buôn bán của Văn Hiên lâu ngày càng lụn bại, cùng lúc đó, Văn gia, ở kinh thành có việc lớn.

Mặc Ngọc công tử đỗ Trạng Nguyên.

Mặc Ngọc công tử nguyện cống hiến cho triều đình, lập tức được phong chức Đại thừa tướng đời kế tiếp.

Bọn tham quan độc ác của triều đình bị dọa ẽm nhũn bắp chân.

Hoàng thượng muốn gả Tái Nguyệt công chúa cho Mặc Ngọc công tử, thế nhưng Mặc Ngọc công tử lại khéo léo từ chối.

Nhất thời dư luận xôn xao, tin tức “Mặc Ngọc công tử đỗ Trạng Nguyên” trở thành đề tài ‘trà dư tửu hậu’ của các lão bách tính. Ba ngày sau, Văn gia tổ chức tiệc mừng, bữa tiệc vừa vãn được chiêu đãi ở Văn Hiên lâu.

Đến lúc này, lão bách tính muốn nghe được thêm nhiều tin tức của Mặc Ngọc công tử đều chạy tới Văn Hiên lâu, bởi vì đồn đại, buổi trưa mỗi ngày Mặc Ngọc công tử đều tới Văn Hiên lâu gặp tiểu thúc thúc. Một vài vị thiên kim tiểu thư cũng nữ giả nam trang, chuyên chọn lúc giữa trưa trời đang nắng chạy tới Văn Hiên lâu uống trà, mục tiêu, chính là muốn nhìn thấy dung mạo của vị Mặc Ngọc công tử này. Hơn nữa, Mặc Ngọc công tử còn là thư đồng của Thất điện hạ Huyền Nguyệt, ai biết được một ngày kia vị điện hạ này có đột nhiên máu huyết sôi trào chạy tới Văn Hiên lâu chơi hay không, biết đâu lại nhất kiến chung tình với mình rồi sao?

Thanh Thanh: tớ giải thích rõ, Văn Hiên là em trai của Văn Hàn, Văn Hàn là cha của Văn Mặc Ngọc. Nên Văn Mặc Ngọc gọi Văn Hiên là tiểu thúc thúc.

Dần dần, kinh thành nổi lên một trào lưu, lấy thơ kết bạn, so tài vẽ tranh, phàm những việc văn nhĩ nào cũng đều tập trung ở Văn Hiên lâu, trong một thời gian ngắn Văn Hiên lâu danh phù kỳ thực, trở thành nơi tụ họp chân chính của các văn nhân nhĩ sĩ. Vì trưa mỗi ngày Mặc Ngọc công tử đều đến Văn Hiên lâu, có một ít thư sinh trẻ hết sức lòng bông cũng đứng giờ tới đây tìm Trạng Nguyên gia khiêu chiến, thơ từ ca phú, cầm kỳ thư họa, Mặc Ngọc công tử tốt tính nên không phản đối, bất luận là vương tôn công tử, hay bố y bình dân, chỉ cần đến đây khiêu chiến, đều cười rộ xin thụ giáo.

Thế nhưng, cho đến bây giờ, dường như chưa có kẻ nào có thể thắng được Mặc Ngọc công tử. Danh tiếng của Văn Hiên lâu chính vì thế mà từng chút lớn dần lên, cũng không biết vào lúc nào, tên bảng hiệu đã đổi thành “Hiên Mặc Lâu”, chắc có lẽ tiểu thúc thúc Văn Hiên này cảm thấy lão dựa vào tên của cháu mình kiếm tiền thật sự không thể nào nói nổi, cho nên mới chia một nửa cổ phần cho hắn. Về điểm này, không có ai quan tâm đến, chỉ cần mỗi ngày Mặc Ngọc công tử còn nhã nhặn ngồi ở Hiên Mặc lâu uống trà là tốt rồi; về chuyện các món ăn ở Hiên Mặc lâu khó nuốt, tự nhiên cũng không còn ai chú ý tới nữa.

Mà vừa rồi, đứng ở trước mặt tôi và An Lăng Nhiên, chính là Mặc Ngọc công tử trong lời đồn. Trên đường về Kỳ Nhi đã nói với chúng tôi như thế.

Tôi đảo con mắt tròn tròn, không lên tiếng.

Vị Mặc Ngọc công tử này vì sao trong đêm tân hôn ép công chúa Hạp Hách quốc tôi không nghĩ ra, còn vì sao hôm nay ở trà lâu lại làm bộ như không quen biết tôi, tôi cũng không nghĩ ra.

Tôi chỉ nói, Mặc Ngọc công tử vừa dứt lời, Kỳ Nhi liền về tới.

Văn Mặc Ngọc không hề mở miệng, chỉ ngoắc ngoắc khóe miệng, nhẹ nhàng để lại một câu sau đó bước đi cũng không thèm quay đầu lại.

Những lời này là: “Nếu công chúa thật sự muốn biết mình làm sao mà bước vào Mục vương phủ, có thể tới tìm ta bất cứ lúc nào.”

Dứt lời, sắc mặt An Lăng Nhiên lại cực kỳ mất tự nhiên mà trắng bệch, tiếp đó lệ trào mi nhẹ nhàng nói:

“Nương tử, chúng ta về nhà được không?”

Ở trong kiệu, tôi bách chuyển thiên hồi, có nhiều chuyện không nghĩ ra.

Thứ nhất là, tên An Lăng Nhiên vì sao sau khi nhìn thấy Văn Mặc Ngọc sắc mặt lại khó coi như thế? Theo lý hai người cũng không cùng xuất hiện, tiểu ngu ngốc lại là đứa nhỏ có tâm tính, tâm trạng khó chịu như thế có khi nào là Văn gia cùng Mục vương phủ có chuyện gì liên quan, cho nên hắn mới muốn nói cho tôi biết chân tướng việc tôi được gả vào Mục Vương phủ?

Thứ hai, tôi dùng hai trăm phần trăm cam đoan, anh chàng đẹp trai che mặt kia chính là Văn Mặc Ngọc, vì sao hắn lại muốn ép tôi? Còn nói muốn dẫn tôi đi? Theo tin tức mà Kỳ Nhi tìm được về, Văn Mặc Ngọc này sinh ra và lớn lên ở Trung Nguyên, e là ngay cả cửa Kinh Thành cũng chưa từng rời khỏi, vốn không có khả năng là Mông Đan gì đó, càng không thể là tình nhân cũ của công chúa.

Khó có thể... tìm tôi nhảy tới cổ họng, theo bản năng nhìn An Lăng Nhiên bên cạnh, tiểu ngu ngốc lúc này đang ngủ say đến chảy cả nước miếng, tôi chăm chú nhìn hắn, hắn tựa hồ có cảm ứng, lông mi dài hơi động đậy.

Định thần thở dài, tôi đang chuẩn bị đánh thức tiểu ngu ngốc để hỏi rõ ràng, chợt nghe thấy tiểu nha đầu ở bên ngoài cao giọng nói:

“Thiếu gia, Thiếu phu nhân, đã đến phủ.”

.....

Ba món nóng cùng với ba món nguội, và hai món bánh ngọt, bữa cơm trưa này của tôi rất thành công.

Mục vương và Mục vương phi chỉ sơ sơ mấy đĩa rồi dừng lại, còn tên tiểu ngu ngốc An Lăng Nhiên thì trái lại ăn rất vui vẻ, đáng thương cho một đứa trẻ bộ dạng giống như chưa từng được ăn no, xem ra không chỉ đầu óc có vấn đề, sợ ngay cả vị giác cũng có chút vấn đề.

An Lăng Tiêu nói: “Công chúa vừa tới Trung Nguyên không lâu đã có thể làm được như vậy, đã hiếm thấy lắm rồi.”

Túc Phượng nói: “Mà ngay cả đồ ngọt cũng làm rất cẩn thận tỉ mỉ, thật sự đáng quý.”

Tôi rất cố gắng, khoe miệng nở ra nụ cười nhẹ.

“Tạ ơn cha mẹ khen ngợi, con dâu về sau sẽ càng thêm cố gắng.”

Ngay tại lúc tôi nghĩ đến phụ công từng chuyện báo cáo lại từng chuyện là lúc, Túc Phượng lại đột nhiên nói:

“Cũng không phải khen ngợi, hoa mẫu đơn bày trên đĩa đồ ăn ngọt trên bàn trông rất đẹp mắt, chắc không phải là củ cải trắng chứ?”

Chiếc đĩa va một tiếng vào cái bản ngọc, phát ra âm thanh thanh thúy, tôi nhìn theo tay của Túc Phượng, nhất thời đổ mồ hôi lạnh.

Hao công tổn sức, nhưng lại thất bại trong gang tấc.

Chỉ vì một cây củ cải trắng nho nhỏ.

An Lăng Tiêu không nói, An Lăng Nhiên tiếp tục xơi cơm, Túc Phượng lại cười đến vẻ mặt xán lạn:

“Sớm biết đạo công của con dâu tốt như vậy, ta đã kêu Nguyệt Nhi đến xem, để cho em chồng con thụ giáo một chút.”

Bởi vì là bản công chúa tự mình nấu cơm, những kẻ thân cận với An Lăng Tiêu, Túc Phượng cũng tự nhiên được đến đây hưởng dụng, vì An Lăng Nguyệt chỉ là một tiểu bối, nên vẫn chưa được đến đây dùng cơm. Trên bàn cơm chấm thi phụ công chỉ có cha mẹ chồng và tướng công của tôi.

Tôi cố gắng không quệt những giọt mồ hôi lạnh trên trán, lại càng không dám xoay người cầu cứu Kỳ Nhi, chỉ kiên trì nói:

“Bống đừng, bống đừng... ngựa ghê, mẹ chồng chê cười.”

Ngựa ghê không phải bản công chúa, là cái tên chết tiệt bại gia tử Văn Hiên kia. Theo như Kỳ Nhi nói, hiện tại Hiên Mặc lâu buôn bán không ngừng phát triển, Văn gia mọi người liên lấy “Khách rất đông”, “Bếp chật chội” đủ loại lý do đẩy Văn Hiên nhị thiếu gia ra khỏi phòng bếp. Lần này, Kỳ Nhi đến thỉnh Văn Hiên hỗ trợ, tự nhiên không thể thiếu lời dối trá mà đem trù nghệ của Văn Hiên nhị công tử khen tới hàng thứ nhất, Văn Hiên nhị công tử đã lâu không sờ qua nồi niêu xoong chảo nghe xong khó tránh khỏi bị lung

lay, lúc thay tôi thái nguyên liệu, ngựa nghề dùng cây củ cải trắng khắc thành hai đóa hoa mẫu đơn xinh đẹp làm nền.

Lúc này ở phòng bếp tôi nhất thời sơ ý, nhưng lại không cẩn thận một cái, đem hai đóa hoa mẫu đơn đặt trên bàn.

Đừng thấy Văn Hiên nhí công tử thiếu mất thẩm mỹ, các món xào của hắn ít muối nhiều tiêu, nhưng dao công hai mươi mấy năm qua ngược lại rất tốt, hai đóa hoa mẫu đơn này được hắn khắc giống y như đúc, nhìn sơ qua như thực, trình độ dao công như thế này làm sao lại có thể là một công chúa man di vừa mới đến Trung Nguyên như tôi có thể làm ra?

Sau lưng tôi mồ hôi đổ nhỏ giọt.

Túc Phượng nói: “Dao công tốt như vậy, làm sao lại chê cười? Không bằng như vậy đi, con dâu hiện tại liền ~ dùng củ cải trắng khắc hai đóa hoa mẫu đơn trước mặt để chúng ta xem thử, cũng coi như dạy lại cho nhóm các bà tử bên cạnh ta.”

Túc Phượng cố ý nhấn mạnh hai chữ “trước mặt”, e là chuyện tôi đuổi hết mấy tiểu nha hoàn và lão bà tử ra ngoài rồi tự nhốt mình trong phòng bếp đã bị bấm báo lại.

Bên này vừa dứt lời, Lý má má bên người Túc Phượng đã ngầm hiểu được, bước lên trước cúi người nói:

“Xin thiếu phu nhân chỉ giáo.”

Túc Phượng cười nói: “Đều là người một nhà, cái gì chỉ giáo với không chỉ giáo, Lạp Mai Xuân Tuyết, còn không mau đi lấy hai cây củ cải củ và dao mang tới đây?”

“Vâng ạ.”

Nghe thấy tiếng mấy tiểu nha hoàn đều lưu loát vâng dạ, tôi sắp bị sụp đổ đến nơi.

An Lăng Nhiên tiếp tục ăn cơm không nói chuyện, An Lăng Tiêu vội vàng gấp đồ ăn cho con trai cũng không lên tiếng.

NND, nhất định một là một nhà bọn họ đã sớm biết, đã sớm phát hiện ra manh mối, lại giả bộ như không biết muốn làm xấu mặt tôi mà.

Chưa tới một hồi, Lạp Mai Xuân Tuyết quả thực đã mang dao và củ cải quay lại.

Tôi hơi hơi nghiêng đầu nhìn cái mâm trước mặt, đột nhiên cảm thấy, cái dao sắc bén đó không phải mang đến đây dùng để khắc củ cải, mà là đến để cho tôi tự vẫn.

Túc Phượng hoàn toàn không thấy sự bi thương của tôi, nét mặt tươi cười động lòng người.

“Con dâu, đến đây.”

Chén đĩa đổ rầm rầm trước mặt tôi, da mặt tôi run rẩy, một tay run lấy lấy cầm dao một tay cầm củ cải.

“Công chúa!”

Kỳ Nhi vẫn trầm mặc phía sau tôi đột nhiên mở miệng, tôi trần ngập hi vọng chăm chú nhìn Kỳ Nhi! Kỳ Nhi thông minh đáng yêu lạnh lợi của ta ơi, người đã nghĩ ra được biện pháp giải cứu ta đúng không?

Đúng hay không!

Kỳ Nhi buông mí mắt, không nhìn tới ánh mắt cầu cứu của tôi, chỉ thấp giọng nói:

“Người cầm ngược rồi.”

Tôi nao nao, cúi đầu nhìn, ách ~ bởi vì quá căng thẳng, tôi lại cầm dao bằng tay trái, tay phải cầm cây củ cải củ.

Túc Phượng sáng giọng: “Nếu nha đầu kia không nhắc tới ta cứ tưởng con dâu người thuận tay trái!”

Tôi run cầm cập, thay đổi vị trí hai tay, vâng dạ nói:

“Vâng ạ, Vâng ạ!”

Cuối cùng mắt nhìn vào cái dao nhỏ sáng bóng, tôi thề sống chết muốn quay về.

Không thành công thì xả thân, tôi không vào địa ngục thì ai vào địa ngục? Vì vượt qua cửa ải phụ công này, bàn tay xinh đẹp và nhỏ nhắn của Hạp Hách công chúa kia ơi... Ta thực xin lỗi người, ta nhất định phải tổn thương người! Tuy rằng, đau xót chính là bản thân ta.

Tôi ai oán nhắm chặt mắt, nhắm tâm đem đao cửa vào tay một phát, đau đớn còn chưa truyền tới não, chợt nghe một tiếng “A” thấm thiết đã truyền vào màng tai.

“A, ô ô...”

Tôi trợn mắt, không đúng a, không phải tiếng kêu của tôi.

“Nhiên Nhi, Nhiên Nhi con làm sao vậy?”

Tôi tạm thời không kịp phản ứng, lật lật hai bàn tay xem xét từ trên xuống dưới, hèn gì không đau, còn chưa kịp cắt trúng mà!

“Nhiên Nhi, Nhiên Nhi! Mau đi gọi đại phu.”

Tiếng kêu gào càng lúc càng lớn, người kích động chạy ra cửa, người bưng nước, người vỗ lưng, không có người nào bận tâm đến việc tôi khắc củ cải.

Kỳ Nhi lôi kéo tôi, nhỏ giọng kêu:

“Công chúa.”

Tôi theo ánh mắt Kỳ Nhi nhìn lại, mới phát hiện hóa ra An Lăng Nhiên không biết ăn trứng thứ gì, lúc này e là bị mắc nghẹn, hé ra khuôn mặt trắng bệch khiến người ta sợ hãi.

Kỳ Nhi nói nhỏ vào lỗ tai:

“Mắc xương cá.”

Đầu tôi xoay vòng vòng, hình như trong những món ăn đó, quả thực có một món cá kho tàu, hì hì! Tên tiểu ngu ngốc này nhất định bị món cá này làm mắc xương. Người ta thường nói người ngốc có phúc của người ngốc, xem ra ngay cả vợ của tên ngốc cũng có phúc của người ngốc, tên tiểu ngu ngốc này mắc xương cá thật sự rất rất rất rất đúng lúc a!

“Người nói cái gì?”

Ngay lúc tôi đang cao hứng vỗ tay, Túc Phượng đột nhiên rút ánh mắt từ trên mình con mình ra, sắc bén nhìn tôi chăm chú.

Tôi run rẩy, “Không, không có gì.”

Nhất thời kích động quá, lại đem mấy chữ “Mắc xương rất đúng lúc” như mấy hạt đậu búng ra ngoài.

Khuôn mặt tuần tú của An Lăng Nhiên từ trắng chuyển sang hồng, sắc mặt giống như món cá kho tàu kia giống một ngọn lửa rất mê người.

“Mắc, mắc!”

Túc Phượng lại không quan tâm đến ta, chỉ nhào vào trên người An Lăng Nhiên nói:

“Đừng sợ đừng sợ, để nương vỗ vỗ!”

Kỳ Nhi lại kéo kéo ống tay áo của tôi, tôi cực không cam tâm tình nguyện mà rút ra, có hơi la hét khoa trương quá nhào về phía An Lăng Nhiên.

“Tướng công —— ô ô!”

“A!”

Huych!

Bởi vì diễn rất rất thật, tôi không biết bị cái gì vướng chân, thân thể trực tiếp nhào xuống đất, hai tay không kịp thu hồi, nắm trúng tay áo An Lăng Nhiên, hai mẹ con Túc Phượng và An Lăng Nhiên không đứng vững, cùng tôi ngã trên mặt đất, một bàn đồ ăn đi theo toàn bộ đổ ầm ầm xuống trên người tôi!

Cùng lúc đó, tôi nghe thấy tiếng “khạc” rất nhỏ của An Lăng Nhiên.

8. Chương 10 - 11

Chương 10

Ba ngày liên tục, toàn bộ Mục vương phủ đều không được sống yên ổn.

Chẳng qua là vì lúc tiểu thể tử ăn cơm trưa bị hóc xương.

Mời đại phu, kêu nha hoàn, nấu thuốc hầm canh thông cổ họng, thấp nhang cầu phật lạy Bồ Tát... chỉ trong khoảng thời gian ngắn, Mục vương phủ gà bay chó sủa.

Lại nói tới vị Trương đại phu nổi danh là Hoa Đà tái thế này, tôi thật bội phục sát đất. Trước khi hắn đến chính tai tôi nghe rõ đĩa ngọc chỉ nuốt phải miếng xương cá nhỏ, đến miệng của hắn, một miếng xương nhỏ lại biến thành một hung khí giết người, lát sau lại nói xương cá mắc ở cổ họng sẽ làm cho hô hấp không thông, ứ đọng không khí, nhẹ thì khạc ra máu, nặng thì không thở được; trong chốc lát lại nói xương cá rất nhọn, sẽ làm yết hầu bị thương, e rằng mất máu gây ảnh hưởng đến tính mạng. Nói đi nói lại cũng chỉ có mấy câu không thấm vào đâu, còn chuyện rốt cuộc mảnh xương cá bị hóc có trôi xuống được không lại không thêm nhắc tới.

Túc Phượng đường đường là Mục vương phi tất nhiên cũng là một người khá mạnh mẽ, nếu đổi lại là người khác thấy bộ dạng có nề nếp của Trại Hoa Đà, e là chỉ biết hoảng sợ rồi rơi nước mắt khổ sở, duy chỉ Mục vương phi tức giận đến nổi dậm chân, rốt cuộc cũng không thêm để ý đến “phụ dung” căng họng rống lên, tư thế này, cũng chỉ kém là không bước tới kéo áo tên đại phu kia:

“Ta chỉ hỏi ngươi một câu, mảnh xương cá trong họng Nhiên nhi rốt cuộc có nuốt trôi xuống được không?”

“Chuyện này ——” Trương đại phu vuốt vuốt hàm râu bạc không biết nói sao.

Mục Vương phi gần từng tiếng, lại hỏi tiếp: “Rốt cuộc là được, hay không được?”

Trương đại phu nói: “Bây giờ cũng không dám nói được gì, chỉ cần uống hai chén thuốc, ngày mai lão phu lại đến xem xem.”

Chậc, nói tới nửa ngày rốt cuộc vẫn là không biết.

Đến lúc này, Mục vương phi cũng không nói thêm gì nữa, liền sai Lý ma ma dẫn người đi bốc thuốc, lúc đó bản công chúa cùng Kỳ Nhi bị bỏ quên đang đứng ở trước cửa phòng, thấy Lý ma ma dẫn người đi ra, liền hiểu đạo lý mà nhường đường.

Ai ngờ chân vừa mới bước ra nửa bước, đã nghe Mục vương An Lăng Tiêu gọi:

“Khoan đã.”

Mọi người đồng thời xoay xoay đem ánh mắt quay sang nhìn An Lăng Tiêu, chỉ nghe ông nói:

“Lúc này con dâu ta nhất thời nóng vội, cũng bị té ngã, làm phiền Trương đại phu cũng xem giúp.”

Trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt lại xoay xoay xoay chuyển sang nhìn tôi.

Tôi cười hắc một tiếng, lão quỷ này ngược lại rất biết làm bộ, trước mặt người ngoài ra vẻ cha chồng hiền từ.

Khoát khoát tay, tôi nói: “Không có gì đáng ngại, chỉ bị dính chút bụi thôi.”

Túc Phượng rời khỏi giường dựa ngực An Lăng Nhiên, đến bên cạnh tôi nói:

“Chút bụi này làm sao biết ít hay nhiều, lúc này Nhiên Nhi bị bệnh, còn chờ con dâu người chăm sóc, nếu người lại có chuyện gì thì biết làm thế nào, tốt hơn hết nên để cho đại phu xem đi.”

Tôi mở to mắt, rất muốn phun nước bọt.

Con mẹ nó, không phải chỉ mắc cái xương cá thôi sao, nói cứ như là nhà tan cửa nát.

Thế nhưng suy đi nghĩ lại, tôi bắt đầu nghĩ bị Lý ma ma ẩn ngồi xuống, để cho Trương đại phu vừa bắt mạch vừa nhìn đầu lưỡi mấy lượt. Tôi đã nói rồi, Trương đại phu là một nhân vật vô cùng lợi hại, về hồ lô thành cái gáo nước, ví dụ như nói đến chuyện hù dọa An Lăng Nhiên lúc này, trước tiên nói mấy câu tổn thương gân cốt tôi lim dim cũng nghe được, có điều câu kết luận cuối cùng thật sự hù dọa chết tôi.

Trương đại phu nói: “Thiếu phu nhân tuổi trẻ khỏe mạnh, xương cốt rắn chắc, mấy cái kia thì không cần phải nói, lão phu chỉ sợ động thai khí.”

Trố mắt lú lười!

Mọi người xung quanh đều im lặng.

Yên tĩnh trước bão tố.

Sau cùng, rốt cuộc vẫn là Lý ma ma lớn tuổi nhất, bình tĩnh được, cười nói:

“Trương đại phu nói đùa, không nói đến việc Thiếu phu nhân nhà tôi vừa vào cửa mới một ngày, nàng và thiếu gia vẫn chưa viên phòng! Nếu không, ngài lại xem kĩ lại xem?”

Tôi như bị đâm vào lưng, tâm trạng vô cùng khó chịu, trời ạ! Có khi nào Hạp Hách công chúa tôi đã từng cùng với nam nhân cuồng dã kia tư thông? Cô ta quả thật không có lương tâm, sao không nghĩ tới chuyện nếu như có mệnh hệ gì thì người phải vào lồng heo là tôi!

Trương đại phu tỏ ra không liên quan đến mình, ngược lại vô cùng lo lắng, nhẹ nhàng uống ngụm trà mới phát phát tay áo nói:

“Không cần chắn lại, lão phu đã xem kỹ lắm rồi, Thiếu phu nhân tuổi trẻ mạnh khỏe, xương cốt sẽ mau chóng tốt thôi.”

“Không đúng” tôi nghe có chút mơ hồ, “Còn câu lúc này?”

Mục vương cũng nói: “Đúng vậy. Vừa rồi Trương đại phu người rõ ràng có nói cái gì... thai khí?” Vì hai chữ cuối thật sự khó mở miệng, An Lăng Tiêu cơ hồ chỉ dùng đầu lưỡi kéo nhanh qua.

Trương phu về mặt biến hóa rất nhanh, quét nhìn mọi người một vòng, nói:

“Ta nói nếu Thiếu phu nhân không điều trị thân thể tốt, về sau có thai có thể sẽ động thai khí, lời này có sai sao?”

Người trong phòng toàn bộ nhẹ nhàng thở ra, đương nhiên, đương nhiên người thở mạnh nhất chính là tôi.

Trương đại phu nói: “Các người làm sao vậy? Nghi ngờ khả năng phán đoán của lão phu sao?”

“Không có không có”, Kỳ Nhi này giờ im lặng không lên tiếng vội đứng ra hoà giải nói, “Lúc chúng tôi còn ở Hạp Hách quốc đã từng nghe nói Trương đại phu ngài ‘diệu thủ hồi xuân’, hai năm trước Thất hoàng tử trúng tên độc, ai cũng nói không cứu được, chỉ có y thuật của ngài tốt. Bây giờ có thể bay có thể nhảy, còn có thể săn thú nữa!”

Trương đại phu nghe được như gió xuân phơi phới, cười ha ha, “Không nghĩ tới thanh danh lão phu cũng đã bay tới Hạp Hách quốc?”

Tôi xấu hổ một phen.

Tôi mới không tin câu nói xằng của Kỳ Nhi, có điều lại nhẹn không được bội phục Kỳ Nhi, trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, đến cả chuyện Trương đại phu cô ấy cũng đã tìm hiểu rõ ràng.

Tiền Trương đại phu về xong, con dâu đáng thương như tôi đây đương nhiên tránh không khỏi việc giúp mẹ chồng chăm sóc tiểu ngu ngốc.

Tiểu ngu ngốc vốn không có gì đáng ngại, nằm trên giường la hét muốn ra ngoài chơi, Mục vương phi thật sự không có cách nào khác, vừa lừa vừa gạt, An Lăng Nhiên mới chịu uống thuốc rồi nhắm mắt ngủ.

Cùng lúc đó, lại đổi sang bộ dạng hiền từ nói chuyện với tôi:

“Trương đại phu này là người quý phũ hay gọi tới, tuy là lang trung giang hồ nhưng y thuật cũng rất cao. Nha đầu Kỳ Nhi nói rất đúng, mấy năm trước Thất hoàng tử bị người ám toán, lúc ấy vừa may ta tiến cử hiền tài hần tiến cung trị liệu, không ngờ lại cứu được Thất điện hạ sống sót.”

Tôi vâng dạ mà nghe, không yên lòng. Tôi không có bệnh, Mục vương phi vốn nhìn tôi không vừa mắt, tự nhiên nói chuyện này làm gì?

Túc Phượng tiếp tục nói: “Trương đại phu không có tật xấu gì lớn, chỉ có tật hay vợ vét của cải. Người bình thường nếu có ốm đau, hần chữa trị không lấy tiền cũng thôi. Đối với nhà giàu chúng ta, hần lại chọn tam trở tứ, thói quen xấu nhất chính là ngâm bệnh.”

“Ngâm bệnh?” Tôi nháy mắt mấy cái, nhất thời không hiểu được.

Túc Phượng vuốt cằm, yêu thương sờ sờ trán An Lăng Nhiên nói:

“Danh gia vọng tộc, nếu có ai bị thương an nguy đến tính mạng, lão Trương hồ đồ này sẽ chữa trị nghiêm túc, nhưng nếu chỉ gặp bệnh nhỏ, hần lại cố tình trì hoãn. Cái gì cũng từ hư nhược nói tới, bệnh nhỏ ba ngày kéo dài tới năm ngày mới hết, bất quá cũng chỉ là cho uống thuốc bổ nhiều hơn một chút. Cho nên, ngày mai lão Trương hồ đồ này có quay lại, nói Nhiên Nhi không tốt, ngươi cũng không cần phải so đo, mặc hần viết đơn thuốc là được.”

Tôi chặc lưỡi, nhất thời lờ mờ nói không ra lời.

Cho nên nói, gừng càng già càng cay a.

Vừa rồi tôi còn tưởng rằng, Mục vương Mục vương phi đều bị ngốc hết, nhìn không ra Trương đại phu hần dùng An Lăng Nhiên làm phiếu cơm dài hạn, cố ý lừa thêm chút tiền thuốc. Bây giờ mới thấy, hai vợ chồng người này như gương sáng, e là cũng giống tên đại phu này, giả bộ hồ đồ, mặc hần lừa chút tiền đi cứu khổ dân chúng bần cùng.

Người khổ nhất, chính là tiểu ngu ngốc An Lăng Nhiên phải uống thuốc bổ “Thuốc đắng dã tật”.

Sau khi nghe xong, ấn tượng về Túc Phượng trong lòng tôi đột nhiên rề rề cao lớn hơn rất nhiều, có lẽ đúng như lời An Lăng Nguyệt nói, Mục vương phi là loại người mặt lạnh tâm nóng.

Bởi vì cái ý niệm này, đối với chuyện tương công nhược trí của mình tôi rốt cuộc cũng chấp nhận sự thật được chín phần.

Ngẫm lại cũng được, xuyên đến đây, gả ột tên ngốc dù sao vẫn sống thoải mái hơn gả làm thiếp ột tên thê thiếp thành đàn hay mang chủ nghĩa đàn ông là số 1, ngày ngày đánh đập vợ mình. Huống chi, tiểu ngu ngốc nhà tôi còn là một tên tiểu ngốc vô cùng xinh đẹp, lúc gọi tôi là “nương tử” miệng ngọt đến ngán người, tôi liền tạm thời chăm sóc đứa em trai đệ nhất mỹ nam này, dù sao chỉ số thông minh của tiểu ngu ngốc chỉ có năm tuổi thôi.

.....

Chờ Mục Vương phi đi xong, An Lăng Nguyệt, biểu muội Mục Vương phi Vương Uyển Dung, nương tử của An Lăng Vân em trai Mục vương là Trần Hiền Nhu cũng lần lượt đến đây hết một hồi.

Có điều ngoại trừ lúc An Lăng Nguyệt đến tiểu ngu ngốc còn trợn mắt cười hì hì nói hai ba câu, các thời điểm còn lại, toàn bộ đều đang ngủ. Nói đến đây, tôi thật sự, thật sự thực sùng bái giấc ngủ của tiểu ngu ngốc.

Nói tới dì hần Vương Uyển Dung chẳng xinh đẹp động lòng người, thăm thăm Trần Hiền Nhu cũng không hòa nhã lịch sự, hai bà tám này vừa mới bước vào là lúu rú lúu rú không ngừng, chẳng qua cứ nhắc mãi

“Nhiên Nhi bị bệnh nhớ nghỉ ngơi cho tốt”, “Ta có mang theo chút thuốc bổ đến đây” nói linh ta linh tinh. Người ta hay nói ba nữ nhân bằng một sân khấu diễn, sau khi gặp hai vị này xong tôi mới thật sự cảm thấy quả là sai lầm rồi, hai người này cũng đủ làm một cái sân khấu diễn, một trái một phải ở bên lỗ tai tôi hát xướng, nhân sâm hai người này rất tốt, giá ngàn lượng bạc; ngọc như ý trấn thần, không sợ quỷ gõ cửa.

Bản công chúa cùng Kỳ Nhi dùng sức của chín trâu hai hổ, mới có thể ưỡn mặt đẩy hai vị trưởng bối này tổng ra khỏi cửa, tiểu ngu ngốc An Lăng Nhiên lại ngủ đến an lành, không có chút dấu hiệu bị đánh thức.

Tôi thực rất thêm được ngủ như thế này.

Kỳ thật tình hình của Vương Uyển Dung và Trần Hiền Nhu dưới sự trợ giúp của tiểu trinh thám Kỳ Nhi vô địch của tôi cũng đại khái có chút hiểu biết, một bên là bại gia tử An Lăng Vân, kẻ vô tích sự, đời này e rằng chỉ dựa vào đại ca An Lăng Tiêu ăn cơm ké. Tình trạng của gã này còn không bằng Văn Hiền nhị công tử người ta, tuy rằng món ăn hơi khó ăn một chút, nhưng vẫn là tay làm hàm nhai. Gã ô tô nam nhân như thế này, Trần Hiền Nhu đương nhiên phải tìm tất cả các phương pháp nịnh bợ Mục vương và Mục vương phi, lúc này bảo bối ngọc của hai vị này bị bệnh, dĩ nhiên cần phải tới đây ra vẻ.

Còn Vương Uyển Dung kia, chuyện của nàng này còn đặc sắc.

Theo như lão bà tử lúc chiều mang chén thuốc đến đây nói, biểu tiểu thư này năm đó cũng được coi là một đóa hoa ở kinh thành, cha lại là Đại học sĩ đỉnh đỉnh đại danh trong triều, người tới cầu hôn dù không quá nhiều, cảnh tượng giã nát cánh cửa nhà nàng cũng có. Thiên kim đại tiểu thư này được nuông chiều ngàn chọn vạn tuyển, gả cho thuộc hạ của cha mình là một vị Hàn Lâm.

Theo lý mà nói chuyện xưa đến đây cũng đã viên mãn hạnh phúc lắm rồi, ai ngờ vị Vương Uyển Dung dù tướng mạo xinh đẹp, tính tình vốn hư hỏng, chưa tới hai ngày vì cãi nhau với cha mẹ chồng liền tự mình trở về nhà mẹ đẻ, hai ba lần đầu, vị biểu dương của chồng tôi này còn nể mặt cha vợ tới cửa nhận tội, nhưng còn chưa tới mấy ngày, Vương Uyển Dung lại dẹp đường hồi phủ. Lặp lại nhiều lần như vậy, ước chừng chưa tới nửa năm, không chỉ có Vương đại học sĩ cảm thấy phiền chán, mà ngay cả biểu dương cũng không tới nữa.

Vương Uyển Dung thấy tình hình như vậy còn chưa chịu để yên, liền sai tiểu nha hoàn đi bắt báo, nói muốn hưu phụ. Lời này vốn dùng để kích tướng công tới đón mình về, ai ngờ tướng công không đến, mà tiểu nha hoàn ngược lại lại lưu loát mang hưu thư trở về. Ở cổ đại, bất kể gia thế hiển hách như thế nào, con gái gả đi cũng như bát nước đổ ra ngoài, vì thế không có lý do gì để trở về nhà, nói chung cũng không phải là chuyện vinh quang gì. Trong lúc nhất thời, Vương đại tiểu thư kiêu ngạo bị bọn sai vặt nha hoàn cười nhạo, ca ca chị dâu cũng không hòa nhã. Túc Phụng với nàng cùng nhau lớn lên, nói chuyện cùng Vương đại học sĩ thấy tình cảnh nàng như vậy, cảm khái muôn vàn, liền mang biểu muội đến đây chơi vài ngày, ai ngờ đến ở đây xong Vương Uyển Dung dứt khoát không chịu trở về, ở tạm dần dần thành ở luôn, lầy lắt lắt lẩn, cũng hơn ba năm.

Tôi, Kỳ Nhi, cùng lão bà tử đưa thuốc tới, lăm nhăm lăm nhăm tán gẫu hết nửa ngày, mặt trời cũng sắp xuống núi.

Kỳ Nhi đi loanh quanh nhìn An Lăng Nhiên nằm trên giường cười hì hì nói:

“Sao chúng ta nói lâu như vậy mà hần còn chưa chịu tỉnh, có giống giả bộ ngủ không?”

Dứt lời, Kỳ Nhi nổi hứng chọc chọc vào đầu An Lăng Nhiên, nhưng một cái chọc không hề hớm này, Kỳ Nhi lại đột nhiên nhắm mắt nhủ mầy lại.

Tôi hỏi: “Sao vậy?”

Kỳ Nhi thử sờ sờ đầu An Lăng Nhiên nói:

“Nóng rực”

Nghe vậy, trái tim tôi lại lộp bộp rơi xuống.

Sao có thể? Hôm nay trời nắng rực rỡ, một miếng gió cũng không có, ai đâu mà phát sốt vào cuối hè?

Nhớ đến điều này, tôi cũng vội xách váy chạy đến bên giường, chỉ thấy trên trán mồ hôi lạnh nhỏ giọt, mái tóc vốn đen như mực đông một nhúm tây một nhúm dính trên trán. Tôi lấy tay vừa chạm vào trán tiểu ngu ngốc, cánh tay không khỏi run rẩy:

Quả thực, nóng hực.

Tiểu ngu ngốc bị sốt?!

Chương 11

Tiểu ngu ngốc này sốt một trận, cũng không nhẹ.

Khuôn mặt tuần tú xinh đẹp đầm đìa mồ hôi, trắng bệch, môi lại thâm đen, hình như còn nói thì thào cái gì đó, mí mắt đang dần hạ xuống cũng hoảng hốt đảo nhìn xung quanh, thấy tội nghiệp biết bao.

Bộ dạng tuyệt thế này, vẻ mặt nhu nhược này, hàng chân mày nhíu lại này, thật sự khiến cho tôi hận không thể mỹ nhân cứu anh hùng. Nhưng về phương diện y thuật, tôi thật sự dốt đặc, đối với việc tiểu ngu ngốc vì sao lại phát sốt nghĩ hoài không ra, rõ ràng An Lăng Nhiên chỉ bị hóc cái xương cá, dưới sự trợ giúp ‘tê nhào’ của tôi, hẳn rõ ràng đã nuốt cái xương nhỏ bé không hề gì xuống, nhưng lúc này lại nằm trên giường phát sốt đến mơ mơ màng màng, không nói nên lời.

Một bà tử nói:

“Chắc có lẽ là nhiễm ‘tai họa’ từ bên ngoài về.”

Tôi nghe vậy thân hình cứng đờ, không khỏi quay đầu lại nhìn lão phụ kia. Nói ra câu này, chẳng khác gì mang súng chĩa vào người tôi mà, sáng hôm nay tôi dẫn tiểu ngu ngốc ra ngoài đi vòng vòng, buổi chiều trở về hẳn lại bị hóc xương cá rồi phát sốt, quả thực cũng có điểm trùng hợp.

Chân mày Kỳ Nhi hơi cau lại, cũng mặc kệ nhìn tôi, cái này có thể nói là muốn biện minh nhưng lại không nói nên lời.

Sợ rằng Kỳ Nhi cũng nghĩ như tôi, An Lăng Nhiên này là một tên ngốc, được nuông chiều từ bé, chưa bao giờ đi nơi tập nập như vậy, hơn nữa hôm nay lúc hẳn bị gã say rượu quấy rầy, sao có thể nhiễm ‘tai họa’ quái gì nữa?

Hai chữ ‘tai họa’ từ miệng lão bà tử phát ra, Vương Uyển Dung và Trần Hiền Nhu mới vừa rồi còn ngồi mãi bên giường không chịu đi bỗng dưng bật dậy chạy tới trốn vào bình phong, mấy tiểu nha hoàn hầu hạ An Lăng Nhiên cũng co rút cổ, xao xao lui về sau nửa bước.

Tôi với Kỳ Nhi dờ mắt ra, đứng kế bên giường không nhúc nhích.

Vương Uyển Dung đứng chỗ bình phong, lúc này mới lấy tay sờ sờ mái tóc giả bộ bình tĩnh cười nói:

“Đột nhiên ta nhớ ra trong phòng ta còn một cây Linh Chi Tuyết Sơn, nghe cha ta nói là tự mình tìm hái vào đúng ngày tuyết rơi trên núi về, cái này chữa sốt rất hiệu nghiệm, để ta trở về lấy”.

Dứt lời, không thèm quay đầu lại nhắc cái váy màu tím mỏng, lộ ra cái chân bó vải lộp bộp lộp bộp vọt nhanh ra ngoài, nha hoàn bên cạnh nàng ta giật mình, nửa giây mới kịp phản ứng chạy theo ra cửa, miệng còn không ngừng gọi:

“Tiểu thư, chờ nô tì với.”

Tôi ngược mắt nhìn cái nóc nhà quét vôi trắng, Vương Uyển Dung này cũng ngu quá, Vương đại học sĩ cha nàng sao lại có kiến thức nông cạn thế chứ, ngu chết người! Linh chi tuyết sơn cái quái gì, đều là lừa người cả thôi! Mặc dù kiến thức của tôi không được nhiều, nhưng cũng biết cây cỏ linh chi này bình thường sinh trưởng ở vùng nhiệt đới hoặc là á nhiệt đới có khí hậu ẩm áp, độ cao so với mặt nước biển bất quá cũng vào khoảng 300 đến 600 thước, nếu đúng là vừa lúc tuyết rơi trên núi thì còn có thể ló đầu ra ngoài sao, e rằng cái thứ mà Bạch nương tử cho Hứa Tiên ăn để khởi tử hồi sinh là tiên chi, tiểu ngu ngốc cũng không có phúc được hưởng.

Hơn nữa tôi còn nghe nói cô linh chi giúp thư giãn tinh thần, hóa giải buồn phiền, trị hen suyễn, kiện gân cốt, tu bổ nhan sắc, nhưng cũng chưa từng nghe nói là còn có thể giảm nóng hạ sốt, thứ này là đại bổ, nói không chừng mới uống xong một chén, tiểu ngu ngốc cứ thế mà đi đòi nhà ma.

Biểu di này hoảng sợ, luống cuống cũng rất rất rất không có trình độ.

Bên này tôi còn chưa thỗn thức xong, bình phong bên kia chỗ thăm thăm Trần Hiền Nhu cũng cười toe toét đến run run da mặt.

“Nghe vậy ta cũng mới nhớ, cách đây mấy ngày có người tặng tiểu thúc thúc ngươi một cây tuyết liên, ta... ta cũng đi lấy mang đến.”

Lần này ngược lại không sai, tuyết liên đúng thật là sinh trưởng trên núi cao. Bất quá, tuyết liên có thể chống lại lạnh lẽo mà lớn lên ở nơi cực rét là vì bản thân đúng thực là một đóa hỏa chi, tính nóng, tin tôi đi nếu đem tuyết liên bưng cho tiểu ngu ngốc uống, hẳn lại càng sốt hơn nữa.

Thấy Vương Uyển Dung, Trần Hiền Nhu một trước một sau đi hết, bà tử lẩm miệng còn đang ngậm miệng chặc chặc nói:

“Ai nha nha, tai họa coi bộ đang rất nguy cấp a!”

Tiếng nói vừa dứt, mấy tiểu nha đầu đang đứng bên đây lại run run rẩy rẩy hơi nhích nhích lùi về sau.

“Tai họa” ở thời cổ, đích thực có thể làm cho người ta khiếp sợ. Đến ngay cả hoàng cung cấm nội, chưa một tiểu hoàng tử tiểu công chúa thoát khỏi bệnh thủy đậu, coi như là lâm đại địch.

Lão bà tử vẫn như lúc nãy vâng dạ nói chuyện không ngừng, xem như hiểu rõ mấy lời đồn đại giết người, tôi đang chuẩn bị lên tiếng quát bảo im lặng đã nghe ngoài cửa truyền đến tiếng hét phẫn nộ:

“Đồ khốn, ăn no không có chuyện gì làm hử*, ngươi có tin ngươi nói thêm một câu nữa ta sẽ xé nát mồm ngươi ra không!”

(*) thật ra nguyên văn nó là vậy: ‘bọn dĩ lừa các ngươi ăn no không có chỗ tiêu hử’.

Người có thể nói ra một câu như vậy, đương nhiên là một nhân vật vô cùng lợi hại.

Mà nhân vật lợi hại dám ở Mục vương phủ quát to như vậy, lẽ tất nhiên sẽ không thoát khỏi liên can với Mục vương phi.

Tôi quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Lý ma ma đang dìu sắc mặt tối sầm của Túc Phượng đi vào, theo sau còn có An Lăng Nguyệt, Trương đại phu cùng năm sáu tiểu nha hoàn.

Ý thế làm cho người ta có chút sợ hãi, từ đây có thể thấy bà Mục vương phi vô cùng yêu thương đứa con trai nhược trí độc nhất vô nhị này.

Lão bà tử kia đã sớm bị dọa đến mềm nhũn chân, quỳ trên mặt đất cúi đầu xin tha thứ. Lý ma ma lại ‘ngoài mặt trong yếu’ hung hăng răn dạy hai câu, Túc Phượng khôn ngoan thu lại ánh mắt sắc nhọn của mình, khoát tay nói:

“Thôi đi, lui ra ngoài tự vả vào miệng hai mươi cái, lần sau tái phạm, cũng không dễ dàng như vậy đâu!”

Lão bà tử khóc khóc lóc lóc đi ra ngoài, tôi mới thở dài đi qua hành lễ.

Mẹ nó nói đến quy củ ở chốn cổ đại này đúng thật là không phải để cho người làm mà, tôi đến hành lễ với Mục vương phi, An Lăng Nguyệt, mấy tiểu nha hoàn cùng Lý ma ma lại hành lễ với tôi. Đợi ột đám người chúng tôi khom người khụy gối gập đầu mới coi như đã thỉnh an xong. Mục vương phi lấp bắp lấp bắp ngồi bên mép giường nhìn đứa con trai bảo bối của mình, vừa lau mồ hôi vừa gọi nhỏ tên, thật lâu sau mới nói:

“Trương đại phu, ngươi mau tới đây xem xem.”

Lão hồ đồ Trương đại phu bước tới sờ sờ mạch, khi thì vắn vắn râu khi thì mỉm cười, khi thì nhăn mặt khi thì gập đầu, tôi với Kỳ Nhi nhìn đến hãi hùng run rẩy. Lát sau lão Trương mới chịu buông cổ tay An Lăng Nguyệt ra, tôi vừa định tiến tới hỏi, bỗng nhiên thấy ông mở phanh cổ áo banh ngực An Lăng Nguyệt, nhất thời, tất cả mọi người đều bị hít một ngụm khí lạnh.

Trong khi đó, tôi cùng Mục vương phi tột cùng nhất.

Mục vương phi như bị người khác chọt trúng tim, vẻ mặt đau đớn dữ tợn.

“Sao lại thế này?”

Mục vương phi chỉ tay vào một mảng đen thui lớn trên ngực con mình lạnh lùng nói, tôi sợ hãi mà đuổi đuôi cái cổ, vết thương màu đen này vậy mà cũng có hình dạng, vừa vặn giống như bàn tay người.

Trương đại phu sờ sờ râu, vân đạm phong khinh* nói nhỏ:

(*) vân đạm phong khinh: không màng đến bất cứ điều gì khác, nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi

“A, lão phu kê đơn nhầm.”

.....

Sáng nay tôi chỉ mới vô cùng bội phục y thuật của Trương đại phu, đến lúc này, cái vẻ trấn định tự nhiên của ông lại khiến tôi tiếp tục khâm phục cúi đầu. Những lời này của ông ta tưởng chừng giống như giọng điệu của câu nói “Trưa hôm nay thảo dân muốn ăn bánh chèo”, đúng là người có trình độ, cuối cùng, Trương đại phu cũng đem ánh mắt nóng rực của Mục vương phi trực tiếp quăng sang một bên.

Mục vương phi cười lạnh, “Kê đơn nhầm? Có phải Trương đại phu nên giải thích rõ ràng hơn cho lão thân biết?”

Trương đại phu nói: “Chiều hè hơi nóng nực, vì thế nên lão phu mới lấy nhầm đơn thuốc của thiếu phu nhân và tiểu thể tử.” Vẻ mặt vẫn bình tĩnh như trước.

Tôi nghe xong những lời này, rốt cuộc cũng không thể bình tĩnh, “A” to ra tiếng:

“Nói cách khác, tôi uống nhầm thuốc của tiểu... tướng công?”

Lão Trương hồ đồ gật gật đầu, “Đúng là như vậy. Cơ thể tiểu thể tử vốn rất yếu ớt, khí nóng lại bức người, hơn nữa thuốc mà lão phu kê cho thiếu phu nhân đều là thuốc bồi bổ dương khí, thể tử bây giờ đang sốt cao là lẽ dĩ nhiên.”

“Lẽ dĩ nhiên?” Mục vương phi tăng âm lượng, “Trương đại phu nói như thế, vậy còn một chưởng trên ngực hài nhi con ta thì sao?”

An Lăng Nguyệt này giờ vốn vẫn luôn bên cạnh mẫu thân mình, thấy Túc Phượng nổi cáu, vội vàng kéo kéo góc tay áo Mục vương phi, xấu hổ nói:

“Nương.”

Mềm mỏng như nước, giọng nói này trái lại lại tưới tắt hết một chút lửa giận của Mục vương phi, lúc này mới quay lại bên giường.

Tôi mắt nhìn mũi, lỗ mũi vừng vàng, không dám thở mạnh.

Mục vương phi nói đúng, dù cho có sốt lên là vì tôi với tiểu ngu ngốc uống nhầm thuốc, nhưng cái vết chưởng trên ngực... Véo!

Ngàn vạn lần đừng nghĩ rằng là do tôi mang tiểu ngu ngốc đi ra ngoài mua thức ăn nên mới bị đánh.

Lão Trương hồ đồ thổi thổi râu, hai mắt trợn to có nhịp điệu.

“Không sai, nhất định là tự mình gây ra.”

An Lăng Nguyệt nháy mắt mấy cái, lấy cái chắn đắp cho tiểu ngu ngốc nhỏ giọng nói:

“Không thể nào? Ca ca sao lại ngốc đến nỗi tự đánh mình chứ?”

Trong lòng tôi lặng lẽ phi nước miếng, Nguyệt Nhi à Nguyệt Nhi, ca ca của ngươi vốn là một tên ngốc, tự mình đánh mình cũng là chuyện bình thường thôi.

Lão Trương rung đùi đắc ý, “Tiểu thư có điều không biết, lão phu đây vốn định giúp thiếu phu nhân bồi bổ dương khí, ai ngờ lại để cho tiểu thể tử tuổi trẻ khí thịnh ăn vào, lửa to thiêu đốt a, tiểu thể tử nóng đến nỗi không biết phát tiết chỗ nào, ngực lại vừa nóng vừa đốt, vì thể mới vỗ vào thể này —— “

“A!”

Tôi nhin không được thét chói tai, trong phòng lúc này già có trẻ có, lớn có nhỏ có ai cũng đều hết hồn há hốc miệng.

Lão Trương hồ đồ chưa nói hết câu đã vỗ mạnh vào ngực tiểu ngu ngốc, phát ra tiếng vang thanh thúy, ngay tại chỗ, An Lăng Nhiên sắc mặt trắng bệch, “phốc” một tiếng phun ra một ngụm máu đen.

“Nhiên Nhi!”

“Ca ca!”

Túc Phượng với An Lăng Nguyệt lấy lại tinh thần trước tiên, tôi cùng Kỳ Nhi chen lấn tới trước mặt An Lăng Nhiên.

Bên này lão Trương lại không nhanh không chậm, tùy tiện xốc góc áo lau vết máu trên tay An Lăng Nhiên nói:

“Ôi chao, như vậy là được rồi. Phun máu đen ra, lão phu lại kê thêm hai thang thuốc nữa, đảm bảo thuốc đến bệnh trừ.”

Mí mắt An Lăng Nhiên hơi hơi mở ra, ngược mắt nhìn tôi, sau đó lại đau đến ngất xỉu lần thứ hai. Một phòng nữ tử lại tiếp tục bắt đầu hô to gọi nhỏ.

Mục vương phi tức giận đến run cả người, nhìn Trương đại phu cắn răng nửa ngày, chỉ có mấy chữ bật ra từ kẽ răng:

“Tốt lắm! Vô cùng tốt!”

Tôi đoán, hai người bọn họ đã ‘sông núi kết thù’.

Thế nhưng, điều này cũng không làm ảnh hưởng đến hình tượng sáng rõ của lão Trương hồ đồ trong lòng tôi, trải qua chuyện này, tôi đối với ông ta kính ngưỡng như sóng lớn Trường Giang, cuộn cuộn không ngừng.

.....

9. Chương 12

Cứ như vậy, liên tục ba ngày, tôi không được yên tĩnh.

An Lăng Nhiên tự phun máu đen ra, sau khi uống xong hai thang thuốc của Trương đại phu, quả thực bắt đầu dần dần hạ sốt, sắc mặt cũng tốt hơn rất nhiều.

Mục vương và Mục vương phi mặc dù đối với Trương đại phu vô cùng không hài lòng, nhưng dường như rất vừa lòng với ý thuật của ông, dù sao đi nữa cũng an tâm để đứa con trai yêu dấu của mình cho ông ta chữa trị, lại an tâm giao cho tôi hầu hạ. Lúc này dưới cái danh hiệu Mục vương phủ tiểu thể tử thiếu phu nhân, không thể không gánh vác một chút trách nhiệm.

Vì thế, bản công chúa đáng thương hai ngày hai đêm chưa được ngủ một giấc ngon. Đêm nào cũng tới bên mép giường gục đầu chợp mắt một chút, đối với tình trạng như vậy, tôi vô cùng hâm mộ Vương Trạch và Kỳ Nhi.

Vương Trạch là con sói, theo lý thuyết sói rất khó nuôi, nhưng con súc sinh này dường như rất có cảm tình với An Lăng Nhiên, từ lúc An Lăng Nhiên nằm trên giường không ngồi dậy nổi sau đó vẫn cuộn tròn canh

chùng ở bên giường, Kỳ Nhi khen nó biết bảo vệ chủ, tìm chút quần áo cũ dựng cho nó một cái tổ ở trên giường. Ban đầu Vương Trạch tựa hồ cũng không cảm kích cho lắm, lúc gặp tôi và Kỳ Nhi lỗ mũi còn khinh thường hừ một tiếng, nhìn thấy tôi còn vô cùng oán trách hơn, thỉnh thoảng còn nhân tiện liếc hai con mắt xem thường, nó thật sự là một con sói bình thường thôi sao?

Có điều súc sinh vẫn là súc sinh, bất quá sau hai ngày, Kỳ Nhi bưng cho nó hai chén canh, nó cũng còn biết hạ thấp thân phận cao quý của mình vào ở trong cái tổ. Đối với việc này, tôi vốn hai ngày nay chưa được đuổi cái cổ thân yêu rất là hâm mộ.

Tôi cũng vốn định bảo Kỳ Nhi làm cho tôi một cái tổ tạm trú dưới đất, vải cũ cũng không quan trọng, trên mặt đất lạnh chút cũng không quan trọng, quan trọng nhất chính là để cho tôi được nằm thẳng cẳng nghỉ ngơi. Đến cả Kỳ Nhi, còn sung sướng hơn tôi gấp trăm lần, mặc dù nói tiểu ngu ngốc bệnh, cả nhà đều không được sống yên ổn, Mục vương, Mục vương phi hai người họ bất quá ban ngày chỉ đến ngó ngó một chút, Kỳ Nhi, Lý ma ma với mấy đầy tớ cũng thay nhau đến hầu hạ, chỉ có mình tôi, Hạp Hách công chúa – kim chi ngọc điệp này, không phân biệt ban ngày hay đêm tối đều ở phải bên giường trông coi tiểu ngu ngốc.

Vật cực tất phản.

Mọi người đều nói, cơ thể bản thân cũng có tiềm thức.

Lúc trước tôi không tin, cho đến đêm thứ ba ngủ gật canh chùng tiểu ngu ngốc tôi mới tin. Mở đôi mắt mờ mịt, tôi phát hiện mình lại đang nằm ở trên giường, An Lăng Nhiên bị tôi đẩy vào bên trong, vẫn đang ngoan ngoãn nằm ngủ. Có điều, cái khăn dùng để hạ nhiệt trên trán thì không thấy bóng dáng đâu hết.

Tình cảnh này, tôi thực thẹn thùng.

Nhất định là do lúc tôi không có ý thức, thân thể công chúa quá mệt mỏi, vô thức lên giường nằm, còn bá đạo đập tiểu ngu ngốc vô bên trong, chiếm hơn nửa cái giường của người ta.

Nghĩ nghĩ như vậy, tôi theo bản năng ngồi dậy, sờ soạng bên gối tìm cái khăn ướt, định đi ra ngoài nhúng nước lau người cho tiểu ngu ngốc, lúc vắt nước, nhìn ánh trăng sáng tỏ, tôi không tránh khỏi có chút bi thương, muốn nhìn cảnh ngâm hai câu thơ, nhưng lại không nghĩ ra được câu nào cho hợp với phong cảnh sáng rọi lúc này. Vì thế đành phải tự mình làm hai câu thơ chơi “Ánh trăng sáng vàng vạc, trong viện vài tên ngốc”

Đợi tôi bưng cái thau đồng, vắt cái khăn trắng trên tay trở về phòng, lúc mở cửa phòng ra, nhất thời mù mịt.

Há hốc mồm cứng ngắc tại chỗ, cánh tay trượt làm nghiêng thau nước, tôi thừa nhận, tôi không có cách nào ra vẻ bình tĩnh như lão Trương.

Câu thơ lúc này không nhớ ra được bây giờ đã nhớ —— trăng sáng như gương, sương mù như diều (mù mịt, tít tắp). Ánh trăng bàng bạc chiếu vào cửa sổ, một người mặc trang phục màu trắng ngồi bên song cửa, đang cười khanh khách nhìn tôi đắm đắm, bộ dạng cao ráo, phong thái hơn hẳn y phục, đương nhiên so với An Lăng Nhiên vô cùng tuấn mỹ là một phong vị rất khác biệt, trong trẻo nhưng lạnh lùng, hơi thở trầm tĩnh bao lấy ánh trăng sáng trải dài.

Đầu lưỡi tôi lú lại, ngoạm một hồi mới nói:

“Người, người... sao người lại đến đây?”

Tên mất phượng đẹp trai Văn Mặc Ngọc này không phải người tốt, ba ngày lại leo tường Mục vương phủ chúng tôi, lúc này lại còn rảnh rỗi đến đây thoải mái uống trà.

Nghe tôi nói, Văn Mặc Ngọc dừng động tác rót trà, liếc mắt nói:

“Lại?”

Tôi thâm vả vào miệng mình một cái, không thể để cho Văn Mặc Ngọc biết tôi phát hiện hắn chính là tên Hắc y nhân cường ép tôi.

“Ta nhất thời nói sai, ý của bản cung, đêm hôm khuya khoắt, Mặc Ngọc công tử định...”

Văn Mặc Ngọc liếc mắt nhìn người nằm trên giường, kỳ quái nói:

“Ta đương nhiên là đến xem tiểu thể tử chết hay chưa, nếu như chết rồi thì ta đến đây nhặt xác, còn nếu chưa chết thì để ta bổ thêm một chương là được.”

Tôi nghe xong sợ đến mức hai chân tê rần, quả nhiên tôi đoán không sai, Mục vương phủ cùng Văn gia e là có chút khúc mắc, Văn Mặc Ngọc không muốn để yên cho An Lăng Nhiên, cho nên mới có chuyện đến ‘cướp cô dâu’ vào đêm tân hôn, tiểu ngu ngốc gặp Văn Mặc Ngọc sắc mặt vô cùng khó coi khỏi nói cũng biết nguyên do.

Từ đây cho thấy, Văn Mặc Ngọc này cũng bắt nạt tiểu ngu ngốc nhà tôi không ít đây?

Bất quá suy đi nghĩ lại, tôi lại có chút nghi ngờ.

Không nhắc đến chuyện Văn Mặc Ngọc mới nổi tiếng chấn kinh thành, tiểu ngu ngốc là một người nhược trí, có gì uy hiếp tới hần? Hơn nữa cho dù tiểu ngu ngốc có chết thật đi nữa, còn có tôi, Mục vương phu, Mục vương... và mọi người nhặt xác cho hần, dù sao cũng không đến lượt cái tên này a?

Thế cho nên, tôi vô cùng thông minh đưa ra kết luận, kỳ thật Văn Mặc Ngọc là vội chuẩn bị tới đây bổ thêm cho An Lăng Nhiên một chương.

Tôi sợ hãi lùi về phía cạnh cửa, “Người, người không cần phải vỗ cho hần thêm một cái, hôm nay hần vừa mới bị cái tên Trương đại phu lang băm hồ đồ dờ hơi kia ột chương, đã sắp... sắp không xong.”

“Lang băm?” Văn Mặc Ngọc cười đến híp mắt, chần chờ một lát mới cúi sát xuống giường xem xét An Lăng Nhiên, ngoắc ngoắc khoe miệng gần như đang nghiền ngẫm trên chọc nói:

“Ta cảm thấy Trương đại phu vô cùng nhanh trí, thấy tên nào đó vết thương cũ chưa lành, độc tố còn sót lại ngấm vào tim, mới sử dụng chút biện pháp giúp hần bức độc ra ngoài. Chậc chậc, dù sao so với những người ngu ngốc thì tốt hơn nhiều, biết rõ bản thân tích tụ vết thương, phải tĩnh dưỡng thời gian dài mới có thể khá hơn, còn ráng về nhà nhõng nhẽo với tân nương tử, trông ngóng quay về nhà, đau đến sốt mới chịu chữa thương, cũng thật xứng đáng!”

Tôi dựa vào cạnh cửa cảm thấy tên Mặc Ngọc công tử này hơi thần kinh, rõ ràng đang nói chuyện với tôi, vậy mà đôi mắt phượng lại cứ ngoắc ngoắc nhìn chằm chằm tiểu ngu ngốc đang ngủ say trên giường, vừa cười diên vừa thổi miệng, hại toàn thân tôi nổi da gà từng cục từng cục.

Lấy thêm chút dũng khí, tôi mới ho khan nói:

“Người có kể chuyện cho hần nghe cũng vô dụng thôi, hần sắp chết, không nghe được đâu”.

A di đà phật, hy vọng tôi nói như vậy, Văn Mặc Ngọc sẽ không bổ cho tiểu ngu ngốc một chương.

Quả đúng như vậy, Văn Mặc Ngọc nghe vậy, chuyển sang tôi bằng bộ dáng nhu hòa nói:

“Công chúa nói đúng, hần không nghe thấy ta nói gì. Có điều còn chuyện Mục Vương phi làm sao có thể uy hiếp được Hạp Hách quốc công chúa gả vào cửa, cô có muốn nghe không?”

Chương 12

Nghe bọn người hầu nói, hơn hai mươi năm trước, khi Túc Phượng mới bước vào An Lăng gia, đúng lúc An Lăng Tiêu vừa được phong tước vị, Mục vương phủ mới xây dựng xong. Cố bà bà của tôi, cũng chính là thái phu nhân của Mục vương phủ vì muốn thử lòng con dâu chơi, bèn đem việc gian khổ này giao cho Mục vương phi.

Lựa chọn nguyên liệu, thủ công, vẽ tranh, Túc Phượng đều không phụ kì vọng môn nào, dùng giá cả thấp nhất, thời gian ngắn nhất, Mục vương phủ mới vừa xây xong vốn rất vắng lặng, bây giờ đã trở nên rất rộng rãi, đương nhiên, cũng sẽ có ao sen và ánh trăng.

Cái câu “Ao sen ánh trăng” này, không phải chỗ tôi đang đứng sao.

Người trông coi Mục vương phủ là tôi đây, lúc này đang đứng cùng Văn Mặc Ngọc ở một nơi có tên là: Tinh Nhu Các.

Người xưa vốn có câu “Suối nguồn im lặng tiếc tế lưu, thụ ẩm chiếu thủy ái tình nhu. Tiểu hà tài lộ tiêm tiêm giác, sớm có chuồn chuồn đậu phía trên”. Tinh Nhu Các này được bao quanh bởi hồ sen.

(Tạm dịch nghĩa: ~~~ chỗ này nửa nạc nửa mỡ mấy bạn đọc tạm hé. Có gì thông cảm giúp mình “Suối trong lặng yên nhớ nước chảy, bóng cây chiếu nước thương ánh dương. Sen nhỏ mới vừa hé hé nở, sớm có chuồn chuồn đậu phía trên”)

Tôi đoán rằng, hai mươi năm trước Mục vương phi cũng là một thiếu nữ mơ mộng, kết hôn xong thì thù mị nét na, phu quân trẻ tuổi tuần lãng, vì vậy nhìn thấy bức tranh lãng mạn trong bài thơ cũng ao ước nhận nhạo một phen.

Vì thế, một cái hồ sen to lớn cứ như thế ở Mục vương phủ đâm chồi, mọc rễ không ngừng.

Kể bắt tài tôi đối với mấy cái đơn vị “hecta”, “mẫu” này không có quan tâm ấy, nên cũng không biết cái ao sen này rộng bao nhiêu, đoán sơ sơ chừng, khoảng bằng hai cái sân bóng đá. Mục vương phi còn là một người rất cẩn thận, xây hồ sen xong, lại lo lắng đến chuyện “E rằng xa quá không ngắm được sen”, vì thế ở bốn phía hồ sen làm một con đường mòn, kéo dài qua những phiến đá xanh, nối thẳng ra giữa hồ.

Ở chính giữa hồ sen, chính là Tinh Nhu Các.

Mục vương phi rất khác người, không biết kiếm đâu ra rất nhiều cây trúc cao cao đâm vào bên trong hồ sen, ở phía bên này có mấy gốc cây làm chỗ ngồi rất khéo léo. Ngồi ở đây thưởng thức hoa sen “Gần bùn mà chẳng tanh hôi mùi bùn” đúng là rất tuyệt, thế nhưng nghe nói Mục vương phi này vốn rất sợ muối nước, xây một cái Trúc Đình chính giữa hồ sen để dành ngắm. Mục vương thấy hiền thê của mình nóng ruột liền đến Y Đan quốc tìm hương trừ muối, ở chỗ mấy cây đòn dông chống đỡ cái đình đục mấy lỗ to, bỏ hương trừ muối vào. Đừng nói là muối không tới, ngay cả một phòng cũng vô cùng thơm phức.

Mục vương vô cùng vui vẻ, ra lệnh treo xung quanh đình mấy cái màn sa che gió, còn nói rằng những tấm màn sa hồng nhạt và hoa sen hòa hợp lại với nhau lại càng tăng thêm sức mạnh. Thế nhưng bản công chúa lại nhận thấy, sao lại càng như hai vợ chồng ở trong này yêu đương sợ người khác nhìn thấy, cho nên mới móc mấy cái rèm che ra vẻ huyền bí.

Nói tới đây, tôi không thể không khen Túc Phượng một câu dụng tâm cực khổ. Câu cửa miệng của người khác đều là “Thê không bằng thiếp, thiếp không bằng kỹ, kỹ không bằng thâu*.” Qua nhiều năm như thế mà Túc Phượng chỉ bằng sinh được một đứa con trai khờ khạo, lại có thể khiến Vương gia không cưới thêm thiếp, chỉ sợ điều kỳ diệu nằm ngay trong Trúc Đình này. Hai vợ chồng buồn buồn im lặng trốn đến chỗ này, làm “đôi uyên ương hoang dã”, để cho Mục vương có thể nếm qua chút mùi vị “vụng trộm”.

(*) thâu: chắc là người tình vụng trộm.

Chắc chắc, quả là đáng khen ngợi!

Ôi lạc đề lạc đề.

Lúc đó, vì muốn nghe Văn Mặc Ngọc kể lại, tôi cùng hần liền đi đến trước Tinh Nhu Các.

Nhìn tám bảng Tinh Nhu Các, Văn Mặc Ngọc nheo mắt, lén cười thầm:

“Tinh... Nhu... Các...”

Mặt tôi có hơi đỏ lên, cười nói nhỏ:

“Tên này quá tầm thường, ngược lại bốn chữ ‘Hồ sen ánh trăng’ (Hạ đường nguyệt sắc) trang nhã hơn nhiều”. Đến giờ tôi mới biết cái tên “Tinh Nhu Các” đối với cái hồ sen vô cùng lớn này thật đúng là một sự khinh thường. Ba cái chữ này sao cứ nghe giống một nơi phong hoa tuyết nguyệt, trang hoàng thô tục, cứ như một thím ma ma trang điểm dày cộm đang đứng ở trước mặt người, trên cái bản mặt bột phấn rơi lã chã.

Vậy cứ coi như sau khi đến chỗ này xem công trình tình cảm một thời, tôi đã có thể kết luận cái đình này là một căn phòng nhỏ bí mật của hai vợ chồng Mục vương và Mục vương phi dùng để đi tìm lạc thú, cho nên cái tên tục như thế này xem ra cũng xứng. Nhưng lúc này đây, đứng trước mặt tôi là một Văn Mặc Ngọc như thần tiên, bị cái bóng dáng thanh nhã của hần làm ảnh hưởng, ba chữ kia cho dù đọc như thế nào cũng thấy chướng mắt.

Văn Mặc Ngọc vuốt cằm, ngược mặt lên nhìn ánh trăng sáng, lại nhìn ánh trăng ánh dưới hồ sen, nói:

“Hồ sen, ánh trăng, mỹ nhân, coi bộ đã có đủ rồi.” Nói xong liền vén rèm bước vào trong Tinh Nhu Các.

Đợi đến khi tôi ý thức được hai từ “mỹ nhân” cuối cùng của Văn Mặc Ngọc, hắn ta đã vào trong đình tìm chỗ ngồi xuống, cách một tấm màn trong suốt, tôi nhìn thấy hắn tự mình bưng ấm trà lạnh trên bàn, rót đầy một ly.

Bởi vì cái đình này là nơi Vương gia và Vương phi thường hay ước hội, cho nên lúc nào cũng đều chuẩn bị chút điểm tâm và trà lạnh, Văn Mặc Ngọc ngược lại rất quen thuộc, cứ giống như đang ở nhà mình.

Tôi bước vào trong đình, nói:

“Kỳ thật trên đường đi tới đây, ta có một vấn đề muốn thỉnh giáo Mặc Ngọc công tử.”

“Mời.”

Tôi nói: “Có chuyện gì không thể nói trong phòng, sao lại đến nơi này?”

Tôi đã nói rồi, Tinh Nhu Các này, tôi hoài nghi đây là chỗ mà Vương gia và Vương Phi hay hẹn hò yêu đương vụng trộm, thế cho nên đêm hôm khuya khoắt, cùng một anh trai đẹp không hề quen biết ngồi trong này ngắm hoa uống trà, tôi thấy không ổn lắm.

Văn Mặc Ngọc nghe vậy đặt chén trà xuống, cong cong khóe miệng nói:

“Thứ nhất là vì sợ tiểu nha hoàn trong Mực vương phủ đột nhiên xông vào phòng, còn thứ hai hử, ta vốn cố ý đứng trước mặt tên kia nói muốn đi dạo với cô trong viện.”

“Tên kia?” Tôi nghiêng đầu nheo mắt, tên kia là ai? Chẳng lẽ lúc này trong phòng còn có người khác nữa à?

(Mèo tác giả: xin mọi người chú ý, Liêm Chi – tiểu tức phụ sau khi nhìn thấy soái ca ngay đến cả tướng công của mình đang nằm ngay đơ trên giường cũng quên mất)

Văn Mặc Ngọc ho khan một tiếng, con ngươi trong trẻo như ánh trăng ngoài cửa sổ loe loe.

“Bây giờ cái tên đang ở trong phòng kia chắc là máu ghen sắp xộc lên tới đỉnh đầu rồi, cũng may hắn còn biết trấn định, không nhảy lên bóp chết ta tại chỗ.”

Tôi nhú mi, tại sao... tôi nghe không hiểu lời của Văn Mặc Ngọc?

Ai! Văn nhân đúng là văn nhân, nói chuyện quanh co lòng vòng, ra vẻ nho nhã hại bản công chúa tôi không hiểu được miếng nào. Có điều vì mặt mũi, tôi vẫn cứ nên bồi thêm vớ, vì thế tôi nói:

“Mặc Ngọc công tử nói rất đúng, trong phòng nhiều người lắm miệng, đến chỗ này mới thanh tịnh hơn.”

Cũng không biết nói có đúng hay không, bất quá tôi nhìn thấy nét mặt Văn Mặc Ngọc im thin, chẳng lẽ tôi nói sai sao. Chốc lát sau, cùng với cảnh đẹp của hồ sen và ánh trăng, Văn Mặc Ngọc rốt cuộc cũng bắt đầu kể lại, mối quan hệ chặt chẽ giữa tôi và Mực vương phi

.....

Hóa ra, ngày đó Hạp Hách quốc công chúa hòa thân cùng Lạc Vân Quốc, vốn không phải với An Lăng Nhiên.

Lúc đó trên thư hòa thân viết như thế này:

“Hạp Hách quốc công chúa ta xin thề với ông trời, hôm nay nguyện cùng Lạc Vân quốc thiết lập quan hệ giao hảo, tuyệt không mang binh bước vào Trung Nguyên nửa bước, để bày tỏ lòng thành tâm, Hạp Hách quốc đồ mồ hôi tự tay dâng Ô bố Lạp Thác công chúa, ý muốn nàng đại biểu cho thần dân Hạp Hách quốc vĩnh viễn tôn ngưỡng Hoàng đế Lạc Diên.”

Trên thư hòa thân có nói rõ, Ô bố Lạp Thác công chúa muốn gả cho Lạc Diên đế. Lạc Diên đế dù chưa từng nhìn thấy công chúa, nhưng ái phi thì không nhiều, ít đi một người cũng thật đáng tiếc, đương nhiên

vui vẻ tán thành. Có điều chưa kịp mở miệng nói đáp ứng, ngoài điện Kim Loan truyền tới một tiếng hừ không nặng không nhẹ, không nhanh không chậm.

Người dám đứng ở Kim Loan điện tùy tiện cũng không nhiều lắm, đúng lúc là Tiểu Trần hoàng hậu.

Nói tới vị Tiểu Trần hoàng hậu này, trong đó còn có một điển cố “nửa bên trầm sơn”.

Năm đó Lạc Nguyên Tông thành lập Lạc Vân quốc, công thần lớn nhất chính là cha vợ Lạc Nguyên Tông — Trần Hi Thánh. Trần Hi Thánh vốn là tướng quân tiền triều, trong tay nắm phần lớn binh quyền, giang sơn Lạc Vân quốc nếu nói do vị này giành lấy cũng không có gì quá đáng. Bất quá lão nhân gia này suy nghĩ rất thoáng, nhìn thấy đứa con gái duy nhất của mình và con rể ân ái ái ái, con rể lại là một người hiền lành tài giỏi, liền an tâm mà an hưởng tuổi già, giao Lạc Vân quốc lại cho phu thê hai người này xử lý.

Lạc Nguyên Tông cũng coi như không chịu thua kém, cai trị Lạc Vân quốc quốc thái dân an. Chỉ có điều, hậu cung của hắn cũng nát bét. Vợ hắn là một người rất hay ghen, mặc dù Lạc Nguyên Tông làm Hoàng đế, nhưng cho đến chết hắn cũng chỉ có duy nhất một người vợ. Hơn nữa, còn bị thảm nhất là, hoàng hậu mà con hắn cưới cũng họ Trần, nếu theo vai vế, phải gọi Trần hoàng hậu một tiếng “cô”

Theo như điều này, một thế hệ cứ lặp lại một thế hệ.

Lão Trần hoàng hậu, Đại Trần hoàng hậu, Tiểu Trần hoàng hậu, Lạc Vân quốc này cứ giống như bị nguyên rửa, vị hoàng đế nào cũng lấy nữ tử Trần gia, mà Trần gia này cũng nghiễm nhiên trở thành “Lò đào tạo hoàng hậu”, con gái nhà này mới sinh ra đã được học tập lễ nghi quy củ trong cung, lấy việc hầu hạ hoàng đế làm mục tiêu làm người.

Thế cho nên, dân gian mới có câu nói “Nửa bên trầm sơn”, dùng chữ “trầm” đọc gần giống Trần gia, sau lưng cười nhạo mấy lão hoàng đế sợ vợ, một thế hệ không bằng một thế hệ, nửa giang sơn này toàn bộ chìm trong túi áo Trần gia.

Tới đời Lạc Diên đế này, Tiểu Trần hoàng hậu kế thừa cô của nàng, tính tình rất giống cô mình, trở thành một vị hoàng hậu hay ghen nhất trong lịch sử. Một tiếng cười khê trên Kim Loan điện lúc này, khiến Lạc Diên đế vô cùng xấu mặt, chỉ vì mấy ngày gần đây Lạc Diên đế sủng ái Lệ phi nương nương vừa mới hạ sinh hoàng tử, Lạc Diên đế biết rõ nếu lúc này lại rước thêm một cô Ô bố Lạp Thác công chúa, hắn chỉ sợ hậu cung khó giữ được, đành phải cắn răng nói:

“Việc này để bàn tính sau đi.”

Bàn tới bàn lui, rốt cuộc đem tới ban cho Thất hoàng tử Huyền Nguyệt.

Huyền Nguyệt là con thứ, mẫu phi hắn treo cổ chết nhiều năm trước. Lạc Diên đế dẫn đo suy nghĩ, lo trước lo sau, cuối cùng nhận thấy trong đám hoàng tử đứa con trai này vẫn là người trung thực điềm tĩnh nhất, bèn ra chiếu chỉ ban Ô bố Lạp Thác công chúa cho Huyền Nguyệt, coi như bù đắp cho đứa con đáng thương tứ cố vô thân này.

Thật ra đến đây, nếu mọi chuyện đều diễn ra êm xuôi, cũng coi như đây là một sự kiện tốt đẹp. Chỉ có điều lúc này, nhánh bên ngoại, nhánh này, không phải ai khác, vừa vặn là bà mẹ chồng tốt của tôi, mục phượng hoàng trụ lông chết tiệt!

Ngày hôm sau sau khi nhận được tin tức chính xác, Túc Phượng vội vã vào cung, câu nói đầu tiên quỳ gối xuống trước mặt hoàng hậu là:

“Hoàng hậu hồ đồ a!”

Tiểu Trần hoàng hậu kinh hãi, vội hỏi: “Mục Vương phi sao lại nói thế?”

Túc Phượng biết phân rõ lợi và hại, nói nếu thực sự gả công chúa tôi cho Huyền Nguyệt, vô cùng đe dọa đối với Thái tử. Biết đâu có ngày Huyền Nguyệt tâm huyết dâng trào, cùng với cha vợ mình nội ứng ngoại hợp, không phải sẽ là Lạc Nguyên Tông thứ hai sao.

Thái Tử, quả đúng thật là đứa con trai bảo bối của Trần hoàng hậu.

Tiểu Trần hoàng hậu như người mới tỉnh mộng, nắm tay Túc Phượng lệ nóng quanh tròn. Nói cũng may nhờ có Mục vương phi người nhắc nhở a, bằng không bản cung đúng thật là phạm vào một sai lầm lớn, đường hổ vi hoạn*. Nhưng hiện tại việc đã đến nước này, nên xử lý thế nào mới được đây?

(*) gần giống nuôi ong tay áo.

Kết cục không cần nói cũng biết.

Mục vương phi “oai phong lẫm liệt”, “khăng khải giúp đỡ”, để cho đứa con ngốc của mình thay thế Huyền Nguyệt, cưới tôi. Mục vương là người của Thái Tử, đứa con nít ba tuổi bên đường cũng biết rõ, thấy Hạp Hách quốc đại quân rơi vào trong tay bè phái của Thái Tử, hoàng hậu vô cùng vui mừng.

Tôi thật oan ức.

Tương đương với tui thân.

Trong tui thân còn kèm theo một chút phần nộ.

Mụ cáo già Mao trụy phượng hoàng này, dám lợi dụng tôi làm một mũi tên bắn hai con nhạn, vừa nịnh hót được hoàng hậu, vừa cưới được vợ cho ngốc tử nhà mình.

Không tui, không tui, quả thật là không tui mà.

Văn Mặc Ngọc nói xong, lại hớp hớp miếng trà rồi mới nói:

“Ta là thư đồng của Huyền Nguyệt điện hạ, lúc đó sau khi Thất điện hạ nghe tin hòa thân cùng công chúa xong, còn nói với ta, nếu quả thực có thể lấy được công chúa, bất luận nàng là người phương nào, cũng nhất định suốt đời này đối xử tốt với nàng. Ai ngờ... Ai! Nghe nói sau khi nghe xong chuyện Mục vương phi ngang ngược đoạt công chúa, Thất điện hạ đứng ngoài tuyết cả đêm không chịu về.”

Thình thịch!

Nhờ Văn Mặc Ngọc đổ dầu vào lửa, tôi vỗ bàn đứng dậy, không thể kiềm chế bản thân mà hét to lên:

“Túc Phượng này đúng thật là quá quái!!”

A a a!

Hóa ra là tôi lại bị một con phượng hoàng trụy lòng chết tiệt kia lừa gạt gả cho đứa con trai ngốc của bà ta!

Văn Mặc Ngọc cũng không khuyên bảo tôi, chỉ nhàn nhã ngồi một bên chớp mắt nhìn tôi, khóe miệng, hình như còn hàm chứa ý cười.

Tôi tức sùi bọt mép, thật sự không biết nên biểu đạt tâm trạng phần nộ giờ bây giờ của tôi như thế nào, dứt khoát ra tay một cái, “Bụp ——” một tiếng cái bàn bị tôi đá văng ra.

Tôi đang chuẩn bị nản lòng mắng thêm hai câu, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng nói:

“Ai... Ai... Ở bên trong?”

Tôi và Văn Mặc Ngọc đều giật mình, quay đầu nhìn lại.

Bên cạnh hồ một bóng người nho nhỏ, đang cầm lồng đèn chậm rãi bước tới gần.

“Ai! Mau lên tiếng!”

Tôi từ giận dữ chuyển thành kinh hãi hoảng sợ, nếu bây giờ bị bắt tại trận, e tôi còn chưa kịp báo thù với lão phượng hoàng, đã bị kết tội “vụng trộm” rồi trùm lồng heo.

“Làm sao bây giờ?” Tôi kích động nhìn về phía Văn Mặc Ngọc. Cũng còn may, tôi với Văn Mặc Ngọc vẫn chưa đốt đèn, ngồi dưới ánh trăng nói chuyện phiếm, thế cho nên lúc này người tuần tra ban đêm cũng không nhìn rõ được quang cảnh bên này của chúng tôi, tạm thời vẫn chưa nhận ra tôi và Mặc Ngọc công tử đại danh鼎鼎.

Thân ảnh của người tuần đêm càng lúc càng đến gần, tôi theo bản năng định bắt đầu ẩn trốn.

Văn Mặc Ngọc nhếch môi, đột nhiên nói: “Đắc tội!”

Nói xong, tôi liền cảm thấy sau lưng bị người ta đẩy một cái, vì hoảng sợ, tôi chỉ nghe thấy bên tai “bịch” một tiếng, tôi từ trong đình rớt xuống hồ sen.

Cổ sức giãy dụa, tôi hung hăng uống hết hai ngụm nước hồ.

Trước khi mất đi ý thức, tôi chỉ nghe thấy tuần tra ban đêm hô to:

“Người đâu tới đây, có người rơi xuống nước rồi!”

Tôi lại vô lực giãy dụa, mơ mơ màng màng bắt đầu chìm xuống, sau cùng còn liếc mắt nhìn Tinh Nhu Các một cái, sao không thấy một chút bóng dáng của Văn Mặc Ngọc hết vậy.

Hóa ra, tiếng “đắc tội” ban nãy là muốn tôi rơi xuống nước đánh lừa sự chú ý của tên tuần tra ban đêm, còn mình thì trốn mất dạng.

Nói con bà nó, ách ~ cái ý kiến thoát thân này hay thật đấy!

10. Chương 13 - 14

Chương 13

Tiểu ngu ngốc vừa hết bệnh, lại đến phiên tôi gục ngã.

Nằm trên giường lạnh đến run người, hai hàm răng cao thấp va boong boong. Quả thật đêm tháng sáu gió thổi mát mẻ, nhẹ nhàng khoan khoái thấu cả người, cho dù có rơi vào hồ sen cũng không phải run đến mức thể này.

Nhưng mà, lòng tôi lạnh.

Vô cùng lạnh.

Lạnh lạnh lạnh đến mức chết người, vắt ra nước, cảnh tượng như thế này khiến cho thân xác của cô công chúa này theo bản năng mà run lập cập, mặc dù tôi quần hết một lớp chăn dày, cũng không chảy ra một giọt mồ hôi nào.

Tiểu ngu ngốc An Lăng Nhiên ngồi ở giường của tôi sốt ruột đến đỏ mắt, chỉ biết khóc ô ô gọi:

“Vợ à, vợ”.

Tôi cắn răng nhắm mắt, đầu quay về phía bên trong không thèm để ý đến hân, nghe Văn Mặc Ngọc nói xong một hồi, giờ này khắc này, mỗi một tiếng gọi “Nương tử” của tiểu ngu ngốc giống như một con dao nhỏ đang tàn nhẫn đâm vào người tôi.

Chữ “Vợ” này vốn không phải do người gọi, Thất hoàng tử Huyền Nguyệt ngọc thụ lâm phong, anh minh thần võ của tôi, là một miếng thịt ngon biết bao nhiêu, lại bị mẫu thân người khiêu đi mất, ta với lão phượng hoàng trụ lỏng kia sông núi kết thù, có liên quan đến tiểu ngu ngốc nhà người, ta cũng không thèm đáp lại.

Kỳ Nhi là người nghe được tin tức đến đây đầu tiên, thấy tình cảnh này cũng sốt ruột đến nổi chân mày cau lại.

Kéo An Lăng Nhiên ra, Kỳ Nhi nói:

“Công chúa, rốt cuộc sao lại thế này?”

Tôi âm thầm thở dài, chuyện này sớm hay muộn giấy cũng không gói được lửa, hơn nữa bây giờ đầu óc tôi vô cùng hỗn loạn, lửa giận công tâm, căn bản không nghĩ ra được bất cứ đối sách gì. Thấy Túc Phượng sắp tới đây, nói cho Kỳ Nhi rõ ngọn nguồn, dựa vào thân tín giúp tôi tạm thời đối phó trái lại lại là cách hay nhất lúc này.

Do dự một hồi, tôi nhanh chóng đem toàn bộ sự việc kể cho Kỳ Nhi nghe, An Lăng Nhiên bị Kỳ Nhi kéo ra phía sau cũng coi như ngoan ngoãn, không khóc hét nhào lên cạnh giường của tôi nữa, chỉ đứng im một chỗ nhìn một chúng tôi bên này một cách khó hiểu.

Nói xong, vẻ mặt Kỳ Nhi hơi thay đổi, nhưng khuôn mặt có chút châm chọc cười nhạt nói:

“Hóa ra tới nơi này lại có chuyện như vậy.”

Tôi hỏi: “Kỳ Nhi, người nói xem lời nói của Văn Mặc Ngọc có nên tin không?”

Nghĩ nghĩ, tôi cũng đem chuyện vào đêm tân hôn Văn Mặc Ngọc che mặt đến ép buộc tôi nói cho Kỳ Nhi nghe, mới nói một nửa, tôi đang lo lắng có nên kể chuyện ở khách điểm hay không, thì ở chỗ tắm bình phong vang lên âm thanh “bịch” một cái.

Tôi với Kỳ Nhi cùng nghiêng đầu sang nhìn, tiểu ngu ngốc va phải chậu cây đào, đang phần nộ quát đánh.

Tôi híp híp mí mắt, trầm giọng nói:

“Kỳ Nhi, người nói xem tên Văn Mặc Ngọc này rốt cuộc muốn làm gì?”

Kỳ Nhi chống tay lên cằm, suy nghĩ một lát mới nói:

“Công chúa, Kỳ Nhi có chuyện giấu diếm cô.”

Tôi khề nhếch miệng, trong lòng thầm kêu không tốt.

“Chuyện gì?” Kỳ Nhi trung thành bảo vệ chủ, còn có chuyện giấu diếm tôi sao?

Kỳ Nhi nói: “Quả thật lúc ở Hạp Hách quốc, chúng ta nhận được ý chỉ của Lạc Diên đế, đúng thật là ban công chúa hòa thân với Thất hoàng tử Huyền Nguyệt. Lúc đến Trung Nguyên, cũng chẳng biết tại sao Lạc Diên đế đột nhiên thay đổi ý định, nói Huyền Nguyệt hoàng tử thân mang bệnh, không tiện thành thân, bắt công chúa tái giá với Tiểu thế tử An Lăng Nhiên của Mục vương phủ. Con gái của Hạp Hách quốc chúng ta trung trinh dũng cảm, chỉ lấy một chồng, làm sao có thể nói đổi là đổi? Cũng vì như vậy, công chúa mới vào khách điểm...”

Giọng nói Kỳ Nhi càng lúc càng nhỏ, tôi lại nhin không được rùng mình.

Đúng thật là... sơ suất.

Trước kia nên nghĩ tới, cho dù Ô bố Lạp Thác công chúa không muốn tiến vào ở tạm trong Mục vương phủ, Lạc Diên đế cũng có thể tạm thời đón nàng vào cung ở tạm, sao lại phải làm ầm ĩ đến ở trọ trong một khách điểm tầm thường như vậy, khiến cho bách tích hai nước dễ khóc dễ cười?

Không ngờ tới, sự thật quả nhiên là như vậy.

Kỳ Nhi ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt.

“Công chúa, Kỳ Nhi to gan. Thấy người đột nhiên mất trí nhớ, nên mới do dự không kể cho người biết chân tướng, không chừng đến Mục vương phủ sẽ càng vui vẻ hơn, không ngờ là... tiểu thế tử lại là một ngốc tử!”

Lời này không nặng không nhẹ, nhưng tiếng nói vẫn rơi vào trong tai tiểu ngu ngốc, tiểu ngu ngốc chống nạnh nhảy dựng lên, hét lớn:

“Ta không phải tên ngốc, ta không phải tên ngốc!”

Tôi cùng Kỳ Nhi còn chưa kịp nói tiếp, ngoài cửa đã truyền tới tiếng bước chân dồn dập, chốc lát, đèn đuốc sáng trưng.

Chúng tôi liếc mắt nhìn nhau, hiểu rõ quân địch kéo tới rồi.

Quả nhiên, Túc Phượng khoác một cái áo khoác tơ tằm thêu hình hoa mẫu đơn, được Lý ma ma dìu vào phòng trước tiên, dùng khoeo mắt quét nhanh qua, không thèm nhìn tôi đang thối thóp trên giường, kéo đứa con trai bảo bối qua hỏi han.

“Nhiên Nhi, trẻ thế này sao không chịu ngủ? Nha hoàn trong phòng cũng không hiểu chuyện, đêm lạnh như nước, sao không khoác thêm áo cho thiếu gia.”

Nói xong, ý tứ hàm xúc nhìn Kỳ Nhi.

Con bà nó, cái này rõ ràng là đang mắng Kỳ Nhi; ông nội nó, rõ ràng là đánh chó mắng chủ thì đúng hơn á! Tôi chống người định ngồi dậy lên tiếng bắt bẻ, lại bị Kỳ Nhi lặng lẽ kéo kéo tay lại.

Một đám người trùng trùng điệp điệp phía sau biết thân biết phận đi lấy ai khoác cho tiểu thể tử mặc vào, tôi với Kỳ Nhi giả bộ không thấy, cũng không thêm lên tiếng.

Phía bên kia An Lăng Nhiên bị bốn năm nha hoàn và lão bà tử mặc xiêm y giúp, bên này bên cạnh Túc Phượng đột nhiên hiện ra một bóng người, tôi bình tĩnh nhìn lại, chính là An Lăng Nguyệt cô em chồng dịu dàng hiền lành của tôi.

An Lăng Nguyệt vội vàng nói:

“Nương, bây giờ trước tiên nên mời Trương đại phu đến khám cho chị dâu, tốt nhất đừng để cảm lạnh.”

Trong lòng tôi cảm thấy dễ chịu hơn, toàn bộ Mục vương phủ, ngoại trừ Kỳ Nhi, e rằng cũng chỉ có cô bé này đối xử thật lòng với tôi, chỉ tiếc An Lăng Nguyệt quanh năm suốt tháng bị nhốt ở trong nhà, đối với chuyện bên ngoài hoàn toàn không biết gì, đơn thuần ngay thẳng. Bị vẻ ngoài nhân hậu của mình lừa đến sững sờ.

Túc Phượng ngoéo ngoéo khóe miệng, không nhanh không chậm nói:

“Đại phu đương nhiên là phải mời, chỉ là ta có chút thắc mắc, nửa đêm nửa hôm, sao tự nhiên con dâu lại té xuống hồ? Khiến cho tất cả mọi người đều không được yên thân.”

Tôi bực, còn giả bộ mắng tôi quanh co! Nếu ghét mắng tôi nửa đêm rơi xuống hồ làm kinh động đến mọi người các người ngủ không ngon giấc, sao lúc trước còn dùng gian kế lừa ta đến đây?

Nghĩ kỹ lại, tôi liền không khỏi nghĩ tới chuyện lão phượng hoàng bỉ ổi này dùng những thủ đoạn dê hèn ấy, trước mặt Tiểu Trần hoàng hậu giả bộ lừa tôi đến không nói, con tung tin đồn nhảm ra ngoài, tự nói mình đạo đức tốt thể này thể kia, còn nói một “công chúa Man di” tôi đây trèo cao tiểu thể tử nhà bọn họ!

Tôi định nhảy dựng lên cãi lại, bất quá thì cá chết lưới rách. Ai ngờ Kỳ Nhi còn nhanh hơn tôi, cúi đầu cười nói:

“Đều là lỗi của nô tỳ. Lúc này công chúa nói với nô tỳ, đang ngủ bỗng nhiên công chúa cảm thấy hơi khác nên mới nửa đêm ngồi dậy đi kiểm nô tỳ, vô tình đi tới chỗ Tĩnh Nhu Các, thấy hoa sen lộ dưới màn sương sáng, không ý thức được đi vào đình nghỉ ngơi, sau khi nghe tiếng người gọi hơi giật mình nhất thời mơ mơ màng màng, dưới chân giẫm vào khoảng không ngã vào trong hồ.”

Đáy lòng tôi có trăm ngàn điều không muốn, nhưng biết Kỳ Nhi đi một bước này vì muốn “lấy lùi làm tiến”, cho dù lúc này tôi có trách mắng lão cáo già xảo quyệt Mục vương phi, dùng kế lừa tôi gả vào Mục vương phủ cũng không giải quyết được gì.

Dù sao, tôi cũng đã là con dâu của An Lăng gia.

Mọi chuyện còn cần phải bàn bạc kỹ hơn, mà trước mắt, chuyện quan trọng nhất chính là phải nhanh chóng đuổi Túc Phượng rời khỏi đây.

Vì thế, tôi ngoài cười nhưng trong không cười, cười so với khóc càng khó coi hơn nói:

“Để mẹ chồng và em chồng lo lắng, Liêm Chi thật sự là tội đáng chết muôn lần.”

An Lăng Nguyệt nhẹ nhàng bước tới, ngồi bên mép giường sờ trán của tôi, nhẹ nhàng nói:

“Cũng may không có phát sốt, mai gọi Trương đại phu tới xem, đợi lát nữa uống một chén canh sẽ cảm thấy tốt hơn, ra mồ hôi là tốt rồi.”

Tôi cười với An Lăng Nguyệt, “Cám ơn Nguyệt Nhi, đều do ta sơ ý.”

Túc Phượng ở sau lưng kỳ quái nhìn hai người chúng tôi cười nhạt, cười đến nổi toàn thân tôi đều nổi da gà mới xót xa nói:

“Con dâu cũng thật là sơ ý, sao chỉ có một mình người đến Tinh Nhu Các mà uống đến hai chén trà?”

Tiếng nói vừa dứt, đầu óc tôi trong nháy mắt trống rỗng.

Bên lỗ tai âm một tiếng, mồ hôi lạnh ở sau lưng ứa ra.

An Lăng Nguyệt ở bên cạnh tôi cũng thấy kỳ lạ, nắm tay tôi nói:

“Chị dâu, bộ lạnh lắm hả? Sao lại run lên như thế này?”

Vẻ mặt Túc Phượng càng lúc càng dữ tợn, tôi chỉ cảm thấy trước mặt sắp biến thành màu đen muốn ngất xỉu, An Lăng Nhiên lại đột nhiên vọt tới trước mặt Túc Phượng, lắc lắc cánh tay bà ta nói:

“Nương, Nhiên Nhi mặc quần áo xong rồi, nương

” vừa nói còn vừa nũng nịu muốn phát ói, đầu còn liên tiếp cọ cọ vào cánh tay của Túc Phượng.

Nói không chừng Túc Phượng là vì bị hấn chọc lét tay chân, cười quở trách xoa đầu hấn:

“Đứa nhỏ này, không được ồn ào!”

An Lăng Nhiên nghe xong ngoan ngoãn ngẩng đầu lên, lộ ra hai hàm răng chỉnh tề với Túc Phượng.

An Lăng Nguyệt nói:

“Ca ca không được ồn ào, Lý ma ma, gọi Trương đại phu đến chưa? Chị dâu đang run lập cập này!”

Cô em chồng của tôi quả thực là hiền lành vô cùng, đúng thật là tôi đang bị đông cứng đến phát run.

Lý ma ma lúc này giống như mới nhớ tới chuyện quan trọng, khom người cung kính trước mặt Túc Phượng nói:

“Bẩm báo phu nhân và tiểu thư, đã sai người đi gọi, chỉ có điều... chỉ có điều, chuyện này...”

Túc Phượng bị An Lăng Nhiên làm âm ỉ, cũng không muốn tiếp tục đôi co với tôi, chỉ không kiên nhẫn nói:

“Chỉ có điều gì? Nói mau!”

Lý ma ma cúi lưng thấp hơn nữa “Trương đại phu nói, hơn nửa đêm đến quấy rầy giấc ngủ của hấn, tiền đến nhà khám bệnh phải tăng lên gấp đôi”

“Vô liêm sỉ!”

Túc Phượng vừa quát, một đám nha đầu lão bà tử toàn bộ đều quỳ xuống.

An Lăng Nguyệt có chút không nhịn được, lấp ba lấp bắp nói:

“Nương.” Ánh mắt có chút ai oán.

Túc Phượng hừ lạnh:

“Trương lão đầu này còn dám có gan thất lễ với ta, to gan thật?!”

Lý ma ma dừng một chút, liếc mắt nhìn Túc Phượng một cái, lời muốn nói ra đột nhiên lại kiên quyết nuốt ngược trở về.

Túc Phượng dùng khước mắt liếc liếc nói:

“Lý ma ma, còn muốn nói gì, đừng làm bộ dạng ấy với ta.”

Lý ma ma tiến lên một bước nói: “Thưa phu nhân, Trương đại phu còn nói thêm một câu. Ông ta nói, biết Vương phi sẽ nói hấn to gan, chỉ có điều cũng không được trách hấn, ai bảo Vương phủ gần đây hay xảy ra chuyện, bà tìm tới hấn chi.”

Chắc chắn, những lời này thật sự là vô cùng bất kính.

Tôi nghe lại cảm thấy rất vui vẻ.

Đúng vậy, lão Trương đồng chí nói không sai, ai bảo mẹ phượng hoàng trụ lông bà lừa tôi đến đây chi, tôi sẽ làm cho Mẹ vương phủ người đến gà chó cũng không yên.

Vốn tưởng rằng lời này ra khỏi miệng, con chim trụ lông kia sẽ rất giận dữ, ai ngờ lại nhìn tôi với vẻ sâu xa, sau đó cười nói: “Đúng thật là hay xảy ra chuyện!”

Nói xong, mang theo một đám người chậm rãi rời khỏi.

An Lăng Nguyệt thấy mẫu thân mình rời khỏi, ngược cổ nhìn theo nói:

“Chị dâu, nếu đã gọi Trương đại phu đến, muội cũng không ở đây quấy rầy người nghỉ ngơi. Cáo từ!”

Tôi gật đầu với An Lăng Nguyệt, còn nói thêm vài câu rồi mới để này đi, cô bé này cái gì cũng tốt, chỉ là bị lão già kia quản giáo vô cùng, cuối cùng, tôi bảo Kỳ Nhi tiễn nàng ta ra ngoài.

Trong chốc lát, trong phòng chỉ còn lại mỗi tôi và An Lăng Nhiên.

Tôi vốn không thèm để ý tới tên tiểu ngu ngốc này, cũng hạ quyết tâm đêm này độc chiếm cái giường, vì thế xoay người vào trong giả bộ ngủ.

Tiểu ngu ngốc cũng không chịu buông tha cho, một bước nhỏ bay tới bên giường, vô cùng u oán gọi một tiếng:

“Vợ”

Tôi không quan tâm, quán lấy cái chăn chờ Kỳ Nhi về bàn bạc kỹ hơn.

“Vợ ~”

Ruồi bọ đáng ghét còn chưa chịu đi, nghĩ tới hân còn chút tức giận, nếu không tại người là tên ngốc, ta cũng không bị lão phụng hoàng rụng lông kia lừa gả vào đây.

“Vợ

~”

Thoáng chốc, thanh âm dường như đi vào lỗ tai, tôi chưa kịp nghiêng đầu qua, lại đột nhiên cảm thấy bên hông cứng ngắc.

A a a!

Tiểu ngu ngốc lại đang ôm tôi.

“Người, người...”

Giờ phút này, tôi lấy cái chăn quấn mình thành giống như một đôn bánh tét, trải qua cùng với tiểu ngu ngốc An Lăng Nhiên lâu như vậy, quả thật giống như một cái bánh tét bị quấn dây tròn tròn, vô cùng chắc chắn, tôi một chút cũng không nhút nhích được.

Tôi có chút tức giận, giọng nói cũng không thân thiện.

“Buông ra!”

“Không buông!” Sức lực bên hông càng tăng thêm một chút, tôi chỉ nghe thấy tiếng tiểu ngu ngốc vẫn còn đang ơ ơ bên tai: “Nàng là nương tử của ta, đừng để người khác lừa gạt!”

Lỗ mũi của tôi hừ hừ, ai lừa gạt ai còn chưa biết rõ ràng đâu!

“Ta cảnh cáo lần cuối cùng, buông ra!”

“Không buông, không buông!” Tiểu ngu ngốc giãy dụa lại muốn ôm chặt lấy tôi, miệng còn lẩm bẩm, “Vợ, nàng không lạnh sao, ta ôm nàng liền ấm áp hà.”

Bản công chúa thật sự thật sự nổi nóng!

Mẫu thân người lừa ta vào phủ, còn cắt đứt nhân duyên tốt của ta, hiện tại đến cả tên tiểu ngu ngốc người lại còn tha mỡ lên ta, ta còn có thể bỏ qua cho người sao?

Tôi nắm ngay cánh tay đang ở trước mặt tôi há miệng, chỉ nghe một tiếng hét a thảm thiết, tiểu ngu ngốc rốt cục cũng chịu buông tay tôi ra.

Tôi cười ha ha, xoay người quật tiểu ngu ngốc xuống, đè hẳn giam cầm trong cánh tay hét lớn:

“Nói! Còn dám hay không nữa?”

Tiểu ngu ngốc đại khái là vì không kịp phản ứng, ở dưới người tôi, mở to mắt không nói lời nào.

Tay tôi lại hung hăng tăng thêm ba phần lực, thấy hắn vẫn không nhúc nhích, khuôn mặt tuần tú hơi phồng hồng cảm thấy hơi kỳ quái, nhìn theo ánh mắt của hắn, không khỏi hít một hơi.

Trời ạ!

Trên người tôi vốn chỉ mặc cái yếm bằng bàn tay, lúc này chặn bị kéo qua một bên, cảnh xuân rõ ràng đang bị... lộ... lộ ra hết, nhìn không sót thứ gì.

Chương 14

Trương đại phu đến đây.

Chỉ có điều lúc bắt mạch xem bệnh lại không ngừng nhìn tôi, và cả tiểu ngu ngốc An Lăng Nhiên. Bởi vì trên lưng An Lăng Nhiên có một vết bầm tím đã đen lại rất rõ ràng.

Lão Trương đồng chí vừa đưa tay xem xét tình trạng vết thương, vừa thở dài:

“Không đơn giản ~ không đơn giản a!”

Lông tóc tôi dựng đứng, nhìn thấy cái vết thương kia và sắc mặt tuần tú của An Lăng Nhiên, có hơi xót ruột.

“Vết thương rất nghiêm trọng?” Sớm biết như vậy, vừa rồi tôi sẽ không xuống chân ngoan độc như thế.

=_= Tôi thừa nhận, vết bầm tím trên lưng tiểu ngu ngốc là do tôi đá, đều do hắn tự chuốc vạ vào mình! Ai bảo hắn bỏ nhào tới ôm tôi, chặn trên người tôi lại bị kéo lệch sang một bên, cảnh xuân chột hế... Nhất thời nóng vội, tôi quơ chân một cái, tiểu ngu ngốc liền oanh oanh liệt liệt rớt xuống giường.

Lúc này, tiểu ngu ngốc từ từ nhắm hai mắt lại, để mặc cho ngón trỏ và ngón giữa của lão Trương đồng chí chạy loạn trên vết bầm tím của hắn, từ đầu đến cuối chẳng nói câu nào, nhưng mỗi khi lão Trương ấn một cái trên miệng vết thương, sắc mặt hắn liền khó coi thêm ba phần.

Gặp tình trạng như vậy, ngược lại tôi có hơi lo lắng, xót ruột.

Một cái sa chân của tôi, đá tiểu ngu ngốc văng xuống giường, nếu Túc Phượng – con phụng hoàng trụ lông kia mà biết được chuyện này thì không biết sẽ còn thế nào nữa, vừa rồi An Lăng Nhiên ngã xuống giường bịch một tiếng, đúng lúc Kỳ Nhi tiễn An Lăng Nguyệt quay lại, thấy tiểu ngu ngốc mặt đầy bụi đất nằm trên mặt đất thì hoảng sợ, vội nâng tiểu ngu ngốc dậy đỡ dành một trận.

Cuối cùng mới nói:

“Công chúa người sao phải khổ công như vậy? Mặc dù tiểu tử này ngu dại, nhưng dù sao cũng không đối xử tệ với người. Người cũng đừng lấy oán hận với Mục vương phi mà phát tiết trên người hắn đi? Lại nói, nếu Mục vương phi biết chuyện này, công chúa còn chưa kịp đánh trả đã thành tội nhân ngược đãi phu quân!”

Tôi hết đường chối cãi, lại nghe Kỳ Nhi hiểu lấy đại nghĩa với An Lăng Nhiên, nói là tôi không cần thận đáp hắn xuống giường, khiến hắn ngoan ngoãn, nhất định không được nói ra ngoài.

Dường như tiểu ngu ngốc bị tôi làm cho tổn thương, một đôi mắt sáng rực ngó ngó liếc liếc tôi bên này, rồi gật đầu nhú mày, đến lúc này vẫn không nói được lời nào, trong lòng bản công chúa trái lại trở nên bất ổn.

Lão Trương lắc đầu, sờ vuốt chòm râu còn nói lại:

“Không đơn giản a!”

Tôi bị lão già dối trá này làm cho tức giận đến gợn chân lên, “Rốt cuộc vết thương này thế nào mà lại không đơn giản, ông nói thử xem!”

Lão Trương đồng chí bày ra tư thế nghênh ngang – ho khan hai tiếng, như có ý liếc liếc trên bàn, người lạnh lợi như Kỳ Nhi, lập tức khôn khéo dâng chén trà ngọt ngào hỏi:

“Trương đại phu vất vả.”

Lão Trương rất hưởng thụ, lên giọng “ừ” rồi mới tiếp cái chén uống trà, cuối cùng mới nói:

“Ta nói không đơn giản là tại sao tiểu thể tử ngã từ giường và vào bình phong mà lại thành hình bàn chân? Tôi và Kỳ Nhi hai mặt nhìn nhau, không nói nên lời.

Giường mới của tôi và An Lăng Nhiên là giường có bình phong đang khá thịnh hành trong giới quý tộc hiện nay, tức phần bên ngoài giường dùng bình phong thẳng đứng che chắn, bình phong chế tạo từ cây gỗ tử đàn tốt mà thành, mặt trên chạm trổ đủ loại kiểu dáng hoa cỏ, bên trong và bên ngoài tổng cộng ba tầng, nguyên nhân là do “Ba tấm bình phong”. Như vậy chủ ý là khi vợ chồng ân ái trên giường, che che đây đây, có khoái cảm yêu đương vụng trộm nửa ẩn nửa hở. Nhưng bây giờ, với tôi và tiểu ngu ngốc ngược lại lại như một loại trào phúng.

Trước khi lão Trương đồng chí tới đây, Kỳ Nhi đã căn dặn tiểu ngu ngốc trước, nói hẳn là do bản thân không cẩn thận ngã xuống giường, và phải tấm bình phong nên bị thương, không ngoài dự liệu, lão Trương này lại thật giống Tôn Ngộ Không, hỏa nhãn tinh tường nhìn thấu đám bạch cốt tinh chúng tôi.

Kỳ Nhi nói:

“Trương đại phu, ý này của ông, rốt cuộc này giờ ngài ẩn ẩn xoa xoa trên lưng phò mã chúng ta, không phải là xem miệng vết thương, mà chỉ là đang xem xét hình dạng của nó?”

Lão Trương vuốt cằm, trả lời không chút xấu hổ:

“Đúng vậy!”

An Lăng Nhiên nghe vậy mở to đôi mắt, ánh mắt lạnh như băng nhìn lão Trương, con người xinh đẹp biểu lộ cảm xúc mà tôi nhìn không hiểu lắm. Xem ra tiểu ngu ngốc cũng chưa có ngốc quá, còn biết lão Trương đùa giỡn hẳn.

Lão Trương đón nhận ánh mắt của tiểu ngu ngốc, nhưng không có một tia sợ hãi.

“Tiểu thể tử người xem, chuyện tốt gì đây hả? Mục vương phi bảo ta đến, nhưng chỉ nói xem bệnh ột mình công chúa. Nếu bây giờ ta phải đi báo với Mục vương phi, phí chẩn bệnh này tính toán thế nào đây?”

Uy hiếp!

Uy hiếp trắng – trơn!

Giữa uy hiếp còn ngầm ẩn giấu khinh thường cùng coi khinh bản công chúa!

Lão Trương này rõ ràng biết An Lăng Nhiên là một tên ngốc, lại luôn mềm thương lượng cùng hắn, này này, kỳ thật đây không phải là muốn tôi ngậm miệng trả tiền đấy sao?

Tôi đi tới gần, nói: “Trương đại phu, ông nói thế là không đúng rồi! Mẹ chồng ta vốn bị ta kinh động hết một lần, bây giờ vất vả lắm mới ngủ được, ông lại đi làm phiền bà ấy, chẳng phải thất lễ hay sao?”

Lão Trương sờ râu không đáp, còn nhìn tôi cười tủm tỉm.

Tôi cười thầm một tiếng: “Vết thương này của tướng công có lẽ cũng không có gì trở ngại, ta thấy vẫn đừng ẹ chồng biết thì tốt hơn, không bằng như vậy đi, phí chẩn bệnh lần này là ta trả!”

Tôi vỗ vỗ ngực, giây tiếp theo lại bị Kỳ Nhi giữ chặt.

Kỳ Nhi nhỏ giọng nói: “Công chúa, tất cả của hồi môn của người còn đặt trong thương khố của Mục vương phủ, tuy Mục vương phi đã nói toàn bộ bạc này đều do một mình công chúa tự mình sử dụng, nhưng đêm hôm khuya khoắt người đột nhiên lấy bạc, sợ là sáng mai sẽ rơi vào trong tai Mục vương phi!”

OTZ

Không nói thì tôi lại quên, đến Mục vương phủ mấy ngày, có ăn có uống, bạc này cũng chưa có chỗ dùng, cho nên tôi đều dựa vào kho tiền nhỏ nhà Mục vương phủ.

Bên này tôi cùng Kỳ Nhi nói thầm, bên kia lão Trương đồng chí đã không còn kiên nhẫn.

Gỗ gõ cái bàn, lão Trương nói:

“Công chúa, người sắp xếp được không? Nếu không có bạc, lão phu lại không thể trì hoãn vết thương của tiểu thế tử, hay là thông báo sớm một chút thì tốt hơn.”

Sắc mặt tôi trầm xuống, nhìn An Lăng Nhiên bên cạnh vẫn im lặng này giờ, bỗng thấy áy náy không thôi.

Bây giờ tiểu ngu ngốc đang nhếch đôi môi cánh hoa của mình, ánh mắt u buồn, một cước vừa rồi ngược lại làm đứa nhỏ hiện ra vẻ đẹp trắng nhợt của người bệnh, bộ dạng này, làm lòng tôi không khỏi nảy sinh yêu thương. Tên nhóc này... vẫn là câu nói kia, nếu không phải nhọc trí thì tốt thật.

Tôi lấy khăn lụa xoa xoa khóe mắt, ngồi xuống, hít sâu, cầm tay lão Trương:

“Trả góp có được không?”

Lão Trương nháy mắt mấy cái nhìn tôi, kỳ quái nói:

“Là sao?”

Tôi chép miệng, nhất thời quên mất cổ nhân không hiểu trả góp là gì, vội sửa lời nói:

“Ý ta là, ghi giấy nợ ấy?”

Lão Trương rất hào phóng, không cần suy nghĩ, gật đầu không chút do dự.

“Được, một ngày năm đồng tiền, lãi tăng dần!”

Trong chớp mắt, Kỳ Nhi vốn đang cầm giấy bút liên sững sờ tại chỗ, kinh hô:

“Năm đồng tiền?!”

Tôi cũng vỗ bàn nhảy dựng, “NND, ông còn Hoàng Thế Nhân hơn cả Hoàng Thế Nhân ha!”

Năm đồng tiền ~~

Năm đồng tiền là khái niệm gì các đồng chí có biết không?

Được rồi, để tôi ột ví dụ, bỗng lộc mỗi nha hoàn hàng tháng trong Mục vương phủ là hai đồng tiền, như Kỳ Nhi là một nhất đẳng nha hoàn kề cận, bỗng lộc mỗi tháng cũng không quá năm đồng tiền. Lão Trương lang băm lòng dạ hiểm độc này, đòi tôi những năm đồng tiền lãi một ngày, còn muốn lãi tăng dần!

“Ông định ăn cướp hả! Có tin ta gọi 110 bắt ông không!”

Tôi nhất thời suy sụp, quên mất thân tôi bây giờ còn đang ở thời đại phong kiến lạc hậu, không có tổ chức quang minh như 110 cứu khổ cứu nạn.

Lão Trương đồng chí nhìn tôi và Kỳ Nhi, vẫn cười hòa nhã.

“Công chúa không cần tìm người tới bắt ta, để ta tự đi tìm Mục vương phi thú thật!”

“Đừng đừng” nghe thấy ba chữ “Mục vương phi”, nhất thời tôi như quả bóng cao su tròn trịa xì hơi, cười hề hề làm lạnh, tay giữ chặt góc áo lão Trương đáng thương nói:

“Mọi chuyện còn có thể thương lượng. Thế này, chúng ta cùng thảo luận lại tiền lãi?”

Kỳ Nhi thấy thế vội phối hợp với tôi, lại kính lão Trương thêm một chén trà đầy, sắc mặt lão Trương dần hòa hoãn, đang muốn mở miệng, tôi cũng đang hết sức chăm chú chờ đợi lắng nghe, chợt nghe phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nam trầm từ tính.

“Sau lưng cái gương đồng, trong túi tiền màu lam còn hai lượng bạc.”

Chúng tôi đều giật mình, lúc này mới trợn mắt há mồm mà quay đầu lại nhìn thẳng An Lăng Nhiên.

An Lăng Nhiên thật bình tĩnh, còn cúi xuống hớp miếng nước trà.

Lão Trương cũng thực bình tĩnh, cười nịnh nọt ngồi đối diện uống trà với An Lăng Nhiên.

Tôi không bình tĩnh được, nổi giận nhảy dựng lên nói: “Kỳ Nhi ngu ngốc kia, người người, ngày nào cũng ngồi trước gương đồng chải đầu cho ta, vậy mà lại không phát hiện chỗ đó có bạc?”

Kỳ Nhi thật âm ỨC, nhưng đôi mắt to tròn chột chuyển quanh tiểu ngu ngốc An Lăng Nhiên, không hé răng.

Tôi nói: “Kỳ Nhi, còn thất thần làm gì? Đi lấy bạc mang tới cho Trương đại phu.”

Dứt lời, tôi mới quay đầu về phía An Lăng Nhiên, tiểu ngu ngốc đáng yêu thật, ở thời khắc quan trọng lại có chút tác dụng như vậy.

Tôi nghĩ có lẽ đêm nay tôi đã hần mẩn hần, vậy nên giờ phút này hần mới ử rữ không phần chắn như thế. Lúc này bất luận thế nào tiểu ngu ngốc cũng đã giải quyết việc cấp bách của tôi, tôi hần là nên lấy ơn báo oán, dõ dõ dành dành hần, vì thế nói: “Đêm nay Nhiên Nhi ngoan lắm, tỷ tỷ...”

Tôi còn chưa nói xong, An Lăng Nhiên liền nghiêng đầu tránh được bàn tay ngọc thon dài của tôi đang định xoa đầu, lập tức leo lên giường, xoay người vào trong ngủ.

Tay tôi vẫn cứng đờ ở giữa không trung, trước mặt lão Trương, hơi xấu hổ.

May mắn lúc này Kỳ Nhi đang cầm bạc lại đây, tôi liền thuận tay nhận túi tiền giao lại cho lão Trương, cắn răng nói: “Lão già người tiết kiệm một chút!”

Lão Trương lau lau miệng, một bộ dạng cơm no trà đủ đi ra ngoài.

Nhưng Kỳ Nhi thật thông minh, nói: “Trương đại phu, hình như ông quên thứ gì?”

Lão Trương dừng bước, quét mắt qua miếng điểm tâm trên bàn, gật đầu nói: “À, thứ này ta sẽ không mang theo người, các người cứ tùy ý!”

Tôi và Kỳ Nhi cùng xấu hổ một lúc, mới nói: “Trương đại phu, hình như... ông đã quên kê đơn cho tướng công tôi!”

Lão Trương rất có tâm thổ dài: “Thiếu phu nhân a, người nói thế này không phải làm lão phu khó xử sao? Nếu ta viết đơn, người âm thầm đi lấy thuốc, không may bị Mục vương phi bắt được, bà ấy nhận ra nét bút của ta a!”

Trán tôi nổi lên cái hắc tuyến, sợ hãi hỏi: “Ý ngài là?”

Lão Trương nói: “Vết thương của tiểu thế tử chỉ là vết bầm tím bình thường, dùng chút dầu hoa hồng tắm ba năm ngày là đỡ rồi.”

Tôi lại nhếch miệng, có chút không cam tâm.

“Vừa rồi ông giúp tôi bắt mạch, cũng không viết đơn thuốc phải không?” Bằng không khoản phí ketch xù đến khá bệnh tại nhà không phải là mất trắng sao? Tuy tôi hận Mục vương phi, nhưng bạc của Mục vương phủ với tôi không oán không hận, theo đạo lý, tôi còn phải thương thảo với tên Trương Thế Nhân một phen.

Trương Thế Nhân lắc lắc ống tay áo: “Thiếu phu nhân càng không có gì đáng ngại, uống chút canh gừng của quý phủ là được, làm gì cần viết đơn thuốc cho uống phí tiền bạc.” Nói xong, Trương Thế Nhân ngâm nga một điệu nhạc, làm tôi đau lòng không thôi, bạc đã đi rồi.

Ra tới cửa, Trương Thế Nhân lại đột nhiên nhớ ra điều gì, thu bước chân lại, nói với vẻ đầy ẩn ý: “À, đúng rồi. Lần sau nếu có cãi nhau công chúa người cũng dịu dàng một chút, vết thương của tiểu thế tử dù sao cũng chưa lành hẳn. Còn nữa, mấy thương tích nhỏ trên người thế tử, nếu tìm tiểu thế tử lạnh đi sau này công chúa có hối cũng không kịp.”

Tôi cắn chặt răng, tức đến đỏ khóc đỏ cười, chỉ có thể trơ mắt nhìn Trương Thế Nhân thuận gió mà đi ra như vậy.

Đã đến hơn nửa đêm, vừa sợ vừa bị dọa, ngay cả đơn thuốc cũng không có, còn bị Trương Thế Nhân vợ vết lấy hết hai lượng bạc.

Người cũng biết, hai lượng bạc này, tốt xấu gì cũng là giá bán mình của ba nha đầu, là tiền mà mấy nha hoàn trong tiểu viện có tích góp cả đời, họ đều không với tới hai lượng tiền chuộc thân này.

OMG!

Đúng như lời lão đầu trụ lông kia nói, lão Trương này đúng là quen thói lừa bịp.

Xã hội cũ đại gian đại ác mà!

11. Chương 15 - 16

Chương 15

Mấy ngày gần đây, tiểu ngu ngốc luôn né tránh tôi.

Tôi rất mất hứng.

Không phải chỉ đá người một cước thôi sao? Đâu đến nỗi đó chứ? Mẹ người lừa ta vào Mục vương phủ, hại ta lỗ mất mỗi lương duyên tốt; cha người thì giả điên giả khùng, nổi giáo cho giặc; biểu di, thúc thúc và thẩm thẩm của người châm chọc khiêu khích ta, trốn trong góc tìm cơ hội đâm ta một đao; mấy nha hoàn lão bà tử sau lưng mắng ta là “Đồ Man di mọi rợ”, ức hiếp nha đầu Kỳ Nhi – thông minh lanh lợi bên người ta... Tất cả tất cả chuyện này, ta đều nhịn hết.

Bản công chúa chỉ nhẹ nhàng, mềm mỏng đập người có một cước, đảm bảo không sao, có khi còn giúp người thông minh lên, sao người lại bực ta như thế chứ?

Tôi rất oan ức phiền muộn.

Thế nhưng, tiểu ngu ngốc vẫn không muốn gặp tôi.

Sáng sớm hôm nay, cũng vậy.

Tôi nhớ tới vết thương trên lưng tiểu ngu ngốc, vì thế lúc ăn cơm tôi giúp hắn gấp thức ăn. Mục vương, Mục vương phi thấy thế, có vẻ rất vui mừng, nghĩ rằng tôi đã chịu chấp nhận sự thật, tiếp nhận tiểu ngu ngốc. Đám người Vương Uyển Dung và Trần Hiền Nhu là loại người thích nhìn mặt người khác, một người nói: “Cháu có một người vợ rất chiều chuộng chu đáo, biểu tỷ sau này nhất định hưởng phúc”. Một người lại nói: “Hai vợ chồng trẻ ân ái, không chừng không bao lâu nữa An Lăng gia sẽ có thêm cháu”. Cả một bàn nói cười vui vẻ, ngay cả lão vương bát* An Lăng Tiêu là một người rất ít phát biểu ý kiến cũng vuốt cằm nói:

“Tốt lắm! Tốt lắm!”

(*) Vương bát: là con rùa ấy.

Tôi im lặng ngồi nghe, ngoài mặt thì cười vui vẻ nhưng trong lòng lại mắng bọn họ là đồ khoác lác. Muốn tôi làm “Tam tẩu tử”, chờ thêm tám kiếp nữa đi! Hiện tại, lãng phí thời giờ quan tâm tiểu ngu ngốc, chẳng qua là vì bản công chúa ăn ở hiền lành, hổ thẹn vì mình đã đá hắn một cước.

Tôi một mặt thì ngáp ngừng, một mặt dùng đũa gấp đồ ăn để vào bát An Lăng Nhiên, ai ngờ tiểu ngu ngốc lại đột nhiên cầm chén đẩy ra, cái tay đang gấp thức ăn của tôi, cứng đờ giữa không trung.

Tiểu ngu ngốc làm như không nhìn thấy sự xấu hổ của tôi, buông đũa xuống, ngay cả mắt cũng không thèm liếc lên một chút mà nhìn tôi: “Con no rồi, đi ra vườn chơi với Vương Trạch”

Nói xong, quả nhiên đứng dậy phất phất tay áo, không mang theo một áng mây nào, bỏ đi.

Bàn tay thon dài của tôi còn đang sưng sờ giữa không trung, rung rinh trong gió.

Hầu bọn họ biết tôi cũng không dễ chịu gì, lại vui tươi hơn hử coi tôi như không tồn tại, ra sức bôi cơm.

Tôi lắc lắc đầu, cuối cùng đồ ăn trên đôi đũa bị rơi xuống bàn. Kỳ Nhi hiểu tính tôi nhất, vội khom người thay tôi gấp đồ ăn bỏ vô trong bát, cười giải vây:

“Công chúa đánh rơi đồ ăn trên bàn, nô tỳ thay người gấp trở lại”

Trong phút chốc, tôi mới rút cuộc lấy lại được tâm trạng, miễn cưỡng cười cười đối với mọi người.

“Dùng bữa, dùng bữa.”

Kỳ thật, tiểu ngu ngốc đối với “không cần gấp” của tôi, coi như chấm dứt việc này. Sau chuyện một cước kia, tiểu ngu ngốc giống như vô cùng nhục nhã, lạnh nhạt với tôi cũng thôi đi, đến nỗi buổi tối, còn nổi tính trẻ con tự mình ôm mền gối ra ghế quý phi nằm ngủ.

An Lăng Nhiên biết tôi không muốn ngủ chung một giường với hần, đương nhiên là việc tốt. Kỳ thật sau khi tôi được gả vào Mục vương phủ, không phải tiểu ngu ngốc phát sốt hay học máu, thì cũng là tôi rút xuống nước lạnh run, tân giường vẫn đều dùng cho người bệnh ngủ. Trước đó mấy ngày tôi còn lo lắng hai người bệnh chúng tôi sau khi hết bệnh, rốt cuộc cũng phải có một ngày bất lực trước cục diện vợ chồng ngủ chung.

Bây giờ hần ngoan ngoãn nằm ngủ trên ghế quý phi, tôi cũng sẽ không khách khí chiếm lấy cái giường lớn. Theo lý, đây là một chuyện vô cùng tốt, đối với tôi cho dù có chuyện gì cũng vui vẻ không thôi.

Trong đầu loáng thoáng, thấy có gì đó hơi kỳ lạ.

Đừng có nói, một cước này của tôi, thực sự khiến tiểu ngu ngốc thông minh hơn nha? Nếu không thì làm sao mấy cái cử chỉ cùng với động tác của hần lại giống một người bình thường đang giận đối tôi đến thế? Nếu chỉ là một tên ngốc có chỉ số thông minh của một đứa trẻ sáu bảy tuổi, khi nhìn thấy cái yếm tôi bị lệch sang một bên, hai má cũng không nên ửng đỏ thế chứ?

Tôi trái suy phải nghĩ, cũng không tìm ra được một chút manh mối. Nhưng có một việc, ngược lại dưới sự nhắc nhở của Kỳ Nhi, tôi cũng hiểu ra.

Kỳ Nhi nói: “Công chúa, đã hai ngày rồi, nô tỳ thấy mặc dù vết thương của tiểu thể tử không nghiêm trọng, nhưng nếu không bôi miếng thuốc mỡ nào, e là phải hơi đau chứ.”

Nghe vậy, tôi linh quang chợt lóe, nắm tay lại nói: “Đúng, hóa ra là chuyện này!” Lúc đó tôi kích động đến mức, thiếu chút nữa lật đổ bàn, quăng vỡ chén.

Tiểu ngu ngốc giận đối là bởi vì tôi chưa mua cho hần dầu (hay mỡ) hoa hồng!

Suy đoán như vậy cũng có chút căn cứ khoa học:

Một, nếu tiểu ngu ngốc giận đối vì tôi đá hần một cước, lúc ấy hần nên khóc hét đi tìm nương hần cáo trạng, thế nhưng hần không có. Nếu lúc đó không có, sau đó cũng không cần phải bức tức tôi, vì thế có thể loại trừ hiềm nghi này.

Hai, đầu óc của An Lăng Nhiên chỉ có bảy tám tuổi, một đứa trẻ ở độ tuổi này rất hay giận đối người lớn hứa mà không làm. Đá hần đêm đó, hần cắn răng nhịn đau, lúc ấy tôi đồng ý mua dầu hoa hồng thoa lên vết thương cho hần, bây giờ lại...

Ai! Sao tôi lại quên mua thuốc cho tiểu ngu ngốc chứ, có điều làm dâu nhà người ta, bản công chúa không phải nói muốn ra vương phủ là có thể ra. Hơn nữa nếu muốn ra ngoài, ít nhất cũng phải khéo léo lập cái danh sách, trước trước sau sau, con phụng già lại xem xét rồi phân công vài người đi theo tôi, tôi rút cuộc cũng không thể quang minh chính đại đi vào cửa hiệu thuốc bắc nữa là?

Đang cùng Kỳ Nhi đau khổ nghĩ cách, không ngờ cơ hội lại tự động dâng đến cửa.

.....

Nhìn cái “cơ hội” đang đối diện với tôi, tôi không khỏi run rẩy.

Cũng là Tinh Nhu các, cũng là trà lạnh, cũng là mỹ nam tử, lại khiến tôi nhịn không được nổi cả da gà.

Văn Mặc Ngọc buông chén trà trên tay xuống, cười nói: “Về mặt của công chúa thế này, đừng nói là sợ ta xô cô xuống hồ đấy?”

Tôi nhẹ nhàng cười một tiếng “Có chút”.

Văn Mặc Ngọc này, rất kỳ quái.

Chiều hôm nay, con phụng hoàng trụ lông mang theo con khổng tước biểu muội của mình —— Vương Uyển Dung về nhà thăm người thân, tôi rảnh không có việc gì làm, nên theo cô em chồng An Lăng Nguyệt ra hồ sen, ngồi bên bàn đào học nữ công, kim còn chưa kịp xuyên qua, quần gia đã tới thông báo, nói là có Văn tiểu công tử đến gặp.

Tôi nghe hơi lạ tai, theo thói quen hỏi lại ai là Văn tiểu công tử?

Không ngờ mới vừa hỏi xong, tú hoa châm của An Lăng Nguyệt liền đâm vào tay. Lão bà tử ở bên cạnh liền cười nói: “Văn tiểu công tử này chính là Mặc Ngọc công tử nổi danh ở kinh thành, công chúa vừa tới, nên mới không biết”

Nghe vậy, trong đầu tôi bắt đầu nổ ầm ầm, bên này còn chưa kịp vang hết, bên kia lão bà tử đã mỉm cười nhìn An Lăng Nguyệt nháy mắt nói: “Tiểu thư như thế này cũng không tốt. Vừa nghe nói Mặc Ngọc công tử tới liền đâm vào tay, nếu chuyện này truyền ra bên ngoài, sau này tiểu thư vào Văn gia, còn khiến cho bọn hạ nhân chê cười tiểu thư không có phụ đức?”

Gương mặt nhỏ nhắn của An Lăng Nguyệt xấu hổ đến đỏ bừng, sẵng giọng: “Lão mù mù người xấu miệng, ta không thèm nói chuyện với người!” Nói xong, tiểu cô nương cúi đầu chạy đi, tiểu nha hoàn nói xấu sau lưng tôi không thấy tiểu thư mình đâu, cũng chạy đuổi theo.

Tôi chớp mắt mấy cái, đầu óc nhất thời không kịp xử lý.

“Văn, Văn, Mặc Ngọc là... của Nguyệt Nhi”

“Là là là” khuôn mặt già nua của lão bà tử cười nhăn nheo, kích động như người được gả đi là mình, “Ồi chao chao, thiếu phu nhân chưa biết sao, hôn sự này là do Hoàng thượng đích thân ban xuống đấy!”

Sau lại, thông qua tiểu trình thám toàn năng Kỳ Nhi tìm hiểu, điều tra, lục soát tìm bí mật, bản công chúa mới biết được, hóa ra hôn sự này, cũng nghiên cứu rất nhiều.

An Lăng Tiêu là một võ tướng thì hợp lý rồi, ông nội Văn Mặc Ngọc là Văn Như Cảnh lại là một Thừa Tướng, hai người khi vào triều, một tả một hữu, càng không hợp nhau.

Tú tài và quân nhân, hợp ý nói không hết. Vương gia gặp Thừa Tướng, lại vướng mắc không rõ. Hai người từ ngoại giao, trị hoạn, lập thái tử, thậm chí tới Lễ thất tịch ở Hoàng cung năm nay bày trí như thế nào, từ việc lớn đến việc nhỏ đều bất đồng ý kiến. Hai bên văn võ cũng sẽ theo hai vị này chia thành hai phái rõ ràng, trên triều mỗi ngày thường ầm ĩ đến tán loạn. Thất hoàng tử Huyền Nguyệt từng nói đùa cục diện đó như thế này “Xa thấy hoàng triều, gần biết chợ búa”

Khi mấy vị hoàng tử còn nhỏ, An Lăng Tiêu đề nghị lập con trai của Tiểu Trần hoàng hậu – Huyền Dục, Văn Như Cảnh lại ủng hộ lập Thất hoàng tử Huyền Nguyệt. Theo thứ tự chào đời, Đại hoàng tử Huyền Dục được lập làm Thái Tử, Văn Như Cảnh tâm như tro tàn, cáo lão hồi hương, truyền vị cho con lớn nhất là Văn Chương, triều đình mới có một khoảng thời gian yên ổn.

Không lâu sau, biên cương của Hạp Hách quốc và Lạc Vân quốc xảy ra xung đột, An Lăng Tiêu chủ chiến, triều đình một mảnh đặng đặng sát khí, ai cũng hăm he muốn đánh bại Hạp Hách quốc. Nhưng không biết việc này làm sao lại đến tay Văn Như Cảnh Văn lão gia tử, lão nhân gia hần chống quái tượng lên triều, lão lệ tung hoành, dùng lý lẽ bác bỏ, từ chiến sự biến thành việc cầu thân. Vì thế, An Lăng – Văn hai nhà mâu thuẫn lại tăng thêm.

Lạc Diên đế thấy tình hình không ổn, đau đầu trước cục diện triều đình bất hòa sắp một sống một còn, vì thế tìm đến hai vị ái khanh vừa lừa gạt vừa khuyên nhủ, tiếc là đều không có hiệu quả. Cũng may còn có Lệ Phi thông minh, cười khanh khách nói: “Hoàng Thượng đúng là nhất thời hồ đồ, đối ngoại có thể hòa thân, đối nội chẳng lẽ không thể?”

Vì thế hôn sự của Văn Mặc Ngọc cùng Nguyệt Nhi nhà tôi lấy việc dàn xếp tình thế mà định ra.

Thế là, Văn Mặc Ngọc chẳng kiêng nể gì, lấy cớ trước tiên tới thăm “nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân” vào Mục vương phủ của tôi, thông thả ngồi đối diện với tôi uống trà.

Tôi liú lười: “Cha mẹ chồng ta không có ở quý phủ, Mặc Ngọc công tử e là tới không đúng lúc”

Văn Mặc Ngọc ngồi đối diện cười ngoắc ngoắc khóe miệng, hơi hơi cúi người nói nhỏ với tôi: “Tôi chính vì biết họ đi ra ngoài, nên mới cố ý tới”

Tóc gáy toàn thân tôi dựng lên hết, nhưng lại không có biện pháp nhúc nhích thân thể.

“Văn Mặc Ngọc, rốt cuộc người có ý gì?”

Lúc tôi mới xuyên qua thì hô hấp nhân tạo, đem tâm hồn thì cưỡng ép, còn chuyện hai ngày trước ở Tinh Nhu Các, nói cho tôi biết thủ đoạn của của Mục vương phi, tất cả mấy chuyện này... khiến tôi cảm thấy bộ dạng của Văn Mặc Ngọc không phải thật lòng muốn thành thân với An Lăng Nguyệt.

Quả nhiên, Lạc Diên để suy nghĩ quá ngây thơ rồi.

Hắn nghĩ, chỉ cần Văn Mặc Ngọc và An Lăng Nguyệt thành thân, thế lực của thái tử Huyền Dực và Huyền Nguyệt sẽ thống nhất lại, tôi thấy tình trạng hiện tại, là Huyền Nguyệt căm hận Mục vương phi đoạt tôi, cũng như đoạt mất binh lực mà hắn ký thác ở Hạp Hách quốc, ngay cả thân tín của mình Văn Mặc Ngọc cũng chọn phía quan hệ với Mục vương phủ.

Như vậy xem ra, nếu Nguyệt nhi thật sự gả cho vị Mặc Ngọc công tử hòa hoa phong nhã này, có lẽ cũng là một hồi bi kịch.

Văn Mặc Ngọc có thói quen nheo nheo mắt, cười tươi như hoa.

“Không có ý gì, vì biết mấy ngày gần đây công chúa không tiện đi ra ngoài, nhưng lại có chút chuyện muốn làm, cho nên mới sẵn tiện mang tới cho người vài thứ.”

Nói xong, Văn Mặc Ngọc liền nắm lấy tay tôi, tôi không kịp né tránh, một cái hộp ấm ấm đã nằm trong lòng bàn tay.

Vâng... dầu hoa hồng.

Tôi hoảng hốt! Mở to mắt trừng Văn Mặc Ngọc, đối phương vẫn tươi cười như hoa nở tháng ba.

Hắn nói: “Tôi với Trương đại phu coi như cũng quen biết, ông ta nói thứ này công chúa nhất định cần dùng tới, cho nên bảo ta mang đến”

Nói xong, Văn Mặc Ngọc chấp tay với tôi, ra vẻ muốn rời đi.

Tôi há mồm còn chưa kịp lên tiếng, Văn Mặc Ngọc lại quay đầu ngược lại nói.

“À, thiếu chút nữa quên. Trương đại phu nói tiền thuốc sẽ nhận sau.”

#%&%(! #~# *

Còn có thiên lý không? Tên Trương Thế Nhân này lại còn muốn lừa bạc của tôi a!

Đợi tôi ngẩng đầu lên lần nữa, Văn Mặc Ngọc đã nhanh chóng rời khỏi Tinh Nhu Các, trên mặt hồ sen gió nhẹ nhẹ thổi, hắn phát phát ổng tay áo, liếc mắt sang, tôi trông thấy xa xa có mấy bóng người ẩn ẩn nhấp nháy, trong đó mơ màng có khuôn mặt mờ nhòe của Tiểu Hoàn.

Thở dài một tiếng, tôi đếm đếm hộp thuốc trên tay, cảm thấy càng lúc càng nặng.

Nếu Trương Thế Nhân kể cho nghe Văn Mặc Ngọc chuyện tôi đá thương tiểu ngu ngốc, cũng khó đảm bảo ông ta không phải người Văn gia, thậm chí là gian tế do Huyền Nguyệt phái tới. Nếu Nguyệt Nhi có tình cảm với hắn, gả cho hắn, e rằng thật hơi phiền toái.

Chỉ là không biết, nếu thực sự có một ngày như thế, tôi – một quân cờ, lại sắm vai diễn gì?

Chương 16

Có câu thành ngữ thế này: chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng. (chó cậy thế chủ)

Bây giờ tôi mới cảm thấy câu thành ngữ này nói rất hay, rất rất rất chuẩn xác, rất rất rất đúng với Mục vương phi!

Ba tôi thường nói, trên thế giới này vốn không có chó, con người thuần hóa được loài chó sói, ba thời đại sau mới có chó săn, mãi về sau nữa, mới có chó Nhật, chó Bắc Kinh, chó phốc...

Vì thế cho nên, chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, nói xa nói gần, cũng có thể gọi là “sói dựa thế người”.

Lúc này, Vương Trạch mượn câu “sói dựa thế người” nằm bên giường của chủ nhân nó, cản đường tôi. Tiểu ngu ngốc thấy tôi kích động bước vào, cũng không thềm lên tiếng, có lẽ đang nghỉ trưa.

Tôi vốn không định so đo với Vương Trạch, bước tới bên giường, định báo tin vui mang dầu hoa hồng trong tay đưa cho An Lăng Nhiên. Thế nhưng, có lẽ hôm nay Vương Trạch bị trúng tà thì phải, cứ nhìn tôi nhe răng nhếch mồm, nói sao cũng không cho tôi bước tới bên giường.

Tôi bước qua trái, nó liền nhếch mồm di chuyển sang trái, còn dùng cái móng vuốt sắc bén giả bộ gãi gãi như muốn thị uy với tôi; tôi né sang phải, nó cũng nhe răng cảnh cáo bước sang phải, cái mũi vừa nhú nhú, lộ ra hàm răng nanh đều vo.

Tôi đứng trước bậc thềm run rẩy, con sói này nuôi chưa quen sao. Câu nói này ba tôi, ông nội tôi, ông cố tôi, ông cố nội tôi... đã nói qua. Đương nhiên, ông cố tổ tôi tôi còn chưa có phước để gặp mặt, dù sao mấy đời tổ tông đều nói như vậy, đến ngay cả bác Triệu Tôn Tường chuyên lồng tiếng chương trình “thế giới động vật” cũng từng nói thế.

Thế nhưng tới tên tiểu ngu ngốc này, cũng y chang.

Vương Trạch hết lòng bảo vệ chủ nhân, đến cả Kỳ Nhi cũng không sánh bằng. Mấy ngày nay, có lẽ Vương Trạch thấy tôi bất hòa với An Lăng Nhiên, vì thế mới nhắm mắt theo đuôi sát bên cạnh An Lăng Nhiên, kể cả lúc ngủ trưa cũng không chịu buông tha cho hai vợ chồng trẻ chúng tôi.

Tôi đứng ngoài bậc thềm suy nghĩ một hồi, cuối cùng quyết định không nên so đo với con súc sinh này, vì thế ngồi xuống bàn. Kể cũng lạ, tôi vừa ngồi xuống, Vương Trạch liền thu lại hàm răng sắc bén của mình, cũng là bộ dáng cúi đầu quy phục nằm dưới đất.

Tôi cười “Hắc” một tiếng, bật người đứng lên, nó cũng “Ô ——” rống một tiếng, hung thần ác sát đứng dậy.

Tôi lại ngồi xuống, nó cũng ngồi xuống.

Tôi tiếp tục đứng lên, bốn cái móng vuốt của nó cũng chống đất.

.....

Cứ lặp đi lặp lại vài lần như thế, đại khái tôi với Vương Trạch đùa hơn nửa canh giờ, khi cả hai bắt đầu mệt rũ rời, An Lăng Nhiên rốt cuộc cũng chịu tính lại.

Hắn cựa cựa mình, không lên tiếng xoay mình ngồi dậy.

Tôi bị kinh hãi một phen, da mặt lại theo bản năng run rẩy: “Người tỉnh rồi sao?”

Tiểu ngu ngốc quả nhiên không thềm nhìn tôi, chỉ lo gọi tiểu nha hoàn vào, dặn ôm Vương Trạch ra bên ngoài cho ăn. Mẹ nó Vương Trạch này hóa ra là một con sói đực – bực bội, ở trước mặt tôi thì sáu con mắt dựng thẳng, bộ dáng như muốn ăn thịt người, lúc tâm trạng tốt hơn một chút, cũng chỉ dùng lỗ mũi hừ hừ hai tiếng. Nhưng lúc nằm trong tay tiểu nha hoàn trong phủ, nó còn ngoan ngoãn hơn cả mèo, chệp chệp liếm tay tiểu nha hoàn, một đôi mắt ngập nước chớp chớp còn quan sát người trước mặt, chỉ còn thiếu mỗi nước phe phẩy đuôi với tiểu nha hoàn.

Đối với điều này, tôi cũng không thoải mái cho lắm.

Nói cả buổi, tình trạng của tôi ở Mục vương phủ càng ngày càng đi xuống. Tiểu ngu ngốc thì quái gở với tôi, ngay cả con sói tiểu ngu ngốc đang nuôi cũng không muốn nhìn tôi.

Một hồi thỗn thức, tôi không thể không tiếp tục nịnh nọt lấy lòng An Lăng Nhiên.

Tôi đứng dậy, nói: “Tiểu ngu ngốc, ngủ xong chưa?”

An Lăng Nhiên hạ mí mắt không thèm lên tiếng.

Tôi thăm dò bước tới trước một bước, “Tiểu ngu ngốc, chiều nay ta dẫn ngươi đi bắt châu chấu chịu không?”

Vẫn không trả lời.

Tôi cũng chả phải là một người dễ dàng buông tha cho người khác, cầm hộp dầu hoa hồng lại cười hì hì bước tới thêm một bước nói: “Tiểu ngu ngốc, tỷ tỷ.....”

Còn chưa kịp nói xong, rốt cuộc An Lăng Nhiên cũng chịu ngẩng đầu, mở miệng vàng.

Hắn ngẩng đầu, một đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm tôi, buồn bực nói: “Ai là đệ đệ của ngươi?”

Tôi chặc lưỡi, ngươi không cần phải nói. Nếu tính bằng đầu ngón tay, tôi còn nhỏ hơn An Lăng Nhiên vài tuổi. An Lăng Nguyệt nói, ca ca cô ấy hai mươi lăm tuổi, kiếp trước tôi dù gì cũng hơn hai mươi, nhập vào thân thể Ô bố Lạp Thác công chúa này càng thêm thâm hơn, bảo là niên phượng hai chín, chẳng phải so với An Lăng Nhiên còn lớn hơn rất nhiều sao, vì lẽ gì tôi lại không được gọi hắn là một tiếng “đệ đệ”?

Cúi gập đầu, tôi rưng rưng thở dài.

Tiểu ngu ngốc mặc dù ngốc, nhưng não loạn âm ỉ cũng đều dữ dội hơn bất kì ai.

Vung tay áo, tôi định xoay người bước ra khỏi phòng.

Ai ngờ mới bước được một bước, lại đột nhiên nghe An Lăng Nhiên ở phía sau hỏi: “Tay ngươi đang cầm gì thế?”

Tôi mừng rỡ, quay đầu lại nhe răng cười ngọt ngào, giơ dầu hoa hồng lên quảng nguyên một đoạn dài: “Có phải ngài đang vì phong thấp đau nhức xương cốt, té ngã bị thương, đau đầu nhức óc mà phiền não? Có phải ngài vì không thể đá cầu, không thể leo núi, không thể ngắm hoa uống rượu mà buồn bực không? Không cần sợ! Dầu Hoa hồng chuyên dùng ngoài da, hiệu quả rõ rệt, trong vòng N ngày, bảo đảm với ngài thuốc đến bệnh trừ. Vui lòng phân biệt dầu hoa hồng chính hiệu ở các cửa hiệu lâu đời, sản phẩm khác nhau công dụng cũng khác nhau.”

Tôi nở nụ cười đúng chuẩn của một nhân viên quảng cáo, nhìn về phía An Lăng Nhiên, hắn chỉ lại hơi nâng mí mắt lên, rồi “à” một cái.

Tôi thực thất vọng.

Vô cùng thất vọng.

Không ngờ, trong thời đại này, con người lại có thể phát triển tới mức như vậy, ngay cả tin vui của quảng cáo mang lại cũng có thể mặc kệ.

Tôi thực khó hiểu.

Vô cùng khó hiểu.

Không phải trước đó tiểu ngu ngốc vì tôi không mua dầu hoa hồng cho hắn nên mới bực bội sao? Sao bây giờ dầu hoa hồng nằm ngay trước mắt, hắn cũng không có tí gì vui vẻ hết vậy? Không ôm cổ của tôi mà lại nhai kêu “nuơng tử”?

An Lăng Nhiên quả thực không như tôi đoán trước, hắn còn lầm bầm nói: “Không nên tới đây?” Bộ dạng này, cũng không khác gì Vương Trạch, đúng thật là chủ nhân sao nuôi chó ấy.

Tôi đột nhiên cảm thấy câu nói này có phần chua xót, nhưng lại không biết vì sao.

Còn cầm hộp dầu hoa hồng trong tay nói: “Trương Thế Nhân, không, không đúng, Trương đại phu mua”

An Lăng Nhiên lại “à” tiếp, “Coi chừng vài ngày nữa Lão Trương tới đòi bạc của ngươi.”

Lời này đúng thật là nhắc nhở tôi, bản lĩnh lừa gạt của Trương Thế Nhân quả thực khiến tôi bội phục sát đất, nếu không sớm kêu Kỳ Nhi đem bạc mang đến cho hắn, nói không chừng hắn còn đòi tiền lãi, ngay cả

bản thân tôi lỗ vốn với hần cũng không hay biết. Một bên sợ hãi lo lắng không yên, một bên đầu óc tôi đột nhiên đổi hướng.

Hí! Tên tiểu ngu ngốc này phun rõ từng chữ, suy nghĩ nhanh nhẹn, tôi với Kỳ Nhi còn chưa kịp nghĩ tới chuyện vì lọ dầu hoa hồng này mà bị Trương Thế Nhân lừa thêm tiền, hần đã sớm nghĩ ra trước. Đây là chuyện mà một tên ngốc có thể nghĩ tới hay sao.

Tôi nhìn cái người quái dị này mà mở to hai con mắt, kỳ quái lạ lùng mà nhìn An Lăng Nhiên.

An Lăng Nhiên dường như cũng phát hiện mình nói sai, ho khan một tiếng, cười tươi như hoa, hì hì nói: “A? Dầu hoa hồng này không phải dùng để thoa lên lưng cho Nhiên nhi sao?”

Giọng điệu không còn chút khàn khàn thâm trầm, tiểu ngu ngốc khôi phục lại dáng vẻ hồn nhiên khờ khạo, trạng thái ngu ngốc của “giọng trẻ con vô hạn”, tôi cũng lười suy xét nhiều, chỉ cần tiểu ngu ngốc đừng giận đối tôi nữa là tốt lắm rồi, vì thế “Ừ” gật đầu.

Đợi tôi ngẩng đầu lên, tiểu ngu ngốc lại làm một việc khiến tôi kinh hãi thế tục.

Hần tao nhả nhấc tay, đang cởi... từng lớp từng lớp quần áo của mình.

Con mắt tôi thiếu điều muốn rớt ra ngoài, theo phản xạ phóng lên trước một bước, nắm chặt ngực áo nói:

“Người, người muốn làm cái gì?”

Tiểu ngu ngốc vô tội chớp mắt, “Cởi quần áo a.”

“Nói thừa, ta đương nhiên biết người đang cởi quần áo, người cởi quần áo làm gì?”

Tiểu ngu ngốc bĩu môi, tựa hồ có chút oan uổng.

“Không phải nói giúp ta thoa thuốc sao?”

Khụ khụ, đúng rồi, vết thương của tiểu ngu ngốc ở trên lưng, không cởi quần áo ra làm sao thoa thuốc. Tôi tự làm xấu mình một phen, khuôn mặt của công chúa này lại nóng đến đỏ bừng.

Tôi nói lấp bắp: “Vậy thì người đến chỗ ghế quý phi mà cởi, giường chật chội, không thoa thuốc được.”

Tôi xin lỗi tiểu ngu ngốc, là tôi gạt hần. Thật ra kêu hần tới ghế quý phi cởi áo ra không phải là vì không thoa thuốc được, mà vì tôi sợ chính mình máu huyết sôi sục rồi chết mất. Mặc dù tân giường của chúng tôi rất lớn, có thể nằm ngủ đến bốn năm người, nhưng ngoài mép giường lại bị từng lớp từng lớp bình phong che lại hơn phân nửa, nếu mà muốn thoa thuốc, hai người nhất định phải ngồi đối diện với nhau, đối mặt với một mỹ nam để trần, mặc dù chỉ là một tên ngốc...nhưng tôi sợ bản thân tôi nhất thời kiềm chế không được mà quật ngã hần, thế nên đến chỗ ghế quý phi rộng rãi vẫn hơn.

Có điều, tôi lại tính sai nữa rồi.

Ghế quý phi không chỉ rộng rãi, người tựa lưng vào cửa sổ, mà còn chiếu sáng ngời.

Tiểu ngu ngốc ngồi ở chỗ này thì sáng như ban ngày, quấy rầy động lòng người mà trình diễn mỹ nam thoát y, hết sức yêu nghiệt, quá trời gợi cảm, so với ánh sáng hơi tối tối trên giường đúng là càng khiến tôi thêm buồn bực khó chịu. Vì vậy việc tôi có thể làm, cũng chỉ có thoa hương vào lòng bàn tay sau đó chà rồi chà, với cái cổ vừa nuốt nuốt nước miếng.

Vì vậy sau một hồi, tôi chợt cảm thấy tôi giống một phú bà giàu có bao nuôi tiểu bạch kiểm, An Lăng Nhiên đang quyến rũ tôi quật đổ hần chính là tên tiểu bạch kiểm đó.

Thế nhưng, tên tiểu bạch kiểm trước mặt này làn da không đen cũng không trắng, làn da màu mật ong khúch xạ dưới ánh sáng mặt trời đúng thật mê người. Bình thường tiểu ngu ngốc vẫn được nuôi nấng ở Mục vương phủ, mỗi ngày ngoài việc ăn chính là ngủ, nhiều nhất cũng là đến Tinh Nhu Các đập muỗi, ra sau vườn bắt châu chấu, tuyệt đối có thể nuôi thành một tên béo.

Đúng là không ngờ tới được a, thân thể tiểu ngu ngốc cũng khá cường tráng mạnh mẽ, dáng người này, diện mạo này... tuyệt đối có thể câu dẫn người khác phạm tội, hơn nữa còn không phân biệt nam nữ.

Đang lúc tôi mơ tưởng xa xôi, An Lăng Nhiên a một tiếng:

“Đây là cái gì?”

Nói xong, ngón trở và ngón cái còn vuốt vuốt, tôi cố gắng kéo lại suy nghĩ, định thần xong mới thấy, kêu to ra tiếng:

“Ôi nha, tiểu ngu ngốc, sao ngươi lại bị chảy máu nè?”

Tiểu ngu ngốc cười tủm tỉm lại nhìn tôi, “Máu này hình như không phải của ta, vợ là mũi nàng chảy máu.”

Lưng tôi cứng đờ, tay không kiềm chế được tự mình sờ sờ cái mũi ướt sũng.

Hồ thẹn a hồ thẹn, cô công chúa này đúng là mất lịch sự thật, mới vậy thôi đã chảy máu cam. Cũng may tiểu ngu ngốc là tên ngốc, bằng không... tôi không muốn sống a!

Tiểu ngu ngốc nói: “Bắt đầu thoa thuốc chưa?”

“Liền đây.”

Tôi lấy khăn tay lau lau cái mũi, lúc này mới run rẩy mà duỗi móng vuốt... Không đúng! Là ngón tay ngọc ngà xoa quanh chỗ vết thương bầm tím mới đúng.

Có lẽ do tôi rất mạnh tay, tiểu ngu ngốc đau đến nổi la lên rồi nói: “Vợ à, sao giống như nàng đang chà thuốc quá vậy.”

Tôi tôi tôi, thật sự không phải là lỗi của tôi, là do ý chí của cô công chúa này không kiên định, thấy trai đẹp là rối loạn phương hướng, tôi hung hăng tự tát mình một bạt tai, lúc này mới nhanh chóng thoa thuốc lên lưng tiểu ngu ngốc.

Vì động tác thật sự cực kỳ mờ ám, bản công chúa lại nắng mưa thất thường, nên cần phải tìm đề tài nói chuyện: “Tiểu ngu ngốc, ngươi, mấy ngày nay ngươi rất cuộc giận ta vì chuyện gì?”

Tiểu ngu ngốc không lên tiếng, còn nghiêng răng kêu “rột rột”.

Tôi nói: “Xoa hơi nặng tay hả?”

Tiến sát lại gần tiểu ngu ngốc mới thấy, rõ ràng hắn còn đang nghiêng răng giận dỗi.

Ách ~ bộ ta khiến ngươi giận thật sao?

An Lăng Nhiên nói: “Ta hỏi nàng, có phải nàng với Kỳ Nhi đang có mưu đồ bí mật gì không?”

Tôi kinh hãi, không cẩn thận, dùng sức đè lên vết thương tiểu ngu ngốc, hắn đau đến nổi kêu trời.

Hắn nói đúng, sau khi Văn Mặc Ngọc nói cho tôi biết chân tướng sự thật, tôi với Kỳ Nhi quả thật đã có âm mưu.

Âm mưu lập kế hoạch rời khỏi Mục vương phủ.

Quả thật hôm đó, tôi biết Mục vương phi lừa tôi gả vào phủ, tôi liền hạ quyết tâm phải rời khỏi cái lồng chim này, không muốn sống cùng với con phụng hoàng trụ lông kia. Kỳ Nhi từng nói, nếu bỏ trốn, nhất định không thành công, ngược lại làm ảnh hưởng đến quan hệ bang giao hai nước, chỉ có thể dùng chính sách lấy lùi làm tiến là tốt nhất.

Tôi hỏi, vậy dùng cái gì là thượng sách?

Kỳ Nhi nói, đương nhiên là dùng kế gây ông đập lưng ông rồi, náo cho Mục vương phủ đến gà chó không yên, báo thù một phen, khiến cho Túc Phụng chịu không nổi, rồi hừ tôi.

Diệu kế diệu kế, Kỳ Nhi quả thật là thiên sứ mà ông trời phái xuống cho tôi.

Diệu kế này không gì tốt hơn, làm cho Mục vương phủ gây ông đập lưng ông, lừa tôi vào rồi lại phải tự mình tống ra ngoài, như vậy vừa là không phải lỗi của bản công chúa, đến lúc đó còn có thể trả đũa.

Cho nên, từ hôm đó đến giờ Kỳ Nhi đang nghiên cứu Trung Nguyên “Thất xuất chi điều”, muốn tìm trong đó ra một hai điều để lập kế hoạch.

Không ngờ là, tiểu ngu ngốc lại biết.

Tôi dưới đáy lòng im lặng rồi lại im lặng, trước đó mấy ngày Kỳ Nhi có tận tâm nhắc nhở tôi một chuyện mà khiến tôi không thể không tự hỏi.

Kỳ Nhi nhắc nhở tôi chuyện tiểu ngu ngốc nhược trí.

Cô ấy nói, An Lăng Nhiên nhìn thì thấy điên điên khùng khùng, gặp vấn đề thì lại tỉnh táo, cứ giống như giả bộ.

Lúc đó tôi đang ngồi sau hoa viên hóng mát nghe nhạc uống trà, nghe xong câu này liền cười ha ha. Tôi được gả ột tên ngốc, nếu ngay từ đầu đã là như vậy, về sau tôi lại nhất định phải rời khỏi cái Mục vương phủ chốn thị phi này, thoát khỏi mấy cái âm mưu quỷ kế của bè phái thái tử, bè phái Huyền Nguyệt gì đó, cần gì phải quan tâm tới chuyện hấn ngốc thật hay ngốc giả.

Nhưng lúc này, tiểu ngu ngốc lại phát hiện âm mưu của tôi và Kỳ Nhi, nói không chừng sau này còn cản trở kế hoạch của tôi, chuyện này không được hay cho lắm.

Tôi nói: “Hóa ra người nổi nóng vì chuyện này?”

An Lăng Nhiên lại có hơi giận dữ, còn bức bối nói: “Lúc trước là do nàng tự lựa chọn ở lại, nàng ——”

Dừng lại một hồi, mới nói: “Nàng không được đổi ý!”

Hai mắt tôi hừng hực lửa giận, NND, người nghe ta nói lựa chọn ở lại lúc nào hử, là nương của người lừa ta đến! Lừa ta đến!

Tôi bức mình, từ trên cái ghế đệm ngồi dậy. Còn chưa kịp nói thêm câu nào, lòng bàn chân không ổn, đột nhiên lại bị vướng.

12. Chương 17 - 18

Bỗng chốc trời đất quay cuồng, sắp ngã về phía An Lăng Nhiên, An Lăng Nhiên thấy vậy cũng muốn nhào tới đỡ tôi, nhưng cái vật dưới chân thì lại vô cùng phiền phức, không ngờ lại còn ngáng chân tôi, tôi bắt đầu ngã, đành phải nhắm mắt toàn thân nhào đại lên người An Lăng Nhiên, phút chốc, chỉ nghe “bộp” một tiếng, tôi giống như đụng vào hai cái vật gì đó mềm mềm êm êm.

Mở to mắt ra thấy, trong lòng rối rắm nhộn nhạo không nói nên lời.

Tôi với An Lăng Nhiên, miệng đối miệng, đang hôn nhau say sưa.

Tâm hồn của tôi “âm” một cái xẹt khói, nhắc đầu lên, không biết nên bay về hướng nào, ngoài cửa tiểu nha hoàn Ngân Linh đang cười vui vẻ chẳng kiêng dè gì bước vào: “Vượng Trạch, đừng chạy”

Tôi liếc mắt sang nhìn, cái thứ vừa rồi ngáng chân tôi hóa ra không phải ai khác, chính là con tiểu súc sinh Vượng Trạch ăn no nê rồi tới tìm chủ.

Tôi dám chắc, kiếp trước tôi với nó nhất định có thâm cừu đại hận.

Chương 17

Tôi cảm thấy, chuyện cầu hưu thư, rời khỏi Mục vương phủ đã vô cùng cấp bách.

Thứ nhất, dựa theo suy đoán thấu đáo của bản công chúa, tôi đã có thể kết luận, tên Văn Mặc Ngọc này làm đủ thứ chuyện là vì muốn giúp bè đảng của Huyền Nguyệt gây xích mích quan hệ giữa tôi và Mục vương phủ, mục đích hử, e là có tới hai: một là, trước khi vùng vẫy hấp hối có thể thành thân với Nguyệt Nhi; hai là vì muốn giúp chủ tử Huyền Nguyệt của hấn báo thù đoạt vị.

Tôi không muốn làm quân cờ cho băng đảng của thái tử hay Huyền Nguyệt lợi dụng, thậm chí trong lúc bọn họ đấu đá tranh giành còn bị lôi vào, cho nên, nhanh chóng lấy hươu thư cùng Kỳ Nhi quay về Hạp Hách quốc là nhiệm vụ vô cùng cấp bách.

Thứ hai, tôi phát hiện sau nụ hôn kia, An Lăng Nhiên tựa hồ “có tình cảm”, ánh mắt nhìn tôi càng lúc càng kỳ quái. Về điểm này, tôi thật sự sợ hãi. Thật ra sau lúc đó, tôi cũng đã suy nghĩ kỹ càng, cho dù tôi có bị vấp té, thì cũng tiện đà ‘mì’ xuống mặt đất thân thương – ấm áp, miệng của tôi với tiểu ngu ngốc cũng không phải nam châm, sao không bị lệch đi chút nào mới tức chứ?

Hơn nữa căn cứ vào động lực học, toàn trọng lượng cơ thể tôi “đáp” xuống người tiểu ngu ngốc, lúc đó tiểu ngu ngốc cũng dùng hết sức đỡ lấy tôi, nếu quả thật là ngoài ý muốn miệng đối miệng, còn có hai hàm răng đối với nhau, hai bên phải va chảy máu miệng chứ? Còn đằng này, quả thật là không có.

Tôi chỉ được hai cánh môi mềm mại của An Lăng Nhiên nhẹ nhàng đón lấy.

Đúng! Là đón

lấy!

Hắn có chắc chắn, có độ mạnh mẽ, nắm rõ tốc độ tôi đánh tới, sau đó dùng miệng đón

lấy tôi!

Đầu óc tôi một lần lại một lần quay ngược về cái hoàn cảnh buổi chiều hôm đó, sau đó tua lại ngay đoạn giữa, lúc tôi từ từ đổ xuống cũng là lúc, tiểu ngu ngốc An Lăng Nhiên một bên tỏ vẻ sốt ruột đỡ lấy tôi, một bên đầu từ từ hướng về phía tôi, sau đó...

o(> <)o>

Tôi ôm mặt khóc.

Trời xanh ơi! Mặt đất ơi!

Nụ hôn đầu tiên của tôi cứ như vậy mà mất đi!

Sự thật lại một lần nữa chứng minh, chủ nhân sao nuôi sói đó.

Lạc đề nữa rồi.

Dù sao tôi cũng phải sớm ngày lấy được hươu thư từ tay con phụng hoàng trụ lông kia, rồi khỏi Mục vương phủ, rồi đi cái tên An Lăng Nhiên không biết gốc thật hay là giả kia mới là cách tốt nhất.

Hiện tại, tôi đang ngồi ở Tây viện, dưới tàng cây hòe nở đầy hoa, vừa ngửi mùi hương thơm ngát của bánh hoa hòe mà lão bà tử mới làm xong vừa đọc ‘Các nghi lễ lớn’. Kỳ thật, bên trong Tây viện này còn có một vườn hoa, hoa trong đó đều là mẫu đơn. Có hồng có xanh hồng nhạt với trắng, đua nhau khoe sắc, nghe nói là tiểu ngu ngốc rất thích.

Tôi đối với mẫu đơn chỉ có hứng thú chút chút, chẳng qua thấy cái tên của bọn nó hay hay thôi. Phúc hợp gọi là “khuôn mặt ba màu”, màu vàng thì gọi là “Ngọc tỷ ánh nguyệt”, màu tím gọi là “quan thế mặc ngọc”, màu hồng nhạt thì gọi là “ngân lân bích châu”.

Có điều bây giờ năm tháng thoi đưa, mẫu đơn kia cũng liền lung lay theo gió, nở rồi tàn. Cho nên tôi chỉ phân phó cho bọn nha hoàn đặt một cái bàn trà dưới tàng cây hoa hòe, vừa hóng mát vừa đọc sách.

Tôi vào phủ cũng gần hai tháng, lúc trước mấy tiểu nha hoàn hầu hạ ở Tây viện chỉ thấy tôi ngủ gật, mắng người, ngắm hoa, uống rượu này nọ, chứ chưa bao giờ thấy tôi đọc sách, đều ngạc nhiên trốn sau vách tường nhìn lén, lão bà tử dưới bếp cũng lau nước mắt cảm thán một phen:

“Thiếu phu nhân thật hiểu biết a, lại đang đọc ‘các nghi lễ lớn’”.

Tôi cười nhạt, điều kỳ diệu ở trong đó dĩ nhiên người phạm mắt thịt không hiểu.

Trong quyển “các nghi lễ lớn” này, chẳng qua là ghi chép mấy thứ như tam tông tứ đức, điều lệ của thất xuất chi điều, nữ tử bình thường hay đọc để ghi nhớ không được phạm phải, còn bản công chúa đọc, dùng để cân nhắc xem làm sao mới bị hươu.

Kỳ Nhi ở một bên quạt quạt tôi nói: “Điều đầu tiên của ‘thất xuất chi điều’ là không vâng theo lời cha mẹ chồng, công chúa vốn bất hòa với Mục vương phi, tranh cãi một trận lớn thật lớn không phải mọi chuyện đều đại cát sao?”

Tôi khép lại sách đang định mở miệng, lại thấy có một người phong trần mệt mỏi đi về hướng chúng tôi, đành phải khép miệng không nói, bưng chén trà hộp một ngụm, lại ngẩng đầu, người nọ đã mang theo nha hoàn đi tới trước mặt.

Mỗi ngày đều có điều ngạc nhiên, hôm nay đặc biệt nhiều.

Thăm thăm Trần Hiền Nhu trước giờ đối với đứa cháu dâu như tôi còn không thèm liếc mắt một cái lại tới đây, vô sự bất đẳng tam bảo điện*, cũng không biết là muốn gây chuyện gì nữa đây.

*Không có việc gì thì không đến tòa tam bảo (chùa)

Tôi nhếch miệng đứng dậy, giả đồ giận hờn nói: “Thăm thăm sao đột nhiên đến đây, cũng không thông báo trước một tiếng, để con còn bảo bọn nha hoàn chuẩn bị trà.”

Trần Hiền Nhu phồng mũi hừ hừ hai tiếng, quay mặt sang chỗ khác cứ như ghét bỏ nói: “Nước trà thì khỏi cần, có điều ta nghe nói... vừa rồi cháu dâu có đi vòng qua nam viện”. Nói xong, Trần Hiền Nhu sờ sờ búi tóc giả, quay đầu lại liếc mắt nhìn tôi, nhìn đến khiến tôi hoa cả mắt.

Nam viện, là chỗ ở của An Lăng Vân và thê tử Trần Hiền Nhu của ông ta.

Nói đến chỗ này, thật ra còn có thêm một tiết mục nhỏ.

Từ trước đến nay, đều lấy hướng tây làm phú quý, mãi cho đến tháng trước, tây viện này vẫn còn là chỗ ở của An Lăng Vân và Trần Hiền Nhu, nhưng vì An Lăng Vân tiểu ngu ngốc đại hôn, bản công chúa được gả vào đây, đường đường là đóa kim chi ngọc diệp, đương nhiên nơi ở cũng không được thấp kém. Mục vương và Mục vương phi vốn định lấy tiền viện làm chỗ ở cho chúng tôi, lại bị An Lăng gia tộc phản đối, bảo rằng công chúa mặc dù quý giá, nhưng dù sao người nắm quyền vẫn là Vương phi ngài, con dâu vẫn là con dâu, công chúa cũng được, nha đầu cũng thế, cũng không nên cưng chiều quá như vậy, tốt nhất là lấy áp chế áp.

Cho nên, trái suy phải nghĩ, An Lăng Vân và Trần Hiền Nhu không cam tâm mà chuyển sang ở bên Nam viện của tiểu ngu ngốc, tiểu ngu ngốc thích nhất là vườn mẫu đơn nên dọn sang ở đây, hai vợ chồng An Lăng Vân ngược lại phải dọn sang Nam viện. Nam viện đương nhiên cũng chẳng phải một chỗ tốt lành gì, hậu viện ở phía nam là chỗ ở của bọn hạ nhân, còn phía bắc là chỗ dành cho khách khứa ở tạm.

Tôi nghĩ nghĩ, An Lăng Vân ăn ké đại ca mình, hai miệng ăn còn chưa tính, trong bụng Trần Hiền Nhu này, nói không chừng còn bực tức khó chịu.

Đúng thế, hôm nay đúng là đến đây để kiểm chuyện đây?

Tôi cười nói: “Lời này của thăm thăm khiến ta có chút ngạc nhiên, Mục vương phủ vẫn là Mục vương phủ, khi nào thì chia làm nam viện với tây viện, không phải đều là nhà cả sao? Ta đi dạo trong nhà mình chẳng lẽ cũng phạm vào gia quy?”

“Người!” Trần Hiền Nhu bị tôi chọc tức đến nổi trâm cài tóc cũng lệch sang một bên, nghiêng răng nghiêng lợi một hồi mới nói, “được lắm, vậy ta xin thỉnh giáo công chúa, ban nãy, không biết là ai chạy vòng vòng trước cửa phòng của ta?!”

Trần Hiền Nhu nhấn mạnh từ “ta” đặc biệt rõ ràng, âm điệu cũng cao hơn nửa bậc.

Tôi không khỏi nghi ngờ, không biết là chuyện gì nữa?

Chỉ vì lắc lư một vòng bên nam viện, việc này thì có thật.

Nửa canh giờ trước, tôi thanh thoi ngồi trên ghế lắc lắc ngủ ngon lành, sáng nào cũng phải thức sớm để phụng trà thỉnh an con phụng hoàng trụ lỏng kia quả là một cực hình, vì thế bình thường khoảng chín mười giờ, tôi rất thích ngồi dưới tàng cây hoa hồng bổ sung giấc ngủ.

Ngủ xong một giấc tôi thấy cổ họng hơi khát. Vì vậy cứ mơ mơ màng màng lấy tay sờ kiểm cái cổ, thời đại này rất lạc hậu, không có cà phê, vì thế mỗi lần hơi mệt mệt, tôi chỉ có thể uống một chút Bịch loa xuân hay Thiết quan âm gì đấy, hơn nữa mấy loại này đều là trâu bò.

Đang lần mò chén trà, tự nhiên tôi lại cảm thấy có cái gì xù xù, lập tức cơn buồn ngủ chạy hết phân nửa, mở to mắt ra nhìn, không thấy một bóng ma nào.

Con tiểu súc sinh Vương Trạch này, hai móng vuốt của nó đang nằm nhoài ra trên bàn của tôi, miệng đang ngậm cái bánh hoa hòe mà tôi thích nhất, liếc mắt nhìn tôi, tôi lấy tay vuốt vuốt đầu nó, một cảnh tượng người – sói hòa hợp tốt đẹp biết bao.

Tôi bực gớm, tay đang định túm lấy con vật vô liêm sỉ này, nhưng nó cũng chẳng có ngồi yên, nhanh như chớp chạy ra xa cách chỗ tôi hơn mười mét.

Tôi đang ngủ giữa chừng bị đánh thức, tâm trạng đã không thể nào tốt được rồi, lại nhớ tới chuyện con tiểu súc sinh này giúp chủ nhân trêu ghẹo tôi, bây giờ còn học thói ăn vụng, nhất thời nổi cáu, cầm chén trà ném qua.

“Tiểu súc sinh, mày có ngon thì đừng có chạy trốn!”

Vương Trạch dễ dễ dàng dàng mà phản ứng, tránh được chén trà, còn quay đầu lại vẫy vẫy cái đuôi nhằm khiêu khích tôi, cái bộ dáng đó, cứ giống như là đang cười nhạo tôi vậy.

Tôi tức giận, thực sự rất tức giận.

Vì thế bất chấp tất cả kẹp vấy sang bên hông rượt bắt con tiểu súc sinh kia, tôi thề, hôm nay tôi phải quyết bắt sống nó, tôi phải lột da nó, uống máu nó, ăn thịt nó!

Đuổi một mạch qua tới nam viện, sáng hôm nay lúc tôi thức dậy rửa mặt chải đầu, Dương mục mục hầu hạ tôi cứ theo lối nhải, nói ẩn đường của tôi biến thành màu đen, hôm nay ắt gặp phải tai ương, tốt nhất đừng rời khỏi tây viện. Tôi không thèm nghe theo, ai ngờ Dương mục mục đúng thật thần kỳ, đi tới trước cổng sân viện của Trần Hiền Nhu, tôi chắc chắc một tiếng rồi vấp ngã, lần này không có An Lăng Nhiên dùng miệng đón lấy tôi, tôi được toại nguyện mà hôn môi với mặt đất, chẳng những đầu gối bị trầy xước, kể cả búi tóc cũng rớt ra.

Vương Trạch nghe thấy tiếng động, giật giật lắng tai nghe, dừng lại ngồi một bên xa xa nhìn ngắm tôi, đôi mắt phát tia sáng thành một đường, cực kỳ giống bộ dạng cười xấu xa của An Lăng Nhiên.

Tôi thề, tôi đời này cùng sói không đội trời chung!

Chật vật thành dáng vẻ như vậy, công chúa tôi vẫn còn muốn giữ thể diện, may mà lúc đó không có ai nhìn thấy, tôi liền ỉu xiu sửa sang lại quần áo rồi quay về. Ai ngờ đâu, cũng không biết bị người nào nhìn thấy, còn đi bẩm báo với Trần Hiền Nhu.

Mục vương phủ này, cái gì cũng không nhiều, chỉ rất nhiều tay trong.

Tôi lặng lẽ cười nói: “Đúng là có chuyện như vậy, thăm thăm cũng lợi hại thật, việc nhỏ thế mà cũng biết. Cám ơn thăm thăm quan tâm, ta cũng không có việc gì”

Tôi cẩn thận suy nghĩ, nếu Trần Hiền Nhu biết chuyện tôi vì rượt con tiểu súc sinh mà té ngã, ắt phải ra vẻ giả bộ quan tâm tới chăm chọc tôi, tôi không có cách nào, đành phải giúp đỡ bà ta giả bộ vậy.

Ai ngờ, tôi mới dứt lời, bộ dạng Trần Hiền Nhu nổi cơn giận không thể kiềm chế được nói: “Người không có việc gì? Nhưng ta có!”

Cái này tôi cũng mù mờ, tôi nhớ lúc vào Nam viện, ngoại trừ vấp chân té ngã, đè nát một ít hoa cỏ, cũng không có làm chuyện gì xấu, sao bà ta lại tỏ vẻ như vậy?

Trần Hiền Nhu nuốt nuốt giọng thật sâu, cái mũi đầy tàn nhang chìa chìa vào người tôi nói: “Được lắm, ta vốn cũng không định làm lớn chuyện, chỉ muốn tới đây nhắc nhở ngươi biết sai thì sửa, một khi đã như vậy, ta cũng không khách khí!”

Tôi cùng Kỳ Nhi liếc nhìn nhau, vẻ mặt mờ mịt.

Tôi nói: “Thăm thăm có chuyện gì cứ nói, đừng ngại”

Lời này của tôi nói rất thật lòng, cung kính khẩn thiết, nhưng lại không biết đã đụng tới sợi dây nào của Trần Hiền Nhu, càng lúc càng trở nên giận dữ.

Nha hoàn bên người bà ta đang diu chủ tử sắp bị tức chết, không khách khí liếc mắt nhìn tôi nói:

“Phu nhân, nàng ta không biết tốt xấu, lúc này rồi còn giả làm người tốt, người còn cần gì phải quan tâm đến thâm tình cháu dâu*? Phu nhân không nói nô tì nói!”

*Chỗ này vốn là ‘thăm cháu dâu’, cũng giống như hay nói ‘cô cháu’ vậy.

Trần Hiền Nhu không ngăn cản, nha hoàn kia càng thêm càn quấy hơn nữa, chống hông quát tôi với Kỳ Nhi: “Sáng nay, phu nhân nhà ta đi uống trà với Mục vương phi, lúc về cây trâm ngọc bích và vòng phỉ thúy đã không thấy tăm hơi, mấy món đó đều là của hồi môn của phu nhân ta”

Trần Hiền Nhu tựa như đã hít thở thông, yếu ớt bổ sung một câu: “Nghe bọn hạ nhân nói, buổi sáng hôm nay cũng chỉ có mình người vào Nam viện bọn ta”

Tôi giật mình, sững sờ không nói nên lời.

Oan uổng!

Trời ơi oan uổng!

Nhất định... nhất định là Vương Trạch đã lấy trộm cây trâm ngọc bích gì đó của Trần Hiền Nhu, sau đó dụ tôi với nam viện rồi giả họa cho tôi!

Chương 18

Chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm.

Trần Hiền Nhu mới làm ầm ĩ có một tí, Vương Uyển Dung, An Lăng Nguyệt, An Lăng Nhiên đều đã chạy tới đủ hết, bọn nha hoàn lão bà tử cũng ngẩng đầu nghển cổ mà bao thành mấy vòng, mấy tên sai vặt vốn còn đang đánh bạc ở sau viện cũng chen chúc trước cửa Tây viện của tôi cúi cái đầu thối nói:

“Đồ thứ man di vẫn là man di, hừ!”

Tôi im lặng lắng nghe, trong lòng chỉ thầm nói: mấy người coi vậy mà còn thẳng thắn, xem ra còn kém mục phượng hoàng hói đầu. (Lưu ý: tác giả chuyển từ ‘trụi lông’ sang thành ‘hói đầu’)

An Lăng Nguyệt nghe mấy gã sai vặt bên ngoài nói vậy, không khỏi đỏ mặt, lặng lẽ kéo kéo ống tay áo Trần Hiền Nhu nói:

“Thăm thăm, đừng ồn ào. Nhiều người thấy không hay lắm, không bằng việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa xong.”

Vương Uyển Dung giữ giữ khăn tay, chỉ sợ thiên hạ không loạn nói: “Nguyệt Nhi, con có chuyện không biết đấy thôi, nhà mẹ đẻ của thăm thăm con, khi xuất giá đã tặng cho cây trâm trị giá hai lượng bạc này, lúc trước đi thăm bằng hữu, hội hoa đều phải dựa vào nó để giữ chút mặt mũi, bây giờ lại mất, làm sao có thể nói không có chuyện gì là không có được chứ?”

Nếu lúc này bản công chúa tôi không phải trở thành một nhân vật bị tình nghi, tôi nhất định lấy tay áo che miệng cười trộm. Trần Hiền Nhu và Vương Uyển Dung hay châm chọc khiêu khích nhau, tranh giành cầu xé lẫn nhau tôi vốn đã nghe nói trước đó, thế nhưng so với hiện trường xem diễn, đương nhiên không mới mẻ kích thích bằng bữa nay.

Nữ nhân, trời sinh ái mộ hư vinh, câu này nói chính là Trần Hiền Nhu.

Nữ nhân, trời sinh thích đâm đá nhau, câu này nói chính là Vương Uyển Dung.

Nữ nhân, trời sinh thích tám nhiều chuyện, câu này là nói kẻ bắt tài tôi.

Trần Hiền Nhu bị Vương Uyển Dung nói đến mặt lúc trắng lúc đỏ, trong một lúc không thể phun ra nửa chữ nào. Nha hoàn của bà ta thấy bộ dạng của chủ tử mình như thế, đương nhiên phải xoa xoa bóp, vì thế liền phản bác lại: “Người nói vậy! Cây trầm này giá trị ít nhất cũng hai mươi lượng!”

“Câm miệng!” Sắc mặt Trần Hiền Nhu càng trở nên khó coi, cao giọng mắng tiểu nha hoàn đứng bên cạnh.

Mặc dù tôi không am hiểu giá thị trường, cũng biết ở Mục vương phủ, hai mươi lượng bạc cũng giống như bánh hoa hòe của Vương mục mục làm – không có chút giá trị. Thử nhìn ngắm An Lăng Nguyệt nhà tôi xem, lúc ở nhà trầm cài tóc bình thường của nàng cũng không dưới hai mươi lượng một cái, càng khỏi nói tới mấy cái trầm ngọc trai khi tham gia các bữa tiệc, nhưng lúc này Trần Hiền Nhu chẳng qua chỉ vì một cây trầm hai mươi lượng mà đến Tây viện của tôi làm loạn, đúng thật là mất trình độ.

Nháy mắt, Tây viện một trận ồ lên.

Trần Hiền Nhu bị mất mặt, đành phải trút hết lửa giận lên trên đầu tôi. Lỗ mũi phình to đến nỗi có thể nhìn thấy lông mũi ở bên trong, khuôn mặt chanh chua lúc trước của bà ta giờ này đã chuyển sang méo mó đến vô cùng dữ tợn.

“Ta vốn cũng muốn cho việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa hết, nhưng đồ thì không thấy bóng dáng đâu, ta làm sao hóa được hả?”

An Lăng Nguyệt định kéo ống tay áo nàng, lại bị Trần Hiền Nhu đã man giựt ra, chỏ tay vào mũi cao giọng nói: “Nguyệt Nhi không cần phải nói, con còn nhỏ tuổi đơn thuần không hiểu chuyện, cẩn thận coi chừng có một số người không đứng đắn lừa gạt đấy!”

Tôi nổi cơn tức giận, kỳ thật, lấy thân phận Hạp Hách quốc công chúa của tôi, bọn họ nghi ngờ cây trầm là do tôi lấy cũng không sao, tôi tự biết mình rộng lượng, không muốn so đo. Nhưng bây giờ Trần Hiền Nhu nói là nói Vương Uyển Dung, còn chửi chớ mắng mèo, muốn đâm chọt sau lưng tôi, còn nói mấy câu “không đành lòng”, quả thật là không có chuẩn mực mà.

Tôi hừ lạnh: “Người nói ai không đứng đắn?”

Vừa dứt lời, nguyên một đám ai cũng ngẩn người. Trong số đó, cũng có bản thân tôi.

Tôi với An Lăng Nguyệt liếc nhìn nhau, phát hiện ánh mắt của hân băng lãnh khác thường, lạnh đến nỗi cả một đám ai cũng run lấy bẩy.

Tôi thế mà lại cùng với tiểu ngu ngốc trăm miệng một lời chất vấn lại Trần Hiền Nhu, đây là kinh ngạc của tôi; mà những người khác, e là còn kinh ngạc hơn vì tiểu ngu ngốc bỗng nhiên nói ra một câu nghiêm túc như vậy.

Trần Hiền Nhu giật mình, lông mày méo xẹo nhìn An Lăng Nguyệt, ồ lên: “Nhiên nhi, con ——”

Tiểu ngu ngốc đánh gãy câu nói của Trần Hiền Nhu, phát tay nói: “Thảm thảm nếu hoài nghi nương tử lấy trộm cây trầm của người, vậy xin mời lập tức vào trong lục soát, nếu tìm thấy nương tử mặc cho người xử trí, còn nếu tìm không thấy thì không được kết luận bừa?”

Lời nói nói rất rõ ràng, người nào ở đây cũng đều trừng to mắt.

Tôi im lặng, không lên tiếng, tôi thật muốn xem, coi lần này tiểu ngu ngốc dàn xếp ra sao.

Quả nhiên, Vương mục mục đầu tiên giữ chặt An Lăng Nguyệt, nhìn trái nhìn phải, sau đó kinh hô: “Ai nha, hỏng mất rồi hả, sao thiếu gia tự nhiên lại nói chuyện rõ ràng minh bạch như thế, có phải bệnh tình có dấu hiệu chuyển biến tốt?”

Tôi lạnh lùng gõ một cái cách, ngược lại bản công chúa ta lại nghi ngờ là thiếu gia nhà bà trước giờ vốn không có bệnh. Lúc trước chỉ đoán, nhìn hoàn cảnh ngày hôm nay, càng nghi ngờ sâu thêm.

Vương Uyển Dung nhú mi nói: “Trước hết không được làm bừa, mau đi báo cho biểu tỷ ta biết a!”

Vương mục mục đáp lại, thất tha thất thểu đi. Gian phòng lập tức chạy tán loạn, đi tìm Trương Thế Nhân, bái tạ Bồ Tát, Trần Hiền Nhu vừa rồi còn âm ỉ dử dội cũng không nào loạn nữa, chỉ quái lạ nhìn trộm tiểu ngu ngốc.

Tiểu ngu ngốc đứng im không nói, mặc mọi người loay hoay.

Nhất thời, lại không ai nhớ tới chuyện cây trâm.

Kỳ Nhi âm thầm lúi túi ra khỏi đám người, ý muốn tôi không cần phản ứng, lại ở bên tai nhẹ nhàng nói ra hai chữ:

“Có trấ.”

Không ngoài dự đoán, tiểu ngu ngốc có thật là sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Thấy mọi người vội vàng vàng, quỳ lạy dưới đất, An Lăng Nhiên đột nhiên nheo mắt, khôi phục lại bộ dạng trống rỗng không thấy đáy, ngón trỏ chống cằm “a” nói: “Thăm thăm, sao người không diễn tiếp?”

Trần Hiền Nhu bị gọi tên, chép miệng nói: “Diễn, diễn cái gì?”

Tiểu ngu ngốc nhìn chung quanh, đảo mắt xong rồi mới nói: “Tân Liên nhảy xuống biển a!”

Vừa nói xong, tôi thật sự kích động muốn vỗ tay cho Kỳ Nhi và An Lăng Nhiên.

Vỗ tay cho Kỳ Nhi, là bởi vì hóa nhân kim tinh của cô ấy, thậm chí ý tứ không gì không thể. Thế nhưng mới liếc mắt một cái đã nhận ra An Lăng Nhiên ngằm giở trò; vì sao vỗ tay cho An Lăng Nhiên, là bởi vì người này suy tính kỹ càng, còn biết cách mượn đao giết người.

Vừa rồi còn vội vã đi hội báo tình hình, mời đại phu, bá tử Bồ Tát... Mọi người toàn bộ giống như bị điểm huyết, dừng lại, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích. Trong đó khoa trương nhất là tên sai vặt An Ba, một chân ở bên trong cánh cửa, còn một chân đang nhấc lên giữa không trung chuẩn bị khóa cửa phòng, miệng vẫn còn duy trì trạng thái há miệng gọi người. Đáng tiếc thời đại này không có giải thưởng Oscars, không chừng hẳn còn có thể nổi tiếng.

Cuối cùng, vẫn là Vương Uyển Dung bình tĩnh trước, phản ứng lại đầu tiên, cười khanh khách hai tiếng, vỗ tay với mọi người: “Được rồi được rồi, chúng ta lại bị thiếu gia đùa giỡn, mau nhanh chóng làm việc đi.”

Như chớp, bọn hạ nhân đều tản ra hết, nên làm gì thì làm.

Tôi với Kỳ Nhi nhìn hai mặt nhìn nhau, không thể không bội phục tiểu ngu ngốc.

Vốn là vậy, “Tân Liên nhảy xuống biển” là một tuồng bi đang nổi tiếng lúc này, kể về mấy công tử cậu ấm ngày xưa, là một vở kịch rất hay. Nữ chính chịu khổ Tân Liên nếu còn sống là một bà di nào đó ở Đài Loan, mười lăm tuổi lấy chồng, từ đó về sau bị mẹ chồng ngược đãi, ánh mắt lạnh lùng của cha chồng, lại bị tướng công hiểu lầm là vụng trộm, rốt cuộc không chịu nổi, nhảy xuống biển bỏ mình.

Trong vở kịch này, có một đoạn rất nổi tiếng, chính là Tân Liên bị mẹ chồng vu tội trộm đồ, nhờ tướng công nàng cố gắng tranh luận, mới bảo vệ được nương tử không bị hưu đuổi khỏi cửa. Khụ khụ, hiện tại tôi cũng đang rơi vào cái tình huống cầu huyết có ba phần tương tự như vậy. Động thái này của An Lăng Nhiên, có chăng là mượn vở diễn này để diễn vở diễn khác, khiến ọi người tưởng rằng suy nghĩ của tên ngốc trước mặt giống như chó ngáp phải ruồi, thứ hai còn có thể làm người khác tới báo với mẫu thân của hắn đến chủ trì công đạo, đúng thật là nhất cử lưỡng tiện.

An Lăng Nguyệt cười nói: “Ca ca còn nhỏ tính tình hồ nháo, có điều cũng coi như mèo mù vớ cá rán. Chị dâu, không bằng để cho thăm thăm vào phòng kiểm tra, hóa giải hiểu lầm?”

Tôi rút ánh mắt ra khỏi người An Lăng Nhiên, “Có thể. Có điều phải giống như tiểu... khụ, tướng công nói vậy, nếu thăm thăm ngài không tìm ra được chứng cứ, thì làm thế nào?”

Trần Hiền Nhu có vẻ có hơi do dự, kéo nha hoàn bên người đang đứng sau lưng thấp giọng hỏi: “Người dám khẳng định sáng nay chỉ có mỗi cô ta sang Nam viện của chúng ta?”

“Thiên chân vạn xác!”

Trần Hiền Nhu nhận được câu trả lời thuyết phục, đứng thẳng lưng, khí vũ hiên ngang.

“Nếu lục soát không thấy, ta liền vác cái mặt dày này, phụng trà xin lỗi cháu dâu người!”

Ánh mắt tôi không bật mà phát sáng, phụng trà xin lỗi?

Cái này, bản công chúa thích.

Kết quả lục soát không cần nói cũng biết.

Tôi cười hớn hở chăm chú nhìn cái trán đang chảy mồ hôi lộp độp của Trần Hiền Nhu, cũng bắt chước bộ dạng của Vương Uyển Dung kỳ quái nói: “Sao rồi, thăm thăm? Không tìm thấy à?”

Giờ phút này, tự đáy lòng tôi vô cùng cảm tạ con tiểu súc sinh đã lấy mất cây trâm kia, nếu không nhờ nó, tôi cũng không có cơ hội được người khác cúi đầu phụng trà!

Không giấu gì, sinh ra ở Trung Quốc, là một cô gái thời đại mới – thế kỷ 21 lớn lên dưới ngọn cờ hồng, tôi đối với cái xã hội phong kiến suốt ngày ba quỳ chín lạy này thật sự hận đến tận xương tủy, mỗi buổi sáng phải bưng trà cung kính mời điều lão đầu cũng thôi đi, thỉnh thoảng còn phải khom lưng khuyu gối với hai cụ già nhiều chuyện Vương Uyển Dung và Trần Hiền Nhu, tôi thật sự nghĩ không ra a, khó hiểu a, bực mình a, hả giận a!

Đúng thế, chính là hả giận.

Nghĩ đến Trần Hiền Nhu như vậy, tôi được cao cao tại thượng, được tiểu thăm thăm Trần Hiền Nhu – con khổng tước vênh váo kia phụng trà và dập đầu giải thích, tôi liền cảm thấy sung sướng đến tận xương tủy. Đến ngay cả miệng cũng kìm lòng không đậu mà ngoác tận mang tai, ánh mắt đương nhiên sáng lấp lánh.

Trần Hiền Nhu sợ là cũng biết không thể cứu vãn, bỗng nhiên chuyển sang bộ mặt lấy lòng cầu xin tha thứ nở nụ cười yếu ớt với tôi.

“Cháu dâu, người xem này... ta cũng vì nhất thời nghe nha đầu xui khiến, lỡ nghe tin nhầm...”

Tôi xoay người xem thường, hừ! Bộ bà cho tôi là Tân Liên chắc? Cho dù là có cũng quên đi à?

An Lăng Nguyệt cũng bước tới đây cầu tình.

“Chị dâu, mặc dù thăm thăm cũng có chỗ không đúng, dù sao thì tội danh của chị cũng đã rửa sạch...”

“Không được!”

Nguyệt Nhi chưa kịp nói hết, đã bị một tiếng nói lớn cắt ngang, có điều, tiếng nói này không phải của tôi!

Mọi người đồng loạt chuyển ánh mắt sang nha hoàn Thanh Đan bên người Trần Hiền Nhu, lúc này, nàng ta đang đứng cạnh bàn trang điểm của tôi, xem ra còn chưa chịu ngừng việc lục soát.

Giọng cười bén nhọn của Vương Uyển Dung vang lên trước hết, cười đến nỗi bọn tôi ai cũng nổi da gà, mới nén được bực bội cả giận nói: “Ha ha, ôi ôi, ha...cười chết ta! Ta nói này... nhị phu nhân... ha ha, người ngay cả uống nước cũng bịt miệng, nhìn... nhìn nha đầu của người xem, cũng không chịu bỏ qua cho người, bắt người hôm nay nhất định phải phụng trà nhận sai! Haha!”

Trần Hiền Nhu xem ra còn tức giận đến lộn ruột lộn gan, dậm chân phóng tới trước mặt Thanh Đan, hung hăng nhéo cánh tay cô ta, nhìn thấy tôi và Kỳ Nhi thì mếu máo che lại cánh tay mình.

Trần Hiền Nhu cắn răng nói: “Tiểu tiện – nhân, người còn sợ hại ta chưa đủ sao, hử?”

Thanh Đan rất oan uất, đôi mắt đầy nước nức nở: “Nhị phu nhân người hiểu lắm nô tỳ, người xem, ô ô!”

Nói xong, Thanh Đan né sang một bên lấy tay chỉ vào một chỗ, tôi duỗi cổ nhìn, nhất thời sắc mặt trắng bệch.

Thanh Đan chỉ vào một cái hộc bên hông cái bàn trang điểm, chỗ đó, có một ô ngấm.

Tôi biết đại họa sắp tới, nhào về phía trước giang tay cản lại: “Cái này không được soát!”

Thấy thái độ bất thường của tôi, Kỳ Nhi và mọi người đều dừng lại một chút.

An Lăng Nguyệt nói: “Chị dâu đây là...?”

Vừa mới nãy còn hoa dung thất sắc – Trần Hiền Nhu giờ đã duỗi thẳng lông mày: “Thanh Đan làm tốt lắm, khi về Nhị phu nhân sẽ ban thưởng cho người hậu hĩnh.”

An Lăng Nhiên cũng nhếch đôi môi nhìn tôi, hình như đang làm khẩu hình miệng.

Tôi nhắm mắt, toàn thân nhịn không được mà run run:

“Chỗ này, không được soát...”

Trong sạch một đời của tôi, cái ngăn kéo ẩn nho nhỏ này, tuyệt đối, tuyệt đối không được để cho bọn họ biết.

Vương Uyển Dung hừ lạnh: “Không được soát? Chẳng phải có gì mờ ám sao!”

Nói xong, còn nhượng mắt qua một cái, một lão bà tử liền lén đến sau lưng tôi, cộng với hai chủ tớ Thanh Đan và Trần Hiền Nhu nài ép lôi kéo, cái ngăn ngầm nho nhỏ kia rốt cuộc cũng được tắm ánh mặt trời.

Trong nháy mắt, gương mặt tôi xám như tro mà nhắm mắt lại.

Lão bà tử nói: “Ừa, không phải cây trâm của nhị phu nhân, thế nhưng lại có một quyển sách. Lão bà tử tôi không biết chữ!”

Vương Uyển Dung nói: “Để ta xem.”

Tôi vẫn nhắm chặt hai con mắt, người cũng bị Trần Hiền Nhu và Thanh Đan gạt bỏ sang một bên, nói không chừng là chạy tới xem quyển sách kia.

Chỉ mới nghe được vài âm thanh lật giấy, tôi chợt nghe thấy mấy tiếng cảm thán đại loại như “Ôi trời”, “má ơi”, cùng với tiếng hét và tiếng quyển sách rơi xuống đất.

Tôi thầm thở ra mấy hơi, tự nói với bản thân là thế giới này vô cùng tốt đẹp, vì vậy lấy dũng cảm, mở mắt hé hé ra.

May mà trong phòng ngoại trừ An Lăng Nhiên đều là phụ nữ, mọi người ngoại trừ sắc mặt có hơi khó coi, tôi thấy cũng coi như bình thường.

An Lăng Nguyệt trẻ người non dạ, thấy thắm thắm với biểu di mình vô cùng kỳ quái, tò mò cúi người nhặt quyển sách trên mặt đất lên, muốn lật ra xem, nói: “Có gì mà ngạc nhiên vậy?”

Trong chốc lát, thấy Vương mục mục chạy vụt tới bên cạnh An Lăng Nguyệt, miệng còn nói không ngừng, “Tội lỗi tội lỗi, tiểu thư còn chưa xuất giá, không được xem không được xem!”

Lại trong chốc lát, quyển sách đã về tới tay tôi.

Tôi giả bộ bình tĩnh mà lặng lẽ cười một tiếng: “Đúng thế, Nguyệt Nhi chờ đến khi muội xuất giá ta sẽ đem quyển sách này uội mượn”.

Mới nói xong, đã rước lấy nhiều ánh mắt xem thường.

Tôi lè lưỡi, đến nỗi thế không? Chỉ là một quyển đông cung đồ thôi mà.

13. Chương 19

Quyển đông cung đồ này, là người hầu hạ cô dâu ném cho tôi vào đêm động phòng, nói là tặng phẩm mời bà ấy làm mai. Lúc đó tôi mới lật có một trang, đã muốn gấp ba cái.

Nhìn cái này, so với đĩa phim, tiểu thuyết, thậm chí cả game, cũng thật kém rất xa.

Coi mấy nét vẽ này, quá mức cứng ngắt; hình ảnh, quá đơn điệu; động tác, không đủ mới mẻ. Dù sao nói tới nói lui, chính là không đủ khơi dậy hứng thú cho người xem.

Thế nhưng có một thứ, mà tôi cực mê.

Chính là đề từ của mỗi chương đông cung đồ, mỗi một câu đề, khiến tôi cảm thấy so với mấy thước phim – cấp – ba của quyển sách thấp kém này vạch rõ ranh giới, âm trầm trên từng cấp bậc một, ít nhất còn cảm động hơn so với mấy bộ phim điện ảnh.

Trong đó, tôi thích nhất là câu đề từ đầu tiên:

“Nhất dạ vũ cuồng vân hồng, nồng hứng bất tri tiêu vĩnh. Độc trích mẩu đơn tâm, xương tiết tô dung nan động. Tình trùng tình trùng, đô hương hoa tư nhất mộng” ~@_@~

*Định một là để nguyên phiên âm thơ, hoặc là dịch ra. Để phiên âm thì không hiểu, dịch thì tớ không hiểu lấy gì dịch. Thế nên, quyết định để phiên âm luôn. Mong các bạn niệm tình thông cảm. Chậc chậc, đông cung đồ.

Trong toàn bộ bài ‘như mộng lệnh? Đào nguyên chủ nhân’ không đề cập tới nửa chữ, nhưng lại miêu tả rất nhẹ nhàng tỉ mỉ, tôi rất thích. Rảnh rồi không có việc gì làm, còn đề bút lên mấy chữ, Kỳ Nhi chỉ nói tôi phong tao nhã nhận, đại loại là khen tôi thi từ có tiến bộ.

Bây giờ nghĩ đến... thật sự là mất mặt mà.

Vương Uyển Dung nói: “Không ngờ công chúa cũng thuộc loại người này, thích xem những thứ đó.”

Trần Hiền Nhu cũng nói: “Cháu dâu không hổ là người Hạp Hách, dám yêu dám hận a!”

Tôi từ từ nắm chặt nắm đấm, mặt nội nó, ta cũng không tin hai người các người chưa từng xem mấy thứ này!

Nguyên một đám người đang náo nhiệt xoắn xuýt, ngoài cửa truyền tới một giọng nói không cao không thấp: “Có chuyện gì náo nhiệt thế?”

Chậc! Tới sớm không bằng tới đúng lúc, mẹ chồng tôi – lão phượng hoàng trụ lông Túc Phượng đến đây.

Hôm nay, Tây viện thật sự khiến cho kẻ bất tài này nở mày nở mặt, hợp lại thành một bàn mặt chực tuyệt đối không thành vấn đề.

Tác giả có vài lời giải thích: Nhận thức của Liêm Chi đối với Tiểu ngu ngốc đang dần thay đổi, có điều trong lúc này, Liêm Chi chỉ một lòng cầu hưu thư, đối với việc vạch trần tiểu ngu ngốc không có hứng thú, từ từ sẽ tới.

Chương 19

Gừng càng già càng cay, vẫn là lão Phượng hoàng lợi hại nhất.

Túc Phượng vừa đến, cả căn phòng liền lập tức yên lặng.

Cúi đầu hành lễ, tiểu ngu ngốc còn tiếp tục giả bộ làm nũng gọi nương. Mặc dù bản công chúa không tình nguyện, nhưng cũng phải xoay người thỉnh an con phụng hoàng trụ lông kia. Túc Phượng cũng chẳng mấy may để ý. Lúc này chỉ sâu xa nhìn quyển đông cung đồ đang nằm trong ngực tôi.

Nhất thời, lưng tôi giống như có một mũi nhọn đâm vào, hơi hơi khó chịu.

Con chim trụ lông này xưa nay vốn nhìn tôi không thuận mắt, mỗi ngày tôi đi thỉnh an, phụng trà cũng chỉ bực bội hừ hừ. Lúc này thật vất vả lắm mới có cơ hội, còn không nhân dịp đó chỉnh tôi sao?

Nhưng ai ngờ, chỉ nghe Túc Phượng nói: “Chẳng qua chỉ là một quyển sách, các người làm gì phải ngạc nhiên như thế?”

Trần Hiền Nhu cố gắng nịnh bợ, còn gật đầu mạnh mẽ nói: “Đúng, đúng!”

Vương Uyển Dung so ra, còn thông minh gấp trăm lần, lấy khăn tay che miệng cười khanh khách nói: “Biểu tỳ nói cũng thật là, không thấy Nguyệt Nhi còn ở đây sao?”

Lực chú ý của Túc Phượng thành công chuyển dời sang lá chắn là An Lăng Nguyệt, gương mặt nhỏ nhắn của đối phương liền phấp phồng, trộm liếc mắt nhìn tôi một cái, rồi sau đó mượn lí do thêu thùa chưa xong cáo lui. Dù sao, ở chế độ phong kiến cổ hủ này, phụ đức chính là yếu tố hàng đầu, đường đường là một

thiên kim tiểu thư chưa xuất giá nếu bị truyền ra ngoài là cùng chị dâu xem đông cung đồ, điểm này quả thực không tốt lắm.

Tôi thăm nghĩ, nếu sau này muội phu Văn Mặc Ngọc biết được chuyện này, nhất định sẽ khinh bỉ tôi một phen cho xem.

Bất quá, Nguyệt Nhi đúng thật là một cô nương tốt, chân bước ra khỏi cửa còn không quên nói với nương của mình: “Mẫu thân, chuyện cây trâm nhất định không phải do chị dâu gây nên, người phải điều tra kỹ càng”

Điều lão đầu gật gật đầu, nhìn nữ nhi đi ra khỏi cửa phòng rồi mới nói: “Còn định tra tiếp? Hiền Nhu người điều tra còn chưa đủ rõ ràng sao?”

Một câu nói không nặng không nhẹ, lại đủ để hù dọa Trần Hiền Nhu đến rung chân. Nghe đồn mẹ chồng với cha chồng tôi rất coi trọng “Gia đình hài hòa”. Trần Hiền Nhu hôm nay chỉ vì mất một cây trâm hai mươi lượng mà cậy quyền cậy thế phá vỡ nguyên tắc, lúc này lại còn dám nói xấu bản công chúa, châm ngòi ly gián, đại náo cả Tây Viện của tôi lên. Lão Phượng hoàng trụ lông này nhìn thế mà cũng rất thông minh, đương nhiên cũng nhìn ra mảnh khoe trong đó—— Trần Hiền Nhu bất quá là thừa nước đục thả câu, đến Tây Viện tính nợ cũ với tôi thôi.

Có điều, bà ta cũng là đồ đầu heo. Sao không chịu nghĩ tới cái người cầm đầu đứng ở phía sau màn giết đây chính là mẫu thân của tiểu ngu ngốc chứ. Bà ta lúc này không chỉ phạm vào kiêng kị của Mục Vương phủ, mà còn quên cả cái câu nói: “Có đánh chó cũng phải ngó mặt chủ”

Hôm nay, bà ta bắt bẻ tôi trước mặt điều lão đầu, cuộc sống sau này đương nhiên sẽ không dễ chịu.

Bất quá, giờ khắc này tôi trái lại đối với cái tách trà chuộc lỗi kia có chút nhớ mong.

Trần Hiền Nhu lại nói: “Em dâu đáng chết, nhất thời nghe nha hoàn xúi giục...”

Lời còn chưa nói hết, đã bị nụ cười lạnh lùng của điều lão đầu cắt ngang, tôi đứng không vững, run cầm cập, toàn thân nổi đầy da gà.

Tiểu ngu ngốc thấy vậy, cười hề hề nói: “Nương tử, nàng lạnh a?”

Tôi tức giận trừng mắt, ở bên này nhỏ giọng nói: “Có bản lĩnh người kéo ống tay áo lên cho ta xem xem, nói không chừng người nổi da gà còn nhiều hơn ta.”

Lời này của tôi là muốn nói cho An Lăng Nhiên biết, “đại ca chớ nói nhị ca”, “năm mươi bước dừng cười trăm bước”. Ai ngờ không biết hần nghe lệch đi đâu, chỉ cười mờ ám với tôi. Lần này, cái cánh tay vốn đã sạch trơn mụn nhọt của tôi lại nổi sẵn thêm một mảng.

Cũng may lúc này Túc Phượng chưa phát hiện động tĩnh của tôi với tiểu ngu ngốc bên này mà chỉ nói:

“Hiền Nhu, người hôm nay cũng hồ đồ quá đấy, đừng nói chỉ là một cây trâm nho nhỏ, cho dù có là một viên dạ minh châu đi chăng nữa để ngay trước mắt con dâu của ta, nàng cũng sẽ không chạm tới. Huống hồ nàng lại là công chúa của một quốc gia, lẽ nào lại để mắt đến một cây trâm nho nhỏ kia sao?”

Nghe vậy, tôi cố sức nén cười cho không ra tiếng, con chim trụ lông này quả thật đúng là người cùng một nhà với Vương Uyển Dung. Người kia thì bảo cây trâm của người ta là thứ đồ hư không đáng giá, người này còn xấu xa hơn nữa, nói thẳng ra là kiểu giống như một cọng rơm rạ bán thân, coi thường không cần nói cũng biết.

Đúng thật là đáng tiếc cho đáng vẻ kiêu căng tự ngạo vừa rồi của Trần Hiền Nhu, giờ lại bị khí thế của Túc Phượng áp đảo không dám hé một cái răng, mà chỉ biết đứng đó một cười hai cuối đầu khom lưng.

Túc Phượng thân là chủ mẫu cũng không phải là không sáng suốt, thấy mọi việc chuyển biến như dự đoán liền kéo kéo Trần Hiền Nhu, đổi sang điệu bộ hiền lành – hòa nhã để gần thờ dài nói:

“Em dâu người khó xử ta cũng biết chứ, hai năm nay A Vân đôi khi ở bên ngoài lỗ một ít bạc, tất cả đều do người thay hần chống đỡ, haiz! Nữ nhân đúng là số khổ, vợ con, lấy chồng rồi là lại vì tướng công mình mà hao tâm lo nghĩ; trong nhà, còn phải thay hần quản lý hết mọi chuyện, cũng khó trách khỏi quên mất bản thân mình.”

Tôi im lặng rồi cứ im lặng, mắt nhìn mũi, mũi dừng trạm ở chỗ tâm là được rồi.

Điều lão đầu đúng là lợi hại thật a, bà ta mắng Trần Hiền Nhu không hiểu chuyện thì được rồi, sao còn đảo tay lái sang giáo dục tôi chi? E là chuyện lưng tiểu ngu ngốc bị thương cũng không thoát khỏi hỏa nhãn kim tinh của bà ta. Lòng tôi nhất thời có chút ai oán, tôi đang không lại bị Trương Thế Nhân lừa tiền a!

Túc Phượng lại nói: “Trước đó vài ngày, Hồ Điệp Hiền có tới đây giới thiệu hàng mới, ta thấy rất đẹp, em dâu người vì An Lăng gia ngày đêm làm việc vất vả, không bằng như vậy đi, ta kêu Dương lão bản đi lấy cho người vài kiểu, người thích cái gì cứ lấy cái đó, coi như người làm chị dâu này tặng cho người.”

Trần Hiền Nhu từ chối lia lịa: “Sao muội lại không biết xấu hổ như vậy chứ?”

Một bên thì nói vậy, một bên thì sợ Điều lão đầu thay đổi chủ ý lập tức hành lễ nói: “Đa tạ chị dâu, Hiền Nhu sau này nhất định vì An Lăng gia làm việc”

Mấy vụ nịnh hót này không có dính dáng gì tới tôi, tôi ngáp hết ba cái mới nghe hai người họ nói xong, Trần Hiền Nhu lúc này mới xum xoe phẩy móng rời đi.

Tôi khinh! Được tiện nghi mà còn khoe mẽ, loại nữ nhân này cả đời cũng không quản lý nổi gia đình.

Nghĩ lại, lão Phượng hoàng quả thật không hổ danh, biết mềm mỏng tùy lúc, phạt trước thưởng sau.

Nhìn bóng dáng đắc ý của Trần Hiền Nhu, tôi tựa hồ cảm thấy dường như đã quên mất việc gì đó, trong lòng có chút bất an, nhìn bóng dáng một đám người đi xa, tôi đột nhiên nhớ đến kêu to: “A! Còn trà nhận lỗi của ta!!”

Tôi muốn đuổi theo ra ngoài, chợt nghe phía sau có tiếng nói: “Cũng nhớ kỹ thật đấy”

Trần định lại tinh thần, tôi mới chợt nhớ Túc Phượng và Vương Uyển Dung còn chưa ra khỏi phòng. Không chỉ không đi, hai người còn thoải mái ngồi trong nhà của tôi uống trà.

Túc Phượng nói: “Hôm nay Trần thị đến chỗ người tranh cãi âm ỉ là không đúng, bất quá người cũng nên biết tự kiểm điểm, ta nghe nói sáng hôm nay người còn kiêu căng rượt theo một con chó sói?”

Tôi chợt dạ nuốt nước miếng, không dám trả lời.

Ngàn sai vạn sai, tất cả đều là lỗi của Vương Trạch, có liên quan gì tới tôi chứ?

Túc Phượng lại nói: “Thế này, lúc Dương lão bản của Hồ Điệp Hiền đến đây, người cũng chọn một vài món trang sức đi, đừng làm cho người khác bàn tán, người... haiz! Cũng không trách được hôm nay Trần Thị tới chỗ này náo loạn.”

Tôi im lặng lại im lặng, đương nhiên biết rõ ẩn ý trong lời của Túc Phượng. Trên tóc tôi hiện giờ ngoại trừ một cây trâm, không có thêm bất cứ thứ gì.

Tôi cảm thấy, ở cổ đại này nữ tử thật vất vả. Mặt trời mọc là dậy, mặt trời lặn là ngừng, điều quan trọng nhất là trên đầu còn đội thêm bộ tóc giả nặng trĩu, ước chừng có thể làm gãy cả cổ người, dưới tình huống ngăn ngừa tình trạng đội tóc giả, tôi kiên quyết không mang thêm thứ gì khác ngoài một cây trâm, bước ra cũng là đường đường chính chính thẳng cổ mà đi.

Như thế, không chừng còn làm mất hết thể diện của Mục Vương phủ bọn họ.

Đội tiền bước được con phượng hoàng trụ lông và con khổng tước Vương Uyển Dung cũng đã đến chiều. Túc Phượng hôm nay tâm trạng có vẻ tốt, đại xá toàn phủ nói thân thể không được khỏe, các viện ở nhà mình ăn cơm không cần phải đến đại sảnh vấn an.

Tôi với tiểu ngu ngốc đương nhiên không nói gì, chỉ sai đầu bếp làm ba món mặn hai món nguội và một chén canh gà uống. Bây giờ thời tiết ngày một nóng, tôi lại càng không có hứng thú ăn. Hơn nữa hôm nay bị quấy nhiễu hết một hồi, tôi lại càng không muốn ăn, chỉ có mình tiểu ngu ngốc ăn uống rất vui vẻ.

Dưới chân của hần, còn có đầu sỏ gây chuyện hồi sáng đang nằm lắc lư.

Đại khái thấy tôi nhìn hần có chút tức giận, đột nhiên An Lăng Nhiên nói: “Nàng không ăn sao?”

Tôi lăm bầm hai tiếng, mặc kệ câu hỏi của hắn nói: “Tiểu ngu ngốc..., người nói... sáng nay rốt cuộc là ai đã lấy cây trâm?”

Tiểu ngu ngốc vừa nghe, nhất thời hai con mắt phình to giống như cái chuông đồng, bảo vệ Vương Trạch ở dưới chân nói: “Không phải là do Vương Trạch trộm, vợ nàng không cần tức giận.”

Tôi nghe vậy liền cười đến kỳ quái, ước chừng tất cả ruồi bọ trong phạm vi mười dặm đều bị tôi dọa bay hết. Bất quá Vương Trạch còn thật phối hợp đứng tại chỗ, tiếp tục để tiểu ngu ngốc đút nó ăn thịt dê.

Tôi liền nói: “Ta không có tức giận, sao ta lại phải chấp nhất với một con súc sinh chứ.”

An Lăng Nhiên giọng nói thông thả, cười tủm tỉm với tôi nói: “Ta biết nàng là tốt nhất”

Thịt dê trong bát đã bị Vương Trạch ăn lán bóng, chỉ còn nước, tiếng uống nước vang lên lách cách lách cách.

Sau đó tôi lại nói: “Ta cũng không chấp nhất với người khác a.”

“Người sao nuôi sói vậy!”

Tôi vỗ bàn đứng lên, dù sao trong phòng lúc này chỉ có hai người bọn tôi, cho dù có xé nát cái khuôn mặt này tôi cũng phải vì chính mình mà đòi một cái công đạo, cuối cùng tôi mới cảm thấy chuyện sáng nay quả thật không đơn giản, có con sói nào khôn đến thế sao? Hay là tiểu ngu ngốc mê hoặc sai khiến nó đến hãm hại tôi.

Tuy rằng bây giờ Trần Hiền Nhu không tìm thấy được bất kỳ manh mối nào trong phòng tôi, nhưng đúng là cây trâm đã bị mất thật. Lúc tôi chưa được giả đến đây, quý phủ chưa từng bị mất bất cứ thứ gì, tôi đúng là hết đường chối cãi a!

Đôi lông mày xinh đẹp của tiểu ngu ngốc cau lại, miệng mở ra nhưng lại không phát ra tiếng, rốt cuộc chẳng nói câu nào mà bước tới cái ghế quý phi lục tìm thứ gì đó.

Tôi cảm thấy cả kinh, ban đầu chỉ nghĩ là An Lăng Nhiên và Vương Trạch chủ tớ hai người hợp lại đùa bỡn tôi, cũng chưa từng nghĩ đến chuyện cây trâm là do tiểu ngu ngốc trộm lấy, sao hắn lại làm như thế, có lẽ nào.

Cả người tôi liêu xiêu, chỉ thấy tiểu ngu ngốc ôm cái hộp đi tới.

Tôi nhú mày, cây trâm nhỏ chút xíu, có cần phải đựng trong một cái hộp to thế không?

An Lăng Nhiên đặt cái hộp xuống rồi mở ra, tôi mới nhìn thấy, hóa ra chỉ là hai ba búi tóc giả.

Nháy mắt mấy cái, tôi không thể nào hiểu được.

Tiểu ngu ngốc ho khan, tựa hồ như có chút gì đó hơi thẹn thùng.

“Sáng nay ta cùng với Vương mục mục đi Hồ Điệp Hiền mua búi tóc, quên cho Vương Trạch ăn, bọn nha đầu thì tưởng ta cho nó ăn rồi. Nó vì đói quá nên mới đi trộm bánh của nàng”

Tôi chép miệng, nhất thời không nói nên lời.

“Người mua búi tóc giả nhiều thế làm gì a?”

An Lăng Nhiên liền quay đầu đi chỗ khác, hai má ửng đỏ.

“Ta biết nàng không thích mang búi tóc, sợ nặng. Cho nên lần này Dương lão bản ra ngoài lấy hàng, ta liền dặn hắn mang theo một hai cái búi tóc nhẹ về.”

Tôi giật mình, cứ nhìn chằm chằm cái hộp kia mà sững sờ.

Nếu giờ phút này nói tôi không cảm động, đó là giả. Có điều trong sự cảm động của tôi, không hiểu sao có chút bi thương. Tôi không phải tên ngốc, đương nhiên nhìn thấy tiểu ngu ngốc đối xử rất tốt với tôi. Thế nhưng, nơi này lòng người khó đoán, tôi lại đối với ai cũng đoán không ra nhìn không thấy, kiếp trước tôi chính là một người lừa dối động não. Bây giờ đến Mục vương phủ tôi lại càng không muốn nhìn thấy những thứ chân chân thật thật này, là thật hay giả.

Tôi chỉ mong, sớm ngày nhận được hươu thư, chân chính rời khỏi mấy bè phái của Huyền Dực, Huyền Nguyệt. Bởi vậy, tôi không dám đào bới trái tim của với tiểu ngu ngốc, tôi càng đắn đo thì hẳn lại càng đối đãi với tôi thật tốt. Tôi rất sợ hẳn đối xử tốt với tôi, là vì thêm muốn binh lực của Hạp Hách Quốc. Cho nên trước giờ, tôi luôn cố hết sức gây bất hòa với tiểu ngu ngốc, một đá ấy cũng là cố ý.

Trơ mắt, nhìn mấy cái búi tóc trong hộp, lòng tôi có chút gì đó băng quơ.

Tôi chỉ nghe chính bản thân mình nói: “An Lăng Nhiên, nếu đổi ngược lại là người khác, người có đối đãi với nàng tốt như vậy không?” Lời vừa ra nói, tôi chỉ hận không cắn đứt đầu lưỡi mình.

Ánh mắt tiểu ngu ngốc nhìn tôi có chút mê ly, đôi mắt lại trong suốt lạ lùng.

Hắn nói: “Người khác làm sao có thể so với vợ của mình?”

Lần này tôi lại thực sự cắn trúng đầu lưỡi của chính mình.

Trời ạ, những lời này của An Lăng Nhiên thật giống như sấm sét giáng xuống trên lưng tôi.

Tới Mục vương phủ lâu vậy, sao lúc này tôi mới phát hiện ra, chỉ khi nào chỉ có mỗi hai chúng tôi An Lăng Nhiên mới gọi tôi là “vợ”, nếu tôi nhớ không sai. Mấy từ “vợ” là ngôn ngữ mà người hiện đại hay dùng.

Tôi đột nhiên muốn hỏi tiểu ngu ngốc: rốt cuộc người đang muốn ám chỉ ta cái gì đây hả?

14. Chương 20

chương 20

Vài năm sau, Lạc Vân quốc ra đời một câu tục ngữ rất thịnh hành, gọi là “Bách hoa liên chi”

Liên Chi, chính là khuê danh của bản công chúa – Liêm Chi; còn bách hoa, lại là tên một loại búi tóc – Bách hoa kế. (Kể có nghĩa là búi tóc)

Loại bách hoa kế này có hơi khác so với mấy cái Mẩu đơn kế, Phi Thiên kế, Phượng Hoàng kế cao ngất của mấy vị phu nhân ở chỗ, lúc chải phải chia tóc thành nhiều cái bím, lấy mấy cái bím tóc kẹp xen kẽ với tóc giả làm thành búi tóc, mấy loạn phủ xuống tai, dùng trâm hoa cố định lại, búi xong, lại lấy trâm hoa cài lên, đeo trang sức.

Mỗi cái bím tóc của búi tóc đều được dùng trâm hoa cố định, nên mới gọi là “Trăm hoa đua sắc”, lại gọi “Bách hoa kế”. Ưu điểm lớn nhất của loại búi tóc này chính là nhẹ, cơ bản lấy chân thật là việc chính, giảm bớt rất nhiều sức nặng, lại càng không lo lắng lúc rượt đuổi tiểu súc sinh bị rơi xuống, cho nên bản công chúa rất là thích, từ lúc sau khi tiểu ngu ngốc tặng cho tôi bầu trời cũng bắt đầu loan chuyến.

Nhưng bất kể như thế nào tôi cũng không ngờ được, mấy tháng sau, bản công chúa đi dạo chợ, lại phát hiện ra từ đầu ngõ đến cuối ngõ cô gái nào trên tóc cũng đều dính bách hoa kế, đột nhiên mừng rỡ thiếu chút nữa bùng nổ. Lúc đó tôi chỉ nghĩ đến tiếng tăm của mình ở bên ngoài, tất cả mọi người ai cũng giống như hâm mộ sắc đẹp của Tây Thi ngưỡng mộ tôi, sùng bái tôi, bởi vậy điều bất chúc cách ăn mặc của công chúa tôi.

Sau đó trải qua sự nghiệm chứng của Kỳ Nhi, thật ra trước giờ Lạc Vân Quốc đều lấy búi tóc cao ngất làm ‘vi mi hiển quý’, bởi vì búi tóc càng cao thì càng có thể dính trâm hoa, cho tới lựa là trang sức, búi tóc thấp như kiểu của tôi chỉ có mấy cô gái đã có chồng làm những công việc tầm thường, nhanh nhẹn tháo quất mới ăn mặc thế này, mấy cô tiểu thư lớn nhỏ bất chúc bản công chúa dính Bách hoa kế bất quá là vì tôi vớ được tướng công tốt. Trang điểm thế này, có nghĩa là muốn nói cho người ngoài, tướng công của mình tiểu thế tử - An Lăng Nhiên không được chăm sóc cẩn thận chu đáo.

Đối với chuyện này, tôi không hề dễ chịu tí nào.

Càng khiến cho tôi không dễ chịu hơn là cái câu thành ngữ “Bách hoa liên chi” này lan truyền nhanh chóng, trải qua mấy năm biến đổi, búi tóc thấp cũng dần được các tiểu thư quý tộc yêu thích. Đương nhiên, Hồ Điệp hiên đi tiên phong đổi mới cũng vì vậy cực lực kiếm được một khoản không ít, đối với tôi việc tuyên truyền này so với lúc ban đầu lại xuống dốc không còn tí nào thích thú.

Kỳ thật, tôi từng một lần hoài nghi câu tục ngữ giàu sức tưởng tượng “Bách hoa liên chi” này là do từ trong miệng tên Dương lão bản đầu óc phong phú kia phun ra. Thế nhưng, lúc đó tôi lại không đi tìm cái tên họ Dương đầu óc phong phú kia tính sổ, mà còn vây quanh An Lăng Nhiên trong miệng lúc nào cũng chỉ có mấy chữ “lão bà”.

Sau đó, tôi cũng có lệnh lẽ điều tra mấy tiểu nha đầu và lão bà tử, mọi người mọi người đều chưa từng nghe qua hai chữ “lão bà”, tôi nghe mà hoảng sợ, đến ngay cả nha đầu Kỳ Nhi lạnh lợi tin tức kinh thông, cũng lắc đầu lấy làm kỳ lạ.

Thế nhưng, rốt cuộc cũng chỉ có mỗi cô em chồng của tôi lợi hại.

An Lăng Nguyệt vừa nghe hai chữ “lão bà”, liền cười đùa.

Cô ấy nói: “Chị dâu nghe lời nói vô liêm sỉ này ở đâu vậy? Chẳng lẽ là ca ca lại hồ nháo, muốn biết câu chuyện đằng sau, nên tìm một người ở khuê phòng nói với chị.”

Tôi nghe thấy hơi chột dạ, bày cái mặt dày ra nói:

“Chỉ là nghe người bên ngoài nói, cảm thấy mới lạ, cho nên... hỏi một chút! Hỏi một chút!”

Vốn là, có một vị Trạng Nguyên có học thức, lại mắc chứng bệnh chung của nam nhân – ruồng bỏ ‘cám bã chi thê’. Thế nhưng mà, người đọc sách đều hay lưu hành cái gọi là chữ “nhã” (nhã trong tao nhã), vị Trạng Nguyên gia này cũng biết hươu thê là một chuyện rất có lỗi với vợ, bèn nói bóng nói gió. Ở trong thư phòng viết một vế đối:

“Hà bại liên tàn, lá rụng về cội thành lão ngẫu”(Hà: cũng là sen, ngẫu: ngó sen)

Thê tử thông minh thanh khiết vào thư phòng quét tước, đoán ra ý tứ của tướng công mình, cũng đề bút viết thêm vế sau:

“Lúa vàng đạo chín, hiệu quả tức thì hiện tân lương” (Đạo cũng là lúa, lương: là lương thực)

Trạng Nguyên gia vừa thấy, xấu hổ vô cùng, bỏ đi suy nghĩ hươu thê trong đầu, thê tử lại viết xuống thêm câu đối khen ngợi: “Lão công thập phần công đạo.”

Trạng Nguyên gia múa bút: “Lão bà một mảnh bà tâm.”

Từ đó, “lão bà”, “lão công” liền trở thành những câu trêu ghẹo nhau của vợ chồng. Nghe thấy hai từ “lão bà” tồn tại đã lâu này, tôi dần dần thư thái giọng điệu. Thế nhưng tôi vẫn nghi ngờ, trong đó nhất định có điều kỳ lạ.

Từ “lão bà” của An Lăng Nhiên trong thời đại này, cũng tương đương với mấy câu tục ngữ tán tỉnh trêu ghẹo, truyền bá trong phạm vi rất nhỏ, tính chất so với gọi đối phương là “chết chung”, “xấu như quỷ” là có cùng ý nghĩa. Khoan nói tới chuyện làm sao tiểu ngu ngốc biết được câu chuyện này, thỉnh thoảng vợ chồng ngẫu nhiên gọi vậy cũng thôi đi, không có ai lại đem mấy từ ngữ như thế này ra giới thiệu với người ngoài: “Đây là lão bà (vợ) của ta”. Cũng giống như trường hợp người đương đại giới thiệu với người ngoài:

“Đây là người chết chung với tôi”, “Đây là xấu như quỷ nhà tôi”

Mất lịch sự.

Thế nhưng tiểu thê tử An Lăng Nhiên sinh ra trong một gia đình quý tộc lại gọi “lão bà”, “lão bà” vô cùng trôi chảy, trước kia tôi có nói, xưng hô “lão bà” này chỉ có người hiện đại dùng, nếu ngoại trừ tiểu ngu ngu ngốc cũng xuyên tới đây, rốt cuộc hẳn có ý gì?

Tôi dẫn đo suy nghĩ, cuối cùng cũng nghĩ ra một chút manh mối. Thế nhưng cũng vì cái suy nghĩ này, mà tra tấn bản công chúa tôi đêm nay không thể ngủ ngon.

Tôi nghĩ tới nguồn gốc của hai chữ “lão bà”, Trạng nguyên gia muốn hưu thê, thê tử lại dùng lý lẽ cố gắng cứu vãn trạng phu mình, tình cảnh này của An Lăng Nhiên, chẳng lẽ đang diễn màn Phụng cầu hoàng, ám chỉ tôi chờ tìm hưu thư sao?

Muốn ‘lão bà một mảnh bà tâm’?

Hắn đã phát hiện ra mưu tính của tôi?!

Tôi tức giận đến nổi tròng to mắt, lúc từ trên giường ngồi dậy phía sau lưng đã đổ mồ hôi lạnh.

Bất luận hắn có là cổ nhân một trăm phần trăm, hay là đang ám chỉ tôi cũng được; hoặc cũng giống như tôi là một người hiện đại xuyên qua cũng thế, hai lựa chọn này khiến cho tôi thống khổ vô cùng.

Tôi bị cái câu hỏi lựa chọn này tra tấn đến nỗi hai hàm răng cạch cạch đánh nhau, An Lăng Nhiên lại ở trên ghế quý phi ngủ say sưa.

Giờ phút này, tôi chỉ hận không thể đi tới đá cho hắn một cước, trối lại tra hỏi cho rõ ràng.

Chỉ là, không thể.

Một khi lớp cửa sổ mỏng manh này bị đâm thủng, tôi rất có khả năng sẽ bị cuốn vào phong ba, tỷ như, hai bè phái Huyền Dực và Huyền Nguyệt trong lúc tranh đấu; tỷ như, Lạc Vân quốc và Hạp Hách quốc lúc đó có quan hệ giao hảo. An Lăng Nhiên có là người hiện đại cũng vậy, tiểu thể tử thật sự cũng được, hắn cũng chả phải một người đơn giản.

Nếu như là như vậy, có phải hay không tôi cũng nên dùng thân phận công chúa mang tới một ít binh lực, sau đó phù trợ hắn thống nhất đại nghiệp?

Cho nên, tôi chỉ còn cách tiếp tục giả ngu.

Đối mặt với chuyện An Lăng Nhiên vô cùng có khả năng là đang giả vờ ngủ, tôi cũng chỉ có thể lựa chọn làm như không thấy, mắt nhắm tai ngơ, sau đó giả ngốc nhìn bộ dạng bình tĩnh giấc của hắn, đầu tay dậm chân bước ra khỏi cửa phòng.

Kỳ thật tôi đi ra, nguyên nhân không phải do hắn.

Chính là nghĩ không thông suốt.

Dạo quanh hồ sen ánh trăng, tôi thật có chút nhớ tới Văn Mặc Ngọc, không biết tên muội phu tương lai này của tôi dạo này như thế nào, cũng may hôm ở Tinh Nhu các không bị bắt.

Thế nhưng cũng thôi đi, tôi đã nói rồi, Tinh Nhu các là chỗ hẹn hò không tôi dành cho các đôi tình nhân, giờ này phút này, còn có thêm một đôi uyên ương cuồng dã.

Tôi đứng bên cạnh ở hồ sen ánh trăng, nhìn thấy thân ảnh nhẹ nhàng như thiên nữ u hồn* vui vẻ trên mặt đất Tinh Nhu các, dưới ánh trăng không quá rõ ràng, có điều nha hoàn cao cấp trong phủ chỉ có hai ba người, vừa mới nhìn cách ăn mặc khác biệt của nàng ta, tôi chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra, nha hoàn kia vừa vặn là nha đầu hầu hạ bên cạnh An Lăng Nguyệt – Hoàn Nhi.

Cũng chính là người nói xấu sau lưng tôi lúc tôi mới vào phủ, còn hết lần này tới lần khác bị tôi nghe thấy.

Sau đó Kỳ Nhi bèn dùng hai cân rượu hoa điều cùng với một mâm đậu phộng rang hồi lộ cho Vương muội ở Tây viện của tôi, Vương muội muội nói, nguyên là Hoàn Nhi này từ nhỏ đã hầu hạ ở trong phủ, nhìn thấy tuổi còn nhỏ, lai lịch so với mấy bà tử bọn họ còn dài. Trước giờ đều là người cũ lấn áp người mới, Hoàn Nhi lại còn hầu hạ cô con gái bảo bối của muội phượng hoàng, đương nhiên so với bọn họ cao hơn một bậc. Lại còn lên Nguyệt Nhi ăn mặc quần áo mỏng manh, rất rất thối nghiện.

Wang mu mu nói, hạ nhân ai mà không biết nàng ta muốn được lên làm chủ tử?

An Lăng Tiêu đã già, Vương phi quản lại chặt. Nàng ta muốn làm chủ tử, đương nhiên cũng giống như một cái bàn tính, đánh lên trên đầu của tiểu ngu ngốc. Hai người cũng coi như lớn lên cùng một chỗ, tiểu ngu ngốc lại hay chạy sang chỗ muội muội của mình, người khác nhìn vào đều cho là huynh muội cảm tình tốt, Hoàn Nhi này lại tự mình đa tình, cảm thấy tiểu ngu ngốc có tình cảm với nàng ta.

Có đoạn thời gian, trong phủ cũng có tin đồn, nói tiểu ngu ngục muốn lấy Hoàn Nhi làm thiếp, ngay lúc cô gái này còn chưa kịp bay lên hóa thân thành phượng hoàng cũng là lúc, lại xuất hiện một tên Trình Giáo Kim.

Kể hèn bất tài, đúng thật là Trình Giáo Kim.

Cho nên, kỳ thật tôi thực có thể lý giải được chuyện ngày đó cô ta trốn sau hòn giả sơn mắng chửi tôi, nhưng hiện tại, tôi cũng không thể giải thích được, cô ta thích tiểu ngu ngục nhà tôi hơn, sao lại nhanh chóng thế này, ngồi chung cầu với An Lăng Vân.

Hoàn Nhi lén lút đi vào một chỗ không có người, bản công chúa tôi chỉ thấy người nọ phong lưu phóng khoáng, cả ngày lưu luyến bụi hoa chính là nhị thúc An Lăng Vân nghênh ngang bước vào Tĩnh Nhu các, quang minh chính đại hái đóa hoa đại Hoàn Nhi.

Ông ta ăn mặc còn gọn gàng hơn so với Hoàn Nhi, xiêm y là thợ nhất đẳng Hoán Sa của Phượng Tê các tự tay làm, giày là cống phẩm tiến cống của Hạp Hách quốc, ngọc bội có đính một viên dạ minh châu cực kỳ phát sáng, nghe nói đây là do Thái tử Huyền Dực tự mình trao tặng cho Mục vương, Mục vương lại tặng lại cho đệ đệ yêu, cả Lạc Vân Quốc tổng cộng cũng chỉ có ba viên.

Dù sao đi nữa, tên bại gia tử trên hoa ghẹo nguyệt Nhị thúc này là người quá sức tưởng tượng nhất trong Mục vương phủ, hơn nữa cũng nhờ vào ánh sáng của viên dạ minh châu, cho dù có đứng cách xa tôi cũng nhận ra lão nhân gia ông ta.

Đúng thật là ý trời a!

Hoàn Nhi dùng mấy lời ác độc tổn thương tôi, Trần Hiền Nhu vô ý nói xấu tôi, vừa đúng lúc hai món nợ này bản công chúa còn chưa kịp báo, đôi uyên ương hoang dã lại vừa vạ bị tôi bắt gặp.

Tôi nhếch khóe miệng, nghĩ đến cảnh Trần Hiền Nhu tức giận đến phát run, Hoàn Nhi sợ tới mức phát run, hoặc là thật cho Hoàn Nhi làm thiếp, một thê một thiếp bộ dáng náo đến nghiêng trời lệch đất, thiếu chút nữa tôi đã cười ra tiếng.

Tóm kẻ trộm phải bắt quả tang, bắt kẻ thông dâm thì phải bắt ở trên giường.

Rút ra bài học kinh nghiệm lần trước tôi với Văn Mặc Ngọc, tôi kiên nhẫn chờ đợi Nhị thúc với Hoàn Nhi một phen liếc mắt đưa tình, thấy thân ảnh bọn họ một trước một sau thật vất vả đè nhau ra rồi bắt đầu đụng đưa, tôi mới thanh thanh giọng chuẩn bị bắt đầu kêu to.

Đáng tiếc a đáng tiếc, bộ ngựa bắt ve hoàng tước ở phía sau lưng, tôi chưa kịp mở miệng đã bị một đôi tay bưng kín miệng, vùng vẫy hết một hồi, trước khi hít thở không thông, đôi tay này mới chịu buông ra.

Tôi hấp hối mà ngẩng đầu lên, gặp người tới cả kinh không gì sánh kịp.

Người này, không phải An Lăng Nhiên, không phải Văn Mặc Ngọc, mà là mẹ chồng Túc Phượng của tôi.

Tôi lú lờ, nói một câu không hợp thời hợp lễ:

“Mẹ chồng người cũng đến đây hẹn hò với Nhị thúc à?”

15. Chương 21

Chương 21

Bản công chúa hiện tại, rất là mất hứng.

Chính xác hơn là, vô cùng bức bối.

Cầm hận há miệng ngáp hai cái, tôi uất ức nói: “Mẹ chồng, con thật rất buồn ngủ.”

Túc Phượng nghiêng mắt, nói nhỏ với Lý mục mục: “Đi xem thử, hai người đó có chuyển động hay không?”

Lý mụ mụ lên tiếng trả lời chuyển động rồi, mụ phượng hoàng có vẻ như có chút lo lắng, lại nhỏ tiếng nói: “Nhũ mẫu, nhớ cẩn thận chút! Nhất định không được để cho bọn họ phát hiện.”

“Vâng”

Lần này Lý mụ mụ đi thật, tôi mệt mỏi ngồi trong thư phòng, lại ngáp thêm hai cái.

Một đêm không ngủ, tôi có thể tưởng tượng ra lúc này mình rất cuộc có bao nhiêu sa sút bao nhiêu chật vật, đôi mắt thâm đen e là đến gấu trúc nhìn thấy cũng phải lấy làm hổ thẹn.

Đến nước này rồi, nói ra cũng dài dòng.

Hồ sen ánh trăng, lụa mỏng màn thưa, trong Tinh Nhu các có một đôi uyên ương hoang dại đang say sưa chìm đắm, trong tình cảnh như thế bản công chúa bị Điều lão đầu bắt gặp. Tiếp đó lại không quên quét dầu mỡ lên đầu lưỡi của mụ phượng hoàng, còn cố gắng giả bộ ngốc, hỏi bà ta có phải cũng đến đây hẹn gặp tình lang.

Sau mấy canh giờ ngồi nhớ lại, tôi thực hối hận đã nói câu đắc tội với bà ta.

Thực ra trước khi mở miệng nói câu này, trong lòng tôi cũng đã thầm mắng tình cảnh cầu huyết, ai ngờ, Vương phi đúng là Vương phi, phong độ và khí chất đương nhiên là khác người, Túc Phượng đã không nổi trận lôi đình, lại còn lặng lẽ kéo tay tôi sang một thư phòng bên cạnh Tinh Nhu các.

Tôi thật khó hiểu nổi.

Vô cùng khó hiểu.

Có gian chưa kịp tróc, lại bị điều lão đầu lật ngược thế cờ, kéo tôi vào trong thư phòng làm quái gì đây?

Dù có thả lỏng Nhị thúc vụng trộm với nha hoàn hay không? Bản công chúa tự nhận chuyện này cũng không quá lớn, không nói đến chuyện An Lăng Vân trước giờ vẫn lên Mực vương ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, Mực vương phi vốn đã không thuận mắt, lại thêm chuyện này, nếu là nha hoàn khác thì không nói, lại là ả Hoàn Nhi có dã tâm bưng bưng muốn làm chủ tử này. Nếu Vương mụ mụ, Lý mụ mụ, Trương mụ mụ trong viện của tôi đều đã biết được chuyện này, điều lão đầu tâm tư sâu sắc thế kia làm sao lại không biết được, thế nhưng vì sao, điều lão đầu không chịu bắt cá đang ngủ, trái lại còn kéo tôi vô thư phòng ngồi chờ bọn họ xong việc.

Thật sự là đôi uyên ương chết tử tế, theo tôi thấy, nên tranh thủ lúc họ không phòng bị, đột nhiên xông vào lúc An Lăng Vân còn đang bên cạnh Tiểu Hoàn, khiến cho Nhị thúc sợ tới mức không cử động nổi mới là chuyện tốt, cũng coi như vì dân mà trừ hại.

Thế nhưng mẹ chồng tôi ắt có mưu kế, ngồi vào chỗ của mình trong thư phòng, còn buồn bực nói: “Bắt kẻ thông dâm, không nhất định phải ở trên giường.”

Đêm đã khuya, tôi nghe xong câu này, không biết vì sao ngược lại có chút buồn ngủ.

Tôi nói: “Được vậy, mẹ chồng người cứ ở đây từ từ chờ, ta đi về trước.”

Vừa dứt lời, bị kịch cứ thế mà phát sinh.

Lý mụ mụ dùng lưng hùm vai gấu của bà ta liều chết chắn ngay trước cửa, tôi trái phải đều không có đường ra.

Túc Phượng ở sau lưng tôi cười âm hiểm: “Con dâu người nếu đã biết được việc này, thế thì cũng nên góp chút sức lực.”

%&(! ~ @. &

Cứ như vậy cho đến trời sáng.

Nhị thúc này với Tiểu Hoàn cũng thực biết cách tạo ra náo nhiệt, cả một đêm dài đều khổ cực cày cấy, gặt gao không chịu tách ra, bản công chúa cũng cứ như thế gặt gao mà bồi Điều lão đầu bọn họ.

Túc Phượng cùng với Lý mụ mụ dù có nói thế nào cũng muốn lôi tôi ra làm trò cười, đã thế ngoài bản công chúa ra, Lý mụ mụ, Trương mụ mụ, Vương mụ mụ cũng có thể diễn, Túc Phượng đúng là một con phượng

hoàng cụt đuôi có thù tất báo, không cho tôi đi ngủ mà phải cùng với bà ta diễn trò, cái này gọi là báo thù lúc này tôi nói bà ta hèn hèn.

Nghĩ đến, tôi thật sự rất hối hận.

Lại liên tục ngáp mấy cái, chỉ thấy Lý mục mục từ bên ngoài bước vào, gào to lên: “Đi rồi đi rồi!”

Nghe vậy, tôi với Túc Phượng tinh thần phấn chấn hơn hẳn.

Điều lão đầu phấn chấn là vì, có thể bắt được kẻ thông dâm, còn có thể đi đóng kịch.

Tôi phấn chấn là vì, có thể diễn kịch, diễn xong rồi có thể về ngủ.

Túc Phượng: “Con dâu, những lời ta căn dặn người nhớ kỹ hết chưa?”

Tôi nói: “Nhớ kỹ. Mẹ chồng người cứ yên tâm đi, vì có thể ngủ, ta nhất định sẽ cố diễn thật tốt!”

Gà gáy tinh mơ, trời tờ mờ sáng, tôi đứng gần Tinh Nhu các la toáng lên. Âm thanh này, tuyệt đối không thể so sánh với tiếng đánh thức nhỏ nhoi của gà trống; tư thế này, cũng tuyệt đối không sánh bằng với dáng vẻ của Trần Hiền Nhu ngày hôm qua xông vào Tây viện của tôi.

Chỉ có điều lần này, tiếng hét như sấm của tôi đã đánh thức được bọn hạ nhân ở hậu viện.

Không có Kỳ Nhi đi theo, không có Vương mục mục trợ giúp, tôi vẫn cứ hùng hồn xông vào hậu viện.

Lúc đó, gà vừa gáy sáng, bọn nha hoàn, lão bà tử cũng vừa mới thức dậy rửa mặt, bọn họ nhìn thấy tôi đều hết sức ngạc nhiên, ngay đến chuyện hành lễ cũng quên luôn, còn đứng chờ người ra nhìn tôi.

Trong số đó A Châu của Đông viện là giỏi nhất, nhìn thấy tôi thì gắng sức dụi dụi hai mắt, rồi lăm bằm tránh ra chỗ khác.

Cô ấy nói: “Đúng là gặp quỷ thật rồi, mới sáng sớm tinh mơ sao mở mắt ra lại gặp thiếu phu nhân thế này?”

Con bà nó, bộ nhìn tôi giống quỷ lắm sao?

Dần dần, trong góc tường cũng có một đám người đến, tự nhiên sẽ có mấy lão bà tử nhiều chuyện nói nhỏ: “Kỳ lạ thật, thiếu phu nhân trước giờ nếu không có ba kéo chín gọi nhất định sẽ không rời nổi giường, sao hôm nay tự nhiên lại dậy sớm thế?”

“Đừng nói là trúng tà nha?”

“Aizz! Chủ tử đứng ở trước mặt mà các người cũng dám nói thế, coi chừng đấy! Có điều, các người nói thử xem có phải thiếu phu nhân bị mộng du không?”

Tôi thật ủy khuất, méo méo miệng nói: “Ta làm mất ngọc bội.”

Bản công chúa dù sao cũng là chủ tử, lời nói ra vẫn có người nghe, Vương mục mục bên Tây viện tôi nghe xong lời tôi vội vàng tiến lên nói:

“Thiếu phu nhân, hôm qua lúc người ngủ trưa tôi đã dùng khăn thơm bao lại rồi đặt ở dưới gối, sao thế? Tìm không thấy? Ồi chủ tử của tôi ơi, cho dù có tìm không ra, người có thể sai Kỳ Nhi tới đây hỏi, sao lại tự mình chạy tới?”

Tôi gắng nhịn không trợn mắt mà nghe Vương mục mục lải nhải xong, mới nói: “Cái ngọc bội này không chân không tay, cũng không tự mình chạy đi đâu được, ta hoài nghi là có người trộm mất!”

Tôi cố ý quét mắt nhìn mọi người xung quanh một vòng, Vương mục mục im bật, không lên tiếng, có điều vẫn là cây ngay không sợ chết đứng mà đứng thẳng. Đây mới là biểu hiện thông minh, mở miệng giải thích cho bản thân sẽ cho thấy sự chột dạ, trầm mặc ngắc đầu, ngược lại lộ ra vẻ dửng dưng khác thường.

Thế nhưng sẽ có người không đủ lão luyện thông minh, đại khái là vì một đêm không ngủ tâm tình sẽ hấp tấp hơn, lại đại khái là vì nhìn tôi không thuận mắt, Tiểu Hoàn đứng trong đám người lạnh lùng hừ một tiếng: “Thiếu phu nhân, lời này của ngài đúng là tức cười, ai dám trộm đồ của ngài chứ?”

Tôi rống giận: “Tiểu tiện nhân, ta hoài nghi ngọc bội này là do người lấy trộm, người còn dám đứng trước mặt ta ra vẻ kỳ quái?”

Tôi cân nhắc, nếu đã diễn trò, thì phải diễn cho giống một chút, vì thế cũng bắt chước bộ dáng chanh chua đanh đá của Trần Hiền Nhu mắng “Tiểu tiện nhân”, coi như là báo đáp lại mối thù lúc trước cô ta mắng tôi là “đồ man di”

Chủ tử tự phong – Tiểu Hoàn nghe xong câu này của tôi nào có chịu phục, chưa kịp cãi lại tôi đã nghe phía sau lưng truyền đến giọng nữ trầm thấp vững vàng: “Tranh cãi chuyện gì mà ầm ĩ thế?”

Điều lão đầu bước vào, không nhanh không chậm, vừa đúng lúc. Tôi vừa quay đầu lại nhìn, chắc, thế trận còn hoành tráng hơn, ngoại trừ Trần Hiền Nhu, Vương Uyển Dung, đến ngay cả Nhị thúc phong lưu phóng khoáng của tôi cũng đến đây, chỉ thiếu mỗi Nguyệt Nhi.

Tâm tư của Điều lão đầu tôi đương nhiên hiểu được, Nguyệt Nhi bụng dạ hiền lành, Tiểu Hoàn lại là nha hoàn bên người của cô ấy, Túc Phượng đề phòng con gái khuyển can gây khó chịu, vì thế khua chiêng gõ trống kêu hết tất cả mọi người đến, ngoại trừ An Lăng Nguyệt.

Tôi giả vờ phẫn nộ: “Mẹ chồng, sáng nay con mơ mơ màng màng cảm thấy hình như có người lục lọi trong phòng của con, lại lấy mất ngọc bội của con, bây giờ con thấy thân ảnh kia rất giống Tiểu Hoàn.”

Cuối cùng, tôi sợ mọi người không tin, còn bổ sung thêm một câu: “Ngọc bội đó là do phụ hân tặng cho con, đồng âm hạ mắt.”

Tôi thoáng nhìn thấy sự khinh thường của Túc Phượng, ý muốn nói tôi làm quá.

Quả nhiên, Vương Uyển Dung cười nhạt nói: “Câu này sao lại nghe quen tai thế? Hình như hôm qua có ai nói rồi.” Vương Uyển Dung chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, rồi cục bay tới trên mặt Trần Hiền Nhu.

Trần Hiền Nhu đương nhiên hiểu câu nói kỳ hoặc này, sắc mặt cũng không tránh khỏi có chút khó coi.

Bà ta nói: “Cháu dâu, coi chừng sáng nay ngủ mê quá? Nên nói chuyện có chút lung tung.” Rất có ý tứ của người từng trải.

Tôi kinh hô: “Tuyệt đối không sai, chính là nha hoàn Tiểu Hoàn chết tiệt kia.”

Tiểu Hoàn nhìn sang tình nhân An Lăng Vân ở bên này, sức lực lợi hại vừa rồi toàn bộ không thấy đâu, sóng mắt rưng rưng, ánh sáng nhu hòa trong suốt.

“Tiểu Hoàn không có, cả buổi tối hôm qua Tiểu Hoàn đều ở trong phòng.”

Nói xong, còn căn cứ môi dưới cố làm ra vẻ.

Tôi hừ lạnh: “Có hay không vào phòng lục soát sẽ biết.” Dứt lời hơi dừng một chút, trực tiếp đem vấn đề quảng sang ụ phượng hoàng.

Túc Phượng sắc mặt bình tĩnh, giả bộ thật cứ như mình là người vô can.

Bà ta nói: “Vương mục mục, Lý mục mục, vào trong lục soát!”

Kết quả không cần nói cũng biết.

Không chỉ có ngọc bội của tôi bên trong, đến ngay cả cái trâm gì mà phỉ thúy ngậm liễu ngọc bích của Trần Hiền Nhu cũng tìm thấy.

Lý mục mục rất có thứ tự, cũng làm như không biết chuyện gì: “Cây trâm ngọc và ngọc bội đều được tìm thấy dưới chân của Tiểu Hoàn”

Tiểu Hoàn kinh hãi: “Làm sao thế được?”

Trần Hiền Nhu nhìn thấy cây trâm của mình, rốt cuộc cũng bùng phát: “Giỏi cho con tiểu tiện nhân, thì ra là người ăn cắp cây trâm của ta?!!”

Tôi cười mỉm không nói câu nào, thanh thiên bạch nhật, nhật nguyệt làm chứng.

Kỳ thật, Tiểu Hoàn đúng là bị hãm hại.

Ngọc bội của tôi chưa từng bị lấy đi, cây trâm của Trần Hiền Nhu cũng không phải do Tiểu Hoàn trộm.

Cái này bắt quá là vì, mẹ chồng âm hiểm của tôi tương kế tựu kế mà ra.

Hóa ra, điều lão đầu đã sớm phát hiện Nhị thúc ở nhà lén vụng trộm, dù chưa lộ ra ngoài nhưng cũng cảm thấy nhục nhã, nếu truyền ra ngoài, lại ảnh hưởng đến danh dự của Mục vương phủ, liền bày kế - vu oan giá họa, muốn dùng lý do này đuổi Tiểu Hoàn ra khỏi phủ.

Lúc ở thư phòng, Túc Phượng có nói thẳng với tôi, cây trâm này, kỳ thật là do bà ta sai Lý mụ mụ vào trong phòng Trần Hiền Nhu trộm, vì vậy, hôm nay mới có trò hay này.

Mà lúc này, trò hay xin phép được tới giai đoạn cao – trào.

Tôi đứng một bên châm ngòi thổi gió nói: “Ngọc bội của ta ở chỗ người, người còn dám nói không phải do người lấy trộm.”

Tiểu Hoàn sớm sợ hãi đến nỗi chân tay luống cuống, bảo cô ta trộm với trộm, cái gì gọi là cây trâm ngọc bội, cô ta thực cũng chưa từng nhìn thấy.

“Thật sự không phải nô tì, phu nhân, phu nhân...nô tì, thật sự không phải nô tì!”

Trần Hiền Nhu nghiêng răng: “Người còn muốn chống chế? Ta thiếu chút nữa bởi vì tiểu tiện nhân người mà trách lầm cháu dâu.”

Tôi thiếu điều muốn cười ra tiếng, hiểu lầm bản công chúa Trần Hiền Nhu thật ra cũng đâu cảm thấy có sao, chính là đã đánh mất cái bản mặt già nua, thiếu chút nữa phải phụng tra nhận lỗi cho tiểu bối tôi mới là canh cánh trong lòng bà ta đi.”

Tiểu Hoàn sớm hết đường chối cãi, bực một tiếng quỳ xuống đất nhìn về phía tình nhân của mình nói: “Nhị gia, nô tì thật sự không có.”

An Lăng Vân lúc này biểu tình vô cùng phong phú, nhãn mày suy nghĩ một lát, thế nhưng vẫn chưa lên tiếng.

Túc Phượng chỉ mong được hiệu quả như vậy, để cho Tiểu Hoàn tận mắt nhìn thấy tình nhân An Lăng Vân của mình bắt quá chỉ là một tên bất tài sợ vợ, đến thời điểm quan trọng, tuyệt đối không vì cô ta mà mở miệng nói nửa câu, cũng đừng mơ mộng vọng tưởng đến chuyện làm thiếp.

Túc Phượng hí mắt, bộ đánh công chính liêm minh.

“Tiểu Hoàn, nếu người cảm thấy mình bị oan lão thân nhất định sẽ vì người chủ trì công đạo, suốt buổi tối hôm qua người ở trong phòng ngủ, có nhân chứng không?”

Chung quanh nhất thời yên tĩnh.

Bọn nha hoàn lão bà tử đều cúi đầu trầm mặc, nói không chừng chỉ hận không thể lui về sau một bước để được an toàn hơn, nào có ai chịu vì Tiểu Hoàn mà làm chứng? Không nói đến chuyện tối hôm qua mọi người đều ngủ say làm sao biết người nọ rốt cuộc là có thực ngủ trong phòng hay không, hơn nữa lúc bình thường Tiểu Hoàn lúc nào cũng ra dáng kiêu ngạo bệ vệ sai sử này nọ, bọn hạ nhân sớm nhìn không quen, có ai muốn ra mặt lúc này?

Tiểu Hoàn nước mắt tràn đầy, đơn độc nhìn An Lăng Vân. An Lăng Vân tựa hồ có hơi không ngăn cản được, cúi đầu im lặng.

Tôi nói: “Người nói thử xem, tối qua rốt cục người đã đi đâu?”

Tiểu Hoàn khẽ cắn môi, lại tỏ vẻ đáng thương nhìn An Lăng Vân, An Lăng Vân ho khan một tiếng, chột dạ trốn sau lưng Trần Hiền Nhu.

Tiểu Hoàn hình như sắp phân nộ, rốt cục nói:

“Suốt buổi tối qua nô tì ở cùng Nhị gia ở Tinh Nhu Các.”

16. Chương 22

Chương 22

Quê quán của tôi – Thành Đô Tứ Xuyên, có điều mẹ của tôi sinh ra ở Nam Hà.

Nhớ lại một năm trước khi xuyên tới đây, có một hôm tan làm đi ngang bờ Nam Hà, thấy 119, 120 đều tập trung đủ hết, liền đoán ra được bảy tám phần là có người rơi xuống nước, ngồi trên xe đạp ngó xuống bờ sông hết một hồi không có kết quả, lại đang rất đói bụng, vì thế tiếp tục đi dọc theo bờ sông về nhà.

Đi một lèo, hết hai mươi phút.

Bờ sông này có hàng rào rào chắn lại, thế nhưng rất có nhiều người bu lại rất náo nhiệt.

Đây là sở thích điển hình của người Thành Đô – thích xem náo nhiệt.

Cho nên lúc đó, nghe Tiểu Hoàn bắt ngờ tung ra một câu, tôi lập tức trừng to mắt, nhìn An Lăng Vân không chớp mắt, sợ bỏ lỡ mất một chút biểu tình trên mặt ông ta.

Nhị thúc đáng thương của tôi, e là sớm bị dọa đến choáng váng, người khác sưng sốt sắc mặt lúc trắng lúc xanh, còn ông ta thì trong tím có xanh, trong xanh mang theo chút tái, cứ như cái giá về bị đổ, đủ mọi màu sắc lẫn lộn.

Lúc này, lão bà của ông ta Trần Hiền Nhu ngược lại lại là người phản ứng đầu tiên, tức giận hừ hừ lỗ mũi: “A, ngài a, hóa ra tối qua ông đến Tinh Nhu các?”

Ba chữ “Tinh nhu các” vừa kéo dài lại vừa cao, khiến cho tôi nổi hết da gà.

An Lăng Vân âm thầm lau mồ hôi lạnh, cuối cùng cũng lên tiếng: “Này, này, này... quả thực là vu oan!”

Ông ta không dám quay mặt sang bên đây nhìn Tiểu Hoàn, còn nịnh nọt nương tử nhà mình nói: “Nhu Nhu, tiểu tiện nhân này bị tội nên nhất thời hồ đồ, tối qua không phải ta vẫn nằm bên cạnh nàng sao?”

Tôi run rẩy, đến ngay cả trên mặt cũng nổi da gà. Nhìn xung quanh một vòng, ngoại trừ điệu lão đầu cả người lung lay chịu đựng để không té xỉu, những người khác đều đang run rẩy vuốt vuốt cánh tay.

Vương Uyển Dung lên tiếng: “Vợ chồng son hai người có muốn hấp hôn thì làm ơn về phòng mà thân thiết, đừng có ở đây gây náo nhiệt?”

Trần Hiền Nhu vất vả lắm mới tóm được cơ hội, đương nhiên là vì bị cấm sừng – nào có dễ dàng tự vả vào mồm mình, liếc mắt sang nhìn Tiểu Hoàn đang quỳ dưới đất, cười mím mím nói: “Biểu tiểu thư nói rất có lý. Tướng công a, vậy chúng ta nên trở về phòng đi, mắc công ở chỗ này khiến cho oán phụ nào đó bị chồng hờ ghen tị đổ mắt!”

Dứt lời, Trần Hiền Nhu cũng không thềm đợi Vương Uyển Dung mở miệng phản bác, nắm cổ áo An Lăng Vân lôi ra ngoài. Chắc chắn, đáng thương cho An Lăng Vân, đường đường là nam nhi cao bảy thước, lại bị cộp mẹ dùng sức lôi đi, thiếu chút nữa té nhào ra, An Lăng Vân còn không dám mở miệng nói nửa chữ “không phải”, nhanh chóng ngoan ngoãn đi theo sau lưng.

Nhìn cảnh này, tôi không khỏi thổn thức.

Trách không được Nhị thúc tôi lại đi ra ngoài vùng trộm, đói bụng quá nên đến ngay cả trái ớt khó tiêu như Tiểu Hoàn cũng lén lén ăn quàng. Trần Hiền Nhu này bên ngoài thì cứ như nước luộc thịt nhạt nhẽo, nhưng bên trong lại là một người phụ nữ chanh chua đánh đá, bất luận cho dù tối hôm qua Tiểu Hoàn có hẹn hò với Nhị thúc ở Tinh Nhu các hay không, sợ là hôm nay trở về phòng, An Lăng Vân cũng phải chịu thừa nhận.

Tục ngữ nói rất đúng: nơi nào có đàn áp, nơi đó ắt có phản kháng.

Tôi vốn nghĩ đến chuyện Nhị thúc phong lưu phóng khoáng, lưu luyến bụi hoa là do trời sinh tính, bây giờ nhìn thấy, e cũng do Trần Hiền Nhu một tay tạo thành. Nhà có cộp mẹ, hung hãn ôi trời, ngẫu có ầm ỨC, ham muốn hái hoa. Nói sau đi! Nói sau đi!

Tôi yên lặng cân nhắc trong lòng, ước chừng Trần Hiền Nhu và An Lăng Vân mới đi được năm bước, bỗng tai tôi bất ngờ nghe thấy một tiếng quát: “Chậm đã!”

Tư thế này, rất có phong phạm “đạo hạ lưu nhân”.

Tôi vội chuyển hướng sang chủ nhân của giọng nói đó – Tiểu Hoàn, chỉ hận là không thể khiêng ra một cái ghế nhỏ, vừa cần hạt dưa vừa xem kịch, đây mới là đoạn cao – trào, cao – trào trong vở kịch a!

Trong mắt Tiểu Hoàn nổi lên ngọn lửa bùng bùng, xem ra là định bụng cá chết lưới rách. Chỉ thấy cô ta bật đứng dậy, lạnh lùng phui phui bụi bặm dính trên đầu gối, khoe miệng ngoéo ngoéo khó hiểu.

Ồi chúa ơi, đây mà là Tiểu Hoàn giả bộ đáng thương lúc nãy đây ư? Bản công chúa bắt đầu hối hận vì không gọi Kỳ Nhi đến, sau đó bình luận bàn bạc.

Trần Hiền Nhu cũng sớm dừng bước, quay đầu lại liếc mắt nhìn Tiểu Hoàn một cái. Phía sau, còn có Nhị thúc đang run rẩy.

Trần Hiền Nhu nói: “Tiểu tiện nhân, người bảo đứng lại là đứng lại à? Nghĩ mình là chủ tử thật sao?”

Khoe miệng Tiểu Hoàn hơi ngoác ra thêm một chút, tôi hơi sợ lẽ không may ngoác tới mang tai, sau đó bắt đầu há mồm ăn thịt người.

Thế nhưng trên thực tế, Tiểu Hoàn vẫn bình tĩnh nói: “A Vân, đến nước này rồi không nên giấu diếm nữa, hôm nay đơn giản nói rõ ra hết!”

An Lăng Vân đứng sau lưng Trần Hiền Nhu càng run dữ hơn, không nói nên lời.

Tiểu Hoàn mở to mắt, có hơi ngạc nhiên.

Đứa nhỏ đáng thương, mặc dù dùng hết tâm cơ để tiếp cận chủ tử, nghĩ ra cách dùng mỹ nhân kế để câu vinh hoa phú quý đến tay, nhưng dù sao cũng là tiểu nha hoàn từ nhỏ lớn lên bên cạnh An Lăng Nguyệt, không biết những nhà quyền quý hung hiểm thâm sâu đến mức nào.

An Lăng Vân có thành tựu như ngày hôm nay, đều dựa vào cha vợ hết ba phần mặt mũi. Mục vương phủ sản nghiệp lớn, dù An Lăng Tiêu hiện tại không có chút ý định đuổi em trai mình ra khỏi cửa, nhưng sớm hay muộn cũng có một ngày, ngôi nhà này cũng phải phân chia. Đến lúc đó, An Lăng Vân càng phải cần nhờ tới cha vợ duy trì. Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất sinh ra một cọng mẹ Trần Hiền Nhu.

Cưỡi thiếp, làm chủ tử, đây là câu nói vô liêm sỉ của An Lăng Vân lúc động tình, thế nhưng cũng vì Tiểu Hoàn một phần tình nguyện.

Tiểu Hoàn tựa hồ có chút không nghĩ tới tình nhân của mình lại yên lặng như thế, uất ức cúi đầu lại gọi: “A Vân...”

“Bốp!” Nói chưa hết, một âm thanh vang vọng, một cái tát như trời giáng rớt xuống gương mặt xinh đẹp của Tiểu Hoàn.

Trần Hiền Nhu xì miệng: “Phi! Tên của tướng công ta mà người cũng dám gọi à?”

Nói xong, Trần Hiền Nhu còn liếc liếc nhìn tướng công mình, cười đến đẹp mắt.

An Lăng Vân đỡ người, lập tức mở miệng lên tiếng.

“Là là, tiểu tiện nhân người, lấy trộm đồ lại còn muốn hại ta? Nương tử, nàng nhất định đừng nghe lời ả ta nói, cho dù có trộm, ta sao lại thích món hàng như vậy chứ?”

“Phốc!”

Vương Uyển Dung đứng một bên không phúc hậu cười lên tiếng, kéo kéo búi tóc, nhàn nhả nói: “Nhị thiếu gia nói đúng, sao lại có thể thích một thứ như vậy? Còn không phải vì ngài mấy ngày trước đó tính lắm sổ sách, bị biểu tỳ phạt không cho ra khỏi phủ, không có cách... nên mới bụng đói ăn quàng thôi~~ ha ha ha!”

Trần Hiền Nhu tức giận không dám bốc hỏa, vận lỗi tai An Lăng Vân xoay một trăm tám mươi độ.

“Giỏi cho ông a! Còn dám lén lút vụng trộm, ta cứ nghĩ năm sáu ngày nay ông chịu nghe lời, trở về ta sẽ tính sổ với ông sao!”

An Lăng Vân đau đến kêu loạn, tay chân lắc lư loạn xạ, vẫn không dám phản kháng.

“Nương tử tha mạng a, ta thật không có ăn vụng. Chuyện, chuyện này... là do tiểu tiện nhân nói nàng ta muốn lên làm chủ tử, chủ động đến câu dẫn ta, ôi da! Nương tử tha mạng, đúng thật là nàng ta chủ động câu dẫn ta, ta gặp nguy không loạn, nàng ta ghi hận trong lòng, bây giờ phạm tội nên mới lòi ta theo...”

Giọng nói càng lúc càng xa, Trần Hiền Nhu đã lòi Nhị thúc đi được một đoạn. Hai vợ chồng cứ người đánh ta, ta cầu xin người tha thứ cũng chẳng phải ngày một ngày hai, một sân nha hoàn với lão bà tử cũng chỉ liếc nhìn chăm chú.

Một nửa bên mặt đã bị sưng lên, vẫn lắc lư trong gió, bộ dạng này, thật sự có ba phần tư vị “muốn được thương xót”

Cô ta nước mắt lưng tròng, vẻ mặt hoảng hốt: “Ông ta nói vậy, ông ta nói vậy!”

Nếu là lúc trước, một bọn hạ nhân sợ là đã sớm nhoi nhoi, thồn thức vài câu “Đáng đời, ai biểu người mơ mộng làm chủ tử?”, “Tính tình Nhị gia ai mà không rõ, chỉ có cô ta mới ngốc như vậy!”

Nhưng hôm nay, trong hậu viện lúc này, còn một người này giờ vẫn trấn giữ chính là mục phượng hoàng kim quang quang sáng chói sắp sửa hời đầu, mọi người vô cùng hiểu rõ tính tình mục phượng hoàng, bọn họ có thể nói chuyện, nhưng không dám lên tiếng.

Còn Lý mục mục, Vương mục mục hầu hạ, điếu lão đầu trong hậu viện sơ sài có ghé ngồi xuống, con dâu đáng thương như tôi đây, đương nhiên chỉ có thể đứng hầu hạ ở sau lưng.

Túc Phượng mở miệng nói: “Tiểu Hoàn, người có biết mình sai ở đâu không?”

Về mặt Tiểu Hoàn vẫn rã rời như cũ, “Không, không, nô tì đúng là muốn được làm chủ tử!”

Túc Phượng cười lạnh: “Muốn làm chủ tử? Trộm vài món trang sức tầm thường đeo vào là có thể được làm chủ tử sao?”

Tôi không thích câu này tí nào, cây trâm của Trần Hiền Nhu mới là thứ tầm thường, còn ngọc bội này, là trân bảo thật sự.

Tiểu Hoàn nghe nói thế, hình như có thêm sinh lực.

“Nô tì không trộm trang sức! Nô tì thật sự không lấy trộm!”

Túc Phượng giả bộ hồ đồ, xoay người hỏi tôi: “Con dâu, có thật là nàng ta trộm không?”

Làm người tốt làm tới cùng, diễn kịch diễn trọn bộ.

Tôi nghiêm trang nói: “Mẹ chồng, nhân chứng vật chứng đầy đủ, trộm.”

Tiểu Hoàn dùng sức lắc đầu, búi tóc trên lược rơi xuống hơn phân nửa.

“Không, không, nô tì thật sự không có lấy trộm!”

Điếu lão đầu nhượng nhượng mày, lại nhìn về phía Vương mục mục: “Vương mục mục nói xem?”

Vương mục mục bày tư thế - chính nghĩa lắm nhien.

“Chính tay lão nô tìm thấy tang vật trên giường Tiểu Hoàn, trộm!”

Điếu lão đầu vừa lòng ừ một tiếng, cuối cùng ánh mắt sắc bén quét về phía tất cả hạ nhân trong hậu viện.

“Tiểu Hoàn có lấy trộm không?”

Uy hiếp trắng – trọn!

Trong viện trăm miệng một lời, đồng loạt nói: “Trộm!”

“Không...” Tiếng thét chói tai của Tiểu Hoàn chìm ngập trong tiếng của bọn hạ nhân trung thành và tận tụy, rốt cuộc không có hiệu quả.

Túc Phượng nâng mí mắt, ra chỉ thị cuối cùng.

“Tiểu Hoàn lấy trộm đồ, nhân chứng vật chứng đều có đủ, theo quy tắc phải trục xuất khỏi Mục vương phủ. Ngoài ra còn thêm tội vu cáo Nhị gia, trước khi bị đuổi ra, tát vào mồm hai mươi cái!”

“Vâng ạ!”

Vương mục Lý mục tuân mệnh bước tới thi hành, tôi thấy thật xấu hổ, ỷ thế, sao giống trong truyện “Hoàn châu cách cách” thế?

Đang do dự, bản công chúa lại nghe điệu lão đầu không nhanh không chậm nói: “Khoan đã! Hai mươi tát này lão thân muốn đích thân phạt, các người dẫn nàng ta vào thư phòng ta mau.”

Tôi chớp chớp mắt, ách ~~ vụ gì nữa đây?

Điệu lão đầu tự động thêm màn diễn cũng không thèm nói với tôi một tiếng, đúng là đồ vô nha.

Vô nha hơn nữa, còn ở phía sau.

Vào thư phòng, điệu lão đầu lại đổi sang bộ dạng trưởng bối hòa nhã dễ gần, ân cần dạy dỗ, tuân tự như tiến.

Có điều cũng có chút đạo lý.

Bà ta nói: “Người đừng khóc nữa, quả thật ta biết người bị oan. Mưu kế này kỳ thật là do một tay con dâu ta bày ra.”

Bực! Chỉ dựa vào chuyện tôi đắc tội với bà là muốn tôi gánh ‘chuyện tốt’ của bà sao?

Bà ta lại nói: “Chuyện hôm nay, chỉ vì muốn người nhớ lấy, nam nhân đều không thể tin.”

Câu nói này ngược lại khiến tôi có chút kinh ngạc, tôi cho rằng điệu lão đầu cao cao tại thượng, chẳng thèm quan tâm đến mấy chuyện ân ân ái ái này, không ngờ lúc này, lại có thể thanh thoi ngồi đây giáo huấn một nha đầu phạm sai lầm.

Tôi vuốt cằm: “Mẹ chồng nói rất đúng, mẹ ta hồi nhỏ cũng có dạy ta, chớ tin tưởng vào nam nhân mộng không mặc quần. Tiểu Hoàn, hôm nay người cũng rồi chứ?”

Nói vừa xong, tôi liền hối hận.

Thứ nhất, ở cái thời đại cổ hủ phong kiến này, ‘mộng’ không phải là từ mà một công chúa như tôi có thể tùy tiện nói ra;

Thứ hai, tôi hỏi Tiểu Hoàn có nhìn thấy rõ nhìn thấy bản mặt thật của Nhị thúc không, xem thường thứ tình cảm hèn mọn vô cùng nhuần nhuyễn, nhưng nói sao đi nữa An Lăng Vân cũng là trưởng bối của tôi, như vậy là phạm vào phụ đức.

Quả nhiên, tiếng nói vừa dứt, trong phòng liền lặng xuống.

Gió lạnh từng cơn, có hơi khiến người ta sợ hãi.

Đến ngay cả Tiểu Hoàn đang thút thít cũng nín khóc luôn, còn quỳ đó dùng đôi mắt hồng hồng như con thỏ nhìn chăm chăm vào tôi. Tôi nhất thời nghẹn lời, ngược lại không nói gì nữa.

Cũng may có điệu lão đầu chuyển hướng đề tài, còn từ phía sau lòi ra một cái gối nặng nặng nói: “Mục vương phủ người ở cũng chẳng được nữa, cầm số bạc này coi như là Văn đệ bồi thường cho người, tiết kiệm chút đỉnh về thôn nào đó mua mảnh đất sống qua ngày cũng đủ.”

Tiểu Hoàn ôm gối bạc nghìn ân vạn tạ, còn nói mấy lời ân hận, rồi lui ra.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng chỉ còn lại mỗi tôi với Túc Phượng, không biết sao, tôi lại có chút khẩn trương.

Một lát sau, điều lão đầu mới nói: “Liêm Chi, hôm nay ngươi đã học được gì không?”

Tôi sửng sốt, đây là lần đầu tiên điều lão đầu gọi tên của tôi, vội pha trò nói: “Học được học được!”

“Học được cái gì?”

“Hả? Ách ~ cái này...”

Tôi chống cằm suy nghĩ hết một hồi, chần chừ phân vân cho đã vẫn đem câu nói kia nói ra miệng.

“Đi theo mẹ chồng học được vô nha.” Đừng có oán tôi, ai biểu điều lão đầu hỏi chi.

Ai ngờ Túc Phượng lại chớp chớp mắt, chỉ là không phản ứng.

Chốc lát, “Cái gì gọi là vô nha?”

Tôi vỗ vỗ đầu, lúc này mới nhớ tới người cổ đại không biết “vô” trong ngôn ngữ mạng ở hiện đại, “vô nha” chính là “Vô xỉ”, “vô xỉ” chính là “vô sỉ” thôi!

Tôi vận vận đầu óc, cảm thấy vẫn là không nói ra thì hay hơn, bèn cười nói: “Vô nha là câu cửa miệng ở quê hương con, là ý nói mẹ chồng người giống như một lão già không có răng trí tuệ lão luyện.”

Ra tay không đánh người cười, điều lão đầu nghe xong lời này lại thấy rất dễ chịu. Vừa lòng hớp một ngụm trà mới buồn bã nói: “Ta già rồi, nhà này sớm hay muộn cũng cần tới người quản. Bây giờ ta cũng bắt đầu từ từ dạy người chút bản lĩnh, Mục vương phủ này nhiều người nhiều miệng, có khi khó tránh khỏi gặp phải những chuyện như Tiểu Hoàn vậy, ngươi phải nhớ, đối với mấy chuyện này nhất định phải học cách giả ngu không điên.”

Tôi vốn nghe rất chăm chú, chốc chốc còn phối hợp với giọng nói của Túc Phượng gật gật đầu, nhưng lúc bà ta phun ra bốn chữ “giả ngu không điên”, tôi nhất thời dờ người.

Kể bắt tài kiếp trước thành tích không được tốt, làm biếng đọc sách, nhưng thành tích ngữ văn cũng không tồi. Đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ như in hàm nghĩa bốn chữ ‘giả ngu không điên’: thà rằng giả bộ hồ đồ mà không hành động ngay, cũng tuyệt không giả bộ thông minh mà hành động thiếu suy nghĩ. Phải bình tĩnh, thật bình tĩnh, thâm tàng bất lộ, giống như sấm sét chờ mùa đông mới thi triển.

Thành ngữ này áp dụng vào chuyện Tiểu Hoàn quả thật rất đúng, Túc Phượng nếu có thể trước tiên trộm cây trâm trước rồi trước tiên ngăn chặn tôi la lên, đã đủ nói lên rằng bà ta sớm có mưu kế, vận sức chờ phát động.

Nhưng lúc này, nghe thành ngữ này tôi không tìm được lại nghĩ tới một người khác.

Đen như tơ tằm, mày như núi xa, An Lăng Nhiên cười tươi như hoa, lúc ẩn lúc hiện trước mắt tôi.

Điều lão đầu tự nhiên nói với tôi ‘giả ngu không điên’ phải chăng đang ám chỉ tôi chuyện gì? Tên tướng công ngốc của tôi thà rằng giả bộ ngốc vì sự kiện trọng đại gì mà cố ý không hành động ngay?

Đầu óc tôi bắt đầu hồ đồ.

Tiền đả lại không khỏi nghĩ đến, phải chăng Túc Phượng cũng đang châm chọc tôi giả bộ thông minh ngược lại lại bị tiểu ngu ngốc đùa bỡn trong tay? Thế nhưng, bà ta là mẹ của tiểu ngu ngốc, không có lý gì lại vạch trần con mình với một đứa con dâu là tôi?

Tôi nghĩ không ra.

Cũng chẳng muốn suy nghĩ nữa.

Thứ nhất không muốn suy nghĩ, là bởi vì kẻ bắt tài tôi lười, bắt đắc dĩ lắm mới động não; thứ hai không muốn suy nghĩ, là vì tôi bị dày vò cả một buổi tối mệt chết đi được.

Cho nên bản công chúa quyết định, ngủ trước rồi tính sao, từ từ suy nghĩ.

Nhưng đến khi tôi vừa mới thư thả thả nằm trên giường, ôm gối chuẩn bị nhắm mắt, đột nhiên cảm thấy trên người khó chịu, có vật gì đó nặng nặng đè lên.

Trợn mắt, há mồm, tức giận.

An Lăng Nhiên cười khì nằm trên người tôi, tuấn dật tiêu sái như trong mộng.

OTZ, vừa rồi vì chăm chú suy nghĩ “giả ngu không điên”, lại không chú ý trên giường có người.

An Lăng Nhiên ở bên tai tôi thổi hơi nóng, nói mập mờ: “Nghe nói nương tử vừa mới đi tróc – gian? Chơi vui không?”

Da mặt tôi run lên, không phát ra tiếng.

An Lăng Nhiên lại nói: “Ta còn nghe nói nương dạy nàng câu thành ngữ, vậy người có dạy nàng, câu thành ngữ gì mà “xuất kỳ vô ý” không?”

Nói xong An Lăng Nhiên không khách khí dùng hàm răng bén nhọn của mình cắn cắn môi tôi.

Tôi trợn mắt thiếu điều muốn lòi cả tròng, xuất kỳ vô ý?

Xuất kỳ vô ý!

An Lăng Nhiên ngơ ngác đúng thật là xuất kỳ vô ý.

Gian – tình lại thấy gian – tình, không ngờ phần gian tình này lại nhanh chóng rơi xuống trên người của tôi.

17. Chương 23

Chương 23

Rất nhiều năm nhiều năm về sau, tiểu ngu ngốc mới nói cho tôi biết, kỳ thật sáng hôm đó, hắn không có ý đùa giỡn với tôi. Chỉ vì lúc đó hắn cảm thấy, nương tử của mình có phần không nghe lời, cho nên hắn mới quyết định học theo cách mẫu thân khiển trách Tiểu Hoàn, trừng trị tôi một phen.

Thì ra, buổi tối trước đó, An Lăng Nhiên đúng thực là đang ngủ, mà còn ngủ rất ngon.

Nhưng lúc tỉnh giấc, lại phát hiện không thấy vợ mình trên giường, có chút buồn phiền, sợ tôi gặp phải chuyện gì, ai ngờ lại để tiểu ngu ngốc phát hiện quyển sổ nhỏ mà tôi hay mang theo bên người.

Nói theo cách của người hiện đại, thì nó chính là một quyển nhật ký. Trên đó ghi chẳng chịt lúu nhú đủ loại kế hoạch cầu hưu thư của tôi, tỷ như mắng chửi cha mẹ chồng, bắt nạt em chồng, ngược đãi tướng công...cùng với, khụ khụ, cùng với vụng trộm.

Chính là, cái “cùng với” cuối cùng ấy đã khiến cho tiểu ngu ngốc phẫn nộ.

Sau này tiểu ngu ngốc không chỉ một lần hỏi tôi: “Tướng công ta đối xử với nàng không tốt sao, sao lúc trước nàng lại giấu sức nghĩ cách vụng trộm để cầu hưu thư hả?”

Tôi ném sang một ánh mắt xem thường, nghiêng người ngủ tiếp.

Không biết làm sao tiểu ngu ngốc lại biết được suy nghĩ của tôi lúc đó, cố gắng không muốn bị cuốn vào tranh đấu chốn cung đình không nói, lại gặp phải bà mẹ chồng phúc hắc chính là một việc đỉnh điểm làm cho bản công chúa hậm hực. Hưu thư không dễ cầu, “Ăn cắp, ghen tị” trong thất xuất chi điều tôi lại làm không được, nghĩ tới nghĩ lui “Dâm – dăng” có vẻ như dễ làm nhất.

Tôi thầm tính toán, bản công chúa đường đường là một Hạp Hách công chúa, cho dù có vụng trộm, Mục vương phủ cũng không dám đem tôi đi ngâm lông heo, như vậy thì tôi có thể quang minh chính đại mà bị “hồi tổ quy tông”, quay về Hạp Hách quốc sống. Tôi thậm chí còn tính toán, sau khi trở về Hạp Hách quốc mở một hai gian trà phường, thỉnh thoảng cùng với nhóm khách quen đánh mạt chược, ngoe nguẩy bấp chân.

Về phần nhân vật “Gian – phu” này, thật sự là việc rất đơn giản. Có tiền có thể sai ma gọi quỷ, tôi nghĩ nếu tìm không thấy thì chỉ cần đi tìm một người có hình có dạng, đến lúc đó lại cùng nhau oanh oanh liệt liệt “Bỏ trốn” một hồi, tan bạc thì mỗi người đi một ngã.

Nhưng là, hết thấy kế hoạch còn chưa kịp thực thi, đã bị tiểu ngu ngốc phát hiện.

Vì thế, tôi bị An Lăng Nhiên cường thế áp đảo trên giường, hai bên chiến đấu.

Sau này tiểu ngu ngục còn nói, kỳ thật ngày đó, bất quá là chỉ muốn đùa giỡn kiêm uy hiếp một phen rồi thôi, thấy bộ dáng hoảng sợ lúc ấy của tôi thật sự là đáng yêu chết được, cho nên hẳn có chút luyến tiếc, nhưng lại cứ như vậy phóng túng tùy ý lưỡi của mình mà liếm ở tai tôi, rồi xuống gáy.

Tôi từ từ nhắm hai mắt, toàn thân run rẩy.

Trong đầu không ngừng nghĩ xem nữ tử khi bị áp bách rốt cuộc nên phản kháng như thế nào, một lát sau tôi mới tìm được chút giọng nói của mình, sợ hãi nói:

“Tướng công, người tha ta đi.”

Tôi nghĩ, nữ tử cổ đại đại chắc hẳn là đều nhu nhược cầu xin tha thứ như thế này đi? Nếu như tôi cầu xin tha thứ bất thành cũng đừng trách tôi vô tình, mẹ của tôi từng dạy tôi thuật phòng sỏi, tiểu ngu ngục nếu rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, thì bản công chúa không muốn động cũng động đầu gối —— đá hẳn!

Ai ngờ, lời vừa ra khỏi miệng, tiểu ngu ngục lại kinh ngạc dừng hôn môi lại, ngạc nhiên giương mắt nhìn tôi.

“Nàng nói cái gì?”

Tôi cắn cắn đầu lưỡi, lúc này mới phát hiện thì ra vừa rồi quá khẩn trương, hơn nữa lại thường xuyên xem tiểu thuyết “Bất lương”, khiến cho vừa rồi nói sai lời thoại.

Tôi lại không cẩn thận, đem chữ “Tha” nói thành chữ “Theo”.

Tướng công, người theo ta đi!

Lời này ở giờ này khắc này, đối với tiểu ngu ngục sắc lang là một loại cổ vũ lớn cỡ nào. Tôi hết đường chối cãi.

Tiểu ngu ngục cũng thật là, chưa cho tôi cơ hội biện giải, khuôn mặt tươi cười hạnh phúc, đôi mắt sáng ngời của hắn cũng theo đó đang chớp chớp, sáng hơn cả ánh sáng trong phòng, có vẻ rất trong suốt, rất mê người.

Tôi lại có chút hốt hoảng, mà trong một chút thời gian đó, tiểu ngu ngục đã kịp trèo lên người tôi, hai chân không khách khí đặt ở trên đầu gối của tôi.

Đột nhiên lại chịu một sức nặng như thế, đầu gối tôi theo phản xạ bị đau, tôi cũng chợt phục hồi lại tinh thần, đột nhiên phát hiện chính mình đã như gà vịt nằm trên bàn ăn —— mặc người xâu xé.

Tâm lộp bộp một tiếng, linh hồn ba phần xuất khiếu, lần này tôi thật sự ý thức được nguy hiểm.

Tôi không thể giả vờ, chỉ có thể lui đầu cảnh giác nói: “Người rốt cuộc muốn thế nào?”

Tiểu ngu ngục bẹp một tiếng ấn ấn trên môi tôi mấy cái, mới vừa lòng nói: “Đương nhiên là như nương tử mong muốn.”

Câu nói này nói cũng có lý lắm, tôi cũng không biết hắn đang giả ngây giả dại hay là cố ý trêu đùa.

Lần này tôi thật sự bắt đầu toàn thân run rẩy, kỳ thật, làm một phụ nữ mới 21 thế kỷ, cho dù cùng tiểu ngu ngục lăng sàn đàn một hai lần cũng không có gì. Dù sao hắn cũng là một người chồng rất đẹp trai, hơn nữa so với Chung Quý còn ma quỷ cường đại hơn rất nhiều.

Nhưng là, lão nương tôi sợ đau a!

Hạp Hách công chúa này vẫn là tấm thân xử nữ, nếu trong quá trình tiểu ngu ngục có thao tác mạnh quá cũng không lo, nếu lỡ không may mà bị thương, lại là Liêm Chi tôi!

Tôi nước mắt rưng rưng, nhưng không có giọt nào chảy ra.

Cũng không biết có phải là vì quá mức hoảng sợ khẩn trương, hay là động tác thân mật liếm liếm như con chó nhỏ của tiểu ngu ngục thật sự rất thoải mái, cơn mệt nhọc vì cả đêm không ngủ lại ủa kéo tới. Tôi nói rồi, kẻ bắt tài tôi không có điểm gì nổi bật, một chữ thôi —— lười.

Nếu có việc gì có thể không nghĩ, tôi tuyệt đối không hao tổn tinh thần mà đi lo lắng. Mục tiêu cuối cùng của tôi là, đã đảo hết thấy những chuyện cần động não, không có sâu răng!

Hiện tại cũng thế. Tôi thừa dịp tiểu ngu ngốc đang vẽ dấu tây lên cổ tôi vụng trộm ngáp một cái, mí mắt bắt đầu có chút không chống đỡ nổi.

Tôi ở trong lòng tự an ủi chính mình: tiểu ngu ngốc hôm nay quyết làm là sẽ không chịu dừng, tôi càng giãy dụa thì càng kích phát dã tính nam nhân của hắn, nếu miếu hồng thì hòa thượng cũng không chạy đi đâu được, vậy thì... theo hắn đi.

Tiểu ngu ngốc tựa hồ để ý thấy tôi không tập trung, hơi hơi vỗ vỗ mặt của tôi.

Tôi định thần, cố gắng mở hai mắt, nhìn tiểu ngu ngốc hai mắt có chút sầu lo.

Tiểu ngu ngốc nói: “Liêm nhi, bệnh sao?”

Tôi mơ mơ màng màng khoát tay áo, nói: “Không việc gì không việc gì, người... cứ tiếp tục, ha ~ ta ngủ một lát liền dậy.” Dứt lời, tôi thực không nghĩa khí trở mình, đi tìm Chu Công.

Ví tiền càng ngày càng đầy, số lần về nhà càng ngày càng ít đi.

Đây là cái gì? Đây là nam nhân.

Nam nhân, là sinh vật rất biến thái.

Bọn họ đòi hỏi lão bà của mình, nhìn phải có xương, ôm phải có thịt.

Bọn họ đều hy vọng những việc không thực tế sẽ phát sinh ở trên người mình, tỷ như, được mỹ nữ theo đuổi, tỷ như, được phú bà ái mộ.

Bọn họ một bên mơ một giấc mơ đẹp không có thực, một bên cười nhạo sự lãng mạn của phụ nữ.

Đây là nam nhân.

An Lăng Nhiên cũng vậy.

Hy vọng xa vời lớn nhất của hắn là nương tử mỹ mạo như hoa của mình nũng nịu, yêu thương ngốc tử như hắn, thực rõ ràng, đây là hy vọng xa vời.

Cho nên, tôi bắt buộc trong quá trình, áp dụng phương thức cực đoan nhất, tiêu cực nhất. Nam nhân có thể sẽ cảm thấy hứng thú đối với nữ nhân thét chói tai giãy dụa, khóc kêu cầu xin tha thứ, nhưng trong lòng lại âm thầm yên lặng chờ đợi nữ nhân hăng hái, hướng chi, tôi so với những người nhắm mắt rơi lệ, cắn chặt môi dưới bức bách chính mình mở ra hai chân càng làm không nổi, tôi trực tiếp ngủ luôn.

Có thể hứng thú của An Lăng Nhiên bị câu nói của tôi làm triệt tiêu, tôi thực nghi ngờ hắn thích “Gian – thi”. Cho nên, khi tôi tỉnh lại, trừ bỏ phát hiện trên cổ có thêm vài vết muỗi chích, không thu hoạch được gì.

Quần áo hoàn hảo, toàn thân không có cảm giác đau đớn, quan trọng nhất là, An Lăng Nhiên không có ở trong phòng. Nói không chừng còn trốn vào chỗ nào khóc, ha ha!

Chiều này dùng rất được.

Điều lão đầu nói đúng, giả ngu không điên, thỉnh thoảng bắt chước tiểu ngu ngốc giả bộ điên cũng tốt, khó lắm mới làm cho hắn biết tay.

Bất quá chuyện này, cũng có để lại một chút di chứng.

Chứng này phát tác vào buổi trưa, là lúc một đám người chúng tôi vây quanh cái bàn dùng cơm.

Cách đó vào buổi sáng, Nhị thúc đáng thương của tôi bị đánh ặt mũi bầm dập, người một nhà ăn cơm đương nhiên sẽ có chút xấu hổ, trên bàn luôn che che đây đây, khiến cho tôi không thấy rõ rốt cuộc là mắt trái xanh hay là mắt phải xanh.

Tò mò như tôi, vì thế, tôi đuổi cổ sang nhìn cho rõ mặt của Nhị thúc.

Vì thế, Vương Uyển Dung ngồi bên cạnh tôi dễ dàng phát hiện ra “Dầu tây” trên cổ tôi.

Vương Uyển Dung ồ lên: “Cháu dâu, trong phòng các người không đốt hương sao?”

Tôi có chút không quan tâm, “Có đốt.”

“Thế thì sao lại có muỗi?”

Tôi có chút kỳ quái, lại vẫn một lòng xăm xoi trên mặt Nhị thúc, cho nên đáp qua loa: “Cám ơn biểu di quan tâm, phòng của chúng ta không có muỗi, mỗi ngày đều ngủ rất ngon.”

Trần Hiền Nhu đại khái sớm bắt mẫn với việc tôi xăm soi tướng công của bà ta bên đó cho nên, xì cười ra tiếng: “Vậy còn dầu tây trên cổ cháu là gì thế?”

Nói xong, mấy lão bà tử đang hầu hạ bên cạnh đều đồng loạt đem ánh mắt hướng về phía cần cổ của tôi, tôi lúc này mới phản ứng lại, vuốt cổ của mình không nói nên lời.

An Lăng Vân vẫn không dám giương mắt bỗng ngẩng đầu lên, cười ngọt ngào với tôi.

Da mặt tôi đỏ ra, líu lưỡi nói: “Có thể có thể...phòng của bọn ta xác thực có muỗi. Tối qua ngủ mê quá nên mới không thấy ngứa, ha ha a ~” Tôi cười đến nổi da gà hết cả người, dưới chân thuận đường đá vào An Lăng Nhiên bên cạnh.

An Lăng Nhiên mí mắt cũng không thèm nâng, bình tĩnh tránh chân, né qua.

Ý tứ thực rõ ràng, tự mình giải quyết, ta không hỗ trợ.

Tôi có chút ảo não.

Vô cùng ảo não.

Việc đó và việc vui vẻ xong, nữ nhân không cần thận hoài thai đứa nhỏ, nam nhân không chịu trách nhiệm nói “Tự mình giải quyết đi” có khác gì nhau đâu?

An Lăng Nhiên chính là đồ vương bát đản!

Vương Uyển Dung thừa dịp tôi không kịp đề phòng, dùng đầu ngón tay chạm vào trên cổ tôi, còn cười khanh khách – gian trá nói: “Ồi, con muỗi này cũng thật là, muỗi khác cắn đều sưng lên một cục to, của cháu dâu này lại bình thường.”

Mặt tôi đỏ lên, không biết làm sao.

Cùng lúc đó, Lý mục mục tâm phúc của điều lão đầu lại không biết khom người nói với bà ta cái gì đó, khiến cho Túc Phượng liên tục nhìn về phía tôi và tiểu ngu ngốc bên này.

Tôi đột nhiên cảm thấy, thế giới này thật bí ai.

Vương mục mục ở tây viện của tôi là gián điệp do điều lão đầu phái tới, việc này kỳ thật tôi đã biết ngay từ đầu. Nhưng cũng không để bụng, chỉ nghĩ điều lão đầu muốn sao thì cứ làm vậy.

Nhưng hiện tại, tôi thật sự là thống hận Vương mục mục muốn chết đi được.

Sáng nay tôi cùng tiểu ngu ngốc trên giường, lúc nói chuyện không biết có bị bà ấy rình ngoài cửa sổ nghe được bao nhiêu, rồi lại thêm mắm thêm muối truyền cho Lý mục mục, Lý mục mục lại làm trầm trọng thêm nói cho điều lão đầu.

Tôi rất sợ phiên bản đến tai điều lão đầu lại là: Thiếu phu nhân đã có rồi.

Trên bàn im ắng, mọi người không cần nói cũng biết, đều trông mong nhìn Lý mục mục và điều lão đầu.

Đợi sau khi hai người lặng lẽ nói xong, Túc Phượng nhếch khóe miệng một cái, cũng không kiêng dè cười nói: “Liêm Chi vào phủ cũng đã nhiều ngày, ta thấy, cũng nên để cho vợ chồng son bọn họ viên phòng.”

Tôi cả kinh trợn mắt há hốc mồm, chiếc đĩa thiếu chút nữa rơi trên mặt đất.

Một phòng người sung sướng hoà thuận vui vẻ, Vương Uyển Dung vuốt mông ngựa trước hết nói: “Nói cũng thật là, người xem con muỗi này cắn, chắc chắc, biểu tử, Nhiên nhi cũng không còn nhỏ nữa! Ngài chắc không lâu nữa sẽ được ôm hôn tử!”

Trần Hiền Nhu tự nhiên cũng không chịu yếu thế, “Phải phải, chị dâu không phát hiện ra sao? Nhiên Nhi sau khi kết hôn hiểu chuyện không ít, nói không chừng đã trưởng thành, bệnh cũng khá lên, không khác gì người bình thường.”

Túc Phượng đen mặt, nhưng vẫn lộ vẻ cười.

Trần Hiền Nhu này cũng hay thật, không chỉ vuốt mông ngựa mà còn vỗ lên chân, lựa ngay điểm yếu nữa chứ.

An Lăng Vân thấy vợ mình ăn nói vụng về, vội bổ thêm một câu.

“Chị dâu người ta hay nói cái lương không bằng bạo lực, vậy thì bây giờ lập tức tiến hành chu công chi lễ đi?”

Tôi kinh hãi, kéo kéo tiểu ngu ngốc cầu xin tha thứ, đối phương lại thờ ơ, ngược lại khuôn mặt còn tươi cười gắp cho tôi một miếng thịt to, nhẹ nhàng nói: “Nương tử, dùng bữa.”

Thế giới này, thật sự bi ai.

18. Chương 24

Chương 24

Giấy mời động phòng không nhận được, ngược lại bản công chúa tôi lại nhận được một bức thư đòi nợ.

Bức thư đòi nợ này đại khái có nội dung như vậy: tiền ta cho người mượn lời sinh lời sắp xếp thành một ngọn Kim Sơn nhỏ rồi, xuất phát từ lòng tốt, ta cảm thấy tất phải nói cho người một tiếng. Bây giờ công chúa người chỉ cần đem số tiền còn lại đến quán trà Lạc Nhạn, tránh cho việc để càng lâu càng nhiều người không trả nổi, để ta náo loạn Mục vương phủ sẽ không tốt lắm.

Lạc khoản* là, Trương Thế Nhân.

Nhìn đến ba chữ cuối cùng, tay cầm bức thư của tôi có chút run, tôi hỏi Vương mẹ bên cạnh:

“Ai đưa thư cho người vậy?”

Wang mẹ không cần nghĩ ngợi: “Trương đại phu.”

Thân mình tôi lung lay thiếu chút nữa ngã xuống, hóa ra lão Trương đồng chí và Hoàng Thế Nhân quả thật là người một nhà, xã hội cũ vạn ác a, hai người này ngoại trừ giống nhau ở chỗ đều thích bóc lột nhân dân lao động, đến ngay cả việc này, tên này cũng... Ai! Không thém nói.

Tôi loáng thoáng nhớ lại, hình như lần trước tiểu ngu ngốc bị thương, tôi quả thực có thông qua Văn Mặc Ngọc mua của Trương Thế Nhân một một nửa lọ dầu hoa hồng. Chú ý, là nửa lọ! Lão nương tôi khi bôi thuốc cho tiểu ngu ngốc mới phát hiện lọ dầu hoa hồng kia đã bị khai ra rồi. Cho dù tôi có không biết phân biệt tốt xấu, cũng biết lọ dầu hoa hồng này chỉ có mấy văn tiền một lọ thôi, huống chi là chỉ có nửa bình, làm đến bây giờ còn chưa đến một tháng đã... Tôi chớp mắt nhìn kĩ số tiền nợ ghi trên bức thư, không sao tin được.

Một cái ‘lá thư đòi nợ’ này, e là tôi buộc phải làm theo rồi.

Tôi cũng không dám hỏi Vương mẹ cái Lạc Nhạn lâu rồi cuộc nằm ở chỗ nào, nên tìm đại một cái cớ dẫn theo Kỳ Nhi ra Mục vương phủ.

Kỳ thật, ở Mục vương phủ không được phép tùy ý ra ngoài, đặc biệt là loại mới vào cửa như tôi, lại có tướng công ngu ngốc cần chiếu cố nên con dâu lại không dễ xuất môn. Nhưng nghĩ đến số tiền nợ khủng bố trên lá thư kia cùng vô nha* uy hiếp trắng – trợn (nguyên văn là xích – lửa – lửa), tôi phải nói hết lời hơn nữa còn hối lộ Vương mẹ bằng cây trâm ngọc mà điều lão đầu mới tặng cho tôi, nhờ bà ta giúp tôi giấu giếm hai canh giờ, cùng Kỳ Nhi ở trên đường như ruồi bọ không đầu chuyển động nửa ngày, rốt cục cũng đến được Lạc Nhạn trà lâu mà Trương Thế Nhân chỉ định.

(*) vô nha: vô sỉ ấy, có giải thích ở chương trước.

Lạc Nhạn trà lâu đương nhiên so ra còn kém Hiên Mặc lâu tài đại khí thô*, vừa hẻo lánh lại bố trí đơn sơ, tôi được tiểu nhị dẫn lên lầu, còn chưa kịp bước vào phòng của Trương Thế Nhân, đã thấp thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện.

(*) Tài đại khí thô: có tiền nhưng khí chất lại thô thiển.

Một giọng nam trầm thấp nói: “Trương đại phu, người lừa bạc nằng như vậy, không cảm thấy rất vô sỉ sao?”

Trương Thế Nhân cười khanh khách hai tiếng: “Không cảm thấy.”

Tôi đẩy cửa vào, chủ nhân của giọng nam trầm thấp kia đúng là người quen cũ. Lúc đó, người quen cũ cùng Trương Thế Nhân nghe thấy động tĩnh bên ngoài cũng quay đầu lại nhìn, tôi cười mỉm mỉm cúi cúi người:

“Mặc Ngọc công tử, Trương đại phu, đã lâu không gặp.”

Phía sau Kỳ Nhi cũng nhu thuận hành lễ.

Xem ra, Văn Mặc Ngọc này quả thực cùng Trương Thế Nhân rất thân nhau, nói không chừng sự kiện dầu hoa hồng lần này là do hắn cùng Trương Thế Nhân cấu kết với nhau làm việc xấu, cố ý lừa tôi đến!

Văn Mặc Ngọc thấy hai người chúng tôi dường như cũng có chút kinh ngạc, chỉ hơi hơi ho khan liền quay mặt đi, tôi nghĩ hắn thấy áy náy vì chuyện lần trước đẩy tôi xuống nước, nên cũng không để ý nhiều.

Trái lại vẻ mặt Trương Thế Nhân cười rất xấu xa: “Công chúa mời ngồi bên này.”

Nghe này tiếng xưng hô này cũng đủ biết hắn là người gian trá, lúc trước ở Mục vương phủ, trước mặt điều lão đầu, hắn mở miệng là “Thiếu phu nhân” kêu rất vui, hiện tại vừa ra phủ, tôi liền từ “Thiếu phu nhân” biến thành “Công chúa”.

Văn Mặc Ngọc tựa hồ cũng từ trong kích động vừa rồi định thần lại, tự mình châm cho tôi chén trà, nói: “Công chúa ra ngoài có tiện không?”

Tôi nói: “Hoàn hảo, tiểu ngu... Tướng công ta còn đang ngủ trưa.”

Nghe vậy, Trương Thế Nhân thái độ ái muội vuốt vuốt chòm râu, nhìn Văn Mặc Ngọc.

Tôi không quá để tâm, cũng không quan vì sao Văn Mặc Ngọc cũng ở trong này, chỉ nói: “Nếu hai vị đều biết thời gian ta ra ngoài không được nhiều lắm, như vậy xin cứ đi thẳng vào vấn đề đi, số bạc kia...”

Tôi dừng dừng, không nói hết câu sau.

Kỳ thật, thời gian cấp bách, tôi cũng không thể ôm theo mấy trăm lượng bạc tới đây, hôm nay hẹn, chính là muốn cùng Trương Thế Nhân bàn chuyện giá cả.

Ai ngờ, lời nói của tôi vừa dứt, Trương Thế Nhân liền khăng khái lắc lắc tay áo nói: “Nga, việc này thì thôi. Công chúa cũng thấy đấy, có người sớm đã trả giúp ngài rồi, cho nên bạc này lão phu không lấy.”

Nói xong, sắc mặt Văn Mặc Ngọc trắng bệch.

Tôi cùng Kỳ Nhi phía sau liếc nhau, rốt cục bắt đầu cảm thấy Văn Mặc Ngọc này hôm nay có chút kỳ quái. Tuy rằng tôi cùng với hắn số lần gặp mặt không nhiều lắm, nhưng mỗi lần gặp nhau, hắn đều là tiêu sái tuần dật, dáng vẻ không lần đâu được, tóc bóng loáng đến nỗi khiến tôi hoài nghi mỗi lần hắn ra ngoài đều bôi dầu, ánh mắt sáng ngời khiến cho tôi hoài nghi hắn mỗi nửa canh giờ nhỏ thuốc nhỏ mắt, khả nghi nhất là một thân áo sam trắng như hắn, không biết sao, có vài người mặc áo sam trắng nhìn cứ như quỷ, nhưng

Văn Mặc Ngọc mặc áo sam trắng cũng là quần áo phóng khoáng, phong tùy ảnh động. (mỗi lần di chuyển cứ như gió... đại loại là như thế)

Tôi hơi bức, tại sao mỗi lần Văn Mặc Ngọc đi ra đình, vừa đứng ven đường, gió hiu hiu liền chào đón? Cứ như là phía trước có một chiếc mô tô hay sao?

Thế nhưng hôm nay, Văn Mặc Ngọc công tử lại có chút thất thố.

Đầu tiên là thấy tôi tiến vào không được tự nhiên thì không nói, sau lại bị một hai câu nói của Trương Thế Nhân làm đỏ mặt tía tai.

Tôi rất là hoài nghi.

Có điều, Trương Thế Nhân đã cho bản công chúa tôi một lời giải thích rất tốt.

Tôi hỏi: “Trương đại phu không phải bảo ta đến thương nghị chuyện trả nợ sao? Sao lại đột nhiên không lấy?”

Trương Thế Nhân sờ sờ hàm râu, giả dờ không thấy.

“Trương Thế Nhân ta rất biết giữ chữ tín, nếu người khác đã thay công chúa trả bạc, ta tự nhiên sẽ không đòi lần thứ hai.”

Tôi lú lười, thay tôi trả bạc? Người mà ông ta nói không lẽ là Văn Mặc Ngọc bên cạnh tôi sao?

Nếu đúng là như vậy, Văn Mặc Ngọc thật đúng là cỏi quần đánh rắm —— làm điều thừa.

Trước giúp Trương Thế Nhân lừa tôi, sau đó lại thay tôi trả nợ, việc này là thế nào?

Tôi liếc trộm Văn Mặc Ngọc, biểu tình của hắn không được tốt lắm, lại còn có chút cứng ngắc.

“Trương đại phu, người —— “

Trương Thế Nhân không đợi từ “Người” phun xong, lại nói tiếp:

“Lão Trương ta cũng có nỗi khổ tâm a, công chúa, người nói nếu hôm nay người biết có người lạng lẹ thay người trả sạch nợ lại vừa không cho người biết hắn là ai, trong lòng người có cảm thấy khó chịu không?”

Tôi a cười một tiếng, máy móc vuốt cằm: “Khó chịu.”

Kỳ thật, hiện tại tôi càng khó chịu.

“Nếu người biết là ta có biết, nhưng là ta cố tình không nói cho người biết, người có khó chịu không?”

Tôi bị xoay đến chóng mặt choáng váng, lại gật gật đầu: “Khó chịu.”

“Vậy là được rồi!” Lão Trương vỗ vỗ đùi, một bộ dáng khảng khái hy sinh.

Nhưng lúc này, Văn Mặc Ngọc cũng đã bắt đầu tổn hơi thừa lời.

“Trương đại phu, người đã đáp ứng với ta không nói cho bất luận kẻ nào.”

Trương Thế Nhân vỗ vỗ đầu, đương nhiên nhìn thẳng tôi:

“Công chúa, ta có nói cho người là ai thay người trả nợ không?”

Tôi lắc đầu.

Trương Thế Nhân lại nhìn về phía Kỳ Nhi nhà tôi, “Ta gọi công chúa nhà người tới làm cái gì?”

Kỳ Nhi tựa như đang tìm từ ngữ, biết Trương Thế Nhân là thay đổi biện pháp đùa giỡn Văn Mặc Ngọc, cười trộm hai tiếng mới nghiêm trang nói: “Trương đại phu bảo công chúa nhà ta đến thương thảo chuyện trả nợ, cũng không nói cho biết ai thay nàng trả nợ. Cho nên...” Kỳ Nhi xoay chuyển đôi mắt to, thông minh trừng mắt nhìn Văn Mặc Ngọc mới nói: “Cho nên, Trương đại phu không có vi ước nga~”

Trương Thế Nhân thực vừa lòng, gật gật đầu nói: “Mặc Ngọc công tử, nghe rõ chưa? Lão phu không có vi ước nga~”

Da đầu tôi run lên, Trương Thế Nhân cũng đã đến độ tuổi này rồi, còn học tiểu nha đầu Kỳ Nhi giả bộ hồn nhiên ngây thơ, còn dùng âm rung.

Văn Mặc Ngọc cũng là tức giận đến rồi tỉnh rồi mù, ngoại trừ thừa lời giải thích, không còn phương pháp nào.

Xem ra, Văn Mặc Ngọc đúng là thật tâm muốn giúp tôi trả nợ, kế hoạch làm chuyện tốt không lưu danh, lại bị Trương Thế Nhân bán đứng.

Tội nghiệp cho đứa nhỏ!

Chúng tôi đều là đồng bệnh tương liên.

Trương Thế Nhân vỗ vỗ bả vai Văn Mặc Ngọc an ủi, nói: “Thật sự không phải lỗi của lão phu, sai là sai ở chỗ, công chúa thật sự rất thông minh, chỉ cần động tóc liền đã đoán ra là người giúp nàng trả nợ.”

Tôi phỏng chừng hiện tại Văn Mặc Ngọc đã muốn động chân động tay.

Kỳ Nhi cũng không sai, lửa đổ thêm dầu, giả bộ ngốc: “Sao cơ? Mặc Ngọc công tử sao lại muốn giúp công chúa nhà ta trả nợ? Lần trước lại vì sao đưa đầu hoa hồng cho nàng? Ý! Đừng nói là Mặc Ngọc công tử coi trọng công chúa nhà ta nha?”

Trong lòng tôi thầm run rẩy, phỏng chừng toàn thân sắp nổi hết da gà.

Văn Mặc Ngọc có phải đang cùng với Trương Thế Nhân tự biên tự diễn hay không không nói đi, nhưng dáng vẻ của Kỳ Nhi lúc này thật khiến tôi không chịu nổi.

Tôi đang định mở miệng, Trương Thế Nhân lại vỗ trán nói: “Xem trí nhớ ta này, công chúa, Mặc Ngọc công tử, lão phu đột nhiên mới nhớ, có một bệnh nhân đang chờ ta chẩn bệnh, vì vậy xin cáo từ trước.”

Dứt lời, ngay cả lễ nghi còn chưa kịp làm đã không thấy bóng dáng đâu.

Kỳ Nhi cũng đi theo làm liều, “Ta đây cũng phải về trước giúp công chúa cạo tóc, cô nhớ về sớm.”

Thoắt một cái, trong căn phòng nhỏ nhỏ chỉ còn có ta và Văn Mặc Ngọc.

Tôi đột nhiên có cảm giác bị lừa đi xem mắt.

Tư vị này, thực bất đắc dĩ, thực xấu hổ.

Hai người nhìn nhau, tôi bắt đầu suy đoán Kỳ Nhi với Trương Thế Nhân có khả năng có một chân.

Văn Mặc Ngọc tựa hồ có chút rối rắm như trước, chỉ gây khó dễ cho cây quạt cầm trong tay, xếp lại rồi mở ra, thần sắc không giống như mọi ngày, làm hại bản công chúa cũng không được tự tại.

Thật lâu sau, tôi cuối cùng nhịn không được, cười phá vỡ yên tĩnh.

Tôi nói: “Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, Liêm Chi cũng phải trước hết ở đây cảm ơn Mặc Ngọc công tử.”

Văn Mặc Ngọc dừng một chút, một đôi tình mẫu gương mắt xem xét tôi, tao nhã nói: “Bằng hữu đậm như trà, người nhà tể như sa, lý nên như thế.”

Tôi không khỏi thổn thức, Văn Mặc Ngọc tiểu tử này thật ra cũng hiểu biết tiến lùi, trong tình huống thế này lại còn có thể ám ngôn việc tôi coi trọng tiểu ngu ngốc, không được vì bằng hữu đậm nhạt như trà mà sơ sót người nhà tử mĩ tận tâm.

Tôi lặng lẽ cười nói: “Phải phải.”

Hôm nay Văn Mặc Ngọc rất là khác thường, hào hoa phong nhã, tao nhã, so với cái người tự đại thanh cao vài ngày trước đó, Văn Trạng nguyên gia thối tha kia là hai người. Là ảo giác của tôi, hay là trong đó có một chính là mặt nạ của hắn, cái đó và lúc trước hắn che mặt cứu tôi ra phủ lại có quan hệ gì?

Tôi thực hỗn loạn.

Nếu hắn thật sự là Mông Đan, chẳng lẽ ngay cả nha đầu Kỳ Nhi bên người công chúa cũng không biết?

Đầu óc rối tinh rối mù, cùng Văn Mặc Ngọc câu được câu không nói chuyện, chẳng qua chỉ là chút việc bình thường, tỷ như tôi thích ăn cái gì, uống trà gì, Lạc Vân quốc ngày gần đây lại xảy ra việc mới mẻ gì.

Vì thế, rót cục trà uống cũng không có mùi vị gì.

Hai người chúng tôi đều có chút như được thả ra, thở dài một tiếng, Văn Mặc Ngọc nói: “Thời giờ không còn sớm, công chúa nên trở về sớm. Vì không tiện đường, ta không thể tiễn cô được.”

Tôi chỉ cười không tiếp lời, cổ nhân chính là phiền toái như vậy. Rõ ràng chính là muội phu tương lai người không tiện đưa chị dâu ta hồi phủ, đây là chuyện mọi người đều biết rõ ràng trong lòng, lại cố tình muốn tìm lấy cái cớ để qua loa tắc trách.

Tôi nói:

“Không làm phiền người, ta gọi cỗ kiệu đi về là được rồi.”

Bước ra cửa, Văn Mặc Ngọc vẫn ngồi yên không nhúc nhích, chỉ đứng nhìn theo tôi. Bản công chúa cảm giác được ánh mắt nóng cháy phía sau, đột nhiên cảm thấy không được thoải mái, vô luận như thế nào, Văn Mặc Ngọc cũng đã giúp tôi gánh một món nợ lớn.

Mặc dù với món nợ này hẳn cũng có chút trách nhiệm.

Văn Mặc Ngọc thấy tôi dừng lại, cũng hỏi:

“Công chúa còn có việc?”

Tôi không biết xấu hổ mà xoay người trở lại, quanh co hồi lâu mới nói: “Không biết Mặc Ngọc công tử ngày mai có thể rảnh rỗi đến ăn bữa cơm rau dưa?”

Không ngoài sở liệu, Văn Mặc Ngọc giống bị sét đánh trúng, ngơ ngác sững sờ tại chỗ.

Kỳ thật, khách quan mà nói, hôm nay tôi và Văn Mặc Ngọc tán gẫu cũng thực khoái trá, văn học, lý, phong tục, nhân tình, liền ngay cả nói tới bánh hoa quế của Vương mẹ, hẳn cũng biết đôi chút cách làm, cùng người chân thành như vậy nói chuyện, là một loại hưởng thụ.

Lại nói, vì còn chưa trả nợ hết cho hẳn, dù sao cũng là tôi thiếu hẳn cái ân tình, mời hẳn ăn bữa cơm rau dưa bất quá cũng là chuyện bình thường.

Thật lâu sau, Văn Mặc Ngọc tựa hồ hạ quyết tâm rất lớn, vuốt cằm nói: “Được.”

Một chữ, đơn giản lưu loát.

Tôi mỉm cười: “Quyết định ở Hiên Mặc lâu được không?”

Hắn vẫn là một chữ: “Được.”

Bộ dáng này, cứ như một tên ngốc, tựa hồ tôi nói cái gì cũng được hết.

Tôi nhin không được cười trộm, ôm lấy khoe miệng nói: “Bảo Mặc Ngọc công tử lần qua lần lại năm vòng cũng được hay sao?”

Từ “Được” đã thành công thức của Văn Mặc Ngọc, lại đổi thanh từ khác, “Ừ”, cũng liếc mắt nở nụ cười.

“Nàng đang lừa ta đấy hả?”

Tôi nói: “Chúng ta là bằng hữu thôi, nói đến ân huệ, ta đi tiên thanh toán không phải là do ngươi trả hết hay sao?”

Văn Mặc Ngọc mắt chớp chớp càng lợi hại, “Công chúa từng nghe qua vô gian không thương chưa?”

Tôi nghiêng đầu: “Hiên Mặc lâu là của Nhị thúc ngươi, như vậy gian thương này cũng không phải của ngươi.”

Nói xong, không biết gió đâu ra, lại thấy tà áo trắng kia của Văn Mặc Ngọc hơi hơi dập dờn, đón gió, tôi xem xét mắt phượng trong suốt của hắn, răng trắng môi đỏ mọng, nhẹ nhàng nói: “Tốt, ngày mai không gặp không về.”

Như gió, mới nhoáng cái một cái, tôi lại có chút say.

Lại nhoáng thêm một cái, tôi lại đột nhiên cảm thấy đây là tiệc Hồng Môn Yến.

Lại nhoáng lên một cái, tôi tựa hồ thấy tiểu ngu ngốc rưng rưng vô tội chăm chú nhìn tôi.

19. Chương 25 - 26

Chương 25

Hôm sau, tôi vẫn thật sự phải phở uốc.

Không phải bản công chúa tôi cảm thấy làm như vậy sẽ có lỗi với hai huynh muội An Lăng Nhiên và An Lăng Nguyệt, thành hiềm nghi hồng hạnh vượt tường, mà là, trong nhà có chút chuyện.

Vốn là, lúc gần trưa, tôi ngó nhìn ánh mặt trời đang thiêu đốt, vẫn như cũ dùng một khối ngọc bội, hai chuỗi phật châu mua chuộc Vương mục mục và hai tiểu nha hoàn trong phòng tôi. Vừa định lên đường, đã bị Lý mục mục truyền triệu, nói điều lão đầu gọi tôi tới tiền sảnh.

Thời tiết càng ngày càng nóng bức vô cùng, mấy ngày nay hôm nào điều lão đầu cũng căn dặn phòng bếp của các viện tự làm cơm trưa, hôm nay Túc Phụng cứ như biết trước tôi đi ra ngoài ‘vụng trộm’, nhất định căn đường của tôi. Tới tiền sảnh, mọi người đều có mặt đầy đủ, đến ngay cả người ít ở nhà ăn cơm trưa, thần long thấy đầu không thấy đuôi như vị cha chồng của tôi – An Lăng Tiêu cũng có ở đó.

Một đám người cùng với mấy nha hoàn và lão mục tử bên người, nói tới mới nói chuyện mời tiên sinh cho tiểu ngu ngốc cũng là một chuyện đáng lo nghĩ, hóa ra trước kia tiểu ngu ngốc cũng có một tiên sinh, có thể là vì mẹ già trong nhà đột nhiên tạ thế, vị tiên sinh này cũng vội vàng cáo biệt Mục vương phủ, chuyện này, tiểu ngu ngốc cũng thật ứng với câu:

“Lão hổ ly sơn, hầu tử đương bá vương.” (Cọp xuống núi, khỉ làm chúa tể)

Tiểu hầu tử An Lăng Nhiên không có lão hổ tiên sinh, hôm nay đi trèo cây lấy trứng chim, ngày mai chui qua lỗ chó bỏ nhà trốn đi, lần nghiêm trọng nhất, thậm chí cả thảng cũng không thấy bóng dáng đâu. Mà cổ nhân vội về chịu tang, lại không bằng người hiện đại, dựng lều, coi chừng vài ngày đêm, mời bạn bè tới vui vẻ náo nhiệt, một trận hỏa táng là xong việc. (Miêu tả vội về chịu tang chỗ này là ở Thành Đô, có thể không giống những phong tục ở chỗ khác. Ở chỗ chúng tôi tang sự của người gia lý thế được làm như ‘hỉ tang’, nói cách khác, bà ấy sống nhiều tuổi như vậy mới chết, bà ấy cũng an lòng, người nhà cũng an lòng, phải nhanh chóng tiễn bà đi, cho nên mới mời bạn bè tới cho náo nhiệt, chơi mạt chược, khiến lễ tang thành bộ dáng vui mừng, mà không phải là kêu khóc om sòm, khiến cho người già đi được an tâm, thể thoải).

Tang sự của cổ nhân, phần lớn đều phải canh giữ đến ba năm. Riêng vị tiên sinh này lại là một người con có hiếu, An Lăng Tiêu lo sợ hán không canh giữ mười năm thì ít lắm cũng là năm năm, vì thế, liền triệu tập người trong nhà xem xét tìm thêm một tiên sinh khác cho tiểu ngu ngốc.

Ở thời đại này, tìm tiên sinh cũng là một chuyện rất phiền toái.

Thứ nhất, tính tình phải đức cao vọng trọng, bản thân phải đi cho đoan, ngồi cho chính; thứ hai, phải văn thao võ lược, tinh thông mọi thứ; thứ ba, phải đồng thời sử dụng được ân và uy, hù dọa được tiểu hầu tử mới có thể làm lão hổ, thế nhưng cũng đâu phải là lão hổ thật đâu, mà là hổ giấy, nếu thực sự làm bị thương cho dù là nửa cộng lông của tiểu hầu tử, khi mẹ bà ta... không phải, là mẹ ôi điều lão đầu cũng không đồng ý.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất nhất là, về phương diện thân phận vị tiên sinh của An Lăng Nhiên cũng phải có chút thể diện. Bởi vì ‘tiên sinh tiên sinh’, chính là lão sư của An Lăng Nhiên, một ngày làm thầy, cả đời như cha. Cho nên tuổi của vị tiên sinh này cũng không thể quá nhỏ, vai vế phải cao, làm tiên sinh của tiểu thế tử, thân phận cũng không thể quá mức hèn mọn.

Người nhà bọn họ cứ như thế mà thảo luận tới thảo luận lui, thảo luận đến nỗi tôi ngáp lia lịa, trơ mắt nhìn thời gian hẹn với Văn Mặc Ngọc qua đi, rồi rầm một hồi, tôi thật sự hết kiên nhẫn, rời bữa tiệc, gọi Kỳ Nhi tới.

Đợi phân phó cho Kỳ Nhi đi báo tin với Văn Mặc Ngọc xong, tôi lại quay về tiền sảnh, một phòng người đang bắt đầu chuẩn bị ăn cơm, bọn nha hoàn cũng đang vội vàng bận rộn mà dọn thức ăn lên, có vẻ như chuyện mời tiên sinh đã tính toán xong, tôi cũng không rảnh hỏi, chỉ còn chờ ăn cơm. Nguyên tắc chính của bản công chúa là: chuyện đã có người lo thì tuyệt đối không phí sức lực, tiểu ngu ngốc nghe mùi thức ăn, cũng không biết lấy đâu ra vui vẻ, sôi nổi vào phòng, người một nhà ăn một bữa cơm, nhàn thoải không đáng nói.

.....

Sau cơm trưa, tiểu ngu ngốc bẽn lẽn vững dạ mà đi ngủ trưa.

Kỳ Nhi lại từ Hiên Mặc Lâu mang về cho tôi tin tức mới nhất, nói thật, tin tức này khiến cho tôi có chút khó tiêu.

Cô ấy nói, Văn Mặc Ngọc cũng không đến nơi hẹn.

Lúc đó tôi đang bưng chén trà, dùng cái nắp vừa đẩy nhẹ vừa thổi, nghe xong câu này một âm thanh lộp bộp vang lên, động tác trên tay cũng dừng lại.

Chẳng lẽ là... Văn Mặc Ngọc lại đùa giỡn với tôi?

Tôi với hắn chạm mặt mấy lần, tổng kết mà nói là người này mũi nhọn khó chơi, quỷ kế đa đoan, lại thêm hắn thiên phú dị bẩm, văn thao võ lược, chắc chắn, nhân tài như thế thật sự không thể đắc tội, nếu không, hắn sẽ nhớ mối thù của người cả đời.

Tôi nhớ lại xem chính mình có từng đắc tội với hắn không, vậy thì tại sao hôm qua hắn lại giả bộ ngượng ngùng vui vẻ như thế, sau đó còn thả bồ câu của tôi.

Đầu óc đang loạn thành một mớ, Kỳ Nhi nói, cô ấy còn nghe được một tin tức.

Tôi hợp một ngụm trà, buông mí mắt nói: “Nói.”

Kỳ Nhi nói: “Mặc dù bây giờ Mặc Ngọc công tử không tới Hiên Mặc lâu, có điều nô tì lại nghe tiểu nhị nói, hắn đã đến Mẫu Đơn viên ở phố Nam.”

Tôi giật mình, Mẫu Đơn viên này không phải là kỹ viện sao?

Cái này, cái này...

Sớm biết Văn Mặc Ngọc tính tình tiêu sái, lại không ngờ tiêu sái đến mức này. Hắn không sợ rơi vào tai An Lăng Nhiên với Túc Phượng cũng không nói, không ngờ đến cả bản công chúa hắn cũng đắc tội lỗ hèn!

Lẽ nào lại thế!

Kỳ Nhi thấy tâm trạng tôi như vậy, khanh khách cười trộm hai tiếng, con mắt giảo hoạt nhìn xung quanh, rí tai thì thầm một hồi với tôi.

Kỳ Nhi dứt lời, tôi cả kinh run rẩy, nhất thời không nói nên lời.

Kỳ Nhi nói: “Mặc Ngọc công tử đi Mẫu Đơn viên, là phước. Nghe người ở Hiên Mặc Lâu nói, hôm qua hoa khôi của Mẫu Đơn viên Bạch Mẫu Đơn thiết yến, ra câu đối, ai đối đáp được buổi trưa sẽ bồi người đó uống rượu. Vừa may ngày hôm qua Mặc Ngọc công tử lại có mặt ở đó, chỉ trong chốc lát phô trương thanh thế, đáp được về sau. Hoa khôi kia nổi hứng, lại cùng hắn ngâm thơ, lại đối đáp, làm đi làm lại hết cả buổi chiều.

Cuối cùng, Kỳ Nhi còn bổ sung thêm một câu: “Rất nhiều người trên đường phố chen chúc nhau vô xem, tóc đen bạch ngọc, không sai được, tuyệt đối chính là Văn Mặc Ngọc lúc trước thích ném văn thơ đến mức tận cùng.”

Tôi nhất thời run tay, một ít nước trà rơi xuống váy, cũng may, trà đã nguội nên không gây bỏng da.

Tôi bình tĩnh nhắm mắt, miệng thầm nói: “Nói cách khác, buổi chiều ngày hôm qua cùng chúng ta ở Lạc Nhạn lâu có một Mặc Ngọc công tử, cùng tán tỉnh hoa khôi ở Mẫu Đơn viên còn có một Mặc Ngọc công tử khác?”

Kỳ Nhi vuốt cằm: “Đúng, có đến hai Mặc Ngọc công tử.”

Tôi đặt chén trà xuống, chậm rãi đứng dậy bước bộ thông thả.

Kỳ Nhi không bỏ lỡ thời cơ nhắm mắt theo sát tôi, lặng lẽ ở bên tai tôi nói: “Công chúa, có từng nghe nói tới thuật dịch dung?”

Tôi nói: “Cho dù có dịch dung, thì làm sao có thể bắt chước giọng nói?”

Kỳ Nhi lắc đầu: “Không phải vậy, công chúa có điều không biết, giọng nói mỗi người tuy có khác nhau, nhưng nếu dùng một ít dược liệu cũng có thể khiến cho giọng nói trở nên khàn khàn, rồi trầm xuống, loại canh này, quý y Trương Thế Nhân nhất định biết. Mặt khác, một vài người trong giang hồ cũng có thể tự mình vận công, tự chuyển đổi giọng nói.”

Tôi nhíu mày, tay nâng cằm.

Người này giả làm Văn Mặc Ngọc để làm gì? Trương Thế Nhân lại sắm vai trò gì trong đó? Tất cả đáp án dường như sắp được tìm ra, nhưng lại giống như thiếu thiếu cái gì đó.

Kỳ Nhi nói: “Công chúa, người có biết Văn Mặc Ngọc còn có một biệt hiệu khác gọi là ‘Mẫu đơn Mặc Ngọc’?”

Tôi lắc đầu, Kỳ Nhi lên tiếng nói:

“Nghe nói Mặc Ngọc công tử rất thích vẽ mẫu đơn, giống như thực, mỗi lần tranh vẽ xong, thậm chí có con bướm còn bay đến hút mật, đây là thứ... nô tì phát hiện ở Hiên Mặc Lâu.”

Kỳ Nhi đưa bức họa được cuộn tròn tới trước mặt tôi, bản công chúa vừa mở ra nhìn, là bức mặc trúc đồ.

Trúc từng cây từng cây hùng hồn, nét vẽ cứng cáp rắn rỏi, chỉ bằng vài nét, lại có thể diễn tả một trúc viên thanh u tĩnh mịch vô cùng nhuần nhuyễn như thế, lạc khoản là Mặc Ngọc. Kỳ Nhi lại lấy từ trên bàn ra một bức họa khác, bên trên là ba đóa hoa mẫu đơn đua nhau khoe sắc, người vẽ rất tinh tế, tựa như mỗi nét vẽ đều dụng tâm suy nghĩ, cũng trách không được bướm bướm lại tưởng là thật.

Kỳ Nhi hỏi: “Công chúa, người cảm thấy hai bức họa này có khác nhau không?”

Tôi ung dung nhìn bức mẫu đơn lộng lẫy, lại nhìn sang sang bức mặc trúc đồ, nói: “Ta dám khẳng định, hai bức họa này không phải là từ tay một người vẽ, bức mặc trúc đồ này ta tin chắc là bút tích của Văn Mặc Ngọc.”

Văn Mặc Ngọc trời sinh tính tình quái đản, lại tài hoa hơn người, tự cao tự đại. Vài nét ít ỏi trên bức mặc trúc đồ này e rằng chính là thâm cảnh trong lòng hắn, vị trí cao không khỏi sợ hãi, hèn sợ hãi, cũng không người tri kỷ, không có đối thủ. Trúc cao xanh ngắt, cũng cho thấy người này ngay thẳng không nghiêng, cùng với cái tính cách chết không thay đổi của hắn vừa vận xúng đôi.

Bức mẫu đơn đồ này cũng tràn đầy hơi thở, chí lớn trong lòng không phải nơi khu vườn nho nhỏ này có thể giữ được, tôi tựa như cảm giác được, mấy đóa mẫu đơn này như muốn vươn ra ngoài.

Kỳ Nhi nói: “Công chúa nói rất đúng. Thế nhưng mẫu đơn đồ này, là những bức tranh lưu hành nhiều nhất ở bên ngoài của Mặc Ngọc công tử, hắn còn từng ở ngự tiền biểu diễn vẽ mẫu đơn, còn bức mặc trúc đồ này, là do nô tì lên vào thư phòng của Mặc Ngọc công tử ở Hiên Mặc lâu trộm được.”

Tôi chớp mắt mấy cái, trong lòng đã có chút suy tính, lại chỉ hỏi: “Kỳ Nhi, ngươi thấy chuyện này thế nào?”

Kỳ Nhi lắc đầu, đắc ý nói: “Trước tiên, có hai Văn Mặc Ngọc e là không sai. Còn thứ hai, người ngoài đều nói Trạng Nguyên gia Văn Mặc Ngọc tao nhã, rộng lượng khéo léo, nô tì thấy không hẳn. Ngự tiền tặng tranh, khéo léo cự tuyệt công chúa những việc này đều là do Văn Mặc Ngọc giả làm, Văn Mặc Ngọc thật, tuy rằng tài hoa xuất chúng, nhưng chúng ta cũng nhìn thấy hắn là một người... thối tha vô cùng, so với người đồn đại trong triều đình nói không chừng không phải dịu dàng như thế, chẳng qua là do mọi người lo ngại Thất hoàng tử đứng sau lưng nên mới không dám xâm ngôn.”

“Mà Văn Mặc Ngọc giả này, lại thuận tiện lợi dụng thân phận, trợ giúp Văn Mặc Ngọc gom góp quan hệ trong triều đình, trợ giúp Thất hoàng tử Huyền Nguyệt đả thông tư tưởng, chủ mưu cướp ngôi vị hoàng đế cũng không chừng!”

Diễm này, Kỳ Nhi nói lại rất trúng ý của tôi.

Văn Mặc Ngọc giả này, nhất định là do thân phận không tiện, cho nên chỉ có thể lấy thân phận của Văn Mặc Ngọc ở khắp nơi giả danh lừa bịp, cùng Mặc Ngọc thật và Huyền Nguyệt nội ứng ngoại hợp, đang mưu tính chuyện gì. Rốt cuộc mưu tính chuyện gì thì không cần nói cũng biết, thái tử vô năng, hoàng đế ngu ngốc, còn có thể âm mưu gì đây?

Chỉ có điều, lúc tôi mới vừa xuyên tới đây, Văn Mặc Ngọc nhìn thấy rốt cuộc là thật hay giả? Vì sao hắn lại luôn mồm nói muốn dẫn tôi rời khỏi Mục vương phủ?

Việc đã đến nước này, tôi thật sự giấu không được Kỳ Nhi, liền kể đầu đuôi ngắn gọn chuyện Văn Mặc Ngọc lên vào phòng tôi thế nào, muốn dẫn tôi bỏ trốn ra sao nói ra hết, đương nhiên, chuyện hô hấp nhân tạo trước đó tự động được lược bỏ.

Kỳ Nhi sau khi nghe xong, ngạc nhiên nói: “Công chúa vẫn chưa có người yêu, nên càng không thể là Văn Mặc Ngọc.”

Tôi chặc lưỡi, một hình ảnh đột nhiên xẹt qua trong đầu, tôi cả kinh nói không nên lời.

Vừa đúng là cảnh hay trong bộ phim “Đường Bá Hổ Diễm Thu Hương” nổi tiếng năm đó, lão phu nhân đồng ý gả Thu Hương cho Đường Bá Hổ, nhưng điều kiện là Đường Bá Hổ phải trong hai mươi nữ tử đội khăn trùm, dáng người giống nhau nhận ra ai là Thu Hương, Đường Bá Hổ bất đắc dĩ, vận công tạo thành một trận gió to, ai ngờ lão phu nhân phía sau còn có chiêu cao, mỗi tân nương tử trên mặt còn mang theo một cái mặt nạ.

Văn Mặc Ngọc giả này vô cùng thông minh, sợ đôi mắt sắc của tôi nhận ra nửa khuôn mặt kia của hắn, trước khi che mặt còn dịch dung thành khuôn mặt của Văn Mặc Ngọc, như thế, tôi vẫn cứ ngây ngốc mà cho rằng mắt phượng đẹp trai là Văn Mặc Ngọc.

Ô hô thương thay!

Đây đúng thật là một mưu tính rất rất rất lớn!

Tôi tức giận đến run người, Kỳ Nhi nói: “Công chúa, người nói xem Văn Mặc Ngọc giả này rốt cuộc là ai?”

Tôi hừ lạnh: “Còn ai vô đây, người muốn hại ta thì có mấy người chứ?”

Kỳ Nhi liếc mắt nhìn quanh, cười nói: “Công chúa, hai người chúng ta khoan hãy nói ra đối tượng hoài nghi, trước tiên viết ra đã.”

Tôi theo giao ước mà làm, cùng Kỳ Nhi trao đổi giấy, trên giấy cô ấy viết rất rõ ràng: “An Lăng Nhiên, Huyền Nguyệt”

Mà trên giấy của tôi chỉ viết có mỗi “An Lăng Nhiên.”

Kỳ Nhi quả thực thông minh, so với tôi còn nghĩ sâu thêm một chút.

Tôi chỉ hoài nghi tiểu ngu ngốc vương bần thân phận tên ngốc, vì phụ thân và mẫu thân mình là bè phái của thái tử, cho nên giả dạng Văn Mặc Ngọc ra ngoài gạt người, cùng Văn Mặc Ngọc, Huyền Nguyệt nội ứng ngoại hợp, mưu tính đại sự.

Hôm ở Lạc Nhạn lâu, quả thật không phải là cố tình, nói không chừng là do Mặc Ngọc thật thích đùa giỡn, cùng Trương Thế Nhân cố ý chỉnh tôi, hoặc là nói chỉnh tiểu ngu ngốc, khiến cho hắn nhần tâm chẳng được, đành phải lên đi tìm Trương Thế Nhân trả tiền. Ai ngờ cái lão vương bát đản Trương Thế Nhân kia, lừa tôi còn không nói, còn định lừa tiếp tiểu ngu ngốc, cố ý hẹn tôi tới, khiến cho tôi nghĩ Văn Mặc Ngọc thích tôi, để cho Văn Mặc Ngọc có ân với tôi, cho nên ngày đó tiểu ngu ngốc nhìn thấy tôi, sắc mặt mới vô cùng không tốt.

Tự mình thay vợ trả tiền, nhân tình còn lại ghi lên trên đầu Văn Mặc Ngọc.

Cho nên tôi đã nói rồi, Văn Mặc Ngọc là loại người lòng dạ hẹp hòi không thể đắc tội, hẳn nhất định là hận An Lăng Nhiên cả ngày dùng khuôn mặt của hắn đi khắp nơi gạt người, cho nên mới bày ra trò này.

Nhưng Kỳ Nhi còn nghĩ sâu sắc hơn cả tôi, An Lăng Nhiên có thể chỉ là người bị tình nghi, Huyền Nguyệt, nam nhân này lúc đầu tôi nên nghĩ tới mới đúng, Huyền Nguyệt có lẽ là lấy bộ dạng thị dân của Văn Mặc Ngọc, hi vọng có thể đoạt tôi ngược trở về, tranh giành binh quyền làm nhu cầu cấp bách cho chuyện tạo phản.

Tôi nói: “Nếu người bị tình nghi đã tìm được rồi, ta cũng không tin là không bắt được.”

Vốn tôi cũng không muốn quan tâm đến chuyện này, lại càng không nguyện quản cái gì mà bè phái Thái tử, bè phái Huyền Nguyệt, thế nhưng bọn họ lại dám đùa giỡn trên đầu tôi, vậy là không được rồi!

Lão nương không phát huy, bọn họ quả thật khi tôi là Hello Kettle!

Kỳ Nhi hỏi: “Công chúa bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Tôi cười lạnh: “Tìm Trương đại phu chứ sao, không phải lão ta là không gì không biết, không gì không làm được sao?”

Dẫn Mặc Ngọc giả ra, đối với Trương đại phu đâu phải việc gì khó?

Chương 26

Buổi chiều ngày kế tiếp, vốn là một ngày trọng đại tiểu ngu ngốc bá sứ mời tiên sinh, lại bởi vì bản công chúa tôi... khụ khụ, làm ra một chút xíu chuyện nhỏ nhặt, “bá sứ mời tiên sinh’ biến thành ‘bái đất mời đại phu.”

Nhắc đến, thật hổ thẹn.

Nhớ lại, thật đau buồn!

Sáng sớm hôm nay sau khi thỉnh an Túc Phượng xong, tôi chợt nghe nói buổi chiều có lẽ bá sứ, đột nhiên nổi hứng thú, lại là vợ của tiểu ngu ngốc, bất kể thế nào cũng không thể khước từ chuyện nhàm chán này, vì thế, bản công chúa liền nghĩ ra được một cách một hòn đá ném hai con chim!

Giả bệnh!

Thứ nhất, giả bệnh có thể không cần đi tham gia lễ bá sứ; thứ hai, tôi đang sớm muốn gặp Trương Thế Nhân Trương đại nhân, đối với lão ta, thật sự là ngày đêm thương nhớ.

Đáng tiếc người tính không bằng trời tính, lão Trương đồng chí được mời tới, về cơ bản là mong muốn của tôi cũng đạt được hiệu quả, lễ bá sứ lại bởi vì tôi mà trực tiếp kéo dài thời gian. Chính là, lấy trộm của Tiểu Tứ một câu nói: kết quả tôi đoán ra được, lại không biết nói quá trình trầm trọng như thế nào.

Bản công chúa vốn chỉ nghĩ giả bộ choáng váng đầu óc trở về phòng chờ Trương Thế Nhân thôi, ai ngờ, diễn giả lại thành làm thực, vấp một cái té nhào xuống, bốn chân chống đất, động tác này so với bá Bô Tát, bá Thánh A La còn thành kính hơn, đến cả cái mũi đắc ý của tôi cũng gặp tai ương, tiếp xúc thân mật với mặt đất, tôi đau đến khóc mấy ngày liền, lăn mấy vòng trên mặt đất.

Hơn nữa, thứ hại tôi lúc này đây, lại là Vương Trạch!

Trời xanh ơi, đất dày ơi, rốt cuộc là kiếp trước tôi có thù hận gì với con tiểu súc sinh này đây a a a!

Lúc đó, tôi giả vờ choáng đầu muốn ngã, Kỳ Nhi trước đó đã có mưu tính với tôi vội vàng chạy tới đỡ, nhưng trước khi được Kỳ Nhi đỡ lấy, tiểu súc sinh không biết đâu ra như một thanh kiếm ‘vèo’ một cái chui qua chân tôi, nhẹ nhàng cầu lấy vảy của tôi, kéo một cái, bản công chúa vốn trọng tâm không có, đương nhiên ngã xuống mặt đất, ngã tới trọng thương.

Con sói này, quả thực thành tinh.

Tôi nằm trên giường, ngay cả chút sức lực mở mắt ra cũng không có, chỉ cảm thấy đau nhức vô cùng, cơ bắp cùng với xương cốt cứ như dính liền với da thịt, không từ gì có thể hình dung được, chỉ có đau đau đau.

Tôi từ từ nhắm hai mắt lại, đến ngay cả thở cũng phải từng li từng tí, hô hấp quá mạnh miệng vết thương cũng sẽ vều vều đau nhức.

Còn tiểu ngu ngốc lại cứ như có thù với tôi, biết tôi bị thương, vọt tới túm lấy tay của tôi làm bộ thâm tình, lời đến nỗi tôi đau chết được, đáng tiếc là nói không nên lời, chỉ có thể cầm tức trừng mắt nhìn tiểu ngu ngốc. Một phòng người đều là ngu ngốc, lại nói tôi nhìn thấy tướng công nên mới kích động, An Lăng Nhiên cũng phối hợp theo đám lão bà tử, nước mắt lưng tròng, mở miệng là ‘nuơng tử’, lại dùng thêm chút sức nắm lấy tay của tôi, tôi vì đau quá nên nước mắt cũng ràn rụa.

Tình cảnh này, đám người trong phòng đều bắt đầu thổn thức, vượt môn ngực nói công chúa và tiểu thể tử phu thê tình thâm, hoạn nạn gặp chân tình vân vân, sợ người khác không biết nhìn vào còn tưởng bản công chúa tôi sắp cười hạc bay về trời.

Ngay lúc tôi bị tiểu ngu ngốc kéo đến sắp ngất xỉu, Kỳ Nhi dẫn theo ân nhân cứu mạng của tôi Trương Thế Nhân đến đây.

Trương đại phu đúng là Trương đại phu, ít nhất cũng không phải người bình thường.

Lão ta vỗ vỗ bả vai An Lăng Nhiên, trầm giọng nói: “Ra ngoài hết đi, chấn hết không khí làm sao lưu thông, thiếu phu nhân làm sao khỏe lại được?”

Tôi lệ rơi đầy mặt nhìn Trương Thế Nhân, nói rất đúng a, lão Trương, chỉ có ông là hiểu tôi nhất thôi.

Tiểu ngu ngốc dĩ nhiên vẫn tiếp tục kéo kéo cánh tay của tôi, tôi đau đến nghiêng răng nghiêng lợi đồng thời cũng nổi hết cả da gà.

Hắn giả vờ khờ khạo hồn nhiên nói: “Không được, nuơng tử bệnh nặng, ta phải canh giữ ở bên người nàng.”

Bực! Mèo khóc chuột giả từ bi, ai mà biết có phải là người thả Vương Trạch xúi đến hại ta hay không?

Lão Trương cũng cười đến hồn nhiên ngây thơ, lão ta nói: “Tiểu thể tử cứ yên tâm, ta nhất định sẽ chữa cho Thiếu phu nhân đến dồi dào sức sống, ngài canh giữ ở trong này, cô ấy nhất định cũng không vui gì.”

Nghe vậy, tiểu ngu ngốc suy nghĩ một chút, rốt cuộc cũng đồng ý dẫn một phòng người đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại tôi, Kỳ Nhi và Trương Thế Nhân.

Thế giới rất cuộc thanh tĩnh.

Trương Thế Nhân cho tôi uống vài viên thuốc giảm đau xong, liền cười nói: “Công chúa thật đúng là nghiêm túc, muốn gặp lão phu chỉ cần giả bộ choáng váng ho khan là được rồi, sao lại tự làm ngã chính mình chứ?”

Lòng tôi kinh hãi, đừng có nói là Trương Thế Nhân biết đọc suy nghĩ, nếu không sao lại biết tôi muốn tìm lão ta? Ngoài miệng lại bình tĩnh nói: “Trương đại phu nói cái gì bản cung nghe không hiểu, ta thật sự là vấp ngã, tốt nhất là đừng để cho con tiểu súc sinh kia lọt vào trong tay ta.”

Lão Trương vượt vượt râu, lặng lẽ cười nói: “Công chúa không cần phải giả bộ, ta biết ngày hôm qua cô không đi đến nơi hẹn, e là lúc này trong lòng đang sôi ruột ấy chứ!”

Tôi và Kỳ Nhi liếc nhau, trong lòng thoáng chốc rõ ràng.

À, hóa ra con cáo già này vẫn luôn trốn ở phía sau cười trộm, hôm qua cũng lặng lẽ chuẩn đến Hiên Mặc Lâu xem trò hay, không ngờ là tôi không đến, hại lão ta về tay không. Hôm nay lại vừa vấp, tôi bị thương mời lão ta tới, cho nên lão ấy mới phát giác trong đó có gì kỳ quặc, câu nói lúc nãy, chẳng qua là cố tình dẫn dụ tôi.

Nếu là hôm trước, có lẽ tôi còn để cho lão cáo già này lừa gạt, nhưng bọn họ trời tính đất tính, lại không tính tới chuyện tôi còn có một cái tiểu Rada vô địch – Kỳ Nhi không gì không biết, không chỗ nào không hiểu, sớm phát hiện bọn họ có âm mưu.

Tôi giả làm một cô gái ngượng ngùng khó xử.

“Nếu Trương đại phu đã biết trong đó có điều kỳ lạ, cần gì phải cố ý khiến bản công chúa khó xử?”

Kỳ Nhi với tôi ăn ý vô cùng, thấy thế cũng nhanh chóng chạy tới bên người lão cáo già nói:

“Trương đại phu không nói dối gì ngài, từ ngày biết được tâm ý của Mặc Ngọc công tử, công chúa của ta trà không thèm uống, cơm không buồn ăn, cứ trông chờ có thể gặp lại, nhưng trong phủ lại không có việc để đi ra ngoài, công chúa nhà ta không có biện pháp tốt, lại không dám lên đi tìm Mặc Ngọc công tử, cho nên mới mời ngài tới đây thôi.”

Tôi đang suy nghĩ có nên bắt chước bộ dáng thẹn thùng cắn cắn môi dưới của Nguyệt Nhi lúc trước hay không, giận dữ trách mắng Kỳ Nhi một câu “Đáng ghét”, Trương cáo già cũng kêu ba tiếng liên tiếp ‘Được’.

Cái gì gọi là “sợ thiên hạ còn chưa loạn”, tôi hôm nay coi như đã hiểu.

Từng thấy nhiều hồ bằng cầu hữu, lại chưa từng nhìn thấy cầm thú còn không bằng “Hồ bằng cầu hữu” (Bằng hữu và cạp chó, mọi người hiểu hé)

Dựa vào mọi chuyện trước kia, cũng nhìn ra được tiểu ngu ngốc coi như có chút giao tình ngầm với Trương Thế Nhân, lúc tôi vừa mới gả vào Mục vương phủ, tiểu ngu ngốc từng lên cơn sốt, bây giờ cẩn thận nghĩ tới, nói không chừng lúc đó An Lăng Nhiên đang bị thương, khi đó chính là Trương Thế Nhân vội tới chữa trị, Văn Mặc Ngọc mặc dù vướng trở ngại giao tình không tốt, cũng thừa dịp ban đêm lên vào Mục vương phủ thăm tiểu ngu ngốc một lần.

Nhưng hôm nay cũng chính là hai vị bằng hữu này, liên tiếp đem lão bà của bằng hữu mình đẩy lên người nam nhân khác, phỏng đoán như vậy lại làm cho cái suy đoán “Giả Mặc Ngọc chính là An Lăng Nhiên” càng thêm vài phần chứng thực. Thứ mà bản công chúa thiếu lúc này, bắt quả chỉ có “Bắt tang tại trận”

Tôi cười nói: “Nếu Trương đại phu hiểu được, vậy thì ta cũng đi thẳng vào vấn đề. Chỗ này có phong thư, hi vọng Trương đại phu có thể giúp ta chuyển cho Mặc Ngọc công tử.”

Kỳ Nhi mang thư giao cho Trương Thế Nhân, lão Trương ngay cả câu chào tạm biệt cũng quên, phát tay áo rời đi.

Kỳ thật, trong thư cũng không nói cái gì, chỉ có nói: “Trước kia vô duyên, đành chờ kiếp sau*. Ba ngày sau Hiên Mặc Lâu, không gặp không về.”

(*) đời sau đái tự: đời sau là con cháu, cũng có nghĩa là kiếp sau.

Ba ngày sau, tin rằng bệnh của tôi cũng khỏi hết.

Ba ngày sau, vừa lúc là ngày giỗ mẹ của Huyền Nguyệt.

Nghe đồn Thất điện hạ là người con có hiếu, hằng năm đều đi bái tế mẹ mình, mà nếu như ngày ấy Mặc Ngọc giả lại xuất hiện theo như dự đoán, có nghĩa là gì?

Tôi ở trên giường ngoéo ngoéo khóe miệng, lồi theo dây thần kinh cơ mặt, dẫn đến cái lỗ mũi đau âm ỉ.

Tốt nhất, kết cục không được giống như tôi nghĩ, bằng không thì... An Lăng Nhiên người chết chắc rồi.

.....

Ba ngày sau, tôi ở Hiên Mặc Lâu gặp được vị Văn Mặc Ngọc cười như xuân phong, Mặc Ngọc công tử.

Tôi cười lúm đồng tiền thở dài, hành lễ chứng thật: “Mặc Ngọc công tử hữu lễ.”

Văn Mặc Ngọc hào hoa phong nhã, ôm cây quạt đáp lễ: “Nghe nói công chúa mấy ngày trước bị trượt ngã, thuyền giảm nhiều chưa?”

Ai mượn người quan tâm, hai mắt lấp lánh cười rộ lên, thâm hừ lạnh chữ “trượt”, Văn Mặc Ngọc tự kiêu tự đại không giống như vậy, người tới này... quả nhiên là Mặc Ngọc công tử giả.

Tôi bình ổn hơi thở, sờ sờ thuốc mỡ trên cái mũi, hơi có chút bất đắc dĩ.

“Mặc Ngọc công tử chắc không biết, nhà của ta có một con tiểu súc sinh, đúng thật là thông minh vô cùng, mấy lần hại ta té ngã, ta thật sự là hận không thể lột da nó!”

Mấy câu nói đó tôi thật phát ra từ phế phủ, cho nên nói đến hàm răng tự nhiên ma sát vang lên kèn kẹt, ai ngờ Mặc Ngọc giả lại “phốc” cười ra tiếng.

Hắn nói: “Không phải không phải. Kỳ thật chuyện của công chúa người và Vương Trạch ta cũng có nghe nói, chỉ có điều theo Mặc Ngọc thấy, Vương Trạch ngược lại cực kỳ thích người.”

Tôi liú lười: “Nó mà thích ta? Nó mỗi ngày lông mày đều dựng ngược lên, nếu không phải ta cao đầu hơn so với nó, nói không chừng bây giờ đã sớm bị nó găm đến xương cốt không còn một mảnh.”

Mặc Ngọc giả mở cây quạt ra, tư thế phe phẩy hiên ngang oai hùng, một đôi mắt hoa đào đầy sóng nước, cũng may ở đây không phải là đại sảnh, bằng không không biết bao nhiêu cô gái si ngốc bỏ nhào lên đây.

Hắn nói: “Súc sinh cũng giống như con người, chỉ ở trước mặt người mình thích nhất mới dễ bỏ vẻ nguy trang biểu lộ bản tính thật, Vương Trạch muốn cùng người chơi đùa, cho nên mới kéo kéo lán váy, nhe nhe răng cũng là vì muốn đi tới.”

Tôi xoay tròn con mắt, xuôi theo Mặc Ngọc giả nói:

“Theo như Mặc Ngọc công tử nói, người thân cận với người thỉnh thoảng nổi giận với người, hét người, ngược lại đó là biểu hiện sự thân thiết với người sao?”

“Đúng thế.”

Tôi xoay tròn chén trà, buồn bã nói: “Vậy Mặc Ngọc công tử người nói xem, giả bộ ngu ngốc cũng là một biểu hiện thân thiết hay sao?”

Vị Mặc Ngọc công tử này vốn đang bưng chén trà chuẩn bị uống, nghe xong lời tôi nói bỗng đứng lại run lên, trong nháy mắt, nhanh chóng che đậy sự bối rối.

Hắn ho khan hai tiếng, cười nói “Giả ngốc à...chuyện này cũng mới mẻ đó, ta cũng mới nghe nói lần đầu. Chẳng qua nói thế... chứ ngốc ngốc cười cười, hắn cũng không chịu nổi, nhất định là hắn có nỗi khổ riêng.”

Tôi cười khanh khách hai tiếng, không trả lời. Nhìn thấy người nào đó trán đổ mồ hôi lạnh nhưng lại không dám lấy tay lau.

Đúng, cách nói giả ngu này hắn cũng là mới nghe lần đầu, bất quá thôi, dù sao tự mình cũng dày công tôi luyện tay nghề đến mức này rồi.

Đang nói, Kỳ Nhi đã trở lại.

Cùng với tiếng bước chân thanh thúy, Kỳ Nhi xốc mình, tiến vào cười tủm tỉm rồi hành lễ với tôi.

“Thiếu phu nhân vạn phúc”

Nghe vậy, tôi bất động thanh sắc hớp ngụm trà, nở nụ cười.

Khóe miệng mỉm cười, nhưng trong lòng phần nộ.

Một phen đại hỏa thiêu đến quả tim đau nhức, tôi thật hận không thể, đem ngọn lửa này đường đường chính chính thiêu rụi cái mặt nạ của kẻ đang cùng tôi uống trà ngâm thơ, chuyện trò vui vẻ ở trước mặt.

Một phát thiêu thành tro, hơi phi yên diệt, cũng là tốt.

Trước khi đến đây tôi với Kỳ Nhi đã thương lượng rõ ràng, tôi đi gặp Mặc Ngọc giả, cô ấy đến mộ của mẹ đẻ Huyền Nguyệt, nếu Huyền Nguyệt thật sự đi báỉ tể, cô ấy trở về chỉ cần mở miệng gọi tôi “thiếu phu nhân”, nếu Huyền Nguyệt không đi, thì lên tiếng gọi tôi “công chúa”.

Huyền Nguyệt đi, viếng mộ mả cúng báỉ mẹ đẻ.

Dựa vào sự thông minh của Kỳ Nhi, tôi không nghi ngờ Huyền Nguyệt đó là giả. Nhưng ngược lại người trước mặt tôi này...

Hai người bị tình nghi, loại trừ một người.

Người này, còn có thể là ai?

Tôi hành động quái gở, cười đến nỗi người đối diện nổi hết cả da gà.

Tôi nói: “Mặc Ngọc công tử, ta và huynh, thật sự là chỉ hận gặp nhau quá muộn.”

20. Chương 27 - 28

Chương 27

Sau lưng mỗi siêu nhân, đều có một tiểu quái thú yên lặng bị đánh.

Tương tự như vậy, sau lưng mỗi nam nhân thông minh, đều có một nữ nhân xấu xa.

Ví như, Đường Minh Hoàng đối với Dương quý phi, Ngô Tam Quế đối với Trần Viên Viên, tiểu ngu ngốc đối với tôi.

Tôi gọi tên của định luật này là “Anh hùng khó vượt ải mỹ nhân”

Tiểu ngu ngốc có phải là anh hùng hay không, hiện tại chịu nhục mà giả ngu về sau có thể làm được nghiệp lớn hay không thì tôi không biết, nhưng tôi cũng rất vui đem chính mình dâng bốc lên địa vị “Mỹ nhân”, “họa thủy” như thế, sau đó tiếp tục bồi tiểu ngu ngốc cùng diễn trò.

Nam nhân, có thể thông minh, có thể giả dối, có thể phúc hắc, nhưng khi hắn gặp được người mà mình yêu mến sẽ trở nên hoàn toàn ngu ngốc. Tiểu ngu ngốc rốt cuộc tại sao lại thích bản công chúa tôi, tôi quả thật không biết được. Nhưng thấy tình trạng trước mắt, tiểu ngu ngốc là thật lòng tin tưởng tôi “ngu” tới rồi “ngu” về nhà, quả thật không phát hiện được nửa điểm sơ hở của hắn. Một câu nhẹ nhàng đường mật “Chỉ hận gặp nhau quá muộn” của tôi khiến cho hắn bay lên tới trời, tôi thậm chí có thể nhận ra cặp mắt hoa đào dưới cái lớp da kia đang cười toe toét. Có lẽ cả đời hắn cũng không ngờ là bản công chúa tôi đã sinh nghi, càng không thể ngờ được bên người tôi còn có tiểu nha đầu Kỳ Nhi thông minh lanh lợi.

Về sau trải qua một màn hại người mà An Lăng Nhiên tự bày ra, lúc ấy hắn thật sự là chui đầu vào bẫy của tôi, khi đó còn khồng tước (kiêu ngạo) một phen, lòng tự tin còn tăng thêm mấy lần... chỉ cảm thấy bản thân mình thật sự rất rất rất có mị lực, lúc trước hắn ngại thân phận tên ngốc của mình không tiện ở trước mặt tôi thể hiện sức hấp dẫn riêng của mình, tài hoa, phong độ, bây giờ dựa vào cái vỏ bọc thân phận Văn Mặc Ngọc, cố mà biểu diễn hết mấy trò khỉ của mình. Chỉ qua hai ba lần gặp mặt, tôi đã đổ ngã dưới chân hắn, đến mức nói ra cả câu “Chỉ hận là gặp nhau quá muộn” ám muội như thế, chuyện như thế làm sao mà không thể khiến cảm xúc của hắn dâng trào cho được?

Tôi còn nhớ lúc ấy tiểu ngu ngốc trưng ra khuôn mặt như mở cờ trong bụng, cười đùa nói: “Nói không chừng... trước kia ta và công chúa đã từng gặp nhau rồi đấy?”

Lúc ấy tôi cũng không cảm thấy đây là câu nói ám chỉ câu nói của tôi, chỉ mỉm cười cúi mắt, ra vẻ thốn thốn.

“Nếu thực sự đã sớm gặp Mặc Ngọc công tử, vậy chẳng phải là đồ tăng bi thương, nhân sinh số tái, như mộng duyên thiên. (đồ tăng hình như có điển cố gì thì phải, đời người có mấy năm, duyên cạn như mộng)

Tiểu ngu ngốc nghe xong ước chừng trong lòng có chút xúc động, chỉ buông chén trà trong tay xuống, dùng ánh mắt ướt át nói với tôi: “Công chúa giải thích thế nào?”

Tôi đang định mở miệng, lại nghĩ tới lời nói ra nhất định sẽ tự khiến ình buồn nôn và nổi sẩn da gà, theo như thường ngày thì Kỳ Nhi nhất định sẽ không bình ổn được, nhưng cũng đừng phá hủy đại sự của tôi, nếu cười ra tiếng, tôi đây liền thua hết toàn bộ.

Tôi trần trọc nhìn Kỳ Nhi, chỉ thấy cô ấy đem cái thân ảnh trong suốt của mình dán vào góc tường, mắt chăm chú nhìn cửa sổ, dáng dấp cứ như là ‘phong cảnh bên ngoài đúng là đẹp thật’.

Tôi lấy lại bình tĩnh, bắt chước bộ dáng của thi sĩ lúc bi thương nói: “Nếu trước kia chưa từng gặp gỡ, nhiều lắm chỉ là một câu ý trời; nhưng nếu từng gặp gỡ lại bỏ qua, chẳng phải là khiến cho ta nước mắt ướt đầm, khóc than thiên ý trêu người hay sao?!”

Tôi bắt chước tư thế của thiên kim tiểu thư, kết hợp với lệ tuôn đầy như hoa ôm ồng tay áo, tay kia chỉ lên trời, vừa may kịp lúc đánh lạc hướng sự chú ý của tiểu ngu ngốc đi, bằng không đáng về cả người run rẩy của Kỳ Nhi đã bị phát hiện.

Tiểu ngu ngốc nghe câu nói của tôi, cũng có chút rung động, trong chốc lát lại nói không nên lời, chỉ mở to mắt nhìn tôi.

Tôi đây, có một ưu điểm chính là không bỏ cuộc nửa đường, cho nên, tôi hảo tâm mà diễn hết cho trọn vai.

Tôi thở dài nói: “Việc đã đến nước này, không nói dối gì Mặc Ngọc công tử, ta quả thật có chút ái mộ huynh. Đáng tiếc không bao lâu nữa, huynh sẽ phải làm muối phu của ta, cái gì gọi là có duyên không phận, Liêm Chi hôm nay mới hiểu được.”

Tiểu ngu ngốc tựa như bị sét đánh trúng đầu, há miệng không nói nên lời. Có lẽ là do tốc độ của tôi quá nhanh, nhoáng một cái mới từ ‘lòng ngưỡng mộ’ mờ mờ ảo ảo đã ào ạt tới ‘ái mộ’ mãnh liệt hơn, hẳn có chút không chịu nổi. Cũng có lẽ, hẳn là vì chính mình – tiểu ngu ngốc An Lăng Nhiên mà đau lòng, nường tử làm trò trước mặt mình, hồng hạnh vượt tường.

Tôi suy xét im lặng như vậy không phải là một biện pháp, vì thế châm dầu vào lửa.

Tôi nói: “Mặc Ngọc công tử không cần phải khó xử, ta nói cho huynh chuyện này cũng không mong kết quả gì, chỉ mong an lòng.”

Tiểu ngu ngốc rút cuộc cũng có chút phản ứng, lắp bắp nói: “Cô định làm gì?”

Tôi ngẩng đầu nhìn thẳng vào tiểu ngu ngốc, sợ bỏ qua dù là một chút biểu tình trên mặt hẳn nói: “Cầu hươu thư.”

Vừa dứt lời, khuôn mặt tiểu ngu ngốc không ngoài dự đoán mà méo mó.

Nếu như vừa rồi tâm trạng của tiểu ngu ngốc đang ở trong chảo dầu sôi ùng ục, thì lúc này sợ là đã bị một xô nước đá xối xuống, bốc khói.

Trong lòng thầm cười đến ruột thắt, nhưng trên mặt lại chỉ có thể mờ mịt, “Ta bị người ở Mục vương phủ lừa gạt đủ lắm rồi, đáng ghét nhất chính là tên tiểu ngu ngốc kia, lại càng không muốn sau này nhìn thấy huynh với Nguyệt Nhi tình chàng ý thiếp, cho nên ta quyết định sẽ quay về Hạp Hách quốc.”

Khuôn mặt tiểu ngu ngốc càng trở nên méo mó, nếu còn tiếp tục như vậy nữa, e là cái lớp da giả sẽ chỉ vì bị vụn vụn quá mà rớt xuống, bản công chúa tôi nhìn rất thích thú.

Tiểu ngu ngốc hiện tại rất rối rắm.

Vô cùng rối rắm.

Vợ mình không cần người chồng này, lại còn không phân biệt rõ phương hướng mà nhào vào trong lòng một người đàn ông khác, người khác không cần, nàng thà về nhà mẹ đẻ cũng không nghĩ tới chuyện tiếp tục bước tiếp với tướng công của mình, bi ai a, thất bại a, buồn bực a! Ha ha ha!

Tôi đoán chừng tâm của hẳn đã quần đến rối bời, tụ máu, so với biểu tình trên mặt không chừng còn đẹp hơn nhiều.

Sau đó Kỳ Nhi từng trách cứ tôi, nói bản công chúa tôi vô cùng ngoan độc. Vừa nhìn tiểu ngu ngốc cũng biết hẳn vốn muốn dùng thân phận Văn Mặc Ngọc từ từ tiếp cận tôi, sau đó dùng mị lực và tính cách của mình cảm động tôi, khi tôi thật lòng yêu thích hẳn, sẽ không màng đến thân phận bên ngoài, rồi vạch trần hết tất cả chân tướng.

Ai ngờ, bản công chúa lại hoàn toàn xứng với bộ dạng “đăng – phụ” còn thêm “mê trai”, mới nhìn thấy Văn Mặc Ngọc anh tuấn tiêu sái liền không biết thẹn mà chủ động nhào vào trong lòng người ta, chứ đừng nói đến chuyện chậm rãi tìm hiểu người ta, mới uống trà được hai lần, gia cảnh người ta còn chưa biết thế nào đã vội vàng bóc bạch, bởi vậy, cũng không trách được trong lòng tiểu ngu ngốc có chút dậy sóng.

Có điều, cứ tin tưởng thương cảm cô liêu còn nhiều hơn là khoái trá.

Cho nên, sắc mặt tiểu ngu ngốc lúc rời đi nhìn không được tốt lắm.

Bản công chúa ngược lại, thích thú vô cùng.

Lâu lắm rồi, trước giờ đều bị tiểu ngu ngốc đùa giỡn lường gạt, khó có được cơ hội báo thù, đương nhiên tâm trạng vô cùng thoải mái, cho nên trên đường cùng Kỳ Nhi dẹp đường hồi phủ, bản công chúa liên tục ngâm nga ca hát.

Khuỷu tay Kỳ Nhi thọt két tôi, còn thay mặt tiểu ngu ngốc bắt bình, trách móc tôi nói: “Sao công chúa nhần tâm thể, không may khiến cho thiếu gia tự hiểu lầm, đau thấu tim, sẽ bị báo ứng đấy.”

Tôi im lặng cười hai tiếng cho qua, tạm thời coi như không nghe thấy. Trong lòng thầm nghĩ, cho dù có bị báo ứng, cũng đáng giá.

Nhưng lại không ngờ là, báo ứng lại đến nhanh như vậy.

.....

Kỳ Nhi ra phủ, là quang minh chính đại đi ra mua đồ ăn, đương nhiên, lúc trở về cũng có thể quang minh chính đại mà đi cửa chính.

Còn bản công chúa... khụ khụ, là lén lén lút lút, mua chuộc Vương mục mục, giả thành tiểu nha hoàn lén lút theo sau Kỳ Nhi ra ngoài. Thời vận không tốt, lúc hồi phủ, vừa đúng lúc gặp thủ vệ canh cửa thay ca, Vương quân gia mắt sắc như dao canh giữ ở cổng, tôi có gan đến mức nào cũng không dám dưới mí mắt của hắn ta đi vào.

Cho nên, tôi lựa chọn chui lỗ chó ở Đông viện.

Trước hết bản công chúa cần phải làm sáng tỏ, lỗ chó ở Đông viện này không phải là do tôi khoét. Lúc tôi gả vào đây, lỗ này đã có sẵn, tôi cũng vì một lần thật tình cờ rất rất tình cờ đi dạo ở trong viện mới phát hiện. Hôm nay quả thật không có biện pháp, đành mượn nó xài đỡ một chút.

Kỳ Nhi vào phủ trước, ở bên trong tiếp ứng tôi, tôi cũng đành vác cái bản mặt dày, lén đi vào ngõ tắt, tới bờ tường đông viện. Đang khom người chuẩn bị dùng sức, lại nghe thấy bên trong tường vang lên tiếng sột soạt, chốc lát trong chuồng chó đầy cỏ chui ra một con chó có bộ lông màu vàng vàng.

Tôi vừa nhìn thấy, trời ạ, đúng thật là oan gia ngõ hẹp.

Tôi vốn vẫn nghĩ lỗ chó này là do tiểu ngu ngốc khoét, bây giờ nhìn thấy mới biết, hóa ra chủ nhân nơi này lại là con tiểu súc sinh.

Vương Trạch miệng gặm khúc xương, trừng đôi mắt trong veo nhìn tôi, tựa như cũng có chút bất ngờ gặp tôi ở đây.

Tôi lui về sau một bước, im lặng không lên tiếng.

Con tiểu súc sinh này lúc trước dựa vào chủ nhân hung hăng càn quấy, khi dễ tôi như một khúc xương, bây giờ tiểu ngu ngốc không có ở đây, cũng không biết nó lại chỉnh tôi thế nào, cho nên, cẩn thận là trên hết.

Ai ngờ, tôi mới vừa lùi ra sau lưng một bước, tiểu súc sinh lại tiến về phía trước thêm một bước, bực bội, bản tính này, cùng cái tên chủ nhân vô liêm sỉ của nó có gì khác nhau đâu?

Nhưng là lúc đó, cô lang quả nhân (một người một sói), tôi thật là có chút sợ đôi răng nanh dài, lúc trước tiểu súc sinh chỉ trừng mắt nhìn tôi thôi, nên không thể không lặng lẽ lùi thêm một bước.

Tiểu súc sinh thấy thế, cái lỗ tai màu trắng bạc đột nhiên dựng thẳng lên, bước về phía tôi một bước.

Bước chân không dài không ngắn, vừa vặn bằng khoảng cách tôi mới vừa lui.

Lông tóc cả người tôi dựng lên hết, hai chân cũng bắt đầu run, nghe nói đồ ăn của súc vật là không được động vào, ngay cả người thân cận nhất cũng không được tới gần, bởi vì một khi tới gần, nó liền nghĩ người khác đến đoạt thức ăn của nó. Hiện tại trong miệng Vương Trạch đang gặm một cái xương to thơm ngào ngạt, tôi lại run rẩy trong địa bàn của nó, đừng có nói nó coi tôi là ‘địch nhân’ của nó nha?

Trong lúc tôi đang cố sức suy nghĩ, tiểu súc sinh thừa lúc tôi chưa chuẩn bị, lại bước về phía trước thêm mấy bước, trong nháy mắt đã bước đến trước mặt tôi, tôi kinh sợ thiếu chút nữa kêu ra tiếng, nhưng đúng lúc này, Vương Trạch lại thả khúc xương trong miệng mình ra, dùng đầu mũi huých huých khúc xương, tiến đến trước mặt tôi.

Tôi giật mình, trong thời gian ngắn không kịp phản ứng lại.

Hóa ra... tiểu súc sinh chỉ muốn bày tỏ lòng tốt đối với tôi, tặng tôi khúc xương ăn?

Tôi chép lười, cúi đầu nhìn Vương Trạch, một đôi mắt như ngọc lục bảo nhìn tôi chớp chớp vô tội, cúi đầu xuống thích ý vẫy vẫy đuôi.

Tôi làm liều khom người xuống, lấy tay thử sờ sờ lên đầu Vương Trạch.

Lúc tay tôi chạm vào bộ lông thẳng mượt trên đầu Vương Trạch, nó ngược lại không né tránh, còn giống như làm nũng mà cọ cọ.

Tôi kinh hãi, lại thử sờ sờ, chắc chắn, mọi người khỏi nói, con tiểu súc sinh này đúng thật là trơn nhẵn bóng nhoáng, nếu như làm một cái áo khoác bằng da sói... ách ~ thật có lỗi, thật có lỗi, tiểu súc sinh thân thiết với tôi, tôi làm sao lại có thể muốn làm hại nó chứ?

Tôi vui mừng vuốt vuốt đầu Vương Trạch, khoéo miệng khe khẽ nói: “Tiểu vương ngoan, khúc xương này giữ lại đi, tỷ tỷ không cần nha ~”

Tôi nghĩ, có lẽ tiểu ngu ngốc nói đúng, Vương Trạch không phải là không thích tôi, chỉ là biểu đạt sai cách ‘yêu’ đối với tôi mà thôi.

Tôi đang hạnh phúc mà suy nghĩ, chỉ thấy cái đầu nhọn của Vương Trạch đột nhiên lắc lắc, tựa như đang cười, ách ~ không đúng, là châm chọc, ánh mắt nheo nheo, rất giảo hoạt.

Giây tiếp theo, tiểu súc sinh đột nhiên lại ngửa mặt lên trời hét to:

“Ngao ngao...”

“Ngao ngao ngao...”

Tiếng sói tru đúng chuẩn, chưa đến một hồi, chợt nghe bên tường có tiếng nha hoàn nói:

“Ủa? Có phải là tiếng Vương Trạch kêu không?”

Người còn lại nói: “Nghe cũng giống đó, ở đâu thế?”

Vương Trạch tựa như nghe hiểu hai người đó nói gì, kêu càng phấn khởi.

“Ngao ngao ngao ngao...”

Nha hoàn kia nói: “A! Ở ngoài tường!”

“Mau mau! Bắt nó trở về, thiếu gia rất cưng nó, nó mà bỏ chạy mấy người có mấy cái đầu cũng không đủ đền.”

Suy nghĩ trong đầu tôi chợt lóe, đột nhiên mới hiểu ra đây là một âm mưu.

Tiểu súc sinh buông khúc xương ra không phải để tặng cho tôi, là để thuận tiện tru lên; tru lên, là để thuận tiện gọi người đến.

Tôi như kiến bò trên chảo nóng, gấp đến độ giơ chân, nghe bên trong tường truyền đến tiếng bước chân dồn dập, thật sự không có cách, chạy trốn chết.

Lần đầu tiên trong đời bản công chúa, bởi vì một con chó sói mà chạy trốn chết, thật sự là... xấu hổ không chịu nổi.

Tôi nói với chính mình, thù này không báo không phải quân tử. Tiểu súc sinh, mày hãy đợi đấy!

Chương 28

Bỏ ra cửa lớn và lỗ chó, đường ra duy nhất của bản công chúa cũng chỉ còn lại duy nhất mỗi bức tường thấp ở hậu viện.

Vất vả trăm cay nghìn đắng, tôi mới vất vả tìm được một cây thang gần đó, lại thật không dễ dàng mới vượt qua được tâm lí sợ độ cao, vất vả leo lên mái hiên, nhưng là, thất bại trong gang tấc.

Bức tường thấp ở hậu viện thấp thật, đúng thật là rất rất thấp, nhiều lắm cũng chỉ cao đến ba thước. Đứng ở dưới ngẩng đầu nhìn lên, ngay cả rêu mọc xanh rờn trên mái hiên cũng nhìn thấy rõ, nhưng là, nếu như là đứng ở trên mái hiên, vậy thì... đó chẳng phải là một phen phong vị sao.

Tôi nhẹ chân ghé người nhìn xuống phía dưới mái hiên, đột nhiên có một loại cảm giác giống như nhảy lầu, không cẩn thận một cái, bộp bộp một tiếng, ông trời giúp tôi hạ quyết tâm, tôi đã chúi đầu chấm đất rơi xuống hậu viện.

Không hạnh là miệng vết thương vốn đã sắp lành lặn lại bắt đầu hơi phồng đau, cảm cũng ương ương, bởi vì trượt ngã trong tư thế chụp ếch chẳng ra làm sao, cái eo thon nhỏ quý báu của bản công chúa hình như cũng bị trẹo, đầu gối thì khỏi nói, bầm tím một mảng, từ đầu đến chân, dù sao cũng chẳng có chỗ nào may mắn thoát khỏi.

Khóc không ra nước mắt.

Đây đã là lần thứ hai thứ ba tiểu súc sinh hại tôi té ngã đến như vậy.

Tôi không giết bá nhân, bá nhân lại vì tôi mà chết.

Những lời này, không biết Vương Trạch có thể hiểu hay không, nhưng mà mặc kệ nó có hiểu hay không, tôi cũng quyết phải lột da nó, rút gân nó.

Nhưng trước mắt, chuyện quan trọng nhất không phải là suy nghĩ làm sao lột da tiểu súc sinh, mà là làm sao để từ trên mặt đất đứng dậy được.

Tình cảnh này, tất cả đều là vì một con sói, bắt nạt đến nông nổi như thế, bảo tôi nên đau lòng sao đây hả? Càng nghĩ càng tủi thân, càng tủi thân cả người càng đau nhức, nhất thời khó mà tiêu tan, nằm yên trong tư thế chó cào, tay chân chống trên mặt đất òa òa khóc lên.

Miệng Kỳ Nhi đúng là quạ đen, thật là tốt không linh xấu linh, tôi chỉ nhẹ nhàng trêu chọc tiểu ngu ngốc, khiến cho hắn nghĩ mình lầm tưởng, trong lòng khó chịu chút thôi, chuyện này có gì sai chứ? Không phải tôi vì tương lai của An Lăng Nhiên sau này mà suy nghĩ đó sao, tôi đã nói rồi, tôi là người rất cố chấp, nếu đã quyết định rời khỏi Mục vương phủ, rời khỏi những tranh tranh chấp chấp giữa hai bè phái của Huyền Nguyệt và Thái Tử, vậy nên nhất định phải cầu hưu thư, nếu khiến cho tiểu ngu ngốc càng lún càng sâu, tôi đi cũng không an tâm, vậy còn không bằng làm cho hắn sớm chết tâm, tôi... tôi dễ dàng lắm sao? Oa oa! Thế nhưng nỗi khổ tâm của tôi, ông trời không hiểu còn phái xuống một con sói, đến khi dễ tôi!

Nghĩ đến điểm này, tôi lại nhịn không được nhớ lại đủ thứ chuyện của tiểu súc sinh lúc trước, trong lòng càng lúc càng khó chịu, cứ như thế nức nở giống đứa con nít đứt khoát ngồi dậy.

“Oa...”

“Oa oa oa...”

Đúng ngay lúc này, chuyện khiến cho người ta sợ hãi nhất đã xảy ra.

Rõ ràng tôi còn chưa kịp khóc ra tiếng, bên tai đã truyền tới tiếng khóc lóc thảm thương, tôi nhất thời ngạc nhiên, chậm chạp theo âm thanh nhìn sang, chỉ thấy một bóng người tối sầm đang ngồi trên tảng đá của bọn nha hoàn hay chơi đùa cúi đầu nức nở, đột nhiên kinh sợ tới mức không phân biệt đâu là đông tây nam bắc, làm gì mà còn biết đến đau nhức, ba hai một từ trên mặt đất đứng lên, tựa như lấy thêm chút can đảm mà quát to lên: “Ai!”

Người nọ đang ôm mặt khóc, tựa hồ cũng bị tôi dọa, xoay người lại phía tôi.

Hai mắt nhìn nhau, rồi dừng lại, cả hai bên đều có chút sững sốt.

Phản ứng đầu tiên của tôi là, cảm ơn Đức mẹ Maria, không phải quý.

Phản ứng thứ hai của tôi là, dựa vào con mẹ nó chúa Jesus, tại sao lại là bà ta? Người này còn hơn là so với quý!

Đáy lòng thầm suy xét, trên mặt vẫn là nụ cười gian nan như cũ, cười đến nỗi cảm bắt đầu đau từng trận.

Tôi cười nói: “Biểu di...”

Mục vương phủ, gần đây nha hoàn trong phủ thường hay bị mấy mẹ bà tử dạy dỗ thế này: nếu có thay chủ tử làm việc, đặc biệt là có làm cái gì tội vạ lại là chuyện không được để người khác biết, mặc kệ là khăn cấp tới đâu, bình tĩnh rời khỏi Đông viện trước rồi làm gì làm.

Bởi vì Đông viện, vừa vặn là chỗ ở của vị biểu di Vương Uyển Dung này của tôi.

Mục vương phủ, thậm chí cả Lạc Vân quốc không ai mà không biết đến vị thiên kim Vương Uyển Dung, còn là một bà tám có tiếng. Thiên hạ hay nói “Ba nữ nhân một bàn diễn”, nhưng vị biểu di này của tôi lại còn tài ba hơn, một người đóng vai thẹn thùng, cũng có thể diễn vai mặt đen, làm mưa làm gió, khiến Mục Vương Phủ loạn không yên.

Nghe nói là Vương Uyển Dung bị nhà chồng hù, trong đó có một nguyên nhân rất lớn chính là châm ngòi ly gián cho đại thái thái, lúc ấy khiến cho cha mẹ chồng thiếu chút nữa viết thư ly hôn, sau đó, bị trục xuất về nhà mẹ đẻ, từ đó bà ta lại gây khó dễ, đâm chọc đến nỗi chị dâu và mẹ mình âm ỉ rồi trở mặt, dấu lớn Vương gia nhất thời tức tối, găng ôm bụng chạy về nhà mẹ đẻ. Bây giờ, kinh thành Lạc Vân Quốc có một quán trà, chuyên diễn lại vở “Vương Quân ba lần cầu nương tử về nhà”, vở này kể về chuyện chồng Vương Uyển Dung khóc lóc la hét năn nỉ vợ mình về nhà. Việc này qua đi, Vương mẫu thật sự bảo hộ được con gái, cũng đành mặc cho chồng đưa con đến chỗ biểu tỷ - Túc Phương ở tạm. Đến Mục vương phủ rồi, Vương Uyển Dung mặc dù ngại vì ở dưới mái hiên người khác, có chút thu liễm, thế nhưng bản tính vốn khó dời, ăn cơm no rảnh rồi không có việc gì làm liền thích chỗ chỗ mồm vào chuyện người khác, sau đó mang đi nói trước mặt mẹ chồng tôi, vận động gân cốt.

Cho nên, người ở Mục Vương phủ đều biết, có chuyện gì ngàn vạn lần cũng đừng để Vương Uyển Dung nhìn thấy, bằng không, không cần đợi đến ngày thứ hai, người trong Mục vương phủ cũng có thể biết hết.

Nhưng bản công chúa tôi hôm nay lại té đổ máu, đầu tiên là bị tiểu súc sinh hù dọa tới mức chết khiếp, sau đó là té từ trên mái hiên nhà xuống, bây giờ lại gặp được Vương Uyển Dung.

Trên mặt Vương Uyển Dung tựa như còn nước mắt, nhìn thấy tôi cũng là vẻ không yên lòng.

Tôi nói: “Biểu di, này... ha ha, sắp tới giờ cơm rồi, sao người còn ở đây?”

Hậu viện này trước nay ngoại trừ hạ nhân cũng là khách khứa, chỗ ở của phụ tá, Vương Uyển Dung đến giờ cơm lại xuất hiện ở đây quả thật là chuyện không bình thường. Khuôn mặt đầy nước mắt, bộ dạng tiều tụy đáng yêu lại càng không tầm thường.

Vương Uyển Dung lau đi nước mắt trên mặt, quay mặt qua chỗ khác giọng khàn khàn nói: “Không cần người lo, đi thôi.”

Tôi nhú mày, không tiếp lời.

Cho dù bạn có là người không hiểu nổi nữ nhân, chắc cũng đã từng nghe thấy: nữ nhân, là loại động vật khẩu thị tâm phi; nữ nhân, là quái vật không có tim.

Nữ nhân thường hay nói “Không cần người lo”, chính là đang ám chỉ cho người biết, ta thực hư không, ta bây giờ rất yếu ớt, ta muốn người bảo vệ ta.

Nhưng lại không may thay, bản công chúa tôi cũng là nữ nhân.

Nữ nhân bảo hộ nữ nhân, dường như có chút gì đó không nói nổi.

Người không cho ta quản, ta đây sẽ không... khụ khụ, ta đây sẽ không quản.

Tôi thư thả giọng nói, nói: “Ừ”

Vương Uyển Dung xoay người lại, rõ ràng là không vừa lòng với đáp án của tôi, ánh mắt ngập nước trừng mắt nhìn tôi hết một hồi, cuối cùng không được tự nhiên nói:

“Người đi đi.”

Chân tôi không động đây nói: “Ừ.”

Nghe vậy, Vương Uyển Dung rốt cuộc cũng chịu được gương mặt lạnh cảm thú của tôi, tự mình đá chân đi trước.

Tôi nhìn thấy Vương Uyển Dung sắp đi, nhanh chóng hô lên: “Biểu di, này...”

Vương Uyển Dung nghe tôi muốn nói gì đó rồi lại thôi, rốt cuộc cũng lấy lại chút tinh thần, cầm theo cái khăn tay đã khóc ướt sũng hơn phân nửa bước trở lại đứng cạnh tôi: “Liêm Chi, biểu di ta... oa oa!”

Tôi rộng lượng vỗ vỗ bả vai Vương Uyển Dung, đừng thấy bà ta bình thường rất gay gắt, vóc dáng rất xinh đẹp động lòng người, thật ra nói đến tuổi Vương Uyển Dung cũng không lớn, đáng đáp cũng dịu dàng xinh đẹp, chỉ là tính tình thật sự quá chút thôi.

Tôi nói: “Biểu di đừng khóc, ta sẽ không mang chuyện người hôm nay khóc lớn trước mặt ta nói với người khác, cho nên... hắc hắc! Cũng làm phiền biểu di ngàn lần vạn lần đừng mang chuyện ta treo tường ra ngoài chơi đùa nói cho người khác, bằng không đều không tốt cho cả hai.”

Vương Uyển Dung nghe xong lời tôi nói thì giật mình, vẻ mặt chuyển sang trừng trứ tôi, hiển nhiên là sự chú ý không để vào chuyện tôi treo tường vào bị bắt gặp.

Tôi nhún vai, nếu bà ta không động tới tôi, tôi đương nhiên mặc kệ.

Có điều bảo tôi quản, nghe bà ta than khổ, bản công chúa cũng không quá mừng rỡ. Phải biết rằng nếu trễ bữa cơm chiều, điều lão đầu rất có thể sẽ tức giận, tiểu ngu ngốc cũng vô cùng có khả năng bán đứng tôi, cho nên đối với chuyện nghe kể chuyện xưa, tôi càng muốn đến đại sảnh ăn cơm.

Vì thế, tôi đáp lại hành động, nở hàm răng trắng nõn lại chỉnh tề của bản công chúa với Vương Uyển Dung, phát phát ống tay áo, rồi rời khỏi.

Trước kia bà tám người khi để ta không ít, trước mặt điều lão đầu cũng nói xấu tôi không vừa, không nói đến chuyện ngay cả tuyết trước cửa nhà mình bây giờ tôi còn chưa kịp quét, bảo tôi quên đi thù cũ nghe bà kể lể, tôi mà rộng lượng đến vậy sao.

.....

Tới đại sảnh rồi, đúng lúc vừa tới giờ cơm. Tiểu ngu ngốc đã tắm rửa sạch sẽ xong, thay đổi xiêm y, dỡ bỏ bộ dạng tiêu sái đứng trước mặt tôi, tôi thực khó hiểu, hai người cùng nhau “yêu đương vụng trộm” về, sao hẳn còn nhanh hơn tôi nhiều thế?

Tôi cân nhắc, có phải tiểu ngu ngốc còn có lỗ chó tắt khác chui vào nữa sao?

Một bữa cơm bình an vô sự, ngoại trừ biểu di vừa vặn cảm thấy không thoải mái nên chưa đến.

Trần Hiền Nhu quét mắt nhìn chỗ ngồi trống không của Vương Uyển Dung đối diện, hừ lạnh nói: “Đương nhiên là cô ta không đến ăn cơm rồi, ngày mai Lý tiên sinh đến, cô ta còn bụng dạ nào ăn cơm nữa sao.”

Nói xong, Túc Phượng cũng đúng lúc đặt bát cơm xuống.

Giọng nói không lớn không nhỏ, vừa đủ làm kinh động mọi người trên bàn ăn, An Lăng Vân bỗng nhiên ho khan vài tiếng, ngăn cản vợ mình hồ ngôn loạn ngữ, Trần Hiền Nhu cũng tự biết nói nhiều sẽ chọc phải đương gia chủ mẫu mất hứng, khiêu cơm không nói.”

Vẫn là tiểu ngu ngốc hiểu biết nhất, biết thúc đẩy không khí, cười hì hì, nói với tôi: “Vợ, chiều hôm nay nàng đi đâu thế? Nhiên Nhi ngủ trưa dậy không thấy nàng khó chịu lắm a.”

Tôi lạnh lẽo muốn buồn nôn, run rẩy thiếu điều chiếc đĩa muốn rớt xuống đất.

Trước giờ chỉ biết An Lăng Nhiên giả ngốc cũng thôi, từ sau khi tôi ở cùng một chỗ với “Văn Mặc Ngọc” nghiêm chỉnh, dịu dàng như nước, ngược lại tôi thật sự đối với tài nghệ thay đổi sắc mặt của An Lăng Nhiên âm thầm lấy làm kỳ. Đúng là may thật, nếu An Lăng Nhiên mà sống ở hiện đại, sợ ngay đến cả Lương Triều Vỹ cũng phải nhường cả ngôi vị “Ảnh đế.”

Vương mục mục bên cạnh phụ họa nói: “Đúng thế, chiều hôm nay thiếu phu nhân ngài đến mẫu đơn viên cắt tỉa lá, thật là khổ cho lão nô. Sau khi thiếu gia tỉnh lại liền la hét muốn gặp ngài, thật sự là làm cho bọn ta phải đi tìm.”

Nghe xong lời này tôi thật vui mừng.

Bạc, châu báu, trăm cái mấy ngày nay coi như cũng không phí, Vương Mục mục coi bộ có uy tín, giúp tôi bao che, cuối cùng sợ bị lộ, còn viết kịch bản để nhắc khéo tôi.

An Lăng Nhiên tên vương bát đản này cũng thật là, biết rõ tôi đi đâu mà còn hỏi, khó khi nào người bắt được ta bộ vui lắm sao? Hay là người hi vọng ta nói là ta ra ngoài “yêu đương vụng trộm” với người sao?

Điều lão đầu nghe vậy cũng buông đũa xuống nói: “Ta nói sao hôm nay con dâu người không ở cùng một chỗ với Nhiên Nhi, hóa ra là đi mẫu đơn viên.”

Tôi cười gật đầu: “Mẹ chồng không phải thường hay bảo tướng công thích mẫu đơn viên sao? Con thấy ánh mặt trời hôm nay sáng sủa, thời tiết rất tốt, cho nên cũng đi học tĩa hoa.”

Không biết Túc Phượng tin hay không tin, chỉ hơi có chút dăm chiêu rồi gật đầu.

Tôi vuốt mông ngựa lại nói: “Đáng tiếc nửa thời gian quá ngắn, vườn lại quá lớn, hôm nay con còn chưa chăm sóc hết được tất cả cho tốt, mai lại làm tiếp.”

Lời này của tôi vốn là muốn xem thử phản ứng của tiểu ngu ngốc, ý muốn ám chỉ cho hắn ta còn sẽ đi gặp “gian phu”, trong lòng cũng sốt ruột ngóng trông lần sau, định dùng lời này khiến cho hắn hiểu được tôi là một người mê trai không biết thẹn đến cỡ nào.

Ai ngờ còn chưa kịp nhìn về mặt tiểu ngu ngốc, điều lão đầu lại lên tiếng trước.

Bà nói: “Vậy cũng không cần, ngày mai Lý tiên sinh sẽ đến phủ, lễ bái sư của Nhiên Nhi ngày mai còn phải phiên nương tử người phí sức nữa là.”

Tôi cắn phân nửa miếng cải bắp, trực tiếp ghen hòng,

Một lúc lâu sau tôi mới lấy lại được hơi thở, lên tiếng: “Vâng”

Lý tiên sinh...

Vừa rồi Trần Hiền Nhu có nói Vương Uyển Dung là bởi vì Lý tiên sinh tới nên mới không muốn ăn uống, vừa khéo hôm nay tôi lại bắt gặp Vương Uyển Dung ở hậu viên cúi đầu khóc.

Lòng hiếu kỳ giết chết con mèo.

Chắc, nói thật tôi cũng cảm thấy có chút hứng thú.

21. Chương 29

Ngoại truyện 1

Phần của An Lăng Nhiên

Câu hỏi 1: Trước hết, tôi xin thay mặt các bạn độc giả thắc mắc một vấn đề, xin hỏi tiểu ngu ngốc tiên sinh, vì sao ngài lại giả ngu?

An Lăng Nhiên (khuôn mặt mở nụ cười mê người): Đầu tiên xin sửa chữa lại một chút từ “Nhiên liệu” (bạn học tiểu ngu ngốc có vẻ rất tự tin vào bản thân, tự nhận bản thân mình là một miếng bánh béo bở, mà các cô gái hai gọi là “Nhiên liệu”), ba chữ ‘tiểu ngu ngốc’ là tên thân mật nương tử tôi gọi tôi, cho nên mọi người tốt nhất nên gọi tôi là “Nhiên Nhiên”.

Ngoài ra, còn chuyện tôi giả ngu, kỳ thật lý do rất đơn giản —— buộc phải làm vậy.

Phóng viên số 1:Ặc ~ câu trả lời quá chung chung, có thể nói thêm một chút không?

An Lăng Nhiên: Thân bất do kỷ.

Phóng viên số 1: Lại... tử mi thêm chút nữa?

An Lăng Nhiên: Buộc phải làm vậy.

Phóng viên số 1: “...”

An Lăng Nhiên: Sao? Còn chưa đủ rõ ràng sao? Nói rõ ra, thì phải là ~~ thân bất do kỷ ^^.

Phóng viên số 1: Tiểu ngu ngốc lại bắt đầu giả diên nữa rồi, tôi thật sự không có cách nào, đành lui lại.

An Lăng Nhiên: Này, không phải đã nói là không được gọi ta là “tiểu ngu ngốc” sao? Nếu nương tử ta nghe thấy sẽ ghen đấy!

Câu hỏi 2: Nhiên Nhiên thân mến, xin hỏi người mấy tuổi bắt đầu giả điên?

An Lăng Nhiên: Mười hai tuổi.

Phóng viên số 2: Cụ thể là xảy ra chuyện gì thế?(nháy nháy mắt)

An Lăng Nhiên: Câu này coi như câu hỏi thứ ba của người, ta có quyền không trả lời.

Phóng viên số 2: ...Tôi cũng thất bại.

Phóng viên số 3: Để tôi thử xem, xin hỏi An Lăng Nhiên đại nhân, năm ngài mười hai tuổi tại sao lại phải giả ngu? Hy vọng ngài có thể kể rõ thời gian cụ thể lúc đó, địa điểm, nhân vật, quá trình xảy ra, kết quả.

An Lăng Nhiên: Thời gian, lúc bản thể tử mười hai tuổi; Địa điểm, Mộ Vân Sơn; Nhân vật, ta, nương ta, bà vú, còn có nha hoàn, lão bà tử, thị vệ cùng với một đám N thích khách đến ám sát ta...etc; Quá trình xảy ra, ta rớt xuống vách núi; Kết quả, ta được cứu, sau đó ta khờ. (Chú ý, là khờ nhá!)

Câu hỏi 4: Ngài có vẻ rất thích Liêm Chi đồng hài, đã từng quen biết trước đó sao?

An Lăng Nhiên: Đúng vậy, bọn ta không chỉ vừa gặp đã yêu, hơn nữa còn sớm có ước định cả đời. Nương tử ta hiện tại tạm thời quên mất mà thôi, thế nhưng cũng chẳng sao, ta tin tưởng ta có thể giúp nàng khôi phục trí nhớ.

Phóng viên số 4: o(> <)o sao=“” tôi=“” nghe=“” mấy=“” lời=“” này=“” lại=“” có=“” chút=“” đồ=“” mồi=“” hôi=“” lạnh,=“” có=“” phải=“” ngài=“” đang=“” có=“” ý=“” đồ=“” gì=“” không=“” tốt=“” với=“” liêm=“” chi=“” đồng=“” hài=“” không?=“”>

An Lăng Nhiên: Từ trước tới giờ, có bao giờ ta thấy ý đồ của mình đối với Chi Chi là trong sáng đâu.

Phóng viên số 4: Im lặng.

Câu hỏi 5: Tại sao lại phải giả trang thành Mặc Ngọc công tử? Hơn nữa đã giả thành Văn Mặc Ngọc tổng cộng bao nhiêu lần để lừa gạt Liêm Chi đồng hài?

An Lăng Nhiên: Giả trang thành tên tiểu tử Mặc Ngọc đó vì có hai nguyên nhân: một, bởi vì thân phận của ta là một tên ngốc, nhiều chuyện không tiện ra mặt, cho nên thỉnh thoảng mượn “bộ dạng” của tiểu tử Mặc Ngọc xài đỡ; hai, nhân tố chính trị, không tiện tiết lộ.

Lần đầu tiên giả thành Văn Mặc Ngọc gặp Chi Chi là lúc nàng ấy đang bị mắc ghen trái mạn, ta liền anh hùng cứu mỹ nhân (tiện đà chấm mút); lần thứ hai là vào đêm tân hôn lúc ta mặc y phục dạ hành định đi cướp cô dâu, dù rằng chúng ta có ước định, thế nhưng bản thể tử cho rằng đưa ép quá thì không ngọt, ta không muốn nàng vì nhân tố chính trị gì đó mà bị ép gả cho ta. Có điều đêm đó ta có nói gì nàng cũng không chịu rời khỏi Mục vương phủ, cho nên, sau này cũng đừng có trách ta hạ ma trảo với nàng; lần thứ ba là do Lão Trương và tên tiểu tử Mặc Ngọc âm mưu hại ta, ta đi giúp Chi Chi trả tiền, bọn họ lại còn bày kế gọi Chi Chi tới, cũng bắt đầu từ đó nàng đối với tên tiểu tử Mặc Ngọc “rễ tình ăn sâu”, ta thực sự bị tổn thương, vì làm y phục cưới giúp kẻ khác.

Câu hỏi 6: Ngoại trừ Liêm Chi, đã từng thích cô gái nào khác chưa?

An Lăng Nhiên: Đương nhiên là có a.

Mọi người (chớp chớp mắt): Ai?!

An Lăng Nhiên: Nương ta.

Mọi người té xỉu.

An Lăng Nhiên: Từ từ, ta còn chưa nói hết.

Mọi người: Còn có ai?

An Lăng Nhiên: Còn có Nguyệt Nhi....

Mọi người: “...”

Câu hỏi 7: Ngài có phải là xử... nam không?

An Lăng Nhiên (cười tủm tủm): Sao? Làm ơn nói lớn tiếng chút.

Phóng viên số 7: Ngài có phải là xử - nam không?

An lăng nhiên: Sao?

Phóng viên số 7: Trước khi gặp Liêm Chi ngài có từng chơi đùa với cô nương nào khác không?

An Lăng Nhiên: Này, này? Tín hiệu không được tốt, ta treo trước đây!

Phóng viên số 7: ...

Câu hỏi số 8: Ngày nào cũng cùng với Liêm Chi đồng học – cô nam quả nữ ngủ chung một phòng, bộ ngài chưa từng có ý nghĩ như một nam nhân sao?

An Lăng Nhiên: Có, vì lẽ đó nên mới không dám ngủ chung một giường, sợ phạm phải sai lầm.

Phóng viên số 8: Vợ chồng cả mà, sao lại tính là sai lầm được chứ?

An Lăng Nhiên: Ta hi vọng nương tử một lòng một dạ chấp nhận ta, sau đó mới...

Người xem (đột nhiên sốt ruột chen vào nói): Thế nhưng vợ ngài lại đang lập mưu cầu hưu thư là cầu hưu thư ấy, ngài lại cứ từ từ cho cháo như lữ cô ấy bỏ chạy rồi sao!!

An Lăng Nhiên (nhàn nhã tiêu sái): Ừ ~ chuyện này khỏi cần nóng vội, đến lúc đó tự nhiên ta sẽ có cách.

Phóng viên số 8 (chảy nước miếng): Có thể tiết lộ một chút không?

An Lăng Nhiên: Hạ độc, lên – giường, rồi đợi cô ấy có thai.

Người xem: Chắc, cách này của ngài bảo thủ quá đấy, với tính tình thô lỗ của Liêm Chi đồng hài mà nói, rất có khả năng sẽ mang theo thai nhi bỏ trốn.

An Lăng Nhiên (phát phát quạt suy nghĩ): Thật thế à, vậy thì khiến cho cô ấy không thể xuống giường nổi mới thôi!

Phóng viên và khán giả: Ngài rất Hoàng rất bạo lực...

Phần của Liêm Chi

Câu hỏi số 9: Nguyên vọng lớn nhất sau khi xuyên qua là gì?

Liêm Chi (nghiến răng nghiến lợi): Ta muốn XX cái thằng cha sản xuất rượu giả kia!

Phóng viên số 9: Còn gì nữa không?

Liêm Chi: Ta muốn XX lão bản của bọn ta!

Phóng viên số 9: Sao cô lại không nghĩ tới chuyện XX tiểu ngu ngốc nhỉ?

Liêm Chi: Khi nào xong, ta mới nghĩ.

Phóng viên số 9: Vậy cô tính khi nào thì xong?

Liêm Chi: Ách ~ chuyện này à, tỷ như tiểu ngu ngốc muốn XX ta, nếu sớm hay muộn thì cũng bị XX, còn không bằng ta XX hắn!

Khán giả: Có chí khí!

Câu hỏi 10: Có nhiều độc giả nhận xét cô rất bạch, cô đối với vấn đề này thế nào?

Liêm Chi: Bạch một chút không phải là rất tốt sao? Đen tối muốn chết giống như tiểu ngu ngốc à, sống vậy mệt mỏi lắm. Ước mơ từ nhỏ của ta là sống một cuộc sống vô cùng đơn giản, làm một tiểu bạch hạnh phúc nhất, sau đó mang tất cả phiền não ném sang hết cho chồng, ô ha ha!

(Đột nhiên nước mắt lưng tròng) đáng tiếc, trời ghen tị với người tài, lại ném ta vào Mực vương phủ chỗ nào cũng đen tối.

An Lăng Nhiên (đột nhiên từ dưới đài đi lên, liếc mắt đưa tình): Vợ yêu, không cần khó chịu, bờ vai của ta cho nàng mượn dựa.

Liêm Chi: Ta càng hy vọng người cho ta (#) dựa vào!

Phóng viên số 10: Liêm Chi, chữ tặc là không đúng đâu!

Liêm Chi: Tướng công, không biết ruồi bọ ở đâu ra, chụp bắt bọn chúng lại cho thiếp đi!

An Lăng Nhiên: Đóng cửa, thả Vương Trạch.

Vương Trạch: Ngao...

Phóng viên số 10: Cứu mạng a

Câu hỏi 11: Nếu trên thế giới này chỉ còn lại mỗi ba nam nhân An Lăng Nhiên, Huyền Nguyệt và Văn Mặc Ngọc, cô sẽ chọn người nào làm chồng?

Liêm Chi: Câu hỏi này không có tính thực tế nha. Vì để gây dựng nên càng thêm nhiều giống đực cho nhân loại, chắc hẳn là không thể không chọn ba người này.

Phóng viên số 11: Ách ~ có ý gì?

Liêm Chi: Là chọn hết cả ba ấy!

Phóng viên số 11: ...Nếu như chỉ có thể chọn một người thì sao?

Liêm Chi: Huyền Nguyệt.

An Lăng Nhiên: Tại sao?!

Phóng viên số 11: Thỉnh thoảng giả dưới khán đài chú ý cảm xúc của mình, nhưng mà, cô lại chưa từng gặp mặt Huyền Nguyệt, sao lại chọn hẳn ta?

Liêm Chi: Bởi vì huynh ấy là hoàng tử, xét thấy vì gánh nặng sản sinh thêm nhiều nam nhân cho nhân loại rơi vào trên vai ta, ta lựa chọn huyết thống thuần chủng nhất chẳng lẽ là sai sao?

Phóng viên số 11: Sao tôi lại nghe có chút giống như lai chó lai mèo thế?

Câu hỏi số 12: Cô cho rằng tại sao An Lăng Nhiên lại thích cô?

Liêm Chi: Thích ta vì ta thông minh lanh lợi.

Phóng viên số 12: Làm ơn đi, chúng tôi muốn nghe lời thật lòng.

Liêm Chi: Được rồi... có thể là từ nhỏ sống trong một môi trường phúc hắc, đột nhiên xuất hiện một con tiểu bạch, giống như con sói sống trong động đột nhiên nhìn thấy một con tiểu bạch thỏ, có thể không thích được sao?

Phóng viên số 12 (quay đầu xuống khán đài): Có phải thế không, An Lăng Nhiên đồng học?

An Lăng Nhiên (khuôn mặt bình tĩnh): Thật ra ta cũng thấy thế, là bởi vì ta một mực lo cho sự nghiệp, đời sống cá nhân thiếu thốn. Lại ngại thân phận tên ngốc, chưa từng tiếp xúc qua nhiều nữ nhân, cho nên đâm lao đành phải theo lao.

Liêm Chi (nổi trận lôi đình): An Lăng Nhiên, ta quyết ly hôn với người!!

An Lăng Nhiên (nở nụ cười mê người): Vừa rồi ta chỉ lừa mọi người thôi, kỳ thật là bởi vì ta thật sự yêu chết đi được dáng vẻ nổi nóng của Chi Chi, tựa như bây giờ, mọi người nói xem có phải nhìn nàng đáng yêu lắm đúng không?

Mọi người lại té xỉu.

Liêm Chi: An Lăng Nhiên, lần này ta nhất định nhất định phải ly hôn với người!!!

Phần của Túc Phượng

Câu hỏi 13: Có biết con trai mình đang giả ngu không?

Túc Phượng: Biết.

Phóng viên số 13: Là biết ngay từ đầu à?

Túc Phượng: Lúc đầu chỉ là hoài nghi thôi, sau đó cứ từ từ nhận biết.

Phóng viên số 13: Làm sao nhận biết được?

Túc Phượng: Liêm Chi chính là mối nhử, thêm một cái cần, con trai nhà mình tự động mắc câu.

Khán giả một mảnh òa lên.

Câu hỏi 14: Liêm Chi là do ngài bày kế đoạt về sao? Mục đích là gì?

Túc Phượng: Là do ta cùng Thất điện hạ trù tính đoạt về. Bởi vì trong lòng Thất điện hạ đã có người mình thích, nhưng lại không muốn cãi lại mệnh lệnh phụ hoàng, đành phải tới tìm ta, trùng hợp là ta cũng đang nghĩ đến chuyện cưới dâu về để thăm dò con trai, nhìn xem có thể giấu đầu lòi đuôi hay không.

Phóng viên số 14: Vậy con trai ngài có giấu đầu lòi đuôi hay không?

Túc Phượng: Vừa thấy con dâu đã như khỉ gặp đến độ ngay cả quần cũng không kịp mặc, còn che được đuôi sao?

Phóng viên số 14: Một câu hai nghĩa nha, ha ha!

An Lăng Nhiên: Nương... người!

Câu hỏi 15: Có hài lòng với cô con dâu Liêm Chi này chứ?

Túc Phượng: Hài lòng.

Phóng viên số 15: Ngài có chắc chắn mình không đang nói dối chứ?

Túc Phượng: Đúng thật là rất hài lòng.

Khán giả: Sao lại thế nhỉ?

Túc Phượng (mỉm cười): Cũng giống như con trai ta, suốt ngày sống trong một nơi người lừa ta gạt, âm mưu quỷ kế, phòng bị khắp chốn khó tránh khỏi có chút áp lực về tinh thần. Sau khi Liêm Chi đến đây, biến cả vương phủ thành gà bay chó sủa, vô cùng náo nhiệt, thỉnh thoảng thấy cô ta đánh nhau với Vượng Trạch, lên vào cãi nhau với bọn nha hoàn, cảm thấy rất vui vẻ.

Phóng viên số 15: Hình như thỉnh thoảng ngài cũng ức hiếp khi dễ cô ấy mà?

Túc Phượng: Không phải ta đã nói rồi đó sao? Ta và con trai ta giống nhau, cảm thấy đáng về tức giận như nổi bão của nàng rất đáng yêu, rất thỏa mãn.

Dưới đài Liêm Chi (nói với An Lăng Nhiên): An Lăng Nhiên, ta trình trọng thông báo cho người, ta với người... xong rồi.

An Lăng Nhiên: Đừng thế mà, vợ à! Quan điểm của mẹ ta không có nghĩa là ta!

Phần của Văn Mặc Ngọc

Câu hỏi 16: Xin hỏi đối với chuyện An Lăng Nhiên đồng hài giả làm ngài, ngài cảm thấy thế nào?

Văn Mặc Ngọc: Sói đội lột cừu.

Phóng viên số 16: Ngài khẳng định mình là cừu?

Văn Mặc Ngọc: Ta tất nhiên là cừu.

An Lăng Nhiên dưới đài: Cừu khoác da sói.

Huyền Nguyệt (ngồi bên cạnh An Lăng Nhiên nở nụ cười đen tối): Không được nói Ngọc Nhi nhà ta như thế.

Khán giả (đột nhiên bạo đồng): A! Hóa ra vị soái ca này chính là Huyền Nguyệt điện hạ trong truyền thuyết còn chưa lên sân khấu đây sao?

Quả là còn đẹp trai hơn cả An Lăng Nhiên, thiên hạ đệ nhất mỹ nam phải là ngài mới đúng a!

Huyền Nguyệt (đứng dậy vẫy tay chào): Thỉnh xin đừng truy hỏi ta, bản điện hạ chính là truyền thuyết.

Câu hỏi 17: Cảm ơn hành động hiểu biết của ngài, có thể nói cho chúng tôi biết ngày đó thành thân An Lăng Nhiên đi đâu không?

Văn Mặc Ngọc (cười lạnh): An Lăng tiểu thế tử cùng với ta đi thi hành nhiệm vụ, rõ ràng là có thể dễ dàng hoàn thành, ai ngờ nửa đường tên đó lại đi giúp người khác hút độc xà, lại còn không cẩn thận, hại đến bản thân mình cũng bị trúng độc, hơn nữa trong lúc đánh nhau còn bị một chút nội thương, ngày thành thân đó đương nhiên chỉ có thể nằm ngay đơ ở nhà của ta.

Câu hỏi 18: Làm người thân cận nhất của Huyền Nguyệt điện hạ, có thể giới thiệu cho chúng tôi chút ít về vị hoàng tử thần bí này hay không?

Văn Mặc Ngọc: gian trá, xảo hoạt, đề tiện, âm hiểm, còn có... sắc lang.

Phóng viên số 18: Cái gì? Sắc lang? Ách ~ ngài ấy từng sắc ngài à?

Văn Mặc Ngọc (mặt hơi hơi phỉếm hồng): Sao người lại phiền thế chứ?!

Khán giả (đa số là hủ nữ): Các người... các người có gian tình phải không? Phải không? Phải không?! Phải không!!

Văn Mặc Ngọc: Các người đều đi chết cả đi!

Huyền Nguyệt (lên đài ôm Văn Mặc Ngọc, mỉm cười): Ngại quá, Ngọc Nhi nhà ta đột nhiên có chút không thoải mái, tạm thời không nhận phỏng vấn tiếp.

Dưới đài một màn thét chói tai.

Phong viên số 18: Đã biết được nội tình bên trong, Huyền Nguyệt điện hạ không lâu sau sẽ lên sân khấu, về phần Văn Mặc Ngọc và Huyền Nguyệt có gian tình hay không, xin cứ đợi chờ.

Phần khác

Câu hỏi 19: Rất muốn biết Vương Trạch có phải trời sinh đã thông minh như thế hay là do người khác xui khiến?

Vương Trạch: ngao...

Xét thấy tiểu súc sinh không biết nói tiếng người, chúng tôi xin mời chủ nhân của nó quay lại giải đáp thắc mắc này.

An Lăng Nhiên: Thật ra Vương Trạch là Ngân Lang tộc, mặc dù không dễ thuần hóa, nhưng một khi đã bị chế phục, thì sẽ rất trung thành với chủ, hơn nữa trời sinh thông minh, cực hiểu tính người. Với lại nó tuyệt đối tuyệt đối không phải khi dễ Chi Chi, ta đã từng nhắc qua, đó là biểu hiện yêu thích của nó.

Câu hỏi 20: Tác giả có thể nhanh nhanh lên chút không?

Tiểu miêu: Chuyện này... khụ khụ, về cơ bản, rất khó.

Bởi vì ta còn phải tặng ca a ~ (ôm đầu lủi mất).

Chương 29

Mấy ngày liên tiếp, bản công chúa cũng không rảnh rỗi gì.

Có ba lý do:

Một, tôi bị té từ trên mái hiên xuống, đây gọi là vết thương cũ chưa lành, lại thêm vết thương mới, tối đêm đó nằm ngủ trở mình không ngừng, đau đến mồ hôi rơi tí tách tí tách. Trương Thế Nhân nói, đây là bị thương gân cốt, cần phải nghỉ ngơi.

Câu nói hay dùng là, thương cần động cốt một trăm ngày, tôi rất sợ nếu phải nằm trên giường đến ba tháng, cho nên vô cùng phối hợp với Trương đại phu uống thuốc rồi nghỉ ngơi.

Thế nhưng cứ nghỉ ngơi rồi nghỉ ngơi, càng muốn “nghỉ ngơi” lại càng không được “nghỉ”.

Đây chính là lý do thứ hai.

Lại nói tới Lý tiên sinh Lý Đình Chính gì đó, đúng là vị tiên sinh mới được mời tới cho tiểu ngu ngốc thật, quan Hàn Lâm Viện, mặc dù tuổi tác gần bằng Tiểu ngu ngốc, nhưng nói đến vai vế tôi với An Lăng Nhiên cũng phải gọi một tiếng “thúc bá”, đúng là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, thanh niên tài tuấn.

Tôi dưỡng bệnh đến ngày thứ hai, Lý Đình Chính đã đến Mục vương phủ, tôi được toại nguyện né tránh được lễ bái sư của Tiểu ngu ngốc, lại đổi lấy cả ngày “Không được yên ổn.”

Ngày đầu tiên Lý Đình Chính đến quý phủ, Vương Uyển Dung nhốt mình ở trong phòng, mặc cho nha hoàn với lão bà tử kêu gào thế nào cũng không lên tiếng. Nghe tin, rốt cuộc vẫn là An Lăng Tiêu với Điều lão đầu đích thân giá lâm, Vương Uyển Dung mới khóc sụt sùi mà chịu mở cửa, tựa vào lòng điều lão đầu khóc hết suốt một đêm.

Ngày thứ hai Lý Đình Chính đến quý phủ, Vương Uyển Dung ném vỡ một cái bình cổ có giá trị nhất trong phòng;

Ngày thứ ba, Vương Uyển Dung đập thư phòng ở Đông Viện thành một đồng nát nát, sau đó còn đem búa đồn hết một cây đào trong viện.

Ngày thứ tư, Vương Uyển Dung thất cổ không xong đã đành, lại còn tiếp tục quậy tung trong phủ từ trên xuống dưới, người của Vương gia cũng đến đây hết một chập, Vương Uyển Dung ôm mẫu thân mình khóc đến bị thương thấu trời, đến mức khiến cho bản công chúa tôi còn đang nằm mộng đẹp ở Tây viện cũng phải giật mình tỉnh lại.

Ngày thứ năm, ngày thứ sáu...

Ngày qua ngày, Vương Uyển Dung càng cho thấy sức công phá kinh người của mình, càng lúc càng không thể cứu vãn, ngay đến cả điều lão đầu cũng không biết làm sao, cuối cùng đành dứt khoát mặc kệ luôn. Người của Vương gia muốn đón nữ nhi mình về phủ, lại bị đủ loại thủ đoạn đòi tự sát của Vương Uyển Dung làm sợ tới mức không thấy bóng dáng. An Lăng Nguyệt tốt bụng, khéo léo khuyên nhủ hết hai ngày, cuối cùng cũng mất kiên nhẫn, đành quay về Nguyệt Tâm tiểu uyển của mình tiếp tục may y phục xuất giá.

Chỉ khổ cho bản công chúa tôi, ngày nào cũng nghe thấy tiếng khóc lóc, không được yên tĩnh.

Tĩnh dưỡng biến thành nháo dưỡng, bệnh dĩ nhiên cũng chậm khỏi.

Ngày nào cũng bị cơn ác mộng này tra tấn, tôi bắt đầu càng lúc càng muốn biết Vương Uyển Dung làm thế rốt cuộc là muốn cái gì, nhưng hỏi tới chuyện này với mấy người trong phủ bọn họ đều tự vả vào miệng mình, có đánh chết cũng không nói nửa chữ.

Đến cả Kỳ Nhi cũng nói: “Công chúa nên dưỡng bệnh thì hơn, quan tâm tới mấy việc vợ vãn này làm gì?”

Tôi bất mãn liếc mắt nhìn cô ấy, không đáp lời.

Không lẽ là mấy việc vợ vãn thật sao? Bà ta khóc tới kinh thiên động địa, đêm nào cũng phá rối giấc mơ của tôi, báo hại tôi không mơ thấy Mạnh Khương Nữ thì cũng là Đậu Nga.

Bọn người Kỳ Nhi càng một chữ không nói, càng khiến cho hồn phách của bản công chúa bị câu đi mất.

Đúng là vượt mèo cào tim – vừa đau vừa ngứa.

Hơn nữa vượt con mèo này còn rất bén nhọn, cào đến nổi, thật là cả người khó chịu.

Sau nửa tháng, tin tức duy nhất mà tôi có thể dò la được chính là bất luận Vương Uyển Dung có khóc lóc âm ỉ đến cỡ nào, Lý Đình Chính ngày nào cũng đều kiên trì ở Mục vương phủ dạy Tiểu ngu ngốc đọc sách viết chữ, đối với mấy hành động của Vương Uyển Dung không thèm ngó nhìn, chỉ cười bỏ qua.

Đối với chuyện này, tôi thật khó hiểu.

Vô cùng khó hiểu.

Cực kỳ tò mò.

Vô cùng tò mò.

Suy đi nghĩ lại, tôi thấy nếu muốn được dưỡng bệnh cho tốt thì trước hết phải quyết cho xong mỗi tâm bệnh này trước đã, chỉ có một người mới giúp được tôi – An Lăng Nhiên.

Tiểu ngu ngốc ngày đêm ở cùng với Lý Đình Chính, lại lớn lên ở Mục vương phủ, cho dù liên can giữa Lý Đình Chính và biểu di của hắn, hắn không hiểu được mười phần, tám phần cũng phải có.

Nhưng mà, đây cũng là chuyện thứ ba đang khiến cho bản công chúa tôi khổ não.

Sau khi cùng tôi ‘vụng trộm’ trở về, thái độ của tiểu ngu ngốc đối với tôi thay đổi một trăm tám mươi độ, cái dáng vẻ lúc trước cứ vậy lấy tôi là ‘vợ ơi, vợ à’ buồn nôn không còn nữa, nhu tình mật ý, ngây ngô hồn nhiên cũng không thấy đâu. Bây giờ, tiểu ngu ngốc không phải là không điểm xĩa tới tôi, mà chỉ là thờ dài.

Ánh mắt cũng là buồn bã mất mát, vô cùng bồn chồn.

Thấy tình hình này, tôi lại có chút hối hận.

Ngày đó, tôi ở Hiên Mặc Lâu ra về mê trai, khiến cho tiểu ngu ngốc hết hi vọng với tôi bất quá cũng chỉ vì nhất thời hứng khởi, không hề nghĩ tới hậu quả. Bây giờ, ánh mắt mơ màng của An Lăng Nhiên nhìn tôi, thái độ lúc nóng lúc lạnh ngược lại lại khiến cho tôi khó chịu vô cùng. Cứ chiến tranh lạnh như thế được nửa tháng, tôi còn chưa kịp nghĩ ra cách làm thế nào, Văn Mặc Ngọc lại đến đây.

Không ngoài dự đoán của tôi, văn y nguyên là hàng giả.

Hôm đó Tiểu ngu ngốc mặc một bộ quần áo vải hoa, tóc bới lên được một cây trâm ngọc bích cổ định gọn trên đầu, chỉ có mấy sợi nhỏ rơi tăn tăn trên vai, trên quần áo còn thiêu thêm mấy đóa ngọc lâu điểm thụy, tao nhã phóng khoáng không nói nên lời. Chỉ là đôi chân mày trên bộ da giả của Văn Mặc Ngọc nhú chặt, có vẻ như hàm chứa nhiều việc khó nói.

Tôi nhìn hắn, lại ngó sang Trương Thế Nhân đang cười tủm tỉm bên cạnh, giả bộ nổi giận nói: “Giỏi nhỉ, Trương Thế Nhân, mẹ chồng bảo ông mau tới xem bệnh cho tôi, thế mà ông lại dám dẫn theo một nam nhân khác vào, bộ không sợ cha mẹ chồng tôi lột da của ông ra sao?”

Trương Thế Nhân vuốt vuốt hàm râu cười một cách gian trá, nói: “Lão phu đúng là đang chữa bệnh đó chứ, bệnh tương tư...” nói xong, liền cười ha ha phất tay áo bỏ đi, cuối cùng còn tốt bụng đóng cửa phòng lại giùm.

Cùng với âm thanh hai cánh cửa chạm vào nhau, lúc này tôi mới run rẩy hoàn hồn lại, hơi hơi dăm chiêu chăm chú nhìn An Lăng Nhiên.

Bệnh tương tư... trị cho tôi? Hay là hắn?

An Lăng Nhiên vẫn chưa ngẩng đầu lên, chỉ gất gao nắm chặt cây quạt giấy trong tay, một lát sau mới ngẹn ra được nửa câu nói.

Hắn nói: “Hôm đó cô nói... thích ta...”

Dừng một chút, An Lăng Nhiên mới ngược đầu dậy, đôi mắt lóng lánh: “Vì sao vậy?”

Tôi bấn loạn, chưa kịp lấy lại tinh thần.

Đợi đến khi kịp phản ứng, nhất thời hồn vía vượt đỉnh đầu, lên tới trên mây.

Ôi... mẹ Maria của tôi ơi!

Tiểu ngu ngốc đây là...

Lúc này, tôi đột nhiên hơi cảm động, vành mắt cũng kiềm không được có chút ẩm ướt.

Hôm nay dùng thân phận Văn Mặc Ngọc gặp lại, sợ là trong lòng Tiểu ngu ngốc... cũng khó chịu không ít.

Ngày đó từ biệt, hẳn chỉ vì biết rõ tôi là một kẻ mê muội hư vinh, trong lòng đấu tranh hết một hồi, định dứt khoát quên tôi đi, cho nên mới lạnh nhạt với tôi. Ai ngờ đâu mấy ngày nay bị tiếng khóc lóc của Vương Uyển Dung tra tấn đến chết đi sống lại, không thể nào ngủ yên, chính sự mất ngủ này đã khiến cho tiểu ngu ngốc hiểu lầm bản công chúa, cho là tôi ngày đêm thương nhớ tình lang, vì vậy hôm nay mới hạ quyết tâm, lấy thân phận Văn Mặc Ngọc gặp lại, giải nỗi khổ tương tư giúp bản công chúa.

Đúng là... thiên hạ đệ nhất đại ô long mà! (??)

Tiểu ngu ngốc thấy tôi không trả lời, kiên nhẫn hỏi lại.

“Vì sao vậy?”

Tinh quang chợt lóe, chắc có lẽ đến lúc này từ đáy lòng An Lăng Nhiên vẫn còn chút hi vọng, đợi chờ một câu nói kinh thể hải tục của tôi, rồi mặc kệ bản thân, lại yêu một kẻ mê muội như tôi thêm lần nữa.

Tiếc là, thứ mà trong lòng tôi chờ đợi, chỉ có sớm ngày rời khỏi Mục vương phủ.

Vì thế, tôi quyết lòng nhắm mắt lại, nói ra lý do thông dụng thông dụng nhất.

Tôi nói: “Bởi vì... ta bị tài hoa của Mặc Ngọc công tử làm cảm động.”

Văn Mặc Ngọc giật mình, hiển nhiên là không ngờ tới đáp án này, chỉ lẩm bẩm nói: “Tài hoa...”

Tôi gật đầu, Văn Mặc Ngọc dùng tài hoa hơn người của mình áp cả hoa thơm cỏ lạ, vì vậy mới có hàng ngàn hàng vạn cô gái ái mộ hẳn, tôi tin đây là lý do thích hợp nhất tốt nhất khiến cho An Lăng Nhiên vứt bỏ tôi.

Ai ngờ Tiểu ngu ngốc lại nói: “Chỉ có vậy thôi à?”

Tôi thấy hẳn vẫn chưa chịu từ bỏ ý định, bèn đổ thêm dầu vào lửa.

Tôi nói: “Đúng thế, ta thích nhất chính là bức tranh mẫu đơn đồ của Mặc Ngọc công tử.”

Sống lưng tiểu ngu ngốc cứng đờ, giống như nghe được câu nói gì khủng khiếp lắm.

Việc đã đến nước này, tôi cũng không còn cách khác, đành phải kiên trì nói cho hết.

Tôi nói: “Những đóa hoa mẫu đơn ấy... muôn hồng nghìn tía, ung dung lộng lẫy, người thanh cao vứt bỏ nó làm người trần tục, là xinh đẹp động lại hương thơm, người đời thích nó bất quá cũng chỉ vì vẻ bề ngoài của nó, thấy nó liền vui vẻ, như ý cát tường phồn hoa. Nhiều thi nhân thương tâm thà rằng tô điểm hoa sen, ngậm cây trúc cũng không thêm liếc mắt một cái.

Ta lại không cho là như vậy, khí hậu sống của mẫu đơn, đất đai, không khí tương đối tốt hơn bình thường, so với bao nhiêu hoa cỏ cũng thật bình thường. Hơn nữa nó còn rất được yêu thích, nó là biểu tượng tượng trưng cho ước vọng và sức sống, người ta chỉ nhìn vào vẻ bên ngoài đại phú đại quý của nó cũng chẳng phải là chà đạp nó, thật ra mẫu đơn còn có nhiều công dụng, giúp hạ huyết áp, giảm đau, an thần, kháng viêm và giải nhiệt, ngoài ra... ôi ôi...”

Tôi còn chưa kể ra hết công dụng của mẫu đơn xong, tiểu ngu ngốc lại bất thành linh giống như Vương Trạch mà nhào tới, môi hung hăng áp trên miệng của tôi, trời đất xoay chuyển, hôn đến mức tôi sắp hôn vía lên mây.

Hơi thở bá đạo xộc vào trong mũi, tiểu ngu ngốc say sưa, liều chết dây dưa với tôi, trên người tôi vẫn còn vết thương, bị hắn quấy rối như vậy, không còn tí sức lực nào, đầu óc trống không chỉ có thể cảm thấy hai cổ run rẩy.

Qua cơn điên cuồng, tiểu ngu ngốc dùng đôi mắt hoa đào dịu dàng nhìn tôi, thối hơi nóng bên tai tôi, chỉ nói: “Muôn vàn mẫu đơn, yêu mỗi Liêm Chi.”

Tôi chấn động cả người, rốt cuộc... là bị nhầm chỗ nào rồi? Tại sao lý do tục tằng như vậy lại có thể đã động tiểu ngu ngốc, kiêu ngạo của người đâu? Thanh cao của người đâu? Chỉ một đóa mẫu đơn là thu phục được người sao?

OTZ.....

Tôi còn chưa kịp phản ứng, chợt nghe ngoài cửa có tiếng gì đó, đợi tôi với tiểu ngu ngốc lấy lại tinh thần nhìn lên, đồng nghĩa với muộn quá rồi, một dáng người cao ráo đứng trước cửa, cũng không biết đã đứng được bao lâu, nhìn nhiều diễn ít.

Người này không phải là ai khác, vừa đúng là tiên sinh mới của tiểu ngu ngốc – Lý Đình Chính.

Tôi theo bản năng quay đầu lại nhìn, nhìn kĩ lại tư thế của tôi với tiểu ngu ngốc.

Bản công chúa quần áo không ngay ngắn nằm trên giường, nửa người lộ ra mép giường dè trên người An Lăng Nhiên, còn An Lăng Nhiên thì nửa quỳ dưới giường, cùng tôi mũi đối mũi, trán đối trán, tóc tai lộn xộn.

Nếu lúc này, hắn không mang cái bộ da phiền phức kia thì cũng không nói làm gì, bắt quá là bị tiên sinh cười rồi thôi, vợ chồng trẻ dính nhau một chút, nhưng thế này... này, này, Văn Mặc Ngọc là phu quân tương lai của An Lăng Nguyệt, tôi thân thiết với muội phụ, bây giờ lại cùng hắn tóc tai hỗn độn, đây không còn phải là chuyện cầu hư thư nữa, mà là bản công chúa vụng trộm, làm nhục danh dự Hạp Hách Quốc, có ảnh hưởng đến quốc gia đại sự quan hệ tốt đẹp của hai nước.

Tôi kinh hãi, đưa tay định đẩy tiểu ngu ngốc ra, ai ngờ còn chưa kịp ra tay, chợt nghe trước cửa có một giọng nói nhỏ vân đạm phong khinh: “A, thật xin lỗi, đi nhầm cửa rồi...”

Dứt lời, Lý Đình Chính còn vỗ vỗ vào đầu, giống như quên mất chuyện gì từ từ rời khỏi phòng.

Tôi còn chưa kịp từ trong hoảng sợ khôi phục lại tinh thần, Lý Đình Chính đột nhiên xoay người lại cười mập mờ với tôi: “Hai người cứ tiếp tục.” Cuối cùng, còn bắt chúc Trương Thế Nhân tốt bụng đóng cửa lại.

Ánh mắt tôi rã rời, trừng to ra.

Đây rốt cuộc là... thế nào thế nào hả?

22. Chương 30

Chương 30

Rất nhiều năm sau, An Lăng Nhiên mới nói cho tôi biết, thật ra trước đó rất lâu rất lâu, hắn còn có một biệt hiệu, gọi là “Mẫu đơn An Lăng”.

Khi ấy Tiểu ngu ngốc ước chừng nhiều lắm là mười ba tuổi, cũng đã có khuôn mặt xinh đẹp, kinh thể hải tục. Mọi người đều nói tiểu thể tử sau khi trưởng thành ắt sẽ có triển vọng, thế nhưng khắp phố phường lại chậm rãi truyền tai nhau cách nói trêu đùa “An Lăng mỹ nhân”, “Mẫu đơn An Lăng”, ý là An Lăng Nhiên chẳng qua là một bao cỏ “Bên ngoài tô vàng nạm ngọc, bên trong thối rữa.”

Cái biệt hiệu “Mẫu đơn An Lăng” nghe như ngợi khen này khiến cho An Lăng Nhiên nghiêng rằng nghiêng lợi một khoảng thời gian rất dài. Một người nam nhân, bị người khác ghi nhớ không phải vì tài hoa, không phải vì tính cách, mà lại là cái mã ngoài khiến ấy người được coi là có đạo đức khinh thường.

Câu chuyện mẫu đơn này đối với tôi giống như mèo vớ phải chuột chết – chó ngáp phải ruồi. An Lăng Nhiên nói: “Nhiều năm rồi, người hiểu ta nhất, chỉ có mỗi nương tử.”

Mẫu đơn ngoại trừ bề ngoài, còn có ý nghĩa sâu xa là đầy ắp nhiệt tình, tràn trề hi vọng, nó không phải bao cỏ, không phải là phế vật, ngoài trừ được các phu nhân và tiểu thư yêu thích đặt trong phòng để thưởng thức, còn có thể làm thuốc cứu người.

Đây mới là An Lăng Nhiên, đây mới là tiểu thể tử của Mục vương phủ.

Tôi bị một tràng diễn giải vui sướng dào dạt của tiểu ngu ngốc khiến cho sững sờ, nhất thời không chịu được thất bại. Ngoài mặt thì nở nụ cười với tiểu ngu ngốc, nhưng trong lòng lại rên rỉ chính mình vì lỡ bắt cần mà vui vẻ dâng tặng nửa đời sau.

Quay lại, cái buổi chiều bị Lý Đình Chính bắt tại trận.

Lúc đó, tôi vẫn còn duy trì tư thế phủ phục trong lòng tiểu ngu ngốc, chỉ ngẩng đầu nhìn ra cửa lớn, rất lâu sau mới duỗi thẳng đầu lưỡi nói: “Hắn, hắn...”

Tiểu ngu ngốc vừa mới biểu bạch xong, lại nhân cơ hội chấm dứt một phen, tâm trạng có vẻ rất tốt, nhắc tôi ra khỏi trước ngực, mới nói: “Đừng sợ, Lý tiên sinh là người một nhà.”

Tôi trầm mặc, quả nhiên... Lý Đình Chính cũng như Trương Thế Nhân, không phải dạng gì tốt.

Nói không chừng chuyện Lý Đình Chính đến Mục vương phủ khi trước là do một tay tiểu ngu ngốc sắp đặt. Nguyên nhân ư, rất đơn giản, bị lão già trước kia vướng chân vướng tay, tiểu ngu ngốc không tiện giả trang thành Văn Mặc Ngọc ra ngoài làm việc, cho nên mới giở chút trò để lão già kia đi.

Tôi có thể tưởng tượng đến cảnh lão tiên sinh khóc lóc sụt sùi vợ về quê chịu tang, sau đó xấu hổ nhìn thấy diễn cảnh mẹ già của mình chưa chết. Có điều nói tới Lý Đình Chính, lại không biết có liên quan gì tới Vương Uyển Dung, mỗi lần nhắc đến ông ta, vị biểu di kia của tôi lại bắt đầu âm ỉ không yên.

Tôi đang định mở miệng hỏi cho rõ, chỉ thấy tiểu ngu ngốc cười tươi như hoa lấy ngón tay đặt lên môi của tôi.

“Ta biết nàng muốn hỏi gì, giữa Vương Uyển Dung và Lý tiên sinh, đích thật có một số việc không thể nói rõ được.”

Tôi thấy tiểu ngu ngốc thừa lúc nước đục thả câu, chỉ hận không thể lột da lột xương hắn. Có việc cố tình muốn nhờ hắn, không ác cũng thôi, còn giả bộ nũng nịu cần cần môi.

“Lý tiên sinh và biểu di rốt cuộc có chuyện gì, cũng không thể nói cho ta biết được đúng không?”

Nói xong, tôi còn bắt chước điệu bộ kỹ nữ đùa giỡn khách làng chơi trên phim truyền hình đầy đủ “Văn Mặc Ngọc”, ra vẻ vừa đẩy vừa kéo.

Phỏng chừng An Lăng Nhiên cũng rất hưởng thụ, quả nhiên còn kéo lấy bản công chúa ôm chặt hơn, nói thủ thủ bên tai: “Đương nhiên có thể.”

Mắt tôi chớp sáng, “Thật sao?”

Tiểu ngu ngốc đương nhiên gật gật đầu, lại nói thêm một câu vẻ như rất đương nhiên: “Hôn ta một cái.”

Tôi chớp mắt mấy cái, có chút không tin tưởng vào cái lỗ tai của mình.

“Bây... bây giờ trò gì thế?”

Tiểu ngu ngốc vỗ vỗ cây quạt, vẫn vẫn đậm phong khinh.

Nhe răng cười nói: “Hôn – ta – một – cái!”

Giọng điệu nhàn nhã cứ như “Giúp ta rót chén nước!”

Tôi trên mặt nở nụ cười, trong lòng cũng đã XX An Lăng Nhiên ngàn lần vạn lần, bộ coi lão nương là kỹ nữ thật à?! Người bảo hôn là hôn, muốn ôm là ôm, bây giờ còn hay thật, lại còn muốn bản công chúa chủ động hôn người?!

Cho nên mới nói, nam nhân trên thế giới này là loại động vật xấu xa nhất. Một giây trước nhìn tôi áo mũ còn chỉnh tề, đáng vẻ công tử phiêu dật nhu tình biết bao; giây tiếp theo, sau khi biết rõ ‘tâm ý’ của bản công chúa tôi, liền tự động trút bỏ bộ da dê của mình, lộ ra bản tính sói.

Mặt người dạ thú, chính là nói người thế đấy!

Chẳng lẽ đã xác định được quan hệ “Gian phu – dân phụ” nên cho đó là đương nhiên sao, nếu sau đó lên giường rồi sao? Bởi mới nói mẹ tôi dạy rất đúng:

Ngàn vạn lần cũng không được tin tưởng nam nhân, đặc biệt là những nam nhân không mặc quần.

Tôi nhớ lúc ấy, cha tôi ở bên cạnh còn giúp mẹ tôi bổ thêm một câu: “Nếu một thằng con trai mà nói không quan tâm con có phải là ‘xử’ hay không, vậy thì cho thấy hắn cũng chẳng phải thật lòng gì với con, chẳng qua là vì muốn lừa con lên giường thôi. Bởi vì sau khi lên giường xong cũng sẽ phải ném thứ đó đi, đương nhiên mới không cần đó có phải là xử hay không. Vợ là thứ của chỉ riêng mình, nếu là con, chẳng lẽ con không quan tâm sao?”

Giờ nghĩ đến, ba tôi nói đúng thật là quá quá đúng. Cho nên con gái, nhất định phải rụt rè, nhất định phải nèn nã, khéo léo, nhất định phải tự ái tự trọng.

Vì thế, bản công chúa rất chính nghĩa mà nói lời cự tuyệt: “Không cần!”

Tiểu ngu ngốc có vẻ cười nham hiểm, thở dài nói: “Liêm Nhi nàng đã suy nghĩ rõ ràng thật chưa?”

Nghe vậy, tôi có chút dao động. Bản công chúa thông minh lanh lợi, dĩ nhiên nhận ra được ý đồ của tên cầm thú này, chỉ cần tôi không nghe theo, liền vĩnh viễn cũng không biết rõ được quan hệ giữa Vương Uyển Dung và Lý Đình Chính.

An Lăng Nhiên lại nói: “Nghĩ xong chưa?”

Tôi cắn răng: “Chỉ hôn nhẹ lên mặt thôi được không?”

OTZ... Tôi không còn mặt mũi nào đối mặt với hương thân phụ lão, không mặt mũi nào đối mặt với cha mẹ kiếp trước của tôi. Lòng hiếu kỳ giết chết con mèo, cũng có thể hại chết người. Bởi vì tôi thật sự rất muốn biết chuyện ngoại tình của Vương Uyển Dung, không thể không thương lượng với tiểu ngu ngốc hiệp ước bán – nước.

Đôi mắt hoa đào của tiểu ngu ngốc nhấp nháy, giả bộ đắn đo rồi dùng cây quạt gõ vào lòng bàn tay, cắn răng nói: “Thành giao!”

Vì thế, tôi nhắm mắt, nghiêng đầu, “chụt” một tiếng hôn lên cái bộ da giả của ‘Văn Mặc Ngọc’, bản công chúa tự an ủi mình, ta không có bị thiệt, thực sự không bị thiệt, cái mà ta hôn chính là bộ da dê giả ‘Văn Mặc Ngọc’, không phải bộ da sói thật của tiểu ngu ngốc.

Hôn xong, tôi nói: “Nói được rồi?”

Tiểu ngu ngốc đảo đảo con ngươi nhìn tôi, coi như thành tín, cũng không lại thừa nước đục thả câu, đôi môi bạc khê nhếch phun ra hai chữ: “Vợ chồng.”

Tôi khiếp sợ mở to mắt.

Tiểu ngu ngốc lại bổ sung thêm hai chữ: “Vợ chồng ly hợp”

Vậy, vậy vậy... nói cách khác, Lý Đình Chính này vừa vặn là tướng công tiền nhiệm dùng hưu thư đuổi Vương Uyển Dung ra khỏi cửa?!

Tôi rất thất vọng.

Vô cùng thất vọng.

Cái bản công chúa muốn là ngoại tình, là mập mờ! Là cầu huyết!

Nào là đem trốn khỏi khuê phòng, cầu kết làm chuyện xấu, dưới ánh trăng đã hợp... cái nào cũng được, tại sao kết quả lại như thế chứ? Lại còn là vợ chồng tiền nhiệm nữa?

Tôi đột nhiên có chút tiếc hận.

Nụ hôn quý giá của bản công chúa lại bị hiến cho bốn chữ “Ly hợp vợ chồng” nhạt nhẽo vô vị này.

Tôi không cam lòng, hỏi tiếp: “Nếu là ly hợp, sao mẹ chồng lại không vì cảm thụ của nàng mà còn mời người này làm tiên sinh?”

“Còn có nếu đã chia tay rồi, ít nhiều gì cũng đã ba năm, tại sao biểu di vừa nghe nhắc tới Lý tiên sinh là lại khóc lại cậ thể thất cổ như thế? Còn có...”

Tiểu ngu ngốc “xoẹt” một tiếng mở cậ quạt ra, cười tùm tùm cắt ngang lời nói của tôi: “Một nộ hôn nhẹ nhàng lướt nước, có vẻ chỉ có giá trị trong bốn chữ ‘vợ chồng ly hợp’ thôi?”

Tôi im lặng, không nói.

Ngộ ý của tiểu ngu ngốc, nếu muốn biết thêm nữa thì phải hôn ta đi! Hôn ta đi!

Đề tiện vô sỉ!

Tôi nắm chặt nắm tay, coi bộ da tên này ngứa ngáy lắm rồi!

Đang suy nghĩ xem nên đáp lại hần thế nào, chợt nghe thấy bên ngoài có mấy tiếng ho khan, tiểu ngu ngốc nghe xong thì nhú mào, xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ rồi mới nói với tôi: “Hôm nay thời gian cấp bách trước hết chỉ nói đến đây thôi, chỉ cần...” Tiểu ngu ngốc dừng một chút, khuôn mặt lúc này bỗng ngọt ngào cười nói: “Chỉ cần ta biết được tấm lòng của nàng thì đều đáng giá hơn cả.” Nói xong, hình như tôi nghe thấy ba tiếng sấm ‘rầm rầm rầm’ đánh xuống trên đầu tôi, không kịp giải thích, tiểu ngu ngốc đã bước nhanh ra cửa.

Bước gần tới cửa trước, mới hình như nhớ tới thứ gì đành phải quay đầu lại, bước tới bên giường, lấy một phong thư trong ngực ra giao cho tôi nói: “Giao cái này cho Vương Uyển Dung, phải phiên Liêm Nhi rồi.” Dứt lời, An Lăng Nhiên mới lao ra khỏi phòng như gió thật, chỉ còn có mỗi mình tôi ngây ngốc ngồi trên giường lát sau mới hiểu ra.

Tôi lật tới lật lui xem lá thư nằm trong tay, trên phong thư không đề lạc khoản, không ghi ngày, chỉ có mấy nét chữ to lớn được viết một cách tự nhiên phóng khoáng: “Uyển Dung (thân gửi)”

Chắc, nét chữ này nhìn quen lắm, hình như gặp ở đâu rồi. Bản công chúa suy nghĩ hết một lúc, rốt cục mới nhớ ra mấy ngày trước thấy Lý Đình Chính nắm tay dạy tiểu ngu ngốc viết chữ, chính là nét bút này.

Nói như vậy... thì đây chính là thư của Lý Đình Chính gửi cho biểu di sao?

Chồng trước gửi cho vợ trước sao?

Khoan đã, nếu thế thì, lúc này Lý Đình Chính không phải là đi nhằm thật, mà vẫn luôn đứng ở ngoài canh chừng giúp, tiếng ho khan vừa rồi nói không chừng đó là tín hiệu của ông ta. Nếu tôi đoán đúng, mục đích chính đến đây của “Văn Mặc Ngọc” lần này là muốn tôi truyền tin cho Vương Uyển Dung, nhưng tiểu ngu ngốc lại chỉ lo nữ nhân tình trường, làm lỡ đại sự, cho nên Lý Đình Chính đành phải vào đây để nhắc nhở.

Nhưng mà, lá thư này cũng thật là đi một vòng quá... quá trời lớn đó? Lý Đình Chính giao cho tiểu ngu ngốc, tiểu ngu ngốc lại giả trang thành “Văn Mặc Ngọc” đến tìm tôi, rồi lại từ tôi giao cho Vương Uyển Dung, trò bịp bợm này cũng vui quá chứ?

Đầu óc đang loạn lên thành một mớ, chợt nghe ngoài cửa truyền đến tiếng cười khanh khách, tôi vội giấu lá thư vào trong ngực, chỉ thấy Kỳ Nhi và hai tiểu nha hoàn bụng thuốc bổ vào phòng.

Kỳ Nhi vừa rót thuốc vừa nói: “Ồ? Trương đại phu đi rồi à?”

Tôi nhắm mắt dưỡng thần, nhợt nhạt ‘ừ’ một tiếng cũng không nói gì thêm.

Từ lúc Tiểu ngu ngốc rời khỏi cho đến khi bọn Kỳ Nhi đi vào ước chừng khoảng hai ba phút, chẳng đường xa thế mà Lý Đình Chính có thể ra hiệu bảo Tiểu ngu ngốc nhanh đi, đủ thấy lộ tại thánh cơ nào.[nguyên văn: năng lực nhĩ phi phạm]

Cũng có thể thấy, người này cũng chẳng tầm thường.

Lại nói, mấy kẻ bên cạnh tiểu ngu ngốc, có ai là tầm thường đâu chứ?

.....

Đến đông viện truyền tin, rốt cuộc tôi cũng hiểu được nỗi khổ tâm của Lý Đình Chính và Tiểu ngu ngốc.

Đừng có nói tới thư và Lý Đình Chính, đến bản công chúa tôi mới vừa bước vào tới đại viện xem chút nữa là bị một cái ghế thiếu chân ném trúng, lại trẫm cay nghìn khổ mới tránh được mấy cái đĩa, đĩa, chén bát văng ra, vất vả lắm mới đi qua được hoa viên, chỉ nghe trong phòng tiếng động vang lên bang bang, bước vào mới thấy, Vương Uyển Dung đang đập vỡ bữa cơm thừa ngon lành.

Tất cả tiểu nha hoàn bên cạnh đều không dám động đậy, chỉ xấu hổ khoanh tay lại đứng trong góc.

Mấy nhũ mẫu bên Đông viện có lẽ cũng nghe thấy động tĩnh, vội vàng chạy tới, thấy tôi với An Lăng Nguyệt đều ở đây, bèn vái chào rồi than khóc: “Ồi biểu tiểu thư yêu quý của tôi ơi, ngài tội gì phải thế? Ngài cứ đập phá như vậy, Mục vương phủ dù có giàu có mấy cũng không kham nổi dằn vặt của ngài đâu!”

An Lăng Nguyệt thấy thế vội bước tới đỡ lấy Vương Uyển Dung tóc tai đang bù xù, cúi đầu khuyên: “Biểu di đừng khóc nữa, nhìn xem, chị dâu trước đó bị thương gân cốt, bây giờ cũng đã khỏe đến thăm người.” Nói xong, An Lăng Nguyệt lại quay qua khuyên nhũ mẫu, nói biểu di đang đau lòng, nhớ tới là khóc, đừng phiền bà ta đau lòng.

Khuyên lơi hết một hồi, rồi vất vả lắm mới lừa được bọn Nguyệt Nhi và hạ nhân đi hết, trong phòng chỉ còn lại mỗi tôi và Vương Uyển Dung, tôi mới lặng lẽ lấy bức thư ra đưa cho Vương Uyển Dung nói: “Biểu di, ta không phải đến đây thăm bệnh, mà là mang linh đan diệu dược tới!”

Vương Uyển Dung nhìn thấy thư trong tay tôi, đầu tiên là sững sốt, thấy chữ viết ở mặt trên mới khiếp sợ đoạt lấy, rồi vội vàng mở ra xem.

Cũng không ngờ được là, Vương Uyển Dung đọc nhanh như gió, xem xong rồi ngược lại còn đau lòng khóc thảm thiết hơn.

Tôi thật sự khó hiểu, lật lá thư Vương Uyển Dung để trên bàn lên xem, chỉ thấy trên đó chỉ viết có tám chữ: “Lòng nàng đã rõ, lặng chờ ngày về.” [Nguyên văn: Thiếp tâm thậm giải, tĩnh phán ngày về]

Tôi chắc lưỡi, thật sự không thể hiểu nổi hai cái kẻ đã hết hạn vợ chồng này đang diễn tuồng mập mờ gì, đành phải làm theo nội dung thư khuyên bảo: “Này... biểu di người đừng khóc nữa, nếu biểu dương đã lặng lẽ nhờ ta đến truyền tin, nhất định là còn quan tâm tới người. Người xem, trên thư không phải có viết – lặng chờ ngày về sao? Cái này nói rõ là chắc chắn sẽ đón người về, ha ha ha...”

Tôi run tay che mặt cười một trận, hòa với tiếng khóc thảm thiết của Vương Uyển Dung, thật là quỷ dị vô cùng.

Bầu không khí đúng thật là... có chút áp bách.

Tôi lại không có cách cười nổi, cũng không muốn phải nói mấy câu khuyên giải gì, đành phải giúp Vương Uyển Dung vỗ lưng thuận khí.

Một lát sau, Vương Uyển Dung rốt cuộc cũng khóc đủ, lúc này mới kéo lấy tay tôi nói: “Liên Chi, chỉ có người mới giúp được ta.”

Tư thế này, so với bắt lấy cọng rơm cứu mạng không có gì khác biệt.

Toàn thân tôi run rẩy, trên mặt vẫn nở nụ cười y nguyên.

Kỳ thật ở Mục vương phủ, bản công chúa ngoại trừ Kỳ Nhi ra, cũng không thân với ai. Giờ... mới giúp làm người đưa tin có một lần, Vương Uyển Dung lại đột nhiên coi tôi như người một nhà?

Đầu óc tôi đang phiêu du, định cười pha trò nói: “Không có gì, chuyển thư giùm thôi mà, không đáng nhắc đến.”

Nhưng lời này còn chưa kịp ra miệng, Vương Uyển Dung đã đi trước tôi một bước nói: “Ta hiểu rồi mà, nếu người đã thiệt lòng đối xử, vậy thì đi mua giúp ta chút tặng hồng hoa nha.”

Trố mắt đứng nhìn.

Miệng của bản công chúa há to đến nỗi có thể nhét tới ba cái bánh bao, không nói được chữ nào.

Kỳ thật, tôi rất muốn hỏi, có phải là của An Lăng Tiêu hay không?

23. Chương 31

Chương 31

Sau lưng mỗi người phụ nữ đều có một chuyện xưa.

Cũng giống như vậy, sau lưng mỗi bà tám cũng đều có một câu chuyện khắc cốt ghi tâm.

Vương Uyển Dung cũng không phải trời sinh đã bà tám như thế, trước kia, nàng cũng là một thiên kim Đại tiểu thư tuổi trẻ xinh đẹp, dịu dàng động lòng người.

Kỳ thực phải nói, tướng mạo của Vương Uyển Dung cũng không kém, hơn nữa lại là con gái rượu, so với khuôn mặt nhạt nhẽo như nước luộc thịt kia của Trần Hiền Nhu còn không biết tốt hơn bao nhiêu rồi. Hiện tại Vương Uyển Dung cũng lắm chỉ là hai sáu hai bảy, dù vậy ở cổ đại tuổi tác này cũng đã được coi là “Từ nương bán lão” (Già), nhưng tư sắc vẫn không giảm như trước, phong thái hơn người.

Trước đó bản công chúa đã từng nhắc qua, vị thiên kim đại tiểu thư này năm đó cũng là mê đảo chúng sinh, bà mỗi đến vương phủ của nàng cầu thân có thể xếp ra đến tận cửa thành tây, Vương Uyển Dung chọn đông chọn tây đã, rốt cuộc nhìn trúng Lý Đình Chính này.

Trong đó, còn có một nguyên nhân sâu xa.

Vương Uyển Dung nói, năm đó, nàng đúng là thật ngây thơ. Vào đêm lễ Thất Tịch, nàng không chịu nổi đám tỷ muội cùng với bọn nha đầu giật dây, liền giả nam trang chuồn êm ra phủ, đến hội hoa chơi đùa. Nhưng biến người như sóng, vị Đại tiểu thư Vương Uyển Dung này lại cửa lớn chưa từng ra, cổng trong chưa từng bước nên bị rạc ra khỏi đám tỷ muội, lạc đường.

Ngay khi đó, Vương Uyển Dung bất chợt gặp Lý Đình Chính, hai người nhất kiến như cố (*), ngay giữa hai tài tử giai nhân – song song đối mặt kia. Lý Đình Chính lại là người rất tinh mắt, liếc mắt một cái liền nhận ra vị “Tiểu huynh đệ” này là nữ giả nam trang, cố tình mở một con mắt nhắm một con mắt vờ như không biết, cả một đêm chơi đùa đùa, cuối cùng đưa đại tiểu thư hồi phủ. Thiếu nữ xuân tâm nảy mầm, sau mới biết được hóa ra thiếu niên nhất kiến chung tình ngày ấy lại là một vị đệ tử dưới trướng của phụ thân mình.

(*) Nhất kiến như cố: vừa mới gặp như đã quen lâu.

Vương Uyển Dung cố gắng theo đuổi, cự tuyệt hôn sự phù hợp với quy cách của Vương gia, cùng Lý Đình Chính quỳ song song ở đại sảnh, biểu lộ tiếng lòng. Hôn sự được thúc đẩy như vậy, Lý Đình Chính dưới đề bạt của nhạc phụ đại nhân, đường làm quan trôi chảy, một đường gió bão lên tới hàn lâm.

Sau đó, tôi lại nghe được từ Vương mục mục, Vương Uyển Dung được nuông chiều khiến cho đoạn hôn nhân mỹ mãn này rốt cuộc cũng sụp đổ, lúc này mới rơi vào kết cục như thế.

Tôi khó hiểu nói: “Nếu mỗi người đã một ngã rồi, biểu di hiện tại có gì? Lại...” Hơn nữa đứa nhỏ trong bụng này lại là sao thế này?

Vương Uyển Dung hai mắt đầm lệ mờ mịt, lắc đầu ghen ngào.

“Có điều người không biết, sau khi chúng ta tách ra, tướng công lên đến tìm ta, kỳ thực cũng rất muốn đón ta trở về, nhưng mẹ chồng lại kiên quyết không chịu, hưu thư này cũng là mẹ chồng buộc hẳn viết.”

Tôi nháy mắt mấy cái, không tiếp lời.

Một bản “Khổng tước đông nam phi”(*) chân thật xuất hiện, có điều coi bộ, điều lão đầu có vẻ không ác hơn bà mẹ chồng kia.

(*) Khổng tước đông nam phi: tên một bài nhạc phủ đời Hán, kể về cuộc sống của Lan Chi Chi về làm dâu Tiêu gia rồi bị mẹ chồng đuổi, sau bị người nhà ép tái giá, cuối cùng cùng chồng trước là Tiêu Trọng Khanh tự tử.

Vương Uyển Dung đứng dậy, chăm chú nhìn ngoài cửa sổ nói tiếp: “Từ đó về sau, ta liền cùng hần tự mình ước hẹn. Hần mỗi lần gặp ta, đều nói đang nghĩ cách thuyết phục mẹ chồng tiếp nhận ta, bây giờ nghĩ lại... lúc ấy quả là rất ngốc mà!”

Vợ chồng thật đã biến thành dã uyên ương, Vương Uyển Dung cho dù có nhiều lần không phải, ba năm bị hừ này chịu phỉ nhổ, xem thường, cùng với áp lực không thể tưởng tượng được cũng không dễ dàng, bản công chúa sau một hồi thổn thức xong mới nói:

“Nếu biểu dương đã cho thấy tấm lòng muốn đón người trở về, giờ lại nhờ ta đưa thư cho người, biểu di cũng không cần quá mức lo lắng. Chuyện đứa nhỏ này hần biết không?”

Nhắc tới đứa nhỏ, sợi thần kinh yếu ớt nhất của Vương Uyển Dung dường như bị tác động, nước mắt rơi như mưa mà lắc đầu nói: “Liên Chi người không cần khuyên ta, ta đã hạ quyết tâm, nhất định phải cùng hần cắt đứt sạch sẽ, đứa nhỏ này cũng là ngàn vạn lần không thể được.”

Tôi ngạc nhiên, nói thế này là sao?

Vương Uyển Dung nói: “Liên Chi, người cẩn thận ngẫm lại xem, nếu một người thật tình muốn đón người hồi phủ, có để người phải chờ hơn ba năm không? Vương Uyển Dung ta vô dụng cách mấy, cũng đường đường là một thiên kim Vương phủ, nếu chuyện mang thai truyền ra ngoài, ta còn mặt mũi đâu mà sống đây?”

Tôi do dự, lời Vương Uyển Dung nói cũng không phải không có đạo lý.

Nam nhân không có tự trọng, tôi cũng thấy nhiều rồi.

Còn nhớ năm đó khi đọc sách, có một chị gái trẻ tuổi xinh đẹp mang thai đứa nhỏ, sợ tới mức chân tay luống cuống, sau khi nói cho bạn trai của cô ta, bạn trai cô ta trấn tĩnh đến làm cho người khác phải ngạc nhiên, hần chỉ nói: “Tôi còn nhỏ, phụ trách không nổi, cô có chuyện gì thì đi tìm mẹ tôi mà bàn.”

XX người cái đồ XX, lúc người giống như chó Nhật châu đầu vào trên người các chị em bọn tôi mà chảy nước miếng rùng rùng sao không nghĩ tới mình còn nhỏ tuổi, không phụ trách nổi?

Cho nên nói, giống như Lý Đình Chính là tùy tiện tìm lấy cái cớ để qua loa tắc trách, kéo rồi lại kéo, nam nhân đề tiện không muốn chịu trách nhiệm có khối người, nhưng mà... tôi nghĩ tới bộ dáng tao nhã của Lý Đình Chính, làm sao cũng không gắn với cảm thú nổi.

Ách ~ vậy có khi nào là mặt người dạ thú không?

Tôi nói: “Biểu di, cho dù có phải hay không trước tiên cũng đừng nóng lòng, nếu hiểu lầm biểu dương thì thật không đáng giá. Theo ý ta, hay là gặp mặt biểu dương một lần, thương thương lượng lượng chuyện đứa nhỏ, đây cũng vừa lúc là một cơ hội tốt để tái kết hôn!”

Thà hủy một tòa miếu, còn hơn hủy một hôn nhân.

Tôi nhìn bộ dạng này của Vương Uyển Dung, cũng đại khái có thể đoán được nàng yêu rất thâm thiết, cổ nhân đối với đời sau đều rất quý, tôi cảm thấy nếu thật sự lấy đứa nhỏ áp chế, khiến cho bà mẹ chồng ác độc kia tiếp nhận Vương Uyển Dung một lần nữa cũng có thể được xem là một diệu kế.

Ai ngờ, Vương Uyển Dung vừa nghe tôi nói xong, lại chuyển từ khóc sang cười to, càng lộ ra trạng thái điên cuồng.

“Liên Chi ơi Liên Chi, người nghĩ rằng ta không nghĩ tới sao? Vừa mới đây, ta phải tâm phúc quay về phủ tìm hiểu tin tức, muốn cùng với mẹ chồng ngồi xuống bàn bạc chuyện đứa nhỏ. Ai ngờ, tâm phúc lại nói cho ta biết, thì ra từ hai năm trước, mẹ chồng đã đi am ni cô tịnh dưỡng, cái gì mà bức bách Lý Đình Chính viết thư toàn bộ đều là nói cái rắm! Mẹ chồng thậm chí trước khi tới am ni cô còn lôi kéo Lý Đình Chính khuyên một đêm, bảo hần đón ta trở về, ba năm này, hần đều gạt ta!”

Tôi kinh hãi, làm sao cũng không nghĩ tới sự tình lại phát triển nên như vậy, chẳng lẽ Lý Đình Chính này thật sự là mặt người dạ thú sao? Chuyện này cũng thật không hay lắm, mưa dầm thấm đất, tiểu ngu ngốc mỗi ngày đều ở cùng một chỗ với loại người này, về sau có học theo thói quen xấu này không?

Tôi suýt nữa cắn phải đầu lưỡi của mình: “Liệu trong này có hiểu lầm gì đó hay không?”

Vương Uyển Dung lau nước mắt trên mặt, dần dần bình phục tâm tình nói: “Ta đã đi đến am ni cô, người cho rằng còn có hiểu lầm gì?”

Lần này bản công chúa thật sự là không lời nào để nói, thì ra, người thực sự cũng có lúc nhìn nhầm, nghĩ đến Lý Đình Chính áo mũ chỉnh tề kia, hóa ra là một tên cầm thú.

“Vậy người về sau có tính toán gì không?”

Vương Uyển Dung xoa xoa cái bụng có hơi hơi nhô lên, cười đến có chút bất đắc dĩ.

“Còn có thể tính thế nào? Lần này ta nghe nói Lý Đình Chính đến phủ trước khi sinh, liền cố ý khóc nháo khiến hắn đến để hỏi rõ ràng, nhưng chờ đến chờ đi, chẳng qua lại là một câu hứa hẹn. Hứa hẹn như thế này, ba năm nay ta đã nghe nhiều lắm rồi, rốt cuộc không có cách nào lừa bản thân mình nữa... Liêm Chi, ta đối với hắn đã hoàn toàn hết hy vọng rồi.”

Tôi nhú mày, toàn bộ lời khuyên giải đều nghẹn hết trong cổ họng, không phun ra được nửa chữ.

Thật là tội ột trái tim đã chết.

Vương Uyển Dung không để ý hình tượng mà khóc nháo như thế, bất quá là vì muốn khiến cho Lý Đình Chính chú ý mà đến đây đối mặt, nàng muốn đối mặt đã nói lên rằng nàng vẫn còn một tia hy vọng đối với sự đền đáp của Lý Đình Chính, hiện tại Lý Đình Chính trốn tránh không gặp, thật sự là, dồn hai mẹ con này vào đường cùng.

Cuối cùng, Vương Uyển Dung chỉ khê mở đôi môi đỏ mọng nói: “Liêm Chi, chuyện Tạng hồng hoa (*), nhờ người.”

(*)Tạng hồng hoa hay còn gọi là nghệ tây, tây hoa hồng, phiến hoa hồng: một vị thuốc đông y, làm từ hoa của loài cây Tạng hồng hoa có nguồn gốc từ Tây Tạng, chắc là thuốc nạo thai, tìm gg thấy thuốc này chống chỉ định với phụ nữ có thai và người trong thời kỳ kinh nguyệt.

Thêm một điều thú vị nữa về loại hoa này là: Nhụy của hoa này có thể dùng làm gia vị được gọi là Saffron, đây là loại gia vị đắt nhất thế giới, một hoa có ba nhụy, để có 1 kg saffron người ta cần đến 200.000 bông hoa và giá ột kg nằm vào khoảng 2000 – 4000 euro. (60 đến 120 triệu một ký, OMG)

.....

Bản công chúa thật do dự.

Vô cùng do dự.

Mấy hôm nay, Vương Uyển Dung đã đến Tây viện của tôi ngồi hai lần, đều chỉ có một ý:

Bởi vì Túc Phượng đã sớm đề phòng Vương Uyển Dung lại làm ra chuyện điên rồ, cho nên chính nàng thật sự không có biện pháp để đi ra ngoài mua thuốc, ngay cả tâm phúc bên cạnh cũng bị mấy bà tử trong phủ giám thị, chuyện thuốc phá thai này thật sự là chỉ có mỗi mình bản công chúa tôi mới làm được.

Mỗi lần Vương Uyển Dung cất bước đi, tôi đều rơi mồ hôi lạnh, không biết như thế nào cho phải.

Nhưng chuyện này lại không thể nói cho tiểu ngu ngốc nghe, sợ hắn đi thông báo với Lý Đình Chính, thất bại toàn bộ.

Qua mấy ngày tra tấn, tôi đã thành người không giống người, quý không giống quý, vô cùng thê thảm.

Quả thật là, so với chuyện của mình, tôi còn phiền lòng hơn.

Tôi đột nhiên cảm thấy thật bối rối, thật hối hận.

Nếu lúc trước không đi trêu chọc “Mặc Ngọc giả”, tiểu ngu ngốc sẽ không để tôi làm người đưa tin, nếu tôi không làm người đưa tin, Vương Uyển Dung sẽ không đem hết thấy sự tình nói cho tôi biết, nếu tôi không biết hết thấy sự tình sẽ không bị ủy thác đi mua Tạng hồng hoa, nếu không đi mua Tạng hồng hoa tôi sẽ không buồn rầu như vậy.

.....

Biết vậy chẳng làm a!

Sớm biết như thế, tôi thà sống trong giấc mộng coi như bí ẩn, vướng phải chuyện của Vương Uyển Dung, bản công chúa tôi rất cuộc có còn muốn cầu hữu thư nữa hay không đây?

Hiện tại tôi một mặt phải ứng phó với Vương Uyển Dung, một mặt còn phải cùng với “Văn Mặc Ngọc” quanh co luẩn quẩn, nhu tình mật ý, tôi đột nhiên cảm thấy Mục vương phủ này, một nhất khổ nhất, chính là bản công chúa, trên thế giới này, bị thương nhất cũng chính là bản công chúa.

Rốt cuộc, dưới tình thế bị đàn áp này, tôi chịu không nổi tra tấn, đáp ứng với Vương Uyển Dung sau giữa trưa, sẽ đi mua Tạng hồng hoa.

Kỳ Nhi – người duy nhất biết được tin, thở dài nói: “Công chúa thật sự quyết định vậy sao?”

Tôi gật đầu, chuyện đã đến nước này, tôi có thể làm sao bây giờ? Vương Uyển Dung ở bên kia cũng gấp đến cực độ rồi, bụng càng to càng không giấu được, góa phụ bị hưu như nàng mất thấy sẽ mất một chút tự tôn cuối cùng, cũng là phụ nữ, tôi không giúp một phen, dường như cũng có chút... không cách gì nói nổi.

Kỳ Nhi nói: “Nếu là chuyện của nhà mình, làm thế cũng được. Phá hủy xong thì phải tự mình chịu trách nhiệm, nhưng công chúa có từng nghĩ tới, chuyện của biểu tiểu thư này nhẹ không được nặng không xong, không nói đến hiện tại chúng ta còn chưa rõ rốt cuộc Lý tiên sinh có phải kinh khủng như biểu tiểu thư nói hay không, nếu biểu thư lên uống thuốc phá thai trên phố kia, có chuyện tốt xấu gì, người phải ăn nói sao với Vương gia cùng phu nhân?” Tôi giật mình, không nói được.

Kỳ thật lời Kỳ Nhi nói không phải tôi không nghĩ tới, tôi thậm chí từng nghĩ rằng, Lý Đình Chính này nhiều nhất chỉ là kẻ chết thay, Vương Uyển Dung tăng tội với người khác rồi có dã chủng, nên mới bịa chuyện nói dối lợi dụng tôi.

Nhưng chuyện tới nước này, dù thế nào đi nữa, bản công chúa đi được tới đâu hay tới ấy.

Tôi nói: “Ta tự có chừng mực, Kỳ Nhi, chuẩn bị xuất phủ đi.”

Sau khi ra phủ, bản công chúa không thật sự đi đến hiệu thuốc, mà đuổi Kỳ Nhi đi rồi đi vào bóc mấy thang thuốc bảo vệ thai, tự mình ngồi một cỗ kiệu đi đến chỗ hân.

Trước khi đi, ánh mắt giảo hoạt của Kỳ Nhi chợt đảo tới đảo lui, ngoài miệng lại rất ủy khuất nói: “Công chúa từ khi nào mà ngay đến cả Kỳ Nhi cũng giấu diếm?”

Tôi cười: “Không phải muốn giấu người, chẳng qua bây giờ không có phổ, chờ đêm nay trở về gặp nhau sẽ hiểu.”

Dứt lời, liền lên kiệu, phổ mà tôi đi không phải là nhạc phổ.

Một phổ này, liền phổ tới trước cửa Văn phủ của Văn Mặc Ngọc.

Bọn hạ nhân của Văn phủ thụ sủng nhược kinh, đối với Hạp Hách công chúa như tôi thành lĩnh đến, chị dâu tương lai không mời mà đến của thiếu gia thật là kỳ quái.

Quản gia này chấp tay nói: “Công chúa tới thật sự không đúng lúc, lão gia phu nhân hôm nay đều đi ra ngoài làm việc, không có ở quý phủ.”

Tôi nhận lấy tách trà mà tiểu nha đầu nơm nớp lo sợ đưa lên, không khách khí mà ngồi xuống, mỉm cười.

Mẹ của tôi đã từng dạy tôi, không giơ tay đánh người mặt tươi cười.

Cho nên, mỉm cười là rất quan trọng.

Quản gia cũng không phải đồ ngốc, thấy tôi không nói gì mà chỉ cười ngây ngô, đại khái cũng đoán ra được ba phần tâm tư của bản công chúa.

“Bây giờ ~~ thiếu gia ở quý phủ, nhưng có khách quý, cũng không... không tiện gặp khách.”

Tôi nhấp ngụm trà, chặc! Người khỏi cần nói, tên Văn Mặc Ngọc này kiêu căng tự ngạo, ngay cả trà của nhà hân cũng lộ ra chút ý vị thanh nhã kiêu ngạo, người thế nào nuôi chó thế ấy, cũng như, người kiêu gì uống trà kiêu đó.

Quản gia thấy ta không nói lời nào, mông cũng thoải mái ngồi trên ghế mà không xê dịch nửa phân, đành phải nói tiếp: “Thiếu gia thật sự...” Lão quản gia nhìn nhìn xung quanh, sau khi xác định không có người ngoài, mới dè dặt giọng lặng lẽ nói: “Không dối gì công chúa, vị khách quý này vừa lúc là thất điện hạ. Mỗi lần thất điện hạ tới quý phủ chơi cờ, thiếu gia đều phân phó không được quấy rầy, ngay cả nước trà của hai vị chủ tử cũng không để cho chúng ta hầu hạ. Chắc ngài cũng từng nghe nói tính tình của thất điện hạ kỳ quái, hạ nhân như chúng ta cũng không thể phục vụ dễ dàng gì.”

Tôi chặc chặc lưỡi, thật sự là tới sớm không bằng tới đúng lúc.

Không nghĩ tới Huyền Nguyệt trong truyền thuyết đã ở quý phủ, quản gia Văn phủ này cũng thật thông minh, thấy đuổi tôi không đi, đành lôi Huyền Nguyệt ra áp chế tôi. Chẳng lẽ hắn là hoàng tử còn tôi lại không phải là công chúa sao?

Chẳng qua trên mặt, bản công chúa vẫn giữ mặt mũi hiền lành như trước.

Tôi nhe răng cười nói: “A, thì ra thất điện hạ đang ở quý phủ, vậy bản cung quấy rầy cũng không tốt. Vậy làm phiền ngài giúp bản cung chuyển lời cho Văn Mặc Ngọc.”

“Công chúa cứ nói!”

Tôi thừa nước đục thả câu, lại chậm rãi gạt lá trà trong tách, lúc này mới nhướng mi nói: “Ngài nói cho hắn một tiếng, nói bản cung có thai, hỏi coi hắn làm sao bây giờ?” Trong phòng im ắng, không khí đông lại.

Tôi hé miệng cười ngọt ngào, chỉ thấy vẻ mặt hoảng sợ của quản gia: “Công, công chúa chờ một lát.” Lời còn chưa dứt, quản gia liền nhanh như chớp chạy vào buồng trong.

Tôi không nhìn một đám hạ nhân đang trốn mất há hốc mồm, vân đạm phong khinh bưng tách trà đưa lên miệng nhấp.

Một quản gia nho nhỏ, muốn đấu với bản công chúa, thật sự là kém xa.

24. Chương 32 - 33

Chương 32

Lúc vừa về tới Mục vương phủ, sắc trời đã sập tối.

Bởi vì có vết xe đổ, tôi trực tiếp hồi phủ bằng bức tường thấp ở đông viện, cũng thật là ngựa quen đường cũ.

Kỳ Nhi đầu óc nhanh nhẹn, dẫn theo hai tiểu nha hoàn canh giữ ở cửa Tây viện, không có một chút sơ suất. Tôi đổi xong xiêm y, tiểu ngu ngốc cũng vừa lúc học xong, sửa soạn sơ sẩy tay tới đại sảnh, một bữa cơm rau dưa, không có chuyện gì đáng nói.

Sau khi ăn xong, tiểu ngu ngốc cũng không cho tôi một chút yên ổn. Vẫn lờn vờn quanh tôi như cũ, lát thì ngâm thơ cho tôi nghe, lát thì lấy chữ Lý tiên sinh dạy viết cho tôi coi, bản công chúa đều không thêm giương mí mắt, đối phó cho qua, nhưng đáy lòng lại đang thầm tính đến chuyện khác.

Sau khi mình cùng với “Văn Mặc Ngọc” lén lút qua lại, An Lăng Nhiên dùng thân phận “tiểu ngu ngốc” đối xử với tôi cũng có thay đổi chút chút. Từng có lúc không thèm đếm xỉa, vắt vả lắm mới liếc mắt nhìn tôi một cái nhưng cũng là hết sức oán giận. Bây giờ lại hết sức kỳ lạ, An Lăng Nhiên quay trở về hoàn toàn với bộ dạng mà lúc tôi mới quen với Tiểu ngu ngốc, thấy tôi, lại cứ như là Vương Trạch nhìn thấy khúc xương – hết sức vui vẻ, hết sức thích thú.

Đối với chút chuyện này, tôi cũng thật không để ý lắm.

Một là hôm nay bị chuyện của Vương Uyển Dung quẩn lấy khiến cho bức bối, hai là “Văn Mặc Ngọc” xuất hiện càng lúc càng nhiều, tôi vừa lo lắng tiểu ngu ngốc trúng độc quá sâu, vừa lại thấp thoáng hư tình giả ý. Dưới tình huống thế này, tôi cũng bắt buộc phải nhanh chóng lập kế hoạch rời khỏi Mục vương phủ.

Nhưng tôi không thể nào ngờ tới được, bản công chúa trong bụng mới có chút tính toán thôi, thì trong bụng An Lăng Nhiên đã tính xong hết cả.

[Chỗ này nguyên văn là thế này: chị có tiểu bàn tính, còn anh có đại bàn tính]

Bàn tính của hần chính là – minh tu sạn đạo, ám độ trần thương.*

[Giải thích nho nhỏ: Sạn đạo: đường chạy băng qua núi đồi, lấy cây gác qua gác lại mà đi. Nguyên câu (*) trên xuất phát từ một điển tích điển cố gì đó, có nghĩa là ngoài sáng giả vờ làm thế này để che giấu việc chính làm ầm mịt trong tối, chọn cách tấn công không ai nghĩ tới. Bạn nào muốn tìm hiểu thì click vào link dưới này.]

Nói cụ thể hơn, kế hoạch của An Lăng Nhiên chính là định trước hết dùng thân phận Văn Mặc Ngọc để giam giữ tâm tư của bản công chúa tôi, sau đó lại lấy thân phận “Tiểu ngu ngốc” minh tu sạn đạo, rồi vợ chồng hàng thật giá thật ân ái.

Đáng thương là khi đó, tôi lại hoàn toàn không biết đến cái mưu kế âm hiểm này.

Vì thế, buổi tối từ Văn phủ trở về, An Lăng Nhiên liền lấy “lòng tốt” mà nhắc nhở tôi một phen.

Sự việc xảy ra vào lúc canh ba trăng thanh gió mát, tội cho kẻ hiền lành là tôi, đang ngủ rất ngon lành.

Trong mộng, bản công chúa đang cười vui vẻ ôm lấy hươu thư tung bay giữa trời, ngắm nhìn non sông tươi đẹp “Gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt” phía dưới, lại đột nhiên cảm thấy dưới chân hình như bị cái gì đó quẩn lấy, cúi đầu xuống nhìn, thì ra là một quả tạ. Còn chưa kịp kêu lên, tôi liền sợ hãi rơi xuống vực sâu. Giật mình đến cả người ướt mồ hôi, vừa mở mắt ra, đã thấy An Lăng Nhiên đang cong đôi mắt hoa đào nhìn tôi, nở nụ cười mê hoặc nằm trên người tôi.

Từ chối mang tính tượng trưng, tôi hỏi một câu rất buồn nôn: “Người định làm gì?”

Tiểu ngu ngốc nhìn thấy tôi hoảng sợ nắm chặt ngực áo, ra vẻ vô tội, trong nháy mắt tiếp tục giả bộ ngốc.

“Nhiên Nhi ngày nào cũng ngủ trên ghế quý phi, ghế dựa cứng lắm, ban ngày ta còn phải đọc sách vất vả, xương sống đau hết cả lên. Nương tử nàng cả ngày không làm gì, lại giường cao gối mềm, bất công quá đấy!”

Tôi thầm đổ hết mồ hôi lạnh.

“Vậy hôm nay chúng ta hoán đổi, ta đi ngủ ghế quý phi.”

Nói xong, An Lăng Nhiên vẫn duy trì tư thế y nguyên nằm trên người tôi, không động đậy.

Tôi lười cãi vã: “Nếu tiểu thể tử đã muốn ngủ trên giường, vậy cảm phiền ngài né qua, cho ta đi xuống!”

An Lăng Nhiên cười quyến rũ, không nghiêm túc ngoéo cằm tôi một cái, giọng nói vẫn trong veo vô tội.

“Không cần, giường lớn thế này, ta với nương tử ngủ cùng không được sao?”

Tôi chấn kinh, nổi hết cả da gà. Tôi chỉ biết, tiểu ngu ngốc là con sói, tình hình này coi bộ, là con sói nóng tính thì đúng hơn.

Tôi trầm giọng nói: “An Lăng Nhiên, người chừa cho ta chút tôn nghiêm đi!”

Nghe vậy, tiểu ngu ngốc bủn môi, đôi mắt phủ sương, đáng vẻ đau lòng muốn chết.

“Nương tử rất hung dữ với ta, hu hu!”

Tôi liếc mắt xem thường, dứt khoát lột bộ mặt hần xuống nói: “An Lăng Nhiên, đừng ở trước mặt ta mà giả ngốc, mau lăn xuống cho ta!”

Tiểu ngu ngốc tựa như không ngờ tới tôi sẽ hung hãn đến mức này, ngược lại thu lại vẻ bông đùa, lát sau mới thanh giọng nói: “Liêm Chi, ta có chuyện muốn nói với nàng.”

Tôi im lặng, có chuyện muốn nói bộ phải bò lên giường người ta, đè lên mình người ta rồi mới nói được sao?

Tiểu ngu ngốc thấy tôi không mở miệng, lại nói tiếp: “Ba ngày nữa, chính là Thất tịch.”

Tôi vẫn không trả lời, muốn nghe xem tiểu ngu ngốc có thể nói ra được cái lý do gì.

Tiểu ngu ngốc nhú chặt lông mày, muốn nói lại thôi.

“Lễ thất tịch... ta có chút chuyện quan trọng muốn kể cho nàng, đến lúc đó... nàng có thể giận ta... nhưng là, ta chỉ muốn nói cho nàng, tấm lòng của ta đối với nàng chưa từng thay đổi, càng không nói tới chuyện trêu đùa, hết thấy, hết thấy đều có nỗi khổ tâm.”

Tôi giật mình, thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Nói thế là ý gì?

Chẳng lẽ đêm thất tịch tiểu ngu ngốc định ngả bài với tôi sao, nói mình giả làm thân phận Mặc Ngọc? Tiểu ngu ngốc lường trước đến lúc đó tôi nổi trận lôi đình, cho nên mới chích cho tôi một mũi dự phòng, biểu lộ tấm lòng?

Nghĩ tới điểm này, tôi hết sức chấn động.

Thật là không xảo có thể nào thành sách, tiểu ngu ngốc thành tâm khẩn thiết, tính toán đến lễ thất tịch ngả bài với tôi, tặng cho bản công chúa một cái bất ngờ, vậy tôi cũng có một cái kinh hỉ muốn tặng ngược lại cho tiểu ngu ngốc.

Nhưng là không biết, hai cái kinh hỉ này, ai mới kinh hơn, ai mới hỉ hơn đây?

.....

Đảo mắt, đã tới thất tịch.

Thất tịch khát xảo, hay ột chữ “xảo”. Cổ đại không thể so với hiện đại, đêm thất tịch này đối với con gái rất là quan trọng, nữ tử và thiếu phụ của mỗi nhà mỗi hộ vào ngày hôm đó đều ăn mặc lộng lẫy, đi dạo hội hoa, đoán câu đố đèn. Còn với những tiểu thư khuê các giống như Nguyệt Nhi vậy, lại cùng muốn cùng với nhóm danh môn thực viện tụ họp lại một chỗ, cắt giấy màu rồi xâu kim, so khéo léo lường phẩm hạnh. [Xảo ở đây có nghĩa là khéo léo, tại sao có lúc mình dùng con gái lúc lại dùng nữ tử, hai chữ này khác nhau: và]

[Thất tịch khát xảo hay còn gọi là khát xảo tiết là một lễ hội thể hiện tài năng ở Trung Quốc. Mọi chi tiết vui lòng search google]

Đại hội thi khéo léo năm nay, được tổ chức ở Mục vương phủ.

Nguyên nhân rất đơn giản – lễ thất tịch năm nay, là ngày An Lăng Nguyệt và Văn Mặc Ngọc chính thức đặt sính lễ và đại hôn.

Cả đám phu nhân tiểu thư tụ họp lại một phòng, cứ xì xào xì xào khiến cho đầu bản công chúa muốn nổ tung. Nói tới rồi lại nói lui, chẳng qua là bắt chuyện rồi lại tán dương so sánh quần áo, kiểu tóc mới mẻ thế nào độc đáo ra sao, rồi hôm nay vị công tử nào vinh dự thu hút nhất, tư thế hiên ngang nhất.

Bởi vậy mới có câu: Nhà không có nữ, im ắng thanh tĩnh; nhà mà có nữ, gà chó không yên. [Tạm dịch]

Văn Mặc Ngọc, đương nhiên sẽ trở thành đối tượng chính mà các phu nhân tiểu thư thảo luận đêm nay, mà quý hóa nhất chính là, thất diện hạ Huyền Nguyệt kẻ hiếm thấy lộ diện, cũng giá lâm đến Mục vương phủ, lý do là: Ngọc nhi là bạn nhiều năm của ta, ngày hân đính hôn, ta tất nhiên phải đến uống rượu mừng.

Hai người một văn một võ, một đen một trắng, một cương một nhu. Kết hợp lại, chắc chắn, quả thực chính là trời đất tạo nên, lang tài nữ...ách ~ dù sao cũng là làm ngứa mắt người khác, cần hào quang của thiên hạ đệ nhất mỹ nam – An Lăng Nhiên.

Tôi với An Lăng Nhiên thì ngược lại vô cùng nhàn rãi, nhân cơ hội hân có chuyện để nói, tránh ra sau viện.

Bản công chúa tuy là phụ nữ mới, nhưng vẫn thích ứng với hoàn cảnh mà làm bánh sủi cảo, dựa theo những gì Vương mục mục phân phó, lấy đồng tiền, tảo đồ với mấy thứ biểu tượng cho sự cát tượng bỏ vào trong nhân bánh sủi cảo. Dưới ánh trăng sáng, tôi chỉ sai người đặt một cái bàn thấp bên bờ hồ, dọn sủi cảo với

hai ba đĩa thức nhắm và một bình rượu, rồi ngồi đối ẩm với An Lăng Nhiên, mấy nha hoàn và lão bà tử cũng bị An Lăng Nhiên đuổi hết ra ngoài, bảo là muốn nói chuyện riêng với tôi. Trong đầu tôi cũng rõ, An Lăng Nhiên đang nghiêm túc, muốn ngả bài với tôi.

Đang hết sức suy tính, tiểu ngu ngốc nhả từ bánh sủi cảo trong miệng ra một cái đồng tiền.

Tôi cười nói: “Đây là may mắn!”

Vốn chỉ là một câu nói chúc mừng bình thường, lại không biết tiểu ngu ngốc nghe lệch đi đâu, chỉ đưa ánh mắt ẩn chứa tình cảm nhìn tôi, rồi mới nói: “Chỉ cần là nàng làm, dù có ăn ra kim cũng ngon!”

Tôi chờ người, nhất thời không biết trả lời làm sao.

Khuôn mặt tiểu ngu ngốc vẫn hạnh phúc tựa như một đứa bé như cũ, nhưng ánh vào trong mắt tôi thì không tốt tí nào, đặc biệt là đôi mắt cong như vì sao sáng trên trời kia, khiến cho tôi rất xấu hổ.

Nếu ăn ra kim thật, người không sợ bị đâm vào đầu lưỡi sao!

Tiểu ngu ngốc uống ừng ực thêm hai chén rượu, hai má dần đỏ ửng lên, tôi chưa kịp ngăn cản lại, hẳn đã đứng dậy đối mặt với hồ nước, rồi lại ực thêm một chén.

Lúc đó trăng sáng bầu trời đầy sao, tôi cho rằng tiểu ngu ngốc sẽ ngâm hai câu thơ, ngờ đâu hẳn lại trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Liêm Chi, nàng sớm biết ta giả ngu, đúng không?” [Chắc, thất tịch là 7/7 mà sao có trăng nhỉ?]

Tay tôi có hơi run, đành phải quơ đại một cái chén cầm lên, rót nửa ly rượu nói: “Ừ.”

“Đã sớm biết ta và Văn Mặc Ngọc cùng với Huyền Nguyệt bí mật qua lại, đúng không?”

“Ừ.”

“Đã sớm biết ta thích nàng, đúng không?”

“Ừ.”

Ba cái “ừ” liên tiếp, tôi thiếu chút nữa tự mình bức điên mình, lời mở đầu thể này của An Lăng Nhiên quả thật là... rất rõ ràng.

An Lăng Nhiên thốn thức một hồi, quay trở lại chăm chú nhìn tôi.

“Mười hai tuổi năm ấy, ta theo mẫu thân ra ngoài, lại đột nhiên bị Hắc y nhân tập kích, trượt chân té xuống vách núi, may mắn được cao nhân cứu giúp, từ đó về sau... ta liền ngốc.”

Tôi trầm mặc, đối với sự thật thể này cũng không có chút gì bất ngờ.

An Lăng Tiêu nắm bình quyền, cho dù có là đồng liêu với Lạc Diên đế hay không, cũng đều có sự uy hiếp rất lớn. Có người muốn giết vợ con ông ta cũng là hết sức bình thường, An Lăng Nhiên làm người khôn giữ mình, giả ngây giả dại cũng có thể lý giải được.

Về phần Huyền Nguyệt... nếu Túc Phượng đã sớm biết con mình giả ngốc, như vậy An Lăng Tiêu chính là gian tế bên cạnh Thái tử do Huyền Nguyệt phái tới, nếu đúng không sai, thì chính là An Lăng Nhiên được ăn cả ngã về không, làm trái cha mẹ đầu nhập vào Huyền Nguyệt.

An Lăng Nhiên nhìn thẳng vào tôi, nói: “Rất nhiều việc ta đều vì thân bất do kỷ, hôm nay kể hết cho nàng, ngoại trừ bày tỏ tấm lòng ra, còn có một chuyện...”

Nói chưa xong, An Lăng Nhiên lại đột nhiên ngã xuống, tôi còn chưa động, hai tay đã chống đầu gối ngồi dậy.

“Còn có một chuyện...” Tiểu ngu ngốc chống xuống bàn, vẫn đang cố giãy dụa, ánh mắt nhìn tôi lại càng lúc càng mơ màng, dần dần, không mở lên nổi.

“Nàng...” Khoé môi tiểu ngu ngốc run rẩy, nghiêng ngã chĩa vào người tôi, rốt cuộc trước khi ngất xỉu cũng nói được một chữ là: “Được”

Tiếng nói vừa dứt, rốt cuộc núi lở đất run, thạch – ngã xuống đất.

Không biết sao, tôi lại có chút đau lòng. Tựa như nhìn thấy thật tình của tiểu ngu ngốc, cứ thế mà bị tôi hung hăng đập phá, vỡ tung. Tôi vội phóng tới ngồi xổm xuống xem coi có làm bị thương gương mặt xinh đẹp của tiểu ngu ngốc hay không.

Đúng vậy, tôi hạ được.

Hơn nữa còn hạ rất cẩn thận, trên đồng tiền có được, trong rượu cũng có được, hai thứ này tách ra không có chút tổn hại nào, một khi đã trộn lẫn, thì chính là bộ dạng của tiểu ngu ngốc lúc này.

Tôi thương tiếc sờ sờ khuôn mặt xinh đẹp của tiểu ngu ngốc, trong lòng thấp thoáng nhói đau. Không biết sáng sớm mai tỉnh lại, là cục diện gì đây.

“Công chúa.” Kỳ Nhi trốn ở chỗ khuất, nhìn thấy rõ rồi đi tới trước mặt tôi và tiểu ngu ngốc.

“Công chúa” Kỳ Nhi nói, “Thất điện hạ và Mặc Ngọc công tử đều đã chuẩn bị xong, Mặc Ngọc công tử nói, bây giờ ngài hối hận cũng còn kịp.”

Tôi ngẩng đầu, chỉ thấy mây mù trùng điệp.

Tôi nói: “Không đâu, nếu đã quyết định, ta tuyệt đối sẽ không thay đổi.”

Đôi mắt của Kỳ Nhi lấp lánh trong đêm tối, “Người đoán được rồi chứ? Sáng mai thiếu gia vừa tỉnh...”

Tôi xua tay ngăn cản câu nói của Kỳ Nhi, tâm tư rối bời.

Tên một khi đã bắn ra, không có lý gì sẽ quay đầu lại.

Đêm nay tôi phụ tấm lòng của tiểu ngu ngốc, e là nước đổ khó hốt.

Bỏ lỡ đêm nay, nếu muốn khiến cho An Lăng Nhiên thật tâm thừa nhận hẳn chính là “Văn Mặc Ngọc” dắt tay tôi xem hoa đêm đó, e rằng cũng khó, nhưng mà...

Tôi nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nhỏ giọng nói: “Y theo kế hoạch mà tiến hành đi.”

Đây mới chỉ là bắt đầu, tôi phải làm, không có lựa chọn nào khác.

Chương 33

Tiểu ngu ngốc lặng lặng nằm đó một đêm.

Gương mặt ôn hòa, yên tĩnh tốt lành.

Mà một đêm này, Mặc vương phủ gà bay chó sủa, xảy ra một vài chuyện vặt vãnh không lớn cũng không nhỏ.

Việc vặt vãnh này, thì trước tiên phải nói đến Thất điện hạ Huyền Nguyệt.

Trăng sáng đầy sao, tụ hội ở đại sảnh Mặc vương phủ cũng đã rượu quá ba tuần, tiêu sáo vang trời, chủ khách thỏa thuê, đang tới chỗ cao trào. Lúc này, Thất điện hạ lại đột nhiên hỏi thăm Mặc vương phi về Vương Uyển Dung, nói mấy tháng không gặp, thật có hơi nhớ.

Hóa ra là, có quan hệ thân thích, Vương gia chính là nhà mẹ đẻ của Mẫu phi Huyền Nguyệt.

Mẫu thân Huyền Nguyệt là thứ xuất, nhưng dựa vào nhan sắc động lòng người, tính cách nhu tình như nước cũng được mấy năm ân sủng của Lạc Diên đế, lúc vừa được sủng ái đến đỉnh điểm cũng là lúc, hương tiêu ngọc vãn. Vả lại cho dù mẫu thân Huyền Nguyệt có nhiễm bệnh mà chết hay là có người đổ kị âm thâm động tay động chân, thì Lạc Diên đế cũng lấy nguyên tắc “Thứ không chiếm được mới là thứ tốt nhất” đem nữ nhân này chôn sâu tận đáy lòng.

Từ đó, một người đắc đạo, gà cho thăng thiên.

Vương gia nhờ con gái được ân sủng, từng bước lên mây, một lèo leo tới vị trí đại học sĩ. Luận vai vế, Huyền Nguyệt cũng phải gọi Vương Uyển Dung một tiếng “đì”.

Tôi vốn cũng không biết rõ ngọn ngành như thế, nhưng hôm đó vừa vặn đi Văn phủ, Huyền Nguyệt điện hạ liền cho bản công chúa biết, vở kịch này cũng do hần đạo diễn, lại vô cùng thích hợp.

Cho nên, giờ phút này, câu hỏi thăm bình thường này của Huyền Nguyệt cũng không khiến cho Điếu lão đầu có chút xấu hổ ngại nào.

Túc Phượng chỉ nói: “Hôm nay mọi người hình như không được khỏe, cho nên đang nghỉ ngơi ở trong phòng.”

Huyền Nguyệt biết thời biết thế, nói muốn đi thăm hỏi, Túc Phượng không tìm được lý do từ chối, đành phải ưng thuận.

Một câu ưng thuận này, đổi lại một đồng lớn phiên toái.

Trong chốc lát, Đông viện liền truyền tới tiếng gầm gừ giống như dã thú bị tập kích tổn thương, mọi người đều không biết Thất hoàng tử bất ngờ xuất hiện, vội đến Đông viện kiểm tra. Vừa nhìn đã sợ chết khiếp, chỉ thấy Huyền Nguyệt và Văn Mặc Ngọc cùng với Lý Đình Chính đang chật vật không chịu nổi tay nắm chân đá, Vương Uyển Dung ánh mắt đại ra mà lui chân, quần áo không ngay ngắn trốn trong góc.

Lý Đình Chính đang cùng với Vương Uyển Dung yêu đương vụng trộm, lại bị cháu trai Huyền Nguyệt và Văn Mặc Ngọc vừa vặn tới thăm.

Thấy đám người An Lăng Tiêu và Túc Phượng đến, Thất điện hạ dần dần trấn định lại, khoanh tay nói: “Mục vương, Mục vương phi, chuyện xảy ra ở vương phủ của các người, di ta, mặt mũi của toàn bộ Vương gia ta coi như đã bị vứt tới Trảo Oa quốc rồi, người định xử trí thế nào đây?”

An Lăng Tiêu nào còn dám nói nửa chữ, một hồi lâu mới dám chấp tay nói: “Toàn bộ đều nghe theo Thất điện hạ xử trí.”

“Lý Đình Chính nhanh chóng cưới di ta về phủ, cũng cách đi chức Hàn Lâm, hết thầy công trạng, vĩnh viễn không được vào triều!”

Mục vương phi chấn kinh, chỉ lặng người trợn mắt nhìn Huyền Nguyệt phân xử.

Tôi đứng ở phía sau cùng, im lặng không nói.

Vở này coi như xong, tuy Huyền Nguyệt là diễn viên chính, nhưng bản công chúa mới chính là người đứng phía sau bố trí.

.....

Ngày ấy ra phủ, tôi phái Kỳ Nhi đi mua thuốc dưỡng thai, còn mình thì tới Văn phủ.

Nhờ câu nói kinh người kia của tôi, Văn Mặc Ngọc – Văn đại công tử liền nhanh chóng hỗn hển đi ra, theo phía sau lưng là một soái ca ngọc thụ lâm phong, tôi cười cười gật đầu, trong lòng đủ rõ đây chính là Huyền Nguyệt Thất điện hạ trong truyền thuyết.

So với tiểu ngu ngốc, hơn phần khí phách, thiếu phần nhu tình, đều là bộ dạng vô cùng đẹp.

Cho tất cả hạ nhân lui ra hết, Văn Mặc Ngọc lúc này mới kỳ quái nói: “Công chúa cái gì mà hoài với thai, xin hãy nói rõ.”

Tôi giả vờ thương tâm, xoa xoa khóe mắt ủy khuất nói: “Văn Mặc Ngọc, người qua cầu rút ván, mấy ngày trước người với ta còn ‘hoa tiền nguyệt hạ’(*), giờ có quả rồi định không chịu nhận ư?”

(*) Hoa tiền nguyệt hạ: baidu giải thích không rõ lắm. Chắc có lẽ là tâm sự dưới ánh trăng.

Thấy khóe miệng Văn Mặc Ngọc rõ ràng giật giật, sau khi liếc mắt nhìn nhau với Huyền Nguyệt đập bàn nhảy dựng lên: “Tên tiểu tử thối An Lăng Tiêu kia càng đùa càng quá trớn! Lúc trước mượn gương mặt của ta đi uống rượu, ngâm thơ với mấy phu nhân tiểu thư còn chưa tính, bây giờ... bây giờ...”

Ngón tay chĩa vào ta của Văn Mặc Ngọc hơi run run, cuối cùng máu nóng dâng trào hóa thành cơn phản nộ rít gào với Huyền Nguyệt: “Suy cho cùng là người có quan tâm hay không đây?!”

Huyền Nguyệt bộ dạng như đế vương, mặc cho Văn Mặc Ngọc tùy ý vừa gào vừa rống, xong rồi mới cười cười vỗ về nói: “Ngọc nhi người bình tĩnh trước đã. Người ngẫm lại xem, có nữ nhân nào hoài thai đứa con của gian phu mình rồi còn có thể khí định thần nhàn đến thế không?”

Văn Mặc Ngọc nghe nói thế xong, mới bình tĩnh lại nhìn tôi.

Bản công chúa tạm coi như không thấy, vừa nhàn rỗi hớp miếng trà.

Huyền Nguyệt kéo Văn Mặc Ngọc ngồi xuống, rồi mới thi lễ nói với tôi: “Người quang minh chính đại không nói tiếng lòng, mong công chúa chỉ bảo.”

Tôi được đường đường là một hoàng tử cúi đầu chào, từ chối thì bất kính, chỉ nhẹ nhàng băng quơ nói: “À, thật ra cũng không có gì, chỉ là muốn xác nhận suy đoán của mình mà thôi.”

Văn Mặc Ngọc nổi cơn tam bành, nghiêng răng kèn kẹt, nhờ Huyền Nguyệt cứng rắn kéo lại.

Huyền Nguyệt có vẻ có đầu óc hơn so với Văn Mặc Ngọc, hần nói: “Sợ rằng công chúa đã sớm biết ‘Mặc Ngọc’ bên người không phải Mặc Ngọc thật, hôm nay tới đây chắc là có chuyện khác?”

Tôi trầm mặc, lời chuyện của Vương Uyển Dung ra kể hết đầu đuôi ngọn ngành.

Lúc tiểu ngu ngốc giả làm “Văn Mặc Ngọc” đến thăm tôi từng nói, hần cùng với Lý Đình Chính có hơn mười năm giao tình, dám lấy đầu ra đảm bảo nhân cách của Lý tiên sinh, bảo tôi không cần lo lắng chuyện của Vương Uyển Dung. Dưới tình huống này, tôi thật không có cách nào tới tìm hần thương lượng việc Vương Uyển Dung muốn phá thai, càng nghĩ, vẫn là muốn đến Văn phủ.

Tôi cân nhắc, mặc dù Vương Uyển Dung luôn miệng chửi bới Lý Đình Chính là “Mặt người dạ thú”, “Đã hết hi vọng đối với hần”, nhưng sâu trong đáy lòng vẫn là yêu. Kết cục tốt nhất, không bằng để Lý Đình Chính danh chính ngôn thuận cưới Vương Uyển Dung về, cho nên, tôi đạo diễn “Cảnh bắt kẻ thông dâm”, cũng như báo cho khắp thiên hạ biết quan hệ của hai người.

Về phần tiểu ngu ngốc, thì không được để hần phát giác làm hư chuyện xấu, tôi đành phải ra tay đánh ngã hần trước.

Như thế, Vương Uyển Dung mới vừa lòng hả dạ, đứa bé cũng được giữ lại.

Huyền Nguyệt nghe tôi nói xong chỉ cười nhàn nhạt.

“Kỳ thật chuyện bắt kẻ thông dâm thế này, ai đi tố giác cũng đều có thể, sao công chúa lại nghĩ đến ta?”

Tôi nói: “Gần đây, Thất điện hạ đã được phong vương, có quyền có thế, nếu để cho người ngoài bắt gian, nói không chừng sẽ bị mẹ chồng ta chuyện lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa xong, xóa hết dấu vết. Đến lúc đó, Vương Uyển Dung cũng không còn cách nào khác. Mà nếu như là Thất điện hạ tự mình bắt gian, thế thì có thể sẵn đó hạ lệnh cho hai người thành hôn, đến lúc đó lại để cho Vương Uyển Dung nói cho phu quân mình chuyện có thai, cũng không quá muộn.”

Văn Mặc Ngọc nói: “Công chúa rất thông minh. Chắc ngài cũng biết chuyện giao tình mười mấy năm của An Lăng tiểu tử và Lý Đình Chính, vì là hần, cho nên mới tìm tới bọn ta thương lượng. Nhưng mà, ngài cũng biết rõ chuyện An Lăng tiểu tử lén qua lại với bọn ta, không sợ Lý Đình Chính cũng là người của Huyền Nguyệt sao?”

Tôi chép môi, đem tất cả thiên biến vạn hóa trong đầu phun ra hết.

“Nếu Lý Đình Chính là người của Thất điện hạ, vậy coi như mấy lời bản cung nói trước đó đều là vô nghĩa hết, ta hiện tại nhờ Thất điện hạ thay thủ hạ của ngài cho biểu di của ta một câu trả lời; nếu không phải... ta tin là Thất điện hạ rất sẵn lòng giúp ta.”

Nói xong, Huyền Nguyệt con người đen lấp lánh, sắc bén như dao nhìn tôi chăm chăm.

Bản công chúa đã điểm trúng, một cái đinh trong lòng Huyền Nguyệt.

Cây đinh này, không phải ai khác, vừa đúng lúc là An Lăng Nhiên.

Mấy năm nay An Lăng Nhiên giả ngây giả dại như vậy, sau lưng còn cấu kết với Huyền Nguyệt, bắt quá là vì tranh đoạt thiên hạ, cướp ngôi vị hoàng đế. Sau khi đoạt được ngôi vị hoàng đế xong, Huyền Nguyệt cũng không chắc được ngồi yên trên chiếc ghế này, uy hiếp lớn nhất, chính là người từng đồng minh với hần – An Lăng Nhiên.

An Lăng Tiêu trong tay nắm bao nhiêu binh lực, bối cảnh của Túc Phượng có bao sâu, tôi hoàn toàn không biết, chỉ cần một Trương Thế Nhân, một Lý Đình Chính, hai vị tâm phúc này của An Lăng Nhiên thôi cũng đủ làm một cái gai nhọn sau lưng Huyền Nguyệt.

Nếu như, có thể dựa vào chuyện nhỏ này của Vương Uyển Dung, tước bỏ uy phong của Lý Đình Chính, áp đi dáng vẻ kiêu căng của An Lăng Nhiên, Huyền Nguyệt đương nhiên là cầu còn không được.

Huyền Nguyệt mím mím môi, cười ha ha nói: “Công chúa vô cùng thông minh, Huyền Nguyệt cam bái hạ phong. Chuyện này, bọn ta nhất định giúp.”

Văn Mặc Ngọc ngồi một bên hừ lạnh, không trả lời.

Huyền Nguyệt hỏi: “Chỉ là không biết, làm sao công chúa nhận định đêm thất tịch Lý Đình Chính chắc chắn sẽ đến khuê phòng của Vương Uyển Dung?”

Tôi giật mình, đột nhiên nhớ tới chuyện vào mấy ngày trước, dưới hồ sen ánh trăng, tôi cùng với “Mặc Ngọc công tử” ước hẹn.

Khi đó lời ngon tiếng ngọt đương nhiên không phải là nói chơi, tôi hỏi cái gì, tiểu ngu ngốc liền đáp cái đó, còn ôm tôi vào trong ngực lên cười thầm nói: “Ta cùng với tiên sinh có mười mấy năm giao tình, ta lấy nhân cách đảm bảo hẳn không phải là loại người vong ân phụ nghĩa, sẽ không phụ Vương Uyển Dung.”

“Quả thật tiên sinh với Vương Uyển Dung có chút hiểu lầm, chỉ là Liêm Chi nàng không cần phải xen vào, toàn bộ giao cho ta là được rồi.”

“Thất tịch mấy ngày sau, tiên sinh sẽ đi tìm Vương Uyển Dung giải thích rõ ràng, Liêm nhi cứ yên tâm đi.”

Tóc tai chạm vào nhau, mắt rõ mồn một. (Chắc là hai anh chị đang mi nhau!)

Lúc đó thừa dịp tôi đang thất thần, An Lăng Nhiên còn lén hôn tôi, trong đầu vẫn còn mang máng sót lại chút tư vị mềm mọng và ấm áp của đôi môi hắn, tiếc là, toàn bộ mọi thứ tốt đẹp đều bị tôi phá nát hầu như không còn, một chút cũng không còn.

Tôi lợi dụng câu nói của An Lăng Nhiên, bán đứng tình cảm của hắn, giúp cho Huyền Nguyệt vốn trước giờ không có chút quen biết.

Chuyện Vương Uyển Dung xong xuôi, trước khi rời khỏi Mục vương phủ, Huyền Nguyệt hỏi: “Tiểu vương cả gan mạo muội, vì lẽ gì mà công chúa lại hao tâm giúp đỡ Vương Uyển Dung như thế, thậm chí còn bán đứng An Lăng Nhiên?”

Đôi mắt tôi lóe lên, cuối cùng mới buông mí mắt nói: “Đều là nữ nhân, chịu không nổi sự đau lòng của nàng.”

Mới hôm qua, Vương Uyển Dung còn kéo tay tôi nói, nếu đêm thất tịch mà vẫn không thấy thuốc phá thai, nàng tình nguyện “Ngọc nát giữ thân.”

Huyền Nguyệt nghe xong đoạn ngửa mặt lên trời cười to: “Không phải vậy, công chúa là đang muốn tìm một đường lui! Người sợ phải lòng An Lăng Nhiên, sau này buông không được. Cho nên mới đành tự tay bóp chết tất cả hi vọng của hắn, tìm lấy đường lui vẹn toàn.”

Tôi vẫn không ngừng đầu, xoay người bước đi.

Huyền Nguyệt nói rất đúng, tôi sợ nợ ân tình của tiểu ngu ngốc, bản thân động lòng. Cho nên, tôi mới tự tay bóp chết tất cả tín nhiệm mà “Mặc Ngọc” dành cho tôi, tôi muốn cho An Lăng Nhiên thấy rõ, bản công chúa chỉ là một nữ nhân vô tình vô nghĩa, ích kỷ gian trá.

Trước kia khi đi học lên đọc một quyển sách, đọc được một câu như thế này: “Thiên cổ tình trường chỉ như mơ, giỗ tre mức nước như bọt bèo.” Lúc ấy chỉ cảm thấy buồn cười, châm chọc thi nhân tự mình tìm sâu, sao không chịu ngủ một giấc thức dậy rồi coi như cái gì cũng không có đi?

Bây giờ nhìn thấy tiểu ngu ngốc lẳng lặng nằm yên trên giường, lại cảm thấy những lời này nói rất phải.

Có lẽ, tôi còn chưa lĩnh hội hết, đợi An Lăng Nhiên tỉnh dậy xong, sẽ càng hiểu sâu thêm tư vị này.

.....

Hôm sau, An Lăng Nhiên tỉnh lại.

Lúc tôi tỉnh an Túc Phượng về, chỉ thấy hần áo sam bạc phát phơ, đứng ở vườn mẫu đơn ngẩn người.

Cánh tay đỡ tôi của Kỳ Nhi có chút run, tôi lại thần nhiên đi đến trước mặt An Lăng Nhiên.

“Tối qua ngủ ngon không?”

“Ừ.”

“Hôm qua uống hơi nhiều rượu, người bị vấp ngã, còn đau không?”

“Ừ.”

“Biểu di đã được Lý tiên sinh đón về, cũng biết rồi chứ?”

“Ừ.”

Ba tiếng “ừ” liên tiếp, giống như gạt bỏ hết toàn bộ cảm tình tối hôm qua tiểu ngu ngốc dành cho tôi, tôi có chút không nhin được, tim đau cứ như bị Vương Trạch cào cấu, nhưng vẫn còn chưa chịu cam tâm, lại hỏi: “Tối qua người bảo có chuyện muốn nói, là chuyện gì?”

Nghe vậy, An Lăng Nhiên rớt cuộc cũng chịu di dời tầm mắt, bình tĩnh nhìn tôi, con người trong veo như thấy đáy.

“À, không có gì.”

Tôi lung lay thân mình, quả nhiên, tự rước lấy mất mặt.

Tôi cười nói: “Vậy là tốt rồi.”

Đường “Cầu hưu thư”, cuối cùng cũng không còn xa.

25. Chương 34 - 35

Chương 34

Có câu nói: ai yêu ai, ai không may.

Trong chuyện tình cảm, bên yêu nhiều hơn luôn nằm trong tình huống bất lợi, đó là một bất đẳng thức. Trả giá càng nhiều, yêu lại càng sâu, mà lại còn bị thương tổn nặng hơn. Nhưng dù có bị tổn thương nặng, vẫn càng yêu càng sâu, trả giá lại càng nhiều... Một cái vòng lẩn quẩn.

Cho nên nói, chữ “luyến” của “Luyến ái” là từ phần trên của “biến” và phần dưới của “thái” trong “Biến thái” tạo thành.

(*) Mọi người nhìn hé:

: đây là từ “luyến”. : còn đây là từ “biến thái”

Chỉ cần dính tới chữ “Luyến” này, thì đều là kẻ điên.

Trước mắt tôi, có một kẻ điên như thế đang ngồi.

Vương Uyển Dung trước đó còn la hét khóc lóc đòi hương tiêu ngọc vãn, bây giờ đang ngồi bên cạnh tôi mỉm cười hạnh phúc vỗ về cái bụng nhỏ mới chỉ hơi nhô lên, đến cả khóe miệng cũng ngập tràn nụ cười ngọt ngào chết người, tôi hơi toát mồ hôi.

Phụ nữ vừa kết hôn hạnh phúc đến mức toàn thân phát sáng này thật sự không phù hợp với không khí bên Tây viện của tôi chút nào.

Hai tháng trước, An Lăng Nhiên lấy một cái cốc, dọn tới phòng sách ở tiền viện ở; Túc Phượng cũng lấy lý do “Đạo này sức khỏe không tốt” cự tuyệt thỉnh an của tôi mỗi ngày; đến ngay cả mấy lão bà tử, nha hoàn của Tây viện cũng theo An Lăng Nhiên đi hơn phân nửa, chỉ còn lại mỗi Kỳ Nhi, Vương mục mục và một lão đầu bếp hầu hạ với giám thị tôi. Nô bộc trong viện ít đi, bảo vệ bên ngoài lại tăng thêm bảy tám người, bản công chúa có muốn tìm một lỗ nhỏ lẻn ra ngoài chơi cũng không được, Vương mục mục cũng không còn dễ nói chuyện như lúc trước, mỗi ngày cố mở to mắt, chỉ hận không được một ngày hai mươi bốn giờ tôi không rời khỏi mắt bà ta.

Tôi hoàn toàn, bị giam lỏng.

Nguyên nhân rất đơn giản, tôi bán đứng “Văn Mặc Ngọc”, thông minh như điều lão đầu, có ngọc mà bỏ cửa không sao, đã sớm hoài nghi tôi biết con trai bà ta là “Văn Mặc Ngọc”, ước chừng, cũng đang bắt đầu hoài nghi tôi là người do Huyền Nguyệt phái tới, chuyện của Lý Đình Chính lần này, An Lăng Nhiên bị tổn hao mất một “tay trái vai phải”, Mục vương phủ bắt đầu đề phòng tôi cũng là chuyện bình thường.

Nếu đã bị giam lỏng, tôi cũng lười diễn trò tiếp.

Vừa không đến nhà lớn cãi lộn, cũng không được ra khỏi viện, mỗi ngày nhìn chăm chăm hoa mẫu đơn mà ngây người ra, đọc sách, cũng là cách tốt để phí thời giờ.

Tôi nghĩ, lãnh cung trong hoàng cung chắc cũng tương tự thế.

Cho nên, mới này Kỳ Nhi báo, nói biểu tiểu thư sắp sang đây thăm, bản công chúa có hơi không tin vào tai mình.

Tôi biết hôm nay Vương Uyển Dung trở về thăm biểu tỷ điều lão đầu, nhưng còn biết nhớ tới ân nhân cứu mạng mẫu tử nàng là tôi đây thật sự là đáng quý.

Tôi với Kỳ Nhi lút tung hết căn phòng gần cả buổi trời, mới tìm được một ít trà bích loa xuân lãnh hồi tháng trước, do tiểu ngu ngọc uống còn dư lại trước khi đi. Thật là không có biện pháp, từ lúc bị giam lỏng, tôi cũng vô cơ bị thu hồi luôn quyền lợi cung phụng vốn có hàng tháng, càng không nói tới trà này.

Ai ngờ đâu, vừa mới bưng trà đặt xuống bàn, Vương Uyển Dung lại cười cong mắt, nàng nói: “Tướng công ta nói, uống trà không tốt cho con, hay là mang cho ta một cốc nước ấm đi.”

Tôi có hơi không chịu nổi bộ dạng tiêu chuẩn của một người vợ hiền lành, dịu dàng lúc này, bèn quyết định dùng lời kích nàng một phát.

Tôi nói: “A, mới có ba tháng, đã thấy bụng, có phải là tính sai thời gian không?”

Phàm là nữ nhân, đều rất nhạy cảm đối với chữ “mang thai”, cái này cũng giống như “tính sai thời gian” với phụ nữ mang thai, bởi vì thời gian đúng hay sai có liên quan đến trong sạch và chung thủy của một nữ nhân.

Tôi còn tưởng nghe bản công chúa nói vậy, Vương Uyển Dung sẽ quay lại bộ dạng khồng tước như lúc trước, đấu khẩu với tôi, ai ngờ, tôi chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ửng đỏ, ngượng ngùng cúi đầu nói: “Tướng công ta nói, là thai song sinh, cho nên mới có bụng sớm hơn so với người khác một chút.”

Tôi thật thất vọng, vô cùng thất vọng.

Dáng vẻ hừ mũi mỗi ngày trước đó, chìa đuôi khồng tước cãi nhau với tôi đâu mất rồi?

Kỳ Nhi lẩm bẩm đứng một bên chớp mắt hỏi: “Biểu tiểu thư, biểu cô gia thật là lợi hại, chỉ cần bắt mạch, đã có thể nhìn ra trong bụng ngài có hai người con trai?!”

Vương Uyển Dung lấy khăn tay che miệng cười khanh khách hai tiếng mới sảng giọng nói: “Huynh ấy mà biết à, là Trương đại phu nói, sau đó tướng công mới nói cho ta.”

Tôi run rẩy, không thể không cảm thán ôi tình yêu vĩ đại.

Nói chuyện mới mười câu, Vương Uyển Dung câu nào cũng thêm “Tướng công ta nói” vào phía trước, tình cảm ngọt ngào không cần nói cũng biết. Tôi thật sự nhớ nhung hai tháng rồi bù đầu không ngồi dậy nổi trước đó, mấy câu mắng to Lý Đình Chính là ‘mặt người dạ thú’ của Vương Uyển Dung.

Tôi vốn còn lo lắng Vương Uyển Dung sau khi quay về Lý gia sẽ không chịu được, hoặc là Lý Đình Chính để lộ bản tính thực, đối xử thờ ơ với nàng, giờ xem ra, là tại bản công chúa nghĩ nhiều rồi.

Vương Uyển Dung không chỉ không trách tôi hôm đó tự mình quyết định, còn kéo tay tôi giải bày tâm sự.

Nàng nói: “Liêm Chi, người khác không biết, nhưng ta đoán hôm ấy Thất diện hạ đột nhiên xông vào, náo loạn mọi chuyện lên nhất định là do người bày ra, bằng không hôm đó người cũng không lấy thuốc dưỡng thai gạt ta là tạng hồng hoa. Nhờ có người, ta mới không làm chuyện ngu ngốc mà hại đứa con trong bụng mình, chứ không thì... tướng công ta chắc chắn sẽ oán hận ta.”

Da mặt tôi cứng đờ. Cái gì mà người khác không biết, người trong khắp thiên hạ này đều biết tôi là gián điệp, chỉ có thiếu phụ ngu ngốc đang ngập trong hạnh phúc ngọt ngào như bà mới không phát hiện thôi.

Tôi lười giải thích, chỉ đang tò mò là rốt cuộc Vương Uyển Dung làm thế nào mà hòa thuận trở lại với Lý Đình Chính.

“Không phải ngày đó người nói Lý Đình Chính là đồ vương bát đản sao? Làm thế nào mà...”

Tôi còn chưa kịp nói xong, ánh mắt giết người của Vương Uyển Dung liền bắn sang: “Không được nói tướng công của ta như vậy!”

Tôi chặc lưỡi, quả nhiên... thanh quan khó đoạn việc nhà.(*)

(*) đại loại là cho dù có là thanh quan cũng khó mà công tư phân minh.

Trong đôi mắt ngờ nghệch của Vương Uyển Dung ánh lên sự phức tạp, “Kỳ thật vào cái đêm Thất tịch mà tướng công đến tìm ta, chẳng qua là muốn giải thích với ta. Hóa ra huynh ấy vẫn không đón ta hồi phủ là vì có kẻ thù đuổi giết, huynh ấy sợ kẻ thù lôi ta ra uy hiếp, nên mới diễn trò hừ ta ra khỏi phủ, đến cả mẹ chồng cũng được tướng công bí mật sắp xếp đến ở trong một ngôi chùa.”

Dừng một chút, Vương Uyển Dung phun nước bọt rồi mới nói tiếp: “Lúc đầu ta mới không nên nghi ngờ nỗi khổ tâm của tướng công, nhưng tướng công nói càng ít người biết càng tốt, nếu không nhờ người, thì ta đã tự giết chết cốt nhục của mình rồi, ân hận cả đời, huynh ấy cũng sẽ thương tiếc đến suốt đời.”

Tôi bị nghẹn nước trà, cùng Kỳ Nhi đưa mắt nhìn nhau.

Sắc mặt Kỳ Nhi cũng không tốt hơn tôi bao nhiêu, xem ra, chúng tôi quả là người cùng phe.

Cái gì kẻ thù, tôi không hề tin. Lý Đình Chính có nỗi khổ trong lòng, nên mới cố ý hù Vương Uyển Dung, đưa mẹ mình lên ẩn trên núi là thật, nhưng đề phòng kẻ thù cũng là giả.

Nếu như bản công chúa đoán không sai, Lý Đình Chính lo mình với An Lăng Nhiên khởi sự thất bại, liên lụy thế này, nên mới có chuyện ba năm nhọc lòng cùng Vương Uyển Dung “yêu đương vụng trộm”.

Nói vậy, lần này tôi thật là... có lòng tốt đi làm chuyện xấu. Lý Đình Chính với Vương Uyển Dung gương vỡ lại lành, bụng vợ mình lại đang to nhanh, không biết hần lại tính toán làm gì.

Quả nhiên, Vương Uyển Dung kéo áo tôi khẽ nói: “Liêm Chi, lần này ta đến đây chính là muốn cáo từ người và biểu tỳ. Tướng công nói, cừu gia chưa trừ, ta với con một ngày cũng không an toàn, cho nên cuối tháng này ta sẽ rời kinh đến nơi khác để an thai.”

Tôi trầm mặc, nóng vội đến thế... xem ra, ngày tiểu ngu ngốc và Huyền Nguyệt khởi sự không còn xa.

Phụ nữ có thai cảm xúc dao động pha đại(*), không biết Vương Uyển Dung là vì không nỡ xa bản công chúa, hay là luyện tiếu cuộc sống an nhàn ở Mục vương phủ, nói xong, đoạn khóc sụt sùi suốt.

(*) dao động pha đại: nếu ai không nhớ lật Vật Lý 12 xem giúp mình. Ở đây chắc có nghĩa là lên xuống thất thường.

Tôi với Kỳ Nhi nói thêm một lúc nữa, Lý Đình Chính mới đến rước Vương Uyển Dung đi.

Lý Đình Chính xem ra cũng là một chính nhân quân tử, bản công chúa hại hần như thế, hần gặp ta vẫn hành lễ thăm hỏi, không thiếu chút nào lễ tiết.

Tôi nói: “Biểu dương không cần đa lễ như vậy, mấy ngày trước Liêm Chi đã đắc tội, xin ngài lượng thứ.”

Lý Đình Chính dịu ái thê, cười đến vô cùng xán lạn.

Chắc chắc, đôi vợ chồng son này đứng trong Tây viện đến ngọn cỏ khô cũng không thấy của tôi, thật là vô cùng châm chọc.

Hắn nói: “Đình Chính mới nên cảm tạ ngài mới đúng. Lúc đầu vì chút hiểu lầm nho nhỏ, thiếu chút nữa khiến cho nương tử bỏ đi cốt nhục của chúng ta, mặc dù công chúa phá hủy chút cục diện, nhưng không có ảnh hưởng đến toàn cục, ngược lại còn cứu ba mệnh thê nhi ta, cũng coi như là sai lầm kịp sửa. Ta tin công chúa không phải là người bụng dạ ác độc, lúc đó cũng vì xót cho Uyển Dung nên mới bày ra hạ sách này, cho nên... nếu có chút gì hiểu lầm, vẫn là nên sớm giải thích rõ ràng với người trong lòng mình thôi.”

“Đừng như ta với Uyển Dung, vì một nghi ngờ nho nhỏ mà giày vò một thời gian dài, tội gì chứ?”

Nói xong, vợ chồng son liền ngọt ngọt ngào ngào, sóng vai nhau rời khỏi Tây viện.

Tôi thổn thức không thôi, Lý Đình Chính quả không hổ là thuộc hạ của An Lăng Nhiên, nói tới nói lui chín queo mười tám ngoặt, ý bảo mưu kế nho nhỏ của tôi không phá hư được đại cục của An Lăng Nhiên, còn khuyên tôi đi giải thích với tiểu ngu ngốc.

Thật là buồn cười, mượn đỡ một câu nói của Minh huynh: nếu giải thích có tác dụng, thì cần gì tới cảnh sát?

Lại nói, bản công chúa đến giờ cũng chưa từng nghĩ tới chuyện cúi đầu trước An Lăng Nhiên, tôi càng chẳng có cái gọi là “người trong lòng”, thứ mà tôi tâm tâm niệm niệm, bất quá là ngày khởi sự không xa, cũng có nghĩa là tôi nên sớm tính toán cho tương lai của chính mình.

Hưu thư, vẫn là đường ra duy nhất của tôi.

Kỳ Nhi thấy tôi kinh ngạc nhìn bóng dáng hai người Lý Đình Chính rời đi đến gần người, cho là tôi khó chịu trong lòng, đoạn lặng lẽ nói: “Công chúa, ngài thấy thế nào?”

Tôi hít thở một hơi xong, mới nói: “Nữ nhân, phạm – tiện a...”

Nghe vậy, Kỳ Nhi chờ ra ba giây, mới cười ha ha.

“Công chúa, ngài có thể độ lượng thế là tốt rồi, ta tưởng ngài ở trong Tây viện hoang vắng lâu ngày nên ngốc, rồi nhớ nhung người nào đó ấy chứ!”

Tôi chờ người, oán niệm trùng mắt liếc nhìn Kỳ Nhi một cái.

Nha đầu này, thật sự là càng lúc càng lớn mật. Mấy ngày trước thấy bản công chúa ngồi trong thư phòng nhìn chữ viết của An Lăng Nhiên đến gần người liền hung hăng chế nhạo tôi một phen, mỗi lần tôi chăm sóc mẫu đơn trong viện, cô ấy cũng nhiều lời nhiều lẽ.

Chắc chắc, đúng thật là thói đời càng ngày. Hồ lạc bình dương bị chó khi a!

Tôi đánh lạc hướng nói: “Vương Uyển Dung này, mấy ngày trước còn náo loạn nói tuyệt đối không tin Lý Đình Chính nữa, còn bảo sẽ cắt đứt sạch sẽ với hắn, vậy mà bây giờ lại nhu tình mật ý như thế, ai!”

Đúng thật là y chang như phạm – tiện, nữ nhân sao thì mới khổ vậy đấy chứ?

Kỳ Nhi chống cằm “Ồ” nói: “Sao ta lại cảm thấy câu nói này có chút chua nha? Công chúa, đừng bảo là ngài đang ghen tị nha?”

Tôi đang định mở miệng quở trách, lại đột nhiên ngửi thấy mùi gì khét khét.

“Người khẳng định không phải mùi khét mà là mùi chua à?”

Kỳ Nhi nhíu mày, rõ ràng cũng ngửi thấy mùi.

Phút chốc, Kỳ Nhi liền hô ra tiếng ở sau lưng tôi.

“A! Công chúa, nhà kho bốc cháy.”

“Người đâu rồi, mau đi lấy nước!”

“Đi lấy nước!”

.....

Ái chà, quả là lòng người dễ thay đổi!

Bản công chúa thất sủng, bây giờ đến cả cháy cũng chẳng ai thèm đến giúp, tôi với Kỳ Nhi đứng ở khu đất trống la hét cả buổi trời cũng không thấy ma nào, bất đắc dĩ, tôi đành quần vấy lên, co giò định chạy đi.

Kỳ Nhi vội kéo tôi ngược trở lại nói: “Công chúa, người làm gì thế?”

Tôi mặc kệ Kỳ Nhi, “Cứu hỏa ấy! Đợi người của tiền sảnh tới, chắc kho hàng đã cháy thành tro rồi.”

Kỳ Nhi hét to: “Công chúa bỏ đi, dù sao cũng đều là mấy thứ không đáng giá, cháy thì cứ cháy.”

“Cái gì mà cháy thì cứ cháy, trong đó còn có cửa hồi môn của ta!”

“Công chúa đừng lo, vàng thật không sợ lửa!”

“Còn có khăn tay Nguyệt Nhi thêu cho ta vào tháng trước!”

“Tiểu thư bụng dạ hiền lành, sẽ không trách ngài đâu. Đợi ngày mai ta giúp ngài đi xin làm lại cái mới.”

Tôi rất cuộc nổi giận, dùng sức đẩy Kỳ Nhi ra, chống nạnh nói: “Trong đó còn có búi tóc cùng với bức tranh tiểu ngu ngốc tặng cho ta, ai đền cho ta?!”

Nói xong, cả tôi và Kỳ Nhi đều sững sốt.

Người sau càng kinh ngạc hơn, trợn mắt há hốc mồm dữ hơn, khoe miệng lại hơi giật giật mà lệch sang một bên, tôi cảm thấy, đây có thể coi là điển hình của “Cười trên nỗi đau của người khác.”

Tôi chỉ hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của chính mình, sao lại ngu ngốc đến nỗi bị Kỳ Nhi dụ chứ.

Thật ra cũng không có gì, tôi chỉ cảm thấy lúc trước tiểu ngu ngốc đối xử rất tốt với tôi, lần này lại thật sự phải là tôi xin lỗi hắn, cho nên bản công chúa hiền lành xinh đẹp nhưng vẫn có chút áy náy, nên định giữ lại bức tranh và mấy búi tóc hắn tặng lúc trước, về sau có cầm thư ra khỏi phủ cũng có cái làm kỷ niệm.

Lúc khoe miệng Kỳ Nhi sắp ngoác tới mang tai, cô ấy nói: “Công chúa nói “Bách Hoa Liên Chi” đúng không? Nếu không... chờ dập tắt lửa rồi, ta cũng đi tìm thiếu gia thỉnh cầu?”

Hai chữ cuối cùng còn kéo dài âm, thay đổi mùi, chọc tôi nổi hết cả da gà.

Tôi không còn lời nào để nói, vì thế dứt khoát xoay người, chạy về phía kho hàng.

Bách hoa liên chi...

Ngay tại lúc này, đám cỏ dại sinh tồn trong lãnh cung Tây viện, là châm chọc đến cỡ nào.

Cho tới bây giờ đều chỉ thấy người mới cười, người cũ khóc.

Tôi cũng giống như Trần hoàng hậu kim ốc tàng kiều kia, đã từng có, chẳng qua là trong hồi ức thôi. Nhưng tôi so với bà ấy còn đáng buồn hơn, hết thấy mọi chuyện là đều do bản công chúa tự mình bày ra.

Kỳ Nhi ở phía sau hét hai tiếng, thấy cản lại không được, vì thế lạnh lạnh nói: “Nữ nhân, phạm – tiện a!”

Tôi nhắm mắt quyết không dừng bước, nha đầu chết tiệt này, coi bộ phải nên dạy dỗ một phen.

Lần này cô ấy không phải nói Vương Uyển Dung, mà là tôi!

Trong nháy mắt vọt vào kho hàng ngập tràn biển lửa, tôi đột nhiên nhớ tới một câu: Bởi vì chân ái, cho nên phạm – tiện.

Phật nói, A di đà Phật, tội lỗi tội lỗi.

Tôi nói, hết thấy đều là ảo giác, ảo giác.

Chương 35

Tôi cảm thấy, gần đây tôi càng trở nên thông minh.

Nhớ lại hồi trước khi cùng bạn bè thảo luận về đề tài ‘thông minh’, bọn tôi ngạc nhiên phát hiện, những người được gọi là tinh anh đứng đầu trong trường đều là bọn xấu nam xấu nữ, còn những người bình thường xếp sau, thì đều là tuấn nam mỹ nữ. Sau khi bước vào xã hội, định luận này càng được chứng thật hơn, vì thế tôi vẫn tin rằng thượng đế rất công bằng, những mỹ nữ xinh đẹp dễ thương đều đại diện cho cái đẹp, còn bọn người dị dạng bằng phẳng như trẻ sơ sinh thì lại cực kỳ thông minh.

Đến Mục vương phủ, tôi mới phát giác mình lầm to rồi.

Sai hoàn toàn.

Từ An Lăng Tiêu, Túc Phượng, cho đến An Lăng Nhiên, Văn Mặc Ngọc, không người nào là cây đèn cạn dầu.

Đến lúc này, tôi mới đột nhiên nhớ tới một đạo lý lớn mà cha già ở nhà có dạy: mỹ nhân cũng không phải bẩm sinh đã ngu xuẩn, chỉ là bị cái vẻ bề ngoài mê hoặc, cả ngày chỉ quan tâm đến dung mạo, ăn mặc, mặt khác người ngoài lại thích cái vẻ ngoài này, nên hết sức giúp đỡ, lúc này mới phát hiện ra sự lừa dối và ngu xuẩn của bọn họ. Ngược lại, người xấu xí không ai thương tiếc, chỉ có thể dựa vào năng lực của bản thân để chứng minh chính mình, cho nên, trong lịch sử những người tài giỏi đa số đều là những người xấu xí. Cái này cùng với “càng lương thiện thì càng nghèo” cũng là một đạo lý.

Vì thế, gần đây tôi suy nghĩ càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng thông minh.

Bởi vì, bản công chúa bị hủy dung.

Không có tướng mạo xinh đẹp, tây viện này của tôi liền biến thành lãnh cung danh chính ngôn thực. Không người thương tiếc, không người đối đãi, tôi đành phải dựa vào sự thông minh của mình mà tìm kế sinh nhai.

Kỳ thật, lửa cháy trong nhà kho cũng không lớn lắm, lúc tôi vọt vào cũng chỉ hít phải hai ngụm bụi. Nhưng tục ngữ có nói, họa vô đơn chí, lúc tôi còn chưa tìm được cái hộp đựng búi tóc thì đã lao vào va vào cái cột một cái, hôn mê bất tỉnh.

Đến khi tôi tỉnh lại, má bên phải đã bị dán một miếng băng gạc thật dày, Kỳ Nhi đỏ mắt nói, lúc mọi người tìm được tôi, má phải của tôi đã bị lửa làm bỏng, dù Trương Thế Nhân y thuật có cao tới đâu, trên mặt vẫn để lại một vết sẹo to bằng ngón tay cái.

Tôi nằm trên giường không nói gì, đúng là người xui xẻo, đến uống nước cũng bị mắc nghẹn.

Bệnh không lâu, An Lăng Tiêu cùng với Túc Phượng đã tới hai lần, nói vài câu khách sáo, để lại chút thuốc bổ rồi đi; Trần Hiền Nhu bận tâm vì tôi còn là công chúa, còn là đầu trưởng của An Lăng gia, nên cũng đã đến một lần, liếc mắt sơ qua, thậm chí khen người này vút mấy miếng nhân sâm vụn lại rồi túm mũm đi, bà ta đi chân trước, tôi sau lưng liền đem mấy miếng nhân sâm này bỏ vào chén của Vương Trạch.

Thật lòng thật dạ ngồi khóc ở bên giường tôi hai ba ngày mới chịu về vẫn là An Lăng Nguyệt, đại tiểu thư nàng mang cái gì tới tôi cũng không nhớ lắm, chỉ biết nàng kéo tay tôi khóc nức nở: “Chị dâu, tội gì phải vậy chứ? Ca ca không vong ân phụ nghĩa đâu, huynh ấy không thật lòng thích Trại Nguyệt công chúa đâu.”

Một câu thức tỉnh người trong mộng.

Tôi thế mới biết, hóa ra là hai tháng này không một ngọn cỏ nào trong tây viện của tôi ăn năn hối hận, tiểu ngu ngốc cũng đã cùng với đương triều công chúa Trại Nguyệt ‘tình cờ’ gặp gỡ ở ngoại thành, cũng nhất kiến chung tình. Khoảng thời gian này, tiểu công chúa điều ngoa bốc đồng đánh lấy phụ hoàng của mình muốn ông ta chỉ hôn mình cho An Lăng Nhiên.

Tin tức An Lăng Nhiên không còn là tên ngốc nữa trong một đêm đã lan truyền nhanh chóng, truyền khắp Lạc Vân Quốc, danh hiệu ‘thiên hạ đệ nhất mỹ nam’ rốt cuộc cũng danh xứng với tên, nghe vậy giờ ngày nào cũng có một đồng nữ tử thềm khát phương dung của tiểu thế tử kiến chân mà chờ cả ngày trước cửa Mục vương phủ.

Thật là... sĩ chưa tới ba ngày, phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Lúc tiểu ngu ngốc chân chính đứng cạnh bên giường của tôi, tương đối xa cách, tôi chỉ cảm thấy thế sự xoay chuyển, hết thấy, đều đã thay đổi.

Ngày đó cưới Ô bố Lạp Thác, là vì mượn sức của Đại Hãn Hạp Hách Quốc; hôm nay, tiếp cận Trại Nguyệt công chúa, là vì nội ứng ngoại hợp. Ngày khởi sự của bọn họ, sợ là gần sắp rồi.

Đôi mắt đào sáng rực của An Lăng Nhiên không chút gợn sóng, hần chỉ nhẹ giọng nói: “Vết thương đã đỡ hơn chưa?”

Nặng gắt cuối thu đúng là thời khắc ăn thịt người, vết thương của tôi lại còn đang kéo vầy, mỗi ngày đều đau và ngứa đến khó chịu, có thể tốt được sao?

Có điều bản công chúa vẫn rất có cốt khí nói: “Tốt nhiều rồi.”

Chắc là mấy ngày gần đây yêu đương với Trại Nguyệt công chúa rất suông sẻ, tiểu ngu ngốc nghe thế thì vui mừng cười nói: “Vậy tốt rồi, nàng cố nghỉ ngơi cho khỏe đi, có thời gian ta lại đến thăm nàng.”

Nói xong, liền phất ống tay áo, đi mất dạng.

Tôi ngồi trên giường sững sờ, ngược lại còn hi vọng hần chưa bao giờ tới.

Nếu không đến thăm, đã nói lên rằng hần còn giận tôi, trong lòng còn giận chứng minh tâm hần còn có chỗ cho tôi, tôi cũng có thể tự bào chữa, tự nói với chính mình rằng Trại Nguyệt công chúa bắt quá chỉ là quân cờ muốn tôi ghen thôi.

Bây giờ, hần hơn hở như gió mà đến đây, ở lại một lát, rồi lại hơn hở đi.

Ví như một câu kịch rất buồn nôn: không sợ người hận ta, chỉ sợ người chưa bao giờ đặt ta ở trong tim.

Kỳ Nhi nói đúng, Trại Nguyệt cũng chỉ là một quân cờ thôi.

Tôi cũng thế.

Tôi nghĩ, cũng không cần thiết lại đi bận tâm chuyện mình đối với An Lăng Nhiên rốt cuộc là yêu, hay là không thương nữa rồi.

Trước mắt, chuyện tôi hần phải nên phải lo lắng là làm sao ra khỏi phủ.

Chắc, không biết ‘hủy dung’ có được tính là bệnh hiểm nghèo, có được hưu không nhỉ?

.....

Đêm khuya gió lớn trăng mờ, tôi nhìn người đang ngồi trong phòng nhàn nhã uống trà – Huyền Nguyệt, thầm cười nhạo.

Tôi cảm thấy, Mục vương phủ quả là có nhiều nhân tài, ra vào tự nhiên.

Đêm hôm đã khuya khoắt thế này, mà cũng có mấy con ruồi bọ bay đến quấy rối giấc ngủ? Lúc trước là Văn Mặc Ngọc, lần này lại đến Huyền Nguyệt. Chẳng qua là, người trước tới thăm tiểu ngu ngốc; còn Huyền Nguyệt lúc này, là tới thăm bản công chúa tôi.

Huyền Nguyệt tự châm trà tự uống, thấy tôi ở trên giường ngồi dậy, lại còn vô liêm sỉ nói: “Công chúa ngủ no rồi à?”

Tôi bước tới trước mặt Huyền Nguyệt đoạt lấy chén trà trong tay hần, đối phó với loại người vô liêm sỉ biện pháp tốt nhất chính là – vô liêm sỉ hơn.

Tôi bi thương nói: “Đêm dài đằng đẵng, bản cung phòng không gối chiếc, làm sao có thể ngủ ngon cho được?”

Huyền Nguyệt run lên rất rõ ràng.

Tôi không ngừng cố gắng cười nịnh nói: “Nếu không thì... Thắt điện hạ bồi bản công chúa tiếp vậy?”

Tôi cố ý chìa ngón tay nhìn nhìn chiếc giường, lời nói mang theo vẻ thô bỉ dâm – tiết, kết hợp với vết bỏng khó coi trên mặt tôi, quả đúng là chả chê vào đâu được.

Bất quá, Huyền Nguyệt không hổ là hoàng tử, thấy bản công chúa như thế thần thái cũng không hoảng hốt mà bỏ chạy, chỉ ngượng ngùng sờ sờ mũi nói: “Công chúa còn chưa hết bệnh, Huyền Nguyệt sao dám làm càn?”

Tôi giả bộ đau lòng, lấy khăn chấm chấm nước mắt nói: “Ta biết, người ghét bỏ bộ dạng của ta.”

Thật ra, tôi vẫn cảm thấy vết bỏng bằng ngón tay cái này không ảnh hưởng đến toàn cục, ở hiện đại, người ngoài nhìn không biết còn tưởng là vết xăm; nhưng ở cổ đại, trong đáy mắt nam nhân không chấp nhận dù chỉ là một hạt cát.

Tôi nói thế, cũng lường trước Huyền Nguyệt nhất định biết khó mà lùi.

Ai ngờ người này lại giật mình, hắn nói: “Người sáng mắt không nói tiếng lóng, trước kia, công chúa còn có thể dùng vẻ bề ngoài mà giữ An Lăng Nhiên vĩnh viễn bên cạnh mình, nhưng hiện tại... Thứ Huyền Nguyệt nói thẳng, tính tình Trại Nguyệt công chúa, tướng mạo cũng không thua công chúa, trước đến giờ đều là người mới thắng người cũ, công chúa có từng nghĩ tới sau này dùng cái gì để tự bảo vệ mình chưa?”

Tôi lạnh giọng: “Thất diện hạ có ý gì?”

Huyền Nguyệt lần này, tuyệt đối không phải đơn giản là đến thăm.

Huyền Nguyệt cười nói: “Công chúa là người thông minh. Chuyện Lý Đình Chính lần trước, ngài đã nhìn thấu tâm tư Huyền Nguyệt, hôm nay bằng hữu ngày mai đối thủ, thế lực của An Lăng Nhiên và Túc Phượng, Huyền Nguyệt thật không dám xem nhẹ, nghĩ lại, sợ là chỉ có công chúa mới có thể giúp ta.”

Tôi lạnh lùng liếc mắt một cái, thong thả nói: “Bộ Thất diện hạ ở trong phủ té xuống nước à, hay bỏng đầu óc? Nếu ngài đã nhận định ta thích An Lăng Nhiên, ngài cho rằng ta sẽ giúp ngài hại hắn sao?”

Huyền Nguyệt chấp tay cười to: “An Lăng tiểu tử là người của ta, sao ta lại hại hắn? Chỉ là sợ ngày sau có chút gợn sóng, cho nên trước tiên dự trừ áp chế một phen thôi, mà việc này người khác làm thì ta không yên tâm lắm, cũng chỉ có mỗi công chúa.”

Tôi há miệng muốn nói, lại bị Huyền Nguyệt đoạt trước, hắn nắm tay tôi nói: “Đương nhiên, công chúa cũng không làm không công. Về phía Trại Nguyệt, Huyền Nguyệt sẽ đích thân sắp xếp, bảo đảm nhất định không để bước vào cửa Mục vương phủ.”

Tay tôi run lấy bầy, độc nhất là lòng dạ đàn bà. Mà Huyền Nguyệt nguyên bản là một con sói.

Một con chó sói độc ác.

Hắn nhắm đúng thời cơ, thấy tôi bị vắng vẻ đến tinh thần sa sút, nên muốn lợi dụng sự đổ kỵ ghen tuông của nữ nhân đi hãm hại tiểu ngu ngốc, lấy cái này củng cố giang sơn sau này.

Cho nên nói, bọn người thống trị cho đến giờ cũng không ai là người nhân từ.

Khuôn mặt Huyền Nguyệt vẫn lộ vẻ cười ôn hòa như cũ: “Công chúa, người cảm thấy cuộc mua bán này thế nào?”

Rút tay mình về, quay lưng về phía hắn nhắm mắt lại.

“Người nghĩ, nên làm thế nào?”

26. Chương 36

Chương 36

Mấy ngày sau, An Lăng Nhiên thiết yến ở Mục vương phủ.

Thứ nhất, chính thức mở tiệc chiêu đãi muội phu tương lai Văn Mặc Ngọc; thứ hai, chúc mừng chính mình sống lại.

Hóa ra, theo tập tục Lạc Vân quốc trước khi nữ nhi lập gia đình thường mời con rể đến chơi: thứ nhất tỏ ý thỉnh cầu sau này quan tâm nhi nữ mình hơn; thứ hai thể hiện tài lực cũng như thực lực của nhà mẹ đẻ.

Vì là tiệc gia đình, cho nên người được mời tới không nhiều lắm. Mà bản công chúa, cũng không có mặt.

Tôi còn có, chuyện quan trọng hơn phải làm.

Lấy bột trắng đánh thành mực, tiếp đó đổ từng chút từng chút vào trong rượu, khuấy đều, cho hòa tan xong hết tôi mới cầm lấy bầu rượu nghiêm túc đặt lên cái mâm trong tay Kỳ Nhi.

Đôi mắt đen nhánh của Kỳ Nhi sâu không thấy đáy, “Công chúa, cô đã nghĩ kỹ chưa?”

Tôi cười nhạt, “Kỳ Nhi, nếu sợ mang phiền phức, rượu này, để ta bưng đến tiền sảnh cũng được.”

Nghe vậy, Kỳ Nhi không nói nữa, chỉ lắc đầu thở dài rồi nhanh chóng vọt đi.

Tôi quay đầu lại nhìn cửa sổ chăm chú, cơn mưa đầu thu.

Nhiều ngày nay, đều như thế.

Mưa phùn rả rích, chọc người buồn bã.

Huyền Nguyệt đoán không sai, tôi đúng là... đã động tâm với tiểu ngu ngốc, một loại tình cảm muộn phiền.

Nếu không có sự xuất hiện của Trại Nguyệt công chúa, có lẽ tôi còn có thể tự lừa dối chính mình, nhưng từ sau khi Nguyệt Nhi nhắc tới tiểu ngu ngốc, trong lòng có gì đó không xua đuổi được, đuổi không đi.

Thế nhưng Huyền Nguyệt cũng quá coi thường tôi rồi, cho dù có ghen ghét thế nào tôi cũng không có ngốc đến nỗi mà đi hại tiểu ngu ngốc. Huyền Nguyệt nói, thuốc này bất quá là thuốc mê mạn tính, sau khi uống vào xong sẽ giống như người trúng độc mà quyền luyện bện rịn, không hại đến tính mạng.

Tôi mà có tin, tôi mới là cổ nhân ngu ngốc thật ấy.

Theo tôi thấy, thuốc này là mạn tính còn thuốc độc mới là thật.

Cho dù thật có một ngày, tiểu ngu ngốc tạo phản, tranh đoạt giang sơn với Huyền Nguyệt, ắt cũng là một hoàng đế đoản mệnh, Huyền Nguyệt muốn, là ngồi làm ngư ông đắc lợi.

Quãng thời gian này, tôi một mặt cùng với Huyền Nguyệt lá mặt lá trái, một mặt chờ đợi thời cơ giải thích rõ tình hình với tiểu ngu ngốc.

Tôi cân nhắc, Mực vương phủ bây giờ, ngoại trừ Nguyệt Nhi đơn thuần ra, ai cũng coi tôi là tay trong của Huyền Nguyệt, cho dù tôi có tổn hết nước miếng nói ra hết mọi mưu kế, tiểu ngu ngốc cũng sẽ không tin tôi nữa chứ. Vì thế để bảo vệ quyền lợi, tôi liền tương kế tựu kế, sai Kỳ Nhi đi mua chút thuốc xỏ giả làm độc được, đêm nay tiểu ngu ngốc uống vào, Huyền Nguyệt định binh lâm thần tượng, “chỉ điểm” cho An Lăng Nhiên một phen, khiến cho hắn ngoan ngoãn nghe lời, rồi sau đó mới định ngày cho uống thuốc giải.

Ngay vào loại thời điểm như vậy, tôi lại chợt nhận ra một lời giải thích cho tất cả, làm chơi ăn thật. (làm ít công to)

Lúc này, tôi với Kỳ Nhi bất quá chỉ là diễn xuất, đề phòng Huyền Nguyệt không tin tưởng bản công chúa, phái người giám thị quá trình tôi bỏ thuốc.

Quả nhiên, Kỳ Nhi mới đi có một chút, Văn Mặc Ngọc liền vào phòng bếp.

Tóc đen như mực, hoa y liễu nhân, từng thứ giống như lần đầu mới gặp.

Tôi cười trộm: “Đêm nay Mặc Ngọc công tử là vai chính, chạy tới chỗ ta làm gì?”

Văn Mặc Ngọc nói: “Xem xem hạ đường thê như cô có khỏe không thôi.”

Tôi giật mình, dẫu môi nói: “Khỏe lắm.” Hi vọng vừa lóe lên trong lòng đã chợt vụt tắt, cái miệng đúng thật là chẳng tha cho ai như thế mà, sao đến lúc này mà tôi còn ngu ngốc mà ngóng trông Mặc Ngọc giả đến thăm tôi chứ?

Văn Mặc Ngọc cố ý liếc nhìn tôi, sau đó lại giận dữ nói: “Liêm Chi, người ta nói một ngày vợ chồng trăm ngày ân, sao cô lại nỡ hạ thủ hả?”

Tôi cười, “Sao nào, hóa ra Mặc Ngọc công tử không phải đến giám thị ta, mà ngược lại đến để khuyên nhủ ta à?”

Văn Mặc Ngọc gõ gõ cái bàn, nói: “Liêm Chi, cô là người thông minh, Huyền Nguyệt cũng là người thông minh. Sao cô không nghĩ tới hẳn còn có sau chiêu hả?”

Nghe xong lời này, tim tôi không khỏi vang lên “lộp bộp”.

“Có ý gì?”

Văn Mặc Ngọc nói tiếp: “Liêm Chi ơi Liêm Chi, cô đúng là thông minh một đời mà hồ đồ nhất thời. Huyền Nguyệt đã có thể nhận ra cô là người có tình, thì càng có thể đoán ra cô đối với An Lăng tiểu tử còn có nghĩa, không nỡ xuống tay. Cái gì mà muốn hợp tác với cô đều là mấy lời vô sỉ để lừa quỷ, cử động như vậy, chẳng qua là vì muốn ngăn chặn cô thôi!”

Tôi kinh hãi, lập tức bật dậy khỏi ghế, cắn răng nói: “Văn Mặc Ngọc! Người tốt nhất nên nói cho rõ ràng...”

Văn Mặc Ngọc lắc lắc đầu, ngóng nhìn ánh trăng trên cao nói: “Sợ là... không còn kịp rồi.”

(Ở đây tác giả chơi chữ, từ Huyền Nguyệt trong tên của anh Thất điện hạ là phát âm là ‘xuányuè’ chắc nghĩa là bí ẩn trong truyền thuyết (cũng như anh nói anh là truyền thuyết ấy), còn từ ‘huyền nguyệt’ (có nghĩa là ‘ánh trăng trên cao’ ở trên) phát âm cũng là ‘xuán yuè’.)

Tôi gấp đến độ trực tiếp giơ chân, tóm lấy bả vai Văn Mặc Ngọc dùng sức lay lay.

“Sao người lại không chịu nói cho hết câu hả!”

Văn Mặc Ngọc trừng mắt liếc nhìn tôi một cái, rất có khí thế khinh bỉ “ngay cả ta cô cũng sắc”: “Thuốc độc thật sự nằm trên chén rượu của An Lăng Nhiên, thứ rượu nước này, Huyền Nguyệt vốn không hy vọng xa vời cô có thể bỏ vào thật, cách chu toàn này dùng để phòng cô phá vỡ đại sự. Huyền Nguyệt nói...”

Nghe đến đây, tôi nào có còn thời gian đâu mà nghe Văn Mặc Ngọc nói hết, đẩy hẳn sang một bên liền nhanh chóng chạy ra tiền sảnh, chỉ còn nghe thấy phía sau truyền tới âm thanh sột ruột của Văn Mặc Ngọc “Này, này”. Tốc độ này, đừng có nói là Lưu Tường, sợ là “điều tường” cũng không nhanh bằng tôi.

(Có vẻ như chỗ này tác giả lại chơi chữ, nguyên văn là ngư tường và điều tường, từ ngư và lưu phát âm gần giống nhau, ‘lưu tường’ ở đây là có nghĩa là trâu bay, điều tường là chim bay, Lưu Tường còn là tên một vận động viên điền kinh nổi tiếng của Trung Quốc)

Mới chạy tới tiền sảnh, bản công chúa còn chưa kịp thở hổn hển, đã nhìn thấy tiểu ngu ngốc đang đứng ở chính giữa đại sảnh, giống như mới vừa đông đặc diễn thuyết xong, tay giơ chén rượu ra chuẩn bị trút vào.

Nói thì không kịp thời gian thì nhanh, bản công chúa bất chấp ba bảy hai mươi một dốc sức nhào tới đẩy một phát, chỉ nghe “bốp” một tiếng, âm thanh chén rượu rơi dưới đất, cùng với đá cẩm thạch phát ra âm thanh va chạm lạnh lạnh.

Xong rồi, tôi mới thở dài một hơi.

Cứu một mạng người, hơn xây bảy cái tháp, ân tình này, ngày sau tôi nhất định phải đòi tiểu ngu ngốc lại.

Niệm xong, tôi nhếch khóe miệng ngẩng đầu lên. Nhưng vừa nhấc đầu, mới phát hiện lúc này thật là... không vô thì thôi, một phát kinh người.

Khách khứa trong phòng đều giống như bị điểm huyết, từng vẻ mặt khác biệt đều cứng đờ tại chỗ, ánh mắt đồng thời lưu loát phóng về phía tôi, nếu như ánh mắt có thể giết người, thì tôi đã bị vỡ tan tành rồi. Đến cả tiểu ngu ngốc đang đứng bên cạnh tôi, thần sắc cũng giật giật mà nhìn tôi chăm chú, tôi không ngăn cản được, đành phải xoay đầu.

Thế nhưng vừa chuyển, mới sững sốt phát hiện, đứng cạnh An Lăng Nhiên còn có một cô nương mặt như hoa mây như liễu, lúc này, vị thiên kim kia cũng hoa dung thất sắc, gương mặt lộ vẻ khó hiểu nhìn tôi.

Chốc lát, cuối cùng cũng có người phản ứng kịp, bước tới trước mặt ba người chúng tôi lấp ba lấp bắp hô lên: “Công chúa.”

Tôi cảm động đến rơi nước mắt, xem ra rốt cuộc cũng có người giúp bản công chúa xuống đài, liền thuận miệng đáp: “Ừ.”

Thế nhưng vừa đáp xong, lại tiếp tục rước lấy xem thường. Tôi cũng không rõ tình huống hiện tại cho lắm, đang vò đầu bứt tóc xem coi sai chỗ nào rồi, người hầu vừa mới gọi bản công chúa xong đã ra vẻ thuần chất tiến đến trước mặt vị thiên kim xinh đẹp, còn cố ý cất cao giọng nói: “Công... chúa... hoảng sợ rồi?”

“...”

Bản công chúa ngây ra như phỗng, lúng túng lắc lư trong gió.

Người hầu này vừa nhìn thôi cũng đủ biết là nhũ mẫu hay làm sùng sỏ ở trong cung, tuyệt không thể so được với mấy hạ nhân đáng yêu chỉ nhẹ đánh nhẹ mắng trong Mục vương phủ, đã muốn làm mất mặt bản công chúa, nên mới cố ý nhấn mạnh hai chữ “công chúa” vừa dài lại vừa cao.

Này, này... hồ lạc bình dương bị khuyển khi, tôi lấy chồng xa cũng bị chó Lạc Vân quốc sủa.

Đến lúc này, Trại Nguyệt công chúa ước chừng cũng đã hồi hồn, cúi đầu thẹn thùng mà lắc lư bầu rượu trong tay. Tôi thấy thế, phản ứng lúc tôi xuất hiện mới này là vừa vặn đến cỡ nào, giờ mới cảm thấy thất thố xấu hổ bấy nhiêu.

Lúc đó, An Lăng Nhiên không biết là đang đứng trong sảnh nói gì đó với khách khứa, không khí vui vẻ, Trại Nguyệt công chúa liền bị tân khách giựt dây đứng dậy rót rượu cho An Lăng Nhiên, đúng là tình chàng ý thiếp, lưu quang xoay chuyển. Còn tôi thì lại giống như bà phù thủy trong mấy câu chuyện phương Tây, đột nhiên xuất hiện, mang theo cuồng phong mây đen đến cuốn đi sạch người trong phòng, một chưởng đánh rớt chén rượu, nước rượu đổ sóng sánh.

Cái gì gọi là phu thê tình thâm, tương kính như tân cứ vậy bị vỡ nát, vỡ rơi trên mặt đất, như nước rượu này, rơi vãi dưới đất, cũng không cách gì hốt lại được nữa.

Nhũ mẫu trong cung lại ở bên tai nói câu gì đó, Trại Nguyệt cuối cùng mới có phản ứng, ngẩng đầu lên cười một cách dịu dàng đáng yêu nói: “Không sao, ta lại... lại châm thêm một chén nữa là được.”

Nghe vậy, tôi đột nhiên cảm thấy, có một cơn gió to đang quét vào, tôi vốn còn đang lúng túng lắc lư giờ đã bị gió quật như sắp ngã xuống đất.

Công chúa bình thường trong chuyện không phải đều điều ngoa, tùy hứng, không phân phải trái sao?

Tại sao tôi hung hăng hất đổ chén rượu mà Trại Nguyệt công chúa này không nhóc cũng chẳng nháo? Nếu là thế thật thì hay biết mấy, tôi còn có thể nhân cơ hội này chạy trốn chết, nhưng nhìn cục diện hòa thuận vui vẻ hiện tại, tôi nên làm sao đây?

Tôi lên nhìn An Lăng Nhiên, còn hần thì đến cả khóe mắt cũng không thèm chừa cho tôi, đôi mắt hoa đào chỉ lo chăm chú nhìn Trại Nguyệt, nhu tình như nước mà chấp tay nói: “Làm công chúa hoảng sợ rồi.”

Tôi dựa vào, tôi cũng là công chúa vậy!

Ta bởi vì tiểu ngu ngốc người mà chạy thiếu điều chân cũng sắp rã rồi, sao người không nghĩ tới ta cũng bị sợ hãi hả?!

Trại Nguyệt chăm chú nhìn An Lăng Nhiên, đột nhiên hai má đỏ hồng, xấu hổ lúng túng.

Nàng ôn nhu nói: “Đã bảo là không sao rồi mà, chắc là lúc tỷ tỷ vào té ngã, nên mới bất cẩn va vào.”

!#\$%#&%(#\$%

Mắt tôi nổi lên ngọn lửa, ai là tỷ tỷ người?! Định vào cửa làm muội muội ta à, không dễ vậy đâu!

Trại Nguyệt không thấy tôi đang nổi giận, lại còn kéo tay áo rót một chén rượu đầy, cuối cùng, cầm chén rượu, giơ về phía tôi.

Tôi trái nhìn nhìn, phải né né, chén rượu vẫn quay về hướng tôi y nguyên.

Này... có ý gì đây?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trại Nguyệt rạng rỡ, nâng chén cúi đầu nói: “Trại Nguyệt nhỏ hơn tỷ tỷ hai tuổi, chén rượu này vẫn nên kính an ủi tỷ tỷ. Tỷ tỷ, mời...”

Cầm tôi thiếu chút nữa rơi xuống đất, không phải chứ?

Chén rượu này không phải cái nào khác, chính là cái mà nhũ mẫu trong cung kia mới vừa nhặt dưới đất lên, cái mà tôi vừa hất rơi lúc này.

Aiz, cũng không biết Huyền Nguyệt đã hạ cái thuốc gì, bình thường trong phim không phải chỉ cần rượu độc rơi xuống đất sẽ bốc lên rất nhiều bọt sao? Nhưng cái chén này dù đã được rót đầy vậy, mà vẫn trong suốt thấy đáy, nhìn không ra manh mối.

Trại Nguyệt thốt tha nhiều vẻ lại đẩy chén rượu về phía tôi, nếu tôi không tiếp thì quả là quá không biết điều, vì thế, bản công chúa run rẩy tiếp nhận chén rượu, nhìn một chén rượu độc đầy bên trong, trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Trại Nguyệt ra hiệu cho người hầu dùng cái chén bị tôi hất ngã để kính tôi, thứ nhất là cho tôi đường lui, thứ hai là biểu hiện thành ý, thế nhưng lúc này, đánh bậy đánh bạ, lại đánh phải mạng của tôi!

Ngồi ở vị trí khách quý, Huyền Nguyệt không nặng không nhẹ nói một câu: “Công chúa nếu như đã tiếp rượu của lệnh muội, sao còn chưa uống?”

Tôi quay đầu trừng Huyền Nguyệt, trong khoảnh khắc sấm sét vang dội.

Vừa rồi tôi hất như vậy, sợ rằng đến cả tiểu ngu ngốc và người ở đây đều cho rằng tôi vì ghen ghét đố kỵ, chỉ có mỗi Huyền Nguyệt, nhất định là biết âm mưu thất bại, nên lúc này mới nhẹ nhàng chêm vào một câu, là khiêu khích, lại là cảnh báo.

Nếu lúc này mà nói ra nguyên do, Huyền Nguyệt chắc chắn sẽ rũ chứng cứ phạm tội sạch sẽ, rượu là do Kỳ Nhi bưng lên, đến lúc đó tôi không chỉ không tố giác được dã tâm của Huyền Nguyệt, mà còn rước lấy tội. Mà nếu như phải uống thật đi... làm sao mạng của tôi lại bạc thế này, phải hàm oan mà chết thế chứ?

Trong đầu trăm mối tơ vò, đang suy tính xem làm sao cho phải, An Lăng Nhiên lại tiến tới bên cạnh lỗ tai tôi lạnh lùng nói: “Uống!”

Tôi giật mình, chưa bao giờ tiểu ngu ngốc lạnh nhạt với tôi giống như một khắc này.

Bảo tôi uống, là tốt cho tôi, muốn cho tôi và Trại Nguyệt một cái thang xuống; người cũng là muốn nhìn thấu mưu kế của Huyền Nguyệt, nên giây phút này mới tương kế tựu kế mà hy sinh ta sao?

Tôi ngẩng đầu nhìn tiểu ngu ngốc chăm chú, hần thờ ơ nhìn lại, sẵn đà còn cười ngọt ngào với Trại Nguyệt.

Phút chốc, lòng tôi như tro tàn.

Kệ cứ giả đồ ngốc đi, nhắm mắt, tôi bưng rượu ngửa đầu uống.

Bốp!

Tôi còn chưa kịp nuốt rượu trong miệng xuống, lại ‘bốp bốp’ hai tiếng, tôi chỉ cảm thấy sau lưng có một cơn đau đốn buồn nôn, ối nước rượu ra đất.

Cả phòng lại lần nữa sôi trào.

Hôm nay đúng là tiện nghi cho đám người thân thích của An Lăng tộc, không công mà cũng có trò hay xem.

Tôi nhìn chén rượu lại bị đánh rớt trên mặt đất, lại nhìn nhìn đầu sỏ gây nên bên cạnh – Kỳ Nhi, nhất thời không biết làm sao cho phải.

Kỳ Nhi lôi kéo tay áo tôi tức giận nói: “Công chúa, rượu vậy sao còn uống?”

Kỳ Nhi chỉ vào Trại Nguyệt nói: “Uống xong rồi, chẳng lẽ là để cho Trại Nguyệt này làm muội muội sao?”

Tôi ngạc nhiên, thật không hổ là nha hoàn nhanh nhẹn của tôi, nếu không phải nhờ màn diễn ghen ghét này của cô ấy, tôi còn có thể sống tới ngày mai sao?

Tôi kéo lấy tay Kỳ Nhi, giọng nói cũng có chút nghẹn ngào.

“Kỳ Nhi...”

Kỳ Nhi nhặt chén rượu độc trên mặt đất lên, tiếp tục diễn trò nói: “Công chúa cô yên tâm đi, chỉ cần có ta ở đây, ai cũng không dám bức cô uống cái gì mà rượu độc!”

Dứt lời, cánh tay ngọc vung lên, chén rượu bị ném ra khỏi sảnh.

Chua xót xong xuôi, quả bom hẹn giờ trong lòng tôi rồi cuộc cũng tắt hỏa.

An Lăng Nhiên, nếu sau này người hiểu được nỗi khổ tâm của bản công chúa, nhất định sẽ rất rất cảm ơn ta.

Chương 37

Một công trạng thành vạn cốt khô.

Ầm ỉ kinh như vậy, mạng tiểu ngu ngốc đã được bảo vệ, còn tôi thì được vinh danh trở thành đồ phụ hàng thật giá thật. Từ nay về sau, trên bảng xếp hạng đồ phụ, bản công chúa vinh quang chiếm vị trí thứ hai. Vị trí thứ nhất đó chính là “Hoạn Thư” phu nhân danh tiếng nhiều đời.

Tôi còn vốn tưởng rằng, chờ chuyện qua đi, Túc Phượng và An Lăng Nhiên chắc chắn sẽ hưu tôi, tôi cũng định cố nhịn không lộ đầu, có thể cầm hưu thư dẫn theo Kỳ Nhi, hoan hoan hỷ hỷ đi tìm cuộc sống mới trong tương lai.

Ai có thể ngờ, chuyện không như ý người, vào ngay buổi tối bản công chúa đại náo yến hội, sự tình xảy ra có chút thay đổi mang tính bước ngoặt.

Sự việc rất đơn giản, một buổi tối trăng sáng trên cao, gió thổi hiu hiu.

Tôi ở trên giường lăn qua lộn lại, bất luận thế nào cũng ngủ không được, lại nghĩ tới câu nói “một ngày vợ chồng trăm ngày ân” của Văn Mặc Ngọc, tôi cảm thấy, lúc trước tiểu ngu ngốc đối xử với tôi cũng không tệ, chuyện Huyền Nguyệt mặc kệ việc hắc có tin hay là không, tôi cũng phải nhắc cho hắn.

Vì thế, tôi đi tiền viện tìm tiểu ngu ngốc.

Tiểu ngu ngốc ăn mặc chỉnh tề, giống như còn chưa ngủ.

“Có việc?”

Người đứng trong phòng thần thái sáng láng, đến ngay cả tóc cũng sợi nào ra sợi đó, tư thế rất hiên ngang oai hùng, dáng vẻ này... sao giống như đang đợi tôi thế?

Tôi cúi đầu vờ về khăn tay, nghe chính mình nói: “Tiểu ngu ngốc, ta có chuyện muốn nói với người.”

Đây là lời mở đầu ngu ngốc nhất, chỉ là tôi càng nghĩ cũng không nghĩ ra được câu nào tốt hơn, đành phải đại vậy.

An Lăng Nhiên nhú mi, kéo tôi vào trong ngồi xuống rồi nói: “Về Trại Nguyệt?”

Tôi thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của chính mình, vội xua tay nói: “Không phải không phải, ta muốn nói...”

Lời bản công chúa muốn nói còn chưa kịp ra miệng, đột nhiên nghe thấy trong giường phát ra tiếng động, chốc lát liền nảy ra một hắc y nhân, trong tay cầm thanh kiếm vọt thẳng về phía chúng tôi.

An Lăng Nhiên thấy thế, đẩy tôi về phía sau, chỉ nói: “Ngốc, đừng có nhúc nhích.”

Tôi bị An Lăng Nhiên đẩy ra, va vào mép bàn đầu đến nhân mạo kim tinh, còn chưa kịp do dự đã thấy thích khách từ trên giường tiểu ngu ngốc nhảy xuống, bèn nhanh chóng chạy ra cửa kêu cứu.

Người còn chưa đi tới cửa, bên này An Lăng Nhiên và thích khách đã đánh tới trước mặt tôi, kể cũng lạ, tôi chạy sang bên trái, hai người bọn họ giống như đã thương lượng sẵn dịch sang bên trái; tôi né sang bên phải, bọn họ liền đánh sang phải.

NND, lão nương làm sao cũng không lọt qua được.

Tôi nhất thời tức giận, dứt khoát xách móng ngồi xuống ghế hét to lên: “Người đâu! Người đâu rồi!”

“Có thích khách...”

“Ồ ồ Ồ”

Tôi còn chưa hú xong hai tiếng, tiểu ngu ngốc lại đột nhiên lật đật chạy tới bùm miệng của tôi lại, vẻ mặt kích động nói không nên lời.

“Liêm Nhi, đừng kêu.”

Tôi ngo ngoáy đủ kiểu trong lòng An Lăng Nhiên, cùng lúc đó, gia vệ của Mục vương phủ cũng đã nghe được động tĩnh mà kéo tới. Thích khách thấy thế tựa hồ thật bất đắc dĩ, đành phải tấn công An Lăng Nhiên tiếp, An Lăng Nhiên linh hoạt chột lóe, tránh được công kích của hắc y nhân, hai người cứ thế mà đánh tiếp, tôi có ngốc cũng nhìn ra chút manh mối, cũng không nhanh không chậm mà tiếp tục nhắc ghế ngồi xem diễn.

Đúng là tiếc thật, giờ này nếu mà có thêm một đĩa hạt dưa thì vừa đủ bộ.

Vì thế, lúc bọn gia vệ dùng hết sức của chín trâu hai hổ, đá văng cửa phòng ra, chỉ nhìn thấy một cảnh tượng quỷ dị như thế này: tiểu thể tử An Lăng Nhiên cùng Hắc y nhân đang đánh nhau hừng hực khí thế, bản công chúa vô tâm vô phế ngồi ở huyền quan, ôm trà cười tủm tỉm nhìn hai người đến mắt cũng không thèm chớp.

Sau lại có dã sử truyền lại, nói một đêm này, mưa gió nổi dậy. Hạp Hách công chúa ghen ghét thành tính, lại còn cấu kết với người ngoài, đến mưu sát chồng, nhưng bị tiểu thể tử phát hiện, vừa lúc bắt gặp hai người. Gian phu bỏ chạy, Ô bố Lạp Thác công chúa bị thương hôn mê.

Đúng vậy, một đêm này, tôi đúng là bị thương hôn mê thật.

Thế nhưng chân tướng sự thật lại là như vậy:

Bọn gia vệ vọt vào, tiếp đó tay cầm trường thương hoảng hồn hét lên: “Thích khách ở đâu? Đâu?” (mời tự động liên tưởng tới Võ lâm ngoại truyện đáng vẻ của Lão Hinh và Yến Tiểu Lục lúc tìm thích khách)

A di đà phật, đừng trách bọn gia vệ của Mục vương Phủ nhất như chuột, thời gian thái bình lâu quá, bọn nhãi này nào biết được ngày tổ tông mình liếm máu trên đao, tranh đoạt giang sơn đâu.

“Ở bên kia.” Tôi có lòng tốt chỉ về phía hai cái bóng một đen một trắng đang đánh rất sung sướng, chỉ thấy bọn gia vệ giống như bọn ruồi bọ va đầu nhau bước lên.

“Giết a...”

“Bảo vệ tiểu thể tử...”

“Người đâu rồi! Có thích khách!”

Tôi ngồi trên ghế thẳm đồ mồ hôi lạnh, mấy thằng nhãi đàn độn này có hơi ngốc thật, nhưng đều là người tốt, mặc dù trong lòng sợ chết muốn chết, song có cả một đám người run run, nhưng vừa thấy tiểu thể tử đang đấu với địch nhân say sưa nhể nhại, đều như con thiêu thân nhảy vào lửa nhào tới.

Còn bên kia An Lăng Nhiên và Hắc y nhân giống như đang đấu đến cao hứng, người ngoài còn chưa kịp đến gần, cũng không biết là nội lực của ai phát ra, cả đám tiểu tử của Mục vương phủ đều bị đẩy ngược trở lại.

Tôi đỡ một tên tiểu tử bên cạnh đứng dậy, người này còn chưa kịp đứng vững, đã gơ thương lên rống giận: “Giết a...”

Sau đó lại lần nữa không biết sợ nhào vô tiếp, đám gia vệ chung quanh thấy vậy cũng không chịu rút lại phía sau xông tiếp về phía hai người, khoe miệng tôi có chút run rẩy.

Mấy thằng nhãi này... đều là trẻ em tốt, chỉ là có chút ngốc thôi.

Vòng đi vòng lại, hai người đánh tới hoa rơi nước chảy, còn đám nhóc gia vệ cũng “Nhào vô xong, rồi lại bị dội ngược trở ra” chơi đùa đến nhàm, đợi đến lúc tôi xem đến nỗi không ngừng ngáp, còn suy nghĩ xem có nên về ngủ một giấc không, chẳng biết bàn tay người nào, đẩy tôi một cái.

Một cú đẩy này, đẩy tôi về phía vực sâu vạn trượng.

Tôi bị lẫn vào đám gia vệ lộn xộn, rồi va vào cái tủ quần áo, bị xô qua đẩy lại, bỗng bị đẩy một cái nữa, vấp một cước, cuối cùng, nghiêng ngã lão đảo bổ nhào về phía An Lăng Nhiên và Hắc y nhân.

Tiểu ngu ngốc cùng với thích khách đã sớm bị đám gia vệ làm phiền toái, thấy một vật không rõ tới định vươn tay ra đẩy tôi, tôi còn chưa kịp bay đến trước mặt hai người, đã cảm nhận được có một luồng chưởng khí, giống như sấm sét, phản ứng đầu tiên của bản công chúa chính là chưởng này giống như trong tiểu thuyết võ hiệp viết: Một chưởng mất mạng! Ôi chết tôi rồi!

Vì thế, tôi bị thương mà thét lên thảm thiết.

Khi này, còn chưa sao, Hắc y nhân sợ tới mức lập tức thu chưởng, người hơi nghiêng, tôi liền trực tiếp bổ nhào vào lưới đao bén nhọn trong tay phải của hắn.

Lúc đó, tôi chỉ cảm thấy trước ngực có âm thanh của một vật gì đó đâm vào, ngay sau đó là cảm giác đau nhức rất rõ ràng truyền đến từ đại não, trong lúc hoa mắt ù tai, tôi còn cố nâng mí mắt, chỉ thấy tiểu ngu ngốc đã quăng cây quạt đi chạy tới chỗ tôi, đầu nghiêng một cái, bất tỉnh nhân sự.

Trước khi hôn mê một giây, tôi thật buồn rầu, còn chân thành tự hỏi: tại sao người bị thương luôn là tôi hả?

Tôi đây này, có trên ai chọc ai đâu chứ?

.....

Một đao mà tôi bị đâm phải chơi, sau đó nhờ vào Trương Thế Nhân và tiểu ngu ngốc kể lại: bởi vì kẻ bắt tôi quá nặng, lại còn ngu ngốc mà dốc hết sức nhào vào cây đao, cho nên, một đao này chỉ thiếu chút nữa là ngay tim, đi đời nhà ma!

Sau nữa, nghe Vương mục mục, Lý mục mục nói, lúc mà bọn họ và Vương gia, Vương phi tới, tôi đã ngã xuống trong vũng máu, máu chảy như thác nước, ào ào lên lảng dưới đất, tiểu ngu ngốc ôm lấy tôi sợ đến run rẩy, chỉ bùm lấy miệng vết thương rồi cố sức gọi tên tôi.

Thất hoàng tử Huyền Nguyệt cả người mặc y phục dạ hành thì lại không biết làm thế nào đỡ người ra, gào thét nói: “Ta vô tại a! Ta nào biết cô ấy đột nhiên đâm đầu vào đâu?”

Bọn gia vệ cũng chỉ ngây ngốc đứng chờ tại chỗ, trừng mắt nhìn Hắc y nhân biến thành thích khách Thất điện hạ ngăn người.

Vẫn là Mục vương phi trấn định nhất, vung tay lên nói: “Vương mục mục, mau mời Trương đại phu cấp tốc đến Mục vương phủ, nói hẩn mạng người quan trọng.”

“Lý mục mục, vào phòng ta lấy Thiên tham hoàn của Cao Ly quốc tiến cống đến.”

“Tiểu Điệp Tiểu Uyển, dìu Thiếu phu nhân lên giường.”

.....

Vì vậy, tôi nhờ vào định đoạt sáng suốt của điều lão đầu, đã giữ được cái mạng nhỏ, cộng thêm chân khí tục mệnh của hai cha con An Lăng Tiêu và An Lăng Nhiên chuyển sang cho tôi. Bấy ngày sau, tôi rốt cuộc cũng mở mắt.

Sau khi mở mắt, tôi ngay đến cả lời kịch kinh điển – “nước”, còn chưa kịp phát ra khỏi miệng, chỉ thấy một ánh mắt đầy tơ đỏ của tiểu ngu ngốc xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi chép miệng, theo bản năng định lùi về sau, nhưng mới vừa di di cái cổ thôi toàn thân đã kêu gào đau đớn, vết đao ở ngực còn liễu mạng truyền đạt ý thức của chính mình, tôi đau đến thở không thông, chốc lát mồ hôi đầm đìa.

Vậy mà tiểu ngu ngốc An Lăng Nhiên lại còn không chịu để ý đến cảm thụ của bản công chúa, thấy tôi trợn mắt vô cùng phẫn khởi, liền giữ chặt lấy bả vai của tôi mà dốc sức lắc lắc dậy: “Liêm Nhi? Nàng tỉnh rồi?”

“Liêm Nhi, Liêm Nhi! Liêm Nhi!”

Vừa gọi vừa lắc liên tục, tôi đột nhiên cảm thấy miệng vết thương của tôi lại nứt ra thêm, đáng thương cho bản công chúa có khổ mà không nói được, hai mắt chỉ nhắm lệ mờ mờ trông người trước mặt.

Có lẽ mấy ngày nay tiểu ngu ngốc bị dọa đến mờ hồ, lại còn bảy ngày bảy đêm không ngủ trông coi tôi nên đầu óc không được tỉnh táo lắm, thấy tôi vậy vẫn chưa đoán ra là tôi đang đau nhức, lại còn kích động, ôm lấy tôi nức nở: “Liêm Nhi, nàng rốt cuộc cũng tỉnh lại rồi, không sao rồi! Không sao rồi!”

Bọn hạ nhân bên ngoài nghe động tĩnh cũng chú ý lúi vào phòng, An Lăng Nhiên thầm lau nước mắt nói: “Mau đi kêu Trương đại phu, bảo Liêm Nhi tỉnh lại rồi, hình như vẫn còn sốt.”

Vương mục là một người bất chấp việc, thấy tình cảnh như vậy cũng không nghĩ tới chuyện chạy lại kéo tôi ra, chỉ quỳ gối trước cửa sổ nói: “A di đà phật, công chúa rốt cuộc cũng tỉnh rồi. Cảm ơn Bồ Tát, cảm ơn Như Lai phật tổ!”

Cả một phòng người luýnh quýnh, báỉ Bồ Tát, đi bẩm báo cho Vương phi, tìm Kỳ Nhi, nấu thuốc.

Vậy mà lại chẳng có ai bước tới trước giường nhìn xem bản công chúa, xem xem tôi có bị tiểu ngu ngốc ghim chết chưa.

Ngay lúc tôi sắp hít thở không thông, tiểu ngu ngốc rốt cuộc cũng buông tôi ra, nhưng vẫn khó kiềm chế như cũ mà xoa khuôn mặt của tôi nói: “Liêm Nhi, nàng có biết không, ta vừa nghĩ đến chuyện nàng không tỉnh lại nữa, ta rất sợ...”

“Thật sự rất sợ...”

Nói xong, ấn đôi môi đỏ lên.

Tôi nhắm mắt, nhưng không có cách nào hưởng thụ được nụ hôn triền miên sau khi gặp lại này.

Bởi vì, tôi thật sắp sửa nghẹt thở.

Tôi bất chấp vết thương trước ngực mà giơ chân ra đá, tiểu ngu ngốc vẫn hôn đến vui vẻ như cũ, hạ nhân trong phòng cũng chỉ coi chúng tôi như trong suốt.

Vì thế, tôi cuối cùng cũng không duy trì được, lại bất tỉnh nhân sự, trở thành vị công chúa đầu tiên trong lịch sử vì hôn mê mà nghẹt thở.

Thật là... tình hà dĩ kham*!

(*) Tình hà dĩ kham: nguyên câu này có nghĩa là tình cảm làm sao mà chịu được thứ đã kích như vậy!

27. Chương 38 - 39

Chương 38

Bệnh nhẹ là phúc, bệnh nặng cũng chưa chắc là họa.

Tôi ngã bệnh như vậy, ngược lại còn cảm thấy có chút mùi vị bị thương.

Tiểu ngu ngốc không rời không bỏ tôi, canh suốt bảy ngày bảy đêm, mái tóc đen vốn suôn mượt sáng bóng như tơ biến thành tổ đại bàng, đôi mắt hoa đào làm mê đắm biết bao cô gái cũng đỏ sần lên khô khốc. Căn cứ theo những gì Kỳ Nhi nói, sau khi tôi tỉnh lại, dưới ánh mắt sắc lẹm của Mục vương phi, tiểu ngu ngốc mới chịu trở về ăn hai ngụm cơm, chưa ngủ tới năm canh giờ đã lấp ba lấp bắp nhào tới bên giường của tôi, dọa cho hai vợ chồng An Lăng Tiêu đến dở khóc dở cười.

Ngoại trừ Vương Uyển Dung đang ở nơi khác dưỡng thai, An Lăng Vân, An Lăng Nguyệt, Trần Hiền Nhu, Lý Đình Chính, Vương phu nhân, Lý học sĩ... có gặp một lần ở tiệc rượu trước đó đều tới trước giường bệnh của tôi dạo một vòng, tư thế này, phỏng chừng đến tang lễ của tôi chắc cũng không náo nhiệt đến vậy.

Huyền Nguyệt cũng có đến một lần, lúc ấy tôi mới vừa bị tiểu ngu ngốc đút từng ngụm từng ngụm đường và thuốc, trong lúc mơ màng nghe thấy tiếng hạ nhân báo: Thất diện hạ tới.

Huyền Nguyệt mới vừa bước vào, liền bắt đầu bà tám: “Ai cha cha, nghe nói hôm qua mới tỉnh lại, An Lăng tiểu tử người có nhân cơ hội thổ lộ không?”

“Ai cha cha, sắc mặt còn rất hồng hào mà, An Lăng tiểu tử người nói xem, có khi nào cô ta cũng giống như người giả bộ không?”

“Ai cha cha, An Lăng tiểu tử người xem, hôm đó ta vì bất ngờ thu chưởng, nội lực phản phệ đến giờ ngực vẫn còn đau đây này ôi.”

“Ai cha cha, An Lăng tiểu...”

Bà tám Huyền Nguyệt còn chưa kịp “ai cha cha” xong, tôi chợt nghe thấy tiểu ngu ngốc lạnh lùng quăng một chữ “cút”, tiếng nhoi nhoi im bật, thay bằng giọng ghen ngào tràn đầy ủy khuất.

“Cũng không phải là lỗi của ta, là người bảo ta với người giả bộ bất hòa, khiến Huyền Dực yên tâm, ta nào biết lúc ta và người đang khoa tay múa chân thì lão bà của người lại đến, ta cũng có biết cô ta lại đột nhiên nhào vô mũi kiếm của ta đâu?”

Tiểu ngu ngốc trầm mặc một hồi, mới nói: “Nếu Liêm Nhi có chút gì sơ xuất, ta nhất định sẽ lột da của người ra.”

Huyền Nguyệt cười khan hai tiếng, ngượng ngùng bỏ đi ra.

Trương Thế Nhân viện cớ đến xem bệnh, cũng tới vài lần. Chẳng qua đều là vuốt người bệnh đang nằm trên giường như tôi đây sang một bên, làm thuyết khách tận tình khuyên bảo.

Lần thứ nhất, ông ta nói mấy câu thăm thía: “Lão phu lấy mười cái đầu ra đảm bảo, công chúa bây giờ một chút nguy hiểm cũng không có, thế tử ngài mau trở về ngủ đi.”

Hiếm khi thấy Trương Thế Nhân khép na khép nép một lần, tiếc là tiểu ngu ngốc lại coi ông ta như trong suốt – không quan tâm không quan tâm, chính là không quan tâm.

Lần thứ hai, ông ta lại nói: “Thế tử ngài cứ như vậy hoài, Vương phi và Vương gia sẽ rất lo lắng đấy.”

Lấy cha mẹ già của hắn ra làm lá chắn, tiểu ngu ngốc cũng chỉ hơi hơi phản ứng, nheo nheo mí mắt, sau đó tiếp tục thối thối ngán nhĩ trong tay, vẻ mặt dịu dàng nhìn tôi nói: “Hết nóng rồi, Liêm Nhi há miệng ra a...”

Quãng thời gian này tôi sớm quen với mấy cử chỉ buồn nôn của tiểu ngu ngốc, lại còn thích thú hơn, vì thế cũng không thèm điểm xĩa tới Trương Thế Nhân mà nhếch nhếch khóe miệng, làm nũng há to miệng.

Thấy tình cảnh này, cho dù Trương đại phu da mặt có dày đến cỡ nào, cũng không khỏi đỏ rần lên, chạy trốn chết.

Lần thứ ba, Trương Thế Nhân rốt cuộc cũng thông minh hơn.

Ông ta nói: “Tiểu thế tử, ngài cứ không ngủ như vậy sức khỏe sẽ không tốt, rồi làm sao mà chăm sóc công chúa?”

Tôi cảm thấy, lý do này cũng không tồi, hiểu rõ thời cuộc, phân nặng nhẹ, lại còn lời bản công chúa ra làm lý do, có thể thấy lão Trương này quả đúng là nhân tài, gừng càng già càng cay.

Thế là, tiểu ngu ngốc lúc nào cũng kề cận chăm sóc tôi đến có chút điên rồ cuộc cũng bắt đầu hơi dao động.

Vì thế, buổi tối đó, tiểu ngu ngốc bò lên trên giường bệnh của tôi.

Trong đó, thật là có chút lý do xấu hổ khó mở miệng.

Kỳ thật, lúc tôi mới tỉnh lại, biết An Lăng Nhiên vì tôi mà bảy ngày bảy đêm không ăn không uống, khúc mắc trong lòng càng trở nên trầm trọng.

Kỳ Nhi gọi cái này là “đau lòng”, có đau lòng hay không tôi không biết, nhưng nhìn thấy cặp mắt đỏ hồng hết lên của tiểu ngu ngốc tôi thật không thể nào uống thuốc được. Tôi còn cứ khư khư đến nửa chữ bảo hần rời đi cũng không dám mở miệng, trước đó, bản công chúa cũng từng nhẹ nhàng nói một câu: “Khuya rồi, người về ngủ đi.”

Tên khốn An Lăng Nhiên này còn dùng ánh mắt thê lương của oán phụ nhìn tôi suốt cả buổi tối, nắm lấy tay của tôi lăm lăm nhắm nhắm nhắm với giải bày đến tận nửa đêm, làm tôi sợ tới mức cả đêm mơ ác mộng, buổi sáng tỉnh lại, vết thương đau nhức, tay phải cũng không có cảm giác.

Vừa nhắc đầu lên mới biết, hóa ra tiểu ngu ngốc cầm tay tôi sắp lên giường cả một đêm, máu chảy ngược, miệng vết thương cũng nứt ra luôn.

Có bài học trầm trọng như thế, tôi cũng ngậm miệng không dám nói thêm nửa câu bảo hần trở về phòng nghỉ ngơi. Hôm nay Trương Thế Nhân nói xong, hần cuối cùng cũng có hơi dao động, tôi liền nói bóng nói gió bảo Kỳ Nhi thu dọn, trắng lên ngọn cây, mới thuyết phục được tên đầu gỗ này, gật đầu đáp ứng trở về nghỉ ngơi.

Tôi cùng với một đám người trong phòng tưởng đâu là đại công đã cáo thành, ai ngờ An Lăng Nhiên lại chỉ vào thuốc trên bàn nói với Vương mục mục: “Đây là thuốc giờ tý, uống lúc âm âm; đây là thuốc giờ sửu, uống cùng với canh hạt sen ninh nhừ trên bếp lò; thuốc này dùng để buổi trưa thoa lên trên vết thương của thiếu phu nhân, còn thuốc này nhớ rõ là...”

Tôi với Kỳ Nhi lú lẫm, trố mắt đứng nhìn.

Tôi khiếp sợ kêu lên cắt lời An Lăng Nhiên: “Người dùng một chút, người mới nói cái gì... mà phải thoa lên trên vết thương của ta?!”

Tôi run rẩy đỡ lấy ngực, cả tháng nay sinh hoạt ăn uống hàng ngày của tôi đều do một tay tiểu ngu ngốc lo liệu, bó thuốc... ngực của tôi... không phải là bị hần thấy hết rồi sao?!

Tiểu ngu ngốc lại còn đáp theo kiểu theo lý thường phải làm.

“Đồ ngốc này, ngực nàng nếu một ngày mà không bó thuốc thì chẳng phải là phí bao công sức sao, lẽ nào nàng định giữ lại vết sẹo này à?”

Nói xong, còn cười đen tối đến động lòng người, cả gian phòng giống như bị cuốn hút bởi câu nói này, không khí có vị ám muội.

Tôi giữ chặt ngực áo, đau đến tê tâm phế liệt.

Mà lần này, đau không chỉ có vết thương thôi, còn có tâm.

Còn ọi người thấy? Một mình người cũng đủ quá rồi, còn định kêu người ngoài thoa nữa sao? Vậy chẳng lẽ... cái lão quý rìa mép Trương Thế Nhân kia cũng thấy luôn rồi à?

Kỳ Nhi thấy tôi rối rắm đến mức sắp đập tường, rốt cuộc cũng nói mấy câu đính chính.

“Công chúa, cô đừng kích động. Tiểu thể tử nói không phải là vết thương trên ngực, mà là trên mặt.”

Tôi giật mình, trên mặt sao?

Kỳ Nhi giải thích nói: “Công chúa, ngày đó chúng ta đều hiểu lầm tiểu thể tử. Sau khi cô bị bỏng, mọi người đều lần lượt tới thăm, chỉ mỗi tiểu thể tử có tới một lần sau đó cũng không thấy bóng dáng đâu, rốt cuộc, sau đó Trương đại phu mới nói cho chúng ta biết, tiểu thể tử lên núi hái thuốc cho cô, không tìm được thuốc chữa cho vết sẹo, mà còn để bị rấn cấn.

Dứt lời, Kỳ Nhi liền kéo An Lăng Nhiên đến trước mặt tôi, vén ống tay áo lên chỉ vào hai chấm đỏ nhỏ nói: “Đây, đây này, đây là chứng cứ. Hôm đó vì nấu thuốc cho công chúa, ta mới nhìn thấy vết thương của tiểu thể tử, hần còn cấm không cho người khác nói cho ta biết.”

“Kỳ Nhi!” An Lăng Nhiên ho khan, thậm quát khê Kỳ Nhi mới chịu ngậm miệng.

Mà bản công chúa nghe vậy, cũng không hện mà cùng tiểu ngu ngốc đỏ mặt. Tôi lặng lẽ ngẩng đầu nhìn tiểu ngu ngốc, tầm mắt lại cũng không hện mà cùng chạm nhau, trong tiếng sấm vang chớp giạt, hai bên lại hoảng hồn mà dời đi ánh nhìn,

Trong nháy mắt ấy, tôi đột nhiên hiểu được, bản công chúa... có vẻ như trong họa gặp phúc, yêu đương.

Tôi rất cảm động, còn có thứ cảm xúc hạnh phúc vỡ òa, ngay cả đến đau đớn của vết thương cũng không thể che đậy, mùi vị hạnh phúc chết không đền mạng tựa như hồi còn bé thích nhất là được cho kẹo.

Hóa ra chính mình còn luôn tưởng rằng vẫn đang ở trong tình cảnh “hạ đường thê” đáng buồn nhất, giờ mới biết, có thể là mới đầu tiểu ngu ngốc có giận tôi thật, cho nên mới không thêm quan tâm tới tôi, cho nên mới dọn ra khỏi tây viện. Nhưng mới vừa nghe nói tôi bị thương, hẳn vẫn là cảm lòng không đành, cảm không đành nhớ nhung, cảm không đành đau lòng, cho nên mới cam tâm tình nguyện đi hái thuốc cho tôi, gian khổ thế nào tôi không thể hiểu hết, nhưng phần tình cảm này, tôi đã tiếp nhận, quý trọng không thôi.

Kỳ Nhi vô cùng thông minh lanh lợi, thấy hai người bọn tôi như vậy, bèn cười trộm nói: “Ta thấy ~ chắc đêm nay thiếu gia không cần về nghỉ rồi? Kỳ thực cái giường này của công chúa cũng lớn đấy chứ!”

Vương mục cùng với mấy hạ nhân khác nghe xong, cũng vội pha trò nói: “Đúng đúng, lão già như tôi tuổi tác cũng đã quá cao, cái gì giờ tỵ, giờ sửu ta cũng không phân biệt được, đừng nói tới là một đồng thuốc lẫn lộn này, hay là chúng ta... lui ra vậy! Lui ra mau!”

Cả phòng người đều giả vờ làm chim tản ra hết, lúc thỉnh thoảng nghe thấy âm thanh đóng cửa như tiếng đàn sắt, tôi với tiểu ngu ngốc mới hoàn hồn lại.

Cô nam quả nữ, ánh mắt lại không hện mà cùng chạm vào nhau... Rất nhiều năm sau, tôi thường hay nhớ lại một màn này, cứ cho thấy kịch quá mức Quỳnh Dao quá mức thấp kém tầm thường.

Vậy mới nói, trong tình yêu mọi người đều là người ngốc cả.

Suy nghĩ tới suy nghĩ lui, rốt cuộc tôi cũng lấy đủ được dũng khí nói một câu rất rất rất ngốc – B nhất đời này.

Tôi nói: “Khuya rồi, chúng ta ngủ thôi.”

.....

Nửa đêm, trời bỗng dưng nổi gió.

Nước mưa dọc theo mái hiên rơi xuống tí ta tí tách, chẳng biết tại sao, tôi lại cảm thấy thật rất đúng lúc, thật rất ấm áp, âm thanh từng giọt nước nhỏ tí tách tưởng như chính là âm thanh của tự nhiên.

Vào lúc này, tôi mới hiểu được đạo lý “cảnh từ tâm sinh”.

Trời vào thu, đêm cứ gặp mưa, tôi lại có người trong lòng, chắc có chút lạnh thật.

Cũng may, buổi tối như vậy, có người để gối đầu.

Tôi gối đầu vào trong ngực tiểu ngu ngốc tựa như chim nhỏ nép vào người, mặc dù không nhìn thấy khuôn mặt của đối phương, nhưng lại cảm thấy hẳn cũng như tôi, đang cười mỉm. Thân thể của tiểu ngu ngốc rất ấm, chắc có lẽ là vì thường đi dạo trong vườn hoa mẫu đơn, nên tỏa ra một mùi hương nhàn nhạt, vừa hay cũng là mùi hương mà tôi rất thích.

Cứ ở trong lòng ngực như vậy, giấc ngủ tự nhiên đến rất nhanh.

Trong mộng, tôi với tiểu ngu ngốc đang cùng nhau đuổi bướm tưới hoa trong vườn mẫu đơn, đang ngắm rất vui vẻ, môi lại đột nhiên bị hắn giữ lại, từng chút từng chút một, kéo tôi vào trong lòng. Ấm áp, mềm mềm, môi tiểu ngu ngốc chưa từng dịu dàng đến vậy.

Haiz, mở mắt.

Quả nhiên, nam nhân chính là động vật chỉ dùng nửa thân dưới để suy nghĩ, quả nhiên không phải là tôi mộng xuân, môi, đúng là đã bị hắn chiếm đoạt thật.

Nghỉ ngơi mấy canh giờ, đôi mắt đỏ hồng của tiểu ngu ngốc đã trở nên mê người, môi dán môi, răng chạm răng, dây dưa lưu luyến, mắt thấy sắp bị hòa tan trong nhu tình của hắn, tôi nhanh chóng đẩy hắn ra, có chút ngượng ngùng mà cúi đầu nói: “Ta còn chưa khỏi hẳn đâu!”

Tiểu ngu ngốc như bị phá hư chuyện tốt, có hơi buồn bực, cũng mở to mắt trừng tôi, miệng thì phồng lên thở phì phì, yêu kiều tuyệt không thua gì con gái, quả là... đáng yêu vô cùng.

Tôi chọc chọc vào ngực hắn cười nói: “Bộ chàng lại định làm cho ta hít thở không thông lần nữa sao? Ta...”

Còn chưa nói xong, tay đã bị người trong lòng giữ lấy, môi lại bất ngờ bị phủ lên lần thứ hai, sau một hồi quyến luyến, tiểu ngu ngốc mới cười ngọt ngào trên trọc: “Chính vì lần trước nàng hít thở không thông không, nên mới từ từ dạy nàng.”

Nói xong, hơi thở nam tính quen thuộc lại dốc tới, tôi cũng không ngăn cản được, nên đành nhắm mắt để cho lưỡi của đối phương thoải mái càn quét, dây dưa khuấy đảo, trong lúc nhất thời, bản công chúa lại có chút thoi thóp mà run chân.

Có lẽ tiểu ngu ngốc nói đúng, hôn môi, cũng cần phải luyện tập thường xuyên.

Hôn xong, tôi gồi vào lồng ngực của tiểu ngu ngốc có chút thở dốc, cuối cùng mới mở to mắt nhìn hắn.

Tôi nhìn hắn, kỳ thật cũng không có ý gì, chỉ là mèo trộm thịt xong, rồi mở mắt to ra chăm chú nhìn xem đây có phải thật sự là miếng mà mình đã vừa ý trước đó không. Dù sao, tôi tham nước miếng tiểu ngu ngốc cũng đã một thời gian, nhất là những ngày bị vắng vẻ ở tây viện, mặc dù ngày nào cũng tự lừa gạt bản thân là không thích tiểu ngu ngốc, nhưng trong mộng vẫn rối rắm nhiều lần.

Bây giờ rốt cuộc cũng được đền bù như ý nguyện, ở dưới thân tiểu ngu ngốc, đương nhiên vẫn muốn ngấm mỹ nam nhân ngàn xoay trăm chuyển này một chút, ai ngờ được, vừa thấy tôi như vậy, tiểu ngu ngốc lại cười xì một tiếng, không khí lãng mạn mới vừa rồi còn tràn ngập trong phòng bị nụ cười này, không thấy chút bóng dáng.

Tiểu ngu ngốc nói: “Nàng làm ơn đừng có dụ dỗ như vậy được không?”

“Đừng có dùng cái ánh mắt ‘tiếp đi chứ? Tiếp đi chứ!’ chờ mong vậy mà nhìn ta, được không?”

“Nàng còn đang bị thương, có chuẩn mực thôi, được không?”

Ba câu “được không” liên tiếp làm cho bản công chúa rất bực bội, tôi cả giận nói: “Ta không có! Ta cái gì cũng chưa nghĩ!”

Tiểu ngu ngốc cười đến mức cong thắt lưng, dáng vẻ như khó có thể tin nói: “Thật vậy chẳng? Sao ta lại cảm thấy như nàng đang nói người không bắt thường người không thích chứ?”

Tôi giận dữ, dứt khoát không thèm để ý đến không khí cùng với lễ nghi hét lên: “Chàng đi chết đi!”

Còn chưa kịp mắng xong, “bẹp” một tiếng, môi lại bị tiểu ngu ngốc trụ, tôi đột nhiên có loại cảm giác giống như bị bán mà còn giúp người ta đếm tiền.

Trong nháy mắt khi cả hai song song xoay người vào trên giường, tôi nghĩ, con đường cầu hôn thư này tựa hồ càng đi càng xa, có phải tôi, đã đi sai phương hướng ngay từ đầu không?

Chương 39

Nửa tháng sau, tôi bệnh nặng mới khỏi.

Quãng thời gian ngọt ngào cũng qua đi, An Lăng Nhiên được Thái tử Huyền Dực tiến cử, một tay cất nhắc lên làm lễ bộ thị lang, quan tam phẩm. Từ đó, lớn đến hiến tế bái tổ, nhỏ có ăn uống hàng ngày của Lạc Diên đế, tiểu ngu ngốc đều phải đích thân hỏi đến.

Chức quan này nhìn thì hoành tráng thật, nhưng thực tế cũng phức tạp rắc rối vô cùng.

Thứ nhất, lễ bộ chủ quản nghi chế, từ tế, chủ khách, sắp xếp bữa cơm, đều là những việc nhỏ như hạt vừng hạt thóc, nhưng đều là những việc lớn liên quan đến hoàng đế và hậu cung, chỉ cần có chút sai lầm nhỏ cũng có thể đầu rơi xuống đất. Thứ hai, lễ bộ này chứa không ít con cháu đệ tử của quan lại, giống như tiểu ngu

ngốc vậy, tiểu thế tử ca lơ phất phơ cũng có tam phẩm, nhưng người khác vào quan hàm cũng không quá lục phẩm, riêng Huyền Dực thích làm lớn thích công to, hẳn tự nhận thủ hạ của mình là không người nào có thể sánh bằng, hai tay chỉ cần xài một chút thủ đoạn nhỏ thôi cũng đủ nhắc cho tiểu ngu ngốc một chức quan cao.

Huyền Dực tỏ ra uy phong thế nào, tất nhiên là không có người nào dám nói, dù sao hẳn cũng là thiên tử trong tương lai, thế nhưng lại khổ cho tiểu ngu ngốc nhà tôi – nhận hết sự bàn luận và xem thường.

Nếu chuyện này mà đổi sang xảy ra ở xã hội tự do ngôn luận của hiện đại, tân quan mới nhậm chức hay có mấy nhân viên già hay giở trò xấu, hướng chỉ là giới quan trường người người đều nguy hiểm ở cổ đại này? An Lăng Tiêu cho dù có là quyền lớn che trời, nhưng dù sao cũng chỉ là một “Vương gia bình dân” nửa đường xuất đạo, nên trước mắt tiểu ngu ngốc ở hai thế tổ ở cái lễ bộ “dòng dõi con cháu chính quy” bị không ít xem thường.

Cho nên, nụ cười trên mặt của tiểu ngu ngốc gần đây càng ngày càng ít, mày cũng càng ngày chau càng chặt.

Bản công chúa thấy mà đau lòng, nhưng mà, tôi cũng không có cách gì khác, có lòng mà không có lực.

Bởi vì, mấy ngày gần đây điều lão đầu giao cho tôi một nhiệm vụ vô cùng, vô cùng gian khổ.

Tháng sau Nguyệt Nhi đại hôn, nữ tử cổ đại lấy chồng, trước đó ở nhà đều được trưởng bối dạy làm thế nào để hiếu kính với cha mẹ chồng, làm thế nào để hòa hợp với chị dâu em chồng, làm sao để hầu hạ tướng công.

Trong đó có nhiều chỗ khó nói không nói cũng biết, nhưng điều lão đầu lại bắt một đại tẩu như tôi đi dạy Nguyệt Nhi, về tam tòng tứ đức, mấy cái phẩm chất đối nhân xử thế cũng được đi, tôi chỉ cần ngồi với mấy lão mục mục, nghe bọn họ giảng, còn tôi thì mỉm cười gật đầu với Nguyệt Nhi là được rồi.

Mà chết ở chỗ, là cái cuối cùng quan trọng nhất nhất nhất – làm sao hầu hạ tướng công, tôi đối với vụ này rất rắc rối.

Ngay buổi chiều hôm đó, tôi với Nguyệt Nhi vẫn theo lệ đặt một cái bàn trà nhỏ cạnh bờ hồ học phép tắc, bất quá là không có lão bà tử lẩm nhảm như mấy ngày trước, chỉ một bình trà, hai cái chén, ba quyển đông cung đồ được đặt sẵn ở giữa. Nhìn mấy quyển đông cung đồ làm như có thật kia, bìa ngoài so với sách giáo khoa còn đứng đắn hơn, trong lòng bàn tay tôi thậm chí mồ hôi lạnh.

Cái này bảo tôi... lấy gì mở miệng đây?

Cái chuyện hệ trọng như vậy, sao điều lão đầu không đích thân dạy nữ nhi, mà lại bắt tôi nói chứ?

Nguyệt Nhi trẻ người non dạ, vẫn là đáng về hồn nhiên ngây thơ, con người trong suốt không thấy đáy gọi tôi: “Chị dâu, sao hôm nay chỉ có chị dạy Nguyệt Nhi thế?”

Tôi thầm lau mồ hôi lạnh, “Mấy lão mục mục đều bận cả.”

Nguyệt Nhi gật đầu, “Hôm nay chúng ta nói đến chuyện làm sao hầu hạ tướng công?”

Tôi ngược nhìn bộ dạng thanh thuần như nước của Nguyệt Nhi, thật muốn tán ỳnh hai bạt tai, cái này so với dạy hư con nít, phá hoại mầm non của tổ quốc có gì khác nhau đâu?

Tôi nói cho có lệ, “Đúng thế, cái gọi là nam vi dương, nữ vi âm, âm dương phối hợp, cho nên cái này... gọi là ~”

Tôi đang cân nhắc từ ngữ, suy nghĩ xem từ ngữ thanh khiết nào mới có thể đặc tả hết được cái chuyện đen tối ấy, bên này Nguyệt Nhi bị ma xui quỷ khiến thế nào lại mở đông cung đồ ra.

Tôi không kịp ngăn cản, tiểu cô nương xinh đẹp đã nhìn thấy hết mấy hình ảnh hài hòa trong đó.

“A...” An Lăng Nguyệt như nai con lạc đường, hoảng hốt lo sợ, khuôn mặt phấp phấp vút quyển sách trong tay, bùm mặt nói: “Đây, đây là cái gì? Chị dâu, có phải chị lấy nhầm sách rồi không? Sao lại có lần mấy cái bức tranh phổ phượng vào đây được?”

OTZ...

Tôi không nói gì để chống đỡ.

Hóa ra hóa ra, tôi ở trong lòng Nguyệt Nhi chính là một đấng đồ nữ tử chuyên cất chứa mấy bức tranh phổ phường, trời xanh chứng giám, rõ ràng mấy cuốn sách chết tiệt này là của diệu lão đầu đưa cho tôi.

Mấy cái tranh tình cảm không sạch sẽ rõ ràng ở trước mặt này, là do lão bản tự mình đưa lên tới cửa, lúc đó tôi bị gọi đến tiền sảnh, còn vui rạo rức tưởng đâu diệu lão đầu thấy tôi dường bệnh không tốt, nên lại hăm dọa bỏ gì cho tôi.

Kết quả vừa bước vào, không ngờ lại thấy Túc Phượng đang đằng hoàng chừng chặc lật một quyển sách nhỏ, lão bản bên kia lại còn làm như không có gì mà giới thiệu, tôi vừa mới thấy, thiếu chút nữa đã hôn mê ngất xỉu.

Ai ngờ, Túc Phượng quả không hổ là phượng trung chi phượng, lại có thể thần nhiên mà kéo tôi lại nói: “Con dâu người mau đến xem này, mấy quyển này hình ảnh của quyển nào chuẩn xác nhất?”

“Chắc, đường nét của quyển này có vẻ không đủ lưu loát lắm, không được không được.”

“Quyển này thì nhân vật không đủ sinh động, không ổn không ổn.”

“Tư thế của nữ tử này sao lại chẳng chân thật thế, kỳ cục kỳ cục.”

“Phải rồi, con dâu, người với Nhiên Nhi có vẻ như đã hòa thuận trở lại? Mau tới đây giúp Nguyệt Nhi chọn một cái mau.”

Tôi buồn rầu sờ sờ cái mũi, suy nghĩ quay về hiện tại.

Nghiêm túc nói với cô ấy, “Nguyệt Nhi, kỳ thật đây là chỗ tinh túy của hầu tướng công.”

Nguyệt Nhi kinh hãi, “Chẳng lẽ hồi trước chị dâu hết lòng chăm sóc ca ca, cũng là chăm sóc như vậy sao?”

Tôi bị chấn động nhất thời không nói được gì, chán nản vô cùng, không biết đáp lời như thế nào.

Nguyệt Nhi hùng hổ dọa người.

“Chẳng lẽ... ca ca với chị dâu cũng đã từng làm những việc dơ bẩn như thế?”

“Hèn gì mấy ngày trước thấy chị dâu bưng thuốc bổ vào phòng xong, lại cùng ca ca đóng chặt cửa phòng lại, Nguyệt Nhi vốn còn tưởng là chị dâu đang hết lòng hầu hạ ca ca làm việc, không ngờ...”

An Lăng Nhiên với vẻ mặt đau buồn kiểu như “quả là bị lừa”, làm cho tôi muốn vò đầu bứt tai, hận không thể kéo An Lăng Nhiên về hành hung ngay lập tức.

Tôi thừa nhận, mấy ngày nay thấy con đường làm quan của hần không được thuận lợi, tôi có học nấu canh an thần, cũng là có chàng chàng thiếp thiếp ta đứt người một ngụm, người đứt ta một ngụm, thỉnh thoảng... khụ khụ, là thỉnh thoảng thật, đến lúc tình nồng ý mật, cũng có dùng miệng đứt đối phương một ngụm.

Bởi vì sợ mấy bộ dạng trở mắt xem diễn của lão bà tử và bọn nha hoàn làm phiền, nên lúc đó mới đóng cửa phòng lại, nhưng mà, rõ ràng xác thực là không có làm cái việc kia, tôi đây, không phải vẫn còn đang bị thương sao?

Tôi ghen không nói nên lời, ngay tại lúc sắp phát điên đến nơi, cứu tinh liền xuất hiện.

Kỳ Nhi nở nụ cười động lòng người bước tới, hành lễ với tôi và Nguyệt Nhi, “Bái kiến công chúa, bái kiến tiểu thư, cô gia tương lai đến đây.”

Nghe vậy, tôi rất vui mừng.

Vỗ tay nói: “Nguyệt Nhi, chị dâu giúp muội đi tiếp đãi vị hôn phu, muội cứ từ từ suy nghĩ.”

Đứt lời, chạy trốn chết.

Chân chừ thêm tí nữa, đảm bảo không chịu được tôi cũng chỉ có nước nhảy xuống hồ.

.....

Lúc tới tiền sảnh, Văn Mặc Ngọc đã đang ngồi uống trà nóng.

Cái tên vương bát đản này, mấy ngày trước hại tôi mất mặt trước mặt Trại Nguyệt và An Lăng tộc, tôi còn chưa kịp tính sổ, hắn lại đưa mình dâng tới cửa.

Tôi trêu chọc nói: “Nhiều lắm cũng chỉ mấy ngày nữa thôi, muội phu sao lại sốt ruột thế? Hôn ước có quy định, không được gặp mặt tân nương tử.”

Điểm này của cổ đại quả biến thái, mặc kệ có quen hay không, cũng phải đợi đến đêm động phòng mới có thể gặp mặt, tôi từng nghĩ, trong nháy mắt gỡ khăn trùm, khăn trương nhất định đến độ cực hạn. Hài lòng, về sau là vợ chồng, không hài lòng, đêm nay cũng phải quyết cởi sạch người để khai chi tán diệp.

Tôi rất khó chịu, sao ở cổ đại lại không có ai vì hồi hộp hưng phấn quá mà đau tim chết nhỉ.

Văn Mặc Ngọc vẻ mặt thản nhiên, cười lạnh nói: “Làm sao ta có thể bằng tiểu thế tử và công chúa, đạo này rất thân thiết!”

Tôi trái lo phải nghĩ, sao lại thấy lời này có chút chua nha, chỉ là không biết, vị chua này là hướng về tôi, hay là hướng về tiểu ngu ngốc đây.

Tôi nói: “Vậy hôm nay muội phu đến đây quả là không đúng lúc rồi, tướng công nhà ta đi vắng, người có muốn nhìn bọn ta thân thiết cũng không được.”

Văn Mặc Ngọc hừ hừ, vẻ mặt có chút không được tự nhiên.

“Hôm nay ta đến, không phải để gặp An Lăng Nhiên, là đặc biệt đến thăm công chúa.”

Tôi ngạc nhiên, tôi có gì đẹp sao?

Văn Mặc Ngọc thấy thế, khoe miệng khê nhếch một cái rất nhẹ, tiến đến bên tai tôi nói: “Công chúa, có tiện nói chuyện một lát không?”

“Thuận tiện thì thuận tiện, chỉ là không biết Mặc Ngọc công tử muốn nói chuyện gì?”

Văn Mặc Ngọc cười một cách tà khí nói: “Công chúa ở nhà dưỡng bệnh, chắc là rất buồn chán, Mặc Ngọc là đặc biệt đến đây để kể chuyện cho công chúa nghe.”

Tôi trầm mặc, không tiếp lời.

Mấy câu chuyện kể của Văn Mặc Ngọc trước giờ có cái nào là chuyện tốt đâu, tin rằng bây giờ cũng không ngoại lệ.

Trong đình ở Tây viện, tôi chỉ để lại Kỳ Nhi trông coi ở cửa, đặt một cái bình trà, hai đĩa bánh ngọt, đi thẳng vào vấn đề nói: “Nói đi, Huyền Nguyệt hôm đó đến phủ để làm gì?”

Văn Mặc Ngọc cong cong khoe miệng, “Công chúa rất thông minh.”

Tôi không nói, có ngốc mới tin mấy lời Huyền Nguyệt và An Lăng Nhiên nói hôm nọ, nếu quả thật là muốn làm bộ bất hòa hẳn nên ở trước triều mới đúng, chứ không phải là Huyền Nguyệt giả làm thích khách ám sát An Lăng Nhiên, hơn nữa nếu thật muốn tạo ra tình thế, vì lẽ gì hôm đó lại sợ tôi lớn tiếng kêu to?

Thời gian này tôi không hỏi cũng không có nghĩa là tôi tin thật.

Văn Mặc Ngọc khua khua cây quạt, dịu giọng nói.

Hóa ra, tất cả tất cả đều là một âm mưu.

Âm mưu tình cảm.

Ngày ấy tôi trừ tính hãm hại Lý Đình Chính, An Lăng Nhiên thông đồng dọn bàn ra Tây viện, sau đó tự biên tự diễn một màn gọi là “Kế bỏ vợ” (nguyên văn là kế khí thê).

Đầu tiên là hờ hững với tôi, biến bản công chúa vào lãnh cung triệt triệt để để, tiện đà sau khi tôi bị thương, còn giả làm bộ dạng hiền ngang lăm liết không hề gì. Trong khoảng thời gian này, tiểu ngu ngốc cố ý vắng vẻ tôi, khiến cho tôi ở Tây viện thê lương hiểu rõ tình cảm của tôi đối với hắn, cho tôi biết được hắn đối với tôi là quan trọng cỡ nào.

Còn Trại Nguyệt công chúa, chính là thuốc bôi trơn cho tình cảm của tôi và hắn.

Hắn tìm đến Trại Nguyệt, chẳng qua là muốn thông đồng chọc giận tôi, diễn vở bi kịch “chỉ thấy người mới cười, nào thấy người cũ khóc”, đưa vở diễn lên tới cao trào. Sau đó vào lúc tôi bất lực nhất, hoang liêu nhất, phái Huyền Nguyệt đến xoay ngược lại diễn biến đại boss – một hoàng tử, bụng đầy tâm cơ, phản bội đồng minh.

Trước mặt Huyền Nguyệt, biểu hiện của tôi khiến An Lăng Nhiên khá hài lòng, cho dù là dưới tình huống bị mọi người xa lánh, tôi cũng không phản bội hắn, mà là không rời không bỏ bày ra “kế phản gián”. Lúc tôi hưng hăng hất văng chén rượu trong tay tiểu ngu ngốc, trong bụng hắn đắc ý thể nào không nói cũng biết. Một khắc kia, hắn đã xác định được tình cảm của tôi đối với hắn, cũng dùng màn lặng yên không một tiếng động này để nói với bản công chúa, hắn không thể ra mặt giúp, tôi không thể lừa mình dối người, là tôi đã thương hắn thật.

Mà buổi tối ngày hôm đó, là chuyện ngoài ý muốn.

Nếu mà theo tình tiết xưa thì phải là “khổ nhục kế”, Mục vương phủ đột nhiên có thích khách, tiểu ngu ngốc bất chấp nguy hiểm cứu vợ, từ đó tôi nhất định mà quyết một lòng đối với hắn, lại không còn chút tâm tư nào mà cầu hưu thư. Nhưng hai cái tên vương bát đản này ngàn tình vạn tính cũng sơ sót một điểm, nữ tử cổ đại bình thường nhìn thấy thích khách sẽ sớm bị dọa đến mất bình tĩnh, không chút an lòng, ngờ đâu tôi lại bình tĩnh như thường, còn lớn tiếng kêu cứu mạng, dẫn bọn gia vệ tới, lúc này mới dẫn đến chuyện đảo ngược thành kịch vui.

An hùng cứu mỹ nhân nhân biến thành “Mỹ nhân nguy cơ sớm chiều”, tiểu ngu ngốc vì tôi bị thương mà bị dọa cho chết khiếp, nhưng cuối cùng vẫn trăm phương ngàn kế tìm đến Huyền Nguyệt, ở trước nhuyển tháp của tôi cố ý nói “giả bộ bất hòa làm Huyền Dực lơ là” vân vân.

Một phen mưu kế, quả là... hao tâm tổn huyết.

Văn Mặc Ngọc giải thích xong, uống một ngụm trà cười nói: “Huyền Nguyệt và An Lăng Nhiên có hơn mười năm giao tình, cô nghĩ cô có thể châm ngòi thật sao? Nói thật cho cô biết, đến cả chuyện Lý Đình Chính cũng nằm trong lòng bàn tay An Lăng Nhiên.”

Tim tôi bỗng nhiên nảy lên, nói: “Nói đi thế nào?”

Văn Mặc Ngọc khoanh tay nói: “Ngày ấy cô tới Văn phủ tìm ta, buổi chiều Huyền Nguyệt và An Lăng Nhiên cũng đạt được thỏa thuận. Thật ra, An Lăng Nhiên bắt quá là vì muốn thuận theo ý của cô, chuyển Lý Đình Chính đến nơi khác. Triều đình hiện giờ, có hắn hay không hắn cũng đã sớm nằm trong tầm khống chế của hai người họ.”

Tay của tôi hơi nắm chặt, vết thương đã sớm khỏi từ lâu không khỏi ân hận đau.

Nhiều mưu mô quỷ kế thế này, sắp xếp bố trí cơ mật thế này, chỉ là vì có được tôi thôi sao?

An Lăng Nhiên người hao tâm tổn huyết như thế, thật là vì yêu mà không từ thủ đoạn, hay là có tính toán khác?

Người rốt cuộc là bởi vì yêu mà âm mưu, hay là âm mưu mà yêu?

Còn Văn Mặc Ngọc trước mặt, rốt cuộc là có mục đích gì?

Sắp đến ngày thành hôn với An Lăng Nguyệt, lại nói mấy chuyện này cho tôi, rốt cuộc là nên tin, hay là không nên tin đây?

Một lát sau, rốt cuộc tôi cũng nghe thấy mình nói: “Văn Mặc Ngọc, nói cho ta những chuyện này, người định làm gì?”

Nghe vậy, Văn Mặc Ngọc cong cong khóe mắt, cười đến hồn nhiên rực rỡ.

Cũng giống như cô em chồng thuần khiết không rãnh rỗi của tôi – An Lăng Nguyệt.

28. Chương 40 - 41

Chương 40

Tiến Văn Mặc Ngọc xong, tôi với Kỳ Nhi đi dạo trên đường hết một lúc, sau khi mua xong một xe trang sức vải vóc mới hồi phủ.

Trở lại phủ, lại nghe được một tin kinh thiên – Tây viện của tôi lại bị cháy.

Lần cháy này cũng quá là kỳ quái, đồng ý là một cái sân lớn, đồng ý là một gian phòng to, chỉ có mỗi giường của bản công chúa là gặp hại, cháy sạch chỉ còn lại giá gỗ.

Nhìn cái giường yêu dấu ngày xưa, tôi dở khóc dở cười.

Vương mục mụ mụ nói:

“Ai nha nha, công chúa ngài không biết đó thôi, ngài vừa đi bọn ta liền ngửi thấy trong phòng có mùi khét, lúc đến nhìn, đã thấy giường cháy thành như vậy.”

Tôi chớp mi, lão bà tử này nói dối mà cũng không có chút kỹ thuật. Nếu thật sự là ngửi thấy mùi khét liền vào cứu, cái giường yêu của tôi sao lại cháy thành như vậy?

Tôi bỗng dưng nhớ lại, lúc này ra phủ là Kỳ Nhi chủ động, hăng hái, lời kéo ép tôi rời phủ, chuyện đó và chuyện cái giường yêu của tôi bị hãm hại có khi nào là có liên quan với nhau không?

Bản công chúa cố ý giương giọng nói: “Kỳ Nhi, người nói xem lửa này cháy đâu không cháy, lại cháy ngay giường của ta, sao thế?! Lửa lớn như vậy, mà lại không lan ra, lại là sao thế? Hơn nữa còn vừa đúng lúc người rủ ta ra ngoài đi dạo chợ, cái này lại là làm sao ấy nhỉ?”

Kỳ Nhi mở to đôi mắt trong sáng lấp lánh, tay nâng má mà giả bộ vô tội.

“Phải đấy, sao ấy nhỉ?”

Vương mục mụ mụ tự cho là thông minh: “Ôi chao chao, vì bọn ta tới kịp, cho nên lửa mới không lan ra chỗ khác thôi.”

Tôi chống eo: “Vậy thì tại sao giường của ta lại cháy sạch chỉ còn mỗi cái giá hả?”

“Do bọn ta đến chậm thôi!”

“Nhưng lửa thế kia mà không lan ra hả...”

“À phải, bọn ta vào kịp lúc thôi!”

“...”

Bản công chúa hai xoay ba chuyển, Vương mục mụ mụ liền choáng váng đầu óc, một đồng chỗ hở. Lúc thì nói do cứu hỏa kịp thời nên mới không lan ra, một lúc lại nói vào trễ cho nên giường chỉ còn lại mỗi cái giá gỗ.

Kỳ Nhi sợ Vương mục mụ phá vỡ đại sự, vội lời kéo tôi nói: “Công chúa, xoắn xuýt thế này có ích gì sao? Dù sao thì giường cũng đã cháy trống trơn, không phải cô nên lo lắng đêm nay ngủ chỗ nào sao?”

Tôi giật giật khóe miệng, được lắm. Quá trình không quan trọng, chỉ nhìn kết quả. Bản công chúa cũng đoán được tám chín phần là do ai khởi xướng.

Tôi nhìn trời nói: “Vậy bọn người thấy bản công chúa ngủ ở đâu mới thích hợp nhất?”

Vương mục mụ là người chỉ nhìn thấy lợi trước mắt, nghe vậy đôi mắt lập tức lấp lánh ánh sáng mà tiếp lời nói: “Đương nhiên là tiền sảnh!”

Kỳ Nhi vuốt cằm, “Cô tạm thời tới chỗ thiếu gia chen chúc đỡ vài đêm đi, chờ Tây viện sửa chữa xong rồi, công chúa và thiếu gia lại cùng nhau dọn trở về.”

Tôi trầm mặc, trong lòng lập tức sáng tỏ.

Quả là hoàng đế không vội, mà thái giám chết bầm vội. Tôi với tiểu ngu ngốc nói lại tình xưa, tôi thì lại vừa bệnh nặng mới khỏi, vợ chồng son chúng tôi còn chưa sốt ruột, điều lão đầu lại gấp gáp mà đốt cái giường yêu quý của bản công chúa, buộc tôi và An Lăng Nhiên ngủ chung.

Tôi quết mắt nhìn Vương mục mục và Kỳ Nhi, thăm thở dài.

Có cần thiết phải hỏi tiếp nữa không? Cho dù Mục vương phủ có rộng lớn thêm nữa, đêm nay ngoại trừ tấm phòng của An Lăng Nhiên, tuyệt đối sẽ không còn nữa chỗ có thể cho tôi tá túc. Vì thế bản công chúa mở lòng từ bi mà bỏ qua cho Vương mục mục với Kỳ Nhi, không làm khó bọn họ xem phòng ai còn trống, lý do gì tôi lại không được ngủ lại.

Vì thế, tôi tự giác ôm gối đi tiền sảnh.

Tự giác đá văng cửa phòng tiểu ngu ngốc ra, đồng dạng nói: “Bản cung đêm nay muốn ngủ ở đây.”

Không thèm quan tâm đến vẻ mặt kinh ngạc của tiểu ngu ngốc, tôi quăng cái gối lên trên giường, nói: “Người ngủ bên trong hay là bên ngoài?”

An Lăng Nhiên hoảng sợ, một lúc sau mới trở lại bình thường cười nói: “Từ xưa nam chủ ngoại nữ chủ nội, nương tử mời...”

Nói xong, còn khoa trương khom người, xua tay ra hiệu.

Thấy thế, tôi cũng cong mắt xua tay đáp lễ: “Tướng công mời...”

“Nương tử mời...”

Quăng cho tiểu ngu ngốc một ánh mắt xem thường, tôi cầu nhàu chui lên giường, quay mặt vào tường ngủ.

Xem hán con bà nó chứ ‘Nam chủ ngoại nữ chủ nội’, ngủ bên trong bản công chúa đến cả cơ hội chạy trốn cũng khó.

Lăn qua lăn lại đến nửa đêm, bên ngoài cào góc tường, người trong phòng mới đi hết.

Tôi còn đang nghĩ những lời mà Văn Mặc Ngọc nói ban ngày, ngay cả An Lăng Nhiên đến bên cạnh, ôm tôi khi nào tôi cũng không biết.

Lúc đó, tôi chỉ cảm thấy bên tai nóng lên, mới phát hiện An Lăng Nhiên đang bắt chước Vương Trạch hé miệng nhe răng.

Vành tai bị hán ngậm trong miệng cắn nát hết một lúc, tôi mới nghe thấy hán cười nhẹ nói: “Liên Nhi, nàng thật thần kì.”

Tôi nhìn hán, không trả lời.

Tuy trời tối, nhưng đôi mắt hoa đào của An Lăng Nhiên vẫn sáng ngời, con ngươi như hai ngôi sao lấp lánh trong màn đêm, rất ư xinh đẹp.

Hán ôm lấy tôi càng chặt hơn, “Liên Nhi, chuyện hôm nay là do nương ta sai làm.”

Tôi chớp mắt, “Ta biết.”

Kỳ thật, điều lão đầu cũng quá hao tổn tâm huyết. Bây giờ tôi mới hiểu được, hôm đó vì sao Túc Phượng lại muốn tôi đi dạy Nguyệt Nhi chuyện ‘chăn gối’, còn sao lại bảo tôi đi, thật ra là để cho bản công chúa dạy, coi như là tự chuẩn bị ỳnh.

Tiểu ngu ngốc nghe vậy thốn thức không thôi, “Ta đáp ứng với mẫu thân nhất định sẽ sớm ngày đồng giường với nàng, không ngờ lão nhân gia người thế mà lại không tin con trai mình, ra tay trước.”

Tôi bật cười, thanh âm lại chìm ngập trong nụ hôn của tiểu ngu ngốc. Người này mấy ngày nay càng hôn càng nghiện, sau khi mút đi mút lại không biết bao nhiêu lần, môi tôi liên hơi hơi sưng lên.

Còn chưa kịp trách cứ, tiểu ngu ngốc đã thở gấp nhéo nhéo eo tôi, “Liên Nhi, nàng biết đêm nay mẫu thân chuẩn bị hương gì cho chúng ta không?”

Tôi quyết trả thù cắn một cái lên bả vai An Lăng Nhiên, nghe hần ưm ra tiếng mới vừa lòng nhắc đầu: “Thôi tình hương?”

Tiểu ngu ngốc cười nhẹ, “Tên của người ta rõ ràng là nghe rất tao nhã, vào miệng nàng rồi, bắt quá... nếu đã biết rồi thì cũng đừng nên lãng phí.”

Nói xong, đôi môi ẩm áp gắt gao sáp lại gần, tay cũng không thành thật mà bắt đầu xé quần áo của tôi.

Thật ra, tôi là một người rất hiền hậu, tôi biết đêm nay nhất định là trốn không thoát, vì thế trước khi lên giường đã tự mình cởi gần hết. Lúc này ở trong lòng ngực tiểu ngu ngốc, tôi nhiều lắm chỉ còn lớp quần áo mỏng, còn tiểu ngu ngốc không biết nói là do khăn trương hay là quá nôn nóng, mà cả buổi trời cũng không cởi ra được.

Tôi nóng nẩy, thấy thế nhịn không được ngồi dậy giúp đỡ, ngoài miệng không ngừng trêu tức: “Sao ngực thế?!”

Ngay khi nút thắt trước ngực được cởi ra trong nháy mắt, tiểu ngu ngốc cười thầm thổi một ngụm khí nóng, đôi môi trượt một đường đến cổ tôi rồi dừng lại, tôi hừ hừ hai tiếng, thiếu chút nữa không có cốt khí mà ngã xuống. Hoàn hảo là tiểu ngu ngốc sớm có dự đoán trước mà ôm lấy tôi, bàn tay to linh hoạt như rắn mà chui vào trong quần áo, ở trên lưng tôi mà vuốt ve.

Trước kia xem tiểu thuyết ngôn tình, mỗi lần thấy tác giả viết “Bàn tay to của hắn tiến đến chỗ nào liền nhóm lên ngọn lửa ở nơi ấy trên thân tôi” là tôi đã phát sốt, nhưng đến thời khắc như vậy, tôi lại càng nóng lợi hại hơn.

Có lửa hay không thì tôi không biết, có điều tiểu ngu ngốc cứ vuốt ve như thế, thật là làm cho tôi tâm nhãn khó nhịn, nói không nên lời là ngứa hay là hoảng sợ, tôi liều mạng lắc đầu chống cự:

“Ngứa!”

Tiểu ngu ngốc vẫn cứ tiếp tục hôn, một đường trượt xuống trước ngực.

“Như thế này thì tốt rồi.”

Lòng tôi không nói nên lời là tư vị gì, chỉ cảm thấy lại muốn đánh người lại muốn mắng to, vậy mà giờ phút này trước ngực lại truyền đến cảm giác ẩm áp, khiến cho ngay cả đầu ngón chân của bản công chúa cũng bắt đầu run rẩy.

Tôi nghiêng răng nói:

“An Lăng Nhiên, buông ra!”

Tiểu ngu ngốc nào có nghe thấy, chỉ ngẩng đầu nhìn tôi một cách thâm tình: “Liêm Nhi, nàng vì ta mà bị thương. Cả đời này, ta đều nhớ kỹ vết sẹo này, nhớ kỹ phân tình này.”

Tôi giật mình, không biết nói thế nào.

Tình thì có, yêu thì có, nhưng mà không biết, phương diện này người đã trộn lẫn bao nhiêu tạp chất rồi.

Ước chừng An Lăng Nhiên cảm thấy lửa đã đủ rồi, lúc này mới mây bay nước chảy lưu loát sinh động mà cởi bỏ quần áo của mình, lửa trong lòng tôi đã sớm đốt lên chỉ chờ hắn đến dập tắt, thấy hắn thoát y hấp dẫn như vậy, sớm hận không thể bổ nhào lên, lại sợ dọa hắn, chỉ đành mừng khắp khối tách chân ra, chờ hắn đột kích.

Ai ngờ, hắn lại ngừng hôn, nói: “Liêm Nhi, thế này có thể có chút đau, nàng chịu đựng một chút.”

Tôi chịu đựng ngọn lửa trong lòng, chỉ cúi đầu đáp ứng hắn, chỉ mặc cho hắn làm.

Hắn lại nói: “Nếu khó chịu, thì nói cho ta biết.”

“Ừm.”

“Có thể mới đầu có hơi khó khăn, nàng...”

Tôi bị hấn nhiều đến mức phiền càng thêm phiền, dứt khoát không thèm để ý mặt mũi quát: “Người mau chút!”

An Lăng Nhiên cười một tiếng,

“Liêm Nhi, sau này... đừng nghĩ đến cái gì mà hưu thư nữa.”

“Nàng chạy không thoát đâu.”

Giọng nói của hắn sền sệt, lại rất dễ nghe, khiến tôi say mê đến choáng váng, mặc cho hắn làm.

Khi hắn động thân tiến vào, tôi nhất thời không nhịn được, đem hết sức lực từ thời bú sữa ra mà cắn cổ hắn, hắn kêu lên một tiếng đau đớn, cười nói: “Trách không được Vương Trạch lại thích nàng như thế, cả hai đều thích cắn người.”

Tôi nhắm mắt, mặc cho tiểu ngu ngốc ở trên người tôi làm càn, ta sao lại thích cắn người? Từ trước tới giờ, ta chỉ mới cắn con hồ ly âm mưu quỷ kế là người thôi.

Sau đó, An Lăng Nhiên rất không có nghĩa khí mà ngủ trước.

Đối với điều này, tôi vô cùng tức giận.

Không phải hay nói, đều là nam chính cần phải hôn nữ chính, đồ nàng đi ngủ sao?

Tại sao tới lượt tôi, lại trái ngược thế này?

Nhìn khuôn mặt tinh xảo của tiểu ngu ngốc, bản công chúa ngũ vị lẫn lộn. Không biết người này đang mơ thấy cái mộng đẹp gì, ngủ mà khoe miệng cũng méo mó lộ vẻ cười, nghĩ tới trong nháy mắt động tình lúc này, tiểu ngu ngốc gọi tên của tôi, tôi đột nhiên cảm thấy rất viên mãn.

Bất luận sau này có ra sao, một góc nào đó trong đáy lòng hắn từng có tôi, là đủ rồi.

Đêm nay tôi đợi hắn như thế, cũng viên mãn.

Cùng với điệu lão đầu, và bọn hạ nhân Mục vương phủ đang trốn nghe lén ở chân tường cũng viên mãn.

Tôi đối với mỗi người bên cạnh mình đều có công đạo, về sau có thể nào... tôi cũng đều không thẹn với lòng.

Chương 41

Nửa tháng sau, An Lăng Nguyệt đại hôn.

Còn tôi một đêm này, bị điệu lão đầu “mời” vào Tinh Nhu Các, chờ Lạc Diên để xử trí.

Cũng trong cái đêm hơi lạnh bức người này, tôi rốt cuộc hiểu được diệu dụng của Tinh Nhu Các.

Bản công chúa vào đình chưa tới nửa canh giờ, liền phát giác có gì đó không đúng, vừa bước ra nhìn, mới phát hiện nước ao đã tràn qua chóp sen, qua cả bậc thang lên lầu, hồ sen ánh trắng biến thành “Thủy mạn Kim Sơn tự*”, Tinh Nhu Các lại nằm ở giữa ao, trước mắt nếu muốn vào bờ, chỉ có hai biện pháp:

Một, lội; hai, chèo thuyền.

(*) Thủy mạn Kim Sơn tự (nước dâng Kim Sơn tự) là một tình tiết đặc sắc trong Truyền thuyết Bạch xà.

Cả hai biện pháp này khả năng thực hiện được lại không lớn, hơn nữa bờ bên kia còn có gia vệ tới tới lui lui, tôi lúc này mới chợt hiểu ra được nỗi khổ tâm của điệu lão đầu, Tinh Nhu Các – làm chỗ để yêu đương hèn hò là giả, làm tòa thủy lao mới là thật.

Tôi bị, triệt triệt để để giam lỏng.

Tự giấu mà ngoéo ngoéo khoe miệng một cái, tôi đẩy cửa sổ, sao trời ngàn dặm, giống như trời quang ngàn dặm của sáng nay.

Chỉ là mấy canh giờ, phút chốc cứ như một thế hệ...

Sáng nay, tiếng pháo đình tai nhức óc của Văn phủ tựa như còn ở bên tai, trong phủ ngoài phủ đều được trang trí rất khang trang hoành tráng, đến cả hai con sư tử to đứng trước cửa Văn phủ cũng được tắm rửa sạch sẽ, đội hoa đỏ thắm.

Văn phủ từ Văn gia lão tử cho tới mấy tên sai vặt kiêu phu, đều mặc trang phục màu đỏ, hân hoan vui sướng, ngay đến cả Mặc Ngọc công tử anh tuấn tiêu sái, trước giờ chỉ có đồ trắng cũng vận một bộ hỉ phục màu đỏ, đón tân nương về phủ.

Dưới ánh mắt chúc phúc của khách khứa, đi thẳng vào đại sảnh, có một người quản lý hô to:

“Nhất bách thiên địa...”

“Nhị bách cao đường...”

Tôi ngồi ở vị trí khách quý, cẩn thận nhìn một màn này.

Hơn nửa năm trước tôi cũng từng trải qua cảnh thế này, tiếc ở chỗ là bách đường với gà trống. Nhớ đến điều này, tôi không khỏi thề khứa miệng một cái, màn kịch vui như vậy làm sao có thể thiếu bản công chúa được? Chỉ ngồi làm khách quý chẳng phải là phụ đi thanh danh “đồ Man di” của Hạp Hách công chúa quá sao?

Đại sảnh, lễ bách đường, mọi người chỉ nghe:

“Tam bách...”

“Chậm đã!”

Chủ sự của buổi lễ còn chưa kịp rống xong câu, miệng vẫn còn giữ ở tư thế há to, bản công chúa không nặng không nhẹ mà bồi hết câu.

Thanh âm không lớn, lại kéo đến ánh mắt của mọi người.

An Lăng Nhiên ở bên cạnh kỳ quái nhìn tôi, bàn tay cầm tay tôi trống rỗng, tôi đã từ chỗ ngồi đứng dậy.

Văn Mặc Ngọc con người trong suốt thấy đấy, dừng lại động tác âm thầm dõi theo tôi, Nguyệt Nhi vẫn tuân theo nữ tắc như cũ, chỉ cúi đầu hai tay xoắn mảnh lụa đỏ trong tay.

Tôi dưới những ánh mắt nhìn chằm chằm như thế, lững thững đi tới trước mặt Văn Mặc Ngọc, trầm giọng nói:

“Văn Mặc Ngọc, ta chỉ hỏi ngươi một câu, thất tịch đêm đó, ngươi ta thề nguyện dưới ánh trăng, những lời thề ấy chẳng lẽ không còn ý nghĩa gì hết sao?”

Nói xong, Văn Mặc Ngọc tạm thời không phản ứng, nhưng cả phòng lại bùng nổ.

Người đầu tiên kinh hô chính là Văn phu nhân, Văn phu nhân dịu dàng mềm mỏng chắc là chưa từng nhìn thấy cái gì gọi là quá quen mặt, nghe vậy lập tức chĩa vào người tôi trợn mắt há hốc mồm nói:

“Ngươi, ngươi... đừng có nói bậy!”

Tiếp theo là người đỡ cô dâu An Lăng Nguyệt:

“Ai nha nha, cô nãi nãi của ta ơi, ngài còn chưa khỏe sao? Đây là đại hôn của tiểu thư!”

Dần dần, càng có nhiều thanh âm quét đến.

“Chắc chắc, uống rượu mừng thôi cũng lời quá rồi. Tẩu tử cùng muội phu tương lai, ha ha! Mấy tiết mục thế này đến kể chuyện trong quán trà cũng không nghe được.”

“Giỡn chơi sao? Đường đường là công chúa của một quốc gia, không lo giúp chồng dạy con cho tốt, lại đi câu dẫn tướng công của em chồng nhà mình?”

Tôi nhắm mắt mặc nhận, tình cảnh này, trong mộng đã diễn tới diễn lui không biết bao nhiêu lần, nếu như đã quyết rời khỏi Lạc Vân quốc, bản công chúa cũng chẳng màng gì đến chuyện thanh danh.

Tôi sau cùng vẫn không nhịn được quay đầu lại nhìn tiểu ngu ngốc, cười tự giễu ra tiếng.

Hắn vẫn còn ngồi nguyên tại chỗ, ánh mắt thâm thúy quan sát tôi.

Tôi không khỏi siết chặt tay, cả đời này... tôi sợ vẫn là không quên được ánh mắt ấy. Bất quá có ánh mắt để nhớ lại, cũng đủ rồi.

Một lúc sau, Văn Mặc Ngọc rót cuộc cũng cười đáp, kéo suy nghĩ của tôi lại.

“Công chúa có phải nhận sai người rồi không?”

Tôi giả vờ kinh ngạc, “Sao có thể được?!”

Văn Mặc Ngọc cười đến mức hờ hững, “Đêm thất tịch đó, ta với Thất điện hạ, Mục vương cùng các chư vị uống rượu suốt cả buổi tối, làm sao lại có thể, hẹn hò với công chúa ở dưới ánh trăng đây?”

.....

Chuyện phía sau không cần nói tới.

Bị giày vò như vậy, Văn Mặc Ngọc mặc dù có chứng cứ chứng thực không phải “gian phu”, nhưng tội danh “vụng trộm” của bản công chúa lại thật. Vì vậy, tôi bị bắt giữ ném vào Tinh Nhu Các, làm công chúa gặp nạn.

Bên kia Văn phủ, bị loạn như thế, qua giờ lành, va phải xui xẻo “vụng trộm”, hôn lễ cũng đương nhiên vô phương tiếp tục, nghe nói, không hẹn duyên sau.

Từ đó, tôi và Văn Mặc Ngọc, các an thiên mệnh, thăm nghĩ chuyện đã thành.

Tất cả mọi chuyện, đều là do tôi và Văn Mặc Ngọc tự biên tự diễn. Hắn cần, là đào hôn, tôi vì, là hưu thư.

Hôm ấy, Văn Mặc Ngọc đến quý phủ nói chuyện một hồi, từng nói: “Biết tại sao cô cầu có một hưu thư, mà tới ba lần thất bại không?”

“Bởi vì sai lầm mắc phải không quá lớn, ngại nỗ không đủ ác, bị Mục vương phi phản chưởng, cũng liền trôi qua thôi.”

Tôi bưng tỉnh, cầu hưu thư, thứ nhất là phải để ọi người đều biết, làm cho tất cả mọi người đều chống mắt chờ xem coi cái con chim trụi lông kia lên tiếng nói thể nào mới thắng được tiền; thứ hai, phải thật oanh động, nổi tiếng thật nổi tiếng.

Văn Mặc Ngọc khua khua cây quạt nói: “Trong thất xuất chi điều, người khó được sự tha thứ nhất là hồng hạnh ra tường, nếu công chúa có thể trùng hợp ở hôn lễ của Mặc Ngọc nháo một phen, thật là... không gì tốt bằng.”

Một phen mưu kế, tôi với tên tiểu tử Mặc Ngọc này đều đôi bên có lợi, sắp đặt vở diễn này.

Mặc dù “hồng hạnh ra tường” là vở kịch hay, nhưng nếu giữa đường bị phản gián, chỉ sợ là dù thân phận của tôi và Văn Mặc Ngọc có cao tới đâu, cũng nhất định có kết cục ngấm lòng heo. Vì vậy, tôi lại bắt chước theo tiểu ngu ngốc – giả ngốc, ra vẻ hồng hạnh ra tường, lại không biết chính là tiểu ngu ngốc của công chúa.

Kể từ đó, cho dù Mục vương phủ, Lạc Diên để có muốn điều tra gian phu là ai, tôi cứ một hồi – ba không biết, khẳng khái làm bộ như tên gian phu kia giả làm Văn Mặc Ngọc tiếp cận bản công chúa, thế là lâu ngày sinh tình. Bọn họ tra không ra lý do, hơn nữa tôi dù sao cũng là công chúa của nước bạn, lâu quá không giải quyết được gì, thả tôi về Hạp Hách quốc cũng không chừng.

Chỉ là, còn có một khả năng.

Mục vương An Lăng Tiêu này là một tên vũ phu, “tiện nhân” như tôi thứ nhất làm cho con ông ta mất mặt, thứ hai là làm hồng tiên đồ tốt của con gái ông ta, ông ta nổi giận giết bản công chúa xong, sau đó lại bấm lên Lạc Diên để nói tôi sợ tội tự sát cũng rất có thể lắm.

Cho nên mới nói, đây hoàn toàn, hoàn toàn là một nước cờ hiểm.

Chẳng qua, tôi cho là cơ hội đều sinh ra từ trong nguy hiểm, ngày đó Văn Mặc Ngọc nhắc đến, liền đáp ứng luôn.

Nghe vậy, Văn Mặc Ngọc ngược lại có chút kinh ngạc, nghiêng đầu hỏi tôi:

“Không suy nghĩ kỹ lại à? Cũng không sợ mấy lời vừa rồi đều là hù cô nhập cuộc sao?”

Tôi cười nhạt, “Mặc Ngọc công tử chẳng phải đã đi một nước cờ hiểm này rồi sao? Cũng có thể, Lạc Diên để tức giận, giết người trước rồi bỏ cáo thiên hạ không chừng?”

Văn Mặc Ngọc giật mình, không đáp lời.

Tôi pha trò nói: “Thật rất muốn biết, rốt cuộc là người phương nào có mị lực lớn đến nỗi có thể làm cho Mặc Ngọc công tử bất chấp mạng sống đào hôn đây?”

Khuôn mặt của Văn Mặc Ngọc không nằm ngoài dự đoán trắng bệch, một lúc lâu sau mới cắn răng nói: “Chuyện này... không nằm trong mưu kế.”

Tôi chán nản thở dài, không truy hỏi nữa.

Văn Mặc Ngọc mạo hiểm đào hôn là vì tình, tôi mạo hiểm cầu hữu thư cũng vì trốn tránh chữ “tình” này. Ngay lúc tiểu ngu ngốc cho rằng bản thân đã giữ được tôi, tôi ở lúc được lợi lớn nhất, quấy tung Mục vương phủ, nói không chừng còn phá hủy đại sự kết giao đồng minh của Văn phủ và Mục vương phủ.

Quả thật, tôi từng nghĩ tới, nói không chừng Lệ phi được Lạc Diên để kế, chính là một quân cờ lớn nhất mà An Lăng Tiêu hoặc là Văn lão gia tử an bài ở trong cung.

Từ trước tới nay, Lạc Vân quốc phân chia làm ba thế lực, An Lăng Tiêu, Văn gia các phụ tá một vị diện hạ, cộng thêm thế lực hoàng gia của Lạc Diên để, mới giữ được thiên hạ thái bình. Mà Lệ phi lại ngu ngốc đề nghị để cho thế lực hai bên làm thông gia, lại nghĩ tiếp nữa, thật là không thể tưởng tượng.

Còn Văn Mặc Ngọc, An Lăng Nguyệt hai đứa nhóc chưa bao giờ gặp mặt này lại thành quân cờ của cuộc hôn nhân chính trị mới đáng buồn nhất, sau khi chuyện xảy ra, Nguyệt Nhi vẫn chưa hề vén khăn trùm lên nhìn tôi, thẳng đến khi tôi bị người của Mục vương phủ kéo đi, Nguyệt Nhi cũng biểu hiện vô cùng trấn tĩnh.

Cô ấy đứng cạnh bà đỡ, chân tay luống cuống mà xoắn miếng vải đỏ trong tay.

Nói thật, sau khi diễn xong, tôi cũng không cảm thấy thẹn với bất cứ ai. Duy mỗi Nguyệt Nhi, trong lòng giống như có cái vướng mắc, tháo không được cũng tan không được, cứ như vậy mà ần ần đau.

Tới Tinh Nhu Các cho đến giờ, tôi vẫn luôn ngờ rằng Nguyệt Nhi nhất định là hận tôi thấu xương.

Vì vậy, lúc nhìn thấy Nguyệt Nhi chân chính đứng trong Tinh Nhu Các, bản công chúa vô cùng kinh ngạc.

.....

Điểm lão đầu “mời” tôi tới Tinh Nhu Các, chỉ nói việc này phải chờ Thánh thượng định đoạt, rồi quay đi.

Tôi bị nhốt trong thủy lao cao cao, ngay đến cả Kỳ Nhi cũng không được gặp, chỉ có hai lão bà tử mỗi ngày đi thuyền sang mang cho tôi chút đồ ăn, Túc Phượng vẫn còn tốt, đồ ăn dù có hơi lạnh chút, nhưng so với bình thường cũng không khác gì.

Qua ba ngày, tôi ở trong Tinh Nhu Các thật sự nhàm chán vô cùng, còn đang nghĩ đợi lão bà tử đưa cơm tới đây, khẩn cầu bọn họ mang đến cho tôi thêm vài quyển sách để giết thời gian, không ngờ Nguyệt Nhi lại đến.

Đây cũng chính là người đầu tiên tới thăm tôi, tôi rất là kinh ngạc.

Đứng cạnh mép giường, không biết nên nói gì với cô ấy.

Một lát sau, Nguyệt Nhi mới hỏi:

“Chị dâu dạo này khỏe không?”

Giọng nói dịu dàng ôn nhuận, không giống như khóc, ánh mắt cũng trong suốt thấy đáy, không thấy một tia hồng.

Tôi nói: “Khỏe, chỉ là hơi nhàm chán.”

Nguyệt Nhi sờ cằm, mở miệng định hỏi gì đó, nhưng rốt cuộc vẫn không nói.

Tôi đối với tình huống bên ngoài cảm thấy vô cùng hứng thú, vừa ngóng trông muốn giết muốn chém gì cũng phải sớm có kết quả rồi chứ, cũng khỏi phải suốt ngày làm tổ ở Tinh Nhu Các, liền nói bóng nói gió hỏi vặn tới lui.

Chuyện Văn Mặc Ngọc không biết, tình hình Văn phủ thì không nói được, thái độ của điều lão đầu cũng không được đụng vào, nói tới nói lui, tôi chỉ biết được chút ít về tình hình của An Lăng Nhiên gần đây.

Nguyệt Nhi nói, ba ngày nay ca ca đều tự nhốt mình trong thư phòng, không biết đang nghĩ gì.

Tôi theo phản xạ hỏi lại, “Tuyệt thực?”

Nguyệt Nhi lắc đầu, chỉ nói, ăn thì vẫn ăn, ngủ vẫn ngủ, hơn nữa còn nghe nói ăn rất nhiều, mới này còn nghe huynh ấy bảo Vương mục mục hầm canh gà. Mọi người trong phủ nói, ca ca lại có chút điên.

Dứt lời, Nguyệt Nhi thút thút một hồi, khiến tôi tổn hơi thừa lời cả buổi.

Đây chính là cái gọi ngụy biện?!

Mấy ngày trước, tên vương bát đản này còn nào là yêu nào là thân thiết với tôi, cho dù có thu hồi lại cũng không cần nhanh thế chứ? Lúc vạch kế, tôi còn do dự, còn cảm thấy có lỗi với tiểu ngu ngốc, cảm thấy cho dù hắn có tính kế với tôi, thì dù sao đối với tôi cũng có tình cảm, nhưng bây giờ...

Lòng người dễ thay đổi a!

Nguyệt Nhi thấy thế, kéo tay tôi có chút xúc động.

“Chị dâu, sao chị hồ đồ thế? Ca ca không tốt sao?”

Tôi nghe xong lời này, nghĩ đến Nguyệt Nhi đang ‘bi xuân thương thu’, đáy lòng thầm vì hôn sự của mình mà bi ai, liền an ủi vài câu, ai ngờ còn nói chưa xong, Nguyệt Nhi liền rung đầu, trâm hoa ngọc lung lay trên đầu cứ như sắp rớt.

Cô ấy nói: “Chị dâu, không phải. Thật sự không phải.”

“Trước kia muội vẫn nghĩ lời nương nói mới là đúng, phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn (mệnh do cha mẹ, lời theo mai mối), trước giờ hôn sự của nữ nhi nên nghe theo cha mẹ. Giờ muội nhìn thấy chị dâu, mặc dù tiếc chị và ca ca có duyên không phận, nhưng cũng ngộ ra được chút đạo lý, nữ nhi không nhất thiết phải nhẫn nhịn chịu đựng, chúng ta cũng có thể lựa chọn tình cảm cho chính mình.”

“...”

Tôi phồng to mắt nhất thời không nói được gì, nói như thế, Nguyệt Nhi không hận tôi, ngược lại còn kính nể tôi? Tôn sùng tôi?

Tôi thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi của mình, “muội, muội” nửa ngày mới nặn ra được một câu:

“Nguyệt Nhi ý muội là gì?”

Nghe vậy, Nguyệt Nhi đột nhiên bộp bộp quỳ gối xuống.

“Chị dâu, trước kia Nguyệt Nhi không dám nhớ không dám nghĩ, nhưng hành động của chị dâu ở Văn phủ đã khiến cho Nguyệt Nhi hạ quyết tâm, nhất định phải cùng Chu lang song túc song tề, mong chị dâu giúp đỡ!”

Nói xong, lại bộp bộp đập đầu vang hai cái.

Tôi quá ngạc nhiên, đến ngay cả sức lực đỡ Nguyệt Nhi lên cũng không có.

Gian phu của tôi là giả, Nguyệt Nhi có “Chu lang” lại là thật.

Vậy, vậy... nếu chỉ là phá hủy cuộc nhân duyên này của Nguyệt Nhi, điều lão đầu có thể sẽ không giết tôi, hiện tại, tôi lại làm hư con gái của bà ta đến nông nỗi này, có khi nào bà ta bắt đầu có tà niệm rồi không?

Nguyệt Nhi khóc đến hai mắt đầm lệ, còn ôm chân của tôi cúi đầu nói gì đó.

Tôi thở dài, ngồi xổm xuống ôm Nguyệt Nhi khóc lớn.

Nha đầu này, chẳng lẽ người không biết chị dâu người giờ vẫn đang khẩn cầu Bồ Tát, bản thân còn khó bảo toàn sao?

Chu lang kia của người, rốt cuộc là nhân sĩ phương nào?

29. Chương 42 - 43

Chương 42

Nguyệt Nhi đi rồi, tôi nghĩ tới nghĩ lui, cố nhớ lại xem rốt cuộc trong Mục vương phủ này có nhân vật nào tên “Chu lang” không.

Lỗi càng thêm lỗi, đoạn nhân duyên này của Nguyệt Nhi hóa ra là do một tay chị dâu tôi thúc đẩy.

Nói đến cũng dài dòng.

Vốn dĩ là như vậy, hồi tháng trước, bởi vì tôi và tiểu ngu ngốc làm vợ chồng danh xứng với thực, điều lão đầu lại đột nhiên bắt đầu huấn luyện tôi, lớn có kiểm kê sổ sách, cửa hiệu, nhỏ có quản huân nha hoàn, phát tiền tiêu vật hàng tháng, chuyện này điều lão đầu cũng đều đích thân chỉ dạy tôi, rất có ý tứ muốn giao Mục vương phủ cho bản công chúa làm chủ sự, còn mình thì ngồi chờ ôm tôn tử.

Hôn sự của Nguyệt Nhi cũng tiện thể rút xuống trên vai tôi, nhưng lại bị Trần Hiền Nhu và An Lăng Vân rất là bất mãn.

Trước giờ, những việc này đều do điều lão đầu cai quản, Trần Hiền Nhu ở bên cạnh trợ giúp, trong ngoài đủ trò ăn bớt ăn xén không nói cũng biết. Tôi gả vào Mục vương phủ hơn nửa năm, mỗi ngày ngoại trừ ức hiếp bắt nạt tiểu ngu ngốc, không hơn thua với Vương Trạch, thì cũng là ăn với ngủ, bây giờ đột nhiên giao cho tôi làm đương gia, Trần Hiền Nhu này trong lòng không nóng như chảo dầu, hận không thể không bóp chết tôi sao được?

Mặt khác, trước kia tiểu ngu ngốc vẫn giả ngây giả dại, tiểu thú An Lăng Vân này cũng không lưu tâm làm gì, nghĩ rằng sau này hai người kia xuôi chân, sản nghiệp nhà này không sớm hay muộn gì cũng là của hắn. Hiện tại nhờ phúc của bản công chúa, An Lăng Vân không chỉ không còn ngốc nữa, mà còn có một chức quan, cùng cha mình đồng thời ra trận. Nếu sớm có ngày, tôi lại sinh được một thằng nhóc choai choai, ngày vợ chồng bọn họ bị đuổi ra khỏi phủ cũng không xa.

Vì vậy, Trần Hiền Nhu và An Lăng Vân đối với tôi càng ngày càng bộc phát. Chuyện hôn sự của Nguyệt Nhi có nhiều vấn đề nảy sinh, trên áo cưới của Nguyệt Nhi bị cháy thủng một cái lỗ, bàn tròn gỗ cần trong buổi lễ đột nhiên hết hàng, lại thêm một đống sổ nợ xấu của Trần Hiền Nhu, thật là khiến cho tôi vô cùng phiền lòng.

Tiểu ngu ngốc nhìn ở trong mắt, ghi lại trong lòng.

Cách ngày liền dẫn tới cho tôi một phụ tá ở trong phủ, họ Chu tên Diệc Thủy, dáng vẻ rất tiêu trí và thầu đáo, lại làm dâu nhó đó, làm việc cẩn thận tỉ mỉ. Dưới sự sắp xếp của Chu Diệc Thủy, sổ sách chưa tới ba ngày sáng tỏ, tôi ôm sổ sách tiện tay lật một trang, hẳn đều có thể đối đáp trôi chảy.

Đêm đó, tôi nép người vào trong ngực An Lăng Vân, không ngừng khen Chu Diệc Thủy chính trực, làm việc cẩn thận, còn làm cho tiểu ngu ngốc vô cùng ghen tị, hôm sau tôi ngồi dậy đích thân nấu chén cháo đậu, mới dỗ lại được bản mặt tươi cười của hắn.

Bất quá nói đến chuyện sau đó, Chu Diệc Thủy tốt thì tốt thật, nhưng quá trời hiền lành, có lúc nói chuyện rất đầu ra đũa, không khác gì với hòa thượng đang niệm kinh, cũng không thể trách hắn có tài thể mà lại không thể mưu được một chức vị, chỉ có thể bị bắt ở lại trong phủ tiếp khách.

Quãng thời gian đó, hôn sự của Nguyệt Nhi đều là do tôi thu xếp, nên cũng có vài lần chạy tới Tây viện, Chu Diệc Thủy thấy tiểu thư, tự giới thiệu nói: “Tái châu tái thủy, nghi dân nghi kỷ.”

(*) Anh này sử dụng hai câu thơ trên để giới thiệu tên mình, trong tiếng Trung, từ Châu (thuyền) và Chu phát âm gần giống với nhau: [zhōu] và [zhōu] nhưng viết khác nhau nhé và . Từ Tái và Diệc là [zài] và [yì].

Câu nói này, khiến cho rằng cửa của tôi thiếu chút nữa rớt ra, nếu như hần không nói, tôi còn nghĩ hần là “cháo” trong “cháo nóng”.

(*) Từ cháo cũng phát âm là [zhōu].

Ai ngờ Nguyệt Nhi nghe xong, lại cười khanh khách nói: “Tiên sinh nói ‘nghi kỷ’ là ‘tắc’ của ‘xã tắc’, hay là ‘minh’ trong ‘chính minh’?”

(*) ~@_@~ Hình như chị nghe không rõ anh nói. Từ ‘nghi kỷ’ là từ này (yí jǐ), chị nghe không rõ từ sao nên mới hỏi từ ‘tắc’ (jì) phát âm gần giống với từ ‘kỷ’ (có nghĩa là mình).

Chu Diệc Thủy đôi mắt lóe sáng, cung kính cúi đầu với Nguyệt Nhi mới kích động nói: “Tiểu thư chính là tri kỷ của Chu mỗ! Tục ngữ nói, nước có thể chở thuyền, cũng có thể lật thuyền...”

Câu nói kế tiếp, tôi còn chưa nghe xong, đã lòi Kỳ Nhi chạy, chốc lát, đến cả Vương Trạch cũng theo đuôi chạy ra.”

Sức mạnh của tri thức quả là vĩ đại thật! Đến cả một con sói bình thường, cũng sợ hãi!

Giờ nghĩ lại, Nguyệt Nhi cùng với Chu Diệc Thủy này cũng khá xứng, một người là tiểu thư khuê các, một người là tài tử không danh; một người xấu hổ, một người hủ lậu, cứ trò chuyện như thế rồi thành đôi.

Ngày đó tôi vì sợ một bụng tri thức của Chu Diệc Thủy và một bình dấm chua của tiểu ngu ngốc, nên đến lúc sau, ngược lại luôn trốn không tiếp khách, giắt giấy cho Nguyệt Nhi và Chu Diệc Thủy tự đi lo liệu mấy việc đại hôn của mình.

Giờ xem ra, tôi đúng là đã cường ngạnh đẩy em gái của chồng mình đi không thấy đường về, hơn nữa tôi còn đi đại náo hôn lễ của cô ấy, cô ấy lại cứ trực tiếp bắt tôi làm bà mai mình, ôi chúa ơi, một quý ban này, cũng là đương nhiên rồi.

Tôi ở Tinh Nhu Các uống hết trà lạnh, nhìn ra hồ nước ngoài cửa sổ thẩn thức một lúc, Kỳ Nhi đến đây.

Tôi thấy Kỳ Nhi đến nên rất vui vẻ, kéo cô ấy ngồi xuống còn chưa kịp hỏi tình hình bên ngoài, đã thấy cô ấy mặt co mày cau nói: “Công chúa, có người muốn gặp cô.”

Tôi ghen, đều đến vào lúc này, ai ngờ thấy tôi vậy Kỳ Nhi bèn khó xử?

Kỳ Nhi lấp bắp nói: “Cô cũng có thể... có thể lựa chọn không gặp.”

Nhìn dáng đi không vững của Kỳ Nhi, tôi ngược lại sinh ra chút hứng thú, dùng sức vỗ vỗ bàn, lòng đầy cảm phần mà cắn răng: “Gặp!”

Kỳ Nhi hoảng hốt, nói không nên câu: “Công chúa, cô... ta còn chưa nói người đó là ai, vậy, người này...”

Tôi đẩy ngược Kỳ Nhi lên trên thuyền, nhìn Kỳ Nhi khó xử mà đi, trong lòng không thể nào vui vẻ, mặc kệ là địch hay là bạn, coi như tiếp khách cho đỡ buồn, ở Tinh Nhu Các mới mấy ngày, bản công chúa quả thật rất rất rất buồn chán.

Tôi ngẫm lại, người muốn gặp tôi chắc là một trong ba người này:

Thứ nhất, Huyền Nguyệt.

Giác quan thứ sáu của nữ nhân nói cho tôi biết, việc Văn Mặc Ngọc đào hôn nhất định có liên quan tới Huyền Nguyệt, nếu nói hần thông minh, nhất định sẽ tìm đường sự tôi tâm sự.

Thứ hai, điều lão đầu.

Quãng thời gian này không biết Túc Phượng làm cái gì, đến một chút tin tức cũng không có. Lúc tôi nhập phủ, thái độ của bà đối với tôi cũng không vui vẻ gì, hờ hững cho đến đề bạt như lúc này, quan hệ của tôi

với tiểu ngu ngốc có tốt hay xấu hoàn toàn trực tiếp ảnh hưởng. Bây giờ tôi lại đội nón xanh (cắm sừng!) cho con bà ta, con của bà ta không tra, bà cũng phải đến thuyết pháp, bất quá nếu đúng là điều lão đầu thật, tôi cần cẩn thận đối phó đừng để lại bị rơi vào bẫy.

Thứ ba, Huyền Dực.

Thông thường người mình càng không ngờ tới nhất lại càng dễ thành sự thật nhất, thái tử Huyền Dực biết đầu lại thừa dịp lúc tôi với Mục vương phủ đang mâu thuẫn, rồi trực tiếp rước tôi về cung không chừng?

.....

Tôi ở Tinh Nhu Các trái lo phải nghĩ, cái gì tính được cũng đã tính trước hết rồi, mà đến lúc nhìn thấy người tới thật rồi, vẫn là trợn mắt há hốc mồm.

Người tới cười mím mím quơ quơ thân mình, búi tóc phượng hoàng kim quang lờ lợt trên đầu cũng theo lúm đồng tiền chớp động.

Tôi nghe thấy nàng cao ngạo nói: “Sao thế, mới có mấy ngày mà đã không nhận ra bản cung rồi à?”

Người vẫn là Trại Nguyệt công chúa ngày đó gặp, nhưng giọng nói, vẻ mặt lại hoàn toàn thay đổi, tôi đối với điều này thật rất khó hiểu, nên đành đưa mắt về phía Kỳ Nhi đứng sau Trại Nguyệt.

Kỳ Nhi há miệng đang định nói, đã bị Trại Nguyệt giơ tay ra dấu bảo ngừng lại.

Trại Nguyệt vén vén búi tóc của mình xong, mới nói: “Bản cung không thích nói vòng vo, nên đi thẳng vào vấn đề.”

“Ngày ấy tất cả những gì ngươi chứng kiến đều là do ta, thất ca cùng với An Lăng tiểu tử an bài, bản cung ở trong cung thật sự rất buồn chán, thất ca nói có chuyện tốt muốn nhờ ta giúp đỡ, tôi liền đáp ứng. Ha ha! Hôm đó ta giả vờ xấu hổ, đáng vẻ giống như muốn cự mà còn chờ?”

Tôi run rẩy, vẫn cố lấy dũng khí mà tươi cười.

“Diễn rất... rất tốt! Rất tốt!”

Tôi nói rồi mà, công chúa đều là tùy hứng, điêu ngoa, quả nhiên... hôm đó tiểu ngu ngốc rõ ràng là đã thông đồng với Huyền Nguyệt khiến tôi ghen.

Trại Nguyệt thu lại nụ cười, ngoắc ngoắc ngón tay nói: “Chỉ có điều là... sau đó ta diễn giả thành làm thật.”

Tôi vốn đang cười gật đầu, nghe Trại Nguyệt nói xong, còn cười hơn hở mà vuốt cằm, thật lâu sau mới kinh ngạc nghiêng cổ ra nói: “Gì, biểu diễn gì?!”

Trại Nguyệt phun miệng, nói: “Đần chết mất! Dĩ nhiên là... ta thích An Lăng Nhiên rồi.”

Nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trại Nguyệt đỏ hồng, hồn nhiên hơn tôi rất nhiều nhưng tôi lại bị thương mà cảm thấy cô ấy so với tôi còn trẻ tuổi đáng yêu hơn.

Trại Nguyệt bĩu bĩu cái môi nhỏ nhắn nói: “Tên nhóc An Lăng kia... nhìn thì thấy yếu đuối, nhưng khi sẵn bắt lại rất thích mắt, lúc múa kiếm tay áo bị gió ào ào nhấc lên... rất oai phong! Hơn nữa, hơn nữa hắn còn là người đầu tiên dám cự tuyệt bản cung.”

Răng rắc một tiếng, tôi đột nhiên cảm thấy trong ngực như có cái gì đó vỡ nát.

Cự tuyệt? Nói vậy thì, nếu như Trại Nguyệt đúng là như chính mình nói, là một người sang sảng thẳng thắn, cũng... từng biểu lộ tâm ý của chính mình? Còn quan trọng nhất là, hết thấy mọi chuyện, hóa ra tôi đều không biết!!

Trại Nguyệt âm thầm đảo mắt nhìn bộ dạng đang ngây ra như phỗng của tôi, kỳ quái nói: “Ngươi đứng đó làm gì? Ngồi xuống, bản cung có chuyện muốn nói với ngươi.”

Tôi đen mặt, vẫn im hơi lặng tiếng ngồi xuống, thầm nghĩ, có phải tiểu ngu ngốc lại đang diễn lại trò cũ nữa không?

Trại Nguyệt vẫn với vẻ mặt vô tội như trước, “Này, trước đó ta có nói với An Lăng tiểu tử là phải gả vào Mục vương phủ, hẳn bảo vì tình thâm ý nặng với người nên không thể. Nếu bây giờ người đã hồng hạnh ra tường, ta đây có thể thừa dịp mà vào. Bản cung hôm nay đến là để nói cho người, bản cung có thể đứng trước mặt phụ hoàng cầu tình thay người, cho người quay về quê nhà Hạp Hách, thế nhưng người cũng phải đồng ý với ta, sau khi ta cứu người người nhất định phải rời khỏi đây, nếu gian phu của người có không cần người, người không được quay trở lại tìm An Lăng tiểu tử nhà ta!”

Nói đến chỗ này, Trại Nguyệt lại còn không hình không thái mà dẫm một chân lên trên ghế, hai tay chống nạnh trừng mắt dọa tôi.

Cho tới bây giờ đều chỉ nghe nhân sinh bốn chuyện may, lại không ai biết nhân sinh bốn chuyện bất hạnh nhất.

Bất hạnh đầu tiên: giả bộ ra tường bồi tướng công thực; bất hạnh thứ hai: người chưa bị hư tình địch đã tìm tận cửa khiêu khích; bất hạnh thứ ba: bỏ đá xuống giếng lại còn bị đến cả gian phu cũng không cần; bất hạnh thứ tư: mới có mấy ngày, làm sao mà tiểu ngu ngốc nhà tôi lại biến thành An Lăng tiểu tử nhà Trại Nguyệt thế này?! Cô ta lại còn quang minh chính đại bàn với bản công chúa kế hoạch lừa tiểu ngu ngốc vào người nữa chứ!

Tôi nổi khùng.

Từ từ đứng dậy, nhìn cái Trại Nguyệt đang trừng cái bản mặt theo lý phải làm, đầu lưỡi đã xoắn hết mấy vòng.

Trại Nguyệt thấy thế, nhú mi nói: “Người cũng thật là, chỉ là cứu người ra thôi mà, có cần phải kích động đến thế không? Bản cung hận nhất là bị người khác vuốt mông ngựa, được rồi, chỉ cần người nhớ, sau này không được dây dưa với An Lăng tiểu tử nhà ta là được rồi.”

Dừng một chút, Trại Nguyệt vẫn còn bộ dạng “Tỷ người rất tốt” mà vỗ vỗ bả vai bản công chúa nói: “Nói đi mà, người không định thiếu nợ ân tình, ta còn muốn cảm tạ người với An Lăng tiểu tử cãi nhau nên bản cung mới có cơ hội diễn trò, nếu không phải vậy, ta còn không biết An Lăng tiểu tử tốt như vậy. Hơn nữa, chờ người với gian phu đi rồi, ta cũng có thể dựa vào chuyện người phản bội, đi trấn an trái tim vỡ nát của hần. Ha ha! Thật ca ta nói, cái này gọi là thừa dịp người chưa chuẩn bị, bách chiến bách thắng!”

Vai tôi lại bị hung hăng vỗ hai cái, Trại Nguyệt mới cảm thấy mỹ mãn rời khỏi.

Chỉ còn lại tôi và Kỳ Nhi lẳng lặng sững sờ ở trong phòng, một lúc sau, tôi mới run run môi nói: “Kỳ Nhi, người...”

Kỳ Nhi rút đầu, vô cùng ủy khuất.

“Công chúa nếu tức giận thì mắng ta đi, trước đó... ta đã nói cô có thể không nhất thiết phải vậy.”

Tôi lấy lại giọng nói, “Người nói vậy, chẳng lẽ Trại Nguyệt mới rồi không phải vừa diễn trò sao?”

Kỳ Nhi cắn môi dưới, khó xử nói: “Công chúa, nếu tâm nguyện cầu hưu thư của cô đã thành, thì, thì cũng đừng quan tâm chi tới mấy chuyện này!”

Một câu của Kỳ Nhi như vậy, làm sao lại không khiến tôi động tâm cho được.

“Kỳ Nhi, nói ta biết, ta muốn biết rõ chân tướng.”

Kỳ Nhi nghiêng nghiêng mí mắt, giọng nói vô cùng bắt mắt.

“Công chúa, chân tướng chính là vì lúc trước chúng ta không cẩn thận, dẫn tới cảnh bá vương hoa tiến vào Mục vương phủ, hiện tại bá vương hoa này muốn đuổi hồng hạnh của cô đi rồi mọc rễ.”

“...”

Kỳ Nhi biết tôi không cam lòng, lại bổ thêm một câu.

“Ta mua chuộc được mấy tiểu thái giám trong cung, bọn họ nói, lúc trước trong ngự hoa viên, Trại Nguyệt công chúa dưới ánh trăng rắc hoa, giờ kiểm bức hôn trước mặt rất nhiều người.”

Tôi chờ người, đột nhiên nhớ lại, trước đó không lâu trên ngực tiểu ngu ngốc có một vết sẹo mờ. Lúc đó tôi còn hỏi hần, hần chỉ cười mập mờ nói, bị nhành hoa vẽ nên.

Bây giờ xem ra, nhành hoa này thật không phải giả, hay là nhành hoa đại!

Chương 43

Hôm sau, Lạc Vân Quốc mưa như trút.

Văn chiêu, tôi vì chuyện của Trại Nguyệt khiến cho ngủ không yên, lăn qua lăn lại ở trên giường, trái lăn phải đá.

Một chốc lại lằm bằm lâu bầu hết thấy đều là âm mưu, là An Lăng Nhiên cố ý an bài cho Trại Nguyệt đến kích thích bản công chúa; một chốc lại đắm ngực chán nản tiểu ngu ngốc lại dám hái hoa đại sau lưng tôi, tới tới lui lui, cho tới nửa đêm, vất vả lắm mới ngủ được.

Nhưng mới ngủ được một lúc, tôi bỗng nghe bên tai truyền đến tiếng nước chảy ào ào, đầu gối nhịn không được mà bắt đầu nhứt nhối.

Khi tới mùa đông, Tinh Nhu lâu mặt dù nằm lẻ loi giữa hồ, cao hơn nhiều so với mặt nước, nhưng bản công chúa vẫn thể nhịn được sợ, mỗi ngày đều chịu đủ sự xâm nhập của hơi lạnh lúc triều dâng, chần trong lâu cũng luôn ẩm ướt có phơi cũng không khô, vì thế, tôi tựa như thật biến thành một công chúa không may danh phù kỳ thực – tôi nào cũng ôm ánh mặt trời ấm áp trong người mà nằm lạnh run dưới chân.

Mấy ngày tiếp theo, lại còn bị phong thấp, bây giờ đầu gối lại còn đau lâm râm, tôi cũng không để ý nhiều lắm, trở mình ngủ tiếp, nhưng tựa như tiếng nước chảy lờ mờ bên tai càng ngày càng lớn, tôi vừa trợn mắt nhìn xong, nhất thời không biết làm sao.

Khóe mắt tôi thấp thoáng như có bèo nổi trên mặt nước, ào ào dập dờn như đang lướt sóng từng trận từng trận, tôi ngồi dậy sờ thử, mới phát hiện chân đã bị ướt hơn phân nửa, mưa bên ngoài vẫn còn rơi tí tách.

Tôi ngược lại thầm khinh bỉ mình, hóa ra hôm qua cả tối chỉ lo rối rắm, không chú ý đến trời mưa, qua cả một đêm tích nước, nước mưa đã tràn vào Tinh Nhu lâu, dâng tới giường bản công chúa, tiếc thay, lúc này mới đúng thật gọi là thừa cơ hãm hại, bị nhốt chìm trong nước mưa.

Tôi vừa thầm than khổ, vừa lấy ấm trà mức nước, nhưng là cũng phí công, trong lâu ngoài lâu này bình thường cũng đã cao hơn mặt hồ, bọn thủ vệ ở phía bờ đối diện canh giữ tôi trước đó không biết đã tranh thủ mưa to trốn ở chỗ nào uống rượu, bản công chúa gọi trời không thấu, gọi đất không linh, lại thêm hai cái chân đang ngâm trong nước càng lúc càng đau, vì thế chỉ đành phải ngồi chờ ở trên giường cách mặt nước không cao lắm, ôm đầu gối khấn cầu ông trời thương xót, có thể nhanh nhanh nhắc mấy người đi tiểu đêm nhớ tới còn có một Hạp Hách công chúa hồng hạnh ra tường trong thủy lao, bằng không, tôi chỉ sợ tới sáng mai, lúc bọn họ đến xem tôi, thi thể của tôi đã trôi tới bờ bên kia rồi.

Sự thật chứng minh, ông trời mặc dù có hay ngủ gà ngủ gật thật, nhưng trong thời khắc khẩn cấp nhất vẫn kịp tỉnh lại.

Ước chừng lúc nước hồ dâng lên tới giường, vừa qua bắp chân bản công chúa, rốt cuộc cũng có người xuất hiện.

Lúc đó tôi đang ôm bả vai hàm răng va loạn xạ, ánh mắt đã có chút mơ hồ, chỉ có lỗ tai còn minh mẫn mà nghe ngóng động tĩnh ở bên ngoài, thấp thoáng nghe thấy âm thanh chuồn chuồn lướt nước tạch tạch ở bên ngoài, đang định kêu cứu, chợt nghe tiếng lợi nước truyền vào phòng, hóa thành tiếng động của vật nặng chìm dưới nước, gấp rút đi ngược lại hướng nước chảy ào ạt tiến về phía tôi. Còn có, âm thanh tự nhiên của thượng đế.

Người nọ sốt ruột gọi: “Liêm Nhi, Liêm Nhi!”

Tôi mừng rỡ, lấy hết sức lực chứa đựng cả đêm trong người ra, yếu ớt nói: “Jesus, Jesus, ta đây này!”

Nói xong, cuối cùng cũng chịu hết nổi mà ngất đi.

.....

Nền nhà, bếp ảm, giường thơm, nệm êm.

Đây là phản ứng tỉnh lại đầu tiên của tôi.

Phản ứng thứ hai là Kỳ Nhi cùng với Vương mục mục, và một đám nha hoàn đều duỗi cổ ra nhìn tôi.

“A, thiếu phu nhân tỉnh rồi!”

“Tỉnh thật rồi, tỉnh thật rồi!”

“A di đà phật, ta phải đi kiện báo cho bọn Tường Ca mới được, đêm đó bởi vì bọn họ tự ý rời khỏi cương vị công tác, giờ còn đang quỳ ở phía sau viện.”

“Mau đi bẩm báo Vương phi!”

“Ta đi mời Trương đại phu!”

“Ta đi bưng lò than tới!”

.....

Bản công chúa đột nhiên có cảm giác thật sự khổ tận cam lai, nhìn bọn hạ nhân chạy tới chạy lui, Kỳ Nhi lấy khăn nóng lau mặt cho tôi, hốc mắt của tôi có chút nóng.

Kỳ Nhi nói: “Công chúa khỏe nhiều chưa?”

Không biết có phải tôi rất miễn cảm hay không, tôi cảm thấy câu hỏi này của Kỳ Nhi rất công thức hóa, giọng nói không được tốt, khuôn mặt cũng dài như ngựa, thấy tôi tỉnh rồi mà đến mí mắt cũng không thêm nâng.

Này... đang giận tôi sao?

Tôi được Kỳ Nhi giúp uống hết mấy ngụm trà nóng, mới tìm lại được giọng nói của mình: “Kỳ Nhi, người không vui sao?”

Kỳ Nhi nghe vậy, nhìn khắp phòng thấy cũng chỉ có hai người bọn tôi, mới nói: “Công chúa, hôm qua ta đi rồi, có phải còn có người đến không?”

Tôi chớp mắt, hôm qua lúc Trại Nguyệt và Kỳ Nhi đi rồi, đích thật còn có một vị khách quý tới – Lam công công trong cung.

Lam công công này tôi biết, đừng có thấy hắn là một tên nam không ra nam nữ không ra nữ, mặc đồ thái giám còn rực rỡ hơn so với phụ nữ, ông ta chính là tâm phúc bên cạnh Lạc Diên đế. Công công bước nhẹ chân, chỉ mặc một bộ đồ đỏ chót viền được khảm bạc, mặt trên thiêu vô số con bướm nhỏ nào vàng lục lam, cùng với nhành hoa hải đường rực rỡ mà công công bình thường không thể nào sánh bằng, lại không giống như lúc trước mang thêm mấy cái vòng tay, ngọc bội vui mắt.

Lam công công nói, hắn phụng mệnh Thánh thượng đến để điều tra chuyện hồng hạnh vượt tường, sợ trong đó còn có oan tình khó nói, vì vậy phải tâm phúc đến tìm hiểu.

“Ô bố Lạp Thác công chúa không cần phải sợ, ngô hoàng anh minh, đã lệnh cho thần, nếu thật là do Mục vương phủ ở giữa làm khó dễ, vấy nước bẩn “vụng trộm” lên người ngài, ngài chỉ cần nói cho lão nô, lão nô nhất định đi kể rõ ngọn ngành cho Hoàng thượng biết, làm chủ cho công chúa ngài.”

Tôi ngạc nhiên, trước giờ chỉ cho Lạc Diên đế là một tên hôn quân, nói không chừng lại là một lão vương bát giả trư ăn hổ. Ba phương thế quân, ông ta đã sớm rõ, hôn sự của Mặc Ngọc và Nguyệt Nhi cho dù không có tôi ở giữa cản trở, nói không chừng lão cáo già này còn có sau chiêu.

Chỉ là như bây giờ cũng tốt, trai cò tranh chấp, ngư ông như ông ta lại có thể thừa thắng truy kích. Nếu là người bên ngoài, thật sự vụng trộm, thấy được chỗ dựa Lạc Diên đế như bây giờ, khẳng định sẽ thay trắng đổi đen, kiên quyết nói Mục vương phủ buộc mình làm thế, cứ vậy, Lạc Diên đế liền không tốn một binh một tốt nào cũng có thể dọn được hang ổ của An Lăng Tiều.

Tiếc là, ông ta đã nghĩ sai rồi.

Tôi ngoại trừ bản thân, cũng chưa từng có chút xíu ý tứ nào tổn thương đến Mục vương phủ.

Tôi nói: “Công công lo lắng quá rồi, không có chuyện này.”

Lam công công nhượng mảy, vẻ mặt nhìn tôi có chút khinh bỉ, không chừng trong lòng còn đang nghĩ có ai mà ngu như tôi không, ngay cả có cơ hội cần ngược lại một cái cũng không dám.

“Công chúa ngài nên cẩn thận ngẫm lại xem? Nếu phải vác trên lưng danh hào dân phụ cũng không dễ nghe cho lắm.”

“Thật sự không có, bản cung đúng thật là đã hồng hạnh ra tường, công công mời về cho.”

Chuyện sau đó không cần kể nữa.

Tôi nhìn khuôn mặt trong sáng của Kỳ Nhi, “Lam công công có vấn đề gì à?”

Kỳ Nhi nén giận, vứt khăn mặt trên tay ra dứt khoát lắc đầu.

“Công chúa cô nói thực đi, có phải không tin Kỳ Nhi không?”

Tôi ngạc nhiên, sao tự nhiên lại nói vậy?

Từ lúc mình xuyên tới đây, đều là do Kỳ Nhi chăm sóc, giúp đỡ, nếu không có cô ấy, tôi đã sớm chết từ đời nào. Chuyện này... Tôi nhanh chóng tỏ rõ tâm ý: “Kỳ Nhi người đừng nên nghĩ bấy bạ, có phải có kẻ nào thừa lúc khoảng thời gian ta bị giam lỏng rồi khua lưỡi không? Tâm tư của ta đối với người chẳng lẽ người còn không hiểu sao?”

Nghe vậy, Kỳ Nhi đột nhiên chấn động, có chút không khống chế được mà đứng dậy hét với tôi: “Vậy tâm của Kỳ Nhi đối với công chúa, cô cũng không biết sao?”

“Nếu cô đã thật tâm đối với ta, có gì phải ở sau lưng ta cùng với tên Văn Mặc Ngọc kia bày trò hả?”

“Đó là chưa tính, sao đêm qua cô còn định móc tất cả nước bồn về phía mình?”

“Cô có biết hay không, hiện tại chuyện này đã rơi đến tai Lạc Diên đế, cả hoàng cung, cả Lạc Vân Quốc đều tin bay đây trời hết rồi!”

Tôi im lặng, để mặc cho Kỳ Nhi phát hỏa.

Kỳ thật hôm Kỳ Nhi đến Tinh Nhu Lâu thăm tôi, tôi liền cảm thấy cô ấy có gì đó không vui. Chỉ là hôm đó có người chèo thuyền, một đồng nha hoàn gã sai vặt, chúng tôi có mặt qua mảy lại, cũng không thể nói gì nhiều.

Lúc này, Kỳ Nhi rốt cuộc cũng nổi giận.

Giận thì theo lý phải giận thật, chuyện này, đích thật cũng là do tôi không đứng trước.

Lúc cùng Văn Mặc Ngọc bày ra vở diễn hồng hạnh vượt tường này, tôi cũng không nghĩ tới chuyện cho Kỳ Nhi biết. Kỳ Nhi nếu có thể hỗ trợ Túc Phụng lừa tôi với tiểu ngu ngốc đồng giường, cũng nói lên rằng cô ấy đã dung nhập vào cuộc sống của Mục vương phủ, kỳ thật cũng là mong cho tôi sau này được sống yên ổn.

Đáng tiếc thật là đáng tiếc, tôi còn lựa chọn con đường cầu hưu thư này.

Kỳ Nhi thấy tôi không nói, có lẽ lửa giận không còn lớn nữa, lại bỏ nhào vào bên giường tôi nhỏ giọng nói: “Công chúa, cô mạo hiểm lớn như vậy, chỉ là vì cầu hưu thư, cô có biết bản thân mình có thể đầu rơi xuống đất không?!”

Lòng tôi dao động, nhìn đôi mắt hơi hơi phấp phồng của Kỳ Nhi, có chút đau lòng, tôi bị bệnh đã nhiều ngày, cô ấy còn cố nén lửa giận trong lòng mà chăm sóc tôi.

Tôi vuốt vuốt đầu của cô ấy cười nói: “Cơ hội sinh ra từ trong nguy hiểm, không phải đã qua rồi sao? Không có gì đâu.”

“Không có gì đâu?” Kỳ Nhi kêu lên quái lạ, lại như đứa trẻ mà vụt đứng dậy, lắc đầu nói, “Cô, cô...” Một lúc lâu sau cô ấy mới duỗi thẳng đầu lưỡi nói: “Công chúa à công chúa, cô ngàn sai vạn sai lại sai ngay chuyện

giấu diếm ta lần này. Cô có biết hay không, hiện tại Hạp Hách Đại Hân đã biết được chuyện này; cô cũng có biết hay không, Đại Hân đã viết thư ra roi thúc ngựa cho người tới báo với Lạc Diên đế, đòi xử trảm!”

“...” Tôi giật mình, nhất thời không kịp phục hồi lại tinh thần.

“Hả?”

Kỳ Nhi sốt ruột nói: “Văn Mặc Ngọc là người Lạc Vân, mặc dù hẳn ta biết địa vị của nữ tử Hạp Hách rất cao, nhưng là có một thứ tuyệt đối tuyệt đối không được phạm. Ở Hạp Hách, nữ tử có thể tự ý lựa chọn nam nhân mà mình thích, nhưng nếu đã nhận định, thì cả đời không thể sửa, mặc kệ nam nhân này sống hay chết, cô cũng đều phải tuân thủ hứa hẹn, chăm sóc nam nhân đó cả đời. Công chúa cô có là con gái của Đại Hân đi chăng nữa, nhưng nếu đã phạm vào cấm kỵ của Hạp Hách quốc, cho dù Đại Hân có tha cô, vu bà tông sư của Hạp Hách cũng sẽ phái người ám sát cô dù là chân trời góc biển, tiêu diệt nỗi sỉ nhục này của Hạp Hách. Có đây chính là tự mình nhảy vào hồ lửa rồi đấy!”

Tôi mở to hai mắt, nhất thời không nói gì.

Nằm ở trên giường, mặc dù không cảm thấy được có phải chân có chút như nhũn ra hay không, nhưng trán tôi đã đổ từng tầng mồ hôi dày đặc.

Nói vậy thì, tôi chết chắc rồi?

Cổ nhân từng dạy, chết có nặng như thái sơn, cũng có nhẹ tựa lông hồng.

Tôi vì hồng hạnh ra tường mà chết, nếu như tới Diêm Vương điện, chẳng phải là chết oan sao?

Kỳ Nhi thấy tôi không đáp trả, hít thật sâu, lại tiến đến trước mặt tôi, cầm lấy tay của tôi.

“Công chúa, ta đã nghĩ rồi, giờ chỉ có một cách.”

Tôi giương mắt nhìn cô ấy, có chút thất kinh.

“Khai ra An Lăng Nhiên. Nói ọi người, kỳ thật gian phu chính là An Lăng Nhiên.”

Tôi buông mí mắt, tia hào quang duy nhất trong mắt cũng dần tắt đi.

Nếu mà như thế, so với Lam công công dụ tôi nói ra “Mục vương phủ bức tôi hồng hạnh ra tường” có gì khác nhau đâu? Giấy không thể gói được lửa, đã nhiều năm như vậy, một khi chuyện hai Văn Mặc Ngọc xuất hiện ở hai nơi phát sinh, không có khả năng không ai phát hiện, nếu tôi khai ra tiểu ngu ngốc, Lạc Diên đế tùy tiện ban cái “tội khi quân” cũng đủ làm Mục vương phủ sụp đổ, hơn thế nữa, Lạc Diên đế hoặc là Thái tử Huyền Dực cũng sẽ bắt đầu cảnh giác, khi đó, binh lực phía sau An Lăng Tiêu, tài vật, còn có Lý Đình Chính, Trương Thế Nhân, Văn Mặc Ngọc... đều có thể bị đào ra.

Vì mạng của tôi, mà phải hy sinh nhiều người như vậy, tội này so với “Hồng hạnh ra tường” còn lớn hơn nhiều?

Thật sự có thể chứ?

“Công chúa.” Kỳ Nhi lại cúi đầu gọi.

Tôi rút bàn tay của mình từ trong tay cô ấy ra, nhắm mắt ngưng thần.

“Có lẽ ta... còn nghĩ lại.”

Tôi vốn đơn thuần chỉ muốn cầu hưu thư, đơn thuần muốn rời khỏi âm mưu quỷ kế, chỉ là sao tôi càng muốn trốn, thì mấy thứ này lại càng quấn lấy tôi càng chặt, càng làm cho tôi không thở nổi?

Có lẽ, thật sự chết cũng không tồi lắm.

30. Chương 44

Chương 44

Mới chỉ hai ngày, tôi rốt cuộc cũng nhận được thư mà mình hằng mơ ước.

Phía trên viết rõ:

Người viết thư An Lăng Nhiên, hai mươi lăm tuổi cưới Hạp Hách quốc công chúa Ô bố Lạp Thác làm vợ, kể từ sau khi xuất giá, phạm nhiều sai lầm, hợp với thất xuất chi điều, giờ trả lại bản tông, mặc cho tái giá, cũng không phản đối. Cởi trừ oan kết, đôi bên chia tách, đều sinh vui mừng.

Lạc khoản: An Lăng Nhiên

Nhóm mù mù đứng bên cạnh thấy, đều không ai mở miệng, chỉ buông mắt đứng thẳng, ngược lại mỗi Trương Thế Nhân vội tới xem bệnh cho tôi là lắm lời.

“Ai nha nha, thư này rốt cuộc cũng cầu được rồi, chúc mừng công chúa, chúc mừng công chúa.”

Nếu là trước kia, tôi còn có thể dắt da mặt ứng phó với Trương Thế Nhân vài câu, bây giờ, chỉ còn lại hai con mắt khinh thường.

Ngày mai, bản công chúa sẽ bị đưa đến pháp trường xử tử, giờ Trương Thế Nhân còn có tâm tình mà chúc mừng tôi, có thể thấy vui sướng khi người gặp họa là một loại cảm dật vu ngôn biểu. (bộc lộ qua lời nói)

Tôi nói: “Thật là cảm ơn Trương đại phu quan tâm, ta có chết... cũng sẽ không quên người.”

Lão Trương đồng chí nghe tôi cố ý nhấn mạnh chữ “chết”, lại còn cười hớn hở mà sờ sờ râu, “Có nhớ lão phu hay không cũng không quan trọng, chỉ cần nhớ tới tiểu thế tử là được rồi. Công chúa cũng biết, nhiều ngày qua tiểu thế tử vì chuyện của ngài mà chạy vạy khắp nơi, ai nha nha, đúng thật là tình thâm ý trọng a!”

Tôi trầm mặc, không lên tiếng.

Lão vương bát này có chỗ nào là đang khen tiểu ngu ngốc tình thâm ý trọng đâu hả, rõ ràng là đang nói mé bản công chúa không biết điều, nam nhân tốt thế đừng nên quây ầm ĩ như vậy, giờ gây ra họa, lại còn bắt tiểu ngu ngốc đi lau móng.

“Từ lúc công chúa rời khỏi thủy lao, có từng gặp tiểu thế tử không?”

Tôi gương mặt ngó ngó nhìn Trương Thế Nhân, cúi đầu thở dài, lắc đầu.

Tiểu ngu ngốc lần này sợ là rất đau lòng, đừng nói là thăm, ngay đến cả nhắn gửi cũng không có. Tôi thầm nghĩ, đều đã đến nông nổi này, nói vẫn là nên nói, bằng không cả đời này, hẳn đều sống ở trong mộng, tôi chết cũng không được minh bạch, cuối cùng, hẳn có lên đến trước mộ phần của tôi khóc một hồi, gọi cũng là gọi tên của người khác.

Nếu hẳn đã không muốn thấy tôi, tôi càng phải đi gặp hẳn.

Vì thế, bản công chúa tiến bước Trương Thế Nhân xong, rồi vội sang biệt viện.

Từ lúc tôi được vớt ra khỏi Tinh Nhu lâu, tiểu ngu ngốc giống như rùa đen rút đầu, trốn biệt trong biệt viện. Tôi vừa tới, quả thật là dọa cho hắn nhảy ngược.

Dưới ánh đèn cầy chập chờn, tiểu ngu ngốc đang không yên lòng mà đọc sách, mày nhíu lại, môi nhếch lên nhưng cũng không nói rõ ra được tư vị gì.

Hôm nay, tiểu ngu ngốc mặc một bộ quần áo màu tím nhạt lịch sự, tóc đen chưa búi, chỉ dùng một cây trâm ngọc tùy tiện quần lại, làm tôn lên khuôn mặt trắng như ngọc, trong phảng phất, thật giống như mẫu đơn thành tinh, càng tô thêm vẻ phong lưu phóng khoáng.

Thấy tôi cười mím mím bước vào, tiểu ngu ngốc hơi kinh sợ, đôi mắt đen nhánh trong veo cứ trừng tôi, chỉ là không nói lời nào.

Tôi cười nịnh nọt nói: “Thế tử chớ sợ, ta dù gì cũng coi như là vợ trước, nói làm đều thiện, sẽ không hại người đâu.”

Tiểu ngu ngốc chớp mắt nhìn nhìn, nắm tay kê trước miệng khăn giọng, hơi mắt tự nhiên xoay đầu đi.

Tôi rút hươu thư trong người ra, cẩn thận bước tới đặt xuống bàn.

“Thế tử người xem, trên hươu thư này tuy có tên của ngài, thế nhưng không có con dấu, ta...”

Tiểu ngu ngốc nghe vậy đột nhiên quay lại đầu, cảm tức nói: “Nàng chỉ vì cái này mà tới tìm ta sao?”

Tôi lú lờ, mắt nhìn mũi, mũi dừng trạm ở tim, tới tìm người chỉ là cái có, chẳng qua là muốn tìm một lời đạo đầu thôi.

Hai người chúng tôi đều không lên tiếng, cứ như vậy mà một người đứng sững, một người ngồi đó trầm mặc, cửa lớn không đóng, tựa hồ như có chút gió lạnh thổi vào, tôi bỗng dưng cảm thấy, có chút xót xa trong lòng.

Vì chuyện cầu hươu thư này, mà tôi đã mang lên lưng một đồng bêu danh, đến cả Kỳ Nhi lúc đầu không hờn giận, đến hôm qua còn đứng trước giường giơ chân trách cứ, nếu đã có tình cảm với tiểu thế tử, lại còn là vợ chồng danh chính ngôn thuận, công chúa có gì làm vậy?

Tiểu thế tử sử dụng một chút âm mưu quỷ kế với cô cứ cho là không đúng đi, nhưng vợ chồng cãi nhau ầm ĩ cũng đã qua rồi, người yêu cô vì cô mà mặc kệ nguy hiểm sao cô còn muốn rời khỏi, cô cần cái gì chứ? Cô muốn cái gì chứ hả?

.....

Nói như vậy, lúc tôi ở thủy lao, nằm trên giường bệnh nghe rất nhiều, rất nhiều, có một số việc không nói nên lời, không thể trốn tránh, bàng hoàng đến nỗi ngày hôm nay, là lỗi của tôi, cũng là lỗi nhập vào xác của Ô bố Lạp Thác này, sai cũng đã sai, âm kém dương sai, vừa vắn tôi vào Mục vương phủ, gặp An Lăng Nhiên.

Thật lâu sau, tôi mới nghe thấy được giọng nói của chính mình.

“An Lăng Nhiên, lúc ở Tinh Nhu lâu... cảm ơn người đã cứu ta.”

Ngày ấy nước ngập Tinh Nhu lâu, tôi dù đã vô tri vô giác, nhưng vẫn có thể phân biệt được âm thanh hét to gấp gáp đó xuất phát từ cửa tiểu ngu ngốc, sau lại nghe Vương mục mục nói, kỳ thật ngày ấy, tiểu ngu ngốc vốn không ở trong phủ, mà đang ở trong cung bàn bạc chính sự, đến nửa đêm, tiểu ngu ngốc thấy mưa càng ngày càng lớn, vì lo lắng cho an nguy của tôi, mà ngang nhiên xông ra cửa thành, quay về cứu tôi.

Vừa dứt lời, tiểu ngu ngốc tựa như con mèo bị cháy lông, nhất thời đứng ngồi không yên.

Chốc lát, hần mới nắm chặt đầm tay nói: “Ngày ấy, người nọ mà người gọi ở Tinh Nhu Lâu... là ai?”

Tôi chớp mắt, nhất thời phản ứng không kịp.

Tôi gọi ai?

An Lăng Nhiên thấy thế, đứng dậy càng lúc càng không được tự nhiên.

“Liêm Chi, người hao tâm tổn trí cầu hươu thư, ta vốn chỉ nghĩ người muốn thoát khỏi những âm mưu quỷ kế, giờ xem ra, đúng là có gian phu thật.”

Trợn mắt há hốc mồm.

Tôi móc móc lỗ tai, có chút không tin nổi.

“Người cũng tin ta có gian phu sao?”

Chuyện này đúng thật là quá khó tin lắm rồi, thấy An Lăng Nhiên ứ đọng đến tận giờ này, tôi còn tưởng đầu hần tức giận vì chuyện tôi nhất quyết cầu hươu thư chứ, nói nửa ngày, ai dè là đang ghen, có lẽ là do ăn phải dấm chua bị hỏng.

Tiểu ngu ngốc cười lạnh: “Hươu thư dù gì cũng đã nằm trên tay người rồi, người cần gì phải gạt ta nữa? Cái tên Jesus kia, rốt cuộc là ai!”

“...”

Nếu có thể, thỉnh quạ đen mặc sức mà bay qua đi.

Tôi giống như bị sấm sét bổ trúng đầu, vất vả lắm mới hoàn hồn lại được, phản ứng đầu tiên chính là cười to.

Cười đến mức đứt ruột hết, tôi mới làm như có thật nói: “A di đà phật, thật là tội lỗi, tội lỗi!”

Tiểu ngu ngốc đại khái cũng nhìn ra được chút manh mối, chỉ nói: “Có ý tứ gì?”

Tôi lườm hắn một cái, “Thích ca mâu ni, chắc tiểu thể tử có biết nhỉ?”

“...Biết.”

“Mẹ già của người ngày nào cũng đặt Phật tổ bên miệng, sao không thấy cha chồng ghen?”

“...”

Tiểu ngu ngốc không mở miệng, vẻ mặt kỳ lạ, tôi lúc này mới phát hiện là đã dùng sai từ rồi, bèn khàn giọng nói: “Thực xin lỗi, không nên gọi cha chồng, là Mục vương gia.”

“...”

Tiểu ngu ngốc vẫn không nói lời nào, tôi chỉ đành nói tiếp: “Jesus này, là người lãnh đạo của một giáo phái ở phương tây, cũng giống như ngọc đế mà chúng ta hay nói. Lúc ấy trước khi ta gần sắp chết, vẫn ngắm trông chúa cứu thế Jesus mau xuất hiện, kết quả người liền hiện ra.”

Nói xong, tôi cúi đầu không biết làm sao.

Cho dù bây giờ có giải thích rõ ràng đi chăng nữa, cũng có tác dụng gì sao?

Từ đầu đến cuối, An Lăng Nhiên cũng không phải là của tôi, cho dù có ghen, hay ăn dấm chua cũng là cô gái kia.

Người đó, dấm chua của một cô gái tên là “Tổ Tâm”.

Thật sự là... không biết nên khóc hay nên cười đây.

Nửa tháng trước, Văn Mặc Ngọc tìm tôi, nói rằng tiểu ngu ngốc vì theo đuổi tôi mà xài đủ loại mưu kế, tôi vô cùng tức giận, mấy ngày sau đó, còn quyết định đi đàm phán với tiểu ngu ngốc, đồng thời lập thệ đêm nay không trừng trị được hắn tuyệt không bỏ qua.

Nhưng kế hoạch vẫn luôn có chút biến hóa, tiểu ngu ngốc say mềm được hạ nhân khiêng về, lại còn bị bọn đồng liêu chúc đến hôn mê.

Đáng thương cho công chúa tôi, đành phải cởi thắt lưng áo ra giúp, lại vừa rửa chân vừa xoa bóp người, An Lăng Nhiên nửa tỉnh nửa mê, cứ ôm lấy tôi hôn như sói, vừa hôn vừa lảm nhảm lẫn nhải, hắn gọi: “Tổ Tâm, Tổ Tâm.”

Tôi hết sức khiếp sợ, đẩy hắn ra lạnh nhạt nói: “Người nhận sai người rồi, ta là Liêm Chi.”

Ai ngờ tiểu ngu ngốc lại còn tình ý miên man mà ôm lấy tôi từ phía sau nói: “Liêm Chi cũng được, Tổ Tâm cũng được, không phải đều là nàng sao? Ngốc này, nàng tưởng ta không nhận ra được nàng hay sao? Nốt ruồi ở mi tâm của nàng, ta còn nhớ rất rõ, sờ cũng giống như mười mấy năm trước.”

Tôi run rẩy cả người, An Lăng Nhiên lại hôn mi tâm của tôi nói: “Tổ Tâm, dù đã nhiều năm rồi, nhưng ta vẫn còn nhớ rất rõ ước định năm đó, ta nói rồi, ta sẽ cưới nàng, nàng cũng giống như trước đây, ngay cả diện mạo cũng không thay đổi.”

“Mười ba năm trước, ta với mẫu thân bị người khác đuổi giết, là nàng ở dưới đáy cốc cứu ta; là nàng nói mẫu đơn ngoại trừ bề ngoài còn có rất nhiều tác dụng; là nàng dạy ta giả ngốc để tránh tai mắt của mọi người... Sau đó ta có đi đến gò núi nhỏ tìm nàng, căn phòng cổ đã bị đốt rồi, ta nghĩ nàng đã bị... A! Hóa ra nàng vẫn còn sống, lại còn làm vợ của ta...”

Mọi thứ đến quá bất ngờ, tôi thật sự không cách nào tiếp nhận được.

Không phải chưa từng nghĩ tới, vì sao tôi vừa vào phủ, An Lăng Nhiên cứ tỏ ra vô cùng chấp nhất đối với tôi.

Không phải chưa từng nghĩ tới, cái thân xác này trước kia rốt cuộc đã từng trải qua những gì.

Không phải chưa từng nghĩ tới, tại sao An Lăng Nhiên lại thích tôi như thế.

Hóa ra hóa ra, tình yêu dành cho tôi đều gắn trên người một cô gái tên là “Tổ Tâm”.

Mười hai tuổi năm ấy, tiểu ngu ngốc được Tổ Tâm cứu, từ đó liền nhận đi cô gái này, nhận định nàng là vợ của hắn, âm kém dương sai, vào phủ là Liêm Chi tôi, chứ không phải Tổ Tâm.

Tổ Tâm đích thật, trừ bỏ cái xác, cái gì cũng không còn lưu lại.

Tiểu ngu ngốc lại nghĩ rằng, nhân duyên của mình rốt cuộc cũng tới rồi.

Tôi vẫn không đề cập tới chuyện trước kia, hẳn vì mọi thứ mà lợi dụng tôi không muốn nhắc nữa, theo ý của tôi, không hề gọi hai chữ “Tổ Tâm”, chỉ tại đêm nay say rượu, nên để lộ tâm cơ. Phần tình cảm bố thí này, tôi thật sự nhận không nổi.

Bởi vì, tôi yêu An Lăng Nhiên.

Bởi vì, tình yêu trước giờ đều chính là ích kỷ, tôi không muốn cùng với cái xác không hồn của Tổ Tâm chia sẻ trái tim An Lăng Nhiên.

Tình yêu làm cho tôi muốn trốn tránh, tình yêu làm cho tôi muốn thoát khỏi thân xác của Tổ Tâm.

Có lẽ, bây giờ rời khỏi, bây giờ có chết cũng không tồi lắm.

Để cho sâu tận đáy lòng của An Lăng Nhiên, vĩnh viễn vĩnh viễn nhớ mãi Tổ Tâm, nhớ kỹ những ngày này, nếu vậy, cho dù có sống thoải mái thì vào năm nào đó ngày nào đó, thông minh như An Lăng Nhiên, đột nhiên phát hiện tôi là hàng giả, cảm thấy bản thân bị tôi lừa dối, thà là thế này còn tốt hơn.

Vì lý do ấy, mà tôi thật sự không thể nào mở miệng với Kỳ Nhi.

Vì thế, tôi tự chủ trương cầu hưu thư, cùng Văn Mặc Ngọc đạo ra vở diễn kia, ai biết được, màn này vừa diễn xong lại tự bức chính mình vào bước đường cùng.

Tôi rất tin tưởng, đây chính là số mệnh.

Trong vận mệnh đã định, duyên phận của tôi với tiểu ngu ngốc đã hết rồi.

Chỉ là, sau đó tôi thật sự rất sợ, tiểu ngu ngốc đến trước mộ phần của tôi, lại gọi tên của Tổ Tâm, cho nên đêm nay, tôi đã quyết định, nói hết ra tất cả mọi chuyện, cho dù có chết, cũng phải chết minh bạch, tiểu ngu ngốc cũng nên tỉnh lại giấc mộng của chính mình.

Tổ Tâm cứu hắn vào nhiều năm trước, đã chết rồi.

Tự nhéo nhéo cánh tay của mình, rốt cuộc cũng lấy được đủ dũng khí nói: “Tiểu ngu ngốc, kỳ thật ta không phải...”

“Ngô!”

Nói còn chưa xong, môi tiểu ngu ngốc đã dán sang đây, rất ẩm rất ngọt.

Cùng với nước mắt của tôi, lại có chút mặn.

Cảm nhận được hơi thở mùi đàn hương từ miệng, tôi có chút si mê mà với lấy mùi tử đinh hương từ trong miệng tiểu ngu ngốc, tôi nghĩ, trước khi chết cứ để truy điệu rằng hàm đi, chỉ trăm luân một đêm thôi, cũng tốt.

Tiểu ngu ngốc cuốn lấy đầu lưỡi của tôi dây dưa, tay cũng không cam tâm di chuyển trên người tôi, cũng không biết là ai đẩy ai, chúng tôi tới bên giường, gỡ bỏ hết quần áo vướng víu của nhau, tôi chủ động dán lên người tiểu ngu ngốc, lấp bắp mà hôn hắn, thật lâu sau, An Lăng Nhiên cuối cùng rên lên một tiếng, đẩy vào trong tôi...

.....

Sau đó, tiểu ngu ngốc nặng nề thiếp đi, tôi ghé vào mép giường, nhìn gương mặt đang ngủ như trẻ con của hắn.

Xoa nhẹ lên mấy sợi tóc đen như mực của hắn, lại có hơi luyến tiếc.

Ngoài cửa, truyền đến giọng nói đầy ẻo lả của Lam công công.

“Công chúa, Thánh thượng đã nhân từ trì hoãn cho ngài một buổi tối, trời sắp sáng rồi, ngài cũng nên mau chuẩn bị theo lão nô thôi.”

Hôn hôn lên bờ môi mềm của tiểu ngu ngốc, tôi khàn giọng nói: “Biết rồi.”

Tôi không phải thánh nhân, chưa từng nghĩ tới chuyện hy sinh một mình mình để cứu cả Mục vương phủ, thế nhưng tôi đã nợ An Lăng Nhiên nhiều lắm rồi, tôi không thể nợ hắn thêm một cái mạng nữa.

Tâm tư của hắn dùng đầu ngón chân cái thôi cũng đoán ra được – cướp pháp trường hoặc là giữa đường thừa nhận mình chính là “gian phu” kia, bất luận là làm sao, tôi cũng đã nợ An Lăng Nhiên, nợ Tố Tâm kia nhiều rồi. Ngay vào lúc viết hưu thư cho tôi, cũng là vì tiểu ngu ngốc sợ sự tình bị bại lộ, liên lụy đến tôi.

Tình cảm như thế, nếu là dành cho Liêm Chi, hoạn nạn gặp chân tình, tình cảm này, toàn bộ cho Tố Tâm. Bất đắc dĩ, tôi chỉ có thể lựa chọn bỏ thuốc vào trong trà của tiểu ngu ngốc.

Ngủ một giấc ngon lành, đợi lúc người tỉnh lại, Tố Tâm giả cũng đã đầu rơi xuống đất, giữ được trên dưới hơn trăm cái mạng của Mục vương phủ cũng coi như không uống. Nếu còn có thể gặp lại cái lão già râu bạc dưới âm phủ kia, tôi nhất định nhờ lão ta tiến cử giới thiệu, dẫn tôi đi gặp Tố Tâm thật, nhìn xem rốt cuộc là cô gái thế nào, lại có thể làm cho An Lăng Nhiên tưởng niệm nhiều năm liền như vậy.

Chỉnh quần áo ra cửa, một đám người lập tức bao vây, áp giải tôi đi ra ngoài.

Khi ra Mục vương phủ, chỉ thấy An Lăng Tiêu và Túc Phượng đều đang đứng ở cửa, một lúc không nói gì.

Túc Phượng nói: “Liêm Chi, hưu thư rất cục cựa cũng đã lấy được rồi, có gì muốn nói với mẹ chồng trước là ta đây không?”

Tôi cười: “Chim già trụi lông cái gì cũng tốt, chỉ là quá ra vẻ.”

Túc Phượng nghe thấy lời này, thế mà lại không trừng mắt xanh dờn mắng tôi vô lễ, chỉ nói: “Cái nhánh cây trơ trọi người cũng chả có gì tốt, chỉ giới giả bộ thông minh.”

(*) Hai vị này đang mắng khéo nhau, Túc Phượng là phụng hoàng, còn Liêm Chi là hoa sen, mắng hay quá chứ, Túc Phượng là chim rụng lông – đúng, Liêm Chi là hoa sen không có nhánh – quá đúng luôn.

“Mẹ chồng dạy rất phải, con dâu ngu dốt, vẫn không học được ‘giả ngu không điên’”

An Lăng Tiêu thở dài, lắc đầu.

“Đến lúc này rồi, còn đấu khẩu cái gì nữa. Thúy Nguyệt!”

Tiểu nha đầu bị gọi, lập tức khôn khéo tiến lại gần, nhét cho tôi gói đồ gì đó.

Tôi ngạc nhiên, không biết là cái gì.

Túc Phượng nhướn mày: “Chuyện tình cảm của người trẻ tuổi bọn người ta không muốn hiểu, dù gì người cũng là con dâu mà ta vất vả lắm mới đoạt về được, chết thì tiếc thật, mau đi nhanh đi!”

Tôi giật mình, ngây ra như phỗng mà nhìn thẳng vào Lam công công cùng với bọn thị vệ mang đao.

Lam công công quynh rũ mà vẩy vẩy ngón tay: “Đáng ghét, đừng có nhìn ta như vậy.”

Tôi nén buồn nôn đến run rẩy, An Lăng Tiêu nói: “Lam công công là bằng hữu nhiều năm của Tiêu mô ta, cũng sẽ không làm khó dễ người đâu, Liêm Chi, trước hết ra ngoài tạm trốn khỏi đầu ngọn gió, bên ngoài mẹ chồng người đã sớm an bài rồi.”

Tôi ước chừng gói đồ trong tay, xem ra chắc là bạc. Thật là không ngờ tới được, An Lăng Tiêu đã quyền khuyh vua đến mức này, ngay đến cả tâm phúc bên người Lạc Diên đế cũng là người của ông ta.

Cho nên nói, gừng càng già càng cay, tiểu ngu ngốc mới chỉ thăm nghĩ đến chuyện cướp pháp trường, thì cha mẹ hắn lại đã sớm an bài xong xuôi đường lui.

“Cha chồng mẹ chồng, ta...”

Túc Phượng phát tay áo cắt ngang lời tôi, “Đến lúc này rồi còn nói gì nữa, đi nhanh đi! Kỳ Nhi đâu? Kỳ Nhi!”

Tiếng nói vừa dứt, mọi người đã nghe thấy tiếng bước chân chĩnh tề, âm thanh vũ khí ma sát, quả nhiên quay đầu lại, đám người như nước này chảy này đã dừng mãnh tiến vào Mục vương phủ, vây quanh chúng tôi hết trong ba tầng ngoài ba tầng.

Tôi giương mí mắt nhìn nhìn nhóm quân lính mặc áo giáp đen cầm hỏa thương trong tay, hít lấy ngậm khí lạnh nói: “Thiết kỵ quân.”

Đây mới thật sự gọi là sau còn có sau chiêu, đồng nghĩa với chuyện có muốn chạy cũng đã quá muộn.

Thế nào, tôi cũng được đi gặp Tổ Tâm.

31. Chương 45

Chương 45

Thiết kỵ quân quay kín Mục vương phủ chật như nêm cối.

Phút chốc, thiết kỵ quân chừa ra một đường, một nam tử mặc y phục màu xanh mới vẽ vẽ chiếc quạt giấy nghênh ngang bước lại trước mặt chúng tôi.

Tướng mạo trung bình, thân hình hơi béo. Lại còn mặc một bộ đồ màu xanh rì như chọc vào mắt người khác, cũng viền vàng viền đỏ giống như Lam công công, nhưng đoạt được nhiều sự chú ý hơn.

Từ lúc người này dừng lại, hai người cứ thế mà trừng mắt xanh rờn, liên tục không ngừng.

An Lăng Tiêu cười chấp tay lên giọng: “Dương công công.”

Hèn gì Lam công công không muốn đợi gặp, hóa ra là oan gia cùng ngành.

Dương công công được An Lăng Tiêu cúi đầu, cũng không thấy áy náy, chỉ hừ hừ mà liếc mắt lạnh nhìn đối thủ một mắt một còn với mình là Lam công công nói: “Ta phụng mệnh hoàng hậu, tới đón Hạp Hách công chúa tiến cung.”

Dương công công cố ý nhấn mạnh kéo dài hai chữ “Tiến cung”, cái giọng nói vốn đã bắt nam bắt nữ mà còn bị kéo cao như vậy so với tiếng gà mái gọi xuân cũng không có gì khác nhau.

Cả người tôi nổi đầy da gà, bà hoàng hậu này cũng thông minh thật, biết An Lăng Tiêu trong lúc nguy cấp có thể thả dây xích, lại sợ gây ảnh hưởng đến sủng ái của các bệ phái trước mặt Lạc Diên đế, vì thế quân pháp bắt vị thân, phái tâm phúc tới bắt tôi.

Lam công công nghe vậy, tức giận đến đầu bốc khói.

“Người cái đồ tiện nô tài, nói vậy là ý gì? Chẳng lẽ Tật gia ta lại có thể tự ý thả công chúa đi sao?”

Dương công công hừ hừ mũi, vẻ mặt khinh thường: “Lam công công hết lòng hộ chủ, đương nhiên sẽ không. Nhưng là hoàng hậu đã ra mệnh lệnh tiểu nô cũng thể làm trái.”

Nói xong, liền nhìn về phía tôi bên này nói: “Công chúa, vẫn phải xin mời.”

Tôi thăm thử dài, là phúc không phải họa, là họa thì tránh không khỏi. Chuyện này, sớm hay muộn gì cũng phải đến.

Quét mắt nhìn An Lăng Tiêu với Túc Phương, tôi xoay người đang định giơ chân bước, lại bất ngờ nghe thấy tiếng hét lớn từ phía sau truyền tới: “Chậm đã!”

Quay đầu lại ngừng mắt nhìn, dưới ánh trăng, bộ y phục màu trắng của Kỳ Nhi như phát sang.

Tôi nhú mày: “Kỳ Nhi?”

Kỳ Nhi có vẻ như không nghe thấy tiếng tôi gọi, hơi thở đều đặn sải bước đi đến trước mặt tôi, chĩa ngón tay vào người tôi nói: “Nàng là công chúa giả!”

Lập tức, tôi giống như bị sấm sét bổ trúng đỉnh đầu, ba hồn sáu phách bay tứ tung dưới ánh trăng.

Tôi đã đến nông nỗi này, Kỳ Nhi người lại còn có thâm cừ đại hận với ta, có cần phải họa vô đơn chí đến thế không?

Dương công công nghe vậy cũng mờ mịt.

“Đây là nha đầu nào, chớ có xằng bậy!”

Kỳ Nhi ánh mắt thâm thúy mà trừng mắt liếc nhìn Dương công công một cái, lúc này mới quay lại nhìn tôi buồn bã nói: “Ta không có nói bậy, nàng đúng thật là công chúa giả, bởi vì...”

“Bởi vì ta mới chính là Ô bố Lạp Thác thật sự!”

“...”

Dưới ánh trăng sáng vàng vạc, linh hồn của tôi lại bị thêm một hồi sấm bùm bùm mà đánh ngược trở về cơ thể.

“Kỳ Nhi, người...”

Nói còn chưa xong, bên kia Túc Phương đã lạnh lùng quát nói: “Nha đầu điên nào đây, người đâu, mau kéo xuống cho ta!”

“Khoan đã!”

Kỳ Nhi phát tay, rất có khí thế mà nhìn quanh mọi người một vòng, giọng nói vang lạnh lạnh: “Thất điện hạ, còn chưa chịu ra sao?”

Vừa dứt lời, quả nhiên trong góc tối hiện ra một bóng người.

Mi mắt cong cười, đúng là Thất điện hạ Huyền Nguyệt trong miệng Kỳ Nhi.

Mọi người thấy, lấy Lam công công với Dương công công làm đầu, đều thi lễ cúi chào.

Huyền Nguyệt ra về ông ba phải mà nâng hai vị công công dậy xong, mới nói: “Lam công công, Dương công công hôm nay đều vất vả cả rồi, chỉ là...” Còn làm bộ làm tịch ho khan hai tiếng, Huyền Nguyệt mới bĩu môi nói: “Vị Kỳ Nhi cô nương này mới đích xác là công chúa Ô bố Lạp Thác thật.”

Lam công công và Dương công công đều ngạc nhiên, hai mặt nhìn nhau.

Tôi cũng sớm như “cọc cỏ hoang tàn”, ngổn ngang trong gió.

An Lăng Tiêu với Túc Phương không hổ là Khương lão, bình tĩnh không nói tiếng nào.

Lam công công ôm lấy cây phát trần, rất cẩn thận nói: “Điện hạ, đây chính là một việc hệ trọng liên quan đến mạng người, ngài thật chắc chắn chưa?”

Kỳ Nhi từ sau khi nghe Huyền Nguyệt nói xong câu đã ản ản cười lạnh: “Lam công công với Dương công công đều là tâm phúc ở trong cung, cái gì là bí sử trong cung không để người ngoài biết các người đều rõ mồn một, bản công chúa vì sao phải đến Lạc Vân quốc các người hẳn là phải rõ nhất chứ hả?”

Nghe xong lời này, sắc mặt Huyền Nguyệt khê thay đổi, nắm tay đặt bên miệng hơi hơi khụ khụ.

Hai tên thái giám thoáng nhìn nhau, vẻ mặt cũng có chút biến hóa vô cùng nhỏ.

Tôi đang muốn mở miệng, lại bị điệu lão đầu giữ lại, đưa ánh mắt như bảo “từ từ xem đi đã”.

Kỳ Nhi thấy mọi người trầm mặc, chắp tay lại thông thả bước tới hai bước tự giới thiệu nói: “Vài năm trước Hạp Hách quốc ta tấn công huyện Cửu Phụng biên giới của Lạc Vân quốc, lúc ấy Thất hoàng tử của các người đích thân dẫn quân tác chiến, không biết khéo thế nào, lúc bản công chúa đang tắm rửa lại bị tên dâm tặc này nhìn trộm!”

Cầm tôi thiếu chút nữa rơi xuống đất, không ngờ quả là không ngờ được, nghiêm trang như Huyền Nguyệt mà cũng có chuyện như vậy.

Kỳ Nhi cúi đầu, hơi xấu hổ mà dùng mũi chân vẽ vẽ trên mặt đất hai vòng mới nói tiếp: “Chính vì vậy bản công chúa mới muốn hòa thân với Lạc Vân quốc các người, chẳng lẽ các người nghĩ một Lạc Vân quốc nhỏ nhoi như vậy có thể làm đối thủ của Hạp Hách quốc bọn ta sao?”

Đương sự Huyền Nguyệt mặt dày lớn tiếng cười ha ha xong, mới nhướn mày nói: “Công chúa nói không thật rồi, ta nhớ rõ hôm đó là đang tắm rửa dưới hồ bị cô nhìn mới đúng chứ.”

Ngay lúc này, mà hai người bọn họ còn có tâm tình mà liếc mắt đưa tình, tôi lấy làm xấu hổ giùm.

Bên kia Dương công công, Lam công công có lẽ là cũng không chịu nổi, sau khi trao đổi ánh mắt xong, do Dương công công làm đại biểu, bước đến bên cạnh Huyền Nguyệt nói: “Thất điện hạ, ngài... xác định vị này mới là Ô bố Lạp Thác công chúa?”

Huyền Nguyệt ngó ngó Kỳ Nhi, cười đến mức xán lạn.

“Đúng thật. Bản điện hạ nhớ rõ trên vai công chúa còn vẽ hình con bướm bướm, nếu công công không tin cũng có thể lột xiêm y của Kỳ Nhi cô nương ra xem thử.”

Kỳ Nhi không nói, chắp tay sau lưng vẻ mặt như “có gan người lột thử xem”.

Dương công công nhất thời run chân, quỳ xuống đất.

“Nô tài không dám, nô tài bái kiến Thất điện hạ, bái kiến Ô bố Lạp Thác công chúa!”

Nói xong, nhất thời hứng khởi lan sóng.

Thiết kỵ quân cùng Lam công công cũng đồng loạt bụp bụp quỳ xuống, hô to “Ô bố Lạp Thác công chúa thiên tuế!”

Tôi trầm mặc, ngay cả sức thở dài cũng không có.

Chuyện này... rốt cuộc là thế nào?

Công chúa giả, chẳng phải là so với hồng hạnh ra tường chết còn khó xem hơn ư? Tôi vốn còn nghĩ, cho dù tôi có chết, ít nhất trong lòng tiểu ngu ngốc, mọi người của Mục vương phủ còn có thể lưu lại được hình tượng sáng ngời “hiên ngang凛 liệt”, “anh dũng hy sinh”, giờ xem ra, tôi có chết, cũng là để tiếng xấu muôn đời.

Đã định trước, tôi chính là một nữ lừa đảo.

Một kẻ lừa tình giả mạo Tổ Tâm, giả mạo Hạp Hách công chúa – Ô bố Lạp Thác.

.....

“Vô sỉ vô sỉ vô sỉ!”

Trong đại sảnh, Lam công công tức tối vỗ lên bàn vang đùng đùng, tôi một mặt thâm đau lòng cho cái bàn biết chừng có thể bị đập nát, một mặt nhìn vẻ mặt của ông ta đang càng lúc càng khó coi.

“Cô, cô cô!” Lam công công cầm cây phát trần gơ chọc chọc về phía tôi, “Cô nói cô giả gì không giả, đi giả làm công chúa làm chi hả? Cái tên Dương tiểu tiện nhân kia hiện tại đã dẫn theo thiết kỵ quân trở về bẩm báo lại với Hoàng thượng Hoàng hậu rồi, đừng nói là bảo vệ cô, ngay cả bọn ta trở về cũng không biết ăn nói sao với Hoàng thượng đây này!”

Dứt lời, Lam công công đỏ mắt rơi lệ mà dậm dậm chân, lại chọc cho tôi nổi hết cả da gà.

Chuyện này có thể trách tôi sao?

Lúc trước tôi vừa mới mở mắt, là Kỳ Nhi luôn mồm gọi tôi là “công chúa”, là chính miệng cô ấy nói tôi là “Ô bố Lạp Thác”. Bây giờ, có trăm miệng cũng không biện bạch được...

Hơn nữa lúc tôi tỉnh lại, Kỳ Nhi gọi tôi là “công chúa”, tôi lại còn không phản bác, cũng đã nói rõ, thật ra ngay từ đầu, Kỳ Nhi đã biết rõ tôi là Tổ Tâm giả.

Không thèm nhìn Lam công công đang kêu rên, tôi im lặng chăm chú nhìn Kỳ Nhi.

Lúc này, Kỳ Nhi đang cầm chén trà thăm thâm môi, nói: “Chuyện này không liên quan đến Liêm Chi, là ta khiến cho nàng trao đổi thân phận.”

“Trao đổi thân phận?” Lam công công trừng to mắt, cảm xúu nữa rớt xuống ngực, lại quơ phát trần phẩy phẩy trước mặt tôi.

“Nói cả buổi, hóa ra nha đầu chết tiệt này chính là tỳ nữ bên người công chúa à?”

Kỳ Nhi đặt chén trà xuống, giương mắt, nhú mày.

“Không được sao?”

Lam công công bị mấy câu nói này dọa đến không nói nên lời, chặc chặc, đây mới thực sự là bản lĩnh của công chúa, nói một câu thôi cũng đủ dọa cầu thái giám câm họng.

Kỳ Nhi đứng dậy nói tiếp: “Liêm Chi là do ta lúc trước đi săn thú ở bên ngoài nhất về cung, cũng không phải là người Hạp Hách quốc, cho nên mặc kệ là ra tường thật cũng được, giả đồ cũng thế, chuyện xử tử đều coi như xóa bỏ hết. Còn chuyện trao đổi thân phận, là bản công chúa một tay lo liệu, một tỳ nữ nho nhỏ như nàng không thể kháng chỉ, nếu... Lạc Diên đế của các người muốn truy cứu thật, cứ nói với ông ta tại sao nửa đường lại đổi tân lang khác.”

Nói xong, vốn đang ngồi uống trà – Huyền Nguyệt vừa đứng lúc lại lên giọng ho khan.

Tôi buồn bã nói: “Kỳ Nhi...”

Kỳ Nhi không mở miệng, chỉ dùng con ngươi sáng trong veo nhìn tôi. Ở giữa như có sấm điện, đều đã sáng tỏ.

Kỳ Nhi đêm nay tới không phải là thêm sương vào tuyết, mà là đến để đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Thoát khỏi quốc tịch Hạp Hách quốc, trước hết là tôi có thể thoát khỏi trừng phạt “dâm phụ tất chết”, tộc nhân của Hạp Hách quốc cũng sẽ không đuổi giết tôi khắp trời nam biển bắc. Tiếp đó, Kỳ Nhi nhất quyết ôm lỗi trao đổi công chúa vào người mình, tình cảm sâu đậm như thế, bỗng lại khiến cho tôi không biết nên nói gì cho phải.

Bên kia, Lam công công cúi đầu khom lưng, có vẻ rất khó xử.

“Còn chuyện không xử tử, cái này...”

Kỳ Nhi dựng thẳng mày liễu, “Nàng là người của ta, phải do ta tự xử trí, không... được... hay... sao...”

“Được, được, sao lại không được?”

Điều lão đầu cười ra tiếng, cười đến mức kịch liệt, trên đầu châu hoa bay loạn, tôi đoán, chắc bà ta điên rồi.

Thiên tân vạn khổ mới cướp được vợ cho con trai mình, ai ngờ lại là công chúa giả.

Cái này gọi là... Thiện có thiện báo, ác có ác báo.

Túc Phượng nói: “Ô bố Lạp Thác công chúa quả là giỏi chịu đựng, ở Mục vương phủ mai phục lâu như thế cũng không lên tiếng.”

Kỳ Nhi đối diện với điều lão đầu, vẻ mặt tự giễu.

“Mục vương phủ có thể nửa đường cướp hôn, bản công chúa sao lại không thể nửa đường đánh tráo hả?”

“...”

Tôi thật là lung lay trong gió.

Đây chính là số mệnh của Liêm Chi tôi.

Nói cho cùng, vị Kỳ Nhi công chúa thật này e rằng lúc ở Cửu Phụng trấn đã động tâm với Huyền Nguyệt, cho nên mới lui binh, nhờ vả cha mình chiêm chân gả vào Lạc Vân quốc, ai ngờ, giữa đường lại nhảy ra một tên Trình Giảo Kim. Con chim trụ lông kia vì đưa con trai giả ngây giả dại, hơn hai mươi tuổi đầu mà còn chưa tìm được vợ, dứt khoát đoạt hôn của Ô bố Lạp Thác.

Bây giờ ngẫm kỹ lại, lúc trước Kỳ Nhi nói, công chúa vì vậy nên mới nổi giận, không chịu vào cung nhập phủ, chỉ ngủ lại khách điểm, e rằng lúc đó, Kỳ Nhi đã thương nghị với Tổ Tâm, quyết định đào hôn.

Chạy khéo thế nào, tôi xuyên qua thành một hồi não nhiệt.

Mới mở mắt, Kỳ Nhi lúc ấy vì ngại có đại phu ở đó, chỉ gọi tôi “công chúa”, ai ngờ tôi lại tin thật, bắt đầu từ đó, Kỳ Nhi đã cảm thấy tôi có gì rất kỳ lạ, mãi đến lúc này, hóa ra người gốc thật sự không phải là An Lăng Nhiên, không phải Kỳ Nhi, mà là Liêm Chi tôi.

Không khí có chút xấu hổ, An Lăng Tiêu đành ho khan lên tiếng hòa giải nói: “Thất diện hạ, bất quá mới nói, từ mấy lần yến hội trước, diện hạ cũng đã gặp công chúa, tại sao lại chưa bao giờ nghe người nhắc tới chuyện ai là thật ai là giả?”

Huyền Nguyệt vốn luôn giữ nụ cười lấy lòng với Kỳ Nhi này giờ, nghe nói xong mới bưng tỉnh đại ngộ.

Gõ gõ trán, “Chuyện này à?”

“Bản diện hạ thấy công chúa như vậy, chắc là muốn thử nghiệm cuộc sống hàng ngày của tỳ nữ, nên cũng không dám phá cô ấy, cô nói có phải không? Công chúa.”

Kỳ Nhi hé môi, còn chưa kịp lên tiếng, chợt nghe từ trong buồng truyền ra một giọng nam khàn khàn nói: “Không phải người sợ Kỳ Nhi bức hôn mới là thật sao?”

Dứt lời, tiểu ngu ngốc đã áo mũ chỉnh tề đứng trong phòng, lại hướng về phía mọi người trong phòng hành lễ.

Tôi lấy làm cả kinh.

Cuối cùng mở miệng nói: “Người, người...”

Buổi tối nay, thật là làm cho tôi rất nhiều kinh hỉ, nhiều đến mức chỉ còn lại mỗi kinh, không có hỉ.

Thấy tôi nói chuyện, điều lão đầu lại có vẻ vui mừng, kéo tôi đến bên người nói: “Đứa nhỏ này, chịu nói chuyện rồi à? Nãy giờ không lên tiếng, ta còn tưởng ngươi bị dọa đến choáng váng chứ.”

Trợn mắt há hốc mồm!

Đây là ý gì đây?

Bị dọa đến ngốc không phải là con chim trụ lông bà sao?

Tiểu ngu ngốc cầm tay tôi, dịu dàng chân thành, tiến đến bên tai tôi khẽ nói nhỏ: “Đã trúng một lần, còn có lần thứ hai sao?”

Nghe vậy, tôi bỗng chốc nhớ lại mê dược lần này là do đêm thất tịch trước dùng còn, cái gọi là một lần bị rắn cắn, mười năm sợ tỉnh thằn*, xem bộ, tiểu ngu ngốc vừa giở nắp trà ra, đã biết được ý đồ của tôi.

(*) “Thằn” là tên một loại rắn, nhưng loại rắn này không có độc.

Tôi trầm mặc, liếc mắt nhìn An Lăng Tiêu với điều lão đầu vẫn thần sắc bình tĩnh như trước.

Tôi thật là hối hận muốn chết vì vừa rồi còn thâm tình mà gọi hai cái lão vương bát này một câu “Cha chồng mẹ chồng”, chân tình diễn là giả, giúp con trai mình theo đuổi vợ mới là thật. Nếu vừa rồi không có Dương công công cùng Kỳ Nhi làm xáo trộn, có lẽ, bây giờ tôi đang nửa đường lẫn trốn “gặp lại” An Lăng Nhiên.

Bên này Kỳ Nhi bỗng dưng bị tiểu ngu ngốc châm chọc khiêu khích, đương nhiên là không phục.

Cười khanh khách nhường đường: “An Lăng Nhiên, người vậy bản bản công chúa cũng vô dụng. Nếu không phải ta, người có thể được thành thân với Liêm Chi sao?”

Câu này ngược lại là thật.

Tôi là hàng thay thế của Kỳ Nhi, An Lăng Nhiên là hàng thay thế của Huyền Nguyệt, quanh đi quẩn lại, người nên thành thân thật bây giờ còn thanh bạch; người không nên thành thân, lại tạo thành một đoạn sai duyên.

Huyền Nguyệt nghe xong, cũng gục gặc gõ trán: “Đúng thế đúng thế, An Lăng tiểu tử, lần này ta với công chúa dù gì cũng được coi là bà mai của hai người.”

Tôi khàn giọng, đột nhiên có chút mơ hồ.

“Khoan đã, vì sao ta không phải là công chúa, mấy người đều có vẻ yên tâm thoải mái như thế?” Tại sao chỉ có mỗi tôi là kinh ngạc, tại sao chỉ có mỗi tôi là ngậy ra như phồng.

Vững như núi Thái Sơn – điếu lão đầu cùng với An Lăng Tiêu, đột nhiên tỉnh lại – tiểu ngu ngốc, mắt qua mày lại – Kỳ Nhi và Huyền Nguyệt... Có phải, tôi đã bỏ sót chỗ nào rồi không.

Một lúc sau, An Lăng Tiêu nói: “Kỳ thật, từ lúc người mới vào phủ, bốn vương với Phượng Nhi đã phát hiện người không phải công chúa thật. Chỉ là, chưa bao giờ ngờ tới được công chúa thật lại ngọa hổ tàng long như thế này.”

Tay của An Lăng Tiêu cố ý chỉ về phía Kỳ Nhi, Kỳ Nhi hừ lạnh một tiếng xoay mặt đi.

Con chim trụ lông kia còn bình tĩnh bổ sung thêm: “Thật hay không cũng không sao cả, chỉ cần Nhiên Nhi thích là được rồi.”

Tiểu ngu ngốc nghe xong lời này, cười đến hoa đào bay loạn.

“Nương, con rất thích.”

Tôi đổ mồ hôi lạnh run rẩy, còn chưa kịp đáp lời, An Lăng Nhiên lại nói tiếp: “Về phần ta... rất sớm trước kia đã biết trên người công chúa có vẽ con bướm, bản thể tử đã đích thân kiểm tra, Liêm Nhi không có.”

Dứt lời, tiểu ngu ngốc còn cười nhe răng với tôi, lộ ra hàm răng chính tề trắng bóc của hân.

“! @#@! %@. & *”

Hai gò má ửng đỏ, lưng tôi cứng đờ.

Nói như vậy, cả một năm nay, tôi cực khổ ở Mục vương phủ, diễn trò trước mặt Kỳ Nhi, Huyền Nguyệt, tiểu ngu ngốc, muốn sắm một vai diễn công chúa cho thật tốt, lúc nào cũng tự nhắc nhở chính mình phải xưng là “bản công chúa”, giờ xem ra, lại đều là tôi tự mình đa tình, diễn kịch hài.

Đây chính là cái gọi nhất giang xuân thủy hướng đông lưu, khiến cho tôi tình hã dĩ kham! Còn mặt mũi gì nữa?!

(*) Tạm dịch: sông xuân nước chảy về đông, tình hà dĩ kham (xem chú thích chương 37).

Tôi cảm giận đan xen mà trừng mắt nhìn tiểu ngu ngốc, đối phương lại nắm lấy tay của tôi mà cười nói: “Liêm Nhi, nếu mọi chuyện đều đã qua, Kỳ Nhi cũng nguyện ý giúp nàng gánh tội thay, chúng ta sẽ không cãi nhau nữa, được không?”

“Ta thừa nhận, trước kia là bởi vì đoán được một ít thủ đoạn đùa giỡn của nàng, nhưng ta thề, trước giờ ta đối xử với nàng đều là thật lòng.”

Tôi không nói, chỉ kinh ngạc nhìn hắn.

Chỉ còn thiếu chút nữa là tôi liền gật đầu, chỉ cần tiểu ngu ngốc nói thêm một câu: “Liêm Nhi nàng tha thứ cho ta đi, được không?” Tôi sẽ liền nhào vào trong ngực hắn, nhưng cuối cùng, chờ được là Kỳ Nhi ở phía sau đột nhiên cười lạnh nói: “Tiểu thể tử, hình như ngài quên rồi thì phải, Liêm Chi đã bị ngài hưu khỏi Mục vương phủ. Sau này, đương nhiên là bản công chúa đi đến đâu, nàng là tỳ nữ bên người cũng phải theo đến đó!”

Nghe xong câu này, Lam công công vốn đang trầm mặc lại đột nhiên tỉnh táo, luôn tới trước mặt Kỳ Nhi cười đến khuôn mặt nhăn nhó.

“Công chúa nói chí phải, nếu vậy thì, Tập Gia liền lập tức an bài công chúa tiến cung, gặp Hoàng thượng.”

Kỳ Nhi lạnh mặt liếc mắt nhìn Lam công công một cái, cười đến động lòng người.

“Vào cung làm gì? Bản công chúa đương nhiên là phải quay về Hoài vương phủ của Thất điện hạ, chờ xử lý hôn sự chứ.”

Bốp một tiếng, có người làm vỡ chén trà.

32. Chương 46

Chương 46

Kỳ Nhi từng nói, dân phong của Hạp Hách quốc rất cởi mở, nam nữ theo đuổi tình yêu trực lai trực vãng, thật thà mạnh dạn.

Con gái cũng không giống như ở Trung Nguyên thích làm ra vẻ xấu hổ, chỉ cần coi trọng nam nhân nhà nào, đêm đó sẽ đến gõ cửa sổ phòng hắn (nếu là nam tử đã kết hôn, trước cửa sổ sẽ dán một cái kẹp do chính tay vợ người đó làm, biểu thị người này đã có thể thất), nếu người nam đồng ý, đích thân ra mở cửa kết thành chuyện tốt, hai người lập tức tính chuyện hôn nhân. Ở đó, tập tục như vậy được gọi là “song hôn”. (‘song’ ở đây là ‘song cửa’)

Lúc mới nghe, đến chính tôi là người đã từng trải qua giáo dục cởi mở hiện đại của phương tây, cũng phải kinh ngạc.

Con gái Hạp Hách so với phụ nữ thời đại mới của thế kỷ 21 quả là còn dững cảm hơn, còn cố chấp với tình yêu hơn, Kỳ Nhi chính là một điển hình.

Hoài vương phủ, nhìn kỹ cách ăn mặc trang điểm của Kỳ Nhi trước mặt, tôi không nhận được nói: “Bộ người chuẩn bị gả cho Huyền Nguyệt thật đấy hả?”

Kỳ Nhi thật trước đó tôi đã từng nói, Kỳ Nhi nhà tôi tương mạo xinh đẹp, hoa nhường nguyệt thẹn, bọn nha hoàn của Mục vương phủ đương nhiên là không thể sánh bằng. Hiện tại, sau khi điểm trang, quả thật so với tôi còn có dáng vẻ công chúa hơn.

Kỳ Nhi cứ như lẽ thường mà gật đầu, thừa dịp trong phòng không ai, nháy mắt ra hiệu cho tôi: “Liêm Chi, ta đúng thật là bị tỷ hại thâm rồi, nếu không phải vì sợ tỷ bị phụ hân giết chết, có nói gì ta cũng không muốn bại lộ thân phận công chúa sớm như vậy đâu.”

Thấy Kỳ Nhi bĩu môi thở dài, tôi không khỏi nhớ lại dáng vẻ hoạt bát lanh lợi của Kỳ Nhi hồi còn giả làm nha hoàn, không phúc hậu mà ‘cười hi hi’ ra tiếng.

Tôi nói: “Kỳ Nhi, nếu như không xảy ra chuyện này, chẳng lẽ là người định giả bộ tiếp nữa sao?”

Nghe vậy, Kỳ Nhi ra sức mà gật gật đầu.

“Đương nhiên rồi. Từ nhỏ phụ hân đã dạy cho bọn ta, chỉ cần thích thứ gì cho dù có cướp, cũng phải đoạt được về. Từ lần đầu gặp Huyền Nguyệt ta đã xác định hân là ‘người đã định sẵn’ của ta, nếu dụ dỗ, bức hôn cũng không được, vậy thì ta liền giả làm nha hoàn để tiếp cận hân, cho đến lúc hân thật thích ta mới thôi!”

Trố mắt lú lười!

Hạp Hách quốc đúng là Hạp Hách quốc, ngay đến cả câu nói của quốc vương dạy con gái cũng giống như trùn thổ phỉ nói. Chỉ là, dụ dỗ với bức hôn...

Trong đầu tôi bỗng hiện lên một suy nghĩ đáng sợ, lập tức nâng cằm lên nói: “Kỳ Nhi, đừng có nói cho ta biết người với Huyền Nguyệt ‘không hẹn mà gặp’ cũng là do người sắp xếp đó.”

Kỳ Nhi có vẻ không cho là đúng nói, “Đương nhiên là do ta an bài, nếu là người khác, tỷ cho rằng nhìn thấy hết thân thể bản công chúa còn có thể toàn vẹn không tổn hao gì mà trở về sao?”

Nói xong, Kỳ Nhi có chút bị thua, “Nhưng lúc Huyền Nguyệt thấy ta, chỉ khẽ cười cười, rồi lên bờ.” Dừng một chút, vẻ mặt như sương giá của Kỳ Nhi bỗng thay thành nụ cười.

“Bất quá cũng không sao cả, ta nhất định có cách bắt hân thành thân, hơn nữa, người Trung Nguyên không phải lưu hành ‘quân tử bất loạn’ sao? Hân là mẫu người tốt!”

Tôi lau mồ hôi, “Quân tử ngồi trong lòng mà vẫn không loạn.”

Nói xong, đột nhiên cảm thấy có chút thê lương. Lúc mới vào Mục vương phủ tôi không biết tí quy củ gì, Kỳ Nhi liền thừa cơ hội mỗi ngày đi mua đồ, giúp tôi tìm hiểu rất nhiều tin tức mang về. Giờ xem ra, chỗ nào là giúp tôi, quả thực là vì Huyền Nguyệt bù lại kiến thức Trung Nguyên thì có, chỉ đáng thương cho bản công chúa... phỉ! Chỉ đáng thương cho kẻ bắt tài tôi, bị bán còn giúp Kỳ Nhi điểm tiền.

Kỳ Nhi thấy tôi buồn bã ỉu xiu, đột nhiên lại khan khan giọng nói: “Liêm Chi, ta biết tỷ không phải là Tổ Tâm.”

“Ừ”.

Đến nông nổi này rồi, tôi thật cũng không cần phải tiếp tục giả bộ nữa.

“Kỳ thật, ta cũng không định chia rẽ tỷ với An Lăng Nhiên, càng không có hứng thú bắt tỷ làm tỷ nữ, chỉ là, ta cảm thấy với tình hình hôm nay có vẻ như không thích hợp để tỷ quay về Mục vương phủ”.

Tôi hơi hơi hít hít mũi, “Kỳ Nhi hôm nay thật cảm ơn người. Nếu không nhờ người, ta đã bị mấy lời ngon ngọt của tiểu ngu ngốc lừa về. Chỉ là, mấy lời ngon ngon ngọt này không phải dành cho ta, mà là Tổ Tâm.”

Cười cười tự giễu, lúc này tôi mới nói rõ ra hết đầu đuôi ngọn ngành.

Trong đó bao gồm tôi xuyên qua thế nào, còn làm sao Tá thi hoàn hồn tự động bỏ bớt, mặc dù Kỳ Nhi rất văn minh, nhưng cổ nhân trước giờ đối với thần quỷ rất kính trọng, ngộ nhờ lại nghĩ rằng tôi là cái gì đó bẩn, rồi tìm người lập đàn, thật không tốt ấy.

Kỳ Nhi có vẻ rất độ lượng, quả nhiên không có hỏi tôi nữa chữ lai lịch, chỉ nhíu mày liễu nói: “Tổ Tâm tỷ tỷ là do ta mấy năm trước đi ra ngoài săn thú gặp được, lúc đó nàng ấy cả người máu chảy đầm đìa, hôn mê bất tỉnh. Sau khi tỉnh lại chỉ nói mình bị sơn tặc đuổi giết, bây giờ kết hợp với những lời say rượu An Lăng Nhiên, rất có thể là bọn thích khách ám sát An Lăng Nhiên đốt nhà của nàng, nàng bất đắc dĩ mới chạy nạn vào lãnh thổ Hạp Hách quốc.”

Từ đó, Tổ Tâm liền ở lại bên người Kỳ Nhi, bởi vì nàng tinh thông y lý, tính tình hiền lành, phụ hân và mọi người trong cung rất thích nàng. Kỳ Nhi giả vào Lạc Vân quốc, lại phát hiện đã bị tráo, Tổ Tâm vì lo lắng quan hệ bang giao hai nước, chủ động xin đi giết giặc giả cho tên thể tử ngốc, lúc đó, cả hai người bọn họ đều không biết thể tử này chính là chàng thiếu niên mà hồi trước Tổ Tâm từng cứu, cũng không ai ngờ được, Tổ Tâm lại vì một trái mận mà hôn đoạn Lạc Vân.

Nghe đến điều này, trong lòng không khỏi run sợ.

Người hiền lành trong miệng Kỳ Nhi, có tri thức hiểu lẽ nghĩa, so với nào là xem bệnh nào là giỏi bếp núc của Tổ Tâm, tôi rõ là cái gì cũng tệ, nếu tiểu ngu ngốc biết rõ tôi là giả, còn hay không...

Đang hết sức miên man suy nghĩ, lại cảm thấy như có người vỗ vai của tôi, ngẩng đầu dậy vừa đúng lúc chạm phải đôi mắt trong veo của Kỳ Nhi.

“Liêm Chi, có biết vì sao lúc trước ta lại giúp người của Mục vương phủ tác hợp tỷ với An Lăng Nhiên không? Bởi vì người ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, ta thấy rõ hẳn là thật lòng với tỷ.”

“Có điều, người hẳn thật lòng là Tổ Tâm, chứ không phải Liêm Chi ta.”

Tôi trừ bỏ rắc rối gây chuyện, ngay đến cả một cánh hoa cũng chưa tước.

Kỳ Nhi lắc đầu, nhìn về phía cả một vườn hoa hải đường ngoài cửa sổ nói: “Ta thấy không hẳn. Mặc dù An Lăng Nhiên có ơn với Tổ Tâm, nhưng tình cảm mang ơn lúc ấy còn lớn hơn tình yêu, khi đó An Lăng Nhiên mới mười hai tuổi, Tổ Tâm tỷ tỷ nhiều lắm cũng mười bốn, cái gì gọi là “sau này không phải Tổ Tâm không cưới” nhưng lời này theo ý ta ngược lại là do An Lăng tiểu tử nhất thời bối rối và tự mình đa tình thôi, ta ở bên cạnh Tổ Tâm tỷ tỷ nhiều năm như vậy, cũng chưa từng nghe nàng ấy nhắc tới tên người này, bởi vậy liền có thể hiểu được Tổ Tâm tỷ tỷ chỉ coi hẳn như một đứa em trai bình thường thôi, một người bệnh bình thường mà thôi.”

Dứt lời, Kỳ Nhi nhếch nhếch khóe miệng, dùng ánh mắt sáng ngời nhìn tôi.

Tôi có chút mờ mịt, nếu những lời Kỳ Nhi nói là đúng, vậy tiểu ngu ngốc không phải là khổng tước hơn mười năm trời sao?

“Kỳ Nhi ý của người là?”

“Ý của ta là, người mà An Lăng Nhiên thực sự bắt đầu tiếp xúc chính là Liêm Chi tỷ, yêu cũng là Liêm Chi tỷ, người hay ở bên cạnh cũng là Liêm Chi, Tổ Tâm tỷ tỷ nhiều lắm chỉ là một ngòi nổ, tỷ cũng không cần phải quá tự ti, tốt nhất là nên nói rõ với An Lăng Nhiên đi.”

Tôi cắn cắn môi, không nói chuyện.

Kỳ Nhi nói tuy cũng có lý, nhưng mà ngộ nhờ tiểu ngu ngốc cố chấp, hoặc là bởi vì mối tình đầu rất đẹp, đang sống sờ sờ lại bị tôi đánh nát, có khi nào từ nay về sau không gượng dậy nổi không?

Kỳ Nhi thấy thế, đoạn sứt ruột mà dậm chân cắn răng nói: “Liêm Chi ơi Liêm Chi, tỷ sao lại không quả quyết thế hả? Tỷ giấu lại coi, tỷ với tiểu ngu ngốc dù có nói thế nào thì cũng đã ngủ chung nhiều tối như thế, mặc kệ hẳn có còn thích Tổ Tâm tỷ tỷ thật hay không, phát hiện ngủ nhầm giường, đè nhầm người, nhưng dù sao cũng là một đêm vợ chồng trăm ngày ân. Tỷ xem, đến một ngọn núi lớn như Huyền Nguyệt mà còn không sợ vọt không đều, sao tỷ lại phải sợ một cái sườn núi nhỏ nhoi như An Lăng Nhiên chứ? Hả?”

-_-|||

Kỳ thật tôi rất cảm kích Kỳ Nhi cổ vũ tôi, chỉ là, cô ấy có cần phải dùng đến từ ngữ “ngủ chung nhiều tối” với “đè nhầm người” như vậy chứ ?

.....

Dưới góc tường, tôi nhìn trời lần thứ N thở dài.

Trở về tìm tiểu ngu ngốc là mục đích chính của tôi, thật sự không còn mặt mũi nào để mà quanh mình chính đại đi vào bằng cửa lớn của Mục vương phủ.

Thứ nhất, tôi không còn là thân phận công chúa, rất băn khoăn về thái độ của bọn hạ nhân đối với tôi; thứ hai, lỡ không may gặp phải con chim già trụi lông kia và Trần Hiền Nhu, thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ lại nghênh ngang mà nói cho họ, tôi trở về tìm tiểu ngu ngốc để làm hòa sao?

Vì thế, ma xui quỷ khiến thế nào, tôi lại đứng ở chỗ góc tường đã từng leo rất nhiều lần, lâu ngày không tới.

Còn đang do dự leo vào trong rồi thì nên giải thích thế nào với tiểu ngu ngốc, tôi chợt nghe ở hướng Tây có tiếng động, sợ là người của Mục vương phủ đi qua, đoạn nhanh chóng kiểm chỗ ẩn nấp.

Xa xa, có hai thân ảnh một lớn một nhỏ đi tới, tựa hồ còn truyền tới âm thanh chửi mắng.

Giọng nói này rất quen thuộc, hình như là giọng nói của thằng nhóc sai vặt Lý Nhị Oa trong phủ.

Chốc lát, Lý Nhị Oa càng đi đến gần, tôi sợ bị phát hiện, bèn nhanh chóng lấy cái gầu hót rác che kín lại.

Từ chỗ hở nhìn ra, tôi thấy Lý Nhị Oa đang túm một đứa nhỏ đi tới.

“Bà nội nó, đã nói với người bao nhiêu lần rồi hả, Mục vương phủ không có ai tên Tố Tâm, thằng nhóc lừa bịp như người sao cứ muốn xông vào trong hoài thế hả?”

Nói xong, liền túm đứa nhỏ trong tay ném một cái, đứa nhỏ bị quăng ngã vào đồng rác, vừa hay đè trên người tôi.

o(> <)o lưng của=“” lão=“” nương=“” chút=“” xiu=“” nữa=“” đã=“” dứt=“” làm=“” đôi,=“” thằng=“” nhóc=“” quý=“” này,=“” sao=“” lại=“” nặng=“” thế?=“” thế=“” mà=“” lý=“” nhị=“” oa=“” lại=“” còn=“” chưa=“” đi,=“” tôi=“” chỉ=“” đành=“” cần=“” rằng=“” chịu=“” đừng=“” không=“” dám=“” nhúc=“” nhích.=“”>

Thằng nhóc từ đầu tới cuối vẫn không nói câu nào, đến lắm bầm cũng không có, Lý Nhị Oa mắng thêm vài câu xong, rồi mới đi.

Thấy Lý Nhị Oa đi xa, tôi vội vàng nhích người đứng dậy.

Thằng nhóc kia cảm thấy dưới người có gì đó động đậy, lập tức hét to: “Ai?!”

“Ta, ta!” Thằng nhóc này, hồi nãy bị Lý Nhị Oa mắng như tát máu chó vào mặt, nó đến cả rắm cũng không thêm phóng, bây giờ bất quá chỉ có người trốn dưới cái gầu xúc rác, có cần phải hét lớn thế không?

Thằng nhóc rách rưới đứng dậy, tôi lúc này mới được bò ra khỏi cái gầu xúc rác, còn chưa kịp thở, thằng nhóc lại không biết bị cái gì kích thích, đôi mắt đột nhiên lóe sáng, thừa dịp tôi không chú ý, nhoáng một cái nhảy vào trong lòng tôi khóc lớn: “Nương...”

Vừa gọi, cái bàn tay nhỏ bé cũng đồng thời bám víu vào lưng của tôi, ra sức mà ôm.

Ôi chúa ơi, cái lưng này về sau đừng có hòng mà nghĩ tới chuyện đứng thẳng lên được.

“A a a!” Rốt cuộc tôi cũng đau chịu không nổi mà hét ầm lên.

Nhưng thằng nhóc cũng chẳng mảy may, lau nước mắt nước mũi lên người tôi xong mới ngẩng đầu lên nức nở nói: “Nương, ta với phụ hân tìm người khổ lắm, oa...”

Tôi bị nước mắt của thằng nhóc này hoàn toàn chinh phục, hết biết nói gì luôn rồi.

Cứ như vậy, tôi chống hai tay ngồi dưới đất, thằng nhóc ôm lấy lưng của tôi khóc đến hoa rơi nước chảy.

Một lát sau, thằng nhóc rốt cuộc cũng khóc đủ, lau nước mắt xong, kéo tôi dậy.

Tức khắc, ấn tượng của tôi dành cho thằng nhóc này cũng tốt lên. Tôi cảm thấy, thằng nhóc này mặc dù gốc thì có gốc, nhưng còn biết kính già yêu trẻ cũng là tốt.

Ai ngờ được, tôi bất ngờ lại bị nó lôi ngồi dậy rồi kéo chạy ra ngoài.

“Này, này...”

Còn chưa kịp nói hết câu, thằng nhóc đã kéo tôi chạy ngang chạy dọc trên đường.

“Nương, nếu không đi, phụ hân sẽ chết!”

.....

Thở hồng hộc chạy tới một cái miếu cũ ở ngoài ngoại ô, thằng nhóc rốt cuộc mới chịu thương tiếc cho cái mạng già và cái lưng già cỗi của tôi, buông tay dẫn tôi vào miếu.

Còn chưa kịp thở đều đặn, chợt nghe thấy giọng nói cảnh giác của thằng nhóc vang lên: “Người là ai?!”

“Đang làm gì phụ hân của ta thế hả?”

Đối lập với giọng nói rõ ràng và khấn trương của thằng nhóc, một giọng nam hơi khàn khàn nhưng vô cùng điềm tĩnh và đầy quyết đoán.

“Người đừng sợ, là Vương Trạch nhà ta dẫn tới, phụ hân của người hình như bị trúng độc.”

Tên còn lại nói: “Chắc, bị thương khá nặng, phải lập tức khiêng tới chỗ Lão Trương mới được.”

Nghe vậy, tôi mừng rỡ, cũng bất chấp cái lưng với cái mạng già, cứ như cô thiếu nữ nhẹ nhàng chạy vào trong miếu, đôi mắt sáng như sao.

“Tiểu ngu ngốc!”

Tiểu ngu ngốc cùng với Văn Mặc Ngọc vốn đang vui đầu xem xét thương thế người bệnh, nghe tôi gọi đoạn quay đầu lại.

“Liêm Nhi?”

Rõ là tiểu biệt thắng tân hôn, nửa ngày không gặp, tướng công nhà tôi mặt mày phờ phợt, tuần tú như vậy, đem cái tên Phan An nào đấy ra dầm nát dưới lòng bàn chân, một tiếng gọi thân mật càng khiến cho tim tôi thêm nhộn nhạo.

“Liêm Nhi, sao nàng lại tới chỗ này? Ta còn đang định đến Hoài vương phủ đón nàng.”

Tôi nheo mắt cười hì hì, vớt những gì Kỳ Nhi nói hết ra sau đầu, chỉ đuổi hai cái trảo ra nhào vào trong lòng ngực của hắn nói: “Khéo thật, ta cũng đang định tới Mục vương phủ tìm người, rốt cuộc lại bị thằng bé này...”

Tôi mới xoay người nhìn thằng nhóc, đã thấy vẻ mặt đầy thù hận của nó đang trừng tôi với tiểu ngu ngốc, nín bật, nuốt câu sau ngực trở vào.

Thằng nhóc tựa như bị cái gì kích thích, đẩy Văn Mặc Ngọc ra rồi nghẹn ngào nói: “Phụ hân, phụ hân, người tỉnh lại đi, oa oa!”

“Phụ hân, con dẫn mẫu thân đến rồi này.”

Câu này vậy mà lại có tác dụng, nam nhân vốn vẫn nằm không nhúc nhích bỗng nhích nhích mí mắt, chốc lát rồi mở ra, cứ nhìn tôi chằm chằm rồi nói lẩm bầm: “Tổ Tâm, Tổ Tâm!”

Tôi vẫn còn ở trong ngực tiểu ngu ngốc, nháy nháy mắt nhìn một cách vô lương. Đôi mắt chứa đầy nước rất vô tội thâm truyền thông tin “Ta cái gì cũng không có làm”, “Cái gì cũng không biết”.

Có lẽ là nửa ngày không gặp như cách 1,5 thu, tiểu ngu ngốc lựa chọn cũng không thèm nhìn nam nhân nằm trên mặt đất, chỉ lấy tay ôm lấy lưng tôi.

“Liêm Nhi, nàng nặng.”

Nói thừa, ta đặt hết sức lực cơ thể lên người người, không nặng sao được?

Một bức tranh hài hóa như thế, lại đột nhiên bị thằng nhóc kia xé nát.

Thằng nhóc dùng thiết đầu công tách tôi với tiểu ngu ngốc, sau đó nhào vào trong lòng tôi muốn khóc cũng không khóc được mà méo miệng: “Nương, người mau cứu cứu phụ hân đi!”

“Nương, nương đừng tức giận, đừng bỏ nhà đi, sau này người một nhà chúng ta sẽ ở bên nhau.”

“Nương, nương đã nói là vĩnh viễn chỉ ~ yêu con với phụ hân”.

“...”

Khóe miệng run rẩy, tôi đã không nói nên lời.

Văn Mặc Ngọc vốn còn đang im lặng thấy thế, bèn phui phui quần áo đứng dậy, chỉ e sợ thiên hạ còn chưa loạn cười khẩy nói: “Đúng thật là không xảo làm sao thành sách mà. An Lăng huynh, còn muốn nâng tới cho Lão Trương không? Hay là để ta giúp huynh trực tiếp giải quyết tình địch luôn nhé?”

Chớp mắt, bị thằng nhóc quăng ánh mắt giết người sang.

Văn Mặc Ngọc nhẹ nhàng băng quơ mà chỉ chỉ vào thằng nhóc, “Mang đứa con chồng trước quảng làm thức ăn cho Vương Trạch cũng không tồi.”

33. Chương 47

Chương 47

Hoài vương phủ, Kỳ Nhi ở bên trong, tôi ôm Vương Trạch đang híp mắt ngủ gật vừa vuốt lông vừa cười như không cười dán mắt nhìn Kỳ Nhi.

Kỳ Nhi cứ như có gai nhọn sau lưng, thấy thế cũng cứng nhắc xoay đầu vòng vòng, nụ cười trên miệng cực kỳ khó coi.

Tôi nường mày, “Sao không nói?”

Tiểu ngu ngốc cùng Văn Mặc Ngọc mang cha của thằng nhóc đến chỗ của Trương Thế Nhân giải độc, tôi liền dẫn một người một sói trở về Hoài vương phủ tìm Kỳ Nhi khởi binh vấn tội.

Ai ngờ thằng nhóc mới vừa nhìn thấy Kỳ Nhi, khóc càng dữ hơn, lại còn nhào vào trong người Kỳ Nhi dậm chân hét lên: “Cô cô, cô cô!”

Kỳ Nhi nhìn thấy thằng nhóc của rất kinh ngạc, “Kỳ Nhi, sao con lại tới đây!”

Một câu này, tôi mới biết tiểu nha đầu Kỳ Nhi trước kia, công chúa Ô bố Lạp Thác bây giờ hóa ra là dùng tên đứa cháu nhỏ của mình đi lừa bịp, không phải “Kỳ Nhi”, quả thật cũng “Kỳ Nhi”!

Sau khi Kỳ Nhi (nhóc) được dẫn đi rửa mặt chải đầu, Kỳ Nhi liền phát tay cho người hầu, rồi cứ giằng co với tôi cho tới giờ.

Kỳ Nhi thở dài nói: “Liên Chi hảo tỷ tỷ, tỷ đừng giận ta, quả thật có chút chuyện không có nói cho tỷ. Ta... ta cũng là nỗi niềm khó nói.”

Tôi nhìn Kỳ Nhi cười rút tay trong áo ra, “Ô bố Lạp Thác công chúa, người cũng đừng lại nghĩ tới hù ta nói thằng nhóc thật chính là con của Tổ Tâm”, dừng một chút, tôi đưa ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, mới nhỏ giọng nói: “Đêm đó, ta thật là đau muốn chết, chỉ tiện nghi cho tiểu ngu ngốc.”

Nghe vậy, Kỳ Nhi cười phốc ra tiếng, che hơi thở đàn hương từ miệng nói: “Kỳ thật ngày thứ hai ta cũng cùng với Vương mục thấy chứng cứ phạm tội, nhìn vết máu, chắc chắn, ta còn rất không biết xấu hổ hỏi, An Lăng Nhiên đã man lăm sao?”

Hai má tôi ửng đỏ, lập tức cúi đầu, “Nào có...”

Khoan đã, tôi nói còn chưa xong đâu, lại lập tức ngẩng đầu lên, trừng mắt chống nạnh: “Kỳ Nhi, hôm nay đừng hòng lại nói lảng sang chuyện khác!”

Nghe vậy, nụ cười trên mặt lại giảm đi ba phần, xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ lẩm bẩm: “Không phải không muốn nói, chẳng qua là không muốn nhớ lại. Tổ Tâm tỷ tỷ... nếu nàng có được một nửa may mắn như Liên Chi tỷ cũng tốt rồi.”

Ngoài cửa sổ, gió dần mạnh lên, hoa hải đường đối diện mà múa, lay về phía xa.

Hóa ra, Tổ Tâm này, cũng rất tài giỏi giống như Đại Trường Kim, ngoại trừ nấu ăn ngon, y thuật giỏi, đến cả sổ phạn, cũng nháp nhò đến thế.

Chỉ là, Đại Trường Kim cuối cùng còn có thể ở bên cạnh người mình yêu, giúp chồng dạy con, nhưng Tổ Tâm lại không bao giờ đợi được đến lúc gặp là trượng phu và con mình...

(*) Đại Trường Kim: là danh hiệu của một người phụ nữ trong thời đại phong kiến Hàn Quốc. Seo Jang-geum nổi tiếng (và duy nhất) là người phụ nữ đứng đầu phủ nội y của nhà Triều Tiên. Vua Jungjong (Trung

Tông) lấy làm hài lòng với kiến thức y học của Jang-Geum và giao phó trách nhiệm chăm sóc sức khỏe của những thành viên trong hoàng tộc. Từ đó về sau, Jang-Geum nhậm chức quan tam phẩm trong triều đình, và được cho phép sử dụng từ Dae (nghĩa là “Đại” trong tiếng Hàn) trước tên của mình.

Năm Tổ Tâm mười lăm tuổi, bị đuổi giết, trên đường trốn chạy vô ý ngã xuống chân núi, được người của Hạp Hách quốc, nhưng không phải là Kỳ Nhi, là huynh trưởng của Kỳ Nhi, phụ hân của Kỳ Nhi (nhóc) – Đại vương tử Ô bố mẫn đạt.

Sau khi hai người ở chung, dần dần nảy sinh tình cảm.

Nhưng chuyện tình cảm này, hiện thực lại là một câu chuyện khác.

Hạp Hách quốc mặc dù cởi mở, nhưng vô cùng coi trọng chuyện hậu duệ huyết mạch. Tổ Tâm là một người Hán, đừng nói là không có tư cách trở thành Hạp Hách hoàng hậu, không thể sinh con nối dõi cho người kế vị Đại vương tử Ô bố mẫn đạt, đến cả làm thiếp thất phi tử cũng không được. Bởi vì trong mắt Vương thất của Hạp Hách quốc, người Hán thì hèn yếu, vô năng, bọn họ không thể dễ dàng để cho huyết mạch chảy xuôi của hoàng thất có dù chỉ một chút hèn yếu.

Vì thế, dưới sự van nài khuyên nhủ của Tổ Tâm, Ô bố mẫn đạt cưới biểu muội đồng tộc, sinh hạ Kỳ Nhi. Nhưng trời bỗng dưng nổi mưa gió, Vương tử phi khó sinh, đường cùng, Hạp Hách Đại Hân đành đưa Tổ Tâm tới chữa trị, mặc dù bảo vệ được đứa bé, nhưng Vương tử phi lại vì mất máu quá nhiều không do trị kịp mà chết.

Kết quả như vậy, hoàng thất đương nhiên không thể tiếp nhận. Nhà mẹ đẻ hoàng hậu tiến cung, vì con gái mình báo thù, trên dưới cả nước đều bàn tán xôn xao, nói là yêu nữ người Hán giết Vương tử phi. Dưới sự cố gắng của Ô bố mẫn đạt và Kỳ Nhi, tánh mạng của Tổ Tâm được bảo vệ, nhưng lại bị bức uống tạng hồng hoa, mãi mãi cũng không thể làm mẹ.

Hạp Hách Đại Hân phải cam đoan là, Hán nữ này sẽ không lưu lại dù một chút huyết mạch của gia tộc Ô bố, sẽ không uy hiếp đến tính mạng của tiểu vương tôn. Đại Hân thỏa hiệp, nhưng Hoàng thất thì không thỏa hiệp, người dân Hạp Hách cũng không thỏa hiệp, hôm nay của vài năm sau, lúc Tổ Tâm và hai cha con đang sống hòa thuận vui vẻ cũng là lúc, hoàng thất lại buộc Ô bố mẫn đạt tái giá, bởi vì, ngôi vị Vương tử phi, tương lai khi kế vị không thể cứ mãi bỏ trống được. Tổ Tâm, nữ tử người Hán này, mãi mãi cũng chỉ có thể dùng thân phận hầu gái hèn mọn mà sống tiếp.

Lần này, Ô bố mẫn đạt rút ra được bài học, thà chết không cưới.

Tổ Tâm chịu áp lực từ nhiều phía, bị ép giấu hai cha con lên kiệu hoa với Kỳ Nhi, làm của hồi môn trở về Trung Nguyên.

Những chuyện sau đó, đều đã sáng tỏ.

Ô bố mẫn đạt biết được ngọn nguồn, cuối cùng đuổi theo tới Trung Nguyên, chỉ tiếc là... hai người đã âm dương xa cách.

Tôi thổn thức không thôi, “Tổ Tâm thật sự là, khổ thật. Chẳng lẽ yêu nhau cũng là sai sao?”

Kỳ Nhi lắc đầu, “Đúng vậy, sai cũng đã sai rồi, ca ca cùng con của huynh ấy. Tổ Tâm tỷ tỷ bảo vệ mười một năm, chờ đợi mười một năm, đừng nói tới danh phận, ngay đến cả nói một câu tán thành cũng không có.”

Nói xong, đôi mắt Kỳ Nhi cũng hơi hơi phấp phồng.

Tôi vỗ vỗ vai cô ấy an ủi, có đôi khi hoàng thất, chính là như thế, tàn nhẫn mà đẫm máu.

Hai người chúng tôi đang khịt mũi cúi đầu nói chuyện, chợt chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, cùng ngoài đầu nhìn lại, đúng là Kỳ tiểu tử mới rửa mặt chải đầu xong đến.

Nói thật, vương gia chính phái coi bộ tốt hơn so với nửa đường xuất đạo, bọn nha đầu Hoài vương phủ rất cẩn thận, cố ý chọn bộ đồ mỏng màu đỏ thắm để che đậy đi cái gáy nạm vàng(?), rìa của áo khoác lông thỏ được viền màu trắng bạc, búi tóc dựa theo kiểu người Hán, ngọc bội, trâm bích, hộ tâm phúc cũng giống nhau không kém, thẳng nhóc mới này còn không khác gì tên ăn mày được điểm trang đến phần mài ngọc

khí, đôi mắt cứ như được rửa qua nước thanh tuyền, toát lên vẻ thông minh lanh lợi, nét mặt cũng trở nên hồng hào, cả người như có quý khí.

Vậy mới nói, nha đầu lão mục tử của Hoài vương tử quả thật rất thông minh, biết lấy lòng chủ nhân tương lai, đem so với người của Mục vương phủ, đúng thật là khác biệt một trời một vực.

Nhớ tới, tôi lại nhịn không được thở dài tự an ủi.

Kỳ tiểu tử cũng thừa dịp lúc này làm nũng nhào lòng vào Kỳ Nhi, “Cô cô ~”

Kỳ Nhi ôm nó mắt cong tới chớp mũi, “Tiểu tử này chính là vương tôn duy nhất trong gia tộc Ô bố của bọn ta, rất được sủng ái.”

Thiên tính làm mẹ tự nhiên hình thành, tôi thấy thế cũng làm sao không thích, vội vàng lừa bảo muốn đi ôm Kỳ Nhi, Kỳ Nhi trừng đôi mắt đen láy ngập nước nhìn tôi chăm chăm, rồi mới đột nhiên vui vẻ mà tiến vào trong lòng tôi, cười hì hì gọi: “Mẫu thân.”

Tôi ôm lấy thằng nhóc, đột nhiên nhớ tới Kỳ Nhi nói bộ xác này của Tổ Tâm không thể sinh con, nhịn không được run rẩy, đừng có nói là trời cổ tình an bài sẵn, tặng cho tôi một đứa con nha?

Kỳ Nhi cười khanh khách nheo nheo da mặt non mềm của Kỳ tiểu tử nói: “Tiểu tử này vẫn thích dính lấy tỷ, từ lúc sinh ra nó đã được Tổ...”

Chưa nói xong, Kỳ Nhi đã vội dừng lại không nói tiếp, nước mắt như muốn rơi, lại ngại có Kỳ tiểu tử ở đây nên cố cắn răng chịu đựng.

Tôi thấy vậy vội pha trò đổi đề tài nói: “Kỳ Nhi năm nay mấy tuổi?”

Người trong ngực nghe vậy thì hung hăng ngẩng ra, chốc lát lại nức nở:

“Cô cô, mẫu thân không nhớ Kỳ Nhi!”

“Ô ô, cô cô, lúc này mẫu thân còn cùng người Hán ôm ấp nhau, có phải giống như bà vú nói, mẫu thân không cần ta và phụ hân.”

Tôi với Kỳ Nhi đều dờ người, nhất thời không biết khuyên giải thế nào.

Cục diện này... mượn một câu danh ngôn chính là: rất loạn khó mà khống chế được.

Kỳ Nhi, Ô bố mất, đối mặt với hai phụ tử này, tôi thật không biết phải nói chuyện Tổ Tâm đã chết như thế nào? Đối mặt với tiểu ngu ngốc, điều lão đầu, Mục vương phủ, tôi lại không biết làm sao giải thích ngọn nguồn hơn mười năm nay đây?

.....

Lúc cùng Kỳ Nhi và Kỳ tiểu tử đến chỗ Trương Thế Nhân, tiểu ngu ngốc đã đi rồi, Văn Mặc Ngọc thấy tôi, hiếm khi nào lại không châm chọc khiêu khích, chỉ thản nhiên quét mắt nhìn Kỳ Nhi bên cạnh.

Kỳ Nhi không tránh, ngược lại còn cười đắc ý nhìn lại.

Tôi nhú mày, cảm thấy hình như hai người này có gì đó không đúng, nhưng lại không nói được lý do, chỉ cần tiểu ngu ngốc rời đi là được rồi. Tôi đã thương lượng với Kỳ Nhi, Ô bố mất hiện tại bị thương nặng còn chưa lành, nếu nói cho hắn Tổ Tâm đã chết, thứ nhất, hắn rất có thể sẽ không tin, nghĩ rằng Tổ Tâm còn đang giận dữ nên mới không chịu cùng hắn quay về Hạp Hách; thứ hai, nếu như hắn tin thật, cũng rất có khả năng đi đòi nhà ma.

Bất luận dù là tình huống nào, tôi cũng không muốn xảy ra bất trắc.

Vì thế, tôi đồng ý với Kỳ Nhi, ít nhất là trong thời gian hắn đang nằm dưỡng bệnh hết giả làm Tổ Tâm khuyên nhủ, vào tình huống này, tiểu ngu ngốc không ở đây đương nhiên là tốt nhất.

Bên kia, Kỳ Nhi với Văn Mặc Ngọc còn đang phóng điện quyết đấu, Kỳ tiểu tử nhìn hai người lấy làm lạ ôm đùi tôi nói: “Nương, nhìn kia, sao thế!”

Tôi ho khan một tiếng, Kỳ Nhi mới nói: “Mặc Ngọc công tử, hay là chúng ta đi tìm Trương Thế Nhân uống vài chén đi, lên trên nóc từ từ nói chuyện?”

Văn Mặc Ngọc ngoài cười nhưng trong không cười mà hừ một tiếng: “Được! Chỗ này để lại cho ba người các người từ từ tâm sự vậy!”

Nói xong, hai người quả nhiên như sấm rền gió cuốn mà đi ra ngoài, chỉ còn lại có tôi ôm thẳng nhóc con đứng chờ tại chỗ.

Ở đâu ra vậy?

Kỳ Nhi đi rồi, tôi làm sao diễn tiếp đây?

Tổ Tâm lúc trước nói chuyện với đại ca cô ấy thế này, ở cạnh thế nào tất cả tôi đều không biết, đến cả tuổi thẳng nhóc này tôi còn không biết nữa là!

Đang đứng yên một chỗ ngẩn người, người trên giường lại nhúc nhích ngồi dậy.

Kỳ tiểu tử thấy vậy, vội chạy tới kêu to: “Phụ hân!”

Người nọ được con trai mình đỡ lấy, chỉ nhúu đôi lông mi rậm, nhìn về phía tôi bên này, giã dựa một hồi môi mới phát ra tiếng nói: “Tổ Tâm...”

Ma xui quỷ khiến thế nào, chân của tôi bước từng bước, đi về phía hắn.

Đón lấy bàn tay nhỏ bé mập mạp của Kỳ Nhi, tôi đỡ Ô bố mẫn đạt nằm xuống, hắn không nói, chỉ giữ lấy tôi vô ý nghiêng đầu hôn lên bàn tay của tôi.

Thoáng chốc, ngón tay vô cùng run rẩy.

Ô bố mẫn đạt cười vô cùng ấm áp, tay trái nắm lấy tay tôi còn tay phải cứ vuốt vuốt khuôn mặt của tôi, tôi cũng đỡ người, ngoài trừ tiểu ngu ngốc đây là lần đầu tiên tôi gần gũi với một nam nhân lạ, theo lý hắn là tôi nên theo phản xạ mà né ra, nhưng mà, tôi cứ như bị điểm huyết, không nhúc nhích được.

Cứ vô ý thức như thế mà bị hắn hôn tới hôn lui đầu ngón tay phải, trong lòng có chút run run, mặc dù toàn thân nổi hết cả da gà cực không quen để ột nam nhân khác có hành vi thân mật thế này, nhưng thân thể vẫn không động dậy được, thân thiết gần gũi như thế nhưng tôi nhưng cũng lại sợ hãi mà không biết là ghé tằm.

Thật lâu sau, Ô bố mẫn đạt mới chịu mở miệng trầm thấp nói: “Tổ Tâm, còn nhớ không? Nàng nói, người Hán có tập quán đánh cầu, buộc dây tơ hồng ở ngón tay, nối hai người lại với nhau, coi như lời thề đã định, vĩnh viễn không thể tách rời. Bây giờ ta đã đến Trung Nguyên rồi, mới biết nàng gạt ta, nàng nói không cần danh phận, không quan tâm đến lời đồn đại, ta giờ mới biết hơn mười năm qua nàng đã lăm vát vả... Trong đêm tân hôn của ta với biểu muội, ngày nàng ấy mang thai cả nước ăn mừng, những lúc đó không phải nàng đều trốn trong phòng lặng lẽ muốn buộc dây tơ hồng cho ta sao?”

Dừng một chút, tôi cảm thấy hình như có chất lỏng ướt ướt rơi xuống rãnh tay, Ô bố mẫn đạt tiếp tục nói: “Ta sơ sót, thật sự sơ sót. Kỳ thật nàng rất tịch mịch, kỳ thật nàng rất khát vọng danh phận, có phải hay không? Nàng không có biện pháp được đến này đó, cho nên chỉ có thể dùng một sợi dây hồng tự lừa gạt chính mình, lừa gạt ta, nói rằng chúng ta đã buộc vào nhau, mãi mãi sẽ không tách ra, đúng không?”

Nói xong, nước mắt chảy ra.

“...” Tôi nhắm mắt, ghen ngào không nói.

Tổ Tâm, là cô sao?

Mặc dù cô đã qua đời, nhưng cái xác này, hằng nhớ thương đến tận xương tủy, sự chờ mong được hôn lên đầu ngón tay hóa ra vẫn chưa tan... Cái cô đợi đã đến rồi, mặc dù không nhìn thấy, cũng không nghe thấy, nhưng xác của cô vẫn còn lưu lại hồn phách của cô, ở sâu trong góc tối nhất của khát vọng.

Cho nên, lúc thân thể này bị hắn hôn, mới có thể theo bản năng mà nhận, theo bản năng mà rơi lệ.

Đột nhiên trong đầu nổi lên ca từ của một bài hát:

Từng cùng em thề nước, ngón út tay phải cô đơn, khúc dạo đầu của tình yêu kết thúc, giai điệu cũng đã không có anh.

Thời khắc khổ sở nhất, chính là lúc trí nhớ tốt nhất.

(*) Đây là ca từ của bài hát Là anh không đáng yêu () do Huyền Tử trình bày.

Tổ Tâm, những ngày khó qua này, cô sống thế nào?

Kỳ Nhi à Kỳ Nhi, người nói không hề gạt ta, không hề lừa ta, nhưng đến cuối cùng, người vẫn cứ tiếp tục lừa ta.

Tổ Tâm, thực chất không phải là bị ghen chết, cô ấy nắn lòng thoái chí mà rời khỏi Hạp Hách, đã có định trước là chết ở quê hương, chết ở nơi mà người yêu không nhìn thấy, sẽ không tới, sẽ không phải đau lòng.

Tổ Tâm, vì sao cô lại không đợi tiếp nữa?

Ô bố mẫn đạt hôn lòng bàn tay của tôi, cũng khóc không thành tiếng.

“Tổ Tâm, nàng không cần phải sợ nữa, ta sẽ thực hiện những hứa hẹn từng hứa với nàng, ta sẽ không làm hoàng đế nữa, ta không làm gì hết, nhu nhược cũng được, quân bán nước cũng được, chân trời góc biển, ta chỉ muốn ở cạnh nàng, và Kỳ Nhi.”

Kỳ Nhi bên cạnh vẫn ngoan ngoãn nhìn chúng tôi không nói lời nào nghe thế, cũng tức khắc ôm lấy tôi mà ghen ngào nói: “Nương, người cũng đừng giận Kỳ Nhi. Kỳ Nhi sau này nhất định sẽ ngoan ngoãn đọc sách, học cưỡi ngựa, người đừng quên nữa, Kỳ Nhi năm nay năm tuổi!”

Một câu cuối cùng, tôi sợ đến mức hôn vía lên mây.

Tổ Tâm sao có thể quên đứa nhỏ mà mình nuôi nhỏ mấy tuổi, không kịp lau nước mắt trên mặt, tôi lập tức bụm cái miệng nhỏ nhắn của Kỳ Nhi lại.

Nhưng còn chưa kịp lên tiếng, trước cửa đột nhiên truyền đến tiếng ho khan.

Tôi ngẩng đầu, người nọ đứng ở cửa dưới ánh trăng sáng, bưng chén thuốc vẽ mặt như người vô tội.

“Mẫn đạt vương tử có phải nên uống thuốc xong rồi mới ôn chuyện tiếp được không?”

Tôi kinh ngạc, miệng mở ra cả nửa ngày mới nghe chính mình nói: “Tiểu ngu ngốc...”

34. Chương 48 - 49

Chương 48

Trắng lạnh như nước.

Cùng với tiểu ngu ngốc đi dạo xung quanh cái hồ nhỏ ở hậu viện của Trương Thế Nhân, ánh trăng nhu hòa trên mặt hồ phản chiếu những đốm sáng trắng, không một tia gió, nhưng vẫn vô cùng lạnh.

Tiểu ngu ngốc thấy tôi ôm ngực, cởi áo choàng trên người, một mùi hương quen thuộc chỉ tiểu ngu ngốc mới có trong nháy mắt cũng ập đến – trầm hương, trong vị giòn ngọt của hoa mẫu đơn còn hòa lẫn hương vị của canh đậu xanh của Vương mục mục, như có một luồng hơi ấm chậm rãi chảy vào tim.

Tôi theo bản năng quần áo choàng ngửi mùi hương trong người, bị hất kéo ôm vào ngực, vui cười đùa giỡn, giống như những ngày được sưởi ấm quanh bếp lò đang hiện ra trước mắt, nhưng giờ phút này, tôi một câu cũng không nói nên lời.

Đút Ô bố mẫn đạt uống hết thuốc, lại dụ Kỳ Nhi ngủ xong, tiểu ngu ngốc mới nhẹ nhàng nói: “Có muốn ra ngoài dạo một lát không?”

Tôi gật đầu áp ứng, nhưng vẫn không biết nên nói gì.

Tôi không biết nên giải thích thế nào với tiểu ngu ngốc, nếu cho hắn biết tôi không phải Tổ Tâm thì chẳng khác nào gạt bỏ hết toàn bộ trước kia, tự ám chỉ mình đã luôn lừa hắn; mà nếu như nói cho hắn biết tôi chính là Tổ Tâm thì...

Trên đường tới đây, tôi có vờ hỏi Kỳ Nhi, Tổ Tâm thích mẫu đơn à? Trong hoàng cung Hạp Hách những mẫu đơn lớn không?

Kỳ Nhi chớp chớp mắt mấy cái, trả lời rất rành roạt lưu loát.

Hoàng cung Hạp Hách, ngoại trừ những khóm mẫu đơn lớn ra, còn có khóm lan tử la, lan hồ điệp, cúc ngọc bích, chỉ cần có thể làm thuốc, Tổ Tâm đều ắt có.

Tôi có hơi mù mờ, nàng Tổ Tâm này đã từng biểu lộ tình yêu đặc biệt đối với mẫu đơn chẳng?

Kỳ Nhi lắc đầu, Tổ Tâm tỷ tỷ vẫn dùng hoa làm thuốc, chưa từng nói thích hay không thích cái gì.

Nghe vậy, tôi rất ngạc nhiên.

Hóa ra nhiều năm nay, tiểu ngu ngốc đã quá tự mình đa tình.

Tiểu ngu ngốc từng nói, hôm Tổ Tâm cứu hắn, hắn quả thật là đã vô cùng nản lòng thoái chí, một người từ nhỏ đã có dung mạo hơn người, không thiếu chuyện bị người khác đâm chọc sau lưng là cái “bao cổ”, cũng từng có bọn đặng đồ lằng từ chòng ghẹo hắn, đúng lúc này, Tổ Tâm xuất hiện, nàng giống như tiên nữ hạ phàm, cười động lòng người, nàng nói: “Người không có tướng mạo không được, cũng giống như mẫu đơn vậy, ngoại trừ bề ngoài ung dung lộng lẫy, còn có thể chữa khỏi ho thanh quản, làm thuốc an thần...”

Chỉ một câu, tiểu ngu ngốc tự sa vào mộng đẹp của mình, hắn cho rằng, Tổ Tâm đang cổ vũ hắn, Tổ Tâm hiểu hắn. Giờ coi bộ, vị y nữ Tổ Tâm này, chắc là đang nói công dụng làm thuốc của mẫu đơn.

Đúng là... bị thương tột cùng, hơn mười năm sau, tôi lại đánh bậy đánh bạ, mang lời Tổ Tâm từng nói ra lặp lại, từ đó, An Lăng Nhiên liền xác định tôi chính là người trong định mệnh của hắn, cứ như vậy tạo nên một đoạn nghiệt duyên.

Nếu như, bây giờ tôi nói, Tổ Tâm đến giờ cũng chưa từng thích người, ngược lại thậm chí yêu Mẫn Đạt vương tử, sau mười năm chờ đợi, tôi không biết tiểu ngu ngốc sẽ cảm thấy thế nào, đêm dài người tỉnh, lỡ hắn có nghĩ quần, nhảy hồ thì biết làm sao bây giờ?

Sau khi cân nhắc xong, tôi dừng bước chân lại hắn, hồi hộp mà vận tay cán môi.

An Lăng Nhiên vốn đang lững thững phía trước, thấy tôi tụt lại tuốt phía sau, cũng dừng bước ngoái đầu lại nhìn tôi: “Sao không đi?”

Tôi lú lờ, phân vân một hồi mới nghe chính mình nói: “Tiểu ngu ngốc, ta không phải Tổ Tâm.”

Tiểu ngu ngốc mở to mắt nhìn, không có phản ứng gì.

“Giấu người lâu như vậy, là lỗi của ta. Cho nên ta mới muốn rời khỏi Mục vương phủ, bởi vì ta không muốn làm thể thân của Tổ Tâm, bởi vì... bởi vì, ta thích người.”

Dưới ánh trăng sáng tỏ, cái bóng trắng của An Lăng Nhiên bị ngọn gió hiu hiu thổi có chút miên man.

Tôi ngẩng đầu lên, chỉ nghe tiểu ngu ngốc “ừ” một tiếng.

Tôi tưởng mình giải thích còn chưa rõ ràng, vì thế nói năng hơi lộn xộn: “Mẫn Đạt vương tử với Kỳ Nhi, là người nhà của Tổ Tâm, mặc kệ thế nào, ta sử dụng thân thể của Tổ Tâm lâu như vậy, cũng phải báo ân. Cho nên ta, ta mới phải giả dạng làm nàng...”

Tiểu ngu ngốc vẫn bất động như cũ, lại ‘ừ’.

Tôi càng nói càng loạn, đầu óc rối như tơ vò.

“Ta không phải yêu quái, cũng không phải quỷ, ta là xuyên tới đây, chỉ là... chuyện... Tổ Tâm, Kỳ Nhi...”

%>_<% ôi mẹ ơi, mau tới cứu con a! Tôi thật sự không biết nên biểu đạt thế nào, tôi chỉ không muốn tiểu ngu ngốc cho rằng tôi là Tổ Tâm thật, lại thấy cô ấy cùng với nam nhân khác sầu triền miên mà ruột gan đứt từng khúc, nhưng mà những gì tôi nói này giờ rốt cuộc hẳn có hiểu được không đây?

Tôi gấp đến độ đứng tại chỗ giậm chân, cuối cùng nhào tới chỗ tiểu ngu ngốc, túm lấy quần áo hắn hét lên: “Rốt cuộc là người có hiểu ý ta không hả?”

“Ta không phải là Tổ Tâm mà người ngày nhớ đêm mong, mà là người của một thế giới khác.”

“Nhưng mà, ta thật sự yêu người.”

“ ... ”

Tiểu ngu ngốc vẫn không nói gì, chúng tôi cứ vậy mà một người dùng hết sức lực nhào lên người đối phương, còn một người thì cứ bình tĩnh hơi khom đầu gối chịu đựng sức nặng.

Rất lâu sau đó, lâu đến mức tôi tưởng An Lăng Nhiên sẽ gọi người đến trói tôi lại rồi đưa vào bệnh viện tâm thần; lâu đến mức tôi còn tưởng hẳn sẽ phẫn nộ rồi quăng tôi xuống hồ, “Chết!”

Cái gì cũng không có, tôi chỉ bị hôn một cái.

Một nụ hôn mang theo chút âm ấm của tiểu ngu ngốc.

Hắn ngượng ngùng, hắn vui sướng, tựa hồ đều chứa đựng trong nụ hôn này, chuyển sang da mặt của tôi, trong nháy mắt bùng cháy, lập tức đỏ ửng.

Tôi ngây dại.

Vụ này là sao đây hả?

Đôi mắt hoa đào của tiểu ngu ngốc sáng ngời, lấp lánh như sao.

“Liêm Nhi, mặc dù nàng nói có chút lộn xộn, nhưng những lời này giờ ta rất thích.”

“Tâm ý của nàng ta cũng hiểu rồi, tâm ý của ta, nàng hiểu được sao?”

“ ... ”

Hai tay dần dần buông áo, ghen hòng nhìn trôn trối.

Cả thế giới, đều vỡ tung.

.....

Hóa ra tiểu ngu ngốc đã sớm phát hiện.

Cái vấn đề “Tôi không phải Tổ Tâm” trong lúc mới đến tôi còn chưa rõ Tổ Tâm là người thế nào, thì An Lăng Nhiên cũng đã bắt đầu điều tra.

Ngày ấy say rượu, chẳng qua là giả say. Tiểu ngu ngốc nhân cơ hội này, bộc bạch ra hết tình hình thực tế. Hai chữ “Tổ Tâm” vừa ra khỏi miệng, nhìn vẻ mặt ngây như phỗng của tôi, lúc đó, An Lăng Nhiên đã biết tôi là hàng giả.

Bên cạnh bụi cỏ ven hồ, tôi kinh ngạc nhìn chằm chằm An Lăng Nhiên.

“Nếu đã sớm biết ta là giả, sao không trả hàng?”

Tôi nhớ sau đêm say rượu đó, tiểu ngu ngốc vẫn đối xử với tôi y như cũ, cũng giống như trước đó, là âm thầm tính toán hay là...

Tiểu ngu ngốc cười có chút ngượng ngùng, nói nhỏ vào tai tôi: “Dùng cũng dùng rồi, làm sao phải trả hàng?”

Nói xong, An Lăng Nhiên còn xấu xa mà thổi hơi nóng, so với thiếu niên ngây ngô mới này còn thẹn thùng cúi đầu hôn tôi cứ như phân thành hai người.

Đầu tôi như muốn bốc hơi nước mà đẩy hẳn ra đến mười trượng, cảnh giác duy trì khoảng cách với tiểu ngu ngốc.

An Lăng Nhiên cũng nhanh tay lẹ mắt, trở tay quơ một cái, kéo tôi giam vào trong ngực.

“Ta vẫn chưa kịp quyết định rút lui trả hàng, còn nàng thì hay lắm, muốn ôm hươu thư chạy trốn? Hả?”

Nghiêng đầu tránh khỏi nụ hôn của tiểu ngu ngốc, tôi chỉ là không ngờ hạnh phúc lại đến nhanh như vậy.

“Người rót cuộc có ý gì?”

Tiểu ngu ngốc thở dài, “Còn ý gì nữa hả? Liêm Chi, đã rất lâu rồi, lần đầu tiên có người con gái khiến cho ta mặt đỏ tim đập, ta nghĩ, cả đời này ta cũng không có cách nào trả hàng.”

Giật mình, tôi ngồi thẳng người trừng mắt nhìn tiểu ngu ngốc.

“Người chắc chứ?”

Sao tôi lại cứ cảm thấy hạnh phúc đến quá nhanh, liệu thế này thì có thật chẳng?

Tiểu ngu ngốc khàn giọng, đưa mắt nhìn về phía trước.

“Trước lúc nàng rời khỏi Mục vương phủ một khắc, ta còn chưa chắc chắn. Khi ta phát hiện nàng không phải là người mà ta muốn tìm, cũng buồn lắm chứ, thậm chí còn định thành toàn cho nàng, cho nàng cầm hươu thư vĩnh viễn biến mất. Chỉ là...”

Dừng một chút, tiểu ngu ngốc có chút không được tự nhiên mà kéo một cọng cỏ trong bụi, giống như một đứa bé hơi thẹn thùng.

“Biết nàng đang gặp nguy hiểm, lúc ấy ta định cứu nàng ra trước rồi nói sau, thế sự khó đoán, Mẫn Đạt vương tử lại đột nhiên đến Lạc Vân Quốc, lúc Trương đại phu còn đang chữa bệnh cho Vương tử, Lý tiên sinh đã mang toàn bộ tin tình báo thu thập được nói hết cho ta và Mặc Ngọc. Ta nghĩ, nếu biết người mà Tổ Tâm yêu nhiều năm qua là một người khác ta sẽ phẫn nộ, nhưng mà ta lại rất bình tĩnh, chỉ là, thấy nàng và Mẫn Đạt vương tử nắm tay, trong nháy mắt, ta chỉ hận không thể cầm cái chén mà nện lên mặt của hắn.”

Khi nói câu cuối cùng, tiểu ngu ngốc nghiêng rằng, cọng cỏ cũng bị hắn nhổ tận gốc, tôi theo bản năng mà rung mình. Nói vậy là, tiểu ngu ngốc đã yêu một người khác rồi?

Yêu hàng giả là tôi?

“Người đứng ngoài nghe lén à?”

Tiểu ngu ngốc hừ hừ hai tiếng, “Nếu ta không canh, có phải là nàng định để mặc cho hắn hôn tiếp nữa hả?”

Tôi thiếu chút nữa là tự cắn đứt đầu lưỡi của mình, ách ~~ đúng là không nhắc thì thôi, lúc đó xác của Tổ Tâm về như là ý chí không đủ kiên định, Mẫn Đạt vương tử mặc dù không sắc sảo bằng tiểu ngu ngốc, nhưng cũng là tuần láng phi phạm, trời sinh có khí phách của đế vương, nam nhi anh hùng như thế lại dịu dàng như nước với tôi, nếu lúc đó tiểu ngu ngốc không xông vào, tôi...

Chột dạ liếc mắt nhìn tiểu ngu ngốc, tôi ngượng ngùng cười hắc hắc ra tiếng.

Tiểu ngu ngốc lại cười tà mị, nhào người sang, cùng nhau ngã xuống đất.

“Nói, ngoại trừ đầu ngón tay, còn chạm vào chỗ nào nữa?”

Tiểu ngu ngốc hung hăng cắn lên đầu ngón tay bên phải của tôi, nhu tình mật ý của Mẫn Đạt Vương tử vừa rồi toàn bộ bị đau đớn thổi bay sạch, đổi lại tiếng rên ở bên hồ hồi lâu không tiêu tan.

“A a a!”

“An Lăng Nhiên chàng cái đồ trướng thối, chàng cần thật à?”

Tôi ôm lấy đầu ngón tay bị sưng đỏ ra sức thổi, khoe mắt đã bị nước mắt làm ướt.

Thầm trừng mắt nhìn tiểu ngu ngốc, tên này được lắm! Lúc trước hắn mất đi mảy lại với Trại Nguyệt, tôi cũng có mớ mắt hắn ra đâu.

Tiểu ngu ngốc ngừng cười, giả bộ đau lòng ôm lấy tôi nói: “Xuy xuy!”

“Cút!” Tôi đá cho hắn một cước, lại bị tiểu ngu ngốc bắt được, kéo tôi vào ngực hắn lại.

Hôn nhẹ lên lỗ tai của tôi, hắn nhỏ giọng nói: “Liêm Chi, đợi ta thêm một tháng, sau khi nghiệp lớn đã thành ta nhất định sẽ bồi thường cho nàng một hôn lễ long trọng.”

“Hôn lễ của Liêm Chi và An Lăng Nhiên.”

Nghe vậy, tôi xì cười ra tiếng: “Không có gà trống, không có hôn lễ của Tố Tâm.”

Tiểu ngu ngốc không trả lời, cúi người giữ lấy môi tôi, tôi nhắm mắt đáp lại.

Đột nhiên lại có chút hận chính mình, cái này có tính là cầu hôn không? Không phải tôi đã trả lời rõ ràng lắm rồi sao? Đối với âm mưu quỷ kế trước kia, tình yêu say đắm của hắn với Tố Tâm còn có chuyện giả say tôi còn chưa tính sổ xong, tôi có phải rất dễ đồng ý không? Rất phạm – tiện?

“A!”

Đang thất thần, trên môi lại tê rần, tiểu ngu ngốc hôm nay quá hung dữ, cắn ngón tay còn không tính, lại bắt chước muỗi chích miệng của tôi.

Tôi vội vàng đẩy hắn ra, sờ môi trên khóc lớn.

“Ai bảo nàng không chuyên tâm?”

Tôi liếm liếm môi có chút hoảng hốt: “Tiểu ngu ngốc, chàng là vì Tố Tâm đã mất, cho nên mới lùì rồi đuổi theo... A a!”

Còn chưa nói xong, tiểu ngu ngốc lại phủ lên. Dừng cơ thể của hắn chứng minh hiện tại hắn vô cùng, vô cùng mất hứng, nếu tôi còn nữa điểm nào hoài nghi, có thể đêm nay tôi sẽ chết rất thảm.

Tôi ngoan ngoãn nằm yên, không dám lộn xộn.

Phạm tiền vậy thì cứ phạm tiện đi.

Yêu chưa bao giờ cần đến lý do.

Thừa dịp khoảng khắc lúc hôn xong, tôi nói: “Tiểu ngu ngốc, chúng ta thế này có tính là đánh dã chiến không?”

“Không tính, đây chính là nghi thức đính hôn.”

Tôi còn chưa kịp cười ra tiếng, chợt nghe phía xa truyền tới tiếng “bốp” như có vật nặng rơi xuống đất.

Ngay sau đó, lại là ba tiếng “bốp bốp”.

Sau khi tạm dừng lại nghi thức đính hôn, tôi với tiểu ngu ngốc cùng nhìn ra phía xa, chỉ thấy hai bóng người tuấn lãng đang đánh nhau trên không.

Tiểu ngu ngốc thấy thế, sắc mặt đại biến, thầm kêu “không tốt” đoạn chạy về phía trước.

Tôi bám theo, sau đó lại nghe thấy tiếng Trương Thế Nhân kêu to: “Công chúa, Mặc Ngọc công tử, hai người đánh thì đánh. Đừng có dẫm hư hết thảo dược của ta, ai nha nha! Dược của ta ơi! Rượu của ta ơi!!”

Tôi im lặng, vậy mới nói, từ cổ chí kim rượu không phải là thứ gì tốt.

Kỳ Nhi và Văn Mặc Ngọc lại tiếp tục đập.

Chương 49

Sau một trận đốp chát, phòng động cây rung.

Tôi, Vương Trạch cùng Trương Thế Nhân ôm đầu gối ngồi song song với nhau ở khu vực an toàn, xem Mặc Ngọc Kỳ Nhi lúc thì bay lên mái nhà, lúc thì lại treo trên ngọn cây. Ánh trăng sáng tỏ, hai thân ảnh một trắng một đỏ ở trong sân bay tới nhảy lui nhìn rất đẹp mắt, chỉ sát phong cảnh duy nhất là Kỳ Nhi thở hổn hển, giờ cao vũ khí chính là cây chổi lớn của nhà Trương Thế Nhân.

Tôi nói: “Trương đại phu, chối nhà ông thật sự là dùng để quét rác sao? Sao Kỳ Nhi chỉ quơ đại mấy cái, mà trong viện của ông nào là vại này, bình này, còn có vô số thảo dược đều không còn một mảnh thế?”

Lão Trương đau lòng mà lau vuốt hàm râu dê, còn chưa kịp lên tiếng, tiểu ngu ngốc lần thứ ba từ chính giữa hai người bị đá ngược trở về. Vương Trạch vô cùng cẩn thận mà dịch khỏi vị trí, vừa không làm xúc phạm đến lòng tự trọng yếu ớt của chủ nhân, cũng không gây tổn hại cho cái đuôi của mình.

Tôi bình tĩnh nâng tiểu ngu ngốc dậy, hỏi: “Tiếp nữa?”

Khuyên can không phải là chuyện tiểu ngu ngốc, ba người bọn họ, võ công ai cao ai thấp tôi không nhìn ra, bất quá tôi cũng nhận biết được, tiểu ngu ngốc cắm ở giữa hai vị si nam oán nữ đang tức giận ngút trời, không nỡ dẫm thương Văn Mặc Ngọc, lại hạ quyết tâm ngoan cố làm vương chân Kỳ Nhi, vì thế, khuyên can liền biến thành bị đánh một cách danh chính ngôn thuận.

Thấy lần này tiểu ngu ngốc bị đá trở về, trên mặt lại còn bị thương, tôi nhất thời nổi giận, đứng dậy mắng to: “Các người quá đáng lắm rồi, đến cả mặt của tiểu ngu ngốc mà cũng đánh nữa hả?”

Vương Trạch thấy thế, cũng lấy lòng mà liếm liếm mu bàn tay của tiểu ngu ngốc. Tiểu ngu ngốc một tay xoa đầu tôi, một tay vuốt vuốt cái đầu sói của Vương Trạch tỏ vẻ an ủi, dùng bộ dạng cứ như “Thấy các người hòa thuận sống chung với nhau ta rất vui” nói: “Trương đại phu, đây là sân của người, người không lo lắng sao?”

Trương Thế Nhân bắt đắc dĩ mà nhún nhún vai, “Lão phu cũng lực bất tòng tâm rồi! Ai bảo lão phu không biết võ công chi, ai ~”

Tôi với tiểu ngu ngốc không hẹn mà cùng đen mặt, bên kia Kỳ Nhi và Văn Mặc Ngọc cũng đã đánh từ mái nhà xuống tới mặt đất, nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, Kỳ Nhi đang giơ cái chổi thế mạnh như chẻ tre bổ về phía Văn Mặc Ngọc, cửa phòng lại kéo kẹt một tiếng mở ra. Một cái gì đó mềm mềm nhu nhu lóe lên, Kỳ Nhi thu lực không kịp, Văn Mặc Ngọc nhẹ nhàng lướt người sang, tôi chỉ nghe bốp một tiếng, Văn Mặc Ngọc đỡ thay cho tiểu bánh ú một kích rất mạnh.

“Kỳ Nhi!” (Kỳ Nhi nhóc nhé!)

Tôi hét lên mà chạy ào tới, đón lấy Kỳ Nhi từ trong lòng Văn Mặc Ngọc, hô to thất sách. Hóa ra, hai người đánh nhau, tôi mãi lo xem diễn, chỉ nhớ rõ thuốc của Mẫn Đạt Vương tử uống có tác dụng trấn tĩnh, không dễ thức giấc, lại quên mất trong phòng còn có cục thịt này. Nếu không phải mới này có người ra tay kịp lúc... Tôi nhìn sang khóe miệng của Văn Mặc Ngọc đang tràn ra tơ máu, trừng mắt sừng giọng với Kỳ Nhi: “Người ấy cũng hung dữ quá rồi!”

Kỳ Nhi bị một kích như vậy, cũng dừng tay lại. Vứt cây chổi sang một bên chạy tới xem xét Kỳ Nhi từ, dậm chân nói: “Ta làm sao biết quả dưa ngốc này lại xuất hiện chứ!”

Kỳ Nhi lấy tay ấn ấn vào ót của Kỳ Nhi từ, cuối cùng tiểu bánh ú mới tỉnh lại, móm móm miệng, không nhận được, nhào vào trong ngực tôi khóc lớn: “Nương...” thuận tiện cọ nước mắt nước mũi lên người tôi.

Tôi ôm lấy tiểu bánh ú vừa khuyên vừa dỗ, Văn Mặc Ngọc vẫn đang trầm mặc bỗng “phốc” một tiếng, phun ra một ngụm máu. Tôi run lấy bẫy, cũng may Kỳ Nhi dù vẫn luôn đi theo tôi, tôi không từng hà khắc với cô ấy, bằng không đã sớm bị đánh thành than tổ ong. Kỳ Nhi chớp mắt nói: “Ta chỉ mới có dùng bảy phần công lực, không ngờ là người lại bất lực như vậy?”

Văn Mặc Ngọc nhú nhú mắt phượng, hừ nhẹ không nói.

Tiểu ngu ngốc sờ sờ cái mũi, giải thích nói: “Lần trước Liêm Nhi đại náo hôn lễ, Mặc Ngọc bị tổng vào Tông Nhân Phủ.”

Tôi giật mình, không đáp lại. Nói vậy, lúc ấy tôi chỉ bị nhốt ở Mục vương phủ, cũng không bị ai tới khảo vấn là tốt lắm rồi, e rằng cũng là nhờ điều lão đầu và tiểu ngu ngốc ở giữa hòa giải, chỉ tội cho Văn Mặc Ngọc, chịu nỗi khổ da thịt.”

Tôi phì nhổ nói: “Huyền Nguyệt cũng quá đáng thật, người vì hấn mà đào hôn, người vào Tông Nhân Phủ hấn cũng lại không đi cứu người!”

Nói xong, nhiệt độ đột nhiên hạ xuống. Gió lạnh thổi qua, thổi đến nhánh tàn lá héo, cục thịt nhỏ trong ngực vốn đã đi vào giấc ngủ cũng cảm nhận được bầu không khí bị kiềm nén, bên lên mà gọi “mẫu thân”. Tôi hôn tiểu bánh ú, đoạn ngẩng đầu lên, mọi người vẫn đại ra bất động y nguyên.

“Các người sao vậy?”

Kỳ Nhi dẫn đầu hít thật sâu vào một hơi: “Tỷ làm sao nhận ra được là Huyền Nguyệt và Văn Mặc Ngọc có vấn đề?”

?? Bọn người đều nhận ra được, thì sao ta lại nhìn không ra?

Trương Thế Nhân ra vẻ thâm trầm mà vuốt vuốt râu: “Mặc Ngọc à Mặc Ngọc, người còn nói người không thật lòng, kẻ ngốc nhất trong Mục vương phủ mà cũng nhận ra được manh mối.”

(_) Trương Thế Nhân, ông muốn chết thật à!

Tiểu ngu ngốc gương cười nói: “Liêm Nhi, không tệ không tệ, có tiến bộ!”

Câu này nghe sao mà cũng chói tai quá thế?

Kỳ Nhi nói: “Cho nên nói, Văn Mặc Ngọc, đừng trốn tránh sự thật. Ta thừa nhận, Ô bố Lạp Thác ta thích Huyền Nguyệt là thật, đời này không phải hấn thì không lấy, nhưng ta tuyệt đối sẽ không ngằm giờ trò, lấy binh lực Hạp Hách uy hiếp Huyền Nguyệt, có chuyện gì cũng đều phải cạnh tranh công bằng, mấy ngày nay người trốn cái gì?”

Văn Mặc Ngọc vui đầu, hơn nửa khuôn mặt bị che ẩn ẩn mờ mờ dưới tóc nhìn không rõ lắm.

“Ai bảo... cạnh tranh công bằng với người hả? Ta chỉ là tôn sùng tổ nghiệp, phụ tá minh quân. Ta với Huyền Nguyệt, chẳng qua là quân thân; Huyền Nguyệt với ta, cũng chỉ là phụ mệnh.”

Vừa dứt lời, bọn tôi đột nhiên nghe thấy phía sau truyền tới âm thanh thủy tinh vỡ nghe thanh thúy, ngọc bội cầm trong tay Huyền Nguyệt bị bóp nát vụn.

Ánh mắt sáng quắc, một Thất điện hạ lúc nào cũng thích đùa giỡn bốn cột, bộ dạng luôn gian trá xảo quyết hiếm khi lại lộ ra vẻ mặt đau lòng thế này, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngọc Nhi, đây là những gì người nói đó à.”

Dứt lời, Huyền Nguyệt phát tay áo định đi, lại bị Trương Thế Nhân gọi chặn lại, không nhanh không chậm móc một tờ giấy từ trong người ra nói: “Mặc kệ là người yêu cũng tốt, quân thân cũng được, dù sao Mặc Ngọc với công chúa cũng đều là người của ngài, vậy cảm phiền Thất điện hạ ký tên vào đây trước, bởi thường lại tổn thất của cái túp lều này cho ta đã.”

Trố mắt đứng nhìn.

Quả là gừng càng già càng cay, Trương Thế Nhân thật đúng là cẩn thận, kỳ thật tôi rất muốn hỏi, ông viết tờ đơn này khi nào thế?

.....

Thế cục hỗn loạn.

Tôi cảm thấy, bọn người tiểu ngu ngốc đang ở trong tình thế không tốt.

Mặc dù Kỳ Nhi có nói rõ sẽ không lấy binh lực Hạp Hách quốc ra uy hiếp Huyền Nguyệt thành thân, nhưng không có cam đoan thực sự, tôi tin rằng Hạp Hách Đại Hãn sẽ không ngốc đến mức đi trở mặt thành địch với Lạc Diên đế, hỗ trợ bọn người miệng còn hôi sữa như Huyền Nguyệt với tiểu ngu ngốc. Mà bên kia, còn có một phiên toái lớn.

Ô bố Mẫn Đạt chống lại lệnh cha mình, ngăn dậm xa xôi tới tìm vợ, nhưng dù sao hấn cũng là một vị vua tương lai, nếu lỡ hấn biết tôi là hàng giả, lại gả cho thủ hạ của Huyền Nguyệt, có khi nào giận quá ảnh hưởng đến chính sự không? Chuyện này ngày nào chưa được giải quyết, là ngày đó tôi không được an bình. Khoảng thời gian này, tôi vì chăm sóc cho Mẫn Đạt Vương tử và tiểu bánh ú, nên vẫn ở lại nhà của Trương Thế Nhân, cùng tiểu ngu ngốc hẹn hò một cách lén lút, Văn Mặc Ngọc vẫn trốn Huyền Nguyệt, cũng hay đến quấy rầy lão nhân gia tôi, Kỳ Nhi ở Hoài vương phủ cũng rất buồn chán, ngoại trừ tìm tôi và tiểu ngu

ngốc nói chuyện phiếm ra, cũng hay cùng Văn Mặc Ngọc thượng cẳng chân hạ cẳng tay, Trương lão đầu thì lại cái gì cũng không nói, chỉ vuốt râu cười vui sướng khi người khác gặp họa...

“Nàng thất thần.”

Muống run lên, sánh đổ một miếng thuốc. Tôi nháy mắt mấy cái mới phát hiện ra, mình đang bón Mẫn Đạt Vương tử uống thuốc, cố gượng một nụ cười: “Xin lỗi, chắc tại tối qua ngủ không ngon”. Trương Thế Nhân lừa của tôi một đồng bạc, nhưng lại thật quá keo kiệt, giường trong phòng khách nhỏ chút xíu, làm hại tôi với tiểu ngu ngốc có làm chuyện gì gì đó cũng không thuận tiện, cho nên lời này cũng coi như là lời nói thật.

Ô bố Mẫn Đạt cười cười với tôi, dưới bàn tay diệu thủ hồi xuân của Trương Thế Nhân, độc của hắn đã được giải hết, làn da đen thui cũng trở nên khỏe mạnh.

“Mấy ngày nay thật vất vả cho cô rồi, ban ngày vừa phải hầu hạ cho ta với Kỳ Nhi, buổi tối còn phải đi tìm hắn.”

Tôi cười ha ha lắc đầu: “Không phiền không phiền!”

Thôi cười, tự bản thân cũng phải trọn tròn mắt.

“Tìm, tìm ai?”

Ô bố Mẫn Đạt đoạt cái bát trong tay tôi, uống hết một hơi, đau khổ mà cắn răng nói: “Ta biết, cô không phải là Tổ Tâm.”

“...”. Thật xin lỗi Tổ Tâm, thật xin lỗi Huyền Nguyệt, ta thật sự là không diễn được một Tổ Tâm hiền lương thực đức. Có điều là nếu biết rồi cũng tốt, sớm hay muộn giấy cũng không gói được lửa.

Ô bố Mẫn Đạt xốc chén lên, cũng không đợi tôi đỡ, dùng sức đứng dậy, đoạn ở trong phòng đuổi người thư giãn tay chân xong mới nói: “Độc của ta đã giải xong, vết thương trên người đã khỏi, cũng nên tỉnh mộng rồi.”

Tôi trầm mặc, trách không được, mấy ngày nay bại lộ nhiều như vậy, đến cả tiểu bánh ú cũng nhận ra, còn cái vẻ mặt say mê của Vương tử hắn. Hóa ra, chỉ là do hắn đang tự lừa dối mình, để tôi bồi hắn cùng nhau diễn trò.

“Tổ Tâm nàng...”

Ô bố Mẫn Đạt lấy tay ngăn tôi lại, con ngươi sâu lắng, mang khí chất vương giả.

“Liêm Chi, mấy ngày nay phiền cô rồi, hy vọng cô đưa lại cho tôi thứ đó.”

Tôi có ngốc cũng biết Mẫn Đạt định làm gì, lấy từ trong người ra một sợi tơ hồng, đặt vào trong tay hắn. Ô bố Mẫn Đạt chỉ lo nhìn sợi dây trong tay tôi, hầu kết lên lên xuống xuống chỉ là không phát ra tiếng. Tơ hồng này, tôi tìm được trong áo của Tổ Tâm sau khi tỉnh lại, lúc đó chỉ cảm thấy thích nên mới giữ lại, giờ mới biết, đây đúng là tín vật quan trọng nhất của hai người họ.

Chẳng qua, cho dù tơ hồng này có là giả đấy, thì làm sao? Người mà Ô bố Mẫn Đạt nhớ nhung đã mất rồi.

Tôi nói: “Nếu Mẫn Đạt Vương tử đã hiểu rõ trong lòng, vậy có tính toán gì không?”

Ô bố Mẫn Đạt cẩn thận cất sợi tơ hồng, xong rồi mới hỏi phục lại cảm xúc mà nhìn tôi nói: “Còn phiền cô giúp ta gọi “ngốc muội” và Thất điện hạ tới đây.”

“Được”.

.....

Ô bố Mẫn Đạt, An Lăng Tiêu, Văn lão gia tử, Huyền Nguyệt, tiểu ngu ngốc cùng với Văn Mặc Ngọc, mấy nam nhân đóng cửa phòng, chen chúc trong căn phòng nhỏ xíu của Trương Thế Nhân không biết đang mưu đồ bí mật gì. Tôi với Trương Thế Nhân ngồi ở trong viện uống trà chán gần chết, chỉ lo nhìn Kỳ Nhi cùng tiểu bánh ú đang khom người cách đó không xa.

Trước đó, Ô bố Mẫn Đạt có nói cho tôi biết, hắn đến Lạc Vân quốc ngoại trừ tìm Tổ Tâm, còn có một nhiệm vụ rất quan trọng. Lúc cáo biệt Hạp Hách quốc, hắn từng đáp ứng Phụ Hãn của mình nhất định sẽ hoàn thành sứ mệnh cuối cùng của một Vương tử. Tôi không cần hỏi đó là sứ mệnh gì, cũng đoán được tám chín phần, cậy thế lớn thế này, đến cả Văn gia lão tử và An Lăng Tiêu cũng đều xuất động, còn có thể nói chuyện gì? Xem ra, Hạp Hách Đại Hãn so với tướng tượng của tôi rất có đầu óc, mặc kệ chuyện tình cảm của con gái mình thế nào, vẫn hỗ trợ Huyền Nguyệt khởi sự. Văn phủ, Mục vương phủ, Hoài vương phủ - tam đại thủ lĩnh danh hào không kiêng kỵ mà cùng tụ họp lại trong một tiểu viện nhỏ của Trương Thế Nhân, cũng không sợ người ngoài hoài nghi, từ đó có thể kết luận được, là vận sức chờ phát động tạo phản.

Chốc lát, cửa phòng mở ra, mấy người chào hỏi vài câu rồi tản ra. Ô bố Mẫn Đạt lại trực tiếp đi về phía tôi, tôi nhìn tiểu ngu ngốc và Huyền Nguyệt ở phía sau hắn, có chút hồi hộp, sợ hấn kích động quá rồi làm động tác hồ sơ gấu ôm gì đó, lần trước chỉ bị hấn hôn lên ngón tay có chút xú, tiểu ngu ngốc đã cắn tôi hết hai cái, đến giờ nhớ lại còn thấy đau, nếu bị ôm một lần...

Nhưng là, Mẫn Đạt anh tuấn tiêu sái cái gì cũng không làm, chỉ đứng lại trước mặt tôi nói: “Thời gian cấp bách, ta phải lập tức quay về Hạp Hách quốc bố trí binh lực, cho nên tạm thời để Kỳ Nhi (nhóc) ở lại đây, phiền cô chiếu cố.”

Tiểu bánh ú vốn đang ngồi chơi bên kia nghe xong lời cha mình nói cũng bật dậy chạy ào lại đây, ôm lấy đùi tôi nói: “Phụ hãn, mẫu thân, chúng ta không về nhà sao?”

Mẫn Đạt Vương tử ôm lấy tiểu bánh ú, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Phụ hãn có việc nên phải đi trước, con với mẫu thân ở lại đây chờ phụ hãn, phải giúp phụ hãn chăm sóc ấu thân thật tốt, hiểu không?”

Tiểu bánh ú chớp chớp đôi mắt đen nhánh, không có vẻ gì là giống với những đứa con nít yếu ớt khác, nghe phụ hãn rời đi là khóc lớn, chỉ gắng sức gật cái đầu nhỏ nói: “Phụ hãn yên tâm, Kỳ Nhi nhất định sẽ bảo vệ tốt mẫu thân, không cho người bỏ đi nữa.”

Một câu nói, khiến mọi người dở khóc dở cười. Tôi đón lấy tiểu bánh ú trong tay Ô bố Mẫn Đạt, khoảng điện thiềm sấm vang như đã rõ, tiểu bánh ú còn quá nhỏ, chuyện Tổ Tâm đã ra đi vẫn nên để từ từ. Kỳ thật nếu Ô bố Mẫn Đạt chịu cho, tôi cũng rất vui lòng nuôi dưỡng tiểu bánh ú (là tiểu ngu ngốc nuôi ấy?), thằng nhóc này thông minh lanh lợi, đến Kỳ Nhi còn không bì kịp, hơn nữa thân thể này của tôi cũng không thể sinh con, nhớ lại, tôi không khỏi nhủ mi.

“Mẫn Đạt Vương tử định khi nào đi?”

“Ngay bây giờ”. Nói xong, gã sai vặt ở bên kia đã dắt ngựa ra.

Tôi ngưng mắt nhìn tiểu ngu ngốc một cái, nói một câu kinh người.

“Để ta với Kỳ Nhi tiễn ngài ra khỏi thành.”

Trương Thế Nhân vì để thuận tiện đến mấy thôn trấn nhỏ xem bệnh, nên nhà cách ngoại ô cũng không xa. Mẫn Đạt dẫn ngựa, cùng tôi sóng vai đi chưa đến một lát đã tới ngoại ô. Ô bố Mẫn Đạt nhìn con trai mình đang bắt bướm ở phía trước, trầm giọng nói: “Liêm Chi cô nương, nơi này chỉ có ta với cô, cô có gì thì cứ hỏi đi?”

Tôi giật mình, giả cười hắc hắc hai tiếng, không hổ là Vương tử, tôi nghĩ cái gì hấn cũng biết.

“Nếu Vương tử đã vậy, ta cũng xin hỏi thẳng vào vấn đề.”

“Mời”.

“Tình cảm của ngài và Tổ Tâm đã mười mấy năm, vì sao nàng ấy vẫn còn là xử nữ?”

Được rồi, tôi thừa nhận da mặt tôi rất dày. Đối với một nam nhân gần như xa lạ thế này, mà còn hỏi thế cho được. Bất quá, chuyện này thật sự rất kỳ lạ. Nếu Vương tử thật có chương ngại gì, vậy tiểu bánh ú từ đâu mà ra, lại nói nếu chương ngại xuất phát từ Tổ Tâm, thì Hạp Hách Đại Hãn cũng sẽ không nhất thiết phải buộc cô ấy phải uống Tạng hồng hoa?

Tôi gượng cười nhìn Ô bố Mẫn Đạt, vốn nghĩ mặt hấn sẽ đầy hắc tuyến. Ai ngờ câu nói này, lại đâm trúng vào chỗ đau của hấn. Tôi chờ người, sao lại thế chứ?

Một lát sau, Ô bố Mẫn Đạt mới nói: “Liêm Chi cô nương, không phải cô còn câu gì chưa hỏi không?”

“Hả?”

“Tổ Tâm đến đây gần một năm, ta mới dẫn Kỳ Nhi tới tìm, sao cô không đoán thử, một năm nay ta đã đi đâu?”

Tôi buông mí mắt, chờ đợi đáp án.

Nhưng đợi cả buổi trời, tôi chỉ chờ được một câu: “Tổ Tâm đã qua đời rồi, có một số việc cũng nên để cho nó qua đi thôi”. Nói xong, Ô bố Mẫn Đạt liền leo lên ngựa, dứt khoát mà đi, chỉ còn lại mỗi tôi cùng tiểu bánh ú đứng đó chờ người tại chỗ.

Quả nhiên, Tổ Tâm không đơn giản như tôi vẫn nghĩ.

35. Chương 50 - 51

Chương 50

Tiền Mẫn Đạt vương tử xong, bộ xương cốt già này của tôi rốt cuộc cũng có được vài ngày rảnh rỗi.

Hoài vương phủ vì bị Kỳ Nhi bức hôn mà loạn đến gà bay chó sủa, tôi dứt khoát không tới đó; trước khi tiểu ngu ngốc dùng một cái kiệu lớn tám người khiêng rước tôi về, cửa lớn Mục vương phủ tôi cũng không có mặt mũi bước qua. Vì thế liền dẫn theo Vương Trạch, tiểu bánh ú yên tâm thoải mái ở lại căn nhà nhỏ của Trương Thế Nhân, ban ngày không việc gì làm, thì đi cho cá ăn, phơi được liệu, cuộc sống rất thảnh thơi tự tại.

Lúc trước bị Kỳ Nhi lừa, tôi còn coi mình thật sự là cô nương mười tám tuổi – sức sống vô hạn, không phải trèo tường cũng là làm mã điều cả đêm, sau khi biết Tổ Tâm tuổi đã hai mươi sáu, vô cùng kinh ngạc, tôi cũng bắt đầu nhìn thẳng vào vấn đề khỏe mạnh của cái xác này, trước kia xương sống thường xuyên đau nhức cũng không lo, giờ nghĩ đến, cảm thấy phải nên điều dưỡng nghỉ ngơi cho thật tốt mới được.

Lại nghĩ tới chỗ này của Trương Thế Nhân, cái gì cũng thiếu, chỉ là không thiếu thuốc dưỡng sinh, tôi bèn mỗi ngày kiểm chút tiện nghi. Nhưng cơ thể vẫn không thể nhẹ nhàng đi được tí nào, vì có người hàng đêm đều đến hủy xương cốt của tôi.

Nghiêng đầu chăm chú nhìn An Lăng Nhiên đang ngủ một cách ngon lành, thỏa mãn bên cạnh, tôi hung ác nghĩ rằng đuổi chân đá, lại không biết cái lưng già của tôi lúc này mới trải qua vận động kịch liệt, chỉ mới có động nhẹ, lại bắt đầu đau ê ẩm. Tiểu ngu ngốc đang mơ mơ màng màng bị đá nửa cước, cũng xoa mắt đào ôm lấy tôi nói: “Bị đau hả?”

Thấy tiểu ngu ngốc hai má phồng hồng, trông đáng vẻ dịu dàng càng khiến cho tôi tức thêm, không muốn tốn hơi thừa lời. Bảo sao thuốc của Trương Thế Nhân không thấy hiệu quả, hóa ra là đều tẩm bổ hết cho hắn?!

Tôi nói bực: “Đêm mai không được đến đây.”

Nghe vậy, cơn buồn ngủ của tiểu ngu ngốc nhất thời vui đi hết bảy phần, mở to con ngươi đáng thương nũng nịu: “Nương tử không được a~”

Mặc cho tiểu ngu ngốc ở trong ngực tôi cọ cọ làm nũng thế nào, tôi cũng không hé miệng. Đêm nào cũng cứ trèo tường hẹn hò như thế, quả thật cũng không phải chuyện gì tốt. Thứ nhất, cho dù tôi có mặc kệ, nhưng dựa theo mấy câu nói của mọi người cũng đoán được ngày khởi sự là nửa tháng sau. Những ngày này, tiểu ngu ngốc một mặt vừa phải đối phó với thái tử và triều đình, một mặt còn phải nội ứng ngoại hợp với Huyền Nguyệt. Ban ngày mệt nhọc, hơn nửa đêm còn muốn trèo tường yêu đương vụng trộm, trời còn chưa sáng lại phải ngồi dậy quay về Mục vương phủ. Khụ khụ, nói thật, tôi thật cũng... có chút đau lòng.

Thứ hai, tiểu bánh ú cũng là một cái bánh ú quái lạ nhất. Hôm đó, khi cha hắn nói phải quay về Hạp Hách, tiểu bánh ú đến mắt còn chưa chớp đã ngoan ngoãn đồng ý, đáng vẻ như một tiểu nam tử hán cứng cỏi đầy nhiệt huyết. Nhưng tới phiên Tổ Tâm này, cũng bám chặt lấy đến kỳ lạ. Ăn cơm phải ôm một cái, chơi đùa

phải hôn một cái, đương nhiên, cũng không tránh khỏi chuyện làm nũng đòi ngủ chung với mẫu thân. Đối với chuyện này, đến nay, tôi thật sự không tìm được lý do nào để mà từ chối.

Cho nên về tình về lý, tôi cũng đều hi vọng tiểu ngu ngốc đừng tới đây nữa.

Không hy vọng hẳn tới đây là một chuyện, còn hẳn có thật sự đồng ý hay không lại là một chuyện khác.

Xin lỗi hai ba câu, tiểu ngu ngốc đột nhiên thở phào, nằm ngửa ra nói: “Vì sao đừng tới à? Chẳng lẽ chàng thích cô Trại Nguyệt kia hay là thấy ta lớn hơn chàng hai tuổi, rồi chê ta già, ta nói cho chàng biết, nếu tiểu ngu ngốc chàng dám bỏ rơi ta, ta sẽ cầm gậy đến cửa lớn Mục vương phủ... Ô ô!” mấy câu không đầu không đuôi còn chưa kịp giải bày ra hết, môi đã bị tiểu ngu ngốc hung hăng chặn lại.

Một lát sau, tiểu ngu ngốc mới buông tôi ra nói: “Liêm Nhi, thật ra mấy ngày nay ta có chút thiếu phương pháp”.

“Ta biết”.

“Đợi ta thêm nửa tháng, rất nhanh thôi”.

“Ừ, ta chờ chàng”.

“Còn có một chuyện, ta thật sự rất đau đầu, nhưng lại nghĩ không ra... cũng không biết nên làm gì bây giờ, có lẽ... giữa nữ nhân với nữ nhân nói chuyện với nhau sẽ dễ hơn?”

Ngờ ra hai giây, tôi nhìn tiểu ngu ngốc thần tình đang ảo não lần nữa, còn có chuyện gì mà khiến cho hẳn trong lúc thế này lại phân tâm chứ?

“Sao?”

.....

Hôm sau, Hiên Mặc Lâu, tôi gặp nữ nhân quan trọng thứ ba trong cuộc đời tiểu ngu ngốc.

An Lăng Nguyệt nhìn thấy tôi, cũng vô cùng kinh ngạc.

“Chị dâu?”

Tôi cười đứng dậy, không nói.

Nguyệt Nhi kéo tay tôi cười đến mi phi sắc vũ, “Muội đã nói ca ca có chuyện gì mà khó nói ở nhà, lại bảo muội đến quán trà, hóa ra là chị dâu”.

Tôi ngăn Nguyệt Nhi đang ôn chuyện, lắc đầu cười nói: “Đích thật là có một số chuyện không tiện nói ở nhà, cho nên ca ca muội mới gọi ta đến quán trà”.

Sắc đêm dài đằng đẵng, tiểu ngu ngốc mấy ngày chạy tới chạy lui giữa tiểu viện của Trương Thế Nhân và Mục vương phủ, ngoại trừ việc hẹn hò với tôi ra còn phát hiện một bí mật khiến cho hẳn tay chân luống cuống. Vốn dĩ, hẹn tình nhân không phải chỉ mỗi mình hẳn, còn có cô muội muội bé bỏng mà hẳn quý nhất – Nguyệt Nhi. Đối với chuyện này, tôi rất vui sướng khi người gặp họa mà bình phẩm một câu: thượng bất chính hạ tắc loạn.

Nói đến cũng gây nghiệt, mấy ngày nay từ trên xuống dưới của Mục vương phủ, đều tập trung cả tinh thần lẫn thể xác vào đại sự tạo phản, lơ là đi cô gái nhỏ ngoan ngoãn. Ngoại trừ tôi ra, nào ai có thể nghĩ tới được chuyện An Lăng Nguyệt cùng Chu Diệc Thủy vừa mất nhau, lại có ai ngờ được cô thiên kim tiểu thư tao nhã đứng đắn đêm khuya gặp tình lang, hẹn hò dưới ánh trăng. (nguyên văn: hoa tiền nguyệt hạ)

Vì thế, sau khi tiểu ngu ngốc nhìn thấy cảnh hai người chàng chàng thiếp thiếp, hoàn toàn sụp đổ. Tôi không có gan nói cho tiểu ngu ngốc là kỳ thật tôi đã sớm biết chuyện này, đành phải nói lảng đi: “Thật ra cũng không sao cùng lắm thì, nếu gạo đã nấu thành cơm, các người chỉ việc tác thành cho Nguyệt Nhi thôi. Muội ấy vốn không thích Văn Mặc Ngọc, huống chi Văn Mặc Ngọc với Huyền Nguyệt...”, còn chưa nói dứt lời, tôi đã tự động ngậm miệng, nuốt ngược câu sau trở lại. Đối với chuyện này, tôi thật ra vẫn rất nghi ngờ. Hoặc là nói, rất bàng hoàng.

Nguyệt Nhi là con gái cưng của An Lăng Tiêu với Túc Phượng, em gái giỏi giang của tiểu ngu ngốc, xem tình hình này, quan hệ của Văn Mặc Ngọc và Huyền Nguyệt cả nhà bọn họ đều đã rõ trong lòng, nhưng dưới tình huống như vậy mà bọn họ lại vẫn kiên trì coi Nguyệt Nhi là công cụ chính trị gả cho Văn Mặc Ngọc, nếu không phải tôi náo loạn, ai có thể đoán được cục diện ngày hôm nay ra sao?

Tiểu ngu ngốc thốn thức không thôi, hôn hôn lên trán tôi nói: “Liêm Nhi, nàng nghĩ rằng ta với cha mẹ muốn thế lắm sao? Nàng cho rằng ta không muốn rước nàng về Mục vương phủ sao?”

Tôi trầm mặc, không nói lời nào. Người khác không biết, ta thì sao lại không hiểu? Tình cảnh lúc này, so với Vương Uyển Dung ngày đó có gì khác nhau đâu? Khởi sự thành hay bại, chẳng qua là một đêm thôi. Cho dù Mục vương, Hoài vương, Văn lão gia tử có chuẩn bị chu đáo cỡ nào, nhưng mà điều hủy diệt nhất chính là kế hoạch bị vỡ. Loại thời khắc ấy, hừ tôi, nếu như hắn có thất thế, tôi có lẽ vẫn còn đường sống; ngược lại...

Trong màn diễn này, Vương Uyển Dung, tôi, Nguyệt Nhi đều là nhược điểm không thể đụng vào nhất của bọn họ, cũng là vũ khí trí mạng nhất của kẻ địch. Cho nên, chúng tôi cần phải che dấu, ẩn nấp. Giờ nếu mà tác thành cho Nguyệt Nhi, để cho cô ấy quang minh chính đại đính hôn với Chu Diệc Thủy, chỉ sợ sẽ phá hỏng mọi chuyện, không chỉ Nguyệt Nhi không có chút xíu đường lui, đến Chu gia cũng sẽ tai ương ngập đầu.

Không sai, tôi đột nhiên có chút hiểu được. Bất luận Nguyệt Nhi có gả cho ai, đều có thể gây họa diệt môn, nhưng năm tháng vẫn còn dài, rơi vào đường cùng nên mới chọn Văn Mặc Ngọc để lấp liếm. Trong đêm tối, tôi với tiểu ngu ngốc nằm ngửa ra, nghe giọng nói trầm trầm sâu lắng mê hoặc người của hắn: “Để Nguyệt Nhi gả cho Văn Mặc Ngọc, là kế sách tạm thời, cũng là cử động bất đắc dĩ. Kế hoạch của bọn ta vốn là để Nguyệt Nhi ba ngày sau theo nàng và mẫu thân rời khỏi Lạc Vân quốc, tụ họp với biểu di, bây giờ... Liêm Nhi, ta thật không biết nên nói với muội muội như thế nào”.

.....

Hớp ngưng trà, tôi bình tĩnh mà trình bày: “Ca muội thấy muội ước hội với Chu Diệc Thủy”.

Nguyệt Nhi mở to mắt, cả kinh đến mức không nói nên lời.

Tôi đặt chén trà xuống, vẫn vẫn đạm phong kinh mở miệng như cũ: “Đừng sợ, ta đứng về phía muội”. “Chị dâu quyết định, giúp muội bỏ trốn”.

“... Chị dâu, đại ơn đại đức Nguyệt Nhi khó mà báo đáp, xin nhận một lạy của muội!”

Nhìn An Lăng Nguyệt kích động dập đầu, trong lòng tôi thầm vì tiểu ngu ngốc bị ai ba giây. Thực xin lỗi, tướng công yếu quý, lần này thật không được trách tôi, thứ nhất là vì lòng dạ của nữ nhân và đầu óc đều được làm từ đậu hủ, gặp chuyện thế này thật sự không có cách nào mà lý trí phân tích giống như nam nhân được; thứ hai tôi trước giờ miệng lưỡi không nhanh nhẹn, tiểu ngu ngốc thông minh vậy mà cũng không biết khuyên giải thế nào, thì tôi làm sao mà khuyên giải cho được, để Nguyệt Nhi đi theo bọn tôi? Huống chi, đối phương còn là một cô gái đang yêu đương cuồng nhiệt, có thể vì người mình yêu mà hiến cả mạng sống. Vì thế, kết quả tốt nhất...

Tôi cúi người xuống, nói nhỏ: “Nguyệt Nhi, chắc muội biết mật đạo của Mục vương phủ ở chỗ nào chứ?”

.....

Bên trong mật đạo của Mục vương phủ, ách ~ hoặc là nói, dưới giường của tôi với tiểu ngu ngốc, Nguyệt Nhi mang theo gói đồ, nhắm mắt bám chặt đi theo tôi.

“Chị dâu, muội rất sợ, chỗ này thật sự có thể thông ra ngọn núi nhỏ ngoài thành sao?”

Tôi lắc lắc cây đuốc trong tay nói: “Nguyệt Nhi đừng sợ, muội cứ tin ta là được”.

Lại nói, mật đạo này tôi mới biết cũng không lâu. Mấy ngày trước lúc cùng tiểu ngu ngốc cuồng dâng, nhân lúc ngọt ngào từng dùng lời đường mật pha trò, dưới giường chúng ta có cái mật đạo, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao mà mỗi lần ta với “Văn Mặc Ngọc” ước hội, hắn đều về nhà trước ta. Lúc đó sau khi nghe xong, hắn độc ác dùng miệng cắn hết mấy cái trút giận cũng thôi đi, không ngờ tới hôm nay, mật đạo này rốt cuộc cũng phát huy tác dụng.

Nguyệt Nhi hơi chần chờ, “Chị dâu giúp muội thế này, nếu ca ca biết có trách chị không?”

Tôi vỗ vỗ bả vai của cô ấy an ủi, lại không được lấy chuyện Mục vương phủ tạo phản ra để thảo luận, đây cũng là ý tứ của tiểu ngu ngốc, không được nói uội muội biết mấy may chuyện tạo phản, nhưng phải lừa cô ấy là tạm thời rời khỏi Chu Lang, cùng bọn tôi rời khỏi Lạc Vân quốc. Chuyện như vậy tôi tự nhận mình không có cách nào làm được, lại vì hạnh phúc của cả đời Nguyệt Nhi mà suy nghĩ, lúc này mới có chuyện giúp cô ấy bỏ trốn.

Tôi nói: “Nguyệt Nhi không cần lo lắng cho ta, ta sẽ giải thích rõ với ca ca của muội. Sau khi muội với Chu Lang hội hợp sau núi, cứ nhắm thẳng phía tây mà đi, có chuyện gì cũng không được quay đầu lại. Nửa tháng sau, nếu nghe thấy tin tức gì, thì hãy mở cái túi gấm này ra”.

Tôi cầm gói bạc và túi gấm đưa cho Nguyệt Nhi, lại tinh tế dặn dò vài câu trước lúc đi. Túi gấm chẳng qua là cố ý lừa bịp, bên trong chỉ có hai hàng chữ bút lông xiêu xiêu vẹo vẹo:

Nếu bại, chớ có quay lại.

Nếu thành, trông ngày về!

Tôi nghĩ, đây chính là kết cục tốt nhất. Về phần tôi, quyết định sẽ không ngốc mà nghe theo lời tiểu ngu ngốc, cùng điều lão đầu và gia quyến đi lánh nạn, tôi còn muốn nhìn quang cảnh náo nhiệt Huyền Nguyệt mặc long bào, Văn Mặc Ngọc và Kỳ Nhi đấu đá tranh nhau ngôi vị hoàng hậu.

Cứ lo suy nghĩ mà đi tới, Nguyệt Nhi sau lưng đột nhiên dừng bước lại.

“Chị dâu, tường đối diện có tiếng người”.

Tôi nghe cô ấy nói vậy, đột nhiên sờn tóc gáy. Chỗ này tối như mực, cũng đừng có cái gì bậy bạ đi chứ?

“Nguyệt Nhi chớ có nói bừa”.

Nguyệt Nhi lúc này còn kéo tôi tiến về phía trước, hồi hộp đến cực điểm, “Là thật đó, chị nghe xem”.

Tôi với Nguyệt Nhi nín thở, quả nhiên... tường đối diện truyền tới tiếng tranh cãi. Cũng may cũng may, không phải là tiếng khóc ai oán của nữ nhân.

Giờ cây đuốc, tôi với Nguyệt Nhi lẳng lẳng lẳng tai nghe, tiếng tranh cãi này... hình như là của một nam một nữ. Trong mơ hồ, chỉ nghe người nam nói:

“Nàng không được tùy hứng. Ai! Sớm biết thế đã trực tiếp trối lại, tội gì mất công thế này?”

“Hừ hừ, trối ta? Ông nghĩ là ông có khả năng này sao?”

“Nàng ở lại đây thì có ích gì?”

“Làm sao vô dụng? Ta phải tự tay mình giết kẻ thù!”

“Ồ nháo, chúng ta ngày đó...”

Tôi lú lười, lỗ tai không tự giác mà kề sát tường thêm một chút, “Sao tự nhiên tới chỗ hay lại cất rồi?”

Gương mặt của Nguyệt Nhi cũng ngơ ngàng, “Chị dâu, muội thấy giọng nói này rất quen thuộc”.

“Thật à?”

Tôi với Nguyệt Nhi vừa nói vừa dứt khoát kề sát lỗ tai lên tường, tiếng tranh cãi càng lúc càng lớn.

“Phượng Nhi, lúc trước nàng đã đồng ý với ta thả cho hắc một con đường sống”.

“Đường sống? Nhiều năm nay, hắc có cho ta một con đường sống sao? Có cho Nhiên Nhi một con đường sống sao? Nếu không nhờ bọn Ảnh Tử bảo vệ mẹ con bọn ta, nếu không phải Nhiên Nhi giả ngây giả dại, hắc chịu buông tha cho ta, buông tha cho Nhiên Nhi sao?”

“... Vào lúc này, ta sao có thể đi? Ta phải tận mắt nhìn Lạc Diên Đế đầu rơi xuống đất!”

Ầm!

Lạc Diên Đế đầu rơi xuống đất, tôi với Nguyệt Nhi, từ tường bên này ngã xuống đối diện.

“A!”

“Ôi!”

Hai tiếng kêu lên cùng lúc, vì cả hai người chúng tôi đều dùng hết sức bám lên vách tường, lại không biết cái tường này có thể lay động, đẩy vào, xông vào phòng người khác.

“Con dâu?”

“Nguyệt Nhi?”

Tôi với Nguyệt Nhi hai mặt nhìn nhau, ngẩng đầu nhìn thẳng An Lăng Tiêu với Túc Phượng.

Nhìn vẻ mặt “Muội đã nói giọng nói này quen lắm mà” của Nguyệt Nhi, khiến cho tôi dở khóc dở cười.

An Lăng Tiêu coi như trấn tĩnh, đứng tại chỗ không đỡ hai người bọn tôi đang nằm dưới đất dậy nói: “Sao các người lại ở đây?”

Tôi nhìn về phía Nguyệt Nhi, lại gặp phải ánh mắt cầu xin của cô ấy, đành phải le lưỡi nhìn An Lăng Tiêu với Túc Phượng mà nở một nụ cười ủy khuất nhất, khó coi nhất thế giới nói: “Cha chồng, mẹ chồng, hai người xem mặt trời đêm nay lớn thật, có phải nên đi uống trà chiều rồi không?”

Tiểu ngu ngốc chết tiệt, kẻ gổ như thế mà nói cũng không nói cho hết? Lúc nào cũng chỉ nhớ rõ làm chuyện đó, lại không nhớ nói cho tôi biết mật đạo này ngoại trừ thông qua đây giường của chúng tôi, còn thông ra đây giường của điều lão đầu?

Chương 51

Ta thật sự là, quá coi thường điều lão đầu rồi.

Đây là câu nói đầu tiên của tôi, lúc từ mật thất đi ra nhìn thấy tiểu ngu ngốc.

Câu thứ hai là: An Lăng Nhiên ta cũng quá coi khinh người rồi.

Cái gì gọi là càng sợ gặp, thì phải càng gõ tới cửa. Âm mưu quỷ kế, mưu quyền soán vị, mấy chuyện làm người ta đau đầu này tôi cũng đều lần lượt đụng phải, phút cuối cùng mới hiểu nguyên do từ đầu đến cuối.

Ngàn tính vạn tính, cũng chưa từng nghĩ đến chuyện Túc Phượng chính là công chúa tiền triều; trái nghi phải đoán, cũng chưa từng nghĩ đến An Lăng Nhiên chính là huyết mạch hoàng tộc duy nhất còn lại của tiền triều. Nhìn đôi mắt đen sáng như bảo thạch của An Lăng Nhiên, kỳ thật, tôi càng muốn ngửa đầu hét to: ôi mẹ ơi, vận khí của con quả là rất rất rất đen đui mà.

Trước Lạc Vân quốc, Vương triều bị tiêu diệt có tên là “Nhã Vân quốc”, nghe nói bộ tộc của Lạc Diên đế cùng với Vương tộc Nhã Vân quốc còn có chút quan hệ thân thích. Cuối cùng có một ngày, Lạc Nguyên Tông không biết nghĩ thế nào – vào cung, lật đổ ngôi vị hoàng đế, đoạt tẩn phi, giết sạch cả hoàng tộc.

Nhưng dù có giết sạch, cũng luôn luôn có người may mắn bị bỏ sót. Thái gia gia của Túc Phượng – tiền triều tiểu hoàng tử lạng lẽ được cự thần Vương Thích mang về nhà, lấy thân phận “nuôi con” nuôi lớn. Lạc Nguyên Tông có nghĩ cũng không sao ngờ được tiểu hoàng tử tiền triều được cự thần đặt bên cạnh mình không coi vào đâu, to gan lớn mật mà lay lắt như thế. Vì thế, ngày qua ngày Túc Phượng con phượng hoàng bị lãng quên này bình yên vô sự mà trưởng thành tiểu thư khuê các; bình yên vô sự gả cho An Lăng Tiêu còn chưa phải là Vương gia; bình yên vô sự mà hạ sinh tiểu thế tử - An Lăng Nhiên.

Mãi cho đến khi, một phong mật hàm được đưa đến tay Lạc Diên đế.

Dựa theo những gì sau này Lệ Phi kể lại, qua nhiều năm điều tra, tổ chức bí mật của Lạc Diên đế rốt cuộc cũng tra được một chút manh mối: Mục vương phi rất có khả năng chính là hậu nhân của tiền triều. Tuy chỉ là một chút dấu vết, cũng đã làm cho tác lòng của Lạc Diên đế đại loạn. Nếu như Túc Phượng là công chúa tiền triều, thời gian cũng qua lâu rồi, nàng cũng đã an tâm gả làm vợ người, Lạc Diên Đế mắt nhắm mắt mở có lẽ cũng đã cho qua; nhưng mà nàng lại sinh ra một đôi nam nữ, có con trai làm người kế vị hợp pháp của Nhã Vân quốc, hơn nữa trong tay An Lăng Tiêu còn có binh quyền khổng lồ...

Một đêm này, Lạc Diên để hoàn toàn mất ngủ.

Hậu quả không thể lường được! Lệnh ám sát kẹp dưới cánh bồ câu đưa thư được thả đi, nhiễm đỏ cả con đường núi mà điếu lão đầu và An Lăng Nhiên đi qua, đốt hết phủ viện nhà mẹ đẻ của Túc Phượng. Túc Phượng được cứu, cả cha mẹ đều chết, An Lăng Nhiên cũng không thấy bóng dáng.

Chuyện sau đó, cũng có thể đoán được mang máng.

Mục vương phủ đau vì mất thế tử, Lạc Diên để tự cho là nguy tình đã được giải trừ, lại nhớ tới trước giờ An Lăng thế gia nhiều thế hệ nguyện trung thành với triều đình, nghĩ tới tình nghĩa, mắt nhắm mắt mở không quản đến chuyện thân phận của Túc Phượng nữa. Ai có thể ngờ, An Lăng Nhiên được Tổ Tâm cứu, giả ngây giả dại trở về Mục vương phủ. An Lăng Tiêu từ đó càng giới nghiêm bảo vệ con trai, lại thêm An Lăng Nhiên hơn mười năm trời giả hoàn toàn làm tên gốc, Lạc Diên để kỵ binh lực của An Lăng Tiêu, lúc này mới tránh được rất nhiều đao quang kiếm ảnh.

“Bình bực dân phản a!” Đây là giải thích hợp lý duy nhất mà tiểu ngu ngốc cho tôi.

Hắn nói, kỳ thật cả nhà bọn họ cả một chút ý tứ tạo phản cũng không có. Đã nhiều năm như vậy, vốn cũng không có loạn thần tặc tử hoặc tiền triều cũ trong tưởng tượng của Lạc Diên để đến tìm mẹ con bọn họ, nếu không phải ám sát lần đó, hẳn thậm chí còn không biết trong nhà còn có mặt đạo, cũng càng không biết mình chính là Vương tôn tiền triều.

Trong này, có rất nhiều khuất tất.

Vốn là, Túc Phượng lành bệnh cũng không tin con trai mình đã chết, nhưng lại không thể lộ liễu ra phủ, liền nhân lúc trời tối ra mặt đạo, gian nan lắm mới tìm được Tổ Tâm, mẫu tử gặp lại, đương nhiên kể chuyện này ra, lúc này mới có An Lăng Nhiên giả ngu hồi phủ.

Tôi nghe mà mồ hôi nhỏ giọt, “Nói vậy, cha mẹ chồng sớm đã gặp Tổ Tâm? Sớm biết ta là hàng giả?” Đáng thương cho tôi ngày đó còn lo lắng không yên, ngày ngày đêm đêm đều thấy ác mộng, sớm biết ngày hôm nay lúc trước cần gì phải?

Tiểu ngu ngốc gật đầu, “Ngày đó mẫu thân dùng kế châm ngòi Trần hoàng hậu, để bà ta ở trên đại diện, làm trò cho văn võ bá quan, rõ ràng đem Ô bố Lạp Thác gả cho Huyền Nguyệt giao cho ta, kỳ thật chính là muốn tìm đường lui cho sau này. Lạc Diên để mặc dù hận mẫu tử ta tận xương, nhưng vẫn khó tìm được cơ hội xuống tay, hơn nữa hẳn cũng đã già, lại nghĩ đến Hạp Hách chỉ là một nước nhỏ, không đủ sức làm loạn, nên mới đồng ý ra chỉ.”

Tiểu ngu ngốc dùng một chút, lại nói: “Hắn như vậy, thứ nhất là vì nhà mẹ đẻ Trần hoàng hậu quyền khuynh vua dân, một câu của Trần hoàng hậu khiến cho triều đình cũng phải trở mình, Lạc Diên để chịu áp lực quá lớn nên không thể không đáp ứng việc hôn nhân này; thứ hai, cũng chỉ sợ hẳn cũng muốn dùng vị công chúa này xem thử ta là gốc thật hay gốc giả, coi bộ là quyết định tốt.”

Tôi mở to hai mắt, “Vậy bây giờ chàng bại lộ, chẳng phải là rất nguy hiểm sao?”

An Lăng Nhiên thần nhiên nhếch nhếch khóe miệng, nói cứ như không có gì: “Cho nên, phản này, phải tạo!”

Nói đến chuyện này, tôi rất phân vân, cũng đột nhiên có chút hiểu được tại sao ở trong mật thất, điếu lão đầu nhất quyết không chịu rời đi. Lúc tôi với Nguyệt Nhi phá tường xông vào, An Lăng Tiêu chính là đang tận tình khuyên bảo Túc Phượng mau chóng rời khỏi Lạc Vân quốc, hội hợp với Vương Uyển Dung. Bởi vì trong chuyện này, bà ta mới chính là cái gai trong mắt Lạc Diên để, thịt trong cây đinh. Ai ngờ điếu lão đầu có nói gì cũng không chịu rời đi, lúc này hai người mới tranh cãi hẳn lên.

Bọn họ chỉ nghĩ, mật thất này rất bí mật, cho dù có âm ỉ ngất trời cũng không có người thứ ba nghe thấy. Ai biết được, không chỉ xuất hiện người thứ ba, mà còn có người thứ tư.

Tôi hơi kích động mà từ phía sau ôm lấy lưng tiểu ngu ngốc, nói mấy câu xúc động nhất, buồn nôn nhất trong cuộc đời này, tôi nói: “Tướng công, đừng bắt thiếp đi, thiếp muốn ở cạnh chàng. Sống cũng được, chết cũng được, đều phải ở bên nhau”. Nói hết lời xong, tôi tự làm mình run lấy bấy, toàn thân nổi cả da gà quần áo cũng không thoải mái.

Phản ứng đầu tiên của tiểu ngu ngốc cũng không phải là nhu tình mật ý vuốt ve bàn tay mềm mại bên hông của hắn, mà là khấn trương giữ chặt tôi, nào là tìm manh mối nào là xem sắc mặt.

“Bị bệnh? Hay phát sốt?”

Tôi đen mặt, trừng mắt nhìn tiểu ngu ngốc. Tôi thừa nhận, trước kia đọc tiểu thuyết ngôn tình, vẫn rất khinh bỉ lúc sinh ly tử biệt, người nữ kéo góc áo của người nam khóc la: “Ta không đi, không cầu sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, chỉ mong chết cùng ngày cùng tháng cùng năm”. Đối với chuyện Vương Uyển Dung, đánh giá sau đó của tôi cũng là: nàng ở lại cũng không có tác dụng gì, đi rồi Lý Đình Chính mới có thể nhàn hạ, có thể không phiền mà ở nhà làm đại sự.

Cho nên, lúc tiểu ngu ngốc muốn tôi đi theo Trương Thế Nhân, điều lão đầu lánh nạn, tôi rất sẵn khoái đáp ứng. Phụ nữ và trẻ em (nữ nhân bưư hân giống như Kỳ Nhi không tính) ở trong trận chiến này chỉ sẽ trở thành yếu điểm, là vợ trước, rồi đi tránh gió mới là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng đến lúc này, vợ trước như tôi bắt đầu hối hận. Giờ mới thực ứng với câu “Chuyện không liên quan tới mình to tát thế nào cũng lo lắng”, đến chuyện xảy ra thật trên người mình, thì lại không chịu.

Tôi ngang bướng nói: “Ta không đi, nhất quyết không đi”. Tiểu ngu ngốc vẫn không chịu nói cho ta biết thân thể của hắn, sợ là đoán được sau khi tôi biết được sự thật sẽ không chịu đi. Lần tạo phản này, làm sao là Huyền Nguyệt cầm đầu, rõ ràng là tiểu ngu ngốc cầm đầu. An Lăng Tiêu có câu nói cũng nói sai rồi, cái gai lớn nhất trong mắt Lạc Diên để không phải là Túc Phượng, mà là tiểu ngu ngốc nhà tôi! Cho dù khởi sự có thành công thật, ngày Huyền Nguyệt khoác hoàng bào, không chừng lại bất lợi cho An Lăng Nhiên?

Nói tóm lại, tóm lại mà nói, tiểu ngu ngốc rất nguy hiểm! Nếu lúc này tôi rời khỏi, tôi rất sợ lại giống như Mẫn Đạt vương tử, lần tử biệt này, chính là mãi mãi.

Tiểu ngu ngốc hôn hôn lên trán tôi, vẽ mặt dịu dàng.

“Đồ ngốc, không đâu, chuyện nàng nghĩ mãi mãi cũng sẽ không phát sinh. Huống chi, nếu nàng không đi, thằng nhóc Kỳ Lâm phải làm sao bây giờ? Cũng phải theo nàng chịu nguy hiểm sao? Mẫn Đạt vương tử người ta trước khi đi đã căn dặn nàng rất nhiều lần là chăm sóc con trai a ~”

Tiểu ngu ngốc cố ý kéo dài giọng, tôi cũng theo đó mà giật mình. Lời của tiểu bánh ú...

Đánh gãy suy nghĩ của tôi, tiểu ngu ngốc phát phát tay điệu bộ như mất kiên nhẫn, “Được lắm, thân thể trước kia cũng kể hết cho nàng rồi, có lẽ cũng nên tới phiên nàng giải thích rõ ràng với ta rồi chứ?”

Nhìn tờ giấy đang lắc lư trong tay tiểu ngu ngốc, tôi theo bản năng lùi về sau. Xét thấy vết xe đổ, tôi biết vợ chồng dù có chuyện gì cũng cần thương lượng, bằng không sẽ giống như chuyện lần trước thiếu chút nữa tôi bị cho là dâm phụ đem đi ngâm lồng heo, cho nên, lần này giúp Nguyệt Nhi bỏ trốn, tôi rất ngoan ngoãn để lại tờ giấy trên bàn, coi như là tiền trạm hậu tẩu. Đây cũng chính là lý do tại sao mà An Lăng Nhiên lại nhanh chóng tới mặt thất.

Tôi kéo kéo da mặt, chân cũng đã đến bên giường, hết đường lui.

“Tiểu ngu ngốc, ha ha, chàng... nghe ta giải thích”.

Sự thật chứng minh, mấy lời kiểu như “nghe ta giải thích” mặc kệ là đặt trong tiểu thuyết ngôn tình hay là phim truyền hình, đều chỉ có một hiệu quả - vô dụng. An Lăng Nhiên một bước bước lại gần, “Hiện tại công tác khuyến bảo Nguyệt Nhi rời đi càng thêm khó, cha mẹ không có cách còn muốn tiến hành đồng bộ, quá quắt đến mức còn định để cho cái tên xú tiểu tử họ Chu kia cùng nhau chạy trốn, Liêm Nhi, nàng xem sổ này chúng ta nên tính thế nào đây?”

Khuôn mặt tôi cười đến mức có phần đơ ra, “Ta... ta cũng là...”

Bịch!

Tôi hoa lệ mà bị gục ngã, mặc dù giường rất êm rất rộng, nhưng bị thể trọng của tiểu ngu ngốc đè lên như thế, tuyệt đối không phải chuyện gì thoải mái.

Tiểu ngu ngốc táo bạo xé quần áo của tôi, thở dốc nói: “Liêm Nhi, còn nhớ nương ta nói thế nào không?”

“... Nhớ”.

Lúc tôi theo An Lăng Nhiên ra khỏi mật thất, Túc Phượng mặt không đổi sắc vỗ vỗ bả vai con trai mình, nửa châm chọc nửa cảnh cáo nói: “Trở về quản lại cho tốt, bất luận là nhỏ sắp đèn cầy cũng được, ngâm nước ớt cũng được, ngày mai, ta chỉ muốn thấy một nàng dâu nhu thuận, biết vâng lời.”

Tiểu ngu ngốc nói: “Liêm Nhi, roi da cùng với thôi – tình – được nàng chọn cái nào đây?”

“... Đánh cái sau vậy.”

Cả buổi tối bị thôi thúc.

.....

Hôm sau, nghênh đón tôi với An Lăng Nhiên rời giường, là một tiếng hét bén nhọn.

Tối qua cùng tiểu ngu ngốc đùa đến điên, trời gần sáng mới ngủ, bị đánh thức như vậy đương nhiên rất làm cho người ta khó chịu, vì thế tôi mang cái đầu rối tung ngồi dậy, há miệng ngáp hai cái nói: “Vương mụ mụ, ta bảo bà hét cái gì hả? Mặc dù ta nửa đêm trở về là có chút đột nhiên, nhưng mà người cũng... a a!” Mới nói một nửa, tôi nhìn người tới, như có chút không tin, dùng sức dụi dụi mắt, lại nhìn thêm mấy lần. Người đứng ở cửa vẫn không thay đổi, chỉ là miệng há càng ngày càng to hơn.

Trại Nguyệt mặc bộ hoa y màu xanh, trên đầu vân kế cao quý, hay tay che tai, vẫn trợn mắt há hốc mà nhìn tôi. Tôi nuốt nuốt nước miếng, mới lấy tay chó lắc lắc người bên cạnh.

“Tiểu ngu ngốc, tiểu ngu ngốc”.

“Ngô...”

“Mau ngồi dậy, tiểu ngu ngốc!”

Tiểu ngu ngốc mặc dù tối qua vui vẻ, nhưng dù sao cũng tiêu hao chút thể lực, lúc này đang ngủ dậy, bị tôi vừa lắc vừa vỗ cũng không nhịn được tức giận, đành phải ngồi dậy rống to về phía Trại Nguyệt công chúa: “Cút ra ngoài cho ta!”

Nói xong, ba người chúng tôi ở đây đều trợn tròn mắt.

36. Chương 52

Tiểu ngu ngốc lơ mờ, cũng xoa xoa mặt lại nhìn Trại Nguyệt, tiện thể nhìn tôi, tôi ắt một ánh mắt “Đích thật là Trại Nguyệt, chàng không có hoa mắt”. Bên kia Trại Nguyệt bị tiểu ngu ngốc rống, rớt cuộc cũng hồi hồn.

Cả người run rẩy nói: “Người bảo ta cái gì?”

Tiểu ngu ngốc trốn ở sau lưng tôi, dùng chân che khuất nửa người trên, bộ dạng xấu hổ như con gái: “Ta, ta...”

“Người dám bảo ta cút?” Hai mắt Trại Nguyệt phồng lên như hai chuông đồng, bước từng bước về phía chúng tôi.

“Cô không được qua đây!” Tôi đã không thể ngăn chặn, Trại Nguyệt đã bước lên giường, vòng qua tôi dùng sức kéo tiểu ngu ngốc, đáng vẻ, thật sự giống như thê tử đi xa về bắt gặp trượng phu mình đang yêu đương vụng trộm.

“Người dám bảo ta cút?!” Kỳ thật tôi rất muốn nói cô hiểu lầm rồi, hần là kêu Vương mụ mụ cút.

“Thái tử ca ca nói mấy ngày nay người bị bệnh, không vào triều, ta mới đến thăm người, nhưng người lại đối đãi với ta như thế sao?” Tương công tôi thân thể rất khỏe, nào có bệnh, tối hôm qua còn sinh khí dồi dào!

“Người lại còn ở đây thông đồng cùng với con hồ ly tinh này, người làm thế xứng đáng với ta sao? Ô ô!” Một bàn tay nhỏ bé bùm bùm quất tới, toàn bộ rớt trên mặt tôi, tôi có chút không vui vẻ lắm.

“Này này, cô nói rõ ra xem, ai mới là hồ ly tinh? Ta mới chính là quang minh chính đại...”

Mới nói một nửa, tôi tự động ngậm miệng, Trại Nguyệt cũng cho tôi một ánh mắt như hổ rình mồi: “Quang minh chính đại cái gì? Quang minh chính đại bị hù à? Ta nói cho ngươi, An Lăng tiểu tử là của ta! Của ta!”

Tôi nổi giận, cũng mặc kệ trên người chỉ còn mặc mỗi cái yếm, bật người đứng dậy, chống nạnh bước ngược lại.

“Của ngươi? Cái lỗ tai nào của cô nghe tiểu ngu ngốc nói muốn ngươi? Ta không ngại nói cho ngươi biết, tiểu ngu ngốc sẽ lập tức cười ta trở về!”

“Ha ha, tức cười! Ta cũng không ngại nói cho ngươi biết, phụ hoàng đã đồng ý với ta, lập tức thay ta tứ hôn cho An Lăng tiểu tử, hôm nay ta đến là để báo cho tướng công tin tốt này đây.”

“Ngươi nói vậy!”

“Ngươi nói vậy!”

.....

“Không tin thì hỏi thử tiểu ngu ngốc xem”.

“Được, hỏi thì hỏi”.

“Tướng công...”

?? Khi tôi với Trại Nguyệt cùng trầm miệng một lời quay đầu lại gọi tiểu ngu ngốc, mới phát hiện người nào đó đã mặc xong áo lót, không có cốt khí mà chuồn ra khỏi phòng.

An Lăng Nhiên, ngươi chưa từng nói ngươi vẫn còn qua lại với Trại Nguyệt, bây giờ lại còn dám bỏ chạy, ngươi chết chắc rồi!

Chương 52

Lát sau, điều lão đầu dẫn theo mấy nha hoàn, lão mục tử chậm rãi đến đây. Gừng càng già càng cay, quả là không nói sai, Trại Nguyệt gật đầu đồng ý tạm thời về cung trước. Bên này Vương mục mục, Lý mục cũng hầu hạ mặc quần áo, không biết có phải là do gió lúc Túc Phượng bước vào, hay là tại tôi chỉ mặc mỗi một cái yếm cài lộn nên mới bị lạnh, bỗng dưng, tôi chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, nhất thời chịu không nổi, hai mắt tối sầm rồi ngất xỉu.

Lúc tỉnh lại, chỉ thấy khuôn mặt của Lý mẹ chau thành một đống, không ngừng ôi chao ôi chao.

“Sao lại thế này? Có khi nào là do nhiễm tai họa gì đó không?”

Tôi đen mặt, đột nhiên nhớ lại lần trước tiểu ngu ngốc lên cơn sốt, cũng chính là vị này tung tin đồn “tai họa”. Vương mục mục nghe xong câu này, thối nói: “Lý mẹ, bà lại phạm tội xấu nữa đúng không? Thân thể thiếu phu nhân lúc nào cũng khỏe mạnh, ta nghĩ chắc là do tức giận quá thôi”. Nói xong, Vương mục mục liền lấy khăn mặt sang lau mồ hôi cho tôi, thấy tôi hơi nhúc nhích, mới nói: “Thiếu phu nhân, cô tỉnh rồi?”

Lý mẹ thấy thế, nhanh chân chạy đi: “Để ta đi báo cho Vương phi sang”.

Chưa tới một lúc, điều lão đầu quả nhiên đến đây, Trương Thế Nhân cũng bị tiểu ngu ngốc kéo đến. Trương Thế Nhân lưng đeo hòm thuốc, hoàn toàn không giống vẻ sốt ruột của tiểu ngu ngốc, chỉ liên tiếp sờ râu nói: “Đừng vội, đừng vội, Liêm Chi này ở nhà ta ăn còn nhiều hơn cả Vương Trạch, chắc là không có chuyện gì đâu”.

Tôi nghiêng muốn mề rắng, nếu không phải vì cả người không có sức tôi đã ngồi dậy bóp chết lão Trương Thế Nhân này rồi.

Túc Phượng xoay người, hừ lạnh: “Trương đại phu không cần phải lo, Liêm Chi ở quý phủ ăn hết bao nhiêu tiền ta sẽ sai Lý mẹ mang đưa tới, bây giờ có thể bắt mạch được chưa?”

Trương Thế Nhân mặt cười xán lạn, lại cúi người vài cái mới bắt đầu bắt mạch. Tôi vốn định nhắm mắt để dưỡng thần một lát, nhưng càng không muốn nghe, thì âm thanh không thể không nghe lại truyền vào trong tai.

“Nhiên ca ca, chắc là nàng ta đang giả bộ đấy? Nói trước là ta không đẩy nàng, cũng không có đánh nàng”.

“Công chúa mình giám, Liêm Nhi về mặt hơi tái, chắc là... trúng gió, không đáng nhắc tới, không bằng thế này, để ta sai người đưa công chúa về cung trước?”

“Không cần! Ta đi cũng giống như sợ tội bỏ trốn, ta muốn xem thử rốt cuộc là nàng ta bị bệnh gì?”

Mấy ngón tay của Trương Thế Nhân ở trên mạch của tôi khảy khảy, tôi rất không hài lòng mà trợn mắt liếc ông ta, chỉ thấy đối phương về mặt phấn khởi. Ông ta thế này không phải đang chẩn bệnh, mà rõ ràng là chỉ sợ thiên hạ không loạn, đến đây xem tuồng. Cái gì gọi là vật hợp theo loài, người phân theo đàn, ông ta cùng với Văn Mặc Ngọc thật sự có thể được coi là nhân tài!

Trại Nguyệt này, tôi cũng thật không biết nên nói gì cho tốt. Đừng nói là tôi làm trò tự té xỉu trước mặt Túc Phượng, cho dù cô ta có đánh tôi, đường đường là một công chúa có ai nào dám nói cô ta nửa câu không phải? Giờ Trại Nguyệt còn ở lại đây, thật không hiểu cái gì mà an với tâm.

Trương Thế Nhân thu tay lại, tiểu ngu ngốc thấy thế, cũng không còn lòng dạ nào để ứng phó với Trại Nguyệt, vội chạy tới hỏi: “Thế nào? Gần đây nàng ấy hay bảo đau nhức xương sống, sắc mặt cũng không tốt”.

Túc Phượng cũng đứng dậy, thăm quan sát Trương Thế Nhân.

“Có phải là thân thể không được khỏe?”

Trương Thế Nhân trầm mặc, cuối cùng quét mắt về phía tôi, cung cung kính kính mà hành lễ nói: “Chúc mừng Vương phi, chúc mừng tiểu thể tử, thiếu phu nhân có thai”.

Bùm bùm.

Có sét đánh ngang giường, xúu nửa đánh tôi khét nghệt.

Túc Phượng dựng thẳng mày liễu, gần từng chữ: “Người... nói... sao...”

Trương Thế Nhân làm việc thiện không nhường ai nhìn lại, cũng gần từng chữ: “Có... hi...”

“...”. Ta nói này đại ca, bộ ông không còn lý do nào khác để nói à? Thân thể Tố Tâm không thể mang thai, ông không biết à? Có muốn lừa tiền cũng đừng xài đại, tới chừng qua thêm mấy tháng, bụng của ta không lớn, ông không sợ bị An Lăng Tiêu với Túc Phượng đánh chết hả?

An Lăng Nhiên dờ mắt, hiển nhiên cũng không tin nổi.

“Trương đại phu ông nói thật à?”

“Thật!” Trương Thế Nhân vô cùng kiên định.

Túc Phượng nhìn An Lăng Nhiên, lại nhìn nhìn sang tôi, con ngươi xoay tới rồi lại xoay lui, không lên tiếng.

Trương Thế Nhân thấy mọi người bất động, tự mình ngồi xuống lấy bút kê đơn thuốc: “Mấy tháng này vợ chồng phải phân phòng mà ngủ, kỵ đồ nguội, kỵ chua cay, đi đứng cũng phải cẩn thận chút, vì là lần đầu mang thai chỉ sợ không được bảo vệ tốt”. Vừa nói, lão nhân gia ông ta vừa ào ào như nước chảy mây bay lưu loát sinh động viết lên giấy.

Hạ nhân trong phòng không rõ nội tình, đều vui mừng mà kêu la lên.

“Ông trời phù hộ, An Lăng phủ có hậu, A di đà phật! Bồ Tát phù hộ!”

“Ta đi báo cho lão gia!”

“Ta đi tìm bà đỡ!”

“Ta đi tìm vú em!”

“...” Từ từ đã, có ai còn nhớ tới tôi không, làm ơn nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra đi?

Trương Thế Nhân mở hộp gỗ, chỉ lo lấy mấy thứ gì đó nhét vào trong người An Lăng Nhiên, “Tiểu thế tử đi phân phó hạ nhân đi nấu thuốc dưỡng thai đi chứ?”

Hàng lông mi tinh tế của An Lăng Nhiên nheo lại, không nhìn tới mấy thứ trong ngực mình, “Trương đại phu, ông đừng... đừng có nói đùa chứ”.

Nghe vậy, Trương Thế Nhân giận dữ, thối râu tròng mắt nói: “Tiểu thế tử có ý gì? Hoài nghi y thuật của lão phu à?”

“Không phải, ta... thân thể của Liêm Nhi, ông, ông không phải là...”

Trương Thế Nhân lắc lắc người, đột nhiên trầm giọng nói: “Tiểu thế tử, người đừng trách lão phu nói khó nghe. Chẳng lẽ mấy ngày trước ngày nào người cũng leo tường vào nhà ta còn chưa đủ? Không nhớ là gặp người nào?”

“Khụ khụ!” Hai gò má đỏ bừng, tôi ở trên giường ngồi dậy, Vương mục mục thấy thế, vội chạy tới đỡ lưng tôi, vừa kêu nha hoàn mang nước nóng tới. Ngoài miệng còn nói lẩm bẩm: “Thiếu phu nhân đừng vội, có chuyện gì thì từ từ nói. Ai nha! Cần thận chút ấy ối, đứa bé còn nhỏ dễ hỏng, sức khỏe ngài lại không tốt, nếu không cẩn thận để rớt đứa bé ối thì làm sao bây giờ?”

Tôi đen mặt, hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Túc Phượng nói: “Trương đại phu thứ lỗi, tiểu nhi thất lễ”. Dừng một chút, mới gọi quản gia đến, nói: “Đưa thêm ba mươi lượng bạc nữa tới phủ Trương đại phu để sửa tường”.

Khuôn mặt tuần tú của An Lăng Nhiên cũng không biết khó coi đến đâu, vừa nhìn trời vừa nói: “VẬY ĐỂ TA ĐI GỌI NGƯỜI BỐC THUỐC”.

Trương Thế Nhân vỗ vỗ vai hân, “Nếu tiểu thế tử không tin, thì tìm thử mời mấy thầy thuốc khác tới xem cho thiếu phu nhân xem.

Hơn nữa bây giờ thiếu phu nhân cũng đã tỉnh lại rồi, sức khỏe của ngài ấy ngài ấy rõ hơn ai hết, tiểu thế tử không tin thì có thể hỏi thử”.

Nói xong, tất cả mọi người đều hướng mắt về phía tôi, tôi đang nửa nằm ở trên giường, nhát thời há hốc mồm, tôi? Ngược đầu nhìn Trương Thế Nhân, lão cáo già kia đang cười tít mắt, không biết lão già này rốt cuộc muốn gì? Nhíu mày nhớ lại lúc bắt mạch, con cáo già này cũng cười đến mi phi sắc vũ với tôi như vậy, tôi mới chợt hiểu ra.

Trại Nguyệt ở đây, nếu tôi nói tôi có, cô ta còn có cơ hội đoạt tiểu ngu ngốc sao? Hơn nữa, mấy ngày nay tiểu ngu ngốc vẫn khuyên tôi mau chóng rời khỏi Lạc Vân quốc đi tị nạn, nếu tôi nói có thai, đi đường không tiện, lại lừa thêm một chút, bắt hân cưới tôi, gạo nấu thành cơm, không phải một hòn đá ném hai chim sao.

Linh quang chợt lóe, tôi cảm kích liếc mắt nhìn Trương Thế Nhân một cái, lập tức gật đầu, giọng nói vang boong boong.

“Đích thực có rồi”. Nói xong, lại cảm thấy đây không phải là giọng điệu mà một phụ nữ có thai yếu mềm nên có, bèn ra vẻ xấu hổ nói: “Khụ, ta... nguyệt hồng nương nương tháng này vẫn chưa thấy tới”.

Thẹn thùng cuối đầu, lại sờ cảm, tiểu ngu ngốc đã bước đến bên giường, nắm tay của tôi kích động không thôi.

“Liêm Nhi, sao nàng không nói cho ta biết?”

Tôi chớp mắt, lại chớp mắt, mặc dù lúc này mà lừa người thì có hơi... bắt quá vì có thể ở lại, cùng tiểu ngu ngốc đồng sinh cộng tử tôi không thể không làm thế. “Mới đầu ta cũng không chắc lắm”.

Nét mặt Túc Phượng đột nhiên tỏa sáng, “Điềm lành a điềm lành, Vương mục mục Lý mục mục, Trương quản gia, Lý tiên sinh, còn không mau đi chuẩn bị, ta với lão gia muốn đi tế tổ, lão thân phải lập tức xuất phát đi chùa miếu lễ tạ”.

Cả phòng vui sướng, ngoại trừ tiếng nức nở bất chợt ở góc phòng.

“Hu hu, An Lăng Nhiên người cái đồ vương bát đần, người vậy mà lại là tên vô sỉ trèo tường hái hoa, ta nhìn lắm người rồi! Hu hu hu...” Nhìn Trại Nguyệt gào khóc lao ra khỏi phòng, tảng đá lớn trong lòng tôi rớt cuộc cũng rơi xuống đất, A di đà phật, tình địch bị thua, nguy tình được giải trừ.

Tiểu ngu ngốc nửa ôm tôi hôn hôn lên trán, mắt dài mắt ngắn trong phòng lập tức lui ra hết sạch. Hấn nói: “Liêm Nhi thật xin lỗi, tính tình Trại Nguyệt ta đã lĩnh giáo qua, biết cái cọ không có kết quả, nên mới đi tìm mẫu thân, tiền đi giúp nàng.

Nghe vậy, tôi trừng, giải thích đồng nghĩa với che giấu, hấn không nói tôi còn quên mất chuyện này.

Khàn giọng, hấn lại nói: “Ta với Trại Nguyệt vẫn còn qua lại... không nói cho nàng là vì sợ nàng nghĩ nhiều, ta với nàng ấy chỉ là đụng mặt ở trong cung thôi”.

Tiếp tục trừng, tiền trăm hậu tấu người nghĩ rằng ta sẽ khinh định mà tha thứ cho người sao?

Khàn rồi lại khàn giọng, tôi giả bộ bất lực, “Bây giờ còn nói Trại Nguyệt cái gì, Trương đại phu cũng nói có rồi, thì chính là sự thật. Nên làm sao bây giờ?”

Tiểu ngu ngốc nhú mày, không lên tiếng.

Lòng bàn tay tôi hơi hơi đỏ mồ hôi, “Ta nghĩ, có lẽ là lúc trước Hạp Hách Đại Hấn muốn thử lòng Tố Tâm, nên mới lừa nàng uống thuốc, nhưng cũng không phải là tặng hồng hoa, cho nên hôm nay ta mới...”

Tiểu ngu ngốc vẫn không tiếp lời, nhếch môi không biết định nói gì. Tôi thừa thắng xông lên, nhào vào trong lòng ngực hấn nói: “Tướng công, đừng đuổi ta đi mà. Ta với đứa nhỏ muốn ở lại với chàng, nếu Trại Nguyệt đã biết chuyện này rồi, không tới nửa ngày, chắc cả hoàng cung ai cũng biết hết, nếu bây giờ chàng đưa ta ra ngoài, không phải là nguy hiểm lắm sao”.

So lợi với hại, tôi thấy người An Lăng Nhiên hơi lung lay, biết hấn đã hơi dao động.

“Cho nên mới nói, bây giờ... ta ở lại cạnh chàng, để chàng bảo vệ cho ta với đứa nhỏ mới là tốt nhất, nhé?”

“... Được, hai ngày sau, chúng ta phụng tử thành thân”.

Bỏ qua hai chữ “phụng tử” chói tai, tôi cười hì hì nói: “Được”.

Mặc kệ, lừa tới tay trước, ở lại rồi nói sau.

.....

Hai ngày sau, tôi hồi lòng hồi dạ ở trên kiệu hoa.

An Lăng Nhiên nói: Vì thời gian gấp gáp, hôn lễ có chút đơn sơ, ủy khuất nàng rồi.

Túc Phượng nói: Kiệu không được rung, kèn không được thổi, con trai cũng không được đá cửa kiệu, cấm làm dọa tới cháu đích tôn của ta.

Kỳ Nhi nói: Người cũng quá hạ giá rồi, đi tới đi lui, lại đòi quay về Mục vương phủ.

Huyền Nguyệt nói: Giờ phút quan trọng này, Liêm Chi người so với Ngọc Nhi còn dễ ứng phó hơn, nếu nam tử cũng có thể... a!

Văn Mặc Ngọc: Hừ!

Tiểu bánh ú nói: Mẫu thân, chúng ta ngồi kiệu hoa hồng đi tìm phụ hân sao?

Trương Thế Nhân nói: Từ trong nhà của ta đón tân nương đi, có đưa lễ hỏi tới không?

.....

Tôi dưới sự chúc phúc của thân hữu rớt cuộc cũng được như ý nguyện ngồi trên kiệu hoa của tiểu ngu ngốc, một tay mang theo của hồi môn – Vượng Trạch, một tay ôm con của chồng trước – Kỳ tiểu bánh ú nở mày nở mặt quay về Mục vương phủ. Mặc dù cả đường không có tiếng nhạc mở đường, nhưng cũng không chút hoài nghi, chỉ cảm thấy vô cùng hạnh phúc mà kể chuyện cho tiểu bánh ú.

Cũng không biết có phải là do tâm trạng được thành thân của tôi quá vội, hay là kiệu phu đi quá chậm, đường từ nhà Trương Thế Nhân đến Mục vương phủ không tính là xa nhưng cũng đã đi lâu lắm rồi, tiểu bánh ú đã dựa vào người tôi ngủ, còn Vương Trạch cũng nằm trong góc không lên tiếng. Tôi nhàm chán hết sức, đột nhiên nhớ tới lúc trước khi lên kiệu tiểu ngu ngốc có kỳ lạ mà nhét cho tôi một cái túi gấm, nói đợi tới đêm động phòng hoa chúc mới mở ra cùng nhau xem, thấy tò mò, tôi liền lấy ra xem thử.

Mở túi gấm ra, chỉ thấy trong đó có một lá thư, mặt trên viết rất rõ ràng:

Ngô thê Liêm Nhi:

Vì bảo vệ huyết mạch An Lăng gia, vì muốn mẫu tử an toàn, vì phu không thể không lừa nàng lên kiệu hoa, nửa ngày sau cùng hội hợp với mẫu thân và muội muội, ngày gặp lại có lẽ sẽ còn dài, chờ nhé!

Tướng công An Lăng Nhiên.

Tôi ngồi trong kiệu hoa không lên tiếng, trong một chốc mà ngay cả sức lực để hô to cứu mạng phản kháng cũng không có, này tính là gì? Thông minh bị thông minh hại, tôi vốn còn định dựa vào chuyện giả mang thai để ở lại, giờ đảo lại thất bại, không chỉ tôi bị tiểu ngu ngốc lừa lên kiệu hoa không biết đưa đi nơi nào, đến cả điều lão đầu cùng Nguyệt Nhi cũng bởi vì “cháu ngoan” trong bụng tôi mà ngoan ngoãn tuân theo, nghe lời An Lăng Nhiên, đi lánh nạn. Tôi hiểu tâm tư của bọn họ, nếu thành công đương nhiên tất cả đều vui mừng, nếu có gì bất trắc, Túc Phụng làm một chủ mẫu, còn có thể chăm sóc tôi với đứa bé. Nói như vậy... nếu điều lão đầu cùng với Nguyệt Nhi biết bụng tôi là giả, bị lừa rời khỏi Lạc Vân quốc, chẳng phải là tôi sẽ chết thảm lắm sao?

Đầu óc đang rối tung rối mù, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng đánh nhau cùng với âm thanh la hét: “Bảo vệ thiếu phu nhân!”

“Giết a!”

Nghe đánh nhau, Vương Trạch lập tức tỉnh lại, ánh sáng ảm đạm trong mắt bỗng lóe lục quang âm trầm, tiểu bánh ú cũng dần tỉnh, có lẽ là lúc đi theo phụ thân thẳng nhóc đã từng trải qua tình huống này, chỉ dùng đôi tay nhỏ nhắn nắm chặt tôi, dáng vẻ trông rất nhiều kinh nghiệm nói: “Mẫu thân đừng nhúc nhích, yên lặng chờ xem tình hình đã”.

Một lát sau, tiếng binh khí đánh nhau ở bên ngoài dần dần không còn, tôi ôm tiểu bánh ú trong lòng có chút run run, chẳng lẽ... là Lạc Diên đế? Trước kiệu, truyền đến tiếng chân giẫm lên cỏ khô rất khê, từng bước một, đến gần cỗ kiệu, tôi cùng tiểu bánh ú, Vương Trạch đều bị vây trong tình trạng báo động cấp một, bộ lông của Vương Trạch cũng sồn gai ốc mà dựng đứng lên.

Nhoáng một cái, rèm kiệu bị xốc lên, Vương Trạch ngửi thấy mùi người lạ bèn lao nhanh ra ngoài, người nọ lại chỉ nhẹ nhàng phản ứng, động tác vẻ như rất chậm, đùa bỡn mà phát phát tay, gáy của Vương Trạch liền trúng chưởng, rơi tự do xuống đất mà gãy dựa.

“Tiểu lang!” Tiểu bánh ú lao ra ngoài, nửa quỳ rạp trên đất ôm lấy Vương Trạch, cũng phát ra âm thanh như nhắc nhở dã thú bị xâm lược. Người nọ vén rèm giả như không nghe thấy, chỉ ngoái đầu lại nhìn tôi đang cúi đầu cười thầm. Tôi theo bản năng nhướng mắt nhìn ra ngoài cổ kiệu xem xét, không còn ai? Chẳng lẽ chỉ mỗi mình hần mà có thể đối phó với tất cả thân tín bảo hộ của tôi sao? Tiểu ngu ngốc coi trọng hai “mẫu tử” này như thế, thân tín hần phải tới hần đều là cao thủ nhất đẳng, người này...

Bên tôi còn chưa kịp lấy lại tinh thần, tiểu bánh ú không biết lấy chỉ thủ từ đâu ra, hét lớn một tiếng đâm về phía người nọ, lần này, nam tử đến đầu cũng không quay lại, cổ tay áo chỉ hơi đảo qua, cuốn theo trận gió, tiểu bánh ú lập tức phun máu tươi, quỳ rạp xuống đất.

Tôi khiếp sợ đến cực điểm, thở gấp, đến quát to cũng không dám.

Nam tử vẫn giữ vẻ mặt vân đạm phong khinh như trước, đối với súc vật vô hại như tôi mà nhếch nhếch khóe miệng, cung kính nói: “Công chúa, mời xuống kiệu”.

37. Chương 53

Chương 53

Đứng ở cửa ra vào, tôi đảo mắt nhìn quanh phòng, rồi dừng lại ở dưới chân.

Từ cái cửa ra vào được làm từ gỗ liêm điêu khắc rất tinh xảo cho tới, trong phòng trái phải đều được đặt đỉnh ngọc hương hoa văn phượng kim cao bằng nửa người, một bàn hai ghế dựa đều được chế từ loại gỗ đàn tốt nhất. Phòng nằm ở giữa, giường cách chỗ này bán kính khoảng hơn một thước, dưới được lót thảm trắng của Hồ Nam, trên treo màn bạc nửa bạc nửa trong suốt, mấy sợi minh châu chính giữa màn cũng mượt mà đáng yêu, lấp lánh thu hút.

Nữ tử phía sau ăn mặc như tỳ nữ thấy tôi ngừng chân, hơi cúi cúi người nói: “Công chúa mời”.

Tiểu bánh ú trong lòng tôi khẽ động đây, tôi cúi đầu xem xét rồi cất cao giọng nói: “Đây là chỗ nào? Các người rốt cuộc muốn làm gì?”

Sau khi bị nam tử mạnh mẽ kia “mời” xuống kiệu, tôi rất thức thời mà không phản kháng, ôm tiểu bánh ú đã hôn mê đi theo hẳn ra khỏi rừng rậm, đã có cỗ kiệu chờ sẵn ở chóp núi, lại bốn ba thêm nửa ngày nữa mới đến được nơi này. Dọc đường đi, nam tử kia vẫn không dừng tới vài đen hoặc thứ gì khác để che mắt tôi với tiểu bánh ú, tựa như cũng không sợ chúng tôi nhớ đường. Mới đầu, tôi còn lấy làm lạ, âm thầm tính toán, đợi đến lúc cỗ kiệu càng đi càng hiểm, dần dần lên tới vách núi đen tôi mới có thể lĩnh hội được điều kỳ lạ trong đó.

Vốn là, căn nhà này thế mà lại ở sừng sững trên một đỉnh núi trụi lủi, đường gập ghềnh, đường núi dường như đứng thẳng tắp, cho dù nông phu có quen đi đường núi cũng không thể lên tới đỉnh núi. Nhưng nam tử này cùng với bốn nữ tử lại có thể dễ dàng nâng kiệu, vận khí đuổi chân lên núi, nhưng đi trên đất bằng. Trong lúc trở mắt mà nhìn, tôi đã bị đưa vào trong phòng.

Nữ tử cười khanh khách nói: “Công chúa đừng vội, đại nhân đang đi rửa mặt và thay quần áo. Chờ bái tổ tiên xong thì sẽ sang đây thăm, ngày mết mỗi cả một ngày rồi, cũng nên nghỉ ngơi trước đi đã”.

Tôi nhú mày, ôm thẳng nhóc mềm mại yếu ớt trong người, cuối cùng quyết định thử một lần.

“Thằng bé này bị đại nhân nhà người ngộ thương rồi, cũng không biết có bị gì không, chỗ này của các người có đại phu không?” Lúc tôi ra khỏi kiệu, tiểu bánh ú đã bất tỉnh nhân sự, rừng núi hoang vắng, thứ nhất vì sợ thằng nhóc bị súc sinh tha đi; thứ hai lỡ tiểu bánh ú bị hạ độc, tôi liền cắn răng quyết bế nó theo. Thấy vậy, nam tử kia cũng chỉ là chọn mi không nói, tôi đoán, bất luận ra sao, lần này đều chắc chắn là vì tôi mà đến, nếu tiểu bánh ú không quan trọng gì, “đại nhân” trong miệng mấy người này lại đã ngầm đồng ý cho tôi mang con ghê lên núi, xem bệnh ứng với không thành vấn đề.

Quả nhiên, nghe vậy nữ tử liền kéo bàn tay béo ú đầy thịt của tiểu bánh ú ra chắn chắn, cuối cùng mới cười nói: “Không sao, đại nhân vẫn chưa ra tay, chỉ dùng chưởng phong lướt qua, nên có chút nội thương thôi”. Nữ tử này nói rất nhẹ nhàng băng quơ, nhưng lại khiến tôi cả kinh trán giật giật, đại nhân nhà người đến đầu ngón tay cũng chưa động mà tiểu bánh ú nhà ta đã bị như vậy, nếu hẳn mà động thủ thật, ta chẳng phải là đến manh giáp cũng không còn sao?

Nữ tử giúp tôi đặt tiểu bánh ú xuống giường, tiện tay điểm lên vài huyệt vị, lại cho uống một viên thuốc. Tôi ngược mắt nhìn, cũng chỉ là ngựa chết cứu ngựa sống thôi, dù sao tôi cũng là cá, bởi vì đã nằm trên thớt, nên cái mạng nhỏ này cũng nằm trong tay người khác, nếu thằng nhóc Kỳ Lân này có gì nguy hiểm đến tính mạng, cũng chỉ có gặp trở ngại mà chết. Người thân thì trả cho Mẫn Đạt vương tử một cái công đạo, xuống dưới, cũng cho Tổ Tâm một cái công đạo.

Chỉ là đương nhiên, tiểu bánh ú với tôi còn có chút tác dụng, bọn họ không nở giết. Uống thuốc xong, chưa tới một lát cả người tiểu bánh ú đỏ đầy mồ hôi, hô hấp có lực, sắc mặt cũng từ từ chuyển sang hồng nhuận hơn. Nữ tử thấy thế ngoéo khóe miệng, vuốt cằm nói: “Chuyện này công chúa có thể yên tâm, bọn nha đầu cũng đã nấu xong nước nóng, để ta cho người mang vào, ngài cũng nên tẩy bớt bụi bặm”. Nói xong, thì thì nhiên rời đi.

Trong lòng tôi không dám chống, bọn họ nói sao thì cứ làm vậy. Bọn nha đầu nâng thùng gỗ đến, tôi liền cởi xiêm y tháo thắt lưng ra tắm rửa, phản ứng chậm chạp đến lúc này mới phát hiện ra sự diệu dụng của hai cái đỉnh hương to kia. Bây giờ đã vào đông giá rét, vốn là vô cùng lạnh, hơn nữa nơi này lại là đỉnh núi, vốn nên lạnh đến long trời lở đất, nhưng ở trong phòng, cho dù có cởi hết quần áo cũng không cảm thấy một chút lạnh. Vốn lúc mới đến còn sợ khói mê của hương đỉnh này sẽ tạo nên cảm giác mộng ảo, giờ mới biết so với địa long trong nhà còn tốt hơn, không biết huân này tên gì nhỉ.

Để hơi nước nóng hồi bốc lên một lát, đầu óc một khắc cũng không dừng lại. Lúc trước nghe tiểu ngu ngốc nói sức chống đỡ và sinh mệnh của tiểu súc sinh đều rất mạnh, ban nãy một chưởng của nam tử kia cũng không biết có gì trở ngại không, tôi cố ý làm như không thấy Vương Trạch chính là vì đoán nó còn chưa chết, có thể truyền chút tin tức cho tiểu ngu ngốc, nhưng nhớ lại lúc đó Vương Trạch hấp hối mà quỳ rạp trên mặt đất, trong lòng bỗng dưng cảm thấy có chút đau đớn, có phải là cũng nên mang con sói con ấy đi theo không? Nhưng đây cũng không phải đi chơi xuân, tiểu bánh ú ít nhất cũng là người, nói dễ nghe là, ngộ nhờ Vương Trạch đến đây, chỗ này lại là mùa đông khắc nghiệt, người trong phòng lỡ nổi hứng rồi làm một nồi lẩu thịt sói thì sao giờ?

Mơ mơ màng màng mà rồi rầm hết lên, chờ tôi tắm xong sờ trên bình phong tìm quần áo, mới phát hiện hóa ra quần áo đều đã đổi thành mới, nhưng bộ đồ mới này lại thật rất mới lạ, không phải bộ ti la sa (tơ tầm – dệt – sợi bông) màu xanh của lúc trước, cũng không giống ủng phục du mục của Hạp Hách quốc. Thủy tú phụng vĩ, khoan bào trách lĩnh, đến lúc này tôi mới bừng tỉnh đại ngộ vì sao hồi mới bước vào phòng lại có cảm giác khó chịu vô cùng, tới cổ đại lâu vậy, lần đầu nhìn thấy mấy cô nương trong này ăn mặc khác hẳn với người khác, có vẻ như là dị tộc.

Đang do dự, bỗng nghe phía sau truyền tới giọng nói trầm thấp: “Thế nào? Công chúa thật là rời khỏi Mẫu Hạ quốc lâu rồi, đến cả quần áo của nhà mình cũng đều ngạc nhiên không thôi?”

Tôi kinh hãi, luống cuống tay chân kéo quần áo lại xong mới cả giận nói: “Nói thật cho người biết, các người bắt sai người rồi, ta không phải Ô bố Lạp Thác!”. Dọc theo đường đi tôi đã nghiền ngẫm rất kỹ, cảm thấy nhóm người này quả thật nhìn không giống thủ hạ của Lạc Diên đế lắm, cho nên, trước mắt lý do có thể giải thích duy nhất chính là bọn họ nhận nhầm tôi thành Kỳ Nhi.

Ai ngờ, lời vừa ra khỏi miệng, nam tử lại giật mình, chỉ khoanh tay cười to: “Nghe nói công chúa ở Lạc Vân quốc bị thương, bị va vào đầu, cái gì cũng không nhớ... giờ xem ra, có vẻ là thật”. Dừng một chút, nam tử này lấy tốc độ mà mắt thường không thể phân biệt được lên đến trước mặt tôi, dùng tay gắt gao giữ lấy cằm tôi, ánh mắt sắc bén, hung tợn nói: “Lại hoặc là, công chúa người đi theo Ô bố Mẫn Đạt quá lâu, nên đến công phu giả ngốc của hãn cũng học được giống như đực? Hừm!”

Tôi bị gông cùm của hãn xiềng xiết, đau đến chảy nước mắt, tay hãn cũng không nói lỏng, rất có ý muốn bóp chết tôi.

“Tổ Tâm, đến lúc này rồi, mà muội còn dám nói không quen ta?”

“A... ô!” Tôi cố dùng sức muốn đẩy hãn ra, nhưng mảy may không có kết quả, đang không ngừng giãy dụa, tiểu bánh ú trên giường bỗng dưng quát to: “Buông nương ra! Khụ khụ!”

Tiểu bánh ú có lẽ là quá dùng sức, một khụ này khóe miệng lại ứa ra chút máu, nam tử buông tay ra, tôi thừa lúc này mà lao đến bên giường, chỉ lo ôm lấy tiểu bánh ú hỏi: “Có phải ngực còn đau không?”

Thấy thế, nam tử giống như bị kích thích, cười ha hả một cách điên cuồng: “Tổ Tâm à Tổ Tâm, nàng quả không hổ là công chúa của Mẫu Hạ quốc, mầu từ từ hiểu như vậy thật khiến cho Mặc Ngôn rất bội phục”.

Mặc Ngôn, hóa ra người này tên Mặc Ngôn, tôi dùng thời gian ngắn nhất để sửa sang lại những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu mình, ôm chặt lấy tiểu bánh ú nói: “Mặc Ngôn, đến nước này rồi, ta cũng không còn gì phải sợ hết. Người tin cũng được, không tin cũng được, ta đúng là bị thương ở Lạc Vân quốc, chuyện trước kia đều không nhớ rõ, hôm nay người bắt ta đến đây rốt cuộc có mục đích gì ta đều đồng ý, thế nhưng đứa nhóc này với cái Mẫu Hạ quốc gì mà người nói, và Tổ Tâm không có một nửa liên quan, thả nó, còn ta mặc người xử trí!”

Nói xong, tôi thở phì phò, chân cũng không chịu thua kém như muốn nhũn ra. Mặc dù lời này thoát nhìn có chút vô liêm sỉ, nhưng so với việc tôi tá thi hoàn hồn, còn tốt hơn việc không phải Tổ Tâm thật, nếu không

tên Mặc Ngôn này nổi điên lên dùng lửa nướng tôi luôn cũng không chừng.

Ai ngờ, Mặc Ngôn nghe mấy lời đồng dục này của tôi xong, lưng dờ ra, đôi mắt lại càng lạnh lùng hơn, “Được, được! Được lắm!”. Hô liên tục mấy tiếng, hần mới vượt cảm nói, “Nhóc Kỳ Lân, người đừng tưởng ta không biết người là ai, người là hoàng tôn của Hạp Hách, vậy chắc người cũng biết, nữ nhân này là ai?!”

Tiểu bánh ú bị tôi ôm trong ngực vẫn không hé răng, lúc này bị gọi tên, ngược lại vô cùng trấn tĩnh, con người nhỏ nhỏ cũng lóe lóe ánh sáng lạnh khiến cho người ta sợ hãi, nói chuyện không hợp với độ tuổi, thằng nhóc này lớn lên nhất định không thua kém gì cha hần, thật càng giống một thế hệ đế vương.

Tiểu bánh ú bình tĩnh nói: “Người không cần châm ngòi ly gián, ta sớm biết mẫu thân không phải mẹ ruột của ta, nhưng mẫu thân đối đãi với ta như con ruột, bất luận nàng là ai, ta đều sẽ phụng dưỡng nàng đến già”. Chậc chậc, mấy lời này, có chỗ nào là giống của một đứa bé đâu chứ?

Mặc Ngôn thu lại vẻ kinh ngạc, vừa nhướn mày vừa vỗ tay nói: “Nói hay lắm, Tổ Tâm, công chúa mất nước muối, nghe xong chắc là cảm động lắm nhỉ? Vậy muối có nói cho đứa con nuôi bảo bối của muối biết, chính tay muối đã hạ độc hại chết mẹ ruột của nó không?”

“Người nói vậy! Chuyện này ta đã sớm biết, mẫu thân ta là vì sinh khó mà chết, những lời này đều là bịa đặt!”

Mặc Ngôn cười lạnh, “Thật vậy chẳng? Công chúa, nàng nói xem? À, ta quên mất, công chúa Tổ Tâm của chúng ta đã mất trí nhớ, không nhớ rõ chuyện trước kia, không sao, nếu muối không nhớ, thì để ta nhắc uội nhớ vậy”.

Tôi nghe xong, không biết làm sao, tìm tôi bỗng dưng thịch một tiếng, cả người hơi lung lay. Tổ Tâm, người lại làm sao thế?

Đôi mắt Mặc Ngôn cong cong, dùng ngữ điệu tao nhã mà tàn nhẫn nhất kể từng sự kiện một.

“Mẫu Hạ quốc năm 456, Lạc Vân quốc đánh bại Hạp Hách quốc, Hạp Hách phải thoái lui ngoại sông, chiếm đoạt tuyến chính làm nội sông. Năm đó, đại công chúa Tổ Tâm muối ba tuổi”.

“Mẫu Hạ quốc năm 460, Hạp Hách lần lượt tiêu diệt các tiểu quốc Thốc Đoàn, Nam Miên, Mộc Cẩm, tập trung binh lực quy mô tấn công Mẫu Hạ quốc”.

“Mẫu Hạ quốc năm 464, hoàng cung rơi vào tay giặc, Đại Hân tử trận, Đại tướng quân Mẫu Hạ quốc quyết hi sinh thân mình cứu Tổ Tâm công chúa”.

“Bốn năm sau, Tổ Tâm công chúa chủ động xin đi giết giặc giả làm nông phụ tiếp cận Ô bố Lạp Thác công chúa, không ngờ bị sơn tặc tập kích được Ô bố Mẫn Đạt cứu, tương kế tựu kế vào cung”.

“Sáu năm sau, Hạp Hách đại hoàng tôn ra đời, Vương phi đáng thương, vô tình biết được thân phận thật của Tổ Tâm, bị hạ độc chết...”

“Không, không!” Tôi ngạc nhiên lắc đầu, nhìn về phía tiểu bánh ú vẫn đang im miệng không nói, “Kỳ Nhi, đừng tin lời hần, hần là tên điên! Là tên đại lừa đảo!”

Tổ Tâm sẽ không làm vậy, tôi có thể cảm nhận được tình cảm của Tổ Tâm đối với Ô bố Mẫn Đạt, bằng không sẽ không rơi lệ khi gặp lại hần, bằng không mới gặp tiểu bánh ú sẽ không cảm thấy thân thiết đến thế, sao có thể không thương? Sao có thể không nhớ? Cô ấy ngày ngày đêm đêm cẩn thận đặt đoạn chỉ hồng bên người, sao lại là âm mưu? Sao lại là tính kế?

Tiểu bánh ú chôn đầu, mái tóc rủ xuống che hết phần nửa khuôn mặt nhỏ nhắn nên không nhìn rõ được vẻ mặt. Mặc Ngôn nói: “Có đúng thật hay không tiểu tử người không phải rõ ràng nhất sao? Ta hỏi người, có phải mỗi khi trời trở lạnh, tựa như có rất nhiều sâu cắn vào xương cốt của người, da thịt của người không? Có phải một khi vị mẫu thân này của người cho thuốc uống, là sẽ tốt lên không?”

“...”. Tiểu bánh ú chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt trống rỗng, tôi không biết nó đang nghĩ gì.

Lắm bầm nói: “Kỳ Nhi...”, đừng tin, hần là kẻ lừa đảo; đừng nghi ngờ, Tổ Tâm rất thương người. Tiểu bánh ú cứ nhìn tôi ngờ vực như thế, tuổi còn quá nhỏ, vốn không phải chịu nhiều đau khổ, vốn không nên có vẻ khó chịu đè nén hiện rõ trên hai má như vậy.

Chốc lát, Mặc Ngôn rớt cuộc cũng đã nói ra câu nói tàn nhẫn nhất kia: “Tổ Tâm công chúa, trăm phương ngàn kế nhiều năm như vậy, không phải chúng ta đã thương lượng rồi sao? Không chế được tình cảm và thân thể của phụ tử Ô bố Mặc Đạt, đến khi thời cơ chính mùi, ngài sẽ y kế mà độc chết phụ tử Ô bố Mặc Đạt, trèo lên bảo vị của Hạp Hách, ngồi làm ngư ông đắc lợi”.

Tôi đã không nhìn rõ được mọi vật xung quanh, chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, tất cả tất cả đều là giả, Mặc Ngôn, nói những chuyện này ra, mục đích của hắn là gì? Tôi nên làm gì bây giờ? Tổ Tâm rớt cuộc là ác hay là thiện? Tiểu ngu ngốc tìm không thấy tôi, có sốt ruột không? Vương Trạch có tỉnh lại hay không, hay là đã bị hồ báo tha mất rồi?

.....

Cả người lung lay, tôi thật sắp chịu hết nổi rồi, lại chỉ thấy miệng của Mặc Ngôn vẫn cứ đang mở ra rồi khép lại: “Chúng ta nào dám, lấy kỳ nhân chi nhân, trừng trị kỳ nhân chi đạo...”

Bịch!

Rớt cuộc tôi cũng chống đỡ hết nổi, ngã phịch xuống.

Chẳng lẽ là cảm lạnh thật sao, dạo gần đây sao... khoái xỉu thế?

38. Chương 54

Chương 54

Một đêm ác mộng.

Lúc tỉnh lại, tiểu bánh ú đã không thấy đâu, chờ đợi tôi, là ánh nhìn u ám của Mặc Ngôn. Không giống như trước đó nghiêng rằng nghiêng lợi, vẻ mặt Mặc Ngôn thoáng vụn vỡ pha lẫn sự phẫn nộ, đau lòng, khôn thể tin và... chút gì đó mà tôi nhìn không hiểu.

Yên lặng ngồi bên giường tôi, hắn thấy tôi mở mắt ánh mắt nguy hiểm híp lại, hơi thở có vẻ tức giận, dùng khí lực thật lớn mà gần từng chữ: “Muội mang thai”.

Giật mình, không kịp tiêu hóa câu trần thuật này, theo bản năng mà co người lùi vào góc tường bảo trì khoảng cách với hắn.

“Muội sao lại mang thai?!” Mặc Ngôn khó có thể tin nhìn tôi, tôi định trốn, lại bị hắn dùng lực giam trong cánh tay.

“Muội mang thai! Muội mang thai!! Sao muội lại hoài thai cốt nhục của hắn chứ...”, Mặc Ngôn như một tên điên vừa gào thét vừa lay tôi, tay bị hắn tóm rất đau, đầu cũng choáng váng. Không cách nào thoát ra được, không có cách nào hỏi tình hình của tiểu bánh ú, đầu óc tôi lúc này chỉ xuất hiện duy nhất chính là hai chữ: mang thai.

Chẳng lẽ, ngày ấy ở Mục vương phủ Trương Thế Nhân nói là thật ư? Tôi thật sự... có? Ngẫm lại cũng đúng, hình như gần một tháng nay bạn tốt của tôi chưa thấy đến, mới đầu chỉ tưởng đâu là do bị rối loạn, chẳng lẽ... vậy những lời Kỳ Nhi nói, Tổ Tâm uống thuốc vô sinh là thế nào? Ngạc nhiên nhìn về phía Mặc Ngôn, cục diện hỗn loạn khiến tôi không biết làm sao. Hắn kích động vì tôi mang thai, lại là thế nào?

Có thể là đã phát tiết đủ, tên điên Mặc Ngôn này mới dùng sức đẩy tôi phịch xuống giường, đứng dậy âm u nói: “Tổ Tâm, muội làm cho ta thất vọng quá”. Nói xong, không hiểu thế nào lại đi mất.

Tôi ngồi yên trên giường, tim còn đang đập bịch bịch, cảm giác vô lực cứ bao vây lấy khiến cho tôi muốn điên lên được. Tôi không biết chuyện của Tổ Tâm, lại không hiểu nổi mục đích bắt tôi của Mặc Ngôn, rõ ràng là Kỳ Nhi nói với tôi Tổ Tâm đã uống thuốc vô sinh, sao bây giờ... tay nhẹ xoa bụng, cảm giác khác thường nảy lên trong lòng. Không nói đến chuyện tôi còn chưa chuẩn bị tâm lý làm mẹ, trong hoàn cảnh

thế này, tôi đã không có khả năng bảo vệ tiểu bánh ú, còn có đứa bé trong bụng, ai có thể nói cho tôi biết nên làm cái gì bây giờ đây?

Chốc lát, Mặc Ngôn quay trở lại, phía sau đi theo một tỷ nữ. Nhìn cái chén nóng hôi hổi trong tay tỷ nữ, tôi hơi hơi nhú mồm.

Giọng nam khàn khàn của Mặc Ngôn âm vang mạnh mẽ: “Uống đi, phá bỏ đứa nhỏ”.

Tâm trạng không chút căng thẳng, tôi nhếch môi nhìn về phía Mặc Ngôn. Hắn khoanh tay đưa lưng về phía tôi, nhìn không rõ nét mặt, có, chỉ là lời nói lạnh lùng: “Đứa bé trong bụng... và thằng nhóc Kỳ Lân, muối chỉ có thể chọn một”.

Tôi trợn mắt há hốc mồm, miệng lại không phát ra chút thanh âm. Gì đây? Giao dịch à?

“Ta dựa vào đâu... để tin người?”. Lưng Mặc Ngôn hơi cứng đờ, đột nhiên cười lạnh ra tiếng: “Muối có thể không tin ta, đợi đến khi hắn tới cứu các người, chỉ có thể nhìn thấy thi thể của thằng nhóc Kỳ Lân thôi”.

“Người rót cuộc giấu tiểu bánh ú ở đâu?”

Đôi mắt của Mặc Ngôn thâm thúy, “Không uống thuốc, muối mãi mãi cũng đừng mong gặp lại nó”.

“...”. Nhìn chén thuốc đen không thấy đáy kia, tôi lùi bước. Có lẽ đứa nhỏ này với tôi vô duyên, mặc dù không biết sao, đối với chuyện tôi mang thai Mặc Ngôn lại căm thù đến tận xương tuỷ, nếu uống xong có thể giữ được một mạng của tiểu bánh ú; nếu không uống, hắn cũng sẽ không để đứa nhỏ này ra đời?

Cả người run rẩy, lúc chạm vào mép chén, tôi bỗng rút tay lại, nóng! Phỏng tay, độ nóng như lửa đốt, máu sôi, men theo tay phỏng đến tận đáy lòng.

Gương mặt của Mặc Ngôn càng trở nên lạnh lẽo, gần từng tiếng lạnh chết tôi.

“Uống... nhanh... mau...”

Ổn định lại tâm trạng hơi phập phồng, dùng hết khí lực cả đời đón lấy cái bát, nhắm mắt lại... Xin lỗi, cục cưng, đã không bảo hộ được con rồi...

Thịch!

Thịch thịch!

Tôi ngạc nhiên trừng to mắt, chờ người nhìn mọi chuyện trước mắt.

Bát vừa mới đưa lên miệng, đã bị tỷ nữ dứt khoát vỗ xuống đất, lại một cước, đá đi thật xa. Cùng Mặc Ngôn đồng thời trừng mắt nhìn tỷ nữ, lại nghe cô ấy nói: “Người thiếu tâm nhân à, vậy cũng uống?”

Ách ~ a ~ hình như... người duy nhất mắng tôi thiếu tâm nhân chỉ có...

“Kỳ Nhi?!”

Dưới ánh mắt hóa thạch của tôi, tỷ nữ sớm đã tháo lớp da trên mặt xuống, điều vô dương oai mà nhượng mồm với tôi: “Đừng tưởng thuật dịch dung chỉ có tiểu ngu ngốc nhà ngươi biết dùng”.

Tiếng nói vừa dứt, bên ngoài bỗng vang lên tiếng đánh nhau. Mặc Ngôn sợ là đã sớm nhận ra, chỉ là án binh bất động thôi, trong nháy mắt Kỳ Nhi bỗng ném cái da đạo cụ sang bên này, hắn nhanh tay lẹ mắt ôm lấy tôi kéo về phía sau. Tôi phải lùi mấy bước, mới cố định bước chân được, lại ngẩng đầu nhìn, hai người bên kia đã đang nhau dữ dội.

Nháy mắt mấy cái, tôi có chút ngạc nhiên với động tác vừa rồi của Mặc Ngôn, chẳng lẽ... đẩy tôi ra sau lưng, là để bảo hộ tôi? Hắn vốn là một tên đại ác ma, đại Boss còn âm hiểm hơn cả Lạc Diên đế, chẳng lẽ không được bóp chết con tin sao?

Đang hoảng loạn, Kỳ Nhi vừa hoa rơi nước chảy mà vung roi, vừa rống to với tôi: “Còn ngốc gì hả? Chạy mau! Ca ca đang ở bên ngoài”.

Nghe vậy, phản ứng đầu tiên của tôi chính là... tiểu ngu ngốc! Tiểu ngu ngốc đến đây cứu tôi, kết quả là, còn cổ vừa ngoảnh đầu lại nhìn Kỳ Nhi và Mặc Ngôn, vừa chạy về phía cửa. Nhưng là, trời quả không chiều lòng người, mới vừa ra khỏi cửa, tôi bị vướng bậc thềm, hét lên rồi ngã gục.

Tiếng đánh nhau trong ngoài hai bên cuộn cuộn không ngừng truyền vào tai tôi, đánh tiếc, tôi không còn nghe rõ thứ gì, cắn răng ôm bụng, cảm thấy thân dưới đau nhức đến tận tâm... hai mắt tối sầm, tôi bất tỉnh.

.....

Tôi mơ một giấc mộng.

Một, giấc mộng rất dài rất dài.

Một, giấc mộng về Mặc Ngôn.

Haizz, hóa ra là vậy, tôi cũng là một viên ngọc quý. Ô bố Mẫn Đạt, người là đồ lừa đảo; Mặc Ngôn, người là đồ ngu ngốc.

“Đây là cái gì?”

“Là nhân duyên tuyến”.

“Nhân duyên tuyến?”

“Ừ, Tổ Tâm công chúa, tặng uội. Sau khi lớn lên, đợi đến ngày chúng ta đại hôn, ta sẽ tự tay dùng chỉ hồng buộc vào ngón út uội”.

Năm đó, Tổ Tâm năm tuổi, Mặc Ngôn tám tuổi. Có một tên ngốc cứ như vậy mà cầm sợi dây hồng, tuyên cáo quyền sở hữu công chúa.

Ừm, Mặc Ngôn, ta chờ huynh. Chờ ngày chúng ta đều lớn lên, huynh sẽ tự tay buộc sợi dây hồng lên ngón út của ta.

“Công chúa, chạy mau!”

“Không, không! Mẫu hậu còn ở bên trong. Phụ hoàng? Phụ hoàng đâu?”

“Công chúa, không thể chần chờ được nữa, đại quân Hạp Hách sắp tiến vào rồi, muội phải sống sót!”

“Mặc Ngôn, vì phụ mệnh lệnh người, bảo vệ Tổ Tâm công chúa, dẫn nàng rời khỏi Mẫu Hạ quốc”.

“Vâng ạ”.

“Không, ta muốn tìm mẫu hậu! Hu hu...”

“Tổ Tâm, đừng khóc, đừng khóc. Ta sẽ bảo vệ muội, cả đời bảo vệ muội...”

Năm đó, Tổ Tâm mười một tuổi, Mặc Ngôn mười bốn tuổi. Cơn hỏa hoạn, hủy cả nhà Tổ Tâm, diệt đi cả giấc mộng đại hôn của nàng. Từ đó về sau, chạy trốn khắp nơi, không sao... không sao, ít nhất, còn có ta bên cạnh muội.

Mặc Ngôn, là huynh đã nói, sẽ bảo vệ muội cả đời.

Từ giờ trở đi, muội không còn là đại công chúa của Mẫu Hạ quốc nữa, muội chỉ nguyện... làm thê tử của huynh.

“Tổ Tâm, ngày mai Hạp Hách đại vương tử Ô bố Mẫn Đạt sẽ lên núi săn bắn, chỉ cần ám sát hắn, Hạp Hách quốc nhất định đại loạn, đến lúc đó, chúng ta có thể tùy thời quay về Mẫu Hạ quốc, liên hệ với gia thuộc cũ”.

“... Vậy không phải rất nguy hiểm sao?”

“Nguy hiểm không quan trọng, quan trọng là... có thể phục quốc báo thù, Tổ Tâm, ta hứa với muội, nhất định sẽ đem Mẫu Hạ quốc hoàn chỉnh trả lại uội, đến lúc đó, ta phải tổ chức hôn lễ long trọng nhất cả nước để cưới muội”.

.....

Mặc Ngôn, vì sao huynh không hiểu? Bốn năm nay, muội đã rất hài lòng rồi. Muội không còn nghĩ đến chuyện phục quốc nữa, chỉ muốn yên ổn sống cùng với huynh, sinh cho huynh vài đứa bé, an cư lạc nghiệp. Tại sao huynh nhất định muốn báo thù chứ? Tại sao nhất định phải ám sát Hạp Hách vương tử?

“Tổ Tâm, ta thích nàng”. Hoàng cung Hạp Hách, vương tử cao cao tại thượng, anh tuấn vô cùng đã nói như thế.

“Sao vậy?”

“... Không có gì”. Câu nói này, đã đợi rất lâu, không nghĩ lại phát ra từ miệng người khác. Còn người kia, trong lòng sợ rằng chỉ có phục quốc, chỉ có báo thù mà thôi.

“Tổ Tâm, ta biết, trong lòng nàng có một người”.

“Vương tử, ngài cứu ta ngày ấy, có người ám sát, bọn họ là tộc nhân của ta”.

“...”

“Ta thấy tộc nhân thất thế, sợ bọn họ bị thương, cho nên mới dùng đao tự đả thương chính mình, lại phóng pháo hoa hấp dẫn lực chú ý của các ngài. Ta tương kế tựu kế để vào cung, là vì muốn tìm cơ hội báo thù. Ta là... công chúa Mẫu Hạ quốc”.

“Ngài giết ta đi”.

“... Tổ Tâm, sao nàng không chịu hiểu, ta vốn không cần biết nàng là ai, người ta yêu chính là nàng”.

Nước mắt tràn ra khóe mắt, những lời này vì sao không thốt nên từ miệng người kia, vì sao huynh ấy cũng không hiểu, ta vốn không cần ai có thể nhớ tới cái tên Mẫu Hạ quốc này, người ta yêu, là Mặc Ngôn huynh mà.

“Mặc Ngôn, muội van huynh, đừng mà!”

“Không được, Vương tử phi đã biết thân phận của muội, không giết nàng ta muội có thể sẽ gặp nguy hiểm”.

“Nguy hiểm? Có nguy hiểm chúng ta liền cao bay xa chạy được không?”

“... Muội không muốn báo thù à?”

“Huynh muốn báo thù đến thế cơ à?”

“Tổ Tâm, muội thay đổi rồi. Có phải muội đã yêu Ô bố Mẫn Đạt rồi không? Cho nên, muội mới không ra tay, muội mới muốn bảo vệ người bên cạnh hắn”.

“Là muội thay đổi hay là huynh thay đổi? Trong đầu huynh ngoại trừ báo thù ra còn có cái gì không?”

“... Mặc kệ có nói thế nào, ta cũng đã hạ độc trong thuốc dưỡng thai của Vương tử phi, cho dù muội không ra tay, đến lúc đó nàng ta cũng sẽ chết”.

“Huynh thật đáng sợ...”

Huynh thật sự, có còn là Mặc Ngôn của muội nữa không?

Đổ kị, thù hận, huynh có còn là Mặc Ngôn dưới ánh mặt trời năm đó, cầm sợi dây hồng buộc lên đầu ngón tay út của muội không?

Thế giới này thật đáng sợ.

“Vương tử thật xin lỗi, ta đã cố hết sức, Vương phi nàng... Tiểu vương tôn cũng vì nhiễm độc trong lúc được mang thai, ta nhất định sẽ nghĩ cách chữa cho nó, chờ nó khỏi hẳn ngài hãy giết ta đi”.

“Vì người kia, đáng giá sao?”

“Độc là ta hạ, không liên quan đến bất cứ ai cả”.

“Tổ Tâm, sao không chịu mở mắt mà nhìn ta này? Nhiều năm như vậy, nàng không có chút cảm giác gì hết sao?”

Nếu... nếu ngài xuất hiện sớm hơn huynh ấy, có lẽ ta sẽ...

“Thật xin lỗi, ngài là người rất tốt”.

“Tổ Tâm, ta sẽ đợi nàng, đợi nàng chấp nhận ta”.

Một người là, Vương tử, là “kẻ thù” cứ si ngốc đợi mình nhiều năm, vì bảo vệ tính mạng của nàng, hẳn thậm chí có thể cãi mệnh cha, giấu giếm đánh tráo thuốc vô sinh thật; còn một người, là “vị hôn phu” chỉ biết phục quốc báo thù, bị thù hận che hết hai mắt.

Chẳng lẽ, ta thật sự đã chọn sai sao?

Chỉ là, ta quên không được, làm sao bây giờ?

“Muội còn biết trở về? Để ta xem xem, muội đã dẫn bao nhiêu binh lính Hạp Hách đến bao vây tiêu diệt bọn ta”.

“Mặc Ngôn, muội mệt mỏi”.

“Mệt mỏi? Công chúa ngài không phải nên mừng sao? Nghe nói độc của tiểu vương tử đã giải hết, vương tử càng ngày càng yêu thương muội, hàng đêm ở tấm cung của muội đều luyến tiếc không đi, vị trí Vương tử phi sắp tới xem ra...”

Bốp! Hải hòa bị đánh vỡ, lời nói vốn đến bên miệng vẫn không thể thốt ra.

“Mặc Ngôn, chúng ta dừng tay được không?” Còn có một câu, nói không nên lời.

Chúng ta dừng tay, sống những ngày yên bình được không?

Độc của tiểu vương tôn là muội giải, Vương tử đồng ý thả chúng ta, chúng ta sống những ngày yên bình, được không?

“Không được!”

“Muội muốn làm Vương tử phi thì cứ quay về Hạp Hách quốc của muội, ta sẽ không dừng tay, vĩnh viễn cũng sẽ không”.

Nước mắt chảy dài trên má, Mặc Ngôn, huynh là đồ lừa đảo.

Lúc trước, là huynh đã nói, muốn dẫn muội đi Lạc Vân quốc, uội một hôn lễ long trọng.

Hóa ra đến bây giờ, huynh vẫn không nhớ. Sính lễ long trọng nhất, không phải là uội một Mẫu Hạ quốc, mà là... huynh một người hoàn hoàn chỉnh chỉnh.

Mặc Ngôn, huynh là kẻ phụ tình...

Mở mắt, ánh vào mi mắt là hàng chân mày cau chặt của tiểu ngu ngốc.

Câu đầu tiên hắn nói là: Liêm Chi, hoan nghênh trở về.

Tôi trầm mặc. Câu nói đầu tiên sau khi tỉnh lại là: Ô bố Mẫn Đạt, ngươi là lão vương bát.

.....

Sau khi tỉnh lại, nhận được một tin tốt và một tin xấu.

Tin tốt là, tạo phản tương đối thành công, An Lăng Tiêu vô cùng chừa mặt mũi cho Huyền Nguyệt mà không giết Lạc Diên đế, để cho hắn thoái vị làm Thái thượng hoàng, bệ cánh thái tử chết có, giam giữ có, cũng rất rõ ràng. Hiện tại cả thủ đô Lạc Vân khí thế ngất trời mà chuẩn bị ba ngày sau Huyền Nguyệt mặc hoàng bào đăng cơ.

Tin xấu là, đứa nhỏ không còn.

Tôi im lặng, trừ bỏ thổ dài ra cũng không phát biểu cảm khái gì. Cái gì của mình thì là của mình, không phải của mình có cầu cũng không được (*), từ cho rằng không thể sinh con đến biết được mang thai, lại đến sinh non, đứa bé này chắc là không có duyên với tôi và tiểu ngu ngốc.

(*) Nguyên văn câu này là: mệnh lý hữu thời chung tu hữu, mệnh lý vô thời mạc cường cầu.

Cũng giống như Ô bố Mẫn Đạt đang ngồi trước mắt tôi, ruốt cuộc cũng vô duyên với vị Mẫu Hạ công chúa tên “Tổ Tâm” kia.

Sau khi tỉnh lại, ồm ồm mới nói chưa được hai câu với An Lăng Nhiên, tôi đã đòi cầu kiến Ô bố Mẫn Đạt, vì thế, khuôn mặt vốn đang dịu dàng của tiểu ngu ngốc đen hơn phân nửa, chờ lúc Vương tử đến, khi tôi lại đưa ra yêu cầu ‘nói chuyện riêng’, nửa bên mặt còn lại của An Lăng Nhiên cũng đen nốt.

Tôi cố sức ngồi xuống, Mẫn Đạt vương tử định tới đỡ, có lẽ là cảm thấy không hợp lễ nghi, vì thế đứng ở giữa tiền không được mà lùi cũng không xong, có chút xấu hổ.

Tôi chỉ làm như không thấy, vô cùng tự nhiên mà duỗi tay ra, ngoắc ngoắc nói: “Dây hồng còn đó không?”.

Ô bố Mẫn Đạt giật mình, lập tức khàn giọng nói, “Cô biết”.

Tôi vuốt cằm, cái gì gọi là thượng bất chính hạ tắc loạn, lúc trước bị Kỳ Nhi lừa, tôi còn chưa khôn ra, liền dễ dàng tin ca ca cô ấy... tin lời Ô bố Mẫn Đạt nói, cái gì mà Tổ Tâm đợi hán mười một năm, cái gì mà dây hồng là tín vật của hai người... đều là mấy lời lừa gạt.

Giờ nghĩ kỹ lại, Ô bố Mẫn Đạt hán là ngay từ đầu đã hoài nghi tôi, ngàn dặm xa xôi tìm đến Lạc Vân quốc, trong lòng hẳn nhất định vẫn còn nghi hoặc: Tổ Tâm yêu Mặc Ngôn như thế, đến bản thân dùng hơn mười năm cũng không thể khiến nàng động lòng, sao nàng lại đột nhiên chịu gả ột tên tiểu thể tử ở Trung Nguyên? Còn ân ái vô cùng?

Cho nên, nụ hôn gấp lại, là vui vẻ, là lưu luyến, cũng là... thử. Tổ Tâm đối với nụ hôn kia có phản ứng, là bởi vì cô ấy vẫn luôn chờ mong Mặc Ngôn chân thành mà nâng bàn tay cô ấy lên, đem sợi dây hồng hơn mười năm trước trịnh trọng buộc lên ngón tay út của mình. Tiếc là, cô ấy không đợi được, lại còn để Ô bố Mẫn Đạt chiếm tiện nghi, đến cuối cùng, tôi còn bị lời nói dối của Mẫn Đạt vương tử làm cảm động, cả tín vật đính ước của Tổ Tâm và Mặc Ngôn cũng đưa cho tình địch hán.

Tôi chia chia vào đầu: “Ô bố Mẫn Đạt, ta đã nhớ ra rồi. Hồi ức của Tổ Tâm, toàn bộ ta đều nhớ”. Đó là một câu chuyện tình rất kỳ diệu, tựa như xem câu chuyện của một người nào đó, chuyện kiếp này Tổ Tâm trải qua đều từng chút từng chút hiện lên trong đầu, như bánh xe đi hết một vòng ở trong mộng.

Hóa ra, người cuồng dại đợi mười một năm, là Ô bố Mẫn Đạt. Mãi đến khi xác định Tổ Tâm đã mất đi, hán còn muốn tham lam mà diễn tiếp, nhìn thấy “Tổ Tâm” mỗi ngày chăm sóc hán, ở cạnh hán, cuối cùng, vẫn là giữ lấy sợi dây hồng – thứ quan trọng nhất trong cuộc đời này, ghi lại đoạn tình yêu khắc cốt minh tâm của cô ấy.

Dừng một chút, tôi nhìn về mặt cô đơn của Ô bố Mẫn Đạt.

“Vương tử, nếu người thật lòng yêu Tổ Tâm, giúp ta hoàn thành nguyện vọng cuối cùng của nàng”.

Ô bố Mẫn Đạt nhú mày, gian nan mà mở miệng: “Cuối cùng... nàng cuối cùng vẫn nghĩ tới người kia sao?”

Tôi cười, không lên tiếng.

Giờ phút này, trầm mặc chính là câu trả lời tốt nhất.

Ô bố Mẫn Đạt cười thất bại, lấy ra chiếc khăn tay, mở ra một cách cẩn thận từng li từng tí, lúc này mới đem sợi dây hồng mình quý nhất thả lại vào trong tay của tôi.

“Mặc Ngôn không chết, bị ta nhốt trong thủy lao, nếu... nguyện vọng cuối cùng của Tổ Tâm là mong hán có thể sống tốt, ta có thể thả hán”.

Dứt lời, đôi mắt Ô bố Mẫn Đạt dần dần lan ra một tầng sương mù, giống như sợ bị tôi phát hiện, hán xoay người đi ra cửa, đến huyền quan bị tôi gọi dừng lại, tôi nói: “Vương tử kiếp sau đi”.

Ô bố Mẫn Đạt chấn động, cả người hơi lung lay nhưng cuối cùng vẫn vững vàng đi ra.

Tiếng lòng của Tổ Tâm: người là người tốt, đáng tiếc, kiếp này vô duyên, kiếp sau đi. Kiếp sau nhất định sẽ không làm cho vương tử ngài thất vọng.

Hôm sau, lúc tiểu ngu ngục đang ở đầu giường đút tôi uống canh, bỗng có tin truyền tới, Mặc Ngôn đã tự sát trong thủy lao.

Ta trầm mặc, tiếp tục ăn canh.

Tiểu ngu ngục rất phối hợp mà tiếp tục đút canh, cũng không nói chuyện.

Tôi nheo mắt, nói bốn chữ: “Mặc Ngôn, đáng chết”.

Tiểu ngu ngục cười nói: “Hôm qua nàng sai Kỳ Nhi đưa cho Mặc Ngôn gói đồ gì đó, hôm nay hắn tự sát, thật ra... ta rất tò mò”.

Tôi nhướn mày, “Chờ tâm tình ta tốt, sẽ nói với chàng”.

Kỳ thật trong gói đồ, chỉ có một sợi dây hồng và quyển sổ nhật ký nhỏ của Tổ Tâm. Cuốn sổ kia, Tổ Tâm chôn trong khách điểm lúc mới tới Lạc Vân quốc, sau đó đi con đường không bao giờ trở lại nữa. Sau khi có được trí nhớ của Tổ Tâm, tôi nghĩ đi nghĩ lại, vẫn nên sai Kỳ Nhi đào quyển sổ kia lên, cùng sợi dây hồng đưa tới cho Mặc Ngôn.

Khổ cả đời, tên cận bả đáng chết này hẳn là đã biết mình làm nhiều chuyện ngu xuẩn. Tổ Tâm ở Hạp Hách hoàng cung, sớm rõ binh hùng tướng mạnh của Hạp Hách quốc, sớm tỉnh ngộ sự thật không có khả năng phục quốc, nhưng cô ấy vẫn nghĩa vô phần cố mà yêu Mặc Ngôn, ngay lúc Mặc Ngôn cứ mãi lo ghen tuông với Ô bố Mẫn Đạt, Tổ Tâm lại mang tội sát hại Vương phi gánh hết lên người. Đến bây giờ hẳn cũng chưa từng nghĩ tới chuyện, chỉ bằng sức của bản thân không thể thắng được Hạp Hách quốc, nhưng hắn vẫn còn si tâm vọng tưởng sẽ cho Tổ Tâm một Mẫu Hạ quốc vẹn toàn.

Nhiều lần nghi kỵ, nhiều lần khắc khẩu, rồi tuyệt vọng, cuối cùng, Tổ Tâm mệt mỏi, buông tay. Lần sau cùng quay về bên cạnh Mặc Ngôn, cô ấy từng muốn nói cho hắn, không cần báo thù nữa, chúng ta sống cuộc sống yên bình đi được không?

Chỉ là lời còn chưa nói ra, Mặc Ngôn đã cự tuyệt cô. Tổ Tâm đến đường cùng, là hấn bức. Bây giờ, mang theo vật đính ước của hai người, đến cầu Nại Hà gặp người chờ đợi mình sám hối, có lẽ, còn kịp.

Tổ Tâm, thật xin lỗi, ta tự mình quyết định, đem tâm ý của cô nói cho hắn; đưa hắn đến cạnh cô, cô sẽ không trách ta chứ?

Tiểu ngu ngục hôn hôn lên trán tôi, kéo suy nghĩ của tôi quay về rồi nói: “Canh lạnh rồi, còn uống nữa không?”

Tôi cười lắc đầu, “Không cần, chỉ cần chàng trò chuyện với ta là được rồi”.

So với Tổ Tâm, tôi rất may mắn vì đã đem tình yêu của mình mà tuyên bố với tiểu ngu ngục, chuyện của Tổ Tâm, rốt cuộc cũng kết thúc, còn kết thúc của tôi, vẫn chưa đến.

39. Chương 55 Hết

Chương 55

Nhìn xe ngựa trùng trùng điệp điệp phía sau, tôi cuối cùng cũng không nhịn được mở miệng hỏi: “Chuyện này rốt cuộc là thế nào thế?”

Bên trong xe ngựa, tiểu ngu ngục ngượng ngùng mà khàn khàn giọng, mới ôm chặt tôi nói: “Liêm Nhi, nàng hãy nghe ta nói...”

Vốn là, hôm tôi bị cướp, Túc Phượng và An Lăng Nguyệt chờ hoài không thấy, liền đưa tin báo cho tiểu ngu ngục. Tiểu ngu ngục biết tôi gặp chuyện không may, lên đường tìm kiếm, phát hiện toàn bộ cao thủ được phái đi theo hộ tống tôi đều chết hết, tôi, tiểu bánh ú và Vương Trạch lại không thấy bóng dáng.

Lo quá ắt loạn, An Lăng Nhiên vốn luôn luôn trấn định như thường gặp chuyện của tôi liền mất bình tĩnh, cho rằng Lạc Diên để hoặc là bệ phái thái tử đã bắt tôi, không nghe Huyền Nguyệt khuyên can, phá bỏ toàn bộ kế hoạch, đêm đó, để lại pháo hoa, dẫn theo thuộc hạ của mình đánh vào cung. Cũng may là, hai huynh muội Ô bố Mẫn Đạt còn có lý trí, nghĩ tới chỗ Mặc Ngôn xuất hiện, tìm thấy Vương Trạch đang bị hôn mê trong lùm cây, lại theo nó tìm được chúng tôi.

Cho nên mới nói, lúc trước giữ Vương Trạch lại bên người là đúng. Con sói này quả là thành tinh, mặc dù bị thương nặng không thể động đậy, nhưng vẫn nghiêng ngả ẩn nấp trong lùm cây, chờ chủ nhân tới tìm. Sau khi Kỳ Nhi cứu nó tỉnh lại, nó liền nghe mùi dẫn bọn họ tìm đến.

Thế nên, cứu tôi lần này, không phải tương công An Lăng Nhiên, mà là Ô bố Mẫn Đạt cùng một con sói. Mong đẹp của anh hùng cứu mỹ nhân bị phá vỡ, đây là chênh lệch giữa sự thật và mơ tưởng.

Một giấc mộng khác, cũng đang bị đánh vỡ.

Cọ cọ trong lòng ngực tiểu ngu ngốc, sau khi điều chỉnh được vị trí thoải mái nhất tôi mới chớp mắt nói: “Nói vậy, không phải là Huyền Nguyệt tạo phản thành công, mà là chàng tạo phản thành công?”

“Về cơ bản, có thể nói như vậy”.

Tôi mang những lời này nghĩ tới nghĩ lui ở trong đầu, sau khi tưởng tượng quay về vị trí cũ mới kinh hãi, “Chàng và Huyền Nguyệt khác nhau sao?!”. Nếu đúng như lời tiểu ngu ngốc nói, hẳn không hề dùng tới binh lực đồng minh của Huyền Nguyệt đã tạo phản thành công, đừng nói là Huyền Nguyệt, đến người trì độn như tôi, cũng biết rõ binh lực của An Lăng Nhiên thật không thể coi thường. Mặc dù tiểu ngu ngốc không có hứng thú làm hoàng đế, sau khi tạo phản thành công, chuyện đầu tiên hẳn là đưa Huyền Nguyệt lên làm hoàng đế, nhưng giả như hẳn là Huyền Nguyệt, thì sẽ thế nào?

Tiểu ngu ngốc ôm lấy tôi vào ngực, có chút đau lòng nói: “Kỳ thật cho dù không có chuyện này, ta cùng cha mẹ cũng đã tính toán sau khi tạo phản xong sẽ rời khỏi Lạc Vân quốc, dù sao thì... gần vua như gần cọp, năm đó, lúc Lạc Diên để còn là thái tử, là một người dễ gần, sau khi lên ngôi, dù biết rõ là nường ta không có một chút uy hiếp, vẫn đốt hết cả nhà của ngoại công ta...”

Nói đến đây, đôi mắt tiểu ngu ngốc như ảm đạm, dưới ánh sáng hơi tối trong xe ngựa khó mà nhận ra.

Tôi nói tiếp: “Cho nên, mọi người đã lên kế hoạch thay ngoại công báo thù, đánh Lạc Diên để rơi đài rồi rời khỏi Lạc Vân quốc? Bởi vì, mọi người sợ Huyền Nguyệt sẽ biến thành một Lạc Diên để thứ hai?”

“Huyền Nguyệt hẳn là sẽ tốt hơn Lạc Diên để gấp ngàn lần vạn lần, lần này rời khỏi Mục vương phủ bị lửa thiêu hết, Huyền Nguyệt sẽ không ngốc mà cho rằng chúng ta đã chết thật, bắt quá như vậy mới có thể đường đường chính chính mà tiếp nhận binh lực của Mục vương phủ, hẳn chắc hẳn rất cao hứng”. Dừng một chút, tiểu ngu ngốc mới tiếp tục nói: “Chỉ là ủy khuất cho nàng thôi, vết thương còn chưa khỏi đã phải theo bọn ta bôn ba”.

Tôi đành cười gượng, ngàn tư vạn tưởng, cũng không nghĩ tới kết cục sẽ như vậy. Tôi nghĩ, Huyền Nguyệt là một người đặc đạo, bọn tôi có thể gà chó lên trời, đi theo hưởng thụ vinh hoa phú quý, sống những ngày không có âm mưu quỷ kế. Ai ngờ, kết cục của Tố Tâm bị đảo ngược lại, kết cục của tôi cũng không đến nỗi nào.

“Chúng ta sẽ đi đâu?”

“Đi Hạp Hách”.

“Đi Hạp Hách?”

“Đúng, vừa thỏa thuận với Mẫn Đạt vương tử xong”.

Nói đến Mẫn Đạt vương tử, tôi tạm thời vứt hết những buồn phiền đã trải qua ở Hạp Hách, làm như có thật nói: “Tiểu ngu ngốc, chàng hẳn là biết ta đã khôi phục trí nhớ của Tố Tâm?”

“Ừ? Biết”.

Tôi cười gian, “Ta đây không biết có nên nói cho chàng biết, kỳ thật, chàng ở trong lòng Tố Tâm, so với người qua đường Giáp cũng không có gì khác mấy?” Đây là lời thật lòng, sau khi tôi dùng trí nhớ khôi phục được cố nhớ lại đoạn thời thơ ấu của An Lăng Nhiên, đều chỉ nhớ rõ một bối cảnh mơ hồ.

Cho nên nói, bên tiểu ngu ngốc hữu tình muốn kết hôn với người ta, còn phía công chúa Tố Tâm thì lại vứt chuyện năm đó ra sau đầu một cách hoa hoa lệ lệ.

Nghe vậy, vẻ mặt tiểu ngu ngốc có chút đau lòng, một lúc lâu sau mới giận dữ nói: “Mỗi tình đầu... luôn rất ngây ngô”.

Tôi cười xì ra tiếng, chủ động dang môi anh đào lên nói: “Cho nên tiểu ngu ngốc, chàng chấp nhận thất bại đi. Mặc kệ về sau cuộc sống hàn vi cũng được, cảm y ngọc thực cũng thế, ta sẽ luôn ở bên cạnh chàng. Bởi vì, ta yêu chàng...”

Lần đầu tiên nói như vậy, mặt tôi cũng hơi phiểm hồng, cũng may là, trên xe ngựa chỉ có hai người bọn tôi, tôi nghĩ, Tố Tâm khổ cả đời là vì đã không chịu biểu đạt tình cảm của mình, cho nên Liêm Chi tôi nhất định phải đem suy nghĩ thật trong tim nói thật chuẩn xác cho đối phương. Tôi thổ lộ cả buổi trời, cũng không thấy tiểu ngu ngốc đáp lại, ngẩng đầu lên nhìn, vẻ mặt người nọ cũng khổ sở: “Liêm Nhi, nàng nói rất đúng. Khụ khụ, ý ta là, thông thường trong một kết thúc vô cùng hoàn mỹ, chẳng phải sẽ có khuyết điểm gì đó sao?”

“Đáng ghét!”. Tôi hờn dỗi, lại hôn lên môi tiểu ngu ngốc. Không biết vì sao, tiểu ngu ngốc cũng không hưởng thụ giống như bình thường, ngược lại còn miễn cưỡng cảm run người.

Ách ~ có thể là do tôi không có thói quen chủ động, không sao, sau này từ từ cũng quen.

Tiểu ngu ngốc nhích khỏi tôi một chút, nói: “Ta không nói việc này, ý ta là... đùa nhỏ”.

“Đùa nhỏ?”. Tôi dừng một chút, ra là, tiểu ngu ngốc vẫn còn để ý đến chuyện sanh non, lại dựa sát vào ngực hẳn, tôi nói: “Mẫn Đạt vương tử đã nói với ta, kỳ thật lúc trước Tố Tâm không có uống thuốc vô sinh, hẳn lên mua chuộc thị vệ đổi thuốc. Cho nên... không sao, ta đồng ý với chàng là sau này nhất định sẽ cố gắng sinh một bé cưng”.

Nói xong, mặt tôi đỏ bừng còn hơn lúc nãy, vốn nghĩ nói vậy sẽ rước phải một trận quấy rầy của tiểu ngu ngốc, ai ngờ trên đầu lại truyền đến giọng nói có chút xấu hổ: “Liêm Nhi, ý của ta là, nàng không ngại chuyện nuôi sẵn một đứa chứ?”

“Hả?”

“Vừa rồi chưa kể hết cho nàng, điều kiện mà ta với Mẫn Đạt vương tử trao đổi đến sống ở Hạp Hách quốc chính là... giúp hắn dẫn theo Kỳ Nhi”.

“Tiểu bánh ú?”. Theo tôi được biết, sau khi tôi với tiểu bánh ú được cứu ra, thằng nhóc này biết được sự thật tôi là hàng giả, xét thấy bị tôi lừa trong thời gian dài như vậy, nó trong chớp mắt lại tỏ ra vô cùng chán ghét tôi, đừng nói là làm nũng thân thiết như lúc trước, nhìn thấy tôi đến cả mí mắt cũng không thèm nhấc lên nữa là. Theo như Ô bố Mẫn Đạt giải thích là, tiểu bánh ú từ nhỏ cũng chỉ gần gũi mỗi Tố Tâm, đối với người không phải Tố Tâm, đến cả cha nó cũng đều vô cùng lạnh nhạt, cũng chính là buồn tào luyến mẹ trong truyền thuyết. Mới đầu, nó nhận lầm tôi thành Tố Tâm, nên mới làm nũng không biết xấu hổ, giờ biết tôi hoàn toàn là một kẻ xa lạ. Vì thế, hình tượng vương tôn cao quý, ngạo mạn trong nháy mắt hoàn toàn bị phá hủy, cũng giống như cái lưng cao quý của công chúa bị người khác lên dùng đinh đâm vào, tiểu bánh ú đúng là cực hận.

Nói thật lòng, tôi cũng thích thằng nhóc này, nhưng tình hình hiện tại, giữ hắn lại bên người, có lẽ tôi sẽ một chết được.

Tiểu ngu ngốc tiếp tục nói: “Mẫn Đạt vương tử cũng không định về nước kế thừa vương vị, mà nửa đời còn lại lên núi trông giữ mộ chôn di vật và quần áo của Tố Tâm, Kỳ Nhi về nước làm nữ hoàng. Tiểu bánh ú không muốn hồi cung, cho nên...”

Tôi vuốt cằm, “Vậy giờ thằng nhóc đó đâu?”

Tựa như bị đâm trúng cột sống, tiểu ngu ngốc chìa tay về phía đối diện tôi nói: “Này”.

Ngoại trừ trợn mắt há hốc mồm, tôi cũng không còn biết dùng từ ngữ gì để hình dung tâm tình của mình lúc này. Hóa ra, hóa ra... OTZ, tôi không muốn sống nữa. Tiểu buồn tao tiểu bánh ú này, hóa ra thừa dịp trong xe ngựa tối đen, cứ ngồi yên lặng trước mặt tôi và tiểu ngu ngốc, ôm Vương Trạch không lên tiếng mà xem diễn. Tôi vì sau khi lên xe ngựa, ánh sáng lại tối, nên mới không phát hiện sự tồn tại của nó, nó ngồi một đống ở đó, cứ vậy mà co người lại, không hé răng.

Lúc này, tiểu ngu ngốc giơ tay, phía sau hình như có gió thổi tới, nhấc lên một góc màn xe, cộng thêm một chút ánh trăng. Kết quả là, tôi nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh và lạnh lùng của tiểu bánh ú, nó khẽ mở miệng, nói câu mở đầu.

“Nói cái gì mà ta yêu chàng, lại còn dính trên người nam nhân không chịu rời, đúng là ngu ngốc”.

@ %&%(&)*@ !

“A a a!”

Sự thật và đồng thoại vĩnh viễn một trời một vực, tôi nghĩ, kết cục của tôi chính là tiểu ngu ngốc sẽ hôn tôi rồi dịu dàng nói: chúng ta mãi ở bên nhau. Nhưng bây giờ, xe ngựa hất bụi, cấp tốc di chuyển nhanh về phía Hạp Hách, tôi ngồi trong xe như người bị tâm thần mà hét ra tiếng, kinh động cả mọi người trong các xe ngựa khác, mang theo con chồng trước bắt đầu một hành trình mới.

—Hoàn chính văn—

Một hòn đá ném hai con chim

Nửa năm sau, cả nhà An Lăng rốt cuộc cũng an cư lạc nghiệp ở Hạp Hách quốc.

Cuộc sống cũng không phải thất vọng khốn cùng như trong tưởng tượng của Liêm Chi, trên thực tế, bởi vì ẩn thị của Mẫn Đạt vương tử, đối với con trai mình có chút áy náy nên đã đem hết tài sản Thái tử sở hữu của mình chuyển giao toàn bộ cho người giám hộ hiện tại của Kỳ Nhi – Liêm Chi. An Lăng Nhiên dùng số tiền này, cộng với tích góp nhiều năm của nhà mình, ở Hạp Hách quốc phong sinh khởi thủy làm ăn buôn bán.

Lớn có tửu lâu khách điểm, hiệu cầm đồ sòng bạc, nhỏ có hiệu trang sức, tập đoàn An Thị (không cần hoài nghi cái tên hiện đại này, bà chủ Liêm Chi rất ghét mấy cái tên tầm thường như “Phúc Ký”, “Lý Ký”, vì vậy mới có cái tên hào hùng khí đại như thế), dùng tốc độ kinh người ở Hạp Hách quốc phát triển rộng mở, nhanh chóng có tên trong danh sách mười công ty giàu nhất Hạp Hách quốc. Ngay vào lúc dân chúng đều đoán “Rất bí ẩn”, “Cấp trên của An Thị có điều bất chính”, nữ vương của Hạp Hách quốc đang làm tổ ở trong An phủ cùng người nào đó uống rượu giải sầu.

Vứt bỏ danh hiệu “nữ vương” cao quý, nữ hoàng bề hạ đương nhiệm của Hạp Hách – Ô bố Lạp Thác công chúa cầm bầu rượu hung hăng nện xuống mặt đất vang một cái “bang”, nhìn trời hét lên: “Tại sao tại sao tại sao?”

Liêm Chi ở bên cạnh tự động phiên dịch: Tại sao phụ hân thoái vị? Tại sao ca ca muốn đi trong coi mộ chôn di vật? Tại sao lại bắt ta thừa kế ngôi vị hoàng đế?

Lại hét lên thêm lần nữa: “Tại sao tại sao tại sao!”

Liêm Chi quạt quạt gió, tiếp tục giải thích: Tại sao cái tên Huyền Nguyệt đại ngốc kia không thích ta? Tại sao ta lại bị một tên ẻo lả đã bại? Tại sao tên ẻo lả này bây giờ còn lúc ẩn lúc hiện ở chốn thiên đường của Hạp Hách ta chứ?

Rốt cuộc, Văn Mặc Ngọc vốn đã nhắm mắt làm ngơ, ngồi bên kia yên lặng đọc sách cũng hơi hơi nâng mí mắt lên, dùng ánh mắt lạnh đến cực điểm bắn về phía Liêm Chi. Liêm Chi nhanh chóng giơ tay làm người vô tội: “Đừng có nhìn ta à, ta chỉ giúp Kỳ Nhi nói lên tiếng lòng mà thôi”. Còn một câu chưa nói hết, dường như tưởng rằng tướng công ta ra ngoài bàn chuyện làm ăn là có thể khi dễ ta nha.

Nghe vậy, Kỳ Nhi lại dùng một cước đá văng bầu rượu, say rượu quá trốn chỉ vào Văn Mặc Ngọc: “Đúng vậy, người chính là tên ẻo lả! Lão buồn tao! Ta thật nghĩ không ra, Huyền Nguyệt sao lại thích người như người vậy? Người thắng rồi, cướp được Huyền Nguyệt chưa đủ sao, còn định đến chỗ ta điều võ dương oai nữa à”.

Làm người đứng xem, Liêm Chi vô cùng bình tĩnh mà khuyên giải: “Kỳ Nhi, Văn Mặc Ngọc đến Hạp Hách quốc không phải để khoe khoang chuyện tình yêu, nghe nói... là vì cãi nhau với bệ hạ vĩ đại, lại ngại về Văn phủ, cho nên mới đến đây tìm tiểu ngu ngốc”. Trên thực tế, vợ chồng đầu giường cãi cuối giường hòa, cho dù lần này Văn Mặc Ngọc đã chạy rất xa, trốn đến Hạp Hách quốc, Huyền Nguyệt thân là một hoàng đế anh minh uy vũ cũng vẫn căng thẳng mà đuổi theo đến. Làm tình báo bán đứng người, hai vợ chồng An Lăng Nhiên và Liêm Chi chiếm được quyền làm đại lý tư lỵ Lạc Vân nhập khẩu độc nhất vô nhị của Hạp Hách quốc, hôm nay An Lăng Nhiên ra ngoài bàn chuyện làm ăn, cũng chính là bàn chuyện mua bán này, cùng với, đón tiếp lão bằng hữu Huyền Nguyệt. Chỉ cần không đề cập đến chuyện binh quyền, quan hệ hai người vẫn rất hài hòa.

Văn Mặc Ngọc chớp chớp đôi mắt phượng, “Cái gì mà ngại về Văn phủ? Ta tới vì thăm các người đấy”. Nói xong, Văn Mặc Ngọc liền phát phát quần áo, định kiểm chỗ thanh tịnh tiếp tục đọc sách.

Kỳ Nhi nào có bằng lòng, rút kiếm xông tới: “Văn Mặc Ngọc, lần trước đánh chưa xong, hôm nay quyết phải phân cao thấp”.

Văn Mặc Ngọc giậm chân một cái, bay vút lên nóc nhà, giọng nói trầm thấp mê hoặc: “Lên đây”.

“Lên thì lên!”. Rầm, nữ vương bệ hạ cao quý cũng đã lên nóc nhà.

Vương mục mục ở trong phòng nghe tiếng động, vội vàng chạy ra, nhìn thấy hai vị đại nhân lại lên nóc nhà mình làm khỉ, gấp đến độ nguy cấp: “Ồi, mẹ ơi, sao lại đánh nữa rồi? Từ lúc Văn đại nhân đến tiểu phủ, chúng ta đã thay tổng cộng bốn cái nóc nhà, thiếu phu nhân, người còn không mau đi khuyên nhủ? Phu nhân nói, nếu lại sửa phòng nữa thì sẽ khấu trừ vào tiền tiêu vật hàng tháng của hai vợ chồng son các người.”

Liêm Chi tựa như mới nghe lần đầu, vui sướng khi người gặp họa mà nhìn hai người trên nóc nhà, ngửa mặt lên trời hô to: “Kỳ Nhi, người có nghe thấy không hả? Mẹ chồng ta đòi trừ tiền tiêu vật hàng tháng của ta kìa”.

Trên nóc nhà Kỳ Nhi vừa vung roi vừa nói: “Người hét cái gì? Ta đền cho người.”

Liêm Chi ngoắc ngoắc miệng, hét càng vui vẻ: “Sao ta lại không biết xấu hổ thế chứ? Chỉ là gần đây tướng công nhà ta định mua miếng đất bên cạnh hoàng cung của người, mở một cái trà phường to, người xem...”

Kỳ Nhi nghiêng đầu, “Miếng đất đó không phải đã nói với người là của Vương tộc sao?”

Liêm Chi: “Người thuê cho bọn ta không phải là được sao? Chia hai tám a ~”

Kỳ Nhi như tiên nữ hạ phàm bay đến bên cạnh Liêm Chi, rõ ràng quyết đoán: “Ba bảy”.

Liêm Chi cao hứng vỗ vỗ bả vai cô ấy: “Thành giao!”

Nữ vương bệ hạ gật gật đầu, rồi bay lên nóc nhà đánh tiếp. Liêm Chi nhếch đuôi lông mày, cùng Vương mục mục liếc nhìn nhau, nói một câu mà Vương mục mục cảm thấy vô cùng êm tai: “Làm tốt lắm, tăng 20% tiền tiêu vật hàng tháng”.

Trên thực tế, Túc Phượng và An Lăng Tiêu đã sớm mặc kệ chuyện nhà cửa, hai lão đầu này mới tháng trước còn cùng với vợ chồng Vương Uyển Dung và Trần Hiền Nhu đi tới một tiểu quốc ở phía Tây du lịch săn tiền mua sắm. Cả An Lăng gia bây giờ đều do Liêm Chi làm chủ, chuyện lừa ma gạt quỷ vừa rồi, đương nhiên là dùng để lừa gạt người rồi.

Cho nên nói, suy đoán của dân chúng Hạp Hách quốc cũng không hoàn toàn là sai, tập đoàn An Thị trong thời gian ngắn phát triển tốt như vậy, mặc dù không phải là “Cấp trên có điều bất chính”, nhưng tám chín phần mười, là – trên nóc nhà có điều bất chính. (thật ra ở đây là “dâm” nhưng mình sửa lại thành “điều bất chính” cho nó văn hóa)

Nửa tháng sau, miếng đất bên ngoài hoàng cung Hạp Hách quốc kia chính thức được khởi công xây trà phường, Văn Mặc Ngọc cũng ngoan ngoãn theo Huyền Nguyệt bệ hạ vĩ đại trở về cung, vợ chồng trẻ An Lăng Nhiên rốt cuộc cũng được hưởng thế giới yên tĩnh của hai người. Ở trong lòng ngực tướng công, Liêm Chi cười đến vô cùng xán lạn: “Tiểu ngu ngốc, trước kia ta chỉ biết chàng giả ngu là nhất đẳng, giờ mới biết, chàng buôn bán cũng rất giỏi.”

An Lăng Nhiên chống cằm, có chút buồn rầu.

“Một hòn đá ném hai con chim này, tiền được tên ôn thần Mặc Ngọc, lừa được quyền sử dụng miếng đất tốt thì tốt thật, chỉ là... lúc Mặc Ngọc bị đón đi, sắc mặt vô cùng khó coi!”

Liêm Chi nháy mắt mấy cái, “Kệ hần đi! Kiếm đủ tiền trước đã, nếu không đủ, chúng ta lại di cư sang phía Tây?” Trong thư điều lão đầu gửi về có nói, cảnh quan ở Tây Trúc thật sự không tồi.

“Ừ, đó cũng là cách tốt.”

Thực hiện bởi

nhóm Biên tập viên Gác Sách:

Chimcanhcut100786 – vuthungoc – Lana Benet

(Tìm - Chỉnh sửa - Đăng)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huu-thu-kho-cau>